Ateş

YANMAK

FİLİZ PULUÇ

İNDİGO KİTAP

ATEŞ - YANMAK

Filiz Puluç

Baskı: Kasım 2022
ISBN: 978-625-7671-98-9
Yayınevi Sertifika No: 31594

Copyright © Filiz Puluç, 2022
Bu kitabın yayın hakları İndigo Yay. Dağ. Paz. Rek. Ltd. Şti.'ne aittir.
Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Editör: Oya Özaltın
Son Okuma: Seda Durdu, Hümanur Turan
Sayfa Tasarımı: B&S Ajans
Kapak Tasarımı: Beyzanur Şen

Baskı
My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8 Kat: 2
Zeytinburnu / İstanbul Tel: 0 (212) 674 85 28
Sertifika No: 47939

İNDİGO YAY. DAĞ. PAZ. REK. LTD. ŞTİ.
Üniversite Mah. Civan Sok. Allure Tower No: 1 Kat: 23 / 330 Avcılar - İstanbul
Tel: 0 (212) 438 17 83 • Fax: 0 (212) 438 17 84

Ateş

YANMAK

FİLİZ PULUÇ

İNDİGO KİTAP

"Derler ki tesadüf diye bir şey yoktur."

Filiz PULUÇ
18/11/2015

#1. BÖLÜM
TESADÜFLERE İNAN'MA

Dünya küçük.
Peki dünyayı benim içime sığdırabilir misin?

Sağ elimde bavulum sol elimde elmaşekeriyle boş sokakta yürürken kar bütün güzelliğiyle etrafı kaplamıştı. Arnavut kaldırımında takırdayan bavulumun tekerleklerinin sesi eşliğinde yürürken kartpostallık bir görüntü vardı âdeta. Ve ben bu görüntüde yalnızdım. *Yalnız... Yansız* der gibi. Yanında kimse yok gibi. *Benim gibi...*

Hava eksi derecelerde olduğundan öğle saatlerinde olmamıza rağmen sokaklarda kimsecikler yoktu. Meşhur bir semtte yürüdüğüm halde yalnızdım o an sokakta. Tek duyduğum, bavulumun tekerlerinin tıkırtısı ve botlarım altında ezilen karın sesiydi. İkisi de hoşuma gitmişti. Gülümsedim, her şeye rağmen.

Bugün, ağlayarak gittiğim yetimhaneden gülümseyerek çıktığım gündü. Yıllar içinde değişen tek şey boyum, kilom ve belki de yüzümdü. Geri kalan her şey; kafamın içindeki korkular, ruhumdaki, tenimdeki, saçlarımdaki izler aynıydı ama hayatıma devam edebilirdim yine de.

Montumun cebindeki telefonum çaldığında durup üşüyen parmaklarımı cebime soktum. Ekrandaki *Bilinmeyen Numara* yazısına artık alışmıştım. Yıllardır konuşuyor olsam da ne tür bir iletişimimiz olduğunu kestiremediğim bir kadındı beni arayan. Kim olduğunu ve ilişkimizi bilmiyordum ama bana pek çok konuda yardımı dokunmuştu. Kötü biri olduğunu da sanmıyordum, öyle olsa Kenan Amca izin vermezdi benimle konuşmasına. Bundan emindim en azından.

"Efendim," diye yanıtladım aramayı.

Tanıdık yumuşak ses konuşmaya başladı. "Yetimhaneden çıkmışsın canım."

Kafamı salladım beni görebiliyormuş gibi. "Hım," diye mırıldandım ardından. "Çıktım."

Yetimhanede geçirdiğim yıllar boyunca benimle en çok ilgilenen ikinci kişiydi ve bu yüzden onun da Kenan Amca gibi avukat olabileceğine dair teorilerim vardı. Ya da bilmediğim bir akrabam belki de? Güvenliğim için gizli tutuyor olabilirlerdi. Anlamadığım bir sürü şey yaşıyordum aslında. Fakat ne zaman ona kim olduğunu sorsam beni korumak istediğini söyleyip geçiştiriyordu ve az çok bunun ailemin ölümüyle ilgili olduğunu tahmin edebiliyordum. Bu yüzden soru sormak anlamsız geliyordu bazen. Çünkü alacağım yanıtlardan da korkuyordum zaten.

"Sevindim. Umarım dışarıdaki hayat seni yıpratmaz Aryacım," dedi yumuşak bir ses tonuyla.

"Çıkmam konusunda Kenan Amca'yı ikna edip yardımcı olduğunuz için teşekkür ederim."

Sessizce güldü. "Rica ederim. Neredeyse on sekizsin artık, zaten çıkacaktın." *Evet. Neredeyse on sekizdim...* "Evinin adresini biliyorsun değil mi? Ben gerek olmadıkça seni aramayacağım ama bu seni başı boş bıraktığım anlamına gelmiyor. Sakın korkma."

Korkmak benim gecelerimin rutiniydi aslında ama yaşamaktan korkuyor değildim en azından. Her yara, bir iz bırakıyordu ve benim yaramın izi geceleri belli ediyordu kendini gördüğüm kâbusların kollarında.

"Peki," diyebildim ona yalnızca. Gözlerimi botlarımda gezdirdim. "Hanımefendi," diye mırıldandım, adını bilmediğim için ona nasıl hitap etmem gerektiğini bilmeyerek.

"Efendim?"

"Bana kim olduğunuz ya da ailemin başına gelenler hakkında bir şeyler söylemeyecek misiniz?"

"Henüz zamanı değil. Zamanı geldiğinde karşına çıkacağım ve konuşacağız. Biraz daha sabret ve bunları düşünme," dedi ve yanıt vermemi beklemeden veda edip kapattı telefonu.

İç çekerek telefonumun ekranına baktığım sırada sessiz sokağı çığlıklar doldurdu. Ardından koşturmaları duydum. Sesin geldiği yöne, arkamı döndüm. Köşeden fırlayan genç bir çocuk bana çarparak yıldırım gibi yanımdan geçtiğinde bir iki adım sendeledim. Dengemi toplayamadan onu kovaladığını düşündüğüm bir başka adam çıktı köşeden ve köşeye yakın

olduğum için beni son anda fark etti fakat bana çarpmaktan kurtaramadı kendini. Bana çarpmasıyla birlikte ikimiz de yere düştük. Elmaşekerimin beton zeminde parçalanışının sesi ile benim çığlığımdı artık sessiz sokağı dolduran.

Üstüme düşen adam refleksle elini başımın arkasına yerleştirdiğinden kafamı yere sert çarpamamış olsam da bedenimin geri kalanı için aynı şeyi söyleyemezdim. Canım yanmıştı.

Şaşkınlık ve acıyla üzerimdeki adama baktım. Gözleri toprak rengiydi, sıcak bir tonu vardı ama yüzü tam tersiydi. Soğuk bir ifadesi, çatık kaşları vardı. Kemikli çenesini sıktığından onu oldukça sinirli gösteriyordu ama belki de düşerken canı acımıştı onun da. Ondan sıkmıştı çenesini.

"Sen nereden çıktın?!" diye söylendi.

Onu üzerimden itmek için ellerimle göğsünden bastırdım hafifçe. "Be-ben zaten buradaydım," dedim şaşkınlıkla.

Gözlerime baktı bir an, ardından üzerimden kalkıp benim de kalkmama yardım etti. Üzerimi silkeleyerek kardan arınmaya başladım ama çoktan ıslanmıştım.

"Var mı bir hasar?" diye sordu kahve rengi gözlerini dikkatle üzerimde gezdirip ardından az önce kaçan çocuğun arkasından bakarak.

O çocuğu kovalıyordu az önce ama bana çarptığı için, o an bana zarar verip vermediğiyle daha çok ilgileniyor gibiydi. Kaç yaşında adamdı, kendinden küçük bir çocuğu neden öyle kovalıyordu? Yetimhane büyüdüğüm için çocuklarının tarafını tutmaya meyilli yanım, 'Oyala adamı biraz daha, çocuk kurtulsun' deyince gözlerimi gözlerine diktim beklenti içinde.

"Elmaşekerimi kırdınız," dedim hayal kırıklığıyla.

Bir an şaşırsa da bana çarpan çocuğun sokağın sonuna yaklaştığının bilinciyle cebinden ellilik bir banknot çıkarıp sağ elimi tutup avcuma sıkıştırdı küçük bir çocukmuşum gibi. Diğer elini de sol omzuma koyup eğilerek gözlerime baktı. Erkek olmasına rağmen güzel bir yüzü vardı. Ayaz ve sigara gibi kokuyordu tıpkı.

"Elmaşekeri alırsın, ödeştik sayalım," deyip karşılık bile beklemeden koşmaya başladığında şaşkınlıkla önce elimdeki paraya sonra ona baktım.

"Hey!" diye seslendim. "Sizden para istemedim ki ne yapacağım ben bunu?"

Ya beni duymadı ya da umursamadı, bilmiyorum. Koşarak gözden kayboldu. Derin bir nefes alarak düşen sarı beremi yerden alıp silkeledim ve kafama geçirdim tekrar. Elimdeki paraya baktım. Ne yapacaktım ki ben bu parayı?

Bavulumu alıp yürümeye devam ederken parayı huzursuzca montumun cebine koydum. Elim üşüyordu dışarda ama içime dert olmuştu para. Onun parasına ihtiyacım yoktu, kendime yeni bir şeker alırdım istersem. Çocuk kaçsın diye öyle söylemiştim. Sadaka kutusuna falan bırakmam gerekirdi sanırım böyle bir durumda. Keşke ona verebilme şansım olsaydı. Bu civarlarda oturuyordu belki de. Dünya küçük derlerdi.

Galata Kulesinin dibine kadar geldiğim an tüm düşüncelerimden sıyrıldım, içim heyecanla doldu. Bu yapıya âşıktım ve artık her gün görebilecektim onu. Yüzümde bir gülümsemeyle telefonumdan yeni evimin konumuna göz attım. İçim içime sığmıyordu o an. Henüz on sekiz değildim ama yalnızca birkaç hafta vardı bunun gerçekleşmesine. Artık kendi hayatımı kendi kurallarımla yaşayabilecektim ve belki de biraz daha normal bir hayat sürebilecektim.

Burukça gülümsedim aklıma gelen şeyle. Artık bir evim vardı ama annem ve babamın olduğu bir ailem, bir daha hiç olmayacaktı. Omuzlarım düştüğünde kafamı geriye yaslayıp gözlerimi gökyüzüne, bulutlara çevirdim.

"Sizi seviyorum," diye fısıldadım içtenlikle. Ardından gözlerimi kapattım. "Allah'ım... Lütfen umutlarımı içimden eksik etme. Başka tutunacak bir şeyim kalmadı."

Bir eve yerleşmek, bir toplulukta kendine yer bulmaktan elbette daha kolay. Kendini sevdirmek ve kabul ettirmek benim gibi kendi halinde sessiz insanlar için zor.

Karşımdaki yapı üç katlı sıradan bir okuldu herkes için belki ama benim için sıradanlıktan çok uzaktı. Aklımdan geçen çok şey olsa da tek bir

noktaya odaklanmıştım. Bordonun çok güzel bir tonuna boyanmış duvar kemerinin üzerinde yazan okulun ismiydi tek düşünebildiğim. *Özel Ateş Lisesi.*

Ateş...

Vücudumun ürpermesiyle titredim. Kasıldığımı hissettiğim için kaslarımı gevşettim. Gevşetmeye çalıştım en azından. Derin bir nefes aldım ve gözlerimi bulutlara çevirdim.

"İyi olacak," diye fısıldadım kendimi teselli etmek için.

Okulun girişine ilerledim. Ellerimi montumun ceplerinden çıkarmadan biraz çekinerek okulun koridorunda yürüdüm. Sınıfımın yerini biliyordum, kaydımı aldırdığımız sırada görme şansım olmuştu. Merdivenlere yönelmiştim bu yüzden doğrudan. Her koridorun bitişinde veya her merdivenin başında nerede ne olduğunu gösteren tatlı tabelalar da mevcuttu. Okulda kaybolmak pek olası değildi bu yüzden.

Okulun dışı bordo olduğu gibi içinde de bordo ve beyaz detaylar vardı. Okulun üniforması bordo ceket, siyah pileli etek ya da pantolon, beyaz gömlek ve kolejin amblemi olan kravat ya da armadan oluşuyordu. Fakat öğrenciler bir noktaya kadar kendilerine göre uyarlayabiliyorlardı. Gömleğin üzerine kazak gibi şeyler giymek serbestti. Oldukça şık görünüyorlardı.

Sınıfıma yaklaştıkça heyecanla göğsüme çarpan kalbimi sakinleştirmeye çalışarak derin birkaç nefes aldım. Çekingen ve utangaç olduğumdan ve kapalı bir kapıyı açacak olmak bile benim için büyük bir iş sayıldığından, kendimi tekrar teselli etmem gerekti ama açtım o kapıyı.

Sınıfın sıcak havası yüzüme çarparken bakışların bana çevrildiğini hissettim. İçeri girip ardımdan kapattım kapıyı. Yüzüme, gergin olsam bile sıcak olduğunu umduğum bir gülümseme yerleştirdim.

"Merhaba," diye mırıldanıp sınıfın ortasına ilerledim.

"Yeni öğrenci mi?" diye sorduğunu işittim bir kızın başka birine.

Ardından ayaklandığını gördüğüm bir kız, "Yeni öğrenci misin?" diye sordu bu kez bana doğrudan. Güzel mavi gözleri vardı ve gülümsüyordu.

Bu beni de gülümsetti. "Evet," diye onayladım onu. "Nakil oldum."

"Hoş geldin o zaman," dedi sevecen bir ifadeyle. "Yanım boş, oturabilirsin istersen."

Ona kendimi istemeden minnettar hissederek gülümseyip az önce kalktığı sıraya -yanına- oturdum.

"Teşekkürler."

"Rica ederim," dedi neşeli bir tavırla. "Ben Deniz," diye tanıttı kendini elini de uzatarak. Gözleri deniz kadar maviydi, ismi yakışıyordu ona.

Uzattığı elini tuttum onun yüzündekine benzer bir gülümsemeyle. "Arya ben de."

İsmimi beğendiğini belli eden bir yüz ifadesiyle sağ dirseğini masaya yasladı. "Çok güzel bir ismin var. Anlamı ne?"

Aklıma annem geldiği için içim burkulsa da gülümseye devam ettim. "Denizcilerin kullandığı bir terimmiş. Annem bir denizci söylerken duyup adımı Arya koymuş."

Hikâyesini sevdiğini gözlerinden anladım. "Vay be," dedi imrenerek, "Hikâyesi bile güzelmiş."

Gülümsedim içtenlikle. Bende ismimi çok seviyordum. "Evet, öyle bence de."

Deniz, oturduğu yerde iyice bana döndü merakla. "Eee?" diye sordu. "Nereden geldin buraya? Taşındınız mı yoksa?" Merak, ses tonuna ayna tutmuş, mavi gözlerini parlatmıştı.

Sorusu duraksamama sebep oldu bir an. Ona gerçek hayatımı anlatabileceğimden emin değildim. Dudaklarımı birbirine bastırdım. Yeni arkadaşıma yalan söylemek de istemiyordum hiç. Ortalama bir cevap vermek daha iyi olurdu.

"Zaten burada yaşıyordum," diye mırıldandım. "Sadece okulumu değiştirdim."

Deniz meraklı olsa da çok kurcalamayan biriydi neyse ki. İrdelemedi hiç. Anladım der gibi kafasını sallayıp sol kolundaki gümüş rengi saate bakıp tekrar güzel gözlerini bana çevirdi.

"Kantine inmek ister misin? Evde kahvaltı etmedim, dersin başlamasına da var daha... Bir şeyler atıştırırız?"

Ben de sabah kahvaltı etmemiştim ve bu iyice kaynaşmamız için bir vesile olabilir diye düşündüm. Deniz'i sevmiştim, iyi arkadaş olabilirmişiz gibi hissediyordum.

Kafamı salladım hevesle. "Olur."

Hevesim onu gülümsetti. Ayaklandı hemen. Çantamı omuzlarımdan çıkarıp cüzdanımı aldım; birlikte çıktık sınıftan.

Kantine ilerlerken gözlerimi Deniz'in üzerinde gezdirdim. O da okul gömleği üzerine kazak giyenlerdendi. Siyah beyaz güzel bir kazak giymişti ve çok güzel görünüyordu. Ceketindeki okulun amblemine takıldı gözlerim.

"Okulun ismi neden Ateş biliyor musun?" diye sordum ona merak ederek.

İnsanlar okulun isminin nereden geldiğini ve o insanlara ne olduğunu biliyorlar mıydı merak ediyordum.

Deniz kafasını salladı birlikte merdivenleri indiğimiz sırada. "Senin ismin gibi güzel bir hikâyesi yok maalesef. Kısaca anlatmam gerekirse; başta okulun ismi Özel Altın Gençler Kolejiymiş ama okulun sahipleri bir yangında hayatlarını kaybedince onların anısına Özel Ateş Koleji olarak değiştirilmiş."

Titreyen ellerimi montumun cebine soktum.

"Soyadları Ateşmiş ve yanarak ölmüşler... Kötü bir tesadüf," dedi üzgün bir ifadeyle dudaklarını birbirine bastırarak.

İçim ezilirken kafamı salladım yalnızca. *Tesadüf*... Değildi. Bir nedeni olmalıydı her şeyin. *Olmak zorundaydı*...Ama ben bilmiyordum hiçbir şeyi.

Kantine girdiğimizde pek iştahım yoktu ama ortamın ferahlığı içimi açmıştı. Geniş, ferah alanları severdim. Deniz'le kahvaltı menüsü alıp güneşin tam tepemize vurduğu masalardan birine oturduk. Konuşkan ve güler yüzlü biriydi. Hemen ısınmıştım ona.

Ders saati gelmeden önce sohbet ederek tabağımızdakileri bitirmeye çalışırken karşımdaki sandalye çekilince irkilmiş ve gözlerimi oraya çevirmiştim. Renkli gözlü, kumral, uzun boylu ama zayıf sayılabilecek, bizim yaşlarımızda bir erkek, yüzünde bir gülümseme ile bana sonra da Deniz'e baktı.

"Yeni öğrenci?" dedi sorar gibi, ardından çektiği sandalyeye oturdu. "Bizi tanıştırsana Deniz?"

Deniz ona gülümsediğinde arkadaş olduklarını anlamak çok zor olmadı.

"Arya," diye tanıttı beni ona. "Emir." Ardından Emir'e çevirdi mavi gözlerini. "Emir, Arya."

"Memnun oldum Arya," dedi Emir gülümseyerek.

Ben de hafifçe gülümseyip aynı şekilde karışık verdim. Emir, Deniz'in tabağından bir dilim salatalık alırken kolsaatine çevirmişti gözlerini.

"Pis ellerini tabağımdan uzak tut," diye çıkıştı Deniz elini iterken.

Emir gülerek ayağa kalkmıştı o sırada. Aralarındaki ilişkiden pek emin olamamıştım. Arkadaşlar mıydı yoksa Emir, Deniz'e gıcıklık mı ediyordu sürekli emin değildim ama samimi görünüyorlardı.

Emir, "Sınıfta görüşürüz hanımlar," diyerek yanımızdan ayrıldığında meraklı gözlerimi Deniz'e çevirdim.

"Çocukluk arkadaşım," diye açıkladı gülümseyerek. "Çok iyi biri ve sıcak kanlıdır. Eminim siz de zamanla arkadaş olursunuz."

Arkadaş olmak...

Gülümsedim hevesle. "Umarım."

Deniz'le yıldızlarımız birbirine sarılmış olmalı ki çok iyi anlaşmıştık. Yalnızca derslerde değil, teneffüslerde de bana yardımcı olmuş, okulu gezdirmiş ve yemek yerken hep benimle oturmuştu.

Dersler bittiğinde birlikte durağa yürüdük. Lisemizin çok yakınında, yine bizim okulun sahibi olan aileye ait, özel bir üniversite mevcuttu. Bu iki okul da bir orman içinde inşa edildiğinden onları birbirlerinden ayıran tek şey çelik çitlere benzer bir yapıydı. Okulun hemen dışında bir otobüs durağı vardı ve iki okulun yakınlığından olsa gerek hep kalabalıktı, tıpkı bugün gibi.

Deniz, yağmurda ıslanmamak için sekerek durağa koşarken gülümseyerek acelesiz bir şekilde peşinden gittim. Yağmuru ve suyu severdim.

Deniz kalabalık durağın çatısının altında kendine yer açıp bana elini uzattı. "Gelsene Arya," diye seslendi ben yağmurun altında öylece beklerken. "Islanıyorsun."

Gülümsedim bu telaşına. İnsanların yağmurda ıslanırkenki telaşına hiç anlam veremezdim. Islanmak rahatsız edici olabiliyordu ya da hasta olma ihtimali vardı insanın elbette ama bu telaş yine de fazla geliyordu.

Yüzümde bir gülümsemeyle, "Sorun değil," dedim kafamı iki yana sallayıp o kalabalığın içerisine girmek istemeyerek, "yağmuru severim."

Ellerim montumun cebinde ona bakarken Deniz benim yerime de üşümüş gibi titreyerek kollarını kendine sardı. "Çok soğuk," dedi olduğu yerde komik bir tavırla titrerken.

Yüz ifadesine kıkırdadım. Ben soğuğu da severdim, yakıcı olmadığı sürece. Soğuk bile yakabiliyordu insanın canını. Yanmaktan korkan bir insan için korkacak, korunacak ne çok şey vardı aslında.

Deniz gülümseyen gözlerini merakla üniversiteye çevirdiğinde ben de o yöne baktım ilgisini çekenin ne olduğunu merak ederek. Fakat dikkat çekici bir şey yoktu benim için.

Gözlerimi Deniz'e çevirip "Birini mi arıyorsun?" diye sorduğumda Deniz'in açık mavi gözleri bana döndü.

Yüzünde biraz utangaç bir ifadeyle başını salladı hafifçe. "Erim'i arıyorum," diye mırıldandı. "Emir'in abisi," diye açıklayıp sesini alçalttı biraz. "Hoşlandığım çocuk. Tabii o bunu bilmiyor."

Çocukluk arkadaşının abisini seviyor olması tatlı bir aşk romanını anımsattığından yüzümde bir gülümseme peyda oldu. Deniz konuşkan olsa da sınıfta konuştuğu pek kimse yok gibiydi. Bu yüzden sevdiği kişiden bana bu kadar kolay bahsetmiş olması, bana güvendiği ve arkadaş olduğumuz anlamına gelirdi ki ilk günden bir arkadaş edinebilmiş olmak beni çok mutlu etmişti.

"Kaç yaşında?" diye sordum merak ederek.

Onunla daha yakın olmak, bir şeyleri paylaşmak ve bir gün ben de ona başımdan geçenleri anlatmak istiyordum.

"Yirmi bir. Hazırlık okuduğu için şu an ikinci sınıf, ben buraya gitmeye başladığımda o üçüncü sınıf olacak."

Onunla aynı üniversiteye gitmek gibi bir hayalinin olması gülümsetti beni. "Bu üniversiteye mi gitmek istiyorsun?"

Başıyla onayladı, "Belki beni fark eder diye umuyorum ama zor biraz."

O an Deniz'in aslında hiç umudunun olmadığını fark ettim. Kendi halinde ondan hoşlanıyor ama hiç karşılık bulamayacağını düşünüyor gibiydi. Başta çok benzediğimizi düşünmüştüm ama aslında bu konuda ayrıldığımızı fark ettim. Ben çok umutlu biri olmuştum hep. İyimser olup kendimi teselli eder, umudumu yitirmezdim. Her zaman bir umut olduğunu söylerdi annem.

Gülümsemem buruk bir hal alırken ona yanaştım ve kolumla yavaşça koluna dokundum. "Neden öyle düşünüyorsun?"

"Abim ile arkadaşlar," dedi keyifsiz bir sesle. "Muhtemelen beni hep kız kardeşi olarak görecek."

Umutsuz olması hiç hoşuma gitmediğinden ellerimi ceplerimden çıkarıp iki elini de tutum ve güç vermek ister gibi sıktım. Sevgi kolayca vazgeçilmesi gereken bir şey değildi bana göre.

"Kaderinizde varsa mutlaka seni fark edecektir," dedim tutku ve kararlılıkla. Ben kadere çok inanırdım. "Eğer sevgini hak eden biriyse şansını denemeden vazgeçmemelisin."

Tutku ve kararlılığım Deniz'i güldürürken o da ellerimi sıktı ve parlayan gözleriyle gözlerime baktı.

"Çok haklısın!" dedi aniden neşesi ve kararlılığı yerine gelmiş gibi. "Şansımı denemeden pes etmeyeceğim."

"Hım," diye onayladım onu gülerek.

Deniz de güldü ve uzanıp yanağıma bir öpücük bıraktı. "Teşekkür ederim," dedi kıkırdayarak.

"Rica ederim," dedim ben de aynı kıkırdamayla.

Soğuktan birbirimize sokulup genel geçer şeyler hakkında konuşurken Deniz aniden lafını kesip heyecan parıltıları serpilen gözlerini bana çevirdi ve kulağıma yaklaştı.

"Bak işte orada," deyip çenesiyle işaret edince gözlerimi o yöne çevirdim.

Mavinin koyu tonlarında gözleri, uzun ve yapılı bir bedeni olan kumral bir çocuktu gösterdiği. Emir'in abisi olduğu belli oluyordu, benziyordu abisine çünkü. Deniz'in biraz bahsettiği gibi yakışıklıydı ama yaydığı havadan pek hoşlanmamıştım sebepsizce. Emir gibi sıcak değildi; soğuk bir aurası vardı.

Soğuktan kızaran gözleri mavi rengini daha belirgin hale getirmişti ve yüzündeki alaylı gülümseme serseri bir ifadeye sebep olmuştu. Kötü biriymiş gibi bir hava katmıştı ona.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Deniz merakla.

"Şey," diye mırıldandım yalan söylemek istemeyerek. "Kötü adamlara benziyor biraz."

"Aslında eğlencelidir ama evet, öyle biri gibi davrandığı da oluyor," diye onayladı beni.

Bir insan neden olmadığı gibi davransın anlamazdım hiç. Öyle insanlara güven de olmazdı ama Deniz onu benden çok daha uzun süredir tanıyordu. Sevebilmişse, haklı bir sebep bulmuş olmalıydı.

Deniz koluma girip bana sokulmuş Erim'in üniversitenin hemen girişinde sigara içmesini izlerken ben de gözlerimi etrafta gezdiriyordum. Ondan biraz daha uzun bir adam gelip Erim'in tam karşısında dikilince Erim'in bakışları ve ifadesi sertleşmişti.

"Ulaş," diye mırıldandığını işittim Deniz'in o sırada. "Yine ne dertleri var acaba?"

Deniz, meraklı gözlerini bir an olsun onların üzerinden ayırmıyordu. Erim ve isminin Ulaş olduğunu öğrendiğim adam bir süre konuştular, ardından Ulaş yüzünü bize döndüğünde gördüğüm sima beni şaşırttı. Öfkeli bakışlarıyla durağa yürüyordu ve yüzü çok tanıdıktı. Birkaç gün önce bana çarpıp üzerime düştüğünden yakından görmüştüm yüzünü. Dünya gerçekten bu kadar küçük müydü?

Ulaş öfkeyle, bana bakmadan önümüzden geçip hemen sağımda dikilmeye başladı; sigara paketini çıkardığı sırada bir otobüs yaklaştı durağa.

"Of," dedi Deniz alçak sesle. "Tam zamanında geldi otobüs."

Olanları izlemeye istekli oluşuna gülerek ona baktım. "Yarın yine yapalım."

Bu söylediğim onu da güldürürken hızlıca yanağımdan öpüp kolumdan çıktı ve otobüse doğru atılırken el salladı bana, "Görüşürüz Arya."

Görüşürüz. Geleceğe yönelik bir temenni bu. *Benim artık, benimle görüşmek isteyen bir arkadaşım var.*

Kalbim heyecanla ışırken ben de Deniz'e içtenlikle gülümseyerek el salladım arkasından. Otobüs gittiğinde bakışlarımı hemen yanımda

duran adama, elmaşekeri katilime çevirdim merakla. Gerçekten şaşırmıştım onu bu kadar kısa sürede başka bir yerde gördüğüme fakat o benim varlığımın farkında bile değildi. Gözlerindeki öfke geçmişse de ifadesiz yüzündeki çizgilerden kendini belli ediyordu.

Sigarasını içerken karşıya bakıyordu. Montumun cebindeki sağ elimin parmak uçları, birkaç gün önce verdiği paraya dokunuyordu. Ona parasını nasıl verebilirdim? Vermek istiyordum. İhtiyacım yoktu çünkü ve bende de kalsın istemiyordum.

Gözlerimi ona dikmiş nasıl söze girsem diye düşünürken bakışlarımdan rahatsız olmuş gibi bana baktı. Göz rengi bu kadar sıcakken ifadesinin o denli soğuk oluşuna şaşırdım bir kez daha içten içe.

"Şey," diye mırıldandım nasıl başlayacağımı bilemeyerek. O da ilgiyle yüzüme bakıyordu ne istediğimi anlamak için. Montumun cebinden parayı çıkarıp ona uzattım. "Geri al lütfen bunu."

Biçimli kaşları çatılırken anlam veremeyen bir bakış yerleşti gözlerine. "Geri mi alayım?" diye sordu önce. Ardından sigarasını dudaklarından ayırdı ve koyu gri duman aheste aheste dudaklarından dökülürken gözlerime baktı yalnızca. Sonra, "Sen çarptığım kızsın," diye mırıldandı.

Başımla onayladım.

Gözlerini gözlerimden ayırmadan, "Dünya küçük," dedi.

Gerçekten küçüktü, ben de öyle düşünmüştüm onu görünce. Elimdeki paraya çevirdi gözlerini sonra. Ucundan tutup aldı. Kalabalık içindeki bir sokak çocuğunu önceden gözüne kestirmiş gibi iki parmağıyla yanına çağırdı. Parayı ona verirken saçlarına dokundu yavaşça.

Çocuk onu tanıyormuş gibi gülümseyip yanımızdan ayrıldığında benim başım okşanmış gibi hissettim. Küçük yaşta kimsesiz olmak ne demek iyi biliyordum. Saçlarımın okşanmasını, sevdiğim, tanıdığım birini görmeyi çok istediğim zamanlar olmuştu. Ama yanımda yalnızca şekerler vardı.

"Bana elmaşekeri borçlusun," diye mırıldandım çocuğun arkasından bakarken.

"Ne?" dedi şaşırmış gibi.

Gözlerimi ona çevirdiğimde o da bana bakıyordu hâlâ hafif çatık kaşlarıyla. Başı ağrımıyor muydu bu kadar kaş çatmaktan?

"Elmaşekerim kırılmıştı düşünce."

Kafasını salladı yavaşça biliyorum der gibi. "Sana o parayı o yüzden verdim ya ben de? Hem elmaşekeri yemek için fazla büyük değil misin?"

Kaşlarım çatıldı. Neden şeker yemek için büyük olacaktım ki?

"Birincisi elmaşekerleri o kadar pahalı değildir. İkincisi senden para da istememiştim, sen elime tutuşturup beni dinlemeden gittin. Üçüncüsü neden şeker yemek için yaşının bir önemi olsun?"

Onunla ciddi ciddi bu konuda tartıştığıma inanamıyormuş gibi bakarken sigarasını bitirip durağın hemen yanındaki çöp kutusuna basarak izmaritini söndürdü ve dumanını üfledi yavaşça.

"Sen ciddisin."

"Evet," diye onayladım.

Üzüldüğümde ya da yalnız hissettiğimde şeker yeme huyum vardı ve şu an tam olarak şeker yemek istediğim bir andı; ben buraları pek iyi bilmiyordum. Kaybolabilirdim. Ama o alırsa onunla gider, sonra da onunla durağa dönerdim.

"İlk ikisi kabul," dedi gözlerime bakarak. "Üçüncüsüne gelecek olursak bence her şeyin bir yaşı olmalı."

"Neden?"

"Yoksa hiçbir şeyin değerini bilemezsin."

Geç kalmanın zamanla bir ilişkisi var. Her şeyin bir zamanı olursa geç kalmışlığın acısı hiç geçmez ki.

"Çiçek ilkbaharda, park bahçe kendi başına gidemediğin yaşlarında daha güzeldir."

Bu adamı tanımıyordum ama konuşurken kullandığı ses tonu ve diksiyonu öyle hoştu ki daha çok konuşmasını isterken buldum kendimi bir an. Tuhaf biriydi.

"Bana elmaşekeri almayacak mısın şimdi?" diye sordum başımı sağ omzuma yatırıp merakla yüzüne bakarak. "Neredeyse on sekiz yaşındayım ama elmaşekeri yemek hâlâ iyi hissettiriyor."

Bir süre sessizce yüzüme bakıp ardından hafifçe başını salladı ve yavaşça sağa döndü. "Takıl peşime."

Gülümsedim ve hevesle peşine takıldım, nereye gittiğini bile sormadan. Yağmur hâlâ yağıyordu ama ikimiz de umursamadan acelesiz

adımlarla ilerledik. Yağmur yüzünden çamurlaşmış kar yığınlarına batıp çıkmamak için onun karda bıraktığı ayak izlerine basarak ilerliyordum ama tüm dikkatimi buna verdiğim için durduğunu, ona çarpınca fark edebildim.

Kafamı kaldırıp baktığımda o da boş gözlerle bana bakıyordu. "Ne yapıyorsun?" diye sordu ayaklarıma bakıp.

Onun adımı benim adımımdan geniş olduğu için bir bacağım geride kalmıştı.

Duruşumu düzeltirken omuz silktim. "Hiç."

"Sende biraz saflık var," dedi tekrar önüne dönerken. "Seni nereye götürdüğümü bilmeden peşime takıldın."

Kaşımı kaldırdım şüpheyle. Yüzüne değil, sırtına bakıyordum. "Elmaşekeri almayacak mıyız? Hem... neden bana zarar veresin ki? Düzgün birine benziyorsun."

Soğuk bir adamdı ama kendi halinde biri olduğu belliydi. Çok konuşkan birine de benzemiyordu ve bu cadde epey işlekti. Bir şey yapamazdı bana. Neden yapsındı?

"Görünüşe aldanma," dedi yalnızca.

"Altıncı hissim kuvvetlidir benim," diye mırıldandım. Birine karşı hissettiklerime güvenirdim.

Bir tekel bayinin önünde durduğumuzda bana çevirdi gözlerini birkaç saniyeliğine. "Burada kal, geliyorum şimdi," deyip içeri girdi.

Girdiği yerde bir stant dolusu rengârenk elmaşekeri görünce heyecanlandım ve seçebilmek için onu dinlemeyip içeri girdim.

"Hoş geldin Ulaş," diyordu içeri girdiğim sırada kasada duran orta yaşlı adam. "Sigara mı?"

"Yok abi, bitmedi paketim daha eyvallah," diyerek doğrudan elmaşekerlerine ilerlediğinde gülümseyerek yanına gittim.

Kasadaki adamın meraklı bakışlarına başımla selam verip Ulaş'ın yanına geçtim. Gözlerini bana çevirdiğinde gülümsedim, "Ben seçebilir miyim?"

Onu dinlemeyerek içeri girdiğimden sanırım, huysuz bir ifadeyle rasgele bir elmaşekeri çekip bana uzattığında gülümsememi bozmadan aldım.

Biraz soğuk ve huysuz biriydi ama bana neydi. Bir daha onu nerede görecektim ki?

Kasadaki adam para üstünü hesaplayıp Ulaş'a uzatırken, "Küçük hanım kim?" diye sormadan edemedi.

Ulaş hafifçe omuz silkti. "Hiç kimse," deyip parasını cebine koyarken kaşlarım çatıldı.

Hiç kimse. Bu kırıcı olmuştu biraz. Ben hiç kimse falan değildim neticede. Bir ismim ve bu dünyada bir yerim vardı. Hayatımın ve yaşadıklarımın bir anlamı vardı. Hiçe sayılamayacak kadar çok acım vardı.

Dışarı çıkıp yine onun peşi sıra yürürken elmaşekerinin ambalajını açmaya koyuldum biraz tatsız bir ifadeyle. Yine de nezaketi elden bırakmayıp, "Teşekkür ederim," dedim sırtına bakarken. Bir şey söylemedi. "Bu çok kabaydı," diye mırıldandım ağzımın içinde.

Döndüğümüzde durak boşalmıştı biraz daha. Elmaşekerimi dudaklarıma götürüp soğuktan buz tutan şeker kaplamasından ufak bir ısırık aldım. O tanıdık, güzel tadı alınca bir iç çektim, gözlerim kapandı. Şeker yemek iyi gelmişti şimdiden. Gözlerimi aralayıp o hariç her yere baktım.

Gözlerim karşı caddedeki vitrine takıldı sonra. Ulaş ile yan yana durduğumuzdan görüntümüz yansıyordu cama. Benden oldukça uzundu; üzerinde siyah boğazlı kazak, siyah mont, siyah pantolon ve siyah botlar vardı. Bense siyah okul eteğim, ekru süveterim, bordo ceketim, açık mavi montum ve bordo beremle rengarenk sayılırdım. Onun koyu kahve saçları vardı benim saçlarımsa biraz daha açık, kızıl kahveydi. Ben elmaşekeri yerken o, parmaklarının arasında sigara tutuyordu. Bu kadar zıt oluşumuz gülümsetti beni nedense.

Otobüs geldiği sırada şekerim hâlâ bitmediğinden dudak büküp cebime sıkıştırdığım ambalajı çıkardım, şekerimi sarıp montumun cebine attım. Ulaş'a baktığımda o da bana bakıyordu.

"Teşekkürler şeker için," diye mırıldanıp önüme döndüm, otobüse bindim.

Okuldan çıkış saatim iş çıkış saatine denk geldiğinden otobüs çok kalabalıktı. Sarı metal direğe tutunup dışarıyı izleyerek yolculuk yaptım bir süre. İnip binenler oldukça yanımdakiler değişti ve bir süre sonra

hemen yanımdaki kişi Ulaş'tı. Uzun olduğundan benim parmak uçlarımla dokunabileceğim kısımdan kolayca tutunmuş telefonuyla ilgileniyordu. Aynı otobüsü kullanmamıza o kadar da şaşırmadım, zira bana çarptığı yer evime de çok yakındı.

Ben göz ucuyla onu izlerken telefonunu kulağına yasladı. "Efendim... Yok, direkt eve gidiyorum," dedi karşı tarafa.

O an otobüs aniden durunca dengemi sağlamayıp sağa doğru sendeleyip tam düşecekken hızlı reflekslere sahip güçlü bir kol belime sarıldı, beni olduğum yere sabitledi. Sırtım beni tutan kişinin göğsüne yaslanmıştı, karnıma dolanan ele de aşinaydım. Yanaklarım utançla ısındı.

Sesini kulağımın yakınında işittim. "Dikkat et," dedi beni bırakırken.

İki elimle demire yapıştım, "Teşekkür ederim," diye mırıldandım çok utanarak.

Ulaş'ın, "Otobüsteyim sonra konuşuruz," diyerek telefonunu kapattığını işittim.

Utandığımdan ona bakmamak için cama yaklaştım iyice. O da sırtını cama yasladı. Haliç'e doğru giderken denizi izledim biraz. Onunla aynı durakta indiğimizde de şaşırmadım. Nezaketen gülümseyerek vedalaştım, kendi yoluma gittim. Galata'nın binalar arasında göz kırptığı sokaklarda eve doğru yola koyuldum. Yokuşları soğuk havada nefes nefese çıkarken boğazım acıdı biraz.

Soğuk olmasına karşın Galata Kulesi'nin önü kalabalıktı hâlâ. Galata'ya gülümseyerek geçtim yanından. Evimin olduğu sokağa sapıp oturduğum binaya ilerledim doğruca. Montumun cebinden dış kapının anahtarını çıkarıp yuvasına soktum ve açtım kapıyı ama bina eski olduğundan kapısı da eski ve çok ağırdı.

Sağ omzumu yaslayıp kapıyı iteceğim sırada bir el kapıya yaslanıp kapıyı ittiğinde irkildim korkuyla. Kapıyı açmakla uğraşırken dalmıştım sanırım, duymamıştım kimsenin bana yaklaştığını. Gözlerimi korkuyla elin sahibine çevirdiğimde Ulaş'ı gördüm.

"Sen?" dedim şaşkınlıkla.

Kapıyı zorlanmadan, tek eliyle iterken gözlerini gözlerime dikti. "Belli ki yeni komşumuz sensin," dedi tek düze bir sesle.

Saf olduğumu ve onu kolayca takip ettiğimi söylediği için bir an beni takip ettiğini sanarak korkmuştum ama burada yeni olduğumu bildiğine göre gerçekten komşu olmalıydık.

Kapıyı biraz daha iterek çenesiyle içeriyi işaret etti, geç der gibi.

"Teşekkürler," diye mırıldanarak içeri girdim ve merdivenlere yöneldim doğruca ne yapacağımı bilemeyerek. Ben tesadüflere inanmazdım ve bu tuhaf bir karşılaşmaydı. Sürekli karşılaşıyor gibiydik. Yollarımız hep birbirine çıkıyordu sanki.

Kendi daireme geldiğimde Ulaş da olduğum kata kadar çıktı ve tam karşı daireme yöneldi cebinden anahtarlarını çıkarırken. Kendi kapımı açarken şaşkınlıkla onu izledim. Aynı binada, üstelik tam karşısında mı oturuyordum? Birkaç gündür buradaydım ve onu hiç görmemiştim. Diğerlerini de görmemiştim gerçi, yalnızca birkaç erkek yaşadıklarını anlamıştım seslerinden. Balkonlarını çok kullanıyorlardı ve balkonlarımız çok yakın olduğu için onlar kullanırken çıkmaya çekinmiştim ne diyeceğimi bilemediğimden.

Ulaş içeri girip bana dönüp bakmadan arkasından kapıyı kapattığında ben de kendi kapımı açıp içeri girdim.

Bir odayı çok kişi ile paylaşmaya alışmış biri olarak tek başına yaşamanın bazı zorlukları olabiliyordu duygusal açıdan. Mesela ev çok sessizdi ve neredeyse dokuz senedir yetimhanede yaşayan biri olarak gürültü kulaklarıma yer etmişti. Hem ses olsun hem de can sıkıntımdan arınayım diye televizyonda izleyecek bir şeyler ararken zil çaldığında şaşkın gözlerimi kapıya çevirdim.

Kimseyi beklemiyordum, zira avukatımız ve manevi amcam Kenan dışında gelecek kimsem de yoktu. Fakat o da gelecek olsa haber verirdi.

Merakla yerimden kalkıp kapıya ilerledim. Kapının gözetleme deliğinden gelen misafirime baktım. Genç, yirmili yaşlarında, kumral, yeşil gözlü bir adam dikilmişti kapımda. Arkasında görebildiğim karşı dairenin kapısı da aralıktı. Karşı komşularımdan biri falan mıydı?

Dudaklarımı birbirine bastırıp kapıyı araladığımda göze göze geldik ve bana beyaz dişlerini gösterecek kadar içten gülümseyince şaşırdım ama bu beni mutlu etti. Nezakete bayılırdım. Onun yüzündekine benzer bir gülümseme benim yüzüme de bulaştı hemen.

"Merhaba, apartmana hoş geldin," dedi yüzü gibi sempatik sesiyle.

Elinde gördüğüm tabağı bana uzattı. Tabakta hazır kek dilimleri, kurabiyeler vardı. Bana uzattığı tabağı gülümseyerek aldım.

"Teşekkür ederim."

"Afiyet olsun," dedi sevecen bir tavırla. "İlkten istemek ayıp olacak ama varsa bir fincan kahve alabilir miyim? Acil lazım da."

Kahvenin acil olması beni güldürürken kafamı sallayarak onayladım. "Tabii, getireyim," deyip mutfağa yöneldim hemen.

Kahve tüketen biri değildim ama mutfak alışverişini Kenan Amca yaptığı için her şeyi almıştı kullanacağımı düşünerek. Kahve makinem bile vardı.

Kahve, çay, süt tozu, kakao gibi şeyleri koyduğum tatlı kavanozlara yöneldim. Bir kupaya kahve doldurup geri dönerken Ulaş'ın sesini işittim. Kapımdaki adamla konuşuyorlardı sanırım.

"Kutay, maketi bitirebilirsem akşam Can Kırığı'na gideriz, kahve de alırız."

Kapıya geldiğimde elimdeki bardağı, isminin Kutay olduğunu öğrendiğim adama uzatırken Ulaş ile kısa bir süre göz göze geldik. Fazla bakmadı bana, çok soğuk biriydi. Kutuplardan gelen bir soğuk hava dalgası esiyordu yüzüme ona bakınca.

Kutay, Ulaş'ın aksine bana gülümseyip teşekkür ederek evine döndüğünde, ben de kapıyı kapatıp mutfağa girdim. Kutay'ın getirdiklerini televizyon izlerken yemeden önce yanına sıcak çikolata yapmaktı niyetim fakat kavanozları karıştırdığımda fark etiğim şeyle altdudağımı ısırdım. Tam o sırada zil çalınca mahcubiyetle gözlerimi kapattım. Kutay'a kahve değil, kakao vermiştim!

Kapıya ilerleyip mahcup bir gülümsemeyle açtığımda Kutay'ı görmeyi bekliyordum ama gelen kişi Ulaş'tı.

Elinde Kutay'a verdiğim kupayı tutuyordu. "Kakao ve kahveyi birbirinden ayıramıyorsun sanırım?" dedi ruhsuz bir ifadeyle.

Elimde olmadan daha da mahcup hissederek sol kaşıma dokundum. "Yanlış kavanoz..." diye mırıldandım ve uzanıp kupayı aldım. "Değiştireyim."

"Lütfen," dedi sabrı tükenmiş gibi bir sesle. Fakat bu sabrı benim tükettiğimi sanmıyordum. "İşim olmasa markete giderdim ama müsait değilim. Gerçekten kahven varsa, çok makbule geçer."

İşten kastı Kutay'a bahsettiği maketti sanırım. Ne okuyordu bilmiyordum ama bazen bir şeyle kavga ettiğini duyuyordum. Artık sesini tanıdığımdan, kavga edenin o olduğunu biliyordum ve sık sık özellikle akşamları, bir şeylere söyleniyordu. Sanırım odalarımız aynı duvara bakıyordu, ondan net bir şekilde duyabiliyordum bazen.

Onu başımla onaylarken dudağının kenarındaki lekeyi gördüğümde istemeden gülümsedim. O da içene kadar fark etmemiş olmalıydı kahve olmadığını. Beni dalgınlıkla suçlayamazdı. Kupayı alıp mutfağa ilerlerken gözlerimi kısarak intikam almış gibi gülümsedim. Şeker yemenin yaşı olduğunu düşünen birine kakao içirmiştim istemeden.

Bu sefer koklayarak kahve olduğundan yüzde yüz emin döndüğümde o da emin olmak ister gibi kokladı kahve tozunu.

"Tadı nasıldı?" diye sordum merakla o kahveyi koklarken.

Soru soran bakışları bana döndü başını eğmiş kahveyi kokladığı sırada. Gözlerinin rengi elindeki gerçek kahve ile aynıydı neredeyse.

"Kakaonun," diye açıkladım. "Bu yaşında kakao içmek nasıldı?"

Elmaşekeri hakkında söylediklerini kastettiğimi anladı ama nedense duraksatmıştı bu söylediğim onu. Gözlerime baktı bir süre. Derin bir nefes alıp bakışlarını başka yöne çevirdi.

"Fazla tatlı," diye cevapladı sorumu ve bardağı kaldırıp, "Eyvallah," dedikten sonra bana arkasını dönüp kendi dairesine girdi yine bana hiç bakmadan.

Gülümseyerek kapıyı kapattım. Kendime sıcak çikolata yapıp Kutay'ın getirdiği tabağı da yanıma alıp koltuğa geri döndüm. Üzerime televizyon battaniyesini örttüm. Televizyonda sevdiğim bir çizgi filme denk geldim ve sıcak çikolatamı içerken onu izledim.

#2. BÖLÜM
YAN'MA

Hissiyatta çürümüş birinin canını fiiliyatta yakamazsınız. Canını yakmanız için derine girmeniz gerekir lakin bu kez de siz sağ çıkamazsınız.

Sabahın altısında çalan alarmımla zorlanmadan açıldı gözlerim. Erken kalkmaya alışkındı bedenim, zira geceleri çok uyuyabilen biri değildim. Geceleri geçmişle, yarım kalmış ve bir türlü kapanmayan bir hesabım olurdu. Kaybeden tarafta olsam da alacaklı çıkardım hayattan her seferinde.

Yatakta oturur pozisyona geçip ellerimi yüzüme yaslayıp saçlarıma doğru sıvazladım yüzümü. Kasvet her sabah beni selamlayan bir duyguydu. Kulak asacak olsam beni dibe çekeceğini bildiğimden kulak asmazdım ona. Asmamak için çabalardım.

Telefonuma uzanıp kısık sesle bir müzik açtım. Gülümsedim. Gülümsemek için bir sebep olmasa bile gülümserdim gerçeğe dönene kadar.

Şarkıyı mırıldanarak yataktan çıkıp doğruca banyoya gittim. Elimi yüzümü yıkayıp, aynadaki yansımama baktım. Yansımama gülümserken parmaklarımla kâhküllerimi düzelttim. Ardından tarakla saçlarımı tarayıp geniş bir örgüyle topladım.

Odama dönüp okul kıyafetlerimi giydim ve omzumda okul çantamla mutfağa gittim. Çantamı sandalyenin sırtına asıp buzdolabından bir şeyler çıkardım; kendime hızlıca bir sandviç yaptım. Kolsaatimden zamanı takip ederek bitirdim sandviçimi. Dişlerimi fırçaladıktan sonra montumu giyip beremi ve eldivenlerimi takıp çantamı da aldım. Çıktım evden.

Botlarımı giyerken karşı dairenin kapısının açıldığını işittim. Kafamı kaldırıp baktım. Ulaş'tı evden çıkan. Burun kemerini sıkıyordu yorgunca. Üzerinde gri kazak, siyah pantolon ve siyah deri ceket vardı. Botlarını giyerken ardından Kutay da çıktı.

Ayağa dikildiğimde Kutay'la göz göze geldik. Gülümsedi bana uykulu bir ifadeyle.

"Günaydın komşu kız."

"Günaydın," dedim ben de ona gülümseyerek.

Ardından merdivenlere yöneldim. Ellerimi ceplerime sokmak istediğimde orada unuttuğum elmaşekeri buna pek izin vermedi. Sandviç yediğim için kendime tatlı yeme izni vererek ambalajını açtım ve dudaklarıma götürüp bir ısırık aldım. Tadından hiçbir şey kaybetmemişti doğal olarak.

"Hâlâ çok güzelsin," diye mırıldanarak apartmandan çıkıp durağa doğru yürüdüm.

Kulaklıklarımı takıp 'Dinlenesiler' adlı çalma listeme girip karışık dinlemeye başladım. Sevdiğim bir şekeri yiyip, sevdiğim bir şarkıyı dinlerken sevdiğim bir yapının yanından geçebiliyor olmak umut vericiydi. Her şeyin güzel olacağına dair bir umuttu güne başlamak.

Deniz'le okulun geniş ormanlık alanına koyulan kamelyalardan birinde oturmuş sıcak çikolatamın soğumasını beklerken, bakınca bahçesini tamamen görebildiğimiz kampüsü izliyorduk. Ormana zarar vermemek için koyulan çit yalnızca iki bahçeyi ayırmak içindi. Bakınca iki taraf da bahçesinde olup biteni görebiliyordu ve bu en çok Deniz'i mutlu ediyor gibiydi. Çünkü Deniz'in anlattığına göre Erim ve arkadaşları bahçenin belli bölgelerinde takılmayı seviyorlardı ve bu bölgeler bizim bahçemize yakındı. Tam da şu an onu görebiliyordu mesela oturduğumuz yerden ve ben Erim'e baktığımda istemsizce yeni komşularımı anımsıyordum.

Gözlerimi Deniz'e çevirdim, o da bana baktı gözlerinin içi gülerek. O bana yaşadıklarını rahatça anlatıyor, okul dışında neler yaptığından bahsediyordu fakat ben dün yaşananları ona anlatmalı mıydım, pek emin değildim. Elmaşekeri meselesinin nereye dayandığını sorarsa taşındığım konusuna kadar gelirdi konu ve ben ne yalan söylemek ne de gerçeği anlatmak istiyordum. Hem Ulaş ile Erim anlaşamıyorlardı belli ki ve Deniz'in Erim'in tarafını tutması muhtemeldi. Belki hoşlanmazdı bu du-

rumdan, beni yanlış anlasın istemezdim.

İç çekip keyifsizce karton bardağa dokundum. Aklım çok da farklı bir konu ile meşguldü aslında. Bugün mezarlığa gitmeyi düşünüyordum ama bunu kaldırabilecek miydim bilmiyordum. Senelerdir gitmiyordum, gidemiyordum. Gitmem gerekirdi. Gitmeliydim. Ama cesaret edemiyordum.

Üşümesinler diye karton bardağa sardığım parmaklarımda gezdirdim gözlerimi. Acaba o gün yanan saçlarımın uzamayı bıraktığı gibi kalbimde büyümeyi mi bırakmıştı? Çünkü yıllardır yeterince nefes alamıyor gibi hissediyordum kendimi. Hep bir yük vardı göğüskafesimde. Kalbim kurulu eski bir oyuncak gibi durmayı bekliyordu sanki. Durduğu an bir daha kurulamayacaktı.

Omzuma dokunan bir el ve ismimin telaffuzuyla dalgın gözlerimi kaldırıp Deniz'e baktım. "Hım?"

Bana solumu işaret ettiğinde kafamı usulca soluma çevirdim ve Emir'i gördüm. Arkadaşlarıyla bahçede oturmuş sohbet ediyorlardı ama konuşurken gözleri bizim üzerimizdeydi. Ben de o tarafa bakınca göz göze geldik. Nezaketen gülümseyip gözlerimi Deniz'e çevirdim ne olduğunu anlamayarak.

"Ne oldu?"

Gülümsedi bana muzip bir ifadeyle. "Bilmem," dedi omuz silkip. "Normalde çevresiyle çok ilgili biri değildir ama sen geldiğinden beri bir gözü senin üzerinde gibi."

İma ettiği şeyi anlayınca utandım biraz. Bu tür şeylere pek yatkın değildim.

"Sıcak kanlı biri demiştin?" diye hatırlattım ona.

Kafasını salladı gülümseyerek sıcak çikolatasından bir yudum alırken. "Sıcak kanlı biri ama öyle kızlara da sürekli bakmıyor."

Yanaklarımın ısındığını hissettim. "Bence denk gelmiştir," diye mırıldandım.

Deniz kıkırdadı halime. "Kızardın."

Şakadan kaşlarımı çattım. "Giderim bak," diye blöf yaptığımda güle-rek elimi tuttu. "Tamam tamam. Özür."

Soğuyan sıcak çikolatamdan bir yudum alırken gözlerimi Emir'in oturduğu yere çevirdim gizlice. Arkadaşlarıyla sohbet ediyordu hâlâ ve artık bu yöne bakmıyordu. Deniz'in ima ettiği gibi benden hoşlandığını sanmıyordum. Beni tanımıyordu bile. İlk kez gördüğü birini insan nasıl severdi ki? O an nedense zihnimde Ulaş canlandı ve kaşlarımı çatmama sebep oldu. Kafamın içinde ne işi vardı!

ULAŞ TÜTÜNCÜ

Fakülteden çıkıp henüz yeni tutan karın, botlarım altında ezilirken çıkardığı hışırtıyla bahçeye ilerledim. Genellikle oturduğumuz masaya giderken Kutay çoktan masaya kurulmuş yan masadaki kızlarla bir şeyler konuşuyordu. Kutay'ın döneminden ya da bir alt dönemden olmalıydılar. Bahadır ve Argun dün eve gelmemiş olsalar da Bahadır şu an masada her zamanki yerinde telefonuyla meşguldü. İkisine de selam verip masaya oturdum. Kutay kızlara olan muhabbetini kısa kesip dikkatini bizim masaya verdiğinde benim gözlerim Bahadır'ın üzerindeydi.

Göz kırpıp kafamı iki yana salladım hayırdır der gibi. "Nerelerdeydin?"

Bahadır bir sigara alıp paketi bana doğru itti masanın üzerinden. "Griptim ya annem bırakmadı. Başım da çatlıyordu, telefona bakamadım," dedi sigarasını yakarken.

Masanın üzerindeki paketten siyah filtreli bir tane çıkardım. Fiiliyatta hepsi aynı zehri veriyordu ama Bahadır içme zevk arayan biri olduğundan farklı aromalarda sigara içmeyi sever, bir şekilde de bulurdu. Karanfilliydi bu seferki. Cebimden çakmağımı çıkarıp elimi rüzgâra siper ettim ve yaktım sigarayı. Sigara tutuşurken derin bir nefes çektim içime.

"Telefona çıkmayıp, eve de gelmeyince ehliyetini kaptırdın sandım," dedim alaylı bir gülümsemeyle.

Tatsız bir ifade oldu yüzünde. Trafik cezalarından mustaripti epeydir. Arkamda bir yerlere bakınca gözlerinde öfkeli bir ifade oluştu. Çenesiyle arkamı işaret etti. Başımı hafifçe işaret ettiği yöne çevirdim. Erim ve saz arkadaşları oturuyordu arka masamızda.

"Erim'le ne oldu?" diye sordu dün eve gelmediği için olaya tam hâkim olamadığından.

"Uyardım dün. Adam akıllı bir geri dönüş bekliyorum."

Kafasını sallarken gözleri bahçeyi taradı. "Argun nerede bu arada?"

Sigaramdan bir nefes daha aldım. "Okulda değil. Garajdadır muhtemelen. Dün oradaydı. Henüz görmedim."

Mırıltıyla anladığını belli etti.

Kutay dirseklerini masaya yasladı sigarasından keyifsiz bir nefes çekerken içine. "Erim çok fena sürtmüş. Keyfi yoktu baya."

Argun araba, motor işlerine çocukluğumuzdan beri meraklıydı. Zira otomotiv mühendisliği okuyordu şimdi, eli de epey yatkındı bu işe. Kazandığı parayla garaj almıştı kendine iki sene önce; arabalarına kendinden daha iyi bakardı. Ta ki iki gün önce Erim, kasten arabasına sürtene kadar.

İçimdeki öfke ayaklanırken kafamı salladım. "Arayan belasını da bulur, mevlasını da..." diye mırıldandım Erim'i kastederek. "Belasını yanlış yerde arıyor sadece."

Derdi benimleydi onun. Beni öfkelendirmek için yapıyordu ve karın ağrısı hiç bitmiyordu. Fakat bu yaptığı tamamen belden aşağı vurmaktı. Argun'u bir araba kazasında neredeyse kaybedecekken şimdi arabasına bunu yapması karaktersizlikti.

Erim'e baktıkça daha da öfkeleniyordum. Öfkeli gözlerimi karşıma çevirdim, karşı okulun bahçesinde gezdirdim. O sırada bahçedeki masalardan birine oturmuş masaya ellerini, onun üzerine de kafasını koymuş somurtarak bardağını izleyen Arya'yı gördüm. Yüzü bana dönük olduğundan tanımak zor olmadı. İsmini bizzat o söylememişti bana ama dün durakta arkadaşı ismini söylediğinde duymuştum ve artık unutmak imkânsızdı benim için. İsmini duyduğum an seneler öncesine gittim. Çocukluğumu hatırlatmıştı bana. Hatırlamak istemediğim anılarımı hatırlatmıştı. Babamı hatırlatmıştı. İçimdeki nefreti hatırlatmış, öfkemi harlamıştı. *Arya, yelkenleri indirmek demek. Olduğun yerde kalmak demek.*

Omzuma dokunan elle bakışlarımı elin sahibine çevirdim. Kutay parmaklarım arasındaki sigaramı işaret etti. "Neye daldın gittin? Ziyan ediyorsun sigaranı?"

Kafamı önemsiz der gibi iki yana sallayıp işaret parmağımla külü silkeledim, dudaklarıma götürdüm.

"Komşu kıza mı bakıyordun?" diye sordu baktığım yöne bakarak.

Bahadır'ın kaşları kalktı. "Komşu kız kim?" diye sordu merakla. "Karşı komşuyla mı tanıştınız?"

Kutay ona çenesiyle Arya'yı işaret ettiğinde Bahadır dönüp o yöne baktı. "E küçük değil mi daha eve çıkmak için?" diye sordu şaşırarak. "Esra bunu öğrenirse annesine ağlamaya başlar ben de tek yaşamak istiyorum diye."

Küçük. Zihnimde Arya'nın elmaşekeri yediği anlar canlandı istemsizce. Çocuksu bir yüzü ve tavrı vardı. Kâhkülleri, kocaman gözleri ve kilosuna göre dolgun yanaklarıyla küçük bir kız çocuğundan farksız görünüyordu. Masum bir ifadesi vardı hep yüzünde. Çok masum. Sanki hiç küfretmemiş, hiç çocukken zile basıp kaçmamış, hiç kimsenin aleyhinde kötü konuşmamış gibi masum duruyordu. Ne kadar doğru bilinmezdi ama göründüğü gibi olmadığını hissediyordum. Olgun bir yanı da vardı sanki.

Kutay kafasını sallayarak onayladı Bahadır'ı. "Kumsal'la yaşıt sanırım," diye mırıldandı kendi kız kardeşini kastederek. "Ailesi başka şehirdedir ya da sorumluluk vermek istemiştir belki," deyip omuz silkti.

"Adı ne?" diye soran Bahadır'a baktım.

Sigaramdan bir nefes daha alıp yavaşça bıraktım dumanı. "Arya," dediğimde tuhaf hissettim. İsmini söylemek bir anıdan seslenmek gibiydi. Sanki yine babam söylüyormuş gibiydi. Midemi bulandırmıştı bu his.

O sırada Burcu ve Esra da bize katıldılar. Esra yorgun bir ifadeyle çantasını masaya bırakıp Bahadır'ın kollarının arasına girerken Burcu yanıma oturdu.

Bahadır, kız arkadaşının ihtiyaç duyduğu ilgiyi vermek üzere onu sarmalarken, "Nasılsın yavrum?" diye sordu.

Kutay onlara alaylı bir şekilde bakıp bana yüzünü buruşturduğunda gülümsedim. "Yakın ilişkiler mideni mi bulandırıyor doktor?"

"Yok canım," dedi Esra'ya takılmak isteyerek, "ne münasebet."

Esra ona kötü bakışlar attığında ikimizin de yüzüne benzer bir gülümseme yerleşti.

Burcu ileri çıkarak dikkatimizi çekti. "Can Kırığı'na geliyor musunuz bu akşam?" diye sorduğunda dudaklarımdan cık diye bir ses çıktı yavaşça.

"İşimiz var biraz. Belki sonra uğrarız."

Burcu gözlerini devirip arkasına yaslanırken kollarını birbirine bağladı bozulmuş gibi. "Sizin de işiniz hiç bitmiyor ki. Bir kez de olmasın işiniz. Lütfen."

Israr edilmesinden hoşlanmazdım hiç. Beni tanıyan herkes de bilirdi bunu. Boş boş yüzüne baktım Burcu'nun. Kadın olduğu için ona karşı yumuşayacağım yanılgısına düşerdi zaman zaman ama sevmediklerim konusunda ısrarlıydım genelde.

Kolumu tutup, "Lütfen Ulaş," diye diretti.

Sigaramı küllüğe bastırıp nefesimi verirken ayağa kalktım. "Benim dersim bitti. Kaçıyorum," dedim Kutay'a ve Bahadır'a bir bakış atıp. "Argun'a uğrayacağım."

"Ben de geleyim," dedi Bahadır masadan paketini alırken. "İlk haftadan başımıza yıktı projeyi zaten."

Gözlerimi Esra'ya çevirdim. "Onsuz dayanabilecek misin?"

Bahadır gülerken Esra gözlerini kısarak gülümsedi bana gıcık olmuş bir ifadeyle. Liseyi birlikte okumuştuk ama hep bir çatışma halindeydik. O çok konuşan, sataşan biriydi, bense kimseyle ilgilenmeyen kendi halinde biriydim. Kişiliklerimiz uyuşmuyordu. Esra çok soğuk olduğumu söyleyip dururdu, haklıydı da. Herkesle konuşabilirdim ama herkesle kaynaşamazdım.

Bahadır'la kalkıp çıkışa giderken Erim'le göz göze geldik. Masasına yaklaşırken, "Özür dilemek istersen," dedim ve masasının yanından geçtim yavaşça, "adresi biliyorsun."

İşi polise dökmek istemiyorsa gidip Argun'dan özür dilesin, zararını ödesin diye fırsat vermiştim ona ama yapmayacağını biliyordum. İşleri kötüleştirmekte üstüne yoktu.

Bahadır'la otoparka gittik. Bahadır şoför koltuğuna geçerken ben de yolcu koltuğuna geçtim. Doğruca Argun'un garajına gittik.

ARYA ERÇETİN

Mezarlığın kapısında öylece duruyordum. Mezarlıktan değil, orada yatan gerçekten korkuyordum. Nefes alışverişim sıklaşmıştı, soğuk havaya rağmen terlemiştim. Terleyen avuçlarımı, alnımda biriken damlaları hissedebiliyordum. O kadar sık nefes alıp veriyordum ki sıcak nefesim soğuk havada ufak bir bulut oluşturuyordu. *Lütfen. Bulut olma.*

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken burnumu çekerek siyah parmaklıkları izledim bir süre. İç çeke çeke izlerken o siyah parmaklıkları, bir adım dahi ilerleyemedim. Cesaret edip o kapıyı açamadım. Geldiğimde güneş batmamıştı ama şimdi karanlıktı her yer. Kış günlerinde güneş hemen batardı. Ben eve gidemeden, kaçardı.

"Yapamayacağım," diye fısıldadım ağlayarak.

Yapamayacaktım. Alıştım sanıyordum ama alışamayacaktım. Geçer sanmıştım, geçmeyecekti.

Gözyaşlarım gözlerimden düşerken mezarlık girişinin aksi yönünde ilerledim. Nereye gittiğimi bilmeden kaçar gibi uzaklaştım oradan. Bilinmezlik içinde yürüdüm bir süre. Dümdüz, hiçbir yere sapmadan, nereye gittiğimi bilmeden yürüdüm.

Birinin sesini yükseltmesiyle irkilerek durdu adımlarım. Buğulu gözlerimi montumun koluna silerek dikkatle bakınca yaklaşık yirmi metre ötede, bir garajın önündeki kalabalığı gördüm. İki farklı arkadaş grubu birbiriyle tartışıyor gibiydi. Karanlık olduğu için yüzlerini göremiyordum ama yüzü bana doğru dönük olan sanki tanıdıktı.

Çok geçmedi; hararetli tartışma, yüzü bana dönük olan tanıdık simanın, karşısındakini göğsünden itmesiyle arbedeye dönüştü.

Korkuyla irkilip ellerimle dudaklarımı kapattım. Kavgayı başlatan kişinin Erim olduğunu görünce çok şaşırdım. Erim yüzüne sağlam bir yumruk yediği sırada ona yumruk atanın Ulaş olduğunu seçebildim. Endişeli ve şaşkın bakışlarla izlerken etraftaki insanlar onları ayırmaya uğraşıyordu. Bir an, Ulaş'la göz göze geldik. Kaşları çatıktı ve çok öfkeli görünüyordu. Tüylerim ürpermişti.

Olduğum yerden bakarken biri koluma dokununca korkuyla irkildim. Gözlerimi bana dokunan kişiye çevirdim. Emir'di. Nefes nefeseydi, sanırım koşarak gelmişti buraya ve beni gördüğüne şaşırmıştı o da.

"Senin ne işin var burada?" diye sorduğunda konuşmak için dudaklarımı aralayacak oldum ama gözlerini abisinin olduğu tarafa çevirip cevabımı beklemeden ona koştu.

Arkasından bakakaldım. İki taraf birbirinden ayrılmış gibi dururken Ulaş'ı bir yere soktuklarını gördüm. Emir, koşarak Kutay'ın yanında geçtiğinde Kutay ile göz göze geldim bu kez. O da öfkeli görünüyordu, öfkeyle saçlarını düzeltirken beni fark edip bana doğru gelmeye başlamıştı. Yeşil gözlerinde şaşkın meraklı bir bakış vardı. Üstelik ağlıyordum birkaç dakika öncesinde, bu yüzden de yanlış anlamıştı sanırım.

Beni korkutmak istemiyormuş gibi yavaşça yaklaşıp hafifçe eğildi. "İyi misin?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Başımı sallarken arkadaşları tarafından tutulan Erim'e kaydı gözlerim. Yüzü kanıyordu ve karnını tutuyordu. Bıçaklanmış mıydı? Korkuyla gözlerimi Kutay'a çevirdim. Aklıma gelen ilk şey bıçaktı.

"O... Bı-bıçaklandı mı?" diye sordum korkuyla.

Hayretle yüzüme baktı. "Ne?" Ardından baktığım yere bakıp, tatsız bir ifadeyle bana çevirdi gözlerini tekrar. "Hayır tabii ki," dedi kafasını iki yana sallayarak. "Yumruk yemiştir muhtemelen."

Erim'in öfkeli bağırışı caddeyi dolduruyordu. Ulaş'a sayıp sövüyordu. Ulaş'ın, onu soktukları yerden çıktığını gördüm ama tanımadığım iki genç adam ve birkaç esnaf onu tuttular, gitmesine izin vermediler. Başkaları da Erim'i uzaklaştırdı oradan.

"Arya," dediğinde gözlerimi Kutay'a çevirdim. "Neden buradasın? Eve mi gidiyordun? Götüreyim mi seni?"

Sanırım onlar yüzünden korkup ağladığımı düşündüğü için vicdan yapmıştı. "Ben," diye mırıldandığım sırada Ulaş'la göz göze geldim yine. Onu tutanların elinden kurtulup ellerini yüzüne sürttü. Ardından Erim'in arkasından bakıp tekrar bana baktı.

"Kızı getirmiş bir de burada mı bırakmış?" diye söylendiğini işittim.

Herkes her şeyi yanlış anlıyordu şu an. Kutay benim onlardan korktuğum için ağladığımı, Ulaş ise beni buraya Emir'in getirdiğini sanıyor olmalıydı.

Kendimi açıklamak isteyerek Kutay'a baktım. "Ben buradan geçiyordum," diye mırıldandım burnumu çekerek. "Eve kendim gidebilirim, sorun değil." Gözyaşlarımı silip gülümsedim ona ikna olması için.

Ulaş ve tanımadığım iki genç adam da bize doğru gelirken biraz gergindim. Ulaş çok soğuk biriydi normalde de ve şimdi onu kavga ederken görünce korkunç biri gibi gelmişti gözüme. Şiddetten, kavgadan, gürültüden nefret ederdim. Erim başlatmıştı ama Ulaş inanılmaz öfkeliydi nedenini bilmediğim bir şeyden ötürü.

"Tek başına mı geldin buraya?" diye sorduğunu işittim Ulaş'ın. Öfkesi sesine yansımıştı. "Saat çok geç."

"Evet," diye cevapladım onu. Geç olduğunu fark etmemiştim yürürken. Otobüs bulabileceğimden emin değildim. Nerede olduğumu bile bilmiyordum. Bir taksiye binecektim durdurabilirsem.

"Küçük Soykan getirmedi yani?" dedi inanmamış gibi.

"Hayır," dedim başımı iki yana sallayıp biraz surat asarak. Kaşlarım da çatılmıştı söylediği şeyden ötürü. Yalan borcum mu vardı? Hem benimle böyle soğuk konuşmasına da sinir oluyordum.

"Ben gideyim," dedim ellerimi ceplerime sokup kafamı da montum içine biraz daha gömerken. Hava çok soğuktu ve ben bir an önce gitmek istiyordum. Ulaş'a bakınca daha çok üşüyordum. Buzdolabına karşı konuşsam daha sıcak hissederdim kendimi.

Hangi yöne gittiğimi dahi umursamadan Ulaş'ın yanından geçip gidecektim ama kolumdan tuttu beni hafifçe.

"Bu saatte bu civarda tek başına dolaşman iyi olmaz," dedi gözlerime bomboş bakarak. Kolumu bıraktı. "Taksi de durduramazsın kolay kolay. Ayrıca eve gidiyorsan yanlış yöne gidiyorsun."

Hiçbir duygu barındırmayan gözlerine öylece bakıp ne diyeceğimi bilmeyerek dudaklarımı birbirine bastırdım. Ardından yardım ister gibi Kutay'a çevirdim bakışlarımı. Onunla konuşmak, iletişim kurmak Ulaş'tan daha kolaydı.

Kutay yardım isteğimi anlamış olacak ki yumuşak bakışlarla kafasını salladı beni ikna etmek ister gibi. Kötü birine benzemiyordu. Ulaş da benzemiyordu ama çok soğuk biri olduğu için yanında pek rahat hissetmiyordum kendimi.

"Biz de eve gidiyoruz. Bırakalım seni de," diye teklif etti Kutay.

İstanbul'da büyümüş ama bu şehri gezmeye hiç fırsat bulamamış biriydim. Bu yüzden yerli yabancısıydım bu şehrin. Onlar benden çok daha iyi biliyor olmalıydılar ve Ulaş taksi bile zor bulacağımı söylemişti. Zira

taksiye tek binmeye de korkuyordum biraz. Henüz nerede olduğumu da bilmediğimden hangi otobüse nereden binmem gerek bilemiyordum. Tekliflerini kabul etmek daha mantıklı olurdu sanırım.

"Teşekkürler," diye mırıldandım teklifini kabul ederek.

Ulaş kafasını sallarken yanımdan geçip yürümeye başladı. Dördümüz peşine takıldık daha sonra.

"İyisin değil mi?" diye sordu Kutay ilgiyle.

Az önceki öfkeli halinden eser kalmamıştı. Çok sıcak kanlı biri gibi duruyordu en başından beri ve onu zaman zaman kampüsünün bahçesinde kızlarla sohbet ederken görüyordum. Konuşkan biriydi Ulaş'ın aksine.

"İyiyim," diye onayladım onu.

Kutay'ın yanındaki uzun, yapılı, hafif esmer adam başını ileri uzatıp gülümsedi bana. "Ben Bahadır bu arada. Karşı komşularından biriyim."

Yüzündeki gülümseme ve ses tonu samimiydi. Ben de ona gülümsedim nezaketle. Sıcakkanlı biri gibi duruyordu o da Kutay gibi. Zira bence kiminle tanışırsam tanışayım Ulaş'tan daha sıcakkanlı olur gibiydi.

"Arya ben," diye tanıttım ben de kendimi.

Kafasını salladı hafifçe biliyorum der gibi. Ardından çenesiyle Ulaş ile birkaç adım önümüzden yürüyen kumral, uzun boylu ve yapılı olan genç adamı işaret etti. "Argun o da," diye tanıttı onu. "Dördümüz kalıyoruz karşı dairende."

Argun dediği adam üzerinde gezdirdim gözlerimi. Ulaş'tan bir iki santim daha uzundu sanırım. Ciddi bir ifadeyle bir şey konuşuyorlardı Ulaş ile. Enerjileri biraz benziyordu sanki. Ulaş, Argun'un ona uzattığı araba anahtarını alıp koluna vurdu hafifçe ve cadde üzerindeki arabanın kapılarını açtığında gözlerim arabaya çevrildi. Mat siyah bir spor arabaydı.

Kutay spor arabanın koltuğunu ileri itip arkaya oturdu ve koltuğu düzeltti. "Atla bakalım," dedi.

Dudaklarımı birbirine bastırıp koltuğa oturdum ve kapımı kapattım. Arabada hoş bir koku vardı. Emniyet kemerimi takarken Ulaş sürücü koltuğuna geçmişti ve bu bile germişti beni istemsizce. Kemerini takıp hiçbir şey demeden çalıştırdı arabayı. Spor araba yumuşak ama hızlı bir hareketle yola koyuldu.

Ellerim kucağımda sessizce oturdum. Aklım mezarlığın önünde kalmıştı aslında. Gözlerim hüzünle tekrar nemlenirken ağlamamak için sıktım kendimi, dudağımı ısırdım içeriden.

"İyi misin?" diye sorduğunu işittim Ulaş'ın, ben dışarıyı izlerken.

Gözlerimi ona çevirdiğimde o da kısa bir süre bakışlarını yoldan bana çevirdi. Kaşları çatıktı biraz, neden gözlerimin dolduğuna ve titrediğime anlam verememişti muhtemelen.

"İyiyim," deyip gülümsedim.

Bir şey söylemedi ama uzun parmakları uzanıp klimayı biraz daha açtı. Titrediğim için üşüdüğümü sanmıştı belki de. Bu beni gerçekten gülümsetti. Belki de Ulaş kaba ve soğuk biri değildi de sadece tanımadığı insanlara karşı mesafeliydi. Çoğu kişi böyle değil miydi zaten? Hem bana; elmaşekeri almış, yalnız başıma gitmemin sakıncalı olacağını söyleyip tam olarak söylemese de eve götürmeyi teklif etmiş ve şimdi de titrediğim için üşüdüğümü düşünüp klimayı açmıştı. Kötü biri yapmazdı böyle şeyler bence.

Derin bir nefes alıp önüme döneceğim sırada araba karanlık olduğu için muhtemelen daha önce görmediğim, şakağından sızan koyu renk sıvıyı dehşetle fark ettim.

"Hih!" diye bir ses çıktı dudaklarımdan. "Başın."

Kaşlarını çatıp bana baktı. "Ne?"

Parmağımla kendi şakağımda bir noktayı işaret ettim. "Başın," dedim tekrar endişeyle. "Başın kanıyor."

Çatık kaşlarını bozmadan, gözünü de yoldan ayırmadan sağ elini kaldırıp şakağına dokundu. Parmakları koyu sıvıya bulanırken kanı düşünmemeye çalıştım. Beni kan tutardı, özellikle de bu kan başkasına aitse. Panikle montumun cebinden mendil çıkarıp uzattım.

"Sakin," dedi.

Uzattığım mendile önce parmaklarını silip ardından kanayan yere bastırdı. Bir şey çizmişti sanırım kafasını.

Kutay orta ışığı açıp kafasına dikkatle bakarken, Ulaş gözlerini bana çevirdi. "Torpidoda yarabandı vardı."

Arabanın torpidosuna uzandım hemen, içi küçük bir eczane gidiydi. İçinde sargı bezleri, pansuman bantları, yarabantları, batikon,

ağrıkesiciler ve birkaç sigara paketi vardı. Yarabandı paketini alıp açtım ve içinden bir tane çıkardım.

Kutay yarasını temizleyip yarabandını açarken Ulaş bana bakıyordu yine. "Sigara da vardı."

Sigara paketlerinden birini alarak kapattım torpidoyu. Parmaklarım düşünmeden şeffaf poşeti yırtıp paketin kapağını açtı ve ona uzattı. Paniklemiştim ve düşünmeden hareket etmişti parmaklarım. Ulaş bunu yapmamı beklemiyor gibi bakınca yüzüme yanaklarımın ısındığını hissetim. Başı yaralıyken, araba da sürdüğü için benden istiyor sanmıştım haliyle.

Elini vitesten çekip bir sigara aldı ve dudaklarına yerleştirdi. Kutay yarabandı yapıştırmayı bitirip arkasına yaslanırken Ulaş umursamadan ceketinin cebinden Fenerbahçe amblemli bir çelik çakmak çıkarıp sigarasını yaktı.

Klimayı biraz daha açarken derin bir nefes aldı sigarasından ve camını hafifçe indirdi sigara dumanı içeri dolmasın diye. Kutay ışığı kapatınca arabanın içi tekrar karanlığa gömüldü ve içeri yansıyan sokak ışıklarıyla birlikte dumanın verdiği ambiyans hiç iyi gelmedi bana. Turuncu ışıklar ve duman güzel şeyler anımsatmıyordu. Aldığım nefes boğazımı yakarken seneler önce soluduğum dumanmış gibi hissettirdi. Yumruklarımı sıktım, gözlerimi başka bir yöne çevirdim ve sakin olmak için gökyüzüne çevirdim bakışlarımı. Bulutlara sığındım.

Çok geçmeden eve geldiğimizde onlara teşekkür edip kendimi âdeta dışarı attım ve koşarak çıktım merdivenleri. Evde olmak, yatağıma girmek ve rahatlayana kadar ağlamak istiyordum. Ağır kapıyı omzumla açıp koşarak yukarı çıktım. Titreyen ellerimle zorlanarak kapıyı açıp kendimi evime attığım gibi kapıya yaslanıp nefes nefese yere çöktüm ve tuttuğum gözyaşlarımı serbest bıraktım.

Annemin çığlıklarıyla gözlerimi açtığımda odam yanıyordu. "Arya!" diye bağıran annemi duyuyordum sonra. "Taner! Taner ev yanıyor!" diye bağırıyordu. Gözyaşlarım akarken korku içinde yatağa sinerek 'Annecim!' diye

bağırıyordum ben de var gücümle. Tek yapabildiğim yardım istemekti. "Babacım!"

"Arya!" diye feryat ediyordu annem. "Taner, Arya odasında kaldı! Arya!"

O kadar korkuyordum ki. Elimden gelen sadece ağlamak ve annem ile babama seslenmekten ibaretti. "Anneciğim! Babacığım!"

Yataktan kalkıp gitmek istiyordum ama yangın büyüdükçe büyüyor, beni boğuyordu.

"Anne!" diye ağlıyordum. "Annecim lütfen konuş benimle! Korkuyorum. Baba!"

Koşarak odamdan çıkıyordum bir anda. Anne ve babamın odasına girdiğimde yatakta ağlayan annemi görüyordum. Yanıyordu.

"Anne!" diye çığlık atıp yanına koşuyordum ama bir el tutuyordu beni. Babam izin vermiyordu ona gitmeme. Anneme sarılmama izin vermiyordu.

"Arya çık dışarı," diyordu babam ağlayarak.

Ben de ağlayarak ona bakıyordum. "Ama... Annem," diyordum hıçkırarak.

Babam alnımdan öpüp beni kapıya doğru çekiyordu. "Çık hadi bebeğim," diyordu.

Annemin çığlıkları yankılanıyordu kulaklarımda. "Yardım et!" diye bağırıyordu annem. "Bana yardım et," diye bağırıyordu ama babam beni dışarı çıkarıyordu. Babam annemi değil. Beni dışarı çıkarıyordu.

Yere düşüyordum. Kendimi çimlerin üzerinde buluyordum. Evimiz yanıyordu. Ağlayarak yanışını izliyordum. O evden yanarak annem ve babam çıkıyordu sonra. İkisi de çığlık atıp ağlayarak bana doğru geliyorlardı. Kulaklarımı kapatıyordum duymamak için ama sanki sesleri benim içimden geliyordu. Annem bana sarılıyordu. Ben de yanıyordum. Her şey acıyla inliyordu. Ben acıdan inliyordum. Çığlıklar birbirine karışıyordu. Her şey yanıyordu. Yanmasın. Artık. Yanmasın. Sussun. Herkes. Her şey. Sussun. Artık.

Ağlayarak nefes nefese yataktan kalktığımda annemin çığlıkları hâlâ kulaklarımdaydı. Gördüğüm kâbus ve kâbusuma konu olan anı, onları ittiğim yerlerden gün yüzüne çıkarlarken kalbim şiddetle göğüskafesime çarpıyor, tüm bedenim zangır zangır titriyordu. Yanıyordum. Ne yapacağımı bilemez halde volta atarken, "Annecim," dedim ağlayarak.

Panikle odadan çıktım. Çıkmalıydım. Odadan çıkmalıydım. Evden çıkmalıydım. Nefes alamıyordum. Nefes almam lazımdı. Nefes almak istiyordum. Yanmak istemiyordum. Boğuluyordum. Zihnim henüz uyanmamıştı, kendimi aptal gibi hissediyordum.

"Baba," dedim titreyerek. "Yardım edin."

Titreyen ellerimle kapımı açıp dışarı çıktım. Yalın ayak, ağlayarak merdivenleri indim hızla. Zihnimde yankılanan sesler, içimdeki yangın paniğimi artırırken kulaklarımı kapattım. "Lütfen sus," dedim ağlayarak. "Lütfen sus anne," diye yalvardım ama hiçbir yakarış zihnimdeki o yangını söndürmüyor, o çığlıkları dindirmiyordu.

Binadan dışarı çıktığımda yüzüme tokat gibi yediğim soğuk havayla duraksadım. Ardından istediğim şeye kavuşmuş gibi kendimi bıraktım. Dizlerim üzerine karın üzerine düştüm ve kendimi yere bıraktım. Yanmak istemiyordum. Donabilirdim ama yanmak istemiyordum. Titreyerek geçirdiğim krizin geçmesini beklerken ağlayarak avcum içinde karı ezdim. "Lütfen," diye fısıldadım. "Biri yardım etsin."

Neden kimse yardım etmiyor? Neden bize o zaman yardım etmediler?

"Lütfen," diye ağladığım sırada bir kol omuzlarımı kavrayıp beni uzandığım yerden hafifçe kaldırdığında gözlerimi ona çevirdim. Net göremiyordum. O kadar çok ağlıyor ve titriyordum ki net göremiyordum. Acıyla inliyordum sanırım.

"Arya," dediğini işittim tanıdık bir sesin.

Uzun zaman olmuştu biri bana böyle seslenmeyeli. Kurtaracak mıydı beni? Lütfen kurtarsın.

"Arya."

Titreyerek yüzüme koyduğu eline tutundum hayata tutunur gibi. Gözyaşlarım gözlerimden düştüğünde Ulaş'ın kahverengi gözlerini buldu gözlerim. "Yardım et," dedim ağlayarak. "Ulaş... Yar-dım et. Ya-yanmak istemiyorum."

Yüzünde yıkılmış bir ifade gördüm sanki. Beni daha sıkıca kavrayıp kucakladı, karın içinden çıkardı.

"Kutay!" diye seslendi gözlerini başka yöne çevirirken.

Elini sıktım. Kolları arasında titrerken, "Lütfen sustur," dedim ağlayarak.

Gözlerini bana çevirdi. Derin bir hüzün gördüm gözlerinde. Belki de acıyordu bana. Ben olsam ben de acırdım kendime. Kendime çok üzülüyordum.

Yanağımdaki elinin başparmağı gözyaşımı sildi nazikçe. "Kimi susturayım?" diye sordu yumuşak bir sesle beni sakinleştirmek ister gibi. Birinin bileğimi tuttuğunu hissettim.

"Annemi," dedim ağlayarak. "Sustur... Lütfen." Ağlamam şiddetlendi tekrar. Yine nefes alamıyor gibi hissettim. Korku tekrar zehirli bir yılan gibi damarlarımda dolaşırken tekrar paniklediğimi hissettim. "Sustur," dedim hıçkırıklarımın arasında. "Lütfen... Çığlık atmasın artık. Yanmasın. Sustur Ulaş."

Ulaş'ın gözyaşlarımı silen eli duraksadı. Kutay'ın panik atak geçirdiğimi söylediğini işittim belli belirsiz.

"Nefes," dedim gözlerim kararırken. "Alamıyorum... Yanıyorum."

Göğsüm şiddetle inip kalkarken o kadar çok acı çekiyordum ki fiziki bile değildi bu. Acım bile, aslında yoktu. Her şey benim kafamın içinde, göğsümün ortasında gerçekleşiyordu.

#3. BÖLÜM
GÜLÜMSE'ME

Uygun şartlar uygulamalı kimya içindir, aşk için değil. Gerçek aşk; uygun olmayan şartlarda gerçekleşir.

ULAŞ TÜTÜNCÜ

Buzdolabına bakarken Argun girdi mutfağa. "Dolap tam takır," dedi kendisine bir bardak su alırken. "Boşuna bakma."

Kafamı sallayarak kapağını kapatırken kaşlarım çatıldı hafiften. "Kutay alışverişe gitmeyecek miydi?" diye sordum boynumu ovarak. "Midem kazınıyor."

Argun tezgâha yaslandı, gözlerini bana dikti. "Bu saatte alışveriş yapamayız zaten. Can Kırığı'na gidelim mi?"

Kafamı salladım. "Daha iyi bir fikrim yok." Masanın üzerine bıraktığım cüzdanımı, sigara paketimi ve telefonumu alıp ceplerime yerleştirirken Argun'a arabasının anahtarını uzattım. "Eyvallah."

"Kalsaydı."

"Yok," dedim net bir sesle. "Kalmasın. Eyvallah. Erim iyice sinirlenmiştir zaten, bunu da zedelemesin."

Derin bir nefes alıp pes ederek aldı anahtarı benden. Babamın bana aldığı arabayı ona olan nefretimden satıp şimdi oturduğumuz evi almıştım. Ama Argun arabanın benim için önemini bildiğinden gidip yarışlardan kazandığı parayla geri almıştı arabayı. Başkasına gitmesine göz yummasa da kendi de kullanmıyordu. Bana kabul ettirmeye çalışıyordu ama geçmişti artık. Ne hevesim kalmıştı ne de iyi bir anım o arabaya dair.

Argun'un omzuna dokundum hadi der gibi. Birlikte çıktık mutfaktan. Bahadır ve Kutay PES atıyordu.

"Aç olan var mı? Biz Argun'la Can ağabeye gidiyoruz," dediğimde Bahadır, Kutay'a şapka çıkartılır cinsten bir gol atıp oyunu bitirerek, "Ben geliyorum," dedi keyifli bir gülümsemeyle.

"Ben de geliyorum, açım," diye söylenerek kalktı Kutay.

Bahadır ile dalaşarak kapıya ilerlediler. Yüzümde bir gülümseme ile vestiyerden deri çekerimi alıp giydim. Arabayla gideceğimiz için mont giymeye gerek duymadım.

Botlarımı giyip diğerlerini beklerken gözlerimi karşı dairenin kapısına diktim. Arya'nın ağlayan, korkmuş ve endişeli yüzü canlanırken zihnimde kaşlarım çatıldı. Argun'un garajı ne ev ne de okul ile bağlantısı olan bir semtteydi. Orada ne işi vardı o saatte? Erim'in kardeşiyle aynı okula gittiğinden belki bir ilişkileri vardır diye düşünmüştüm ama reddetmişti kesinlikle. Arabada da ağlamamak için kendini sıkıp durmuştu. Biri bir şey mi söylemişti yoksa kavgadan mı korkmuştu bilmiyordum ama o hali canımı sıkmıştı biraz.

O sırada gözlerimi diktiğim kapısı açıldığında şaşırdım önce, ardından titreyerek ağlayan Arya dışarı çıkınca kaşlarım çatıldı anlam veremeyerek. Gözlerini yerden ayırmadığı için beni, bizi görmedi. Kapısını çekmeden, ayakkabılarını bile giymeden, üzerinde ince pijamalarıyla kendini dışarı atıp kulaklarını kapatarak, kendi kendine konuşarak, aşağı inmeye başladığında Argun'a baktım.

Onun da kaşları çatılmıştı. Birbirimize baktık birkaç saniye ve ikimiz de ileri atıldık bir şeyin yolunda olmadığının bilinciyle. Hızla Arya'nın peşi sıra inerken merdivenleri Bahadır ve Kutay peşimize takılmıştı. Arya binadan çıkıp kendini karların üzerine bıraktığında kaşlarım daha çok çatıldı.

"Kendinde değil mi?" diye sordu Argun tam arkamdan gelirken.

Dışarda delici bir soğuk vardı. Kriz falan geçiriyor gibiydi. Öyle ki soğuğu hissetmiyor gibi öylece uzanıyordu karların üzerinde.

Birkaç adımda yığıldığı yere, yanına çöktüm. Titreyerek sağ omzunun üzerine yatmış, cenin olmuş, kendi kendine konuşarak ağlıyordu. Bir kriz geçirdiği ortadaydı, kimsesizdi. Tek başına yaşıyordu o evde ve biz olmasak ne olurdu düşünmek bile istemedim.

Onu korkutmaktan çekinsem de karın üzerinde titreyen çaresiz bedenini görmeye dayanamadım. Kollarımı bedenine sarıp yavaşça kaldırdım onu. O kadar hafifti ki, ona ilk çarptığımda da bunu düşünmüştüm.

"Arya," diye seslendim yavaşça onu daha fazla korkutmak istemeyerek.

Korkmuş gibiydi. Belki de o kavgadan etkilenmiş, tetiklenmişti bir şekilde. İnsanların benden korkmalarından nefret eder fakat aksini kanıtlamak için de çaba göstermezdim hiç. Benden mi korkmuştu o kadar?

Beni duymamıştı sanırım. Yanıt alamadım seslenişime.

"Panik atak geçiriyor sanırım," dedi Argun olayı çözmeye çalışan düşünceli bir ifadeyle.

Panik atağın belirtilerinin ne olduğundan emin değildim ama bu kadar kendini kaybetmesinin altında yalnızca bunun olduğunu sanmıyordum hiç.

"Arabayı getir," dedim Argun'a.

O, arabayı almaya giderken sağ elimle Arya'nın yüzüne dağılan saçları çektim nazikçe.

"Arya," dedim tekrar.

Titreyen ellini kaldırıp yüzüne yasladığım elimi tuttu, sıktı hafifçe. Gözyaşları yağmur misali boşanırken iri gözlerinden o kadar üzgün göründü ki uzun zamandır bana düşman kesilmiş vicdanım, kalbimi acıttı.

"Yardım et," dedi ağlayarak. "Ulaş... Yardım et. Ya-yanmak istemiyorum."

İçimde bir kırılma sesi işittim sanki o an. Duraksadım bir anlığına. *Yanmak mı istemiyordu?*

Yutkundum. "Kutay!" diye seslendiğim sırada o da diz çökmüştü yanımıza.

Arya elimi sıktığında gözlerimi ona çevirdim. O kadar titriyordu ki üşüdüğünden miydi yoksa geçirdiği krizden mi, emin değildim. "Lütfen sustur," dedi ağlayarak.

Söyledikleri rica değil, bir yakarış, bir yalvarıştı. Yüz ifadesi ve çaresizliği, beni hiç ummadığım bir anda yakalamıştı. Yanağındaki elimin başparmağıyla gözyaşını sildim. "Kimi susturayım?" diye sordum yumuşak bir sesle onu sakinleştirmek isteyerek. O sırada Kutay ceketini çıkarıp onun üzerine örterken nabzını ölçmeye başladı saatine bakarak.

"Annemi," dedi Arya ağlayarak. Kalbimde bir sızı hissettim. "Sustur... Lütfen."

Ağlaması şiddetlendi. Nefesi hızlandı, göğsü şiddetle inip kalktı.

"Sustur," dedi hıçkırıklarının arasında. "Lütfen... Çığlık atmasın artık. Yanmasın. Sustur Ulaş."

O an elim duraksadı. Kalbim uzun zamandır ilk kez korkuyla atmaya başladı. *Senin ismin Arya.*

"Panik atak geçiriyor," dedi Kutay. "Ama başka bir şey de olabilir. Hastaneye götürelim."

Arya'nın söyledikleri kafamın içinde dönerken kafamı sallayarak onayladım onu. Soğukkanlılığımı yitirmeden hafif bedenini kucaklayarak kalktım ayağa.

"Nefes," dedi Arya gözlerime bakarak. "Alamıyorum... Yanıyorum."

Alıyordu, ama alamadığını sanıyordu. Donuyordu, yandığını sanıyordu.

"Yanmıyorsun," dedim fısıltıyla.

Arya beni duymadı. Gözleri kapandı, gözyaşları akarken şuurunu kaybetti kollarımda. Zayıf bir bedeni olduğu gibi zayıf da bir bünyesi vardı. Ona yanmadığını söylemiştim ama Arya anılarımla kollarımda yanıyormuş gibi hissetmiştim. Olabilir miydi?

Argun'un arabasının arka koltuğuna geçtim o kucağımdayken. Argun hızla sürdü. En yakın hastane, annemin ve abimin çalıştığı özel hastaneydi. Acile götürdük, doktorlar ilgilendikten sonra normal odaya aldılar; şansımıza annem nöbetçi doktor ve aynı zamanda psikiyatrist olduğu için bizzat o ilgilenmişti onunla.

Argun ve Bahadır sohbet ederlerken Kutay biraz ileride üst döneminden bir stajyerle konuşuyordu. Bense annemin odadan çıkmasını bekliyordum. Burada kalmamızın bir anlamı yoktu aslında, yapacağımızı yapmıştık fakat onu yalnız bırakmak da gelmiyordu içimden. Zihnimde elimi yardım ister gibi tutuşu, konuşurkenki ses tonu ve ağlayışı yer etmişti bir kere. Öylece arkamı dönüp gidemezdim.

"Neyi var acaba?" diye sordu Bahadır keyifsiz bir sesle. Böyle şeylerden kolay etkilenirdi. "Çok kötüydü. Üzüldüm epey. Kimi kimsesi de yok herhalde."

Semtleri tanımıyor, başka bir semtte bulunduğunda evinin nerede olduğunu bile bilmiyordu ama tek başına yaşıyordu. Kriz geçiriyor, kendini karlara atıyordu ama yanında kimse yoktu.

Annem odadan çıktığında ayağa kalkıp yanına gittim merakla. Birlikte odasına yürümeye başladık. İçeri girdiğimizde yanağıma dokundu kaşlarını çatarak. Büyük bir ihtimal kızarmış veya tahrip olmuştu yanağım birkaç saat önceki kavgamızdan dolayı.

"Kavga mı ettin sen Ulaş?" dedi azarlar gibi.

Kafamı sallayıp elini tuttum ve avuçiçini öptüm. "Önemli bir şey değildi. İyiyim ben," dedim suyuna gitmeye özen göstererek. "Kızın nesi varmış?"

Yüzünde oldukça üzgün bir ifade oluştu. "Bir şey anlatmıyor ama beklenmedik bir durum olmadığı aşikâr. Zira ilk kez de yaşamıyormuş bunu. Oluyormuş ara ara. Yetimhane pedagogu beklenen panik atağı olduğunu söylemiş." *Yetimhane. Kız bir yetim.* "O kadar güzel, nazik ve tatlı bir kız ki. Çok üzüldüm. Çok kötü şeyler yaşamış belli ki. Sana ya da size bir şeylerden bahsetti mi hiç? Komşuymuşsunuz," diye sordu meraklı gözlerle.

Kafamı iki yana salladım. Pek yalan sayılmazdı bu. Annesinin yandığından bahsetmek anneme iyi gelmezdi. Biliyordum. Yarayı deşmenin yaraya da sahibine de faydası yoktu.

Anladım der gibi başını salladı. "Karşı komşumuz demiştin değil mi?" diye sordu üzgün bir sesle. "Bir gözünüz üzerinde olsun oğlum olur mu? Tekrarlanan bir şey bu muhtemelen. Yalnız yaşıyormuş, Allah korusun karların üzerinde kalsa öyle kimse fark etmese daha kötü şeyler olabilirdi. Eğer tekrar olursa beni ara mutlaka ve doğrudan buraya getirin. Onunla ilgilenmek istiyorum."

Başımla onayladım onu. "Ararım, merak etme." Uzandım, alnına bir öpücük bıraktım. "Ben kaçıyorum. Arya'yı da alırım," dediğimde ismini söylediğimi fark edip duraksadım ve bu duraksama annemi buruk bir şekilde gülümsetti. Bu isim ona da babamı hatırlatıyor muydu?

"Sorun değil annecim," deyip yanağımdan öptüğünde gözlerimi kapattım.

Hatırlatıyordu elbette. Unutabiliyor muydu ki benim gibi?

Ben de onu öptüm. "O adam hiçbir şeyi hak etmiyor."

Aksi bir ifadeyle yüzüme bakarken başını iki yana salladı. "Hiçbir şey kanıtlanmamışken baban hakkında böyle konuşma."

Hiçbir şey söylemedim. "Gidiyorum," dedim yalnızca elim kapıya uzanırken.

"Kendine dikkat et. Üşütme sakın."

Başımı salladım. "Sen de dikkat et kendine," deyip çıkacakken tekrar ona baktım. Kaşlarım hafif çatıldı elimde olmadan. "Bu arada," dedim dilimle dudaklarımı ıslatırken. "O genel cerrah... Habire bakıyor sana. Elimden ya da dilimden bir kaza çıkmasın sonra," dediğimde yanakları al al olurken koluma vurdu. "Terbiyesiz!" diye kızdı bana. Gülümsedim elimde olmadan. "Çok ayıp."

Benden kısa olduğu için eğilip saçlarını öptüm. "Diyeceğimi dedim ben."

Çatık çatık baktı bana. "Saçma sapan şeyler yapayım deme Ulaş, dayak yersin annecim. Abinin yanında da sakın söyleme böyle şeyler bak!"

Güldürdü bu söylediği beni. Yanağını okşayıp çıktım odasından. Kapısını ardımdan kapatıp koridorda yürürken yüzümdeki gülümseme biraz daha soldu her adımımda. Nihayetinde yine soğuk bir ifade kaldı yüzümde. Argun ve Bahadır hâlâ otururken Arya'nın odasının kapısını çalıp içeri girdim yavaşça.

Yatakta oturmuş keyifsizce ellerine bakarken kafasını kaldırıp beni görünce şaşırdı nedense.

"Ulaş?" dedi şaşırmış ses tonuyla.

İsmimi telaffuz edişi bir saat önceki durumdan olsa gerek garip hissettirdi.

"İyi misin?" diye sordum solgun yüzüne bakarken. Rengi kaçmıştı nedense...

Başıyla onaylayıp hiçbir şey olmamış gibi aniden gülümsediğinde kaşlarım çatıldı. Bir anda, bu durumda öyle parlak bir gülümseme yerleştirdi ki yüzüne, bir tokat etkisi yarattı bende.

"Sizi endişelendirdiğim ve başınıza iş çıkardığım için üzgünüm. Ama daha iyiyim. Teşekkürler yardımınız için."

Neden bilmiyorum ama bu halde böyle gülümseyebiliyor olması sinirlendirdi beni. Kimsesiz, yetimhanede büyümüş, korkuyor, hastanede bir başına ve onu getirdiğim için bana gülümseyip teşekkür ediyor diye ona öfkeli hissettim.

"Hazırlan çıkalım," dedim duygusuz soğuk bir sesle.

Başıyla beni onayladı, onu beklemeden odadan çıktım. Argun ve Bahadır ayaklanmışlardı. Ne yapıyoruz der gibi baktılar.

"İyi mi?" diye sordu Argun merakla.

"Fiziken öyle görünüyor," diye mırıldandım umursamaz bir ifadeyle fakat öfke vardı içimde. Kendime mi ona mı emin bile olamadığım bir öfke.

Sigara içmek istiyordum. Başım zonkluyordu. Cebimden sigara paketimi çıkarıp dudaklarıma bir tane sıkıştırdığım sırada koridordan geçen bir hemşire duraksadı tam önümde.

"Hastane içerisinde sigara içemezsiniz," diye uyardı beni.

Sakince onayladım. Haklıydı. Farkındaydım, dalgınlık ve büyük bir ihtiyaçla sigara içmek istemiştim yalnızca. Hemşire giderken dudaklarım arasındaki sigarayı aldım.

"Hastane içerisinde öyle gülemezsiniz," diye mırıldandım ben de kendi kendime, Arya'nın gülümsemesi zihnimde yer ederken kendine.

Doğruca asansöre ilerleyip indim aşağı. Onları beklerken sigara içmek için dışarı çıkmadan önce ödeme yapmak üzere danışmaya uğradım. Arka cebimden cüzdanımı, içinden de banka kartımı çıkardım. Bursuma ve Can Kırığı'nda çalıştıkça aldığım günlük ödemelerime dokunmamıştım henüz, özel hastane olsa bile masrafları ödeyebilecek durumdaydım.

Şeffaf paravanın arkasındaki kadın görevliye çevirdim gözlerimi. "Acilden bir hasta getirdik," diye açıkladım durumu. "Kimliği yok yanında."

İsmini biliyordum ama soyadını bilmiyordum. Soyadını merak ediyordum aslında.

Kadın kafasını sallayarak onayladı beni. "Evet. Arya Erçetin."

Kaşlarım çatılırken bu bilgiye nasıl ulaştıklarına şaşırmış olsam da soyadı istemsizce rahatlatmıştı beni. *Ateş değilmiş.*

"Özel sigortalı VIP hastamız olduğu için ek ödemesi bulunmuyor hastamızın."

Bomboş baktım kadına. VIP olacak kadar varlıklı bir aileden geliyordu ama kimsesiz gibi mi yaşıyordu? Hiç mi kimsesi yoktu?

"Teşekkürler. Kolay gelsin," deyip bankodan ayrılırken kartımı cüzdanıma kaldırıp çıkışa ilerledim sigara içmek için.

Karşı dairemize taşındığından beri kapısını çalan tek bir kişiye rastlamamıştım. Varlık içinde yokluk çekiyordu sanki. Şehri de pek bilmiyor gibiydi. Dünya küçüktü ama bu şehir onun için fazla büyüktü. Bir hastane odasında tek başınaydı ama tek bir gülümsemesi, yalnızlığını küstürürdü.

ARYA ERÇETİN

Dudaklarımla oynarken gözlerimi pürdikkat tahtaya dikmiş konuyu anlamaya çalışıyordum. Yetimhanede gittiğim okulda sınıfım kalabalık olduğu için konularda biraz daha gerideydik fakat anlamıyor oluşumun tek sebebi bu değildi. Biyoloji ve fizikte diğer derslerim kadar başarılı değildim. Üniversite sınavına az kaldığı için artık ufaktan endişelenmeye başlamıştım. Netlerim kötü değildi ama istediğim gibi de değildi. Yüzüm asıldı, sıkıntıyla nefes verip avcuma yasladım yanağımı. Belki de özel ders almalıydım. Ya da dershaneye yazılmalıydım.

Gözlerimi tahtadan uzaklaştırıp solumda kalan büyük geniş pencereye çevirdiğimde kar yağdığını gördüm. Yavaş ve iri tanelerle yağıyordu, bana dün geceyi hatırlattığında tüylerim diken diken oldu. *Düşünme Arya.*

Camdaki yansımadan arkamda oturan Emir'le göz göze geldiğimizde kafamı biraz daha çevirip ona baktım. Gülümsedi bana her zamanki gibi. Dün bir sürü şey yaşanmıştı aslında ama üzerine hiç konuşmamıştık.

Ben de nezaketen ona gülümseyip önüme dönecektim ki, "İyi misin?" diye sordu fısıltıyla. "Dün seni orada görmeyi beklemiyordum. Seni onlarla yalnız bırakmak istemezdim ama Ulaşları tanıyor gibiydin. Benim de abimle gitmem gerekti, kusura bakma."

Beni o kavganın içinde bıraktığı için vicdan yapmıştı sanırım. İyi biriydi gerçekten. Benden hoşlandığını da sanmıyordum. Sıcakkanlı biriydi yalnızca. Abisinin aksine agresif de değildi.

"Sorun değil," diye fısıldadım ben de. "Ulaşlar benim karşı komşum, oradan tanışıyoruz."

Ağzımdan kaçırdığım detayla Deniz, şaşkınlıkla irileşen gözlerini bana çevirdi. Gözü tahtada olsa da konuşmalarımızı elbette duyuyordu.

"Ne?!" diye sesini yükseltti fısıltıyla. "Benim neden bundan haberim yok?"

Dudaklarımı birbirine bastırıp masum bir gülümseme ile ona baktım. Ağzımı açtığım sırada hocamız bize baktı.

"Kızlar konuşmayın lütfen," diye uyardığında ikimiz de özür dileyerek dikkatimizi derse verirken Deniz heyecanla, "Teneffüste konuşacağız," diye fısıldadı son kez.

Onu başımla onaylayıp önüme döndüm. Komşum olduklarını söylemek pek sorun çıkarmazdı sanırım. Nasıl tanıştığımızı anlatmak zorunda kalmaz, konu yetimhaneye çıkmazdı.

Çok geçmeden teneffüs zilinin sesiyle herkes ayaklanırken ben de defterimi kapattım. Başlık attığım renkli kalemlerimin kapaklarını kapatırken Emir bana göz kırpıp sınıftan kaçtı, Deniz arkasından ona söylenip merakla bana döndü.

"Anlat hadi," dedi heyecanla. "Ne karşılaşması? Ne Ulaş'ı? Ne komşusu?"

Heyecanla sordukları sorularda neyi ne kadar anlatacağımdan emin olmasam da hayatıma dair detay vermeyip yalan da söylemekten kaçarak özet geçtim. Gezintiye çıkıp kaybolduğumu, Erim ve Ulaş'ın kavga ettiklerini gördüğümü daha sonra Emir'in geldiğinden bahsettim.

Anlattıklarımı şaşkınlık ve ara ara ciddiyetle dinledi. "Yuh ya," dedi konuşmam bittiğinde. "Ulaşlarla komşu olman büyük tesadüf," deyip kaşlarını çattı hoşnutsuz bir ifadeyle. "Niye kavga ediyor ki bunlar? Ne alıp veremedikleri varsa," diye söylendi. "Ulaş'a da gıcık oluyorum. Hem çok soğuk hem de çok ukala."

Yorum yapmadım. Dün kavgayı Erim başlatmış gibi görünse de ne konuştuklarını bilmiyordum. Ulaş gerçekten soğuk biriydi ve onu pek tanımıyordum. Kim haklı hiçbir fikrim yoktu ve bu bana düşmezdi.

Deniz derin bir nefes alıp omuz silkti. "Neyse," dedi elini havada sallayıp. "Hadi bahçeye çıkalım, hava alalım biraz."

Onu onaylayarak gülümsedim. Kendimize sıcak ballı süt alıp bahçedeki çardaklardan birine oturduk yine. Derin bir nefes alarak etrafı izledim. Derslerim için bir çare bulsam iyi olacaktı gerçekten.

Böyle zamanlarda keşke bir ablam veya abim olmuş olsaydı, diye düşünmeden edemiyordum. Öz olmak zorunda değildi, bir akraba bile olurdu aslında. Fakat tanıdığım uzak bir akrabam bile yoktu. Babam tek çocuk, annem ise evlatlıktan reddedilmişti. O yaşlarda evlatlıktan reddedilmenin ne olduğunu bilmediğim için annem bunu bana, 'onların istediği gibi yaşamadığı için artık onların ailesi olmadığı' şeklinde açıklamıştı. *"Babanı çok sevdim onu tek ailem yaptım," demişti.* Belki de babamla kaçmışlardı, bilmiyordum ama annemin tek ailesi bizdik. Annem babamı, babam da annemi öyle çok seviyordu ki o sevgiyi her hissettiğimde kendimi hem şanslı hem de çok mutlu hissetmiştim. Yüzümde hüzünlü buruk bir gülümseme oldu. Bir daha öyle bir sevgi hissedebilecek miydim acaba?

Deniz koluma dokunduğunda dalgın bakışlarımı ona çevirdim.

"Daldın," dedi sıcak bir gülümsemeyle.

Derin bir nefes alıp ballı sütümden bir yudum aldım. "Hiç, öyle," diye mırıldandım. "Sen neye bakıyordun?"

Omuz silkti hafifçe. "Erim'e bakıyordum. Pek bir hasar yok yüzünde sanırım. Sadece kaşı patlamış. Umarım canı acımıyordur," dedi sanki kendi canı acımış gibi yüzünü buruştururken.

Masum sevgisi gülümsetti beni. Gösterdiği yere baktım ama gözlerim Erim'i değil Ulaş'ı buldu. Erim'in oturduğu yakın bir masada oturmuş boğazlı kazak, deri siyah ceket, siyah pantolon giymiş, sigara içerken Bahadır ile konuşuyordu. Bahadır ne söylediyse bu Ulaş'ı güldürdü ve onu gülerken görmek şaşırttı beni. İlk kez güldüğünü görmemin yanında çok da güzel bir gülüşü vardı aslında. Dişleri gözükmüş, gülüş çizgisi yüzünde yerini almıştı. Gülüşünün sesini merak etmeme sebep oldu bu güzel görüntü. Onunla konuşmak hep buzdolabıyla konuşmak gibiydi ama gülünce sanki içinde bir sürü şekerleme ve çikolatalı puding varmış gibi hissettiriyordu.

Kemikli parmaklarıyla normalden farklı bir sigara tutuşu vardı. İşaret ve başparmakları arasında tutuyordu sigarasını. Sigaraya özendiren bir duruşu, içişi vardı hep. Sigaradan nefret eden biri onu izlerken onun güzelliğine bir sigara yakabilirdi. Sigarasından son bir nefes alıp masasındaki küllüğe bastırdı ve kafasını geriye doğru yatırıp son nefesini ah çeker gibi bıraktı gökyüzüne.

"Ulaş'a mı bakıyorsun?"

Deniz'in sorusuyla gözlerimi kırptım. Gözlerimi kırpmadığımı bile fark etmemiştim. Ne diye bu kadar bakıyorsam?

"Evet," diye kabul ettim. Aşikâr olanı inkâr etmek mantıklı olmazdı.

Gülümsedi muzip bir ifadeyle. "Sen de mi platonik takılmaya karar verdin?"

Platonik aşk, bilinenin aksine, karşılıksız, imkânsız aşk gibi anlamlara gelmiyordu aslında. Platon kelimesi; gerçekleşmesi mümkün olmayan ama gerçekleşmesi istenen arzuları tanımlamak için *'Platonik '* ifadesine dönmüştü. Platonik aşk, aslında ideal aşkı ifade ediyordu.

Bir rivayete göre Platon, o kadar yakışıklı o kadar güzel bir adammış ki bütün kadınlar ona âşıkmış ama Platon -Harmonia ile birleşememesinin de sebebi olan- idealleri için hiçbir kadına bağlanmamış. Onun için karşılıksız aşka düşenlere *Platonik* denilmiş.

Benim platonik olmam için birine çok fena âşık olmam lazımdı.

"Sadece," diye mırıldandım biraz utanarak, "bilmiyorum... Güzel biri," deyip omuz silktim.

Karşılıksız aşk beslenilen Platon olduğundan Platonik deniyorsa, ben Ulaş'ı sevsem Ulaşonik mi olurdum, Ulaşık mı? Hem birini sırf güzel diye sevmek mümkün müydü ki? Melek yüzlü şeytan da olabilirdi insan. Zira Ulaş hiç sıcak biri değildi. Konuşmaya çekiniyordum onunla. Sinirli birine benziyordu. Ben sevmezdim sinirli insanları. Ama gülünce, güzeldi işte.

Deniz onayladı bu söylediğimi. "Evet, yakışıklı. Ama epey soğuk biri."

Başımı salladım, "Buzdolabı gibi," deyip yaptığım benzetmeye gülümsedim.

Buzdolabı... Aslında ateşten korkan biri için saklanacak en iyi yerlerden biri.

Yorulunca, Beden Eğitimi dersinden kaçıp yeşil çitin yanındaki ücra köşede karların üzerine yatmıştım. Ellerimi bulutlara uzatmıştım. Onları kaybettiğimden beri yapmaktan zevk aldığım birkaç şeyin başında geliyordu bulutlarla onlarmış gibi konuşmak. Gülümsedim kar beyaz bulutlara bakarken. Onlar beni her zaman gülümsetmeyi başarırdı çünkü.

"Biyolojide daha iyi olabilir miyim sence baba?" diye sordum bembeyaz buluta bakarken. Keşke ondan bir cevap alabilseydim. Hüzünle devam ettim. "Özel ders almak iyi bir fikir mi emin değilim. Belki de dershaneye gitmeliyim ama bir de ortama alışması var. Bazen yardım alasım da gelmiyor hiç. Kendi ayaklarım üzerinde durabilmek, kendim başarabilmek istiyorum. Başkaları yapıyorsa ben de yaparım," dedim kararlılıkla.

Ellerimi iki yanıma bıraktım, eşofman takımı giydiğim için rahatça bacaklarımı havaya kaldırdım. Sanki gökyüzünde yürüyormuşum gibi hareket ettirmeye başladım yavaşça. "Keşke gökyüzünde yürüyebilsem. O zaman size daha yakın olur muydum baba?"

"Korkarım bu imkânsız."

Biraz uzağımdan gelen sesle irkildim ve bacaklarım gürültüyle karın üzerine düştü, ben de oturur pozisyona geçtim. Kafamı sesin geldiği yöne, sağa çevirdiğimde Ulaş'ı kendi bahçelerinde ağaçların arasında dikilmiş sigara içerken gördüm. Boş boş bana bakıyordu. Beni gördüğü anı düşününce kızardım utançtan.

Aceleyle ayağa kalkıp üzerimi silkelerken ne diyeceğimi bilemeyerek. "Ben... şey," diye mırıldandım. Ne diyecektim ki? "Neyse... Görüşürüz," diye saçmalayıp okula koştum.

Ellerim yanaklarımda doğruca kızlar tuvaletine girip bir kabine daldım ve klozetin üzerine oturdum. Kabinde biraz soluklanıp ellerimi yanaklarımda gezdirdim. Ben onunla mı konuşuyordum sanki ne diye cevap veriyordu? Hem neden beni izliyordu? Rezil mi olmuştum? Hakkımda ne düşünmüştü? Ofladım. Her şeyi duymuş muydu?

Yüzüme yapışan saçlarımı kulaklarımın arkasına atıp kabinden sakinlemiş olarak çıktım ve aynadaki yansımama baktım. Beyaz tenli olduğum için yanaklarım hâlâ kırmızıydı ama çok üstünde durmadım. Koştuğum için birbirine karışan kâhküllerimi ve omuzlarımın bir karış altında kalan saçlarımı parmaklarımla taradım. Dokuz yaşımdan beri saçlarıma makas değmiyordu arada sırada kâhküllerimi kısaltmak dışında ama saçlarım çok geç uzuyorlardı. Dokuz senede uzayan yalnızca bir karıştı. O günden beri saçlarım küsmüş gibiydi bana. Yanmış, kırılmış sonra da küsmüşlerdi.

Nasıl küsmesinlerdi? Onlara iyi davranmıyordum ki. Gördüğüm kâbuslar yüzünden yakında kel kalacaktım.

Gülümseyerek dağıttım o kasveti hemen. Derin bir nefes alıp saçlarımı tepemde bir atkuyruğu yaparak toparladım. Ardından elimi yüzümü yıkadım.

Tuvaletten çıkıp düşünceli düşünceli yere bakarak yürürken birine çarptım, kolumdan yakaladı beni aniden. Gözlerimi ona çevirdim. Çatık kaşlar ve mavi gözlerle karşılaştım. Tanıdık bir simaydı. *Erim Soykan.*

"Dikkat et," dedi gözlerime bakarak.

Kolumu kendime çekerken, "Affedersiniz," diye mırıldandım.

Kafasını, "Önemli değil," der gibi sallayıp yoluna devam ederken arkasından birkaç saniye baktım ve önüme döndüğümde Deniz'i gördüm sınıfın kapısının önünde. Erim'e bakıyordu. Hatta bakan sadece Deniz değildi. Kız öğrencilerin çoğunun dikkatini çekmişti. Hem yabancıydı hem de yakışıklıydı çünkü.

Yanına gittiğimde Deniz, gözlerini kısarak şöyle bir etrafına bakıp, "Bazılarını yolasım var," diye söylendi.

Kıkırdadım bu tavrına. Kıskançlık bile ediyordu onun için. "Bilerek çarpmadım," dedim beni yolmasından korkar gibi.

Kıkırdadı bu söylediğime. "Biliyorum biliyorum. Önüne bakmıyordun bile. Hem zaten hemen kızarıyorsun, beceremezsin sen öyle işleri."

Ardından gözleri arkama çevrildiğinde ben de oraya baktım. Emir gelmiş, abisinin yanında dikiliyordu. Bir şeyler konuşuyorlardı. Emir abisinin boylarına yaklaşmıştı ama ondan daha zayıftı. Simsiyah giyinmişti bugün ve ona bakarken aklıma Ulaş geldi. Ulaş gelince aklıma, yarım saat kadar önce yaşadıklarımız geldi. Beni gördüğü halim geldi. Utandım yine.

"Şey ben içeri giriyorum," diye mırıldanıp arkamı döndüğüm gibi sınıfa girdim. Neden aklıma olmadık yerde Ulaş geliyordu ki şimdi?

Otobüsten inip Galata Kulesi'ni gören sokaklarda evime doğru sakin adımlarla ilerlemeye koyuldum. Küçüklüğümden beri âşık olduğum

Galata Kulesi'ne bu kadar yakın oturmak beni mutlu eden şeylerden biriydi. Babam ne zaman o çok bilindik rivayeti anlatsa keyifle dinler, oraya bir gün âşık olduğum kişiyle çıkmanın hayalini kurardım. Bu yüzden çıkmayı ne kadar çok istesem de hiç çıkmamıştım. Kuleye, tıpkı rivayetteki gibi sevdiğim adamla çıkmak istiyordum. Kız Kulesi'ne yıllar sonra kavuşan Galata Kulesi bizim kalplerimizi de ömür boyu birbirine mühürlesin istiyordum. Efsane olduğunu biliyordum ama istiyordum yine de.

Galata'nın birkaç metre uzağında durup kafamı geriye yatırdım ve en tepesine baktım. "Gerçekten kavuşturuyor musun sevenleri?" diye sordum ciddi ciddi. Hazarfen'e derdini anlatan Galata belki bana da cevap verirdi ve ben o cevabı hissederek anlardım.

Hiçbir cevap alamayınca gülümsedim. "Kimse cevap vermiyor bugün," diye mırıldanıp taş duvarına doğru ilerlerken durdum bir an. Aslında biri vermişti. Beklemediğim biri.

İç çekip kollarımı açtım ve Galata'nın duvarına sarıldım. Kavrayamadığım için kollarını yaslamak gibi de görünebilirdi ama ben sarılıyordum aslında ona. Sarılmaya bayılırdım ama sarılacak pek insan yoktu çevremde. Yanağımı yorgunlukla soğuk taşına yasladım.

"En kısa zamanda birini sevmek, sana onunla çıkmak ve sonsuza kadar sevilip, onunla olmak istiyorum," diye fısıldadım bir sır verir gibi. Dilek tutmayı severdim.

Solumda durmuş beni izleyen genç bir adam gördüm ve bu adamın Kutay olduğunu fark ettim. Elinde bir poşetle beni izliyor, ne yaptığıma anlam vermeye çalışırken gülümsüyordu. İstifimi hiç bozmadım. Yorulmuştum yürürken, yaslanmak iyi gelmişti.

"Ne yapıyorsun komşu kız?" diye sordu gülümseyerek.

İnsanlar hâlâ Galata Kulesi'ne girip çıkıyorlardı ve turistler bana gülümseyerek bakıyordu.

"Sarılıyorum," diye açıkladım çekinmeyerek.

"Evet, fark ettim," dedi.

"Galata'yı severim."

Kafasını, anladım der gibi salladı. "İlginç bir sevgi göstergesi."

Gülümsedim yalnızca.

Merakla gözlerime baktı. "Yukarı çıktın mı peki? Manzarası güzeldir."

Kafamı iki yana salladım taş duvarın izin verdiğince. "Henüz değil."

"Onu bu soğukta sarılacak kadar seviyorsun ama çıkıp da manzarasına bakmadın mı yani?"

Kollarımı iki yana indirip yavaşça sırtımı döndüm ve sırtımı yasladım duvarına gözlerimi Kutay'dan ayırmadan.

"Efsaneyi biliyor musun?" diye sordum.

Sorum ona bir cevap olduğundan yüzünde samimi bir gülümsemeyle onayladı beni. "Ha şu mesele," dedi eğlenen bir ifadeyle. "İnanıyorsun yani baya."

Yanaklarım ısınsa da başımla onayladım. "Sen inanmıyorsun galiba. Çıkmışsın daha önce sanırım, manzarasını bildiğine göre?"

Omuz silkti yavaşça. "Pek sayılmaz." Ardından yüzünde muzip bir ifade oldu. "Hem ben ilk Ulaş'la çıkmıştım. O sayılır mı?"

Kıkırdadım. "Sanmıyorum."

Gülümsedi. "İlk sevgilimle de çıkmıştık. Ayrıyız şu an."

Elimi kalbime götürdüm. "İnanmak başarmanın yarısıdır," deyip kararlılıkla yumruğumu sıktım.

İkimiz de güldük bu söylediğime. Gülüyordum ama bu rivayetin gerçek olmasını gerçekten istiyordum aslında. İnanırsam bence gerçek olurdu.

O sırada yanımıza iki turist gelip İngilizce olarak bizden fotoğraf çekmemizi rica ettiklerinde Kutay, kırmayıp fotoğraflarını çekti. Kutay'ın akıcı ve aksanlı bir İngilizcesi vardı. Bu kadar iyi konuşmasına hem şaşırmış hem de çok imrenmiştim. İngilizcem fena değildi ama onun kadar akıcı ve özgüvenli konuşamıyordum.

Turistlerin yanından ayrılıp birlikte evimizin sokağına yürüdük. Hayran bakışlarımı Kutay'a dikmiştim.

"İngilizcen çok akıcı ve güzeldi," dedim hayranlığımı belli ederek.

Kutay bu hayranlığıma burnundan bir gülüşle cevap verdi. "Ulaş'la çocukluktan beri arkadaşız. Lisemiz de Beyoğlu'ndaydı. Çok sık gelirdik buraya, o yüzden. Harçlık çıkarmak için turistlere uygun fiyatlarla rehberlik eder, Beyoğlu'nun turistik mekânlarını gezdirirdik hafta sonları. İngilizcemiz ve aksanımız öyle gelişti."

Kafamda liseli halleri hayal meyal canlanırken imrenmeden edemedim. Hem eski bir dostlukları hem de güzel anıları vardı.

"Bu civardaki rehberlerin hiçbiri sevmezdi bizi. Biz büyüyünce rahat ettiler ama karşılaştığımızda hâlâ yüzleri düşmüyor değil bazılarının."

Kıkırdadım bu söylediğine. Kutay önce saatine sonra bana baktı. "Ben bir markete uğrayacağım," dediğinde kafamı salladım.

"Görüşürüz," deyip el salladım.

O da bana el sallayıp sokağın solundaki markete ilerlediğinde doğruca apartmana yöneldim. Okul çantamın tek kolunu çıkarıp çantamı önüme alarak dış kapı anahtarlarımı ararken üç basamağı çıktım. Anahtarlarımı aramaya devam ederken duyduğum ıslık ve gülüşmeler rahatsız etti beni. Galata'ya baktığı için sokak hiç boş kalmıyordu ve bu bazen rahatsız ediciydi çünkü haddini bilmeyenlere, sırf erkek olduğu için her şeyi yapabileceğini zannedenlere daha sık rastlıyordu insan.

Birinin, "Pişt," dediğini duydum ama dönüp bakmadım.

Bana mı dedi bilmiyordum ama öyle olsa bile duymamazlıktan gelerek anahtarımı aramaya devam ettim.

"Baksana," dedi tekrar biri.

Tedirgin oldum iyice, çantamın içinde bir türlü bulamadığım anahtarıma söylendim içimden. Aceleyle anahtarımı bulup karanlıkta zorlukla kilite sokarken bana doğru yaklaşan adımlar ister istemez beni korkuttu. Çantamın ön kısmından günümüzde her kadının taşımak zorunda kaldığı biber gazını çıkardım ve kapıyı açtığım sırada biri elini kapıya yasladı, korkuyla spreye basacaktım ki diğer eliyle de elimi tuttu.

Korkuyla gözlerimi arkamdaki adama çevirdim ve tam çığlık atacağım sırada onu gördüm.

"Sakin," dedi Ulaş bu kadar korkmama şaşırmıştı, elimde tuttuğum biber gazına baktı çatık kaşlarla. "Sorun ne?" diye sorup elimi bırakırken kafasını omzu üzerinden arkaya çevirdiğinde karşı kaldırıma tünemiş birkaç gencin tedirgin olup kalkıp gittiklerini gördüm.

"Sorun yok," dedi yalnızca Ulaş gözlerini bana çevirirken. Ağır kapıyı itip açtı. "Geç."

İstemsizce ona minnettar hissettim çünkü biliyordum, o erkek olduğu için gitmişlerdi. O olmasaydı güçleri bana yetecekti.

"Teşekkürler," diye mırıldandım anahtarımı kapıdan çıkarıp açtığı aralıktan geçerken.

"Buralar böyledir," dedi arkamdan yürürken ifadesiz bir sesle. "Dikkat et karanlık çöktüğünde."

Kafamı salladım keyifsiz bir ifadeyle. Keşke öyle demeseydi, artık daha da huzursuz hissedecektim. Biraz teselli etse, bir şey olmaz merak etme, falan dese olmaz mıydı?

"Ederim," diye mırıldandım merdivenleri çıkarken. O da peşimden çıktı sessizce.

#4. BÖLÜM
PES ET'ME

Ben saçlarına dokunabilmek için yağmur olmayı göze alırdım da sen ıslanmayı göze almazdın bilirim.

Balkona çıkmış, mermer zemine attığım pufumun üzerinde dışarıyı izliyordum. Kalın hırkama sarılarak başımı demir parmaklıklara yaslamıştım. Ulaşların balkonuyla benim balkonum birbirine o kadar yakındı ki kolayca birinden diğerine geçilebilirdi.

Dışarı bakmaya can sıkıntısı ile oflayarak son verip dizlerime yasladığım test kitabıma çevirdim bakışlarımı. O kadar külfetli ve zor gelmişti ki soru, isyan bayrakları çekmek üzereydim. Soruya bakmak bile yormaya başlamıştı.

"Aptal soru," diye söylenip cevap anahtarına yöneldim mecburen.

Bazen konuları cevapları üzerinden anladığım oluyordu. Yanlış sorularla konuyu anlayabilen biriydim.

Tam cevap anahtarını açmıştım ki, "Aha yakaladım," sesiyle irkilip kafamı parmaklıklara çarpınca yüzümü ekşittim ve gözlerimi beni yakalayan kişiye çevirdim.

Kutay kendini tutmayıp halime gülerken dirseklerini korkuluğa yaslamış bana bakıyordu.

"Hiç de komik değil," dedim huysuzca.

Gülümseyerek sigarasından derin bir nefes aldı ve ilgiyle test kitabıma baktı. "Ne çalışıyorsun?"

Kafamı ovmayı bırakıp somurtmaya kaldığım yerden devam ederek dertli dertli ona baktım. "Biyolojiye çalışmaya çalışıyorum."

"Bayılırım," dedi alaylı bir gülümseme ile. Sonra sigarasından derin bir nefes alıp bırakırken ciddiyetle, "Sor bakalım neymiş soru," dedi.

Yardımcı olması umuduyla heveslenip hemen soruyu okudum. "Normal bir insanda karaciğer toplardamarında bulunan kandaki üre

miktarının fazla olmasına aşağıdaki moleküllerden hangisinin yıkımının artması neden olur?"

"Aminoasit."

Kaşlarım çatıldı bu hazır cevaba. "Daha şıkları okumadım ki," diye söylendim.

Yüzünde kendinden emin bilmiş bir gülümseme oluştu, kaşını kaldırdı. "Cevap aminoasit ama değil mi?"

Öyleydi. "Bari biraz bekleseydin cevap vermek için." Gözlerimi kısarak baktım. "Hemen söyledin hakaret eder gibi."

Güldü yüz ifademe. "Konuyu basite indirgeyip anlatmamı ister misin?"

İsterdim aslında ama uykum gelmişti. "Uykum geldiği için anlayacağımı sanmıyorum ama teşekkür ederim yine de," dedim nezaketi için.

Kaşları kalktı hayretle. "Uykun mu geldi? Saat henüz dokuz şu an biliyorsun değil mi?"

Buruk gülümsedim. Yetimhaneden gelen bir alışkanlıktı benimkisi. Zira çok uyuyamazdım zaten. "Ben erken uyuyorum."

"Tuhaf... Yeni jenerasyon daha asi olur sanıyordum."

Kıkırdadım. Keşke sadece tuhaf olsaydım. Kitabımı kapatıp kalemliğimi toparlarken ne okuduğunu merak ederek gözlerimi ona çevirdim.

"Şey," diye mırıldandım biraz çekinerek. Ama Kutay'ın meraklı ve sakin ifadesi cesaretlendirdi beni. "Hangi bölümde okuyorsun?"

Sigarasının külünü yanındaki küllüğe silkip hafifçe gülümsedi. "Tıp, üçüncü sınıf."

İstemeden gözlerim büyüdü şaşkınlıkla. "Gerçekten mi?"

Tıp okuduğunu düşünmemiştim nedense. Kafasını dersten kaldırmayan birine benzemiyordu.

Yüzünde alaylı bir gülümseme oldu. "Ne o? Zeki durmuyor muyum?"

Kafamı iki yana salladım hızlıca. "Hayır hayır. Öyle değil. Sadece şaşırdım nedense," diye yanlış anlamasından endişe ettiğimden hızlı hızlı konuşarak açıklamaya çalıştım.

Sigarasından bir nefes daha aldı bu halimle eğlenerek, "Sakin ol. Sakin," dedi eliyle de sakin olmamı işaret ederek. "Alınmam kolay kolay merak etme."

Omuzlarımı düşürdüm rahatlayarak. Test kitabım, defterim ve kalemliğimle ayağa kalkarken gözlerim elindeki sigaraya takıldı. "Bir doktor adayının sigara içmesi doğru mu?"

Alaylı bir gülümsemeyle, "Dediğimi yap yaptığımı yapma," deyip derin bir nefes çekerek bitirdi sigarasını. Küllüğe bastırdı. "Hiç başlamamak lazım. Bulaştıktan sonra yakayı kurtarması çok zor. İşin ilginç tarafı bırakmak istesem bırakırım belki ama içimden bırakmak da gelmiyor."

O sırada dudaklarında sigarayla Ulaş çıktı balkona. "İçinde yer edenin çıkması zor olur," dedi ve o sırada göz göze geldik. "Kafanda bitiyor her şey."

Cam kenarına bıraktıkları kibrit kutusundan bir kibrit çıkardı. Tüylerim diken diken olurken Ulaş kolayca bir kibrit yaktı. Kibrit aniden alev aldığında kalbim göğsümü yokladı. Bir adım geri attım farkında olmadan. İkisinin de gözleri bana çevrilirken Ulaş ellerini ateşe siper etmişti, sigaranın ateşi gözlerine yansıyordu. Gözlerinin içi yanıyordu sanki. Bu görüntüden korkuyordum.

Gözlerimi kaçırdım. Ellerim titremeye başlamıştı hemen. Saklamak ister gibi kucağımda kitaplarımı sıktım. "Ben uyuyayım artık," diye mırıldandım titrek bir sesle. "Size iyi geceler... Yani iyi akşamlar," diye geveleyip içeri girdim doğruca.

Kapımı kapattım, perdemi çektim. Doğruca odama ilerledim. Kitaplarımı çalışma masama bırakıp, yatağıma girdim ve cenin pozisyonu aldım. Sorun yoktu. İyiydim. Bir kibrit ateşi bana zarar veremezdi.

Gözlerimi uçuk mavi duvarlarımda gezdirdim. Yatak başlığımın arkasındaki duvarda dünya haritasından bir duvar kâğıdı vardı. Gitmek istediğim yerlerin üzerine güzel stickerlar yapıştırmış, duvarımı ışıklarla süslemiştim. Kendime biraz daha güvenip, yabancı dilimi de geliştirdiğimde dünyayı gezmek istiyordum. Üniversite sınavından sonra yakın bir yere giderdim belki. Hayal kurmayı seviyordum. İyi geliyordu, yaşamak için bir sebep daha veriyordu. Motivasyon veriyordu. Enerji veriyordu...

Uzanıp tavandaki ışıklandırmaları açtım sanki yıldızları izliyormuşum gibi hissettirdi. Derin bir nefes aldım.

Çalışma masamın arkasında, ayakucumdaki duvara diktim gözlerimi daha sonra. O duvarı bir sürü plan, proje için kullanıyordum. Bir şeyler

çiziyor, yazıyor, karalıyordum. Bir şeyler yapıştırıyor indiriyordum. Zamanla hayat çizelgem gibi bir iz kalmasını istiyordum. Henüz pek bir şey yoktu ama şimdiden ilerde yapmak istediklerimi not ediyordum. Hatta kitap okuyup dizi veya film izledikçe aklıma gelen, sevgilim olursa onunla ve arkadaşlarımla yapmak istediklerimi not etmiştim. Gülümsedim. Çok güzel hayallerim vardı. Şöyle birkaçını gerçekleştirsem ne iyi olurdu.

Çizdiğim Galata Kulesi'ne bakarak gülümsedim. Oraya sevdiğim adamla çıkıp, bir daha tek başıma kalmayacağımı hissetmek istiyordum. Gözlerim dolunca yorganıma sildim yanağımı. Yalnız hissediyordum ama geçecekti. Bu geçebilecek bir şeydi. Üzülmeye gerek yoktu. Yalnızlığımı gün be gün yenecektim. O kadar kalabalık olacaktım ki yalnızlık kelimesi bir daha lügatimde yer bile almaya utanacaktı.

Komodinin üzerinde duran pembe peluş maymunuma, Kocagöz'e uzandım ve onu kollarıma aldım. Çocukluğumdan bana kalan tek şeydi. Benimle yanan ve kurtulan tek şey oydu. Babamın hediyesiydi, çocukluğumdan beri en yakın arkadaşımdı. Yetimhanedeki herkese çocukça geliyordu ama ben ona sarılınca rahatlıyor, sakinleşiyordum. Her şeyi bir tek ona anlatabiliyordum. En büyük tesellim, dert ortağımdı.

Ona sıkıca sarılırken yanağımı başına yasladım, sakinleşen kalbimle uyumak üzere gözlerimi kapattım.

Ağzımda sandviçimin son lokmasıyla evden çıkıp arkamdan çektim kapımı. Botlarımı giyerken karşı dairenin kapısı açılmıştı yine. Okula aynı zamanlarda gidiyorduk hep. Başımı kaldırdığımda Argun'u gördüm. Kısa bir süre göz göze geldik.

Gülümsedi bana nezaketle. "Günaydın," dedi uykulu sesiyle.

Ben de ona nezaketle gülümsedim. Lokmamı yuttum. "Günaydın."

Argun'un arkasından Ulaş, Kutay ve Bahadır da çıktı dışarı. Dördü de aynı üniversiteye gidiyordu ve aynı saatlerde çıkıyorlardı genelde. Dersleri aynı saatlerdeydi sanırım.

Günaydın derken hepsi gülümsedi yalnızca Ulaş yüzüme bakmadan, "Günaydın," dedi. Mecburiydi biraz sanki. İsteyerek yaptığından emin değildim. Buzdolabı diye düşünmeden edemedim.

Bağcıklarımı bağlamayı bitirip omuzlarımdaki çantamı düzeltirken Kutay bana baktı.

"Biyolojide sorun yaşarsan bana sorabilirsin Arya bu arada," dedi içten bir tavırla.

O an o kadar mutlu oldum ki bu yüzüme de yansıdı. Özel ders konusunda kararsızdım hâlâ ve şimdi böyle bir fırsat çıkmıştı karşıma. Bir Tıp öğrencisinden almayacaktım da kimden alacaktım?

"Gerçekten mi?" diye sordum hevesle.

Bu halime gülümsedi içtenlikle. "Tabii. Ne demek."

Kocaman gülümsedim ona. "Çok teşekkür ederim. Çok çok çok çok çok sıkıştığımda rahatsız edeceğim sadece, söz."

Sesli güldü bu söylediğime ve başıyla onayladı. Ona gülerek el salladım. "İyi günler," dileyip merdivenlere yöneldim ve seke seke indim merdivenleri. Kalmaya direnen karlar bile artık erimiş, hava açmıştı o sabah. Kulaklıklarımı çözüp, müzik dinleyerek yürüdüm durağa.

Okulun bahçesinde bankta oturmuş, fakülte binalarına bakıyordum. Üniversite, çoğu üniversiteden farklı olarak tüm fakültelerini bir arada tutan tek bir kampüse sahipti. En güzel binalar mimarlık ve hukuk bölümlerine aitti. Broşürde yazana göre Mimarlık Fakültesi'ni üç sene önce kendi mezunları restore etmişti ve bu konuda ödülleri vardı.

Mimarlık bölümü okulun prestijini artıran önde gelen bölümlerden biriydi. Öğrencileri hep iyi yerlerde işe giriyordu. Benim de hayalim orada okumaktı.

Deniz elinde tostlarla yanıma dönüp tostumu uzattığında gülümsedim ve teşekkür ederek aldım elinden.

Yanıma oturdu. Meyve suyunu açmaya koyuldu. "Ne düşünüyorsun bakalım öyle uzaklara dalmış?"

Omuz silktim kaşarlı tostumdan bir ısırık alırken. "Üniversiteye bakıyordum. Çok güzel bir kampüs."

Başını salladı. "Ben dokuzuncu sınıfa başlarken restore etmeye başlamışlardı. Çok yakışıklı mimarlar gelmişti. Şenlik gibiydi ortalık," deyip kıkırdadı.

Ben de güldüm bu söylediğine. Birlikte gülüşerek bir şeyler konuşurken o sırada Mimarlık Fakültesi'nden çıkanları görünce şaşkınlıkla sustum. Ulaş mimarlık bölümünde mi okuyordu?

Şaşkın ve meraklı gözlerimi Deniz'e çevirdim hemen. "Ulaş mimarlık mı okuyor?"

Lokmasını yuttuğu sırada başıyla onayladı beni. "Evet. İkinci sınıf."

Yanında birkaç erkekle konuşup yürürlerken izledim onu.

"Ne o?" diye sordu Deniz imalı bir sesle ben Ulaş'ı izlerken. "Ulaş'la mı ilgileniyorsun?"

"Yoo," diye mırıldandım utandığım için heceyi uzatarak. "Merak ettim sadece."

Gülüp, yanağımı sıktı. "Çok çabuk kızarıyorsun. Hemen ele veriyor yüzün seni."

Boştaki sol elimle yanağımı kapatırken ona baktım gözlerimi kısarak. "Kes şunu."

Kıkırdadı. "Tamam tamam." Sonra derin bir iç çekti. "Ama sevmek utanılacak bir şey değil Arya. Bak bana. Kimseye zararım yok ve kötü bir şey de yapmıyorum. Sadece Erim'i seviyorum o kadar. Zararsa duygusal açıdan bana zararı var, başka kimseye yok."

Haklıydı elbette. Ben sevmekten utanmazdım ama bunu ifade ederken utanabilirdim biraz. O da yapımla ilgiliydi. Hem Ulaş'a karşı da öyle hislerim yoktu. Biriyle yakıştırılmak utandırırdı beni.

Deniz'e gülümsedim anlayışla. "Sen sevilmeyecek biri değilsin Deniz."

Mavi gözleri ışıdı mutlulukla. "Sen de öylesin Arya."

Deniz gerçekten güzel bir kızdı. Yalnızca dış görünüş olarak değil, kişilik olarak da iyi biriydi. En azından tanıdığım kadarıyla bunu söyleyebilirdim rahatlıkla. Umarım her şey gönlünce olurdu.

İç çekip gözlerimi karşıya çevirdiğimde Ulaş ile göz göze gelmeyi beklemiyordum. Göz göze gelince insanlar genelde başka yöne çevirirdi bakışlarını eğer ilgilenmiyorlarsa ama Ulaş, gözlerini kaçırmadı benden. Ben de kaçıramadım çünkü şaşırmıştım. Doğrudan bana bakıyordu ve o bana baktığı için göz göze gelmiştik bir anda. Neden bana bakıyordu?

Şaşkınlıkla yutkundum. Soğuk biriydi ama gözleri onun gibi biri için fazla sıcaktı. Ne zaman baksam beni kendine çekiyor gibiydi ve bu düşünce yanaklarımın kızarmasında sebep oldu. Deniz haklı mıydı acaba? İlgimi mi

çekiyordu? Neden? Yakışıklıydı ama ondan daha yakışıklı insanlar gördüğüme emindim. Yetimhanede de birkaç tane vardı, dikkatimi çekmemişlerdi hiç. Ama Ulaş'ı her gördüğümde kendimi tuhaf hissediyordum.

Gözlerini kaçıran ben oldum. Böyle şeylerden hep çekinmiş olsam da ne zaman bunları düşünsem aklıma babamın söyledikleri gelirdi. *"Sevmek çok güzel bir şey koca göz. Sevmekten asla çekinme. Kaybı can yakıcı olabilir ama onu severken sana hissettirdiklerini hiçbir zaman unutmayacaksın."* Babam her zaman haklıydı. Kayıplar can yakıcıydı ama bana hissettirdiklerini hiçbir zaman unutmayacak, pişmanlık duymayacaktım.

"Sana bakıyor."

Deniz'e baktım sanki haberim yokmuş gibi. "Kim?"

Kaşlarını kaldırıp indirdi. "Ulaş."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Niye hâlâ bakıyordu ki?

Ayağa kalktım aniden. "Sınıfa gidelim mi artık? Ders başlayacak."

Kıkırdayarak ayağa kalktı o da. "Gidelim tabii, gidelim. Hayhay."

Eve doğru ağır ağır yürürken yetimhaneden çıktığım ilk gün canlandı zihnimde. Ulaş'ın bana çarptığı kaldırımdan yürüyordum ve farkında olmadan gülümsüyordum nedense. Bunu fark edince dudak büktüm. Niye bu beni gülümsetmişti ki şimdi?

"Şimdi de kendi kendine gülmeye mi başladın kız çocuğu?"

Arkamdan gelen sesle yerimde sıçradım. Bu ani çıkışları kalbime indirecekti bir gün. Başımı çevirip baktığımda kafasına siyah kapüşonunu geçirmiş elleri deri ceketinin cebinde arkamdan yürüyen Ulaş'ı gördüm.

"Korktum," dedim.

Kafasını salladı hafifçe. "Kusura bakma."

Böyle bir dönüş beklemediğim için kaşlarım havalandı hayretle. Yanıt beklememiştim aslında. Onu anlamak zordu. Nerede ne diyeceğini kestiremiyordu insan. Suskun ve tepkisizdi genel olarak. Bana laf atmasına bile şaşırmıştım.

Uzun bacakları beni geride bırakmaya başlayınca adımlarımı hızlandırdım ben de arkada kalmak istemeyerek.

"Benim bir ismim var bu arada," diye söylendim ufaktan, arkasından giderken. "Arya."

Kafasını hafifçe arkaya çevirip bana baktı. Kahverengi gözleri sıcak ama yüzü ifadesizdi. Bana öylece bakıp önüne döndü sonra.

"Hafızam kuvvetlidir. İsminin ne olduğunu gayet iyi biliyorum."

Kaşlarım çatıldı. Niye ısrarla öyle sesleniyordu o zaman? "Niye bana kız çocuğu diyorsun o halde?"

"Neden dememeliyim? Kız değil misin?" diye sordu alaydan uzak bir tonda.

Ciddi sorusuna kaşlarım çatıldı. Biraz sinirlenerek baktım arkasından. "Komik değilsin, *komşu çocuk.*"

Arkasını bile dönmeden yürürken, "Lakaplardan hoşlanmam," dedi. Sert bir tonda.

"Sen bana takıyorsun ama?" dedim yanında yürürken.

Kafasını çevirip baktı. Sakindi. "Bu bir lakap değil. Benim sana hitap şeklim."

Anlamamıştım. Lakap ve hitap şekli zaten aynı şey değil miydi? *Değil tabii,* dedi iç sesim. *Sevgili* bir lakap değildir mesela, hitap şeklidir. Bu bir lakap değil yani, bir sesleniş. Yine de... Neden ismimi kullanmıyor ki? Nesi varmış ismimin?

Sesimi çıkarmayıp yanında yürümeye devam ettim. Yanımızdan koşarak çocuklar geçtiğinde Ulaş'ı ilk gördüğümde kovaladığı o genç adamı anımsadım.

Meraklı bakışlarım ona dönünce o da bana baktı. Ardından, "Önüne bak," dedi çenesiyle işaret ederek.

Ona baktığım için kızdı sandım başta ama sonra önümde basamakları gördüm. Kaldırımda biraz yokuş olduğu için basamaklar vardı yer yer.

Basamakları çıkıp kendi sokağımıza girerken tekrar meraklı bakışlarımı yüzüne çevirince, "Sor," dedi öylece ileri bakarken. "Merak ediyorsun epey, her ne düşünüyorsan."

"Şey," diye mırıldandım. "O gün niye birini kovalıyordun?"

"Hırsızdı," dedi kısaca.

Bir an cevabın şokuyla adımlarım durdu. Hırsız mı kovalıyormuş o gün? Mahcup hissettim birden. Çünkü Ulaş'ın kötü taraf olduğunu düşünmüştüm birazcık. Mahcup bakışıma kaşı kalktı ne oldu der gibi.

Gözlerimi kaçırıp önüme baktım bozuntuya vermeden. Geçip gitmişti sonuçta.

"Kendi kendine mahcup mu oldun sen az önce?" diye sorduğunda utandım bu kez.

"Bırakır mısın lütfen?" diye söylendim başımı onun tam tersi yönüne çevirerek.

"Neyi?"

"Gözlem yapmayı."

Güldü. Şaşırttı bu beni. Şaşkın gözlerimi yüzüne çevirdim ve gülümsediğini gördüm gerçekten. Gülümseyince yüzü güzel oluyordu. Demek ki yabancılara da gülümseyebiliyordu. İncileri dökülmüyordu ya da buzdan ifadesi çatlamıyordu. Ne güzeldi işte. Biraz daha az soğuk olsaydı ya? Olmaz mıydı?

Birlikte sokağa çıktık ardından apartmana girdik. Ben önde o arkamda sessizce çıktık merdivenleri. Montumun cebinden anahtarlarımı çıkarıp kapımın kilidini açarken Ulaş'ın, "Hay," deyip gerisini duyamayacağım şekilde fısıldadığını işittim.

"Sorun ne?" diye sordum başımı omzum üzerinde çevirip ona bakarken.

Elleri ceplerini yokluyordu, bana döndü. Sanırım anahtarını kaybetmiş ya da yanına almamıştı, bulamıyordu.

Sinirle gözlerini kapattı bir an. "Spor salonunda dolapta unuttum."

Nerede unuttuğunu hatırlamasının hemen ardından telefonunu çıkardı fakat bu da hoşuna gitmedi.

"Şarjım bitmiş," dedi gözlerini bana çevirirken. "Evinde şarj etme şansım var mı?"

"Tabii," diye onayladım kafamı sallarken. "Ama bende telefonuna uyacak şarj kablosu yok."

Derin bir nefes aldı sabır çeker gibi. "Harika."

İçeri girip kafamı sol omzuma yatırdım ve gözlerimi ona diktim biraz çekinsem de. "Gelmek ister misin?"

Pek de başka şansı olmadığı için kafasını salladı ve yanıma geldi. Geri çekilip girmesi için yol açtım. Botlarını çıkardı ve içeri girdi yavaşça. Ben sırt çantamı kenara bırakıp montumu çıkarırken o da ceketini çıkardı ve vestiyere astı teşekkür ederek. Her ne kadar soğuk biri olsa da ona tam anlamıyla kaba diyemezdim. Bana karşı bir kabalığı olmamıştı. Hatta iyiliği bile dokunmuştu esasında.

Beremin altında karışan kâhküllerimi parmaklarımla tarayıp saçlarımdaki tokayı çözerken onu içeri davet ettim. Teorik olarak kimsesiz olduğumdan misafirim olmuyordu ama bir şeyler ikram etmem gerektiğini biliyordum elbette.

"Kahve ister misin?" diye sordum o salona doğru ilerlerken.

"Teşekkürler," dedi olumlu anlamda.

Mutfağa girdim. Kahve makinesinin önünde dikildim ciddi bir ifadeyle. Kullanmıyordum ama bir sürü özelliği vardı ve Ulaş'ın nasıl kahve içtiğinden pek emin değildim. Ulaş'a ne tür bir kahve içtiğini sormam gerektiğini biliyordum ama sormaya utanıyordum biraz.

Ben sormanın ayıp olup olmayacağı arasında gidip gelirken Ulaş, kapıda belirdi bir anda. Makine ile bakışmamı yakaladı.

"Ne yapıyorsun orada?" diye sordu merakla kapıda dikilirken.

"Şey," diye mırıldandım. "Nasıl kahve içersin?"

Sessiz adımlarla geldi. "Kahveyi ben yapayım diyecektim ben de," dedi yanıma kadar gelip.

Kenara çekildim ona izin vererek. Belki lazım olur diye de toz şeker kavanozunu makinenin yanına çektiğimde ayarlamalar yaparken kavanozu geriye itti.

Kaşlarım çatıldı hafifçe. Şekere düşman mıydı? Ona bir de fincan verdiğimde makineyi çalıştırdı.

Ben de kendime bir bardak süt doldurup içine bal katmakla meşguldüm. Beni izliyordu ifadesiz bir yüzle sessizce.

"Hep böyle buzdan bir adam mısın?" diye sordum sütümü karıştırırken sırf merakla.

Kaşları havalandı. "Buzdan adam?"

Kafamı salladım ama muhtemelen evime gelen misafirle böyle konuşmamalıydım. Suna annem görse kızardı. Ama kötü niyetle dememiştim. Benzetme yapmıştım yalnızca. O da bana kız çocuğu diyordu.

"Soğuk soğuk konuşuyorsun hep," diye açıklamaya çalıştım. "Soğuksun yani."

Kafasını salladı yalnızca. Hiç bozulmuşa benzemiyordu. "Bunu söyleyen ilk kişi değilsin. Beni tanımayan herkes öyle der ve açıkçası pek de umurumda olmaz. Yapım bu. Kişisel algılama."

Anlayışla başımı salladım. "Elbette insanlara göre yaşayamayız. Eğer memnunsan bundan sorun olmamalı."

Hiç istifini bozmadı. "Çok memnunum," dedi. "Sen de dene istersen."

"Bana yakışmaz ki."

Gülümsetti bu söylediğim onu. "Senin de pek sıcak olduğun söylenemez. Eminim yanında gezen mavi gözlü kızla da ilk sen konuşmamışsındır."

Mavi gözlü kız dediği Deniz olmalıydı ve doğru bilmişti.

"Utangaçlık ve soğukluk farklı şeyler ama," diye karşı çıktım ona.

Kalçasını tezgâha yasladı, eli saçlarına uzandı ve geriye doğru çekti onları. "Bazı tavırlar akrabadır birbirine. Utangaç insanlar çoğu zaman dışarıdan soğuk gözükür mesela."

Buna karşı çıkamazdım. Haklıydı ve devam etti.

"Benden elmaşekeri isteyene kadar donuk bir ifaden vardı senin de. Benimle de o parayı vermek zorunda hissettiğin için konuştun."

"Anladım sanırım ne demek istediğini," diye mırıldandım. Şaşırmış gibiydi biraz. Galiba başka bir tepki bekliyordu.

Makine işinin bittiğine dair bir ses çıkardığında Ulaş bakışlarını bardağa çevirip aldı yavaşça onu haznesinden. Henüz buharı üstünde tüten kahveden bir yudum alıp gözlerini kapattığında ağzı yandı sanarak yüzümü buruşturdum ama hiç de acı çekiyor gibi değildi. Bunun bir şey çok hoşumuza gittiğindeki o göz kapatışı olduğunu anladım.

Gözleri kapalı o kadar güzel gözüktü ki o soğuk tavrı uçup gitti sanki. Çok tuhaftı. Birinin böyle güzel olduğunu düşünmek tuhaftı. Elimde olmadan hayran hayran yüzünü izlerken, gözlerini açtı ve göz göze geldik. Utanarak gözlerimi kaçırdım. Büyük bardağımı iki elimle tutup boğazımı temizledim ve bir yudum aldım ben de. Boğazım kurumuştu sanki.

"Bu kahveyi nereden aldın?" diye sordu bana kupayı kendine has bir tutuşla dudaklarından ayırırken. Elleri çok güzeldi.

Bilmiyordum. Alışverişi ben yapmamıştım. "Neden sordun?" dedim merakla.

"Aroması sert ama içimi sert değil. Daha önce denediğim kahvelere benzemiyor ve bu hoşuma gitti. Adını veya markasını biliyorsan ben de alacağım."

Dudaklarıma yaslı bardağı indirip omuz silktim hafifçe. "Ben kahve içmiyorum ve alışverişi de ben yapmadım. Ama sorarım senin için."

Kafasını salladı hafifçe. "Ziyan ediyorsun bu kahveyi yani."

Ona gülümseyip uzandım ve kavanozu ona doğru sürükledim. "Senin olabilir."

Yüzünde bir gülümseme oluştu. "Kahven güzel olsa da onu almayacağım."

Islarla ona uzattım gülümseyerek. "Ama dediğin gibi ziyan oluyor. Seven biri içse o da mutlu olur."

Kafasını iki yana salladı net bir tavırla. "Israr edilmesinden hoşlanmam," dedi gözlerime bakarak. "Özellikle de ısrar eden kız çocuklarından."

Benden hoşlanmıyor muydu yani? Ayıptı bence. Kahve ikram ediyordum, evime alıyordum. Öyle de denilmezdi insana. Gözlerimi kısıp kötü kötü baktım ona. "İyi," dedim soğuk soğuk.

Sıcak gözüktüğü falan da yoktu hiç gözlerinin içinin. Buz adamdı işte. Buzdolabıydı. Titanik'i batıran buz dağının ta kendisiydi.

Mutfaktaki yemek masama otururken bu sessizlikten sıkılan ve rahatsız olan ben olmuştum. Ulaş için sessizlik sorun olmuyordu, belliydi. Ama ben yetimhanede, gürültü, uğultu içinde büyümüştüm, sessizliğe alışmak zordu benim için.

"Mimarlık mı okuyorsun?" diye sordum yanağımı sağ avcuma yaslamış ona bakarken.

Kahvesinden yudum alırken gözlerini bana dikti, kafasını salladı yavaşça. "Evet."

Hevesle gözlerim ışıdı. Biraz daha öne doğru eğildim. "Ben de mimar olmak istiyorum. Çok mu zor okuması? Yani çizmesi? Yapması?"

Kupasını masaya yaslarken gözlerime baktı. "Olma."

Birden yüzüme karşı olma deyince hayal kırıklığıyla omuzlarım düştü. Hevesim çat diye kırıldı orta yerinden.

"Neden?" diye sordum üzgün bir sesle.

Omuz silkti yavaşça. "Zor çünkü. Hiçbir şeyi kolay kolay beğenmiyorlar."

Kaşlarımı çattım, "Sen niye oldun o zaman? Ya da zor olduğunu gördün de bırakmadın?"

"Çünkü," dedi üstüne basarak. "Bu hayatta zor olmayan hiçbir şey yok...Ve ben başladığım bir işi yarım bırakmam."

Kaşlarımı daha çok çattım bu cevabı üzerine. Kendi ile çelişmiyor muydu? "Niye bana olma diyorsun o zaman?" diye çıkıştım.

"Ol," dedi bu sefer.

Gözlerimi kırpıştırdım anlam veremeyerek. Dalga mı geçiyordu benimle? Ne demek istiyordu?

"Benim dediğimin ne önemi var?" diye sordu bu kez. Dalga geçmiyordu, ciddiydi söylediği her kelimesinde. "Hiçbir zaman denemeden bilemeyeceksin ve hiçbir şeyi ter dökmeden yolunda savaş vermeden en iyi şekilde başaramayacaksın."

Tek kelime etmeden bir süre ona baktım. Ulaş, kesinlikle ulaşılması ve anlaşılması zor biriydi. Ne düşündüğünü bilmeyi istiyordum. Beyni nasıl işliyordu bilmek istiyordum o an.

"Peki bir şey çizer misin?" diye rica ettim bu kez. Onun ne kadar iyi olduğunu merak etmiştim bu konuşmadan sonra.

Kaşları çatıldı bu isteğime anlam veremediği için. "Sebep?"

Omuz silktim. "Merak ediyorum."

Kahvesinden bir yudum daha aldı. "Biri beni izlerken çizim yapmam. Dikkatimi veremiyorum."

Buna karşı çıkamazdım çünkü ısrardan hoşlanmadığını belirtmişti. Özellikle o kişi bensem hiç de hoşuna gitmiyormuş. Somurttum. "İyi," dedim ısrar etmeyerek.

Bu tavrım onu gülümsetti. Kabullendiğim, ısrar etmediğim içindi sanırım. Aklıma ödevim gelince ayağa kalktım. Ulaş'ın da sohbetine doyum olmadığı için ödev yapsam ayıp olmazdı bence. Kapının önüne bıraktığım çantamla mutfağa geri döndüm. Çantamdan fizik test kitabımı çıkarıp kuruldum sandalyeme tekrar.

Yapamadığım soruları yuvarlak içine almıştım ve test kitabım içler acısı bir haldeydi.

"Eskitmişsin kitabı," dedi kahvesinden bir yudum alırken.

"Keşke kalem darbelerim havada uçuştuğu için olsaydı," diye söylendim ona bakmadan.

Kalemi dişlerim arasına sıkıştırdığım sırada önümdeki kitap çekildi. Gözlerim kitabımı takip etti. Uzun ince parmaklarıyla, çektiği kitabımı kendisine çevirdi. Dikkatle sorulara bakarken, "Kutay'ı beklerken soru çözebilirim sanırım," diye mırıldandı kendi kendine.

Bunun bana bir soru sorma şansı verdiğini hemen kavrayıp bu fırsatın üzerine atladım. Yanındaki sandalyeye geçtim hızlıca. Önüne başka bir kalem bıraktım ve dikkatle onu izledim. Başka sayfaları da karıştırıp ardından kaldığım sayfaya geri döndü.

"Fena değil," diye mırıldandı.

Gülümsedim. Fiziğim, biyolojim gibi kötü değildi ama mimarlık istiyorsam daha iyi olmalıydı. Ulaş önüne bıraktığım kalemi sağ eline aldı, soruyu sesli okuyup adım adım anlatarak çözmeye başladı.

Hiçbir noktayı atlamadan, güzel bir el yazısı ile çözdü. Konuyu anlatırken kullandığı kelimeleri öyle iyi seçmiş, cümlelerini o kadar düzgün ve anlaşılır kurmuştu ki soru sormama gerek kalmadan hatamı da doğru çözümünü de anlamıştım.

Bana anlayıp anladığımı sormadan yuvarlak içine aldığım bir diğer soruya geçti. Dikkatle onu dinlerken bir yandan da yaptığım hataların farkındalığıyla eksiklerimi, Ulaş'ın verdiği püf noktaları sarı not kâğıtlarıma yazıp soruların üzerine yapıştırmaya başladım. Bunu yaparken yanlışlıkla elim ona çarpınca gözlerini bana çevirdi.

Ben de ona baktım ve gülümsedim hafifçe kızmasın diye. "Pardon."

Bir şey demeden önüne döndü ve yapıştırdığım kâğıda kendi el yazısı ile bir formül ekledi. Gülümsetti bu beni. Buz adam falandı ama kötü biri değildi. Aksi yaşlı dedeleri anımsatıyordu biraz. İçimden kıkırdadım bu fikre.

Yaklaşık on soru kadar çözmüştük ki binadaki sesleri işittik. "Kutay geldi," dedi Ulaş soruyu işaretleyip.

Gözlerini bana çevirdi. Ona minnetle baktım. Gerçekten bu kadar kısa sürede o kadar çok şey öğrenmiştim ki aydınlanmış hissediyordum. Sorularıma bakınca neyi yanlış anladığımı hemen anlamış iyi anlamda yüzüme vurmuştu bunları. Hatalar en öğretici şeylerdi bu yüzden çok verimli bir on dakika olmuştu benim için. Özel ders almayı artık ciddi ciddi düşünüyordum.

"Teşekkür ederim," dedim gözlerim parlarken.

"Kahve içindi," dedi kupasındaki son yudumu içti ve ayağa kalktı.

Onu yolcu etmek için ayaklandım ben de. Kapıyı açtığında Kutay da karşı dairenin kapısını açıyordu. Sesle başını bize çevirdi ve bizi görünce kaşları kalktı şaşırarak.

"Hayırdır Ulaş'ım?" diye sordu merakla.

"Anahtarlarım dolapta kalmış," diye açıkladı Ulaş ayakkabılarını giyerken.

Kutay anladım der gibi kafasını salladı ve gözlerini bana çevirdi. "Nasılsın?"

Gülümsedim. "İyiyim. Sen?"

Gülümsedi o da içtenlikle. "İyi, ne olsun."

Ulaş ayakkabılarını giymiş bir şekilde dikeldi ve gözlerime baktı. "Misafirperverliğin için sağ ol kız çocuğu."

Ona gülümsedim. "Rica ederim. Komşu komşunun kahvesine ve fizik bilgisine muhtaçtır bazen," diye mırıldandım.

Alaylı bir gülümsemeyle arkasını dönüp evine gitti. Ona gülümseyip kapıyı kapattım ben de ardından.

#5. BÖLÜM
YIKIL'MA

Yapboz parçasıydı insanlar belki de,
Her ikisi tamamlıyordu birbirini.
Kimisi bulabilmişti diğer eşini,
Kimisiyse uydurmaya çalışıyordu kendine yanlış birini.

İnsan birçok şeye alışabiliyordu. Sol eliyle yazmaya, gözleri kapalı enstrüman çalmaya, fizik formüllerine bakmadan soruyu çözmeye... Ama bir şeye alışamıyordu. Bu 'yalnız' denilen yansızlık durumunun ta kendisiydi. Yalnızlığa alışamıyordu insan. Yalnız insanlar bazen 'ben böyle iyiyim' veya 'bunu ben seçtim' gibi şeyler söylüyorlardı. Külliyen yalandı bu. Kimse bu kalabalık içinde yalnız kalmayı yakıştırmazdı kendine. Bir insan bile olsa isterdi. Biri beni düşünsün, gece yatarken üstümü örtsün, eve gittim mi diye merak etsin isterdi. Ve insan neye sahip değilse onu taşlamaya meyilliydi. Sahip olamıyorsak ihtiyacımız olmadığına inandırırdık kendimizi. Elde edemeyince çamur atmak insanlığın şanından değil mi?

Tek başıma kahvaltımı ederken bunu düşünüyordum sadece. Karşımdaki boşluğa bakıp sırf yalnızlığım batmasın kalbime diye açtığım televizyondan gelen ses eşliğinde kaçtıkça daha çok yaklaşıyordum bu cümleye. Derin bir iç çekip çikolatalı sütümü fokurdatmaya son verdim ve kocaman bir yudum aldım. Düşüncelerimden uzaklaşıp orta sehpanın üzerindeki kumandayla televizyonu kapattım.

Telefonumdan bir şarkı açıp mırıldanarak eşlik ederken sofrayı toplamaya başlamadan önce saçlarımı tam tepemden topuz yaptım. Kahvaltılıkları teker teker buzdolabına kaldırıp en üst rafa istiflediğim elmaşekerlerinden birini aldım.

Canım sıkıldıkça şeker yeme alışkanlığımı yenmem gerekiyordu. Artık beni kontrol altında tutabilecek tek kişi kendimdim. Elmaşekerini kıtırdatarak mutfaktan çıktığım esnada binanın içinden gelen gürültüyle

gözlerimi kapıya çevirdim.

Ulaş'ın sesini seçebildim bir an. Merakla kapıya gittim. Gözetleme deliğinden kapının ardında olan biteni görebilmek için baktım ama kimse yoktu görünürde. Alt katın ışıkları yandığında merakla bekledim. Çok geçmeden ayakta uyuyan Kutay ve yaslandığı Ulaş'ı gördüm. Arkasında da Argun gülerek aynı şekilde Bahadır'la girdi görüş açıma. Bahadır bir kolunu Argun'a bir kolunu bir kızın omzuna atmış başını kızın başına yaslamış uyuyor gibiydi. Sabahın ilerleyen saatleriydi. Sarhoş olmaları için erkendi sanki.

Elimdeki elmaşekerimi yanlışlıkla kapıya vurunca tok bir ses çıktı ve Ulaş'ın gözleri kapıma çevrildi. Beni görmüş gibi utanarak panikle geri çekildim.

Yanaklarım, yakalanmanın verdiği utançla kızardı. Onları izlediğimi düşünecekti ve doğruydu. Ayıp olmuştu şimdi.

"Bahadır uyan hadi," diyen bir kızın sesini işittim kapımın ardından.

"Bayılmış uykusuzluktan görmüyor musun Esracığım?" dedi aksi ve alaylı bir sesle ona Ulaş.

Bu aksi ses tonuna aşinaydım. Belki de tek benimle böyle konuşmuyordu, kişisel algılama demişti zira. Herkesle böyle konuşuyordu sanırım. Belki de sadece Kutay, Argun ve Bahadır'la iyi anlaşıyordu, bazı insanlar öyledir çünkü. Kutay'la da çocukluktan beri arkadaşlarmış zaten.

Telefonumun melodisi evde yankılandığında şaşkınlıkla sesin geldiği yöne baktım. Kim arayacaktı ki beni? Daha bu sabah yansızlığımdan yakınmışken üstelik. Elimdeki elmaşekerimi yiye yiye salondaki telefonuma ilerlerdim.

Ekranda beliren isim beni gülümsetti ve mahcup etti. Deniz'di arayan. Artık o kadar da yansız değildim. Aklımdan çıkmıştı.

Aramayı cevapladım hevesle. "Alo?"

Tanıdık kıkırtısı bahar mevsiminde kuşlar gibi kulağımda cıvıldarken keyfinin yerinde olması beni mutlu etti. "Günaydıın," diye şakıdı son heceyi uzatarak neşeli neşeli.

Acaba ben de bir sabah bu kadar neşeyle birini arayıp "Günaydıın," diyebilecek miydim?

"Günaydın," diye karşılık verdim gülümseyerek.

Artık uyandığımda, evdeki eşyalarım ve Koca Göz'den başka günay-

dın dediğim biri vardı.

"Bugün buluşalım mı? Hava ne zamandır ilk kez harika görünüyor. Özledim hemen seni."

Kalbim sevinçle doldu. Özleniyordum. Ben de onu özlemiştim. Kısa zamanda gerçekten yakın arkadaş olmuş gibiydik. Deniz sıcakkanlı ve neşeli biri olsa da ben gelene kadar sınıfta yalnız kalmış gibiydi. Zamanla fark etmiştim ki; Emir ile çok yakın arkadaş olduğundan kızlar genelde onunla, Emir hakkında konuşmak için iletişim kuruyorlardı ve bu Deniz'in hiç hoşuna gitmiyordu. Benden ve Emir'den başka arkadaşı olduğunu görmemiştim. Bu yüzden onun da benimle, benim onunla kurduğum gibi derinden bir bağ kurduğunu hissediyordum.

"Olur," diye cevapladım sorusunu. "Ben de seni özledim."

Heyecanla, "Can Kırığı'na gidelim mi?" diye sordu. "Beşiktaş'ta sahile yakın bir mekân. Harika bir yerdir."

Mekânın ismi hemen tanıdık geldi. Ulaş'ı bu ismi söylerken duymuştum daha önce.

"Gidelim, benim için fark etmez," dedim uyum göstererek.

Buraları bildiğim söylenemezdi ama okula gidip geldiğim için Beşiktaş'ı seviyordum. Deniz o mekânı sevdiğine göre eminim ben de severdim ve merak da etmiştim. Tanıdıklarım arasında popüler bir yer gibi duruyordu.

Sevinçli bir alkış geldi telefonun diğer ucundan. Kıkırdadım ben de.

"Hemen atıyorum adresi. Öğlen bir gibi orada olalım."

"Tamamdır."

"Görüşürüz o zaman."

"Görüşürüz," deyip kapattım telefonu.

Arkadaşımla buluşacak olmanın heyecanıyla odama gittim doğruca. Gardırobumu açıp bir süre kıyafetlerimi izledim. Bir ara alışverişe de çıkmak isterdim Deniz'le.

Ne giyeceğime karar verene kadar yatağımda oturup elmaşekerimi bitirdim. Çubuğu odamda çöp kovasına atıp gardıroba yöneldim ve siyah pantolon, gri örme kazak ve yakalı beyaz gömlek çıkardım kendime. Deniz için güzel hava; yağışsız açık havaydı muhtemelen ama dışarısı hâlâ çok soğuktu. Güneş ısıtmıyordu hiç.

Üzerimi hızlıca değiştirdim. Banyoya geçtim. Yaptığım topuzu açtım,

omuzlarıma döküldü saçlarım. Kâhküllerimden parmaklarımı geçirirken tarağa uzandı bir elim. Annem öğretmen olduğu için sabahları erken çıkardı evden. Babam kendi işinin patronu olduğu için benimle ilgilenebilmek adına biraz daha geç giderdi işe. Bana kahvaltı hazırlar, karnımı doyururdu; saçlarımı hep o tarardı. Uyurken o kadar dönerdim ki saçlarım dolaşırdı birbirine. Hâlâ öyleydi. Küçükken babam taradığı için acımazdı hiç canım. Ama şimdi kendim tararken canım çok yanıyordu ve bu fiziki bir acı mıydı duygusal mı emin olamadım hiç.

Tarağı saçlarımda gezdirdiğim an burnum sızladı, gözlerim buğulandı hafifçe. Yutkundum ve gülümsemeye çalışarak derin bir nefes aldım. Saçlarımı taramaya koyuldum. Dolaşmışlardı yine, acıdı biraz canım ama bunun için ağlamadım. Babam ve annem mutlaka izliyor olmalıydı beni. Görürse çok üzülürdü babam.

Burnumun sızısı geçsin diye başımı geriye yatırdım. Tavana diktim gözlerimi. Her şey güzel olacaktı.

O sırada yan daireden bir gürültü gelince irkilip gözlerimi duvara çevirdim. Ulaş'ın sesini işittim sonra. Bina eski olduğundan yüksek sesle konuşunca duyuluyordu ve banyolarımız yan yana olduğu için havalandırmadan ses kolayca geliyordu benim banyoma.

"Argun," diye seslendi Ulaş. Sonra devam etti. "Size açılan ilim irfan kapılarının menteşelerini *sökeyim*. Neyinize oğlum sizin kütüphanede sabahlamak?"

Elimde olmadan gülümsedim ve hüznümü dağıtmak için daha da çok güldüm. Ama sonra duvarların ince olduğunu hatırlayıp ağzımı kapattım aniden ve odama kaçtım.

Deniz'le buluşacağımız yere gelmiş onu beklerken karşısında durduğum kafeyi inceliyordum. Duvarları camdandı, içerisi gözüküyordu. Tabelası gösterişliydi ve albenisi yüksekti. Neden adı Cam Kırığı değil de Can Kırığı'ydı merak etmiştim. Arkasında hüzünlü bir hikâye barındırıyor gibi hissettim. İsmi gibiydi tabelası. Can Kırığı yazan koca tabelanın Can kısmı ortasından kırık gibi duruyordu. Hüzünlüydü. Can kırılması üzücü olsa gerekti.

Biri arkamdan uzanıp gözlerimi kapattığında korkuyla yerimde sıç-

radım.

Yüzümdeki yumuşak -bir kadına ait olduğunu anladığım- ufak ellere dokununca rahatladım, "Deniz!" dedim.

Gözlerimi kapatan elleri açıldı hemen ve enerjik bir şekilde önüme atladı. "Bildin!"

Mavi gözleri neşeyle parlıyordu, yüzünde keyifli bir gülümseme vardı. Bana da bulaştı bu gülümseme. Enerjik biriyle arkadaş olmak güzel bir histi, ben de hep dolu tarafından bakmaya çalışır başımı hep gökyüzüne çevirirdim.

Deniz heyecanla koluma girip beni kafeye doğru çekiştirdi aceleyle. Gülümseyerek takip ettim.

Kafe, dışarıdan gözüktüğü kadar ferahtı. Kurabiye kokuyordu, canım çekmişti anında. Deniz'le boş bir masaya geçerken beremi ve montumu çıkarmaya başladım.

"Nasıl? Beğendin mi?" diye sordu Deniz montunu yanındaki koltuğa bırakırken merakla.

Gülümseyerek etrafta gezdirdim kısaca bakışlarımı. Kafamı salladım ardından. "Evet, beğendim. Çok güzelmiş."

Beni başıyla onaylarken masadaki menülerden birini açtı hemen. Ben de kendi koltuğuma yerleşip diğer menüyü incelemeye başladım.

Kurabiye ve sıcak süt almaya karar verdim çok düşünmeden. Deniz de kararını verdiği sırada siparişlerimiz alınmak üzere bir kadın garson yaklaştı masamıza.

"Ben kurabiye ve süt alabilir miyim?" dedim nezaketle menüyü kapatırken.

Garson gülümsemeyle onaylayıp gözlerini Deniz'e çevirdi. Deniz, profiterol ve çilekli milkshake rica etti. Garson masadan ayrıldı.

Deniz ilgili gözlerini bana çevirdi gülümseyerek. "Eee? Ulaş'ın komşusu olmak nasıl?"

Merakına gülümseyip omuz silktim yavaşça. "Normal. Kendi hallerindeler. Okula gidip gelirken görüyorum genelde. Ulaş her zamanki gibi soğuk ama Kutay öyle değil. Kardeşiymişim gibi davranıyor bana."

Söylediklerime gülümserken merakla parladı gözleri. "Sahi kardeşin var mı senin?"

Kafamı iki yana salladım. "Hayır. Tek çocuğum."

"Benim bir abim var, söylemiştim zaten sana. Abimi genel olarak seviyorum ama bazen çok sinir bozucu olabiliyor," diye söylendi. "Adam burada bile değil ama her şeye karışıyor."

Güldüm bu söylediğine. Ben hep bir abim olsun isterdim aslında. Gıcıklık etse de bir abimin olması iyi olurdu. Sanırım kendimi daha güvende hissedebilirdim o zaman. Hem bu kadar da yalnız hissetmezdim.

Havadan sudan bahsettik. Hobilerimiz, sevdiğimiz kitaplar, izlediğimiz diziler bile o kadar ortaktı ki onunla her konuda konuşacak bir şey bulabiliyorduk. Birbirimize kitap önerirken siparişlerimiz geldi.

Deniz'le sohbetimize kaldığımız yerden devam ederken sıcak kurabiyelerimden birini ısırınca lezzetiyle mest olmuş gibi gözlerim kapandı. O an aklıma Ulaş'ın yüzü geldi. Kalbimin ritmi değişti ve gözlerimi açtım anında. Yanaklarımın ısındığını hissederken kaşlarımı çattım hafifçe. Ne işi vardı onun orada? Olmadık zamanda geliyordu aklıma?

"Tadı kötü mü?" diye sordu Deniz.

Toparlandım hemen. Kafamı iki yana salladım yanaklarım ısınırken. "Hayır. Çok güzel," deyip tabağımı ona doğru ittim. "İster misin?"

Çilekli milksahekinden içerken uzanıp bir kurabiye aldı. Gülümsedim. O da benim gibi tatlı şeyleri çok seviyordu. Aklıma gelen kişi üzerinde çok düşünmeden Deniz ile kaldığımız yerden sohbete devam ettim. Sütüm kurabiyelerimden önce bitti. Tekrar süt sipariş ettim. Çok geçmeden bir bardak süt koyuldu önüme fakat getiren kişinin Ulaş olduğunu görünce bir an hayal görüyorum sandım. Kafamın içi benimle dalga mı geçiyor dedim ama oydu gerçekten. Burada mı çalıyordu?

Şaşkınca yüzüne bakakaldım o önüme bardağı bırakırken.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım şaşkın bir ifadeyle.

Kafasını salladı yalnızca. Selam vermeli miydim? Kolay gelmesini mi dilemeliydim? Ne denirdi bilememiştim.

"Burada mı çalışıyorsun?" diye sorarken buldum kendimi.

Sonra pişman oldum sorduğuma o an. Aşikârdı burada çalıştığı. Garsonların giydiği kıyafeti giyiyordu. Sormak rencide edici olabilirdi.

Kaşı kalktı hafifçe. "Neden? Bahşiş mi vereceksin?"

Anında utançla ve yanlış anlaşılmanın verdiği mahcubiyetle kızardım.

"Öyle demek istemedim," diye mırıldandım. "Affedersin."

Daha fazla bakamayıp önüme çevirdim bakışlarımı. Her dediğimi yanlış anlamak zorunda mıydı? Yüzüm düşmüştü. Aptallık bendeydi. Onun gibi bir adama ne diye soruyor, konuşuyorsam? Bana neydi? Hiç de huyum değildi halbuki böyle şeyler. Ne oluyordu?

Deniz'in bıyık altından gülümsediğini gördüm. Ona bozuk bir bakış attım. O sırada Ulaş da ayrılmıştı çoktan yanımızdan.

Pipetini ısırdı. "Gıcıklık yapıyor bilerek," dedi Deniz. "Takılma, boş ver."

"Mecbur mu böyle konuşmaya?" diye söylenirken süt dolu bardağı önüme çektim. "Şaşırdığım için boş bulundum bir an sorarken. Evet deyip geçse olmaz mı? Buzdolabı."

Deniz ona taktığım lakaba kıkırdadığında gözlerimi kıstım kötü kötü bakarak. "Gülme," derken Deniz beni dinlemeyip kıkırdamaya devam etti ve konuyu değiştirdi hemen. Fakat gözüm Ulaş'a kayıp durdu istemsizce. Takmıştım bir kere, görüş açımdan geçerse dikkatimi çekiyordu. Üstelik Argun da burada çalışıyormuş. Ulaş ile yan yana geçerken sürekli birbirlerine bir şeyler söylüyorlardı ve Argun gülüyordu ona. O da ara ara Argun'un söylediğine gülümsüyordu ve gülerken başka biriydi sanki.

Argun, yan masamıza sipariş bırakırken benimle göz göze geldiğinde Ulaş'ın aksine bana nezaketle gülümsemiş ve başıyla selam verdi. Kendimi iyi hissettirdi bu. Ben de aynı şekilde ona selam verdim. Argun'un da dışarıdan bakınca çok sıcak biri olduğu söylenemezdi ama Ulaş gibi de değildi. Argun daha çok mesafeli biriydi ama beni ne zaman görse konuşmasa bile gülümser ve başıyla selam verirdi. Ulaş gibi soğuk soğuk konuşup insanı sinir etmezdi.

Kafe zamanla kalabalıklaştı. Epey popüler bir mekâna benziyordu. Garsonlar yetişmeye çalışıyorlardı. Büyük bir kafe için çalışanı az gibi gelmişti. Argun bizim masamızdaki boşları alırken bir adam Argun'un elindeki tepsiye çarpınca tepsidekiler yere düşüp parçalara ayrıldı birkaç saniye içinde. Müşteri kısa bir özürle yoluna devam ederken Argun sessizce söylenip yere eğilmişti toplamak için. Hemen masamızın yanında olduğundan içim el vermedi, yerimden kalkıp ben de toplamasında yardım etmeye başladım.

"Gerek yok, hallediyorum ben," dedi Argun ama ben ona dinlemeye-

rek büyük cam parçalarını ve çatal bıçağı toplamaya devam ettim.

"Önemli değil," dedim gülümseyerek. "Birlikte daha hızlı toplarız."

Deniz de bize katılınca çabucak topladık ortalığı ve ayağa kalktığımızda mavi gözlü orta yaşlı bir adamın masamızın yanında dikildiğini fark ettik. Argun'un omzuna dokunup iyi olup olmadığını sorduktan sonra gözlerini bize çevirdi gülümseyerek.

"Müşterilerimiz mi topluyor servislerini?" diye sordu yanındaki garson şefine.

Argun'a çalışma arkadaşları değil, biz yardım ettik diye kızmıştı ona sanırım.

"Biz yardım etmek istedik," diye açıkladım durumu Argun'a kızmamaları için.

Adam bana gülümsedi içtenlikle. "İnceliğiniz için teşekkür ederim. Bugün eksik çalışıyoruz o yüzden işler biraz aksıyor gibi ama bunun size yansımasını istemezdim. Kaza için de kusura bakmayın, size bir şey olmadı değil mi?"

Başımızı iki yana salladık Deniz ile. "Sorun değil. Zaten suç Argun'da değildi."

Adam Argun'u tanıyor olmama şaşırırken gülümsedi de bu tavrıma. Sanırım pantolonuma biraz çikolata sıçradığı için söylenmemi bekliyordu.

Deniz, "Eleman açığımız mı var demiştiniz?" diye sorduğunda merakla ona baktım. Adamı tanıyor gibiydi.

Adam da gözlerini Deniz'e çevirip onayladı onu. "Evet öyle Denizcim," dedi yumuşak bir sesle.

Deniz'i tanımasına şaşırdım ama buraya çok sık geliyorsa bu normaldi sanırım.

"Arya ve ben yardım edebiliriz isterseniz?" deyip bana baktı, ne dersin diye sorar gibi kaşlarını kaldırıp indirerek.

Gözlerimi kırpıştırdım. Daha önce hiç garsonluk yapmamıştım ama hep merak ettiğim bir şeydi. Çok zor bir işe de benzemiyordu. Yorucuydu muhtemelen ama mantığı basit gibi duruyordu.

Adam gülümsedi. "Arkadaşının bunu isteyeceğine emin misin?" diye sorup deniz mavisi gözlerini bana çevirdiğinde heyecanlandım.

"Şey... Daha önce yapmadım ama yardım etmek isterim ben de."

İçtenlikle gülümsedi bana. "Can ben," dedi elini uzatırken nezaketle. Kafenin ismi kendi isminden mi geliyordu?

"Arya," dedim gülümseyerek.

"Nezaketiniz ve iyiliğiniz için teşekkürler. Deniz yabancı değil işler zaten," deyip Deniz'e çevirdi gülümseyerek bakışlarını. Deniz de gülümseyerek Can Bey'i onaylarken Can Bey gözlerini Argun'a çevirmişti. "Argun kızlara yardımcı ol."

Argun, "Tabii ağabey," dedi yüzünde hafif bir gülümsemeyle.

İkimiz de Argun'un peşine takıldık. Her şey hızlı gerçekleşmiş olsa da garsonluğu deneyimlerken hem çok eğlenmiş hem de epey yorulmuştum ama eğlence ağır basmıştı.

Mesai bittiğinde Deniz'i şoförü almıştı. Ben ise Argun ve Ulaş'ın eve bırakma teklifleri üzerine minnettar kalıp sağ salim ve hızlıca eve gelmiştim.

Argun, oturduğumuz sokağın girişinde Ulaş ile beni bırakıp arabasını otoparka götürdüğünde Ulaş ile yavaş yavaş apartmana yürüdük. Apartmanın ağır kapısını açtı benim için. Ona nezaketen gülümseyip kolunun altından geçtim ve merdivenleri çıkmaya başladım. Ben kapımı açarken, Ulaş zile basıp botlarını çözmeye başladı.

"Hoş geldin kardeşim," diyerek açtı Kutay kapıyı. "Selam Arya," dedi bana da.

Ona gülümseyip, "İyi akşamlar," diledim.

Ulaş botlarını çözmeyi bitirip içeri adım atmadan önce, "Esra gitti mi?" diye sordu Kutay'a ve o sırada Kutay'ın yanından bir kız belirdi.

"Hayır canım gitmedim," dedi Ulaş'a, yüzünde ona çok uyuz oluyormuş gibi bir ifadeyle gülümserken.

Ulaş ona ifadesizce bakıp, "Görüyorum," dedi yalnızca. Sonra da bir şey demeden içeri girerken Esra arkasından gözlerini kısarak bakmıştı.

Bir tek bana karşı böyle değildi demek ki. Bu iyi bir şeydi. *Hayır değildi. Ulaş, aksi, huysuz bir buzdolabıydı.*

Doğruca odama girip saçlarımı karıştırarak kendimi yatağıma bıraktım. Bir süre öylece uzanıp soluklandıktan sonra üzerimi değiştirdim. Yorgundum ve yalnızca uzanmak istiyordum ama dinlenilecek zaman de-

ğildi. Ders çalışmam lazımdı, en azından sürekliliğimi kırmamayı tercih ederdim.

Saçlarımı tepeden toplayıp, uykumun da açılması için üzerimde kalın bir hırkayla fizik test kitabımı alarak balkona çıktım. Pufun üzerindeki yağmurluğu kaldırıp balkona astım. Pufun üzerine battaniyemi attım ve kendimi de üzerine bıraktım. Oturduğum yere gömülüp test çözmeye başladım.

Karşı dairenin balkon kapısını aralık bıraktıkları için kulağıma sesleri geliyordu ama rahatsız edici değildi.

"Şarkı söylesene bize," dediğini işittim isminin bir saat öne Esra olduğunu öğrendiğim kızın.

"En son şarkı söylediğimde lisedeydik, unut artık." Bunu söyleyen Ulaş'tı ve sesi durgundu. Sanki canı bir şeye çok fena sıkılıyor gibiydi. Şarkı söylemenin de mi yaşı olduğunu düşünüyordu yoksa? "Söylenene zaman zaman eşlik etmek kâfi. Önden buyur."

"Sesimin kötü olduğunu biliyorsun," dedi kız ona. Sanırım uzun zamandır tanışıyorlardı onunla da. "Açalım eşlik et o zaman," diye ısrar etti ona gülerek.

"Sevgiline ısrar et," dedi umursamaz bir sesle.

"Ne söyleyeyim yavrum?" dedi Bahadır buna karşılık. Gülüyordu. "Azer Bülbül?"

"Söyle aşkım," dedi kız gülerek. "Sen söyle de kulağımızın pası silinsin."

"Gerçek manada herhalde," dedi Kutay alaylı ve ben de güldüm sessizce.

"Utandırayım bir seni," deyip boğazını temizledi Bahadır. Sonra beni şaşırtacak kadar iyi bir sesle güzel bir aşk şarkısı söylemeye başladı; tüylerim diken diken oldu.

Balkonun aralık kapısı açıldı bir süre sonra. Ulaş çıktı balkona, el çabukluğu ile kaşla göz arasında sigarasını yaktığında tüylerim ürperdi fakat neyse ki kısa sürdü bu. Bana şöyle bir bakıp yere oturdu ve sırtını korkuluklara yasladı o da. Ağır ağır sigarasını içmeye başladı karşıya bakarak. Garip bir şekilde hüzünlüydü. Sanki arkada bırakılmıştı. Sanki arkada bırakılmamış, arkada kalmış gibiydi. Biliyordum, her gün aynada

buna bakıyordum.

Ona dik dik bakmak rahatsız hissettireceğinden gözlerimi soruya çevirdim. Dikkatimi toplamam gerekti. Üstüme vazife olmayan şeylerle meşgul oluyordum sürekli.

"Sende tuhaf bir şey var."

Derinden gelen, geceye ayak uyduran sesini işittiğimde tüylerim ürperdi. Başımı kaldırıp ona baktım ama o hâlâ karşıya bakıyordu öylece. Bana mı demişti, yoksa kendi kendine mi konuşuyordu?

"Sende bana benzeyen bir şey var," dedi düşünceli düşünceli.

Onu kendime benzettikten birkaç dakika sonra onun da beni kendisine benzetmesi tuhaf hissettirdi. Yüzümüze oturan ifade benziyordu biraz ama onun dışında benzemiyorduk aslında hiç.

"Neyimiz benziyor ki?" diye sordum merakla.

Kafasını soluna, bana çevirdi. "İçinde depremler oluyor. Ama gıkını çıkarmıyorsun."

Boğazımda bir yanma, genzimde bir ağrı hissettim. Burnumun direği sızladı. Nasıl böyle iyi tespitlerde bulunabiliyordu? Belki de dediği gibi benzediğimizden biliyordu.

"Aslında... Bir yangın var," diye mırıldandım sessizce. "Sönmüyor."

Gözlerime baktı uzun uzun ama hiçbir şey söylemedi. Gözlerim dolunca bakışlarımı test kitabıma indirdim, usulca akan yaşlarımı sildim görmesini istemeyerek.

"Senin de mi içinde deprem var?" diye mırıldandım gözlerimi test kitabımdan ayırmadan keyifsizce.

Dudaklarına sigarasını götüren elinin duraksadığını fark ettim göz ucuyla. Ardından derin bir nefes çekti ah çeker gibi. Hiçbir şey söylemedi. Dumanı azat etti ama ahı ciğerlerine hapsetmişti. Kalkıp hiçbir şey söylemeden, bana bakmadan içeri girdi ve kapattı kapıyı ardından.

"Dertleşmenin de mi yaşı var yani," diye mırıldandım arkasından. "Umarım bu yaşı geçmemişimdir, buna çok ihtiyacım var benim."

Yaşlar sayılardan ibaret Ulaş. Bizi büyütemezler ki.

#6. BÖLÜM
KURDA KAN'MA

Hissiyatta çürümüş birinin canını fiiliyatta yakamazsınız.
Canını yakmanız için derine girmeniz gerekir.
Lakin bu kez de siz sağ çıkamazsınız.

Banyoda küvetin içinde oturuyordum bir süredir. Üzerime akan su, gözyaşlarımı hissetmeme engel oluyordu. Ağladığımı biliyordum ama hissetmediğimde ağlamadığıma ikna edebiliyordum kendimi. Titrememin sebebi geçirdiğim panik atak mıydı yoksa üşüyor muydum emin değildim.

Küvetin içinde oturmuş akıp giden suyu izliyordum. Bir küvet dolusu su bir insanı yangından korur muydu? Şanslı olsaydık, annem ve babam, yardım gelene kadar bir küvetin içinde saklanabilirler miydi? Bir küvet ne kadar su alabilir? Bizi ne kadar su kurtarabilirdi?

Küvetin kenarına tutundum, acıyla sıkarken avuçlarımı dişlerimi de sıktım çığlık atmamak için. Çığlık atmak istiyordum. Bağıra bağıra ağlamak istiyordum. Ama yapamazdım. Yaparsam, yıkılırdım. Ulaş haklıydı, deprem vardı benim içimde. Bağırırsam, pes edersem yıkılacaktım. Yıkılmak değil, ayağa kalkmak istiyordum. Kâbus görmek değil, artık unutabilmek için bir şans istiyordum. Canım acımasın istiyordum. Normal olmak istiyordum. Yaşamak istiyordum, korku duymadan yaşamak.

Küvetten çıktım. Islak pijamalarımı umursamadan doğruca vestiyere ilerledim. Montumu giydim, anahtarı alıp dışarı çıktım. Kapıyı arkamdan çektim ve aşağı indim. Şubat havası ıslak bedenimi ele geçirirken titremem hızlansa da umursamadım. Zihnime karıncalar üşüşmüştü sanki. Parazitli bir radyo yayınından farksızdı beynimdeki düşünceler.

Can acısı tenin sızına benzemiyor hiç. Soğuktan tenim sızlıyor ama yüreğimin acısı daha çok yakıyordu canımı. Ruhu bir kez kanayınca insanın bedeninin kangreni teselli bulunur oluyor. Sokağın sonunda,

yanından geçmemek için arka sokaklardan geçtiğim parka çıktı adımlarım. Kaçtığımız yerler en çok sevdiğimiz yerler. Kaçtığımız yerler belki de geride kalınca en çok öldüğümüz yerler.

"Koca Göz? Neredesin?"

Babasının sesini duyan küçük kız o kadar heyecanlandı ki kendisi gibi küçük dudaklarıyla kıkırdadı. Yakalanma endişesiyle dudaklarını ufak elleriyle kapattı ama babasının bu sesi çoktan duyduğunu hesap edememişti. Babasının bakışları bir refleskle küçük kızın olduğu tarafa döndüğünde, gözlerini kapattığında kaybolduğunu düşündüğü yaşlarda olduğu için panikle gözlerini kapattı.

"Koca gös buyada deyil," dedi her an küsecek bir sesle.

Babası onu bulursa küsecekti. Sobelenmek istemiyordu hiç. Gözlerini fazla kapalı tutamadı, canı sıkılıyordu hemen. Ufak elinin parmakları arasından baktı babasına. Babası başka yerlere bakıyordu. Bulamamıştı onu. Kendisi çok iyi oynuyordu bu oyunu. Sobelemek için iyi bir zamandı. Saklandığı yerden çıktı, sobeleyeceği yerin tam tersi yöne, babasına koştu. Sarılmak ve sevilmek istiyordu. O an çok ihtiyacı olmuştu buna. Sobelemese de olurdu. Gülerek babasının bacağına sarıldı ve babasının bacağını sobeledi.

"Sobe! Sobe!" dedi kıkırdama dökülürken dudaklarından babasının gülüşü ile gülüşler birbirine karıştı. Babası dünya üzerinde en çok sevdiği şeyi kucakladı büyük bir sevgiyle. Bir tanecik kızının yanağına bir öpücük bırakıp kısa saçlarını okşadı. Onu her şeyden korumak istiyordu.

"Şekey," diye sayıklamaya başlamıştı kızı kollarını babasının boynuna dolarken. Elmaşekeri ile tanıştığından beri her gün yemek istiyordu. Eşi sınır koymuştu kızlarının diş sağlığı için ama kızına karşı savunmasızdı.

"Eymaşekeyi babacım," dedi tane tane küçük kız ve rüşvet olarak babasının yanağına bir öpücük bıraktı.

Babası aralarında sır olması için kızını tembihlerken çoktan ona şeker almak için yürümeye, oyun parkını arkalarından bırakmaya başlamıştı. Babasının boynuna sarılmış küçük kız saklandığı parka el salladı. Parkların saklanma yeri olacağını ve bu anı hiç unutmadığı için onun en eski ve acı dolu anısı olacağını bilemezdi.

İnsanlar zaman zaman daha iyi veya güvende hissetmek için bazı alışkanlıklar geliştirirdi. Kimisi yemek yerdi, kimisi spora verirdi kendini, kimisi de bunlar gibi bağımlılıklar geliştirirdi. Bende ise saklanma isteği oluşuyordu. Kendimi kötü hissettiğimde saklanmak istiyordum. Acımdan kaçabilirmişim gibi saklanmak istiyordum.

Küçüklüğümden beri parklarda saklanan biriydim. Parklar benim için özeldi. *Büyüdükçe mutsuz anılarımı biriktirdiğim yerlerdi.*

Titreyerek kaydırakların olduğu kısmın altına girip köşeye çöktüğümde birkaç adım uzağımda kumlara uzanan adamı ancak o zaman fark etmiştim. O adamın kim olduğunu ise biraz daha sonra idrak etmiştim. Ulaş'tı. Kumlara uzanıyordu ve beni fark etmişti. Meraklı gözlerle beni izliyordu.

"B-ben," dedim titreyerek. "Biraz... Burada saklanabilir miyim?"

Gözyaşlarım ve titreyişimden ötürü sesim hem boğuk hem de titrek çıkmıştı. Bulunduğum yerde olabildiğince küçüldüm. Dizlerimi karnıma çekerek kollarımı sardım etrafıma. Ulaş çatık kaşlarıyla bakarken bana, kısık bir sesle küfrettiğini işittim. Uzandığı yerden kalkıp bana doğru attığı uzun bir adımda önümde diz çöktü. Ürkmemden korkar gibi elini uzattı ama eli yarı yolda asılı kaldı.

"Biri," dedi gözlerine öfke çöreklenirken duraksayarak. Dişlerini sıktı. "Biri, bir şey mi yaptı? Sen... Neden?"

Anlam veremeyen bakışları vardı. Yanlış anlamıştı. Kafamı iki yana salladım yavaşça.

"Ben sadece... Yine kâbus gördüm."

Yüzüme baktı öylece. Benimle konuşup beni teselli etsin istedim. *Geçecek* desin istedim ama yapmadı. Sessizce durdu öylece. Gecenin bir vakti, ne işi vardı ki çocuk parkında?

Eli uzandı yüzüme beklemediğim bir anda, ıslak kâhküllerime dokundu.

"Islaksın," dedi durgun bir sesle.

Yere diktiğim gözlerimi kaldırıp ona baktım. Koyu kahve gözleri sokak ışıklarıyla aydınlanıyordu ve bakışlarında tarif edemediğim bir duygu vardı. Acıma değildi bu, o bakışları çok iyi bilirdim. Şefkat mi

gösteriyordu bana, yoksa yalnızca üzülüyor muydu benim için? Aptal, kimsesiz bir kız çocuğuydum nihayetinde. Kim görse üzülürdü halime.

Islandığı için kirpiklerime kadar uzanan kâhküllerime ince uzun parmaklarıyla ikiye ayırıp yüzümün iki yanına meyil verdi nazikçe.

"Evine git kız çocuğu," dedi keyifsiz bir sesle.

Eli yanına düştü, olduğu yere oturup sırtını demire yasladı. Sağ elindeki sigarasını dudaklarına götürüp derin bir nefes aldı ve gözlerini kapattı.

"Gitmek istemiyorum," diye mırıldandım mutsuz bir sesle. "Birazcık kalsam olmaz mı?"

Gözleri kapalı durdu öylece, hiçbir şey söylemedi bana. Neden ne gördüğümü veya neyim olduğunu sormuyordu? Neden iyi olup olmadığımı sormuyordu? Bu kadar umursamaz olduğunu sanmıyordum. Balkonda gördüğüm yüz ifadesinden sonra olmazdı. Herkes umursardı, inkâr etsek de olana bitene duyarsız değildik o kadar. Böyle olmalıydı. Yoksa vicdan, iyilik, nezaket neden, ne diye vardı? Bu halime hiç mi vicdanı ses etmiyordu?

Eğer o benim durumumda olsaydı ona neyi olduğunu sorardım. Konuşurdum, anlatsın isterdim. Çünkü ben de anlatmak isterdim. Yabancı birine, beni dinleyecek birine anlatmak isterdim. Yabancılara açılmak her zaman daha kolay çünkü.

Burnumu tekrar çekip kendime daha çok sarıldım. "Ulaş," diye fısıldadım kısık bir sesle.

Gözlerini açtı yavaşça ama bana bakmadı. Kuma baktı öylece.

Burnumu çektim sessizce. "Dertleşmenin de yaşı var mıdır sence?"

Bana kısa bir bakış atıp sigarasına dönerken, "Anlatmak değil mesele," dedi kumlara bakarken. "Anlaşılmak... Anlattıkların anlaşılmadıktan sonra ne anlattığının hiçbir önemi yok aslında. Öyle olsa delirmek diye bir gerçek, psikologluk diye bir meslek olmazdı."

Konuşurken kullandığı ses tonu, seçtiği kelimeleri, kurduğu mantığı ve fikrini beyan edişiyle hep etkileyici bir üsluba sahipti. Belki de bu yüzden beni de teselli etsin istiyordum istemsizce. Sadece konuşarak insanları etkileyen karizmatik karakterlerden biriydi o gözümde.

Sol yanağımı dizlerime yasladım yavaşça. Üşüyordum ama eve gitmek istemiyordum. Üşümekte sorun yoktu. Yanmadıkça sorun yoktu.

"Sana derdimi anlatsam, anlar mısın beni peki?" diye sordum bu kez.

Anlatmaya çok ihtiyacım vardı. Anlatmak istiyordum. Anlaşılmak istiyordum. Teselli istiyordum. İsteyemez miydim? Teselli etmenin nesi yanlış? Umut taciri suçlu da umut dilendirenin hiç mi suçu yok?

Ulaş hiçbir şey söylemedi. Bu bir evet değildi belki ama hayır da değildi.

"Bizim," diye fısıldadım gözlerim anında tekrar dolduğunda. "Evimiz yandı." Gözlerimdeki yaşlar çok zorlanmadan gözlerimden akmaya başladı. Kalbim sıkışıyordu. "Annem ve babam... Öldüler." Hıçkırmamak için tuttum kendimi ama genzim ağrıyordu. Canım yanıyordu. Geçsin istiyordum. "Her gece rüyamda... yanarak öldüklerini görüyorum."

Dişlerini sıktığını kasılan çenesinden anladım. Gözlerini kapatmıştı yine. İşaret ve başparmağı arasında tuttuğu sigarasının kalan izmaritini kuma bastırıp söndürdü.

Yutkundu, gözleri aralandı sonra. "Bu yüzden mi ateşten korkuyorsun?"

Öyleydi. "Nereden anladın?"

Gözlerini kuma batırdığı izmaritten ayırmadı. "Her sigara yakışımda ürperiyorsun."

Derin bir nefes çekti içine. Onun da içinde bir şeyler yıkılıyormuş gibi hissettim. Bana baktı sonra. Durgunluk vardı gözlerinde, huzurdan bir haberlerdi.

"Kurtların dışarı çıktığı vakitlerde kuzular dışarı adım dahi atmamalı," dedi gözlerime bakarak. "İnsanlık henüz vahşi doğadan ayrılabilecek medeniyete ulaşmadı."

Ulaşmadı... Ulaşmak. Güzel bir kelime. *Ulaş...* Güzel bir isim. *Ulaş... aslında güzel biri...*

Ne demek istediğini anlıyordum. Keşke olmasaydı ama öyleydi. Bu saatte kız başıma dışarı çıkmak maalesef pek güvenli değildi. Başımı salladım hafifçe. Burnumu çekip, gözlerimi silerek ayağa kalktım.

Ulaş kalkmış, beni bekliyordu çoktan. Montuma sıkıca sarılıp peşine düştüm eve doğru.

Gözlerimi montumun koluna silip öksürdüm birkaç kez. "Sen neden parktaydın?" diye sordum ona gözlerimi yüzünden ayırmadan.

Bir süre sessiz kalıp daha sonra bana baktı. "Bu zaman diliminde yeri olmayan sensin, ben değilim."

Kaşlarım çatıldı. Cinsiyetçi olmuştu bu biraz. "Sen de mi kötü adamsın?"

Ağır kapıyı açıp geçmem için tuttuğu sırada gözlerini bana çevirdi. "Sandığın kadar iyi, hayal edebileceğin kadar kötü bir adam değilim. Normal biriyim işte."

Burnumu çekip kolunun altından geçerken, "Tam bir buzdolabısın," dedim ağzımın içinde ve ona göz ucuyla baktığımda dudaklarında küçük bir gülümseme peyda olduğunu gördüm. Onu gülümsetmiştim miydim az önce? Bu benim de yüzümde bir gülümsemeye sebep oldu hafifçe. Gülümsemek de bulaşıcı, acılarımızdan daha çok.

Yaklaşık on dakikadır elimde biyoloji kitabımla karşı komşularımın kapısının önünde durmuş kapıyı çalıp çalmamak arasında mekik dokuyordum. Sonuçta erkek öğrenci eviydi, yanlış anlaşılabilirdi dahası onların başını ağrıtabilirdim. Her şeye karışmayı seven alt komşumuz, hepimizin okula gitmek için evden çıktığı sırada, kendi çocuklarını okula yolladığı için bize denk gelmişti; imalı bir şekilde genç olduğumuzdan, kanımızın kaynadığından ama buranın bir aile apartmanı olduğundan bahsetmiş, bir yanlışımızı görürse apartman yöneticisine söylemekle tehdit etmişti. Ulaş da ev sahibi olduğunu hatırlatmıştı o kadına ve herkesin kendi ahlak görüşünün olduğu konusuna değinmişti ayaküstü. Şimdi ödevimi yetiştirmek için soru sormak yanlış mı olurdu? Yardım almak yanlış mı ki?

Elimde tuttuğum peçeteyi, hapşıracağımı düşünerek ağzıma kapattığım an hapşırdım iki kez ve o sırada karşı kapı açılınca mahcup hissettim. Kafamı kaldırdığımda bana bakan Kutay'la karşılaştım.

Dudaklarımda mahcup bir gülümseme ile ona baktığında o da bana ve elimde tuttuğum kitaba baktı.

"Hasta mı oldu birileri?" dedi alaycı bir sesle kapı çerçevesine elini yaslarken.

Başımı salladım dudaklarımı birbirine bastırıp. "Evet, sanırım."

Çenesiyle kitabımı işaret etti. "Sorun mu var?"

"Şey," diye mırıldandım durumu açıklamak için. "Soru çözme ödevlerimiz oluyor her hafta. Yarın son günüm ama yapamadığım çok soru var," dedim utanarak.

Anından elini çerçeveden indirip geçmem için geri çekildiğinde çekingenliğim tüm hücrelerime yayılmaya başladı.

"Müsait değilsen girmeyeyim. Ayıp olur."

Bu söylediğime güldüğünde yeşil gözleri kısılmıştı. "Müsait olmasam davet etmem seni herhalde. Geç hadi."

Dudaklarımı birbirine bastırıp utangaçlığıma meydan okuyarak içeri girdim. Evleri erkek parfümü kokuyordu. Bir sürü farklı erkeksi koku birbirine karışmıştı sanki.

Benim evim 2+1 iken onların evi daha büyük olduğu için yapı ve konum olarak da farklıydı haliyle. Benim balkonum salona açılırken onların balkonu mutfağa açılıyordu. Benim evimde olduğu gibi kapıdan girince sağında kalıyordu o da.

Beni mutfağa yönlendirdi. Geniş, kare, tatlı bir mutfakları vardı. Mutfak güneş alıyordu ve apartman eski olsa bile evin içi kesinlikle eski değildi. Sanırım tadilat yapılmıştı. Eğer malzemeleri ve eşyaları onlar seçtiyse gerçekten harika bir iş çıkarmışlardı. Kıskanmıştım mutfaklarını. Bir an önce üniversite sınavından kurtulmak ve ben de evimi yenilemek istiyordum artık bu mutfağa gördükten sonra.

"Çok güzelmiş mutfağınız," dedim imrenişim sesime de yansırken.

"Evin mimarının becerisi tamamen," dedi gülümseyerek.

Ulaş seçmiş. Yazın o da müsait olduğunda yardım istesem kabul eder miydi?

Kutay yemek masasının bir sandalyesini oturmam için çektiğinde ona gülümseyip çektiği sandalyeye oturdum. Bana içecek ikram etmek istedi. Süt istedim ve Kutay hasta olduğumu öğrendiği için sütü ısıtıp vermişti bana. Kendisine de bir kupa kahve alıp yanıma oturdu.

"Evet," dedi son heceyi uzatarak. "Ne var elimizde bakalım."

Yeşil ilgili gözlerini yıpranmış sayfalarımda gezdirirken yüzünde bir gülümseme oluşuyordu her göz hareketinde. Kendimi rezil oluyormuş gibi hissettim. Gülüyordu. Hiç komik değildi. Resmen savaş vermiştim. Hani başlamak başarmanın yarısıydı?

"Sinir sisteminden sinirini çıkarmış gibisin," dedi alaylı bir gülümseme ile bana çevirdiğinde gözlerini.

Dudaklarımı birbirine bastırıp gözlerimi kısarak soruya baktım. "Belki," diye mırıldandım sessizce.

Sesli güldü bu halime. "O kadarda kötü bir konu değil. Korkma o kadar."

Kafamı salladım peki der gibi. Sonuçta öğrenmek için buradaydım, savaşacaktım bu konuyla. *Evet! Yapabilirdim!*

Aniden yan odadan gelen kırılma sesiyle gaza gelişim yarıda kesildi, şaşkın bakışlarımı Kutay'a çevirdim.

Kupasındaki kahveden bir yudum alıp önemsiz der gibi kafasını iki yana salladı. "Ulaş maketiyle cebelleşiyordur muhtemelen. Gece yine aklına bir fikir gelmiş."

Anlamayan gözlerle ona baktığım için açtı konuyu biraz daha. "Bazen geceleri parka gidip yıldızlara bakarak proje, tasarım düşünür. İlham alıyor diyebiliriz."

Demek ki o yüzden kurtların sokağa çıktığı saatlerde parktaydı o da.

Ulaş çatık kaşlarıyla mutfağın sağında kalan kapıdan çıktığında göz göze geldik. Beni görünce şaşırmış ardından meraklı bakışlarını Kutay'a çevirmişti.

"Arya'nın soruları varmış," diye açıkladı Kutay. "Onlarla ilgileniyorduk."

Ulaş kafasını hafifçe sallayarak ecza dolabına uzandı. Mutfağın girişinde, duvarda bir ecza dolabı vardı. Yarabandı alırken elinin kanadığını görünce yüzümü buruşturup başımı çevirerek gözlerimi kaçırdım.

Kutay, "Ne oldu?" diye sordu.

"Kan tutar beni," diye mırıldandım.

Açık yaralara bakamazdım, kan görünce midem bulanırdı. Endişelenir, strese girerdim.

Ulaş bize kolay gelsin dileyip muhtemelen odası olan yere döndüğünde şaşırmıştım biraz bu tavrına. Eskisi kadar soğuk değildi sanki.

Yaklaşık bir buçuk saatin sonunda anlamadığım pek çok şeyi anlamış hissediyordum. Minnetle Kutay'a bakıp teşekkür ettim eşyalarımı toplarken.

"Bir şey değil," dedi gülümseyerek. "Maziye gittim geldim."

Gülümsetti bu söylediği beni. Ben de mazide bırakmak istiyordum bu dersi. Bir daha görüşmesek ne iyi olurdu. Eşyalarını toplamayı bitirdiğim sırada mutfağa Bahadır girdi düşünceli bir ifadeyle ve bir sandalye çekip karşıma oturdu hemen.

"Arya?" dedi sorar gibi. Önce, ismimi doğru söyleyip söylediğini kontrol ediyor sandım ama mesele başkaydı. "Neredeyse sevgililer günü geldi."

Sevgililer günü. Yıldönümü. Doğum günü, ölüm günü.

Tüylerim diken diken oldu. Kalbim endişeyle kasılıp, hüzünle sancıdı ve kendimi sıktım belli etmemek için acımı.

"Sevgilim Esra'ya hediye olarak ne alsam, kararsızım. Her yıl sağ olsun bizimkiler yardım ediyor ama hazır sen buradayken bir kadın bakış açısı da iyi olur diye düşündüm."

Evet. Başka şeyler düşün Arya. Güzel şeyler düşün. Annem ve babamda böyle olmasını isterdi. Yıldönümleri değil canını acıtan. Acılı günün geçmişte kaldı.

Hediye düşünmeye odaklanmaya çalıştım gayretle. Sevmek güzel şey, hediyeleşmek de öyle. Esra'nın yerinde olsaydım ne alsam mutlu olurdum?

"Kocaman ayıcık mı?" diye sordum emin de olamayarak.

Bahadır fikrime gülümseyerek kafasını iki yana salladı. "Lisedeyken almıştım onu."

O sırada Argun mutfağa girdi ve buzdolabına yöneldi bana başıyla selam verdikten hemen sonra.

"Senden evlenme teklifi bekliyordur kesin," dedi buzdolabını açarken. "Git teklif et adam gibi. Seneye nişanlanırsınız, Esra mezun olunca da düğününe geliriz."

Bahadır ensesini kaşıdı tatsız bir ifadeyle. "Ederim, etmesine ama annemi bilmiyormuş gibi konuşma. Mesleği elime almadan kız istemez bana hayatta. Esra'ya şimdi teklif edersem dediğin gibi yapmak zorunda kalırız onu da Orhan Amca kabul etmez. Zira Orhan Amca bana kızını verir mi onu bile bilmiyorum."

Kutay gülerek arkasına yaslanırken Argun da yüzünde alaylı bir gülümseme ile sodasını açıp tezgâha yaslandı.

"Orhan Amca seviyor seni," dedi Argun. "Ama kız babası olmak ayrı bir meziyet tabii."

Muhabbetlerini gülümseyerek dinlerken Ulaş boynunu iki omzu sırasıyla yatırarak yorgun bir ifade ile girdi içeri. "Muhabbet nedir?"

"Bahadır'ın geleneksel, *'sevgililer günü geldi ne alsam'* rutini," d açıkladı Kutay. "Ama bu kez Arya da katıldı aramıza."

Ulaş anladım der gibi kafasını salladı. Tezgâhtaki kahve makine den kendisine kahve hazırlamaya koyuldu bir yandan da. "Esra'nın k gündür benden istediği ama benim vermediğim bir kitap var," dedi. Gö lerini makineden çekmiş Bahadır'a çevirmişti. "Yolu düştükçe sahaflar bakıyormuş ama bulamamış. Recep Abi'de vardır belki, git oraya ba Esra'ya söylememiştim."

Esra ile anlaşamadıklarını anlamıştım ama bunu ona söylemese de aklında tutup Bahadır'a söylemesi tatlı gelmişti. Dudaklarımda bir gülümseme peyda olmuştu bu yüzden. Öyle durmuyordu belki ama bence gerçekten ince düşünen biriydi aslında. Az konuşmak soğuk olmak için yeterliyse hatırlamak onu ince biri yapardı bence.

Bahadır rahatlamış gibi omuzlarını düşürdü. "Sağ ol be kardeşim." Ulaş'a elini uzattığında Ulaş elini tuttu ve omzuna vurdu dostça. Sonra da Bahadır'a, "Silikon tabancası var mı sende?" diye sordu.

Bahadır da ona "Yine mi kırdın?" diye sordu kaşlarını hafifçe kaldırıp

Ulaş yeni çıkan sakallarını sıvazladı. "Sürekli takılıp canımı sıkıyor benimki."

Bahadır güldü bu söylediğine. "Eyvallah da her hafta para veriyorsun abicim."

Ulaş kahvesinden bir yudum almadan önce onayladı onu ve sorusuna cevap bekler gibi baktı.

"Var bende. Vereyim," dedi Bahadır buna karşılık.

Onun ne okuduğunu merak etmiştim şimdi de. İlişkileri arkadaşlıktan çok kardeş gibiydi ve buna da çok özenmiştim.

Kendi aralarında muhabbet ederken artık orada kalabalık ettiğimi hissettiğim için boğazımı temizleyerek dikkatlerini çektim. Herkesin bakışları bana döndü.

"Ben artık gideyim," dedim hafif bir gülümsemeyle müsaade isteyerek.

Bahadır sıcak bir gülümsemeyle baktı bana. "Bir ara mutlaka Esra'yla tanıştırayım sizi, eminim seni çok sever."

Ben de tanışmak isterdim. Kafamı salladım hevesle. "Çok sevinirim."

Ayağa kalktığımda Kutay beni geçirmek için kapıya kadar eşlik etti. Ona tekrar teşekkür edip diğerlerine iyi akşamlar diledim.

Çalışma masama yanağımı yaslamış odamın küçük penceresinden dışarıyı izlerken masanın üzerindeki telefonumun kısık zil sesi odamı doldurmaya başladı. Başımı kaldırıp merakla kimin aradığına baktım. Yıllardır beni arayıp soruyordu. Kenan Amca buna izin verdiği için tedirgin olmama gerek yoktu aslında ama yine de huzursuz hissediyordum bazen. Belki de hatırlamak istemediğim şeyleri anımsattığı içindi huzursuzluğum.

"Efendim," diyerek cevapladım aramayı.

"Arya... Canım nasılsın?"

"İyiyim... Siz nasılsınız?"

"Ben de iyiyim teşekkür ederim. Hastaneye gittiğini öğrendim, kriz geçirmişsin yine. Beni aramadığına göre üstesinden gelmişsin."

Burukça gülümsedim. Daha dün gece üstesinden gelemediğim için kırgındım biraz kendime.

"Sanırım," diye geveledim.

"Bir sorun olursa istediğin zaman arayabilirsin, biliyorsun. Beni her şeyden haberdar etsen ne iyi olur. Çekinmene gerek yok, mutlaka yardım etmeye çalışırım."

Kafamı salladım yavaşça. "Teşekkür ederim ama sizin kim olduğunuzu öğrenirsem daha rahat ederim."

Derin bir nefes aldı. "Bunu sana daha önce de söyledim, canım. Şimdi değil. Daha sonra öğreneceksin kim olduğumu. Sadece senin iyiliğini istiyorum."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Peki," diye mırıldandım ısrar etmeyerek. "Dediğiniz gibi olsun." Beni düşünen, bana değer veren biriydi.

Bu yüzden onu sıkboğaz edip kaybetmek istemiyordum öte yandan. "İyi geceler."

"İyi geceler tatlım," dedi bana karşılık.

Aramayı sonlandırıp bir süre telefonumun ekranına baktım. Saat 20.46 olmuştu. Masadan kalkıp dizüstü bilgisayarımı kucakladığım gibi yatağıma gittim. Uykum gelene kadar biraz anime film izleyebilirdim.

Kendime ballı süt yapıp yatağıma kurulup bilgisayarımı da kucağıma aldığım sırada zilim çaldı; şaşkın gözlerimi -görebiliyormuşum gibi- kapıya çevirdim. Yanlış mı duymuştum? Hayır, zil bir kez daha çalarak ispatlamıştı çünkü bunu.

Hemen çıktım yataktan. Kapıya gittim, delikten baktım fakat bir şey göremedim. Kaşlarım çatıldı. Merakla ve temkinli bir şekilde kapıyı aralayacak oldum; kapıya yaslandığı için üzerime düşen kızı görünce korkudan çığlık attım. Hem kadını hem kendimi zorla tuttuğumda kollarıma yığılan kadın halime gülmeye başladı ve onu daha fazla taşıyamadığımdan bir anda yere düştü. Geriye çekilirken şaşkınlıkla dudaklarımdan 'hih' diye bir ses kaçmıştı. "Hanımefendi!" diye seslendim endişeyle.

Şoka girmiştim. Tanımadığım bir kadın bir anda üzerime düşmüş sonra da yere yığılmış ve öylece kalmıştı. Ödüm kopmuştu, endişeyle baktım ona. Bin türlü şey geçti aklımdan. Ölmüş olabilir miydi? Neden hareket etmiyordu? Nefes alıyor muydu? Başıma bir şey gelir miydi? O kimdi? Buraya neden gelmişti?

Şaşkın ve ne yapacağımı bilemez halde etrafıma bakarken dizlerimin üzerine çöküp kalbini dinledim.

"Kalbin atıyor," deyip kafamı kaldırdığım sırada karşı dairenin kapısının açıldığını işittim.

Çığlığımı duymuş olmalıydılar ve ben yerde yatan bir kadının başında bekliyordum. Endişeyle ayağa kalkarken Kutay ve Ulaş kapımın önüne kadar gelmişlerdi çoktan.

"Bi-bir kadın," diyebildim yalnızca yerde yatan kadını işaret ederek. "Üzerime düştü. Ben bir şey yapmadım."

İkisi de gözlerini yerde yatan kadına çevirdiler; kaşları çatıldı. Kutay'ın alçak sesle küfrettiğini işittim. Bu beni daha çok korkuturken Kutay korktuğumu anlayıp başını iki yana salladı.

"Korkmana gerek yok," dedi içeri adımlarken. "Sarhoş belli ki, siz muşsu."

"Kapı çaldı," diye açıklamaya çalıştım kendimi. "Kapıyı açınca üzerime yığıldı birden, sonra yere düştü. Kafasını çarpmış olabilir," derken korkudan gözlerim dolmuştu.

Zaten korku içinde yaşayan biriydim. Bunu zar zor idare etmeye çalışıyordum. Neden bu benim başıma geliyordu ki?

Kutay kontrol ederken endişeyle onu izledim. O sırada Ulaş girdi içeri hışımla. Gözlerimi silerken ona baktım. Muhtemelen kızaran gözlerime baktı önce, ardından öfkeli hareletini yerde yatan kıza çevirdi. Onu tanıyor muydu?

Bir iki adımda önümde durdu. "İyi misin kız çocuğu?" dedi ilgiyle bana bakarken.

Burnumu çekip kafamı salladım yavaşça. "İyiyim. Korktum sadece."

Kafasını sallayıp sabırla bir nefes çekti içine.

"Sorun yok bir şeyi," dedi Kutay o sırada. "Sadece nefes alarak ben sarhoş olanın aklını sanayim." diye de ekleyip hafifçe sarstı kızı, uyanır diye sanırım denemek için gibi. "Hanımefendi? Bayan? Bakar mısınız? Alo?"

"Bırak şunu," dedi Ulaş asabi bozuk bir ifadeyle.

O sırada kız, Kutay'ın sesine tepki verdi. Gözlerini araladı. Etrafa bakındı ve gülümsedi yine. Sonra Ulaş'ı gördü. Gülümsemesi genişledi. Ellerini havaya doğru uzattı. "Ulaş," dedi çok mutlu olmuş gibi. "Seni arıyordum. Neden mesajlarıma dönmedin?"

Burnumu çekerek gözlerimi Ulaş'a çevirdim merakla. Sevgilisi miydi? Ayrılmışlar mıydı? Kız evlerimizi mi karıştırmıştı? Sarhoş olduğu için kafasını mı karıştırmıştı? Ulaş'ın neden sinirli olduğunu açıklardı bu. Ama sevgili olsalar Ulaş ilgilenmez miydi onunla? İçeri girdiğinden beri sinirliydi.

Ok benim iyi olup olmamamla ilgilenmişti o an.

Ulaş derin, ya sabır çeker gibi bir nefes alıp eğildi ve Kutay'ın yardımıyla ayağa kaldırdı kızı. Kız kollarını Ulaş'ın boynuna sarıp gülerek ona sarılınca Ulaş geriye sallandı.

"Sevgilisi miydi?" diye sordum alçak sesle ve utanarak gözlerimi kaçırdım.

"Değil," dedi net bir ifadeyle evimden çıkarken, "beni sevdiğini iddia eden biri sadece..." Merdivenlere yönelmeden önce bana çevirdi bakışlarını. "Kusura bakma. İyi uykular."

O an gözlerindeki öfke ve mahcubiyeti gördüğümden kızamadım hiç. Onun suçu yoktu zaten. Anlayışla başımı salladım. O merdivenleri inerken öylece arkasından baktım.

Daha sonra Kutay iyi olduğumdan emin olup, kızın adına o da birkaç kez özür diledi ve montu ile araba anahtarlarını kendi evlerinden alıp Ulaş'ın peşinden gitti.

Kapımı kapatıp kilitledim. Sonra da banyoya gidip elimi yüzümü yıkadım güzelce. Yatağıma geri dönerken Ulaş'ın yüz ifadesi ve söyledikleri takılmıştı aklıma.

Onu sevdiğini sanmak ne demekti ki yani? Kız onu seviyordu ama aslında sevmiyor muydu? Ya da Ulaş mı kabul etmiyordu bunu? Kim, kimin kalbini bilebilirdi ki? Hissin gerçekliğini ve ölçüsünü hissedenden başkası bilebilir mi? Hem, kız onu sevdiği için mi sarhoş olmuş sonra da ona gelmek istemişti? Ulaş'a mı gelmişti yani? Ulaş bundan hiç memnun olmamıştı. Rahatsız hissediyor olmalıydı. Sevgisine inanmadığın birinin ilgisi yıpratıcı olabilirdi belki de. Yine de onu evine bırakmaya gitmişti Ulaş. Sıcakkanlı biri değildi belki ama kurt da değildi onun tabiriyle. Kötü ya da kaba biri değildi. Soğuktu yalnızca, mesafeliydi konuşurken genelde. Ve ben sanki tek sorun buymuş gibi kızın ona olan yakınlığına, rahatlığına ve verdiği rahatsızlığı umursamadan onun boynuna sarılmasına sinir olmuştum. Hem rahatsızlık veriyordu hem de kucaklarda taşınıyordu. Olacak iş değildi bence. *Evet. Bence.*

Sınıfta çikolatalı çubuk yiyip sohbet ederken Emir, "Bu akşam Can Kırığı'na gideceğiz. Gelmek ister misin sen de Arya?" diye sordu.

Deniz de merakla bana çevirmişti gözlerini.

"Bilmem," diye mırıldandım emin olamayarak. "Saat kaçta gidecek-siniz?"

Deniz gülümseyerek, "Altı yedi gibi gideriz. İki saat kalır döneriz. Geç kalmayız çok, anneler bir şey demez bence. Hem Emir'in şoförü alacak bizi, seni de eve bırakırız."

Emir onu onayladı hemen. "Evet, dönüşü düşünme sen."

Dudaklarımda buruk bir gülümseme oluştu. Keşke geç kalmamdan endişe duyacak bir annem babam olsaydı gerçekten. Derin bir nefes alıp içimdeki kasveti kovaladım, çıktıkları yere sakladım.

Ciddiyetle düşündüm tekliflerini. Tek planım eve gidince ders çalışmaktı aslında. Biraz sosyalleşmenin zararı olmazdı sanırım.

"Olur, gelirim," dedim gülümseyerek.

Derslerimiz bittiğinde birlikte çıktık okuldan. Çıkarken Emir telefonuyla ilgileniyordu. "Canlı müzik varmış bu akşam," dedi gözlerini bize çevirip. "Ne zamandır olmuyordu."

Deniz sevinçle ellerini birbirine çarptı. "Çok iyi o zaman! Şanslıyız."

Onların neşesi beni de heyecanlandırırken gülümsedim yalnızca. Emir'i okula alıp bırakan şoförü gelmişti. Her zaman beklediği yerde bekliyordu. Üçümüz de siyah arabaya bindik. Emir, Can Kırığı'na götürmesini rica etti şoföründen.

On dakikalık bir yolculuğun ardından Can Kırığı'nın park alanına girmişti araba. Daha önce Deniz'le geldiğimizde hafta sonu olduğu için kalabalık olduğunu düşünmüştüm ama bugün hafta içi olmasına rağmen oturacak yer yokmuş gibiydi. Popülerliğinin haftanın günleriyle alakası yoktu belli ki.

"Yer yok gibi," diye mırıldandım gözlerimi Emir'e çevirirken.

"Ayarlarız," dedi kendinden emin bir sesle. "Can Ağabey ayarlar bize bir yer."

"Can Ağabey'le tanışıyor musunuz?" diye sordum şaşırarak. Gerçi Deniz de tanışıyordu Can Bey'le.

Emir'in şaşkın gözleri bana döndü. Sanırım o da benim onu tanıyor olmama şaşırmıştı. "Evet de sen de mi tanışıyorsun?"

Deniz kafasını salladı o sırada. "Evet. Geçen cumartesi tanıştı. Garsonluk yaptık demiştim ya," diye hatırlattı ona.

Emir, hatırlayıp başını salladı. Bakışları bana döndü tekrar. "Can Ağabeyle abimden ötürü tanışıyoruz biz de. Abimi sever."

Çalışırken anladığım kadarıyla Ulaş ve Argun'u da seviyordu epey. Özellikle Ulaş ile çok samimilerdi.

İçeri girdiğimiz de Emir bizi boş bir masaya yönlendirdi. Canlı müziğin yapılacağı kısımdaki masalarda boş yer yoktu ama bizim masamız da çok uzak değildi. Omuzlarımdan okul çantamı indirirken o sırada sahneye çıkan adamla heyecanla atmaya başladı kalbim. Gözlerim kocaman açılırken, dudaklarım da aralandı şaşkınlıkla. Son zamanlarda en çok dinlediğim şarkıların sahibi olan grubun solistiydi. Heyecanla Deniz'e baktım.

"Gerçek mi bu?" diye sorduğumda halime gülerken heyecanla onayladı beni.

"Bir dedikoduya göre ünlü olmadan önce burada sahneye çıkıyorlarmış ve burada çekilen bir videoyla patlamışlar. O yüzden bazen Can Ağabey'e böyle bir jest yapıyorlarmış."

Kalbim heyecanla atarken sandalyeme oturdum. "Çok severim şarkılarını."

"Değil mi ya?" dedi Deniz iç çekerek. "Ben de bayılırım. Onların geleceğini bilmiyordum."

"Kimse bilmiyordu," dedi Emir sohbetimize katılırken. "Spontane yapıyorlar çünkü. Şans işi."

"Cidden şanslıyız bugün," dedi Deniz keyifle.

Ben de gülümseyerek onayladım onu. "Evet öyleyiz bence de."

"Arya'yı ilk defa bu kadar heyecanlı görüyorum," dedi Emir gülerek. "O kadar çok mu seviyorsun şarkılarını?"

Hevesle kafamı salladım gülümsememe engel olamayarak.

"Ben de seviyorum bir iki şarkılarını," dedi ve biz Emir'le şarkılar hakkında konuşurken Deniz "Oha, Erim de geldi," diye araya girdi aniden.

El salladığı yere baktığımda Erim'i gördüm ben de. O da bizi gördüğüne şaşırıp oturdukları masadan kalktı ve yanımıza geldi. Deniz'in yanağını sıkıp Emir'in omzuna yasladı sol avcunu. Göz göze geldiğimizde bana gülümsedi, gözlerinde tuhaf bir bakış sezdim ama anlam veremedim.

"Haberim yoktu geleceğinizden. Söyleseydiniz önden masa ayırtırdım," dedi Emir'e.

"Spontane gelişti," dedi Emir omuz silerken. "Okulda planladık Deniz'le." Sonra bana çevirdi gözlerini. "Arya ile tanış. Yeni transfer."

Erim kafasını sallayıp elini uzattığında uzattığı elini tuttum. "Erim," dedi gözlerinde yine o tuhaf bakışla.

"Arya," deyip nezaketen gülümsedim.

Ellerimiz ayrıldı. Deniz onunla biraz lafladı ve bunu yaparken çok doğaldı. Onunla konuşmaya alışık olduğu içindi sanırım. Dışardan biri olsam ona âşık olduğunu düşünmez samimi olduklarını düşünürdüm yalnızca. Dün kapıma dayanan kızı hatırlattı bu bana. O Ulaş'ı rahatsız ediyordu ama Deniz'in sevgisi öyle değildi. *Canım arkadaşım.*

"Şoförü eve yolluyorum o zaman, ben bırakırım sizi ne zaman isterseniz," dedi Emir'e.

Emir onayladı onu. Erim son kez bize bakıp ayrıldı masamızdan. Deniz arkasından hayran hayran bakarken Erim'i nasıl sevebildiğine o an ilk kez anlam verebildim. Bizimle konuşan Erim ile Ulaş'la kavga eden Erim aynı kişi değillerdi sanki. Ulaş'a her neden ötürü öfke duyuyorsa onu bambaşka biri yapmıştı o akşam, ikisi de birbirlerinden ölesiye nefret ediyorlardı ama şu anki Erim, gayet sıradan biri gibi duruyordu. Normal, güleç, nazik biri gibiydi bize karşı. Her insanı kendisinden dinlemek bu yüzden önemliydi sanırım.

Bakışlarımı Can Ağabey'e diktiğimi fark ettiğimde o da bunu fark edip gülümsedi bana. Ben de utangaç bir gülümsemeyle ona bakıp el salladım. Başıyla selam verip elini kaldırdı o da bana uyup. Çok tanımıyordum ama iyi bir adam olduğunu hissediyordum Can Ağabey'in. Çok da hoşgörülü, sevimli biriydi. İçim ısınmıştı tanıştığımızdan beri.

Ardından etrafını kalabalık sardı bir anda. Ulaş, Kutay, Argun, Bahadır ve Esra gelmişlerdi. Selamlaşırken gülüştüler. O sırada aralarına Erim de katıldı ve bu şaşırttı beni. Erim, Can Ağabey'e selam verirken diğerlerine dönüp bakmamıştı bile. Buz gibi bir ifade ile Erim'i izlemişti onlar da. Ardından Erim, Can Ağabey'in yanından ayrılırken Ulaş'a bir bakış atıp yerine geçmişti.

Emir'e çevirdim meraklı bakışlarımı. "Can Ağabey, Ulaş ve abinin arasının bozuk olduğunu biliyor mu?"

Kafasını salladı hafifçe. "Biliyor. Aralarında ne geçtiğini de biliyor hatta düzeltmeye de çalıştı ama zor," dedi umutsuzca.

Neden konuşmadıklarını merak etsem de sormadım. Biraz sonra kısa bir konuşma yaptı sesini çok sevdiğim solist ve açılışı en sevdiğim şarkılarıyla yaptı.

Erim söz verdiği gibi istediğimiz saatte bizi eve bırakmak için kalkmıştı ve ilk beni evime bırakmışlardı. Erim arabasını apartmanın önünde durdurduğunda Deniz ve Emir ile vedalaşıp Erim'e de bıraktığı için teşekkür ettim. Arabadan indiğimde bana doğru gelen gruba çevrildi gözlerim. Ulaş, Argun, Kutay ve Bahadır'dı. Arabalarını otoparka bırakmış eve yürüyor olmalıydılar. Erim'in arabasının kapısını kapatırken Ulaş'la göz göze geldik. Kaşları çatıktı biraz, kısa bir süre baktı bana. Ardından arabasından inen Erim'e baktı. Yine kavga ederler diye gerildim bir an. Erim neden inmişti arabadan bilmiyordum ama o da bana çevirmişti bakışlarını, hissedebiliyordum.

"İyi geceler Arya," dedi ismimin üstüne basarak.

"İyi geceler," diye mırıldandım nezaketen ama gerilmiştim.

Erim, Ulaş'a bir bakış atıp arabasına tekrar bindi ve sokaktan çıktığı sırada Ulaş'ı izledim elimde olmadan. Diğerleri binaya girerken Ulaş da bana baktı sonra apartmana yöneldi o da sessizce. Peşine takıldım ben de nedense; hâlâ gergindim. Onların husumeti benim husumetim değildi halbuki. Neden geriliyordum ki?

En son Ulaş girdiği için onun açtığı kapı aralığından sızdım ben de içeri. Peşinden merdivenleri çıkarken kendimi daha kötü hissettim. Erim ile araları kötüydü ve beni eve o bırakmıştı. Hakkımda kötü düşünürler miydi acaba? Kimseyle aram bozulsun istemezdim. Kutay'ın bana çok yardımı dokunuyordu. Bahadır iyi biriydi. Argun da nazikti. Ulaş... Soğuktu. Ama iyiydi.

"Kurt," dedi Ulaş birkaç basamak önümde çıkarken.

Sırtını izliyordum o sırada. "Ne?" diye sordum anlamayarak.

Ona yaklaşırken adımları da yavaşlamıştı, gözlerini bana çevirmişti omzu üzerinden.

"Erim, genelde bir kurttur," dedi dik dik bakarak. "Kurtların dışarıda olduğu bir zamanda yine dışarıda ve yanlış yerdeydin." Sesi ne sinirli ne de tersler gibiydi. Sakindi aksine. Uyarır gibiydi daha çok. "Unutma kız çocuğu, tekrar edilen yanlışlar hata değil aptallıktır."

Yüzüne öylece bakakaldım ne diyeceğimi bilemeyerek. O ise yoluna devam edip merdivenleri çıkmaya devam etti. Arkasından gözlerimi kırptım birkaç kez idrak etmeye çalışarak. Sonra da ona gözlerimi kısarak baktım. Aptal mı diyordu bana şimdi? Alttan alttan laf mı sokmuştu? Hem madem umurundaydı selam verseydi bana; eve nasıl gideceğimi sorsaydı? Olmaz mıydı yani? Nezaket böyle bir şeydi.

Peşi sıra merdivenler çıkarken somurtarak baktım sırtına. "Kendime nazik bir kurt bulacağım," dedim imalı imalı. Neyi ima ettiğimi bile bilmiyordum. Nazik derken onun kaba olduğunu hatta onun da bir kurt olduğunu mu ima ediyordum ben şimdi? Bir de kurt istediğimi? "Geceler kurtların değil. Kuzuların da hakkı yıldızları görmek." Hem Galata Kulesi akşamları daha güzel.

Ulaş içeri girmeden önce söylediklerimi duyup bana bakarken kapımı açmakla meşgul oldum utanarak. Neden konuşuyordum ki?

"Benden sana kurt olmaz," dedi içeri girmeden önce. "Balkonunu kullan saf kuzu."

Saf kuzu mu? Göz göze geldik ve kapıyı kapattı. Dudak büktüm. "Sensin kuzu," diye söyledim arkasından.

#7. BÖLÜM
İZ BIRAK'MA

Seni nasıl sevdiğimi bilmiyorum.
Bilinmezlikte sevdim seni.
Hep oradaydı sevgin sanki.
Yanarken gıkım çıkmadı,
Sönerken yandı canım.

Zaman... Bazen geçmek bilmeyen bazen yetişilmeyen bazen de üstümüzden hiç geçmeyen tanımlanamaz bir süre. Zamanla yan yana yürümek belki mümkün değil ama çok geride kalmak kadar korkunç değil. Ben yaşamın dokuz sene gerisinden geliyormuş gibi hissediyorum kendimi. Attığım adımlarımın her biri dokuz sene geriden geliyor sanki. Anne ve babamın adımları durduğunda benimki de durmuş da ben dokuz sene çevresinde tur atmışım gibi. Belki de bu yüzden büyütmemiştir zaman beni.

Karşımdaki ormana bakarken olduğum ortamdan soyutlanmış ve bu konu ile meşgul etmiştim zihnimi. Ağaçlar her zaman bana babamı hatırlatırdı. Yol boyunca da annemi ve babamı düşünmüştüm elimde olmadan. Kimse bilmiyordu ama bugün sınıf arkadaşlarım bu geziye benim anne ve babam için çıkıyorlardı aslında. *Annecim, babacım, sınıf arkadaşlarımla tanışın.*

Deniz omzuma dokunduğunda irkilerek başımı ona çevirdim. Beni korkuttuğu için dudağını ısırdı mahcup bir ifadeyle. "Ay affedersin korkuttum mu?"

Kafamı iki yana salladım ona hafifçe gülümseyerek. O sırada otobüsün durduğunu fark ettim.

"Geldik. Hadi inelim," deyip elini uzattı bana.

Deniz'e içtenlikle gülümseyip elini tuttum koltuktan kalkarken. Otobüsten inmek üzere ayaklanan sınıf arkadaşlarımın arasına girdim sıradan biri gibi. Sırayla indik otobüsten. Botlarım çamurlu zemine

sağlam bastığı sırada ormanlık alanın girişinde duraksayan otobüslere baktım. Yalızca bizim okulumuz değil, üniversite öğrencileri de katılmışlardı bu etkinliğe. Bu iki okul için de dokuz senedir tekrar eden bir gelenekti ve ben buna ilk kez katılıyordum. Kalbim acıyordu ama yasımı tek başıma yaşamak zorunda olmadığım için de bir parça mutlu hissediyordum kendimi.

Herkes kendi arkadaşıyla gruplaşırken okul müdürümüz ortamıza geçmişti sesini duyurabilmek için.

"Bugün buraya okulumuzun kurucularının ölüm yıldönümleri anısına fidan dikip, bize sağladıkları imkânlar için teşekkür etmek ve güzel zaman geçirmek için geldik."

Yıldönümleri bugün değildi ama yakındı. İki okul için de en uygun yakın zamanı ayarlamaya çalışıyorlarmış. Amacı güzeldi, doğum günümle aynı gün olmasının önemi yoktu. Değil mi?

"Okulumuzun kurucusu merhum Taner Ateş bir çocuk yetiştirmenin bir ağaç yetiştirmek gibi olduğunu söylerdi hep. 'İyi yetişen bir çocuk yıllarca hem kendine hem de çevresine fayda sağlar, etrafını güzelleştirir' derdi. Merhum eşi Öğretmen Derya Ateş sizin gibi öğrencileri olmasını çok ister, sizinle gurur duyardı. Ben hepinizle gurur duyuyorum. Umarım fidanlarınızı dikerken onlara dualarınızı eksik etmezsiniz ve bugün onları hep birlikte güzel duygularla anabiliriz."

Müdürümüz konuşmasını bitirdiğinde herkes onu alkışladı. Bense gözlerim dolduğu için gözlerimi yerden ayıramadım ama alkışladım onu. Ağlamamalıydım. Babam ve annem de bunu istemezlerdi.

Gözlerimi kırpıştırarak kalabalığa ayak uydurdum. Ormanlık alanda biraz yürüyüp önce fidan dikilecek alana gittik. Üniversitenin öğrencileri bizden önce gelmiş, bazıları dikmeye başlamışlardı bile.

Herkes görevlilerden, ekmesi için kendisine verilecek olan fidanı almak üzere birkaç yerde sıraya girmişlerdi. Deniz bizi gözüne kestirdiği bir yere sürükledi. Onu takip ederken çaktırmadan dolan gözlerimi montumun koluna silerek hüznümün kanıtlarını yok ettim. Burnumu çektim hafifçe. Burun akıntım için soğuğu bahane edebilirdim soran olursa.

Erim'in arkasında Emir sıraya girmiş, Deniz ve Emir ağladığımı fark

etmesin diye kızarıklığı geçene kadar gözlerimi kaçırmak için başımı arkama doğru çevirdiğimde başka birine yakalandım.

Kutay ile göz göze geldiğimizde yakalanma hissiyle duraksadım bir an. Muhtemelen ailemin yanımda olmadığını biliyorlardı ama onların kim olduklarını bilmiyorlardı. Taner Ateş ile Derya Ateş olacağına ihtimal veremezlerdi. Soyadım farklıydı bir kere.

"İyi misin komşu kız?" diye sordu Kutay merakla yüzüme bakarken.

Arkasında Bahadır, Argun ve Ulaş dizilmişti. Kutay'ın bu sorusuyla dördünün de bakışları benim üzerime çevrildi. Ulaş'ın gözlerinde merak gördüm ve bu merak kaçtığım şey olduğu için bakışlarımı kaçırarak Kutay'a çevirdim.

"İyiyim," diye mırıldandım gülümseyerek. "Hava soğuk."

Ardından hafifçe kıkırdayarak gerçek bir gülümsemeye çevirdim yüzümdeki ifadeyi. Gözlerim istemsizce beni izleyen Ulaş'a döndüğünde yüzünde hâlâ meraklı ve dikkatli bir bakış olduğunu gördüm. Söylediğime inanmamıştı sanki. Anlamış mıydı acaba iyi olmadığımı? Benziyoruz demişti. Anlar mıydı?

Gözlerimi kaçırıp önüme döndüm usulca.

"Gelmişsin Tütüncü," dediğini işittim Erim'in.

Kime seslendiğini merak ederek arkama baktım Ulaş, durgun bir ifadeyle biten sigarasını ezdi, ardından kafasını kaldırıp Erim'e baktı. Tütüncü müydü soyadı?

Ulaş buz gibi soğuk, kaya gibi sert bir ifadeyle baktı Erim'e. Ortam bir anda gerildi. Deniz ile tedirgin bakışlarımız çakıştı. Erim, Ulaş'a samimiyetten yoksun alaylı bir gülümseme ile bakıyordu o sırada. Aralarının neden bozuk olduğunu bilmiyordum ama bu belli ki kolay çözülebilecek bir şey değildi. Durduk yere bile geriyorlardı ortamı.

"İsminin anlamını biliyor musun?" diye sordu ona Ulaş ifadesiz bir yüzle bakmaya devam ederken. "Bir şeyin *ulaş*abileceği uzaklık demek."

Erim'in yüzüne değil ama gözlerine bir öfkenin çöreklendiğini izledim saniye saniye. Tüketemeyeceği kadar büyük bir öfke taşınıyordu sanki gözlerinde ona karşı.

Ulaş devam etti. "Ulaş ise bir şeye kavuşmak demek. Yani sen yola

seviyor diye.

"Bu ne ağacı?" diye sordu babasına merakla.

Babası bu merakından memnun olmuştu hep kızının. Ona bir şeyler anlatmayı, her yerde vakit geçirebilmeyi seviyordu. Arya, onun gördüğü en uysal çocuktu. Babası kitap okurken ses çıkarmadan onun yanında oturur sayfalarda ne yazdığını anlamaya çalışır, iş görüşmesi yaparken çıtını çıkarmaz, babasının dizine başını yasladığı gibi toplantının ortasında uyurdu. Babası toprakla uğraşırken yardım etmek ister, annesi piyano çalarken yaramazlık yapıp tuşlara canı istediği gibi dokunmazdı. Annesinden izin isterdi piyanosuna dokunmak için. Babası sırf bu yüzden ona özel bir piyano da almıştı, sırf güzel kızının izin istemelerine kalbi dayanamadığı için. Dilediğini yapabilsin istiyordu ve bu eşiyle bazen ters düşmelerine sebebiyet veriyordu. Annesi kızının her şeyi elde edebileceği düşüncesine kapılsın istemiyordu ama Taner Ateş, Derya Ateş'i her zaman ikna ediyordu bir şekilde. Belki de kızlarının en çok istediği şeye uzun süre sahip olamayacağını hissediyordu. En çok sevdiği şeye, ailesine...

Kızının yanağını okşarken gamzeleriyle gülümsedi ona. "Ihlamur deniyor buna," diye açıkladı küçük kızına.

"Ihlamur," diye düzgün bir şekilde telaffuz etti. Artık neredeyse r harflerini tamamen doğru söylemeye başlamıştı ama biraz duraksıyordu doğru telaffuz edebilmek için. Büyümüş sayılırdı, en azından küçük kız öyle hissediyordu.

Dizlerini kırdığı şekilde minik minik babasına yaklaşıp yanağını onun dizine yasladı. "Arya'yı da sev," dedi babasına güneş yüzüne düştüğü için gözlerini kapatarak. "Yoksa üzülürüm."

Babası, kızının bu halleri yüzünden bir gün kalp krizi geçireceğinden endişe ederek onu kucakladığı gibi göğsüne bastırıp öpücüklere boğdu hemen. Kızının kıkırtısı kulağına dolarken Arya kollarını babasının boynuna sardı.

"Seni her şeyden çok seviyorum Arya," dedi babası tüm içtenliğiyle.

"Ihlamurdan daha çok," dedi Arya sıkıca babasına sarılıp ona kendince bir pazarlık öpücüğü verirken. "Değil mi?"

Babasını güldürdü bu. Arya'nın kâhküllerimi düzeltti özenle. "Öyle."

"Annemden de çok mu?" diye sordu bu kez.

Küçük kızının onu annesinden kıskandığı yaşlarda olduğunu biliyordu

ama hırçın bir tavrı yoktu. Ufak tefek sitem ettiği oluyordu babasına ama babası gönlünü alıyordu her seferinde.

"İkinizi de çok seviyorum. Anneni güneş, seni ise bir yıldız daha fazlası..."

Boyutları bilmiyordu Arya ama fazlanın anlamını biliyordu. Güneş yıldızlardan büyük görünüyordu ama yıldızların sayısı daha çoktu, bunu da biliyordu. Bir gökyüzü dolusu yıldız vardı ve Arya severdi gökyüzünü. Bu yüzden ikna oldu hemen. Çünkü zaten annesini de çok seviyordu, ayrımcılık yapmaya gönlü elvermezdi. Hem annesi gerçekten güneşe benziyordu. Saçları altın gibiydi.

"Ben de seni yıldızlar kadar seviyorum babacım," dedi küçük ellerini babasının yanaklarına yaslayıp. "Annecimi de çok seviyorum yıldızlar kadar."

Babası, canını yakmaktan korkarak kızının yanağını sıkarken âşık olduğu kadını gördü. Üzerinde kendi gibi zarif bir elbise, yüzünde kendi gibi parlayan bir gülümseme ile eşi ve kızına doğru yürüyordu Derya Ateş.

Yeni bahçe düzenine gülümseyerek bakarken en son dikilen ıhlamur ağacının önünde elbisesine dikkat ederek diz çöküp oturmuş ve sol elini zarif bir hareketle dizlerine yaslarken sağ eli yapraklarına dokunmuştu ıhlamur ağacının. Büyüdüğünde yayacağı hoş kokuyu hayal ederek yüzünde güzel bir gülümseme açmıştı.

Küçük kız ağacı daha çok kıskandığını hissederken ellerini annesine uzattı onun tarafından sevilmek isteyerek.

"Annecim," dedi annesinin dikkatini çekmek için.

Annesi ona gülümseyerek kalktı ve kızını kucakladı. Küçük kızı bacaklarını annesinin beline, kollarını da boynuna sardı hemen.

"Arya'yı sev," diye rica etti annesinden. Babası kadar annesine de düşkündü. En çok o sevilmek istiyordu. Küçük kalbi kırılırdı yoksa.

Annesi sevgiyle saçlarını okşarken boynuna ve saçlarına öpücükler bıraktı kızının. "En çok Arya'yı seviyorum," dedi içtenlikle. "Babanı güneş, seni bir yıldız fazlası."

Küçük kızın kıskançlığı hemen dindi. Bir süre sonra mutlu bir yorgunlukla uyuyakaldı annesinin omzunda. Uyumak için annesinin kollarından daha iyi olan tek yer babasının kollarıydı çünkü. Tüm yataklardan daha rahattı onların kolları.

Olayın üzerinden birkaç gün geçtiğinde küçük kız ağlayarak, üzgün, piş-

man ve korkmuş bir halde babasının yanına gitti.

"Neden ağlıyorsun bir tanem," diye sordu babası onu böyle üzgün, ağlarken görünce endişeyle önünde diz çökerken.

Küçük kız suçlulukla gözlerini kapattığında babası bu görüntüye içi gittiği için nazikçe, onu incitmeden ve korkutmadan küçük ellerini yüzünden çekti.

"Ben çok kötü bir şey yaptım babacım," diye ağladı küçük kız hıçkırdığı için kekeleyerek.

Babası yüzünde hafif bir tebessümle küçük kızının gözyaşlarını silmeye başladı nazikçe. "Bana her şeyi söyleyebilirsin Arya," dedi anlayışlı bir sesle. "Korkmana da çekinmene de gerek yok. Ne olduysa birlikte çözebiliriz. Baban senin için her şeyi yapar."

Küçük kız yaptığından utanarak burnunu çeke çeke yere sabitlediği gözleriyle itiraf etti suçunu. "Ihlamur ağacını kırdım," dedi ağlayarak. Kıskandığından yapıvermişti bir anda ama sonra çok pişman olmuş, korkmuştu.

Babası ona bir şey olmadığı için rahatlarken uzanıp onu sakinleştirmek için kolları arasına aldı. Saçlarına bir öpücük bıraktı.

"Sorun değil," diye teselli etti kolları arasında üzüntüyle titreyen ufak bedeni kalbini acıtırken. "Ağlama canımın içi."

Küçük kızın ağlaması duygusallaştığından daha çok çoğalırken yüzünü babasının boynuna sakladı. "İstemeden oldu," dedi üzgün bir sesle.

"Neden böyle bir şey yaptın Koca Göz?" diye sordu babası anlayışla.

Arya burnunu çekti üzgün üzgün. "Beni daha çok sev diye yaptım," diye itiraf etti. "Onu sevmeni istemedim. Sadece beni sev," diye ağladı. "Kızma bana lütfen."

Babasının kalbi kızının ona olan düşkünlüğünden ötürü sıcacık olurken onu kucaklayarak kalktı diz çöktüğü yerden. "Seni zaten her şeyden çok sevdiğimi söylememiş miydim Aryam?"

Küçük kız inatçılıkla omuz silkti burnunu çekerek. "Kızdın mı bana?"

"Kızmadım," dedi babası. "Hiçbir şey senden önemli değil." Büyük elinin başparmağıyla küçük kızının yanağını tek dokunuşuyla boydan boya kurulayabiliyordu. "Ama ağaçlara zarar vermemelisin, onların da canı yanabilir çünkü."

Küçük kız bu bilgiyle daha çok üzülürken babası bunu bildiği için gü-

lümsedi. "Onu tedavi edelim mi?" diye sorup kızına hatasını telafi etme şansı vermek istedi.

Arya kafasını salladı hemen. Hatasını telafi etmek istedi çünkü çok pişman olmuştu zaten yaptığına. İlerde babasını bir ıhlamur ağacında tekrar bulacağını tahmin bile edemezdi.

Neredeyse kimsenin olmadığı bir yerde kendi ıhlamur ağacıma özel bir yer bulup onu özenle dikerken gözyaşlarımı tutmaya çalışsam da usulca süzülmelerini engelleyememiştim. Kendi gözyaşlarımla sulamıştım köklerini. Herkes kendi işiyle o kadar meşguldü ki kimse ilgilenmemişti benimle neyse ki.

Kollarımı dizlerime sarmış, diktiğim ıhlamur ağacına bakıyordum bir süredir sessizce ağlayıp burnumu çekerken.

"Senin ağacını kırdığım için özür dilerim baba," dedim babamın bana anlattığı bir anımı anımsadığımdan. Tıpkı onun yaptığı gibi ıhlamur yapraklarını okşadım. Alçak sesle ağacımla konuşurken dudaklarım titriyordu. "Bu ağaç babam ve senin için annecim. Bitkiler eğer dua edebiliyorlarsa sizin için etmesini istiyorum." Burnumu çekip ağaca can suyunu dökerken gözyaşlarım da düştü toprağa. Ardından uzanıp yaprağına bir öpücük bıraktım ağacımın, babam da hep böyle yapardı. "Lütfen yaşadığın sürece anne ve babam için dua et," diye rica ettim ondan. "Lütfen, benim için güzel dileklerde bulun. Her sene ziyaretine geleceğim. Ihlamur verdiğinde canını yakmadan toplayacak ve çayını minnetle içeceğim. Teşekkür ederim şimdiden."

Gözlerimi silip çöktüğüm yerden kalktım. Ellerimi birbirine vurarak silkelerken birkaç metre uzağımdaki Ulaş'ı fark ettim. Fidanını dikmiş sigara içerken onu izliyordu sessizce. 'Benziyoruz' deyişi yankılandı kulaklarımda. Belki de o da içinden konuşuyordu fidanıyla.

Fidanının yaprağına dokunup izmaritinin ucu toprağa gelecek şekilde fidanın dibine dikti onu.

Burnumu çekip ona doğru adımladım. "Ne yapıyorsun?" diye sordum merakla.

Gözlerini bana çevirdi önce ardından çöktüğü yerden kalktı. "Herke-

sin bir iz bırakma şekli var," dedi gözlerime bakarak. "Sen gözyaşı bırakıyorsun, ben izmarit."

Boğazıma bir yumru oturmuş gibi hissettim. Ağladığımı görmüştü. Gözlerimi kaçırıp ellerimi montumun cebine soktum ve hiçbir şey söylemeyip yanından geçerek geri döndüm. O da arkama takıldı. İkimiz de bir şey demeden piknik alanına gittik.

Deniz'i kolayca bulup yanına oturdum. İştahım yoktu hiç, kendimi pek de iyi hissetmiyordum. Islak ıslak dışarı çıktığım için olsa gerek üzerimde kırgınlık vardı birkaç gündür.

Deniz kızarmış gözlerime bakıp kaşlarını çattı. "Ağladın mı sen? Bir şey mi oldu?"

Kafamı iki yana salladım gülümsemeye çalışarak. "Hastayım biraz," dedim. Yalan sayılmazdı bu. Şu an hem bedenen hem ruhen hastaydım.

Balkonumda dirseklerimi demirlere yaslamış Galata'yı izlerken bugünü düşünüyordum. Herkesin iz bırakma şekli farklı demişti. Benim iz bırakmak için bir nedenim vardı peki ya onunki neydi? O neden iz bırakmak istemişti ki?

İç çekerek kafamı sola çevirip onların balkonuna baktım. Evde değillerdi. Onları en son ormanda yemek yerken görmüştüm ve Ulaş'ın hiç keyfi yoktu. Erim ile her ne sebeple anlaşamıyorlarsa bu Ulaş'ı çok üzüyordu, gözlerine bakınca anlayabiliyordum.

Aşağıdan gelen gürültüyle irkilip gözlerimi refleksle sokağa indirdiğimde sokak lambasının aydınlattığı tanıdık bedeni gördüm. Düşen anahtarını yerden alırken söylendiğini işittim öfkeyle. Bir anahtar için fazla öfkeliydi. Apartmanın dış kapısını açtı ve öyle bir gürültüyle kapattı ki yüzümü buruşturdum. Alt katımızda her şeye karışan teyze bunu duymuş olmalıydı, kesin kapıya çıkıp söylenecekti ona.

Merakla içeri girip kapıya yöneldim ve yavaşça kapımı açıp apartmandaki sesi dinledim. Alt dairenin kapısı açıldı, kat ışığı yandı, tahmin ettiğim gibi teyze hemen kapıya çıkmış ve söylenmeye başlamıştı ama merdivenlerden çıkıldığına dair bir ses işitilmiyordu. Binaya girmişti

Ulaş, neden yukarı çıkmıyordu? Gitmiş miydi? Yoksa bir şey mi olmuştu? Bugün hiç de iyi görmemiştim onu. Bir şeyi mi vardı yoksa?

İçim içimi yerken altdudağımı ısırıp yavaşça anahtarımı alıp dışarı çıktım ve sessizce kapımı çekip merdivenleri inmeye başladım. Alt komşumun hoşnutsuz bakışlarıyla karşılaşmamak için ona hiç bakmadım ama söylenerek kapısını kapattı çünkü Ulaş gelmiyordu.

Alt kata inmeme bir kat varken gördüm onu. Gözleri kapalı, öylece dikiliyordu apartmanın içinde. Sanırım o kadınla karşılaşıp kavga etmemek için burada beklemeye karar vermişti. Zaten sinirli görünüyordu, yukarı çıksa kesin kavga ederdi ve o teyzenin kocasından hiç hoşlanmıyordum. Ulaş ile yaka paça olabilirlerdi.

Yanına gidip gitmemekte kararsız kalsam da buraya kadar gelmişken nesi olduğunu sormamak nezaketsizlik olacağından sessiz adımlarla indim. Biri bana neyim olduğunu sorduğunda daha iyi hissederdim. O yüzden soracaktım ben de.

Çekinsem de cesaret ederek meraklı gözlerimle karşısında dikildim, dikkatle baktım yüzüne. Boyu uzun olduğu için çenemi kaldırmam gerekiyordu ve gözleri kapalı, hareketsiz durduğundan bir heykeli anımsatıyordu. Soğuk, taştan bir heykel gibiydi Ulaş.

"Ulaş," diye mırıldandım ne diyeceğimi bilemeyerek. "İyi misin?"

Ayakta uyuyor olabilir miydi? Ya da sarhoş falan mıydı? İçki nasıl kokuyordu bilmiyordum ama evime uğrayan o kız sayesinde artık bir fikrim vardı ve Ulaş hiç de kötü kokmuyordu. Aksine üzerinde hep bana babamı hatırlatan bir ahşap kokusu oluyordu. Sanırım maket yaptığı için ahşapla çok haşır neşir olmak durumunda kalıyordu.

Derin bir nefes aldı. Sonra gözlerini açtı yavaşça. Göz göze geldiğimizde kendimi tuhaf hissettim. Her zamankinin aksine boş değil, üzgün bakıyordu. Öfkeli, kırılmış, hayal kırıklığına uğramış gibi bakıyordu.

"Alt komşumuz çok sinirlendi sana. Sessizce çıkmamız lazım," dedim o yüzüme öylece bakarken ne diyeceğimi bilemediğim için.

"Umurumda değil," dedi umarsızca. "Sen neden geldin? Suç ortağım mı olacaksın?"

Onu merak ettiğimden gelmiştim ama şimdi düşününce pek de man-

tıklı değildi sanki. Bana neydi aslında ama endişelenmiştim onun için sanırım.

"Merak ettim," dedim dürüstçe. "Kapıyı öyle çarpıp yukarı da çıkmayınca sana bir şey oldu sandım." Dik dik baktığı için gözlerimi kaçırma isteği duydum. Neden öyle bakıyordu bana? Normalde çok bakmazdı bile. Şimdi gözlerimin içine bakıyordu sanki bir şey söyleyecekmiş gibi.

Sağ elini kaldırıp uzun, ince parmaklarıyla kâhküllerime dokunduğunda gözlerimi kapatma hissi oluştu içimde. Çocukluğumdan gelen unutulmuş bir histi bu. Şaşırmıştım kâhküllerimi düzeltmesine, gözlerimi ona çevirmiştim yine. Eli yanına düşerken yüzünde o keyifsiz ifade yer etmişti.

"Üzgünüm," dedi gözlerime bakarak.

Neden üzgündü? Neden benden özür diler gibi söylemişti ki bunu?

"Ne oldu?" diye sordum merakla. "Neden öyle dedin?"

Kafasını iki yana sallayıp ben ne yapıyorum şu an der gibi yüzünü ovuşturdu ve saçlarını geriye doğru çekiştirdi.

"Boş ver," dedi sonra iç çekerek. "Eve gidip uyursam kendime gelirim."

Kafası mı karıştı biraz yoksa bana mı öyle geliyordu? Üstelemedim onu, iyi olmadığı belliydi çünkü. Başımı sallayarak onayladım yalnızca.

Ulaş umursamasa da onu biraz çekiştirerek hızlı ve sessiz bir şekilde yukarı çıkartıp kendi kapımın önünde durduğumda o da kendi kapısı önünde durup anahtarını sokuyordu kilide.

"Ulaş," dedim huzursuzca.

Gözlerini bana çevirdi omzu üzerinden.

"Çok üzülme," dedim onu teselli etmek isteyerek. "Neye üzülüyorsan çaresini bulursun bir gün mutlaka."

Yetimhanede bize bakan bakıcımız Suna anne hep öyle söylerdi.

"Bazı kişiler üzgün olmalı, kız çocuğu. Yaptıklarından ya da yapmadıklarından."

Bir şey söyleyemedim. Eve girip bana bakmadan kapattı kapısını. Dudaklarımı birbirine bastırıp ben de evime girip sırtımı kapıma yasladım. Ulaş'ı hiç anlayamadığımı hissediyordum.

Derin bir nefes alarak mutfağa yöneldim. Kendime kakaolu süt ha-

zırlayıp, çalışma masamdan kitaplarımı ve kalemliğimi alarak ders çalışmak için balkona ilerledim; tam balkona girecekken Ulaş'ın da balkonda sigara içtiğini görünce vazgeçtim bu girişimimden. İyi hissetmiyordu ve yalnız kalmak istiyor gibiydi. Rahatsız olsun istemedim.

Kitaplarımı salonumdaki sehpaya bırakıp yere bağdaş kurup oturdum ama dikkatimi perdenin ardından gördüğüm Ulaş'tan alamadım bir süre. Saçları anlına dökülmüş, sessiz sokağı izlerken üç sigara içmişti. O kadar dertli ve mutsuz gözükmüştü ki onun da bir kaybı varmış gibi hissettirmişti. *Ulaş Tütüncü... İsminle zıt düşüyor, soyadının hakkını veriyorsun.*

Bir süre sonra onu izlemeyi bıraktım, Ulaş da ayakta dikilmeyi bırakmıştı. Artık sırtını demir parmaklıklara yaslamış yerde oturuyordu. Kendime koyduğum hedefe ulaştığımda yaklaşık iki saat geçmişti bile ve kafamı balkona çevirdiğimde hâlâ orada oturduğunu fark ettim. İki saattir orada öylece oturuyordu.

Merakla ayağa kalkıp balkon kapısına yaklaştığımda uyuyakaldığını gördüm. İçime bir hüzün çöktü, kapımı sessizce açıp balkona çıktım. Olabilecek en yakın noktaya gidip diz çöktüm ve parmaklıkların ardından ona baktım.

Neden bu kadar üzgündü? Neden bana üzgün olduğunu söylemişti ki? Yanaklarımı şişirdim sıkıntıyla. Annem, insanın uyurken çok daha çabuk üşüdüğünü söylerdi. Ulaş burada uyumaya devam ederse hasta olacaktı.

"Burada uyuma," diye mırıldandım. "Hasta olacaksın."

Uzanıp koluna dokunduğumda gözlerini açtı anında. Kısık gözlerini bana çevirdiğinde elimi çektim.

"Hasta olacaksın," diye mırıldandım.

Yüzünü ovuşturup derin bir nefes aldı. Sonra ayağa kalkıp içeri girdi hiçbir şey söylemeden. Mutsuz baktım arkasından. Kızmış mıydı bana onu uyandırdığım için? Ben uykumdan uyanmak istemezdim bazı akşamlar.

Sabah erkenden okula giderken bir önceki durakta inip sandviçlerini

sevdiğim bir fırından sandviç alıp okula yürümeye koyuldum. Bu sene kış o kadar da çetin değildi. Kar yağmayı çoktan bırakmıştı, güneş daha sık açıyordu artık. Havalar erkenden ısınacak gibiydi. Şubatın ortasıydı gerçi.

İşlek caddenin kaldırımında yürürken duvar kenarında dikilen bir çocuk adımlarımı yavaşlattı. Kütür kütür öksürüyor, bir yandan burnunu çekerek titrek elinde tuttuğu mendili satmaya çalışıyordu. Diğer koluna astığı siyah poşetin içinde onlarca mendil olmalıydı ama birini bile kendisi için kullanamıyordu.

Bu görüntüyle içim ezilirken elim çantama gidecek oldu; duraksadım. Mendil almanın ona bir faydası olacak mıydı ki? Ona elbette daha fazla para verebilirdim ama kendisi için harcayabilecek miydi? En azından kalın bir mont alabilecek miydi? Montu ben alsam, giyebilecek miydi? Ona bu hayatı yaşatanlar, duygu sömürüsü için yine ona giydirmezlerdi o montu.

Çocukla göz göze geldiğimde içim burkuldu. Elimde tuttuğum sandviçten ötürü utandım. Adımlarımı ona doğru yönlendirdim yavaşça.

"Merhaba," dedim ona gülümseyerek.

"Mendil mi alacaksın abla?" diye sordu elindeki mendili uzatırken.

Kafamı salladım. "Olur," diye onayladım onu. "Benim de burnum akıyor, hastayım biraz."

"Geçmiş olsun," dedi gözlerime bakarken.

Böyle bir hayatı yaşadığından olsa gerek gözlerinin feri sönmüştü sanki ve bir çocuğun gözlerinin ferinin sönmesinden daha üzücü çok az şey vardı hayatta.

"Sana da," dedim ona gülümseyerek. Cüzdanımdan para çıkarıp sandviçimle birlikte ona uzattım. Yemesini istiyordum, aç olmalıydı. Saat çok erkendi henüz.

Çocuk elimdekilere üzgün bir ifade ile bakıp elimi itti yavaşça. "İstemem," dedi mendili yine de bana uzatırken. "Hastaymışsın sen de. Kullanabilirsin bunu. Başka satarım ben."

Kalbimin acıdığını hissetim. Bir sokak çocuğunun ona gösterilmeyen nezaketi ve merhameti tanımadığı bir yabancıya göstermesi kırıcıydı.

"Biliyor musun," dedim ona buruk bir gülümsemeyle, "benim her

şeyim var ama kahvaltı edecek bir arkadaşım yok."

Deniz vardı artık aslında. Ama o an onu ikna etmek istiyordum. Öksürdü birkaç kez yüzümü izlerken. Onu kıskandırdığımı düşünüp gücenmesinden korkarak devam ettim.

"Madem ikimiz de hastayız ve ikimizin de kahvaltı edecek arkadaşı yok, birlikte kahvaltı edelim mi? Ödeşmiş oluruz."

Bir an gözlerinin içi güler gibi oldu. "Yok," dedi burnunu çekerek. "Benim bunları satmam lazım. Hem bir mendil o kadar etmez ki."

Koluna astığı poşeti almak için uzattım elimi. "O zaman benimle kahvaltı edersen mendillerinin hepsini alırım," diye pazarlık ettim gülümseyerek. "Olur mu?"

Burnunu çekti çekingen bir ifadeyle. "Seninle kahvaltı yapacağım, sen de mendillerimi mi alacaksın?"

Kafamı salladım. "Ben tek başıma yemek yiyemem hiç," dedim ona acıdığımı düşünmesin diye.

"Tamam," dedi öksürürken. "Ama uzağa gitmeyelim."

Kafamı salladım. "Çok güzel bir yer biliyorum buraya yakın," derken elini tuttum gülümseyerek.

Onu Can Kırığı'na getirmem yalnızca beş dakikamızı alırken yol boyunca sohbet etme fırsatı bulduk. Ailesini hiç tanımamış Ahmet. Kendini bildi bileli sokaktaymış. Amcası çalışmasını istiyormuş ondan... Okula gidemiyormuş bu yüzden.

Boş bir masaya otururduk birlikte. Yüzünde mutlu bir tebessüm belirmişti içeri girince.

"Ulaş abim de beni hep buraya getirir," dediğinde şaşırdım.

Bahsettiği Ulaş, benim tanıdığım Ulaş mıydı acaba? O sırada masamıza Can Ağabey geldi.

İkimize de gülümserken eli Ahmet'in saçlarına uzandı ve okşadı şefkatle. "Ah ulan Ahmet," dedi hüzünlü bir bakışla. "Bir şey olursa bana gel demedim mi be oğlum?" diye ona sitem etti.

Ahmet ona gülümseyip, "İyiyim zaten," dedi halinden asla şikâyet etmeyerek. "Arya Abla tek başına kahvaltı edemiyormuş. Ona eşlik edersem tüm mendillerimi alacağını söyledi," diye açıkladı durumu bir-

kaç kez öksürerek.

Can Ağabey'le gözlerimiz çakıştığında utandım biraz. Çünkü o asıl amacımı anlamıştı ve bu biraz utandırmıştı beni. Can Ağabey bana sıcak bir gülümseme ile baktı. O sırada yanımıza biri daha katıldı.

Ahmet'le gözlerimizi gelen kişiye çevirdik. Ulaş'tı. Lafının üzerine geldiğine göre iyi bir insandı. Ahmet'in kafasına koydu elini o da samimi bir gülümsemeyle. Yüzündeki o samimiyet insanın içini ısıtan cinstendi. Bana göstermediği türdendi.

"Nasılsın?" diye sordu göz kırparak ona. "Özlettin kendini."

Ahmet gözlerinin içi gülerek baktı Ulaş'a. "Asıl biz göremiyoruz seni abi," dedi onu özlemiş gibi. "Yoksun bir haftadır."

Ulaş'ın gözleri birkaç saniyeliğine bana sonra tekrar Ahmet'e dönmüştü. "İşlerim vardı. Proje yetiştirmeye çalıyorum. Sen ne iş peki? Mendile mi başladın? Hastasın bir de?"

Ahmet burnunu çekip, "Ekmek parası," dediğinde Can Ağabey buruk bir şekilde gülümsedi.

Ulaş kafasını sallarken "Doktor sana bir baksın," dedi.

Kutay'ı kastediyordu sanırım. Ahmet omuz silkti yavaşça. Sonra Ulaş'a beni işaret etti.

"Arya Abla'yı tanıyor musun? Aynı sana benziyor."

Ulaş bana baktı. Ne tepki vereceğimi bilemeyerek gülümsedim.

"Biz kahvaltı edeceğiz Arya Abla'yla, sen de katıl bize."

Kafamı sallayarak onayladım Ahmet'i. İsterse bize katılabilirdi pek tabii. Ulaş yavaşça kafasını sallayıp bir sandalye çekerek katıldı bize. Can Ağabey afiyet olsun dileyerek ayrıldı yanımızdan.

Masaya serpme kahvaltı getirildiğinde sessizce oturuyordum. Ulaş, daha çok Ahmet'le konuşuyordu. Hukukları eskiydi belli ki.

Ahmet bana, "Arya ne demek?" diye sordu merakla.

Bu soruyla Ulaş da bir an bana bakıp gözlerini çatalına çevirdi. Sanırım canı sıkkındı hâlâ.

"Aslında yabancı bir kökene dayanıyor ismim ama annem bir gemiciden duyup koymuş. Ben öyle biliyorum," diye açıkladım. "Yelken indirmek demek."

Ahmet gülümsedi. "Hikâyesi çok iyiymiş. Ulaş Abi'nin ismiyle uyum-

lu. Onun da-"

Ulaş, gözleriyle uyarıp önündeki tabağa vurdu çatalını. "Çene çalışsın... Ama yemeğe."

Ahmet ona gülüp önündeki tabaktan atıştırmaya başladığında kötü kötü baktım Ulaş'a. İsminin hikâyesini merak etmiştim şimdi. Ben anlatmıştım, o da söylese olmuyor muydu?

Önümdeki omletten bir çatal alıp ben de karnımı doyurmaya koyuldum. Ulaş uzun güzel parmaklarıyla çatalını kavramıştı ama yemiyordu hiçbir şey, tabağında oyalanıyordu.

Ahmet lokmasını çiğnerken ikimize baktı. "Siz Arya Abla'yla tanışıyor musunuz?" diye sordu Ulaş'a.

Ulaş kafasını salladı. "Karşı komşumuz."

Ahmet'in gözleri kocaman oldu şaşırdığı için. "Yuh! Tesadüfe bak."

O sırada Ulaş'la aynı anda, "Tesadüf diye bir şey yoktur," diye mırıldandık ve bu bizi göz göze getirdi.

Tüylerim diken diken oldu. Utandım. Ulaş'ın koyu kahve gözleri öyle etkileyiciydi ki bir süre çekemedik bakışlarımızı birbirinden. Keşke dedim o an içimden. Keşke sen de bir çocuk olsan ya da içindeki çocuğu göstersen de derdini anlasam Ulaş. Ne saklıyorsun sır gibi gözlerinin ardında? Niye susuyorsun bu kadar? Neden soğuksun bana karşı böyle?

Ahmet kıkırdayınca utanarak gözlerimi kaçırdım. O sırada telefonumun saatine takıldı gözlerim. Ağzımdaki lokmayı çabucak yuttum telaşla.

"Ben okula geç kalıyorum. Kalksam sorun olmaz değil mi?" diye sordum ikisine çantamı omzuma alırken.

Ulaş kafasını iki yana sallayıp, "Keyfine bak kız çocuğu," derken Ahmet, bana teşekkür etti.

Mendillerini alıp ücretini ödedim ve saçlarını okşadım şefkatle. Gülümseyerek cüzdanımı çantama koymadan doğruca kasaya ilerledim. Çantamdan cüzdanımı çıkaracakken bir el beni bileğimden yakaladı. Şaşkın gözlerimi o elin sahibine çevirdim.

Ulaş'a baktım meraklı gözlerle, "Ne oldu?"

"Hesabı ben öderim," dedi kendi cüzdanını çıkarırken. "Sen git okuluna."

Kaşlarımı çattım. "Olmaz. Ben öderim."

O da kaşlarını çattı. "Seninle tartışmayacağım kız çocuğu. Ben hallediyorum, sen okula git."

"Hayır gitmiyorum," diye direttim. "Ahmet'i ben davet ettim. İstersen kendi isteklerini sen öde."

Ona söz hakkı tanımadan kartımı kasaya uzattığımda kasadaki kadın bıyık altından güldü Ulaş'a.

Görevli ablaya, "Hepsini," dedim alçak sesle.

"Tam bir kız çocuğusun," diye söylendiğini işittim Ulaş'ın.

Onu gıcık ettiğim ve tartışmayı kazandığım için keyiflendim. Hep o sinir bozacak değildi ya.

Para üstümü alıp ona otuz iki diş gülümsedim ve Ahmet'e el sallayıp Can Kırığı'ndan ayrıldım. Biraz geç kaldığım için hızlı hızlı yürüdüm okula. Yavaştan bir yağmur başladı o sırada. Kapüşonumu takıp koşmaya başladım bu kez ve gülümsemem bir süre daha benimle kaldı.

ULAŞ TÜTÜNCÜ

Ahmet karnını doyururken iştahım olmadığından yalnızca çay içip birkaç zeytin yemiştim. Ahmet ise hem iştahlı hem de meraklıydı her zamanki gibi.

"Arya Abla güzel değil mi?" diye sordu imalı bir sesle.

"Öyle mi?" diye sordum ben de kaşımı kaldırıp.

O sırada gözümün önünde belirdi kız çocuğunun yüzü. Açık kahve saçları, alnına dökülen kâhkülleri, kilosuna göre dolgun yanakları ve kocaman gözleriyle duru bir güzelliği vardı. Zira onu ilk gördüğümde de sevimli bulmuştum. Yüzü sevimliydi, hali, tavrı ve ses tonuyla gerçek gibi bile durmuyordu çoğu zaman.

Ahmet soruma "Öyle öyle," dedi bilmiş bir sesle. "Yakışırdınız bence, evleriniz bile yakınmış. Kaçırma bence."

"Ne zamandır bu işi yapıyorsun Ahmetciğim?" diye sordum göz kırpıp iğneleyici bir ses tonuyla.

Güldürdü bu onu. "Tamam, tamam kızma. Bir öneriydi abi sadece."

"Çenen yemek için çalışsın demiş miydim sana?" deyip elindeki çatala vurdum.

Ahmet okula gidemiyor olsa bile zeki ve kurnaz bir çocuktu. Hoş, sokakta yaşamak istiyorsa buna mecburdu zaten. Annesini babasını hiç tanımamıştı, amcası olduğunu iddia eden bir omurgasız tarafından çalıştırılıyordu çok küçük yaşından beri. Sosyal hizmetlere götüreyim seni diyecek olmuştum bir kez. Sevgisiz büyüse de ailesi saydığı insanları göremezsem diye ödü kopmuştu.

"Yine daldın abi," dedi çayını içerken.

İç çekip çayımı bitirdim. "Bitir de kahvaltını, bize gidelim. Saçların uzamış, berbere uğrarız," derken saçlarını karıştırdım. "Eve gider Pes de atarız birkaç el, bırakırım seni sonra eve."

Beni onaylarken gözlerinin içi gülmüştü. Ona gülümseyip kalktım masadan kendi hesabımı ödemek için.

Kasanın önünde cüzdanımı açtığımda, kasada duran gündüz şefi Garson Gülşen Hanım kafasını iki yana salladı. "Arya ödedi hesabı."

Kaşlarım çatıldı. "Kendi yedikleriyle Ahmet'inkini ödemedi mi?"

Gülümsedi bana eğlenen bir ifadeyle. "Yok. Toptan ödedi her şeyi."

Kaşla göz arasında çevirdiği işe bak! "Benim payımı bahşiş say, buradan da benim hesabımı al sana zahmet," diyerek kartımı uzattım.

Gözlerini devirdi bu tutumuma. "Huysuz."

Yorum yapmadım. Boş zamanlarımızda burada çalıştığımız için belli bir samimiyetimiz vardı her çalışanla. Gülşen Hanım da kötü biri değildi.

Ahmet beni masada beklerken yanına döndüm işlerimi halledip. "Tamam mısın?" diye sordum ceketimi alırken koltuktan.

Kafasını salladı. "Tamamım Abi."

Birlikte çıkışa giderken Can Ağabey'e iki parmağımla asker selamı verdiğimde elini kaldırdı o da. "Selametle Ulaş'ım," dedi.

"Eyvallah," dedim Ahmet'le birlikte durağa doğru yürürken.

"Argun Abi'nin arabasını gördüm geçen hafta. Pert olmuştu. Nasıl oldu o? Kaza mı yaptı?"

Sigara paketimden bir dal alırken, "Erim yaptı," dedim.

"Şu sarışın züppe olan mı?" diye sordu kaşları çatılırken.

Tabiri beni gülümsetti, onu başımla onaylayıp sigaramı yaktım. "Siz niye onunla kavgalısınız ki abi?"

"Çok eski, derin bir mevzu," dedim derin bir nefes alırken sigaramdan. "Senin boyunu aşar."

Gözlerini devirdi. "Öyle olsun bakalım."

Büyümüş de küçülmüş hali beni gülümsetirken saçlarını karıştırdım. Bir otobüse atlayıp önce berbere uğradık, sonra eve yürüdük birlikte. Eve girdiğimizde Kutay'ın, Ahmet gelirse diye aldığı birkaç parça eşyayı banyoya koyup Ahmet'i banyoda bıraktım.

Odama dönüp çalışma masamın üzerindeki maketime daha sonra da eskiz çizimlerime baktım.

'Proje: Yangına Dayanıklı Ev Tasarımı'

#8. BÖLÜM
SAKLAN'MA

Kaybedecek neyim kaldı dedikçe etinden et kopardılar.
Kaybettikçe kaybettin.
Ve ölürken şu döküldü dudaklarından:
Ölünce beni gömmeyin,
Yeteri kadar çürüdü bedenim.

Salonumun Galata Kulesi'ne bakan camının önüne iki tekli koltuk koymuş, kitap okuma köşesi yapmıştım kendime. Şimdi o koltukta oturmuş cama çarpan yağmur damlaları eşliğinde Galata Kulesi'ni izliyordum. Canım sıkkındı biraz. Bir sebebi yoktu, sıkılıyordum yalnızca. Zaman zaman enerjim düşüyordu, havaların da etkisi vardı elbette. Yaz gelsin istiyordum.

Cama çarpan her yağmur damlası iz bırakarak aşağı süzülüp bir başka damla ile birleşip büyüyerek akarken aklıma Ulaş gelmişti. Herkesin bir iz bırakma şekli var demişti. Gerçekten öyleydi, her şey iz bırakıyordu gerçekten. İz bırakmak kendinden parça vermekle ilgiliyse zamanla azalması mümkün müydü insanın? Acılar iz bırakıyor ama azalmıyor gibiydi hiç.

Gözlerim doldu. Babam ve annemin izleri mi kalmıştı ruhumda acaba? O yüzden mi sızlıyordu her yerim? Saçlarım artık uzamıyor, yaşım hiç büyümüyordu sanki. Zaman büyütmez çünkü bizi. Büyümek demek büyük şeylerle mutlu olmak demek, ben öyle mutlu olamam ki.

Zaman her şeye ilaç belki ama inat edip geçmişten kopamamanın zamanla bir ilgisi yok. İçimdeki acının dinmiyor oluşu kabullenemeyişimdendi. Çok iyi biliyordum bunu. Biraz olsun kabullensem anne ve babamın öldüğünü belki daha az acıyacaktı canım zamanla ama yapamıyordum işte. Hemen hemen her gün gördüğüm kâbuslarla hep hatırlıyordum. Tekrar kahroluyordum, her sabah beni öperek uyandıran babamın, annemin artık yanımda olmayışını kabullenemiyordum. Hâlâ gerçek gibi

gelmiyordu, sanki asıl kâbus şu an yaşadığımdı, uyandığımda yatağımda uyuyor olacaktım, yanımda babam olacaktı.

Derin bir nefes alarak kalktım ayağa.

Kapat gözlerini Arya, bu bir rüya değil.

Elimi bir süredir önünde dikildiğim parmaklıklara uzatmaya zorladım. Siyah demir parmaklıklardan birini tuttuğumda tüm bedenim ürperdi. Tüylerim diken diken olurken zaten üşümüş parmaklarıma dalga dalga yayıldı demir parmaklığın soğukluğu. Olmaktan korktuğum bir yerde, yalnızdım yine.

Hafifçe iterek açılan kapıdan içeri bir adım attım. Yüzüme vuran yağmur ıslanan saç diplerimi uyuşturuyordu sanki. Bedenim değil, âdeta ruhum titriyordu. Bir kapı eşiği havayı etkiler miydi? Etkiliyordu. Mezarlığın içi dışından daha soğuktu.

Mezarlığın içinde nereye gideceğimi bilmeden yürüdüm bir süre. Hafızamda, en son dokuz yaşımda yürüdüğüm yolu canlandırmaya çalıştım. Öldükleri yeri unutamıyordum ama gömüldükleri yeri hafızamda tutamıyordum. Bu muydu hayatın cilvesi dedikleri?

Hatırlamıyordum. Kenan Amca'nın kumaş ceketinin ucunu sıkı sıkı tutarkenki hissi hatırlıyordum ama yürüdüğüm yolu hatırlamıyordum. Başımı hiç kaldırmadığım içindi belki ya da kalbim çok kırık olduğu için. Çok korktuğum içindi belki de. Şimdi de çok korkuyordum.

Yağmur şiddetini yavaş yavaş artırırken içim ezilerek yürümeye devam ettim mezarlıkta. Ne kadar büyük olabilirdi ki bir mezarlık? Tüylerim diken diken oldu. Neden bu kadar çok ölen var?

Ayaklarım beni görkemli bir kabre getirdiğinde genzim ağrıyor, burnum sızlıyordu. Henüz kuruyan gözlerim mezar taşlarıyla tekrar doldu.

TANER ATEŞ & DERYA ATEŞ

"A-annecim," diye mırıldandım ayaklarımı sürüyerek biraz daha yaklaşırken kabre. "Ba-bacım... B-ben, gel-dim."

Titreyen dudaklarımdan bir hıçkırık azat olduğunda başımı eğip kendimi serbest bıraktım ve o yağmurun altında bir süre yalnızca ağladım.

Kabrin bir metre kadar önündeki yolun, toprak zemine doğru kavislenen kısmına oturmuş, sessizce bir süre mezar taşlarını izlemiştim yalnızca. Yağmur durmuş, ben çamur olmuştum ama düşünebildiğim tek şey annem ile babamın iki metre toprağın altında yattığıydı. Sevdiğin insanı toprağın altında hayal etmek korkunç bir şey. Keşke durdurabilsem bunu.

"Ben," diye mırıldandım ama ne diyeceğimi bilemedim.

Sanırım iyi insanların belli günlerde sevdiği insanları görmeye hakları vardı. Suna Annem öyle söylemişti ama hangi günler olduğunu hatırlamıyordum. Konuşsam beni duyarlar mıydı ki acaba? Keşke bir işaret alabilseydim.

Bacaklarıma sardığım kollarımı daha da sıkılaştırıp titreyen dudaklarımı birbirine bastırdım. Onlar iyi insanlardı, bence Allah izin verirdi onların beni duymasına. Çünkü iyi olduğumu bilsinler istiyordum.

"B-ben... İyiyim," dedim titreyen dudaklarımla. Burnumu çektim içli içli sonra. "On sekiz yaşıma gireceğim yakında." *Ve siz hep aynı yaşta olacaksınız.* "Bu zamana kadar gelmediğim için üzgünüm." Yutkuna yutkuna zorlukla kurduğum birkaç cümleden sonra bir daha ağzımı açamadım.

Sessiz geçen bir düzine zaman sonrasında esen rüzgâr sırılsıklam bedenimi ürpertirken burnumu çekip gözlerimi kollarıma silerek oturduğum yerden kalktım yavaşça. Islanmış ve çamura bulanmıştım ama umurumda değildi. Buradan gitmek, bir yere saklanmak, uzun süre orada kalmak istiyordum. Biri beni saklasın istiyordum. Biri beni bu acıdan kurtarsın istiyordum.

Yere bakarak yürüdüğüm için birine çarptığımda düşecek gibi oldum ama çarptığım kişi tuttu beni güçlü kollarıyla, düşmeme izin vermedi. Canım acımamıştı ama ağlamak için bir bahane gibi geldi. Acıyla inleyip ağlamaya başladım yine.

"Kız çocuğu?" dedi beni tutan adam, sorar gibi.

Tanıdık bir ses duymanın verdiği rahatlığı sanırım uzun zaman sonra ilk kez yaşadım. İstesem... Ulaş saklar mıydı beni bir yere?

Başımı yerden kaldırıp ona baktığımda onun da ıslandığını gördüm. Saçları alnına dökülmüştü, üzgün görünüyordu yine.

"Ulaş," diye ismini fısıldadım ağlayarak. "Sakla beni... Lütfen."

Anlamadığı gözlerinden belli olsa da geri çevirmedi bu isteğimi. Mezarlıkta çamur içinde, ağlayan birini geri çevirmek acımasızlık gibi gelmişti belki de ona. Eli bana uzandı yavaşça. Sırtımdan hafifçe iterek beni çıkışa yönlendirdi.

"Titriyorsun," dedi durgun bir sesle.

Kaldırımdaki taşlara bakıyordum. "Sence," diye mırıldandım, "ölmek nasıl bir şey Ulaş? Yanarak ölsen bile üşür müsün acaba? Kabir soğuk bir yer mi? Çok soğuk çünkü burası."

Sırtımdaki eli yanına düşerken adımları yavaşladı, bakışlarımı yerden kaldırıp ona çevirdim. Gözlerime baktı. Gözlerinde onun da canı acıyormuş gibi bir ifade vardı ve birkaç saniye kaldı. Sonra derin bir nefes alıp ah çeker gibi geri verdi. O da mı birini kaybetmişti? Canını mı yakmıştım istemeden?

Yutkundu gözlerime bakarak. "Üşümüyorlardır," dedi beni teselli etmek ister gibi.

Sonra beni mezarlıktan çıkardı yavaş adımlarla. Yine de mezar taşlarına bakmaktan alamadım kendimi. Ulaş, nazikçe çenemden tutup başımı aksi yöne, kendisine çevirene kadar sürdü bu.

"Bakma daha fazla," dedi kafasını iki yana sallayıp.

Gözyaşlarım usulca gözlerimden düştüler, yavaşça kafamı salladım. "Tamam," diyebildim yalnızca.

Bakışlarımı yere çevirdim sonra. Ayaklarım sorgusuz sualsiz onu izledi. Bir süre sonra mezarlık geride kaldı. Adımlarımız bizi bir yere getirdi ve yürümeyi bıraktığımızda kafamı kaldırdım yerden. Bir çocuk parkına gelmiştik. Beni buraya getirmesine şaşırdığımdan ona baktım. O da bana bakıyordu.

"Saklan hadi," dedi çenesiyle parkı gösterirken.

Daha önce o parkta kumlara uzanırken saklanabilir miyim diye izin almıştım, bu yüzden beni yine çocuk parkına getirmişti sanırım. Bu kalbimi acıttı. Gözlerimi montuma silip burnumu çekerek mavi renkli borunun içine saklandım. Yağmur yağdığı için tek kuru yer orasıydı. Borunun içine oturup bacaklarıma sardım kollarımı. Başımı dizlerime yaslayıp bir süre orada sakinleşmeyi bekledim.

Ne Ulaş'ı görebiliyordum ne de ona dair bir ses duyuyordum. Hiç konuşmadı, hiçbir şey sormadı. Belki de gitmişti. Niye kalsındı ki yanımda? Bir sebebi yoktu, aksine iş çıkarmıştım başına. Ama kalmasını istiyordum. Hiç değilse şu an, burada, bu kadar mutsuz ve ıslakken yansız kalmayayım istiyordum. O bu durumda olsa ben kalırdım çünkü. O da benim için kalsa olmaz mıydı?

Bir süre daha sessiz kaldıktan sonra adımlarını işittim. Gitmemişti. Borunun önünde dikilip içeri baktı, sanırım ben de ses çıkarmadığım için merak etmişti o da. Ardından gözlerini önüne çevirdi bana biraz sırtını dönerek. Sigara içiyordu, kaşları çatıktı biraz.

Derin bir nefes alıp çıktım borunun içinden ve yanında dikildim sakinleşmiş bir şekilde. Dudaklarıma bir gülümseme yerleştirdim.

"Teşekkürler," dedim içtenlikle gülümseyerek.

Gerçekten bu iyiliğini unutmayacaktım. Hiçbir şey söylemeden gülümsememe bakarken sigarasından derin bir nefes aldı, izmariti yere attı ve botuyla ezdi.

Yürümeye başlayınca peşine takıldım ben de. Eve gidiyorduk artık sanırım. Kafam dağılsın diye yerdeki su birikintilerine basarak yürürken onun neden burada olduğunu düşündüm. Onu mezarlığa getiren neydi? Kimi kaybetmişti? O da benim kadar üzülüyor muydu?

"Ailen miydi?" diye sordum kısık bir sesle ailesi olmasından endişe duyarak.

Nerden bahsettiğimi anlayıp başını iki yana salladı. "Değildi."

"Ben eve gidebilirim tek başıma. Sen ziyaretini erteleme," dedim benim yüzümden bölündüğü için üzülerek.

Önemsiz der gibi bir kafasını iki yana salladı. "Ehemmiyeti yok. Başka zaman gelirim," dedi bakışlarını bana çevirirken.

Bana bakınca ona gülümsedim içtenlikle yine.

"Ağlama daha fazla," dedi hoşnutsuz bir sesle. "Pandaya benzedin iyice"

Önce şaşırdım bu söylediğine. Sonra da beni benzettiği şeye elimde olmadan güldüm ve gözlerimi önüme çevirdim. Muhtemelen göz çevrem ve burnum kızarmıştı bu yüzden anlaşılabilir bir benzetmeydi. Sanırım

pandaların, üzülünce birine sarılmak istedikleri hakkında bir şey okumuştum. Bu açıdan da benziyorduk aslında. Keşke sarılacağım biri olsaydı istediğim her an. Ama bir tek Koca Göz vardı.

Balkonda oturmuş kitap okuyordum. Saat 01.35'e geliyordu ve ben kriz geçirmekten korktuğum için uyumuyordum. Ne zaman çok ağlasam mutlaka geçiriyordum çünkü. Zaten yeterince kötü bir gündü, bir de panik atak yaşamak istemiyordum.

Yan balkonun kapısı açıldığında başımı kaldırıp baktım refleksle. Ulaş'tı. Elinde sigara paketi ve çakmağı, üzerinde incecik bir tişörtle saçı dağınık bir halde çıkmıştı. Balkonun kapısını arkasından çekerken göz göze geldik; duraksadı beni görünce.

Ona nezaketen gülümseyip okuduğum kitabıma döndüm tekrar. Ulaş da ondan beklediğim gibi hiçbir şey söylemeden sessizce sigarasını içmeye başlamıştı.

"Erken uyumuyor muydun?" diye sormasını beklemiyordum.

Şaşırmıştım, gözlerimi ona çevirdim. Yüzümü görünce kaşı kalktı onun da.

"Ne oldu?"

"Hiç," diye mırıldandım gülümseyip. "Benimle konuşmana şaşırdım."

"Konuşmuyor muyuz normalde?" diye sordu.

"Ben konu açmazsam sen konuşmuyorsun genelde benimle."

"Gerek duymadıkça konuşmam... *genelde*," dedi vurgulayarak.

Yüzümde muzip bir gülümseme oluşurken kafamı sol omzuma yatırdım biraz. "Şu an gerek mi duyuyorsun yani?"

Kaşları çatıldı onu yakaladığım için ama cevap vermedi. Güldüm alçak sesle. Ardından ilk sorusuna cevap vermedim sohbet etmek isteyerek.

"Uyuyamadım," diye mırıldandım.

Yüzüme o tanıdık durgun ifadesiyle bakarken yine hüzünlü gibiydi. Neden uyuyamadığımı tahmin edebiliyordu sanırım.

"Ulaş?"

"Efendim," dedi ilgiyle gözlerime bakarak.

"Ölüm hakkında," diye mırıldandım, "ne düşünüyorsun?"

Sigarasından büyük bir nefes alıp başını karşıya çevirdi. Belirginleşen âdemelmasına baktım. Sigara dumanını üfledi sonra.

"Bizim ne düşündüğümüzün hiçbir önemi yok," dedi usulca. "Taktiriilahi." Gözlerini gökyüzüne çevirdi. Ben de onun yüzünün ardında kalan gökyüzüne baktım. "Bana sorarsan, sonsuzluğa uğurlanış, huzura eriş gibi temenniler insanoğlunun deli gibi korkup kendini avutmak için uydurduğu birkaç safsatadan ibaret. Kimse sona erdiğini kabul etmiyor, korktuğundan dilleri varmıyor ya da kuru bir nezaketi hoş görüyor kayıp yaşayan kişiye. Demem o ki kız çocuğu, ne oluyorsa ölenin arkasında bıraktıklarına oluyor. Öleni sözleriyle huzura erdirmeye çalışanların, nezaket ve merhamet dilenenlerin kendileri ölüyor aslında. Yani, ölüm, hissiyatta sana, fiiliyatta başkasına olan bir eylem."

Daha önce ölüme bu açıdan bakmamıştım. Haklıydı. Ölümden korkup kendimizi avutuyor, avutulmak istiyorduk arkada kaldığımız için. Haklıydı. Ben daha çok ölmüş gibiydim.

Gözlerine baktım. Gözlerine yansıyordu gökyüzü, bulut gözlerine inmiş gibiydi. Bulutları çok severdim; onun da gözlerine yakışmıştı ama bulutlar çok uzaktı, kaçıp giderlerdi hep. Ulaş uzak dursun, kaçıp gitsin istemiyordum. Yoksa yalnız kalırdım yine. Yalnız kalmayı, hiç istemiyordum.

Sessizce gökyüzünü izledik birlikte. Ulaş bir süre sonra içeri girdi. Saat üç oldu. Apartmanın kapısının sesini işittim. Eve sığamıyormuş gibi kendini sokağa atan Ulaş'ı gördüm. Sigara yaktı karanlığın içinde. Belki o da bir kaybın acısını omuzluyordu benim gibi. Bilmiyordum ama gün geçtikçe onun soğuk değil yalnızca çok üzgün biri olduğunu düşünmeye başlıyordum.

Karşımdaki boy aynasına bakarken parmaklarımla kâhküllerimi tarayıp son kez kılığıma kıyafetime göz gezdirip gülümsedim kendime. Okul çantamı omuzlarıma alırken yatağımda beni izleyen Koca Göz'e gülümsedim.

"Ben okula gidiyorum buralara sana emanet," deyip ona el salladım ve çıktım odamdan.

Montumu giyip anahtarımı da alıp kapımı açtım. Botlarımı giyerken binadaki sessizliği, merdivenleri çıkan ayak sesleri böldü. Solumda kalan merdivenlere bakınca daha önce kapı deliğinden gördüğüm Esra ile karşılaştım. Onu görüyor olsam da resmi olarak tanışmış değildik.

Gözlerimiz kesiştiğinde gülümsedi ben de o sırada botlarımı giyip doğrulmuştum.

"Günaydın," dedi parlak bir gülümseme ve sevecen bir sesle.

Samimiyeti ve pozitif enerjisi bana yansırken ben de içtenlikle gülümsedim ona. "Günaydın."

"Nihayet tanışabildiğimize sevindim," dedi elini tokalaşmak için uzatıp. "Ben Esra, Bahadır'ın sevgilisiyim."

Konuşurken Deniz gibi gözlerinin içi gülen biriydi ama Deniz'den çok daha farklı bir enerjisi vardı.

"Arya," dedim elini sıkarken. "Memnun oldum."

Ellerimiz ayrılırken beklemediğim bir şekilde yüzüme uzandı ve küçük bir çocuk sever gibi yanaklarımı sıktı. Şaşırdığımı fark edip ellerini çekti hızla.

"Ay affedersin," dedi mahcup bir ifadeyle. "Ben dolgun yanak görünce sıkmadan yapamam da. Sen de... çok sevimlisin," diye açıklamaya çalıştı ve bu söyledikleri utandırdı beni. Yanaklarımın ısındığını hissettim. "Bahadır yeni tanıştığım insanlara bunu yapmamam konusunda uyarır hep ama sen çok sevimlisin dayanamadım, özür dilerim."

Utangaç bir gülümseme yayıldı yüzüme. İltifat almak kalbimi sıcacık etmişti. Kötü bir günün ardından böyle hissetmek iyi gelmişti.

Gülümseyip, "Kızmadım, sorun değil," dedim rahatlaması için.

"Oh, sevindim," dedi o da gülerek. "İsmin de senin gibi çok güzel. Arya," derken dikkatle telaffuz etti ismimi.

"Teşekkür ederim," dedim başka ne denir bilemeyerek.

İltifat almak güzel bir şeydi ama karşılaması kolay değildi benim için pek. O sırada karşı dairemin kapısı açıldı. İkimizin de bakışları kapıya çevrildi dikkatle. İlk Argun çıktı evden. Peşi sıra Bahadır, Kutay ve en son da Ulaş...

Gözleri bize kaydı onların da. Önce Esra neşeyle "Günaydın," dedi onlar yanıt verince ben de "Günaydın," dedim. Esra, Bahadır'a elini uzatırken Bahadır, Esra'nın uzattığı elini tutmuş saçlarına bir öpücük bırakmıştı nazikçe. Bahadır'ın Esra'yı çok sevdiğini anlamıştım o hediye için konuşurken, onunla evlenmek istiyordu halihazırda, sadece şartların uygun olmasını bekliyordu. Esra ile yeni tanışmıştık ama onları kampüslerinin bahçesinde görüyordum ve Esra'nın da onu çok sevdiği bakışlarından belli oluyordu.

"Arya ile tanışmışsın sonunda," dedi Bahadır ona gülümseyerek; sonra da bana baktı.

"Evet tanıştık," diye onayladı Esra. "Yanaklarını da sıktım, hiç kızmadı," diye de ekledi.

Gülümsetti bu söylediği beni yine. "Rica ederim."

Bahadır gözlerini devirirken bana gülümsedi. "Teşekkürler anlayışın için."

Esra'ya takılması çok tatlıydı.

"Ben gideyim artık," dedim Esra'ya bakıp. Vedalaşır gibi gülümsedim. "Okula geç kalacağım."

Onlara el sallayıp merdivenlere yönelecekken Esra nezaketle uzanıp salladığım eli yakaladı.

"Ateş Koleji'nde okuyorsun değil mi?" diye sordu üniformama bakarken.

Başımla onayladım.

"Tamam biz de aynı yere gidiyoruz, bırakalım seni."

Tam buna hiç gerek olmadığını söyleyecekken yüz ifademden utangaç biri olduğumu anlamış gibi aniden Bahadır'a döndü. "Arya bizle geliyormuş aşkım," diye haber verdi ona.

Bahadır güldü.

"Kız çocuğunun haberi var mı bundan?" diye sordu Ulaş arkalarında dikilmeye başladığı sırada.

Esra'nın hafifçe kaşları çatıldı. "Kız çocuğu mu?" diye sordu. "Arya mı çocuk? Maşallah gencecik müthiş güzellikte bir kadın," diye düzeltti onu.

İltifatlarından ötürü yanaklarım kızarmıştım; domatesten farkım kalmamıştı muhtemelen. Ulaş bu kez beni bir pandaya değil, domatese benzetecekti ve hitap şekli domatese terfi edecekti muhtemelen.

"Bak utandırdın kızı," diye de Ulaş'ı suçladıktan sonra bana döndü Esra. "Sen takma bu adamı, hadi inelim," deyip Bahadır'ın kolundan çıktı, benim koluma girerek aşağı yönlendirdi.

Birlikte sokağın sonuna yürüdük. Ulaş bir sigara yakmıştı bile çoktan.

O da okula geliyor sanmıştım ama sokağın sonuna geldiğimizde elini kaldırıp, "Hadi eyvallah," diyerek bizden ayrılmıştı.

Arkasından baktım o bizden uzaklaşırken.

"Marangoza mı gidiyor, ozolite mi?" diye sordu Esra merakla sevgilisine.

Benim de meraklı bakışlarım Bahadır'a döndü. Bahadır bizi otoparktaki arabasına yönlendirirken başıyla onayladı Esra'yı. "Marangoza."

"Göstermedi mi hâlâ ne yaptığını?" Esra'dan bir meraklı soru daha gelmişti.

Başını iki yana salladı Bahadır. "Bitmeden göstermeyecekmiş bu kez. Özel, meşakkatli bir şey yapıyor, belli. Normalde gösterirdi."

Esra nezaketle kapımı açtığında ona teşekkür ederek bindim arabaya. O da yanıma oturdu. Kutay'ın da Argun'un arabasına bindiğini gördüm.

Okula geldiğimizde teşekkür ederek indim arabadan. Arkalarından el sallayıp okula yüzümü döndüğümde merakla beni izleyen Deniz'le karşılaştım. Gülümsetti bu ifadesi beni. Yanına gittim hemen.

"Komşularınla iyi geçiniyorsun bakıyorum," dedi muzip bir sesle. Ulaş'ı ima ettiğini bildiğimden utanarak ona gözlerimi kıstım kızar gibi.

"Bahadır'ın sevgilisi Esra ile tanıştım. O da bırakmayı teklif etti," diye açıkladım durumu.

Gülümsedi muzip ifadesini hiç bozmadan. "Ulaş nerede?"

"Deniz," dedim gözlerim hâlâ kısık kötü kötü ona bakarak. "Bak kızıyorum he."

Deniz bu ifademe gülerken muzip muzip bakmaya devam etti. "Kızıyorsun he," diye taklit etti beni.

İkimiz de gülmeye başladık. Ellerini kafalarımızın üzerine koyup bizi uzaklaştırıp aramızdan geçti Emir.

"Yapmayın öyle kalırsınız bak," diye dalga geçti bizimle okula giderken.

Bu bizi daha çok güldürürken ikimiz de birbirimizin saçını düzeltip Emir'i umursamadan gülerek okula girdik.

Okul çıkışı Suna Anne'mi özlediğim için çocuk esirgeme kurumuna yürümüştüm. Yürüyebileceğim kadar yakın olduğunu telefonumdan bakınca anlamıştım. İstanbul'u hiç bilmiyordum ama içinde büyümüştüm. İronikti.

Buruk bir tebessümle kurumun bahçesindeki güvenlik görevlisine selam vererek kolayca içeri girdim. Tanıdık olsa bile artık yabancı gelen bu görüntüye bakmak tüylerimi ürpertti. Bahçede bir sürü çocuk vardı, serbest saatteydiler. Garip bir histi. Buraya hem ait hem yabancıydım sanki.

Gözlerimi bahçede gezdirirken Ahmet ile göz göze geldiğimizde durdum, şaşkındım. Ahmet de beni gördüğüne şaşırdı ve yüzü tanıdık birini görmenin mutluluğuyla aydınlandı.

"Arya Abla?" dedi koşarak yanıma gelirken. "Ne işin var burada?" diye sordu gülümseyerek bana. "Yoksa beni mi görmeye geldin?"

Gözleri doldu bunu sorarken. Artık burada mı kalıyordu? Ne zaman olmuştu bu?

"Burada kaldığını bilmiyordum," dedim yüzümde buruk bir tebessümle. Uzanıp saçlarını okşadım sevgiyle. Kalbim acıdı.

Anladım der gibi omuzları düşerken ensesine dokundu utanmış gibi. Utanma Ahmet, elinde değil ki bu.

"Ulaş Abim burada daha iyi olacağımı söyledi," dedi buğulu gözleriyle gülümseyerek. "Artık çalışmayıp okula gidiyorum ve yemekleri güzel."

Buruk olsam da başımı salladım ve gülümsedim ona üzülmesini istemeyerek. Burnum sızlamıştı benim de ama ağlayıp onu incitmek istemiyordum.

"Çilekli pastası çok güzel değil mi?" diye sordum ona daha rahat hissettirmek isteyerek.

Ahmet'in bakışları değişti. Şaşırdı bu soruma. Benim de burada kaldığımı anladı. Onu anladığımı hissetmenin verdiği rahatlamayla

gözleri daha çok dolarken kafasını salladı hafifçe. "Güzel," diye onayladı beni.

Benim de gözlerim hafifçe doldu elimde olmadan. Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Ben de senin yaşlarında geldim buraya," deyip yanağını okşadım. Teselli etmek istedim onu. "Bakıcı anneler ve öğretmenler çok iyidir."

Başıyla onayladı. Ağlamasını göstermek istemiyormuş gibi arkasını dönüp gözlerini sildi hemen. "Sen neden geldin abla o zaman?" diye sordu gözlerini tekrar bana çevirirken hiçbir şey olmamış gibi.

"Birini ziyaret etmek için," diye açıkladım kısaca.

O sırada yanımızda duran kişiye döndük. Ulaş'tı. Beni gördüğüne şaşırmış gibiydi. Ben de onu gördüğüme şaşırmıştım. Sanırım Ahmet'e gelmişti o da.

"Selam," diye mırıldandım gülümsemeyerek.

"Selam," dedi o da yalnızca.

Bakıcılardan biri yemek saati olduğunu duyurduğunda çocuklar gülüşüp çığlık atarak içeri koşuştururken Ulaş'la gözlerimiz Ahmet'e çevrildi.

"Ben gideyim," dedi Ahmet ikimize bakarken.

"Ben de geleyim seninle," dedim elini tutup. "Suna Anne'yi göreceğim."

Bana gülümsedi. Ulaş onun saçlarını okşadı, Ahmet Ulaş'a el salladı ve birlikte binaya girdik. Ahmet yemekhaneye indi. Bakıcı anneler beni tanıyorlardı. Hepsi ile kısa kısa sohbet ettim. Tanıdık herkesle konuşup yeni hayatımı özet geçerken Suna Annenin bana seslendiğini işitince kalbim sevgiyle çarptı.

Başımı ona çevirdiğimde gülümseyerek beni izliyordu. Gülümsedim, koşarak yanına gidip boynuna atladım. Benden biraz kısa, beyaz tenli, balık etli ve dünya tatlısı bir kadındı.

"Suna Anne," diye cıvıldadım özlemle.

"Arya'm, canım, canım," dedi bana sarılırken. Ardından beni kendinden uzaklaştırıp alıcı gözüyle şöyle bir baktı, elimden tutup beni etrafımda çevirdi.

Gülerek etrafımda döndüm. Bana dualar okuyup üflerken, "Maşallah sana," dedi sevecen bir sesle. "Ne güzel yakışmış üniforman, çiçek gibi açmışsın güzel evladım benim."

Yanaklarım utançla kızarırken kocaman gülümsedim ona. "Teşekkür ederim."

"Ee?" diye sordu merakla yanağımı okşayıp. "Nasılsın? İyisin ya? Her şey yolunda mı?"

Kafamı sallayarak onayladım. Onu görmüş daha iyi olmuştum. "Yolunda yolunda," dedim ikna etmek ister gibi. "Merak etme. Sen nasılsın?"

"Ben de iyiyim güzelim. Seni gördüm daha iyi oldum. Telefon aldın mı kendine? Numaramı kaydet, bir şey olursa ara mutlaka beni," dediğinde hatırlattığı için sevindim.

Telefonumu çıkarıp numarasını tuşladım ve onu aradım numaramı kaydetmesi için.

"Ee?" diye sordu yine merakla. "Kimle yaşıyorsun? İyi bakabiliyor musun kendine? O kadın mı bakıyor sana?"

Kafamı iki yana salladım. "Yok, tek başımayım ama yemek yapabiliyorum kendime."

"Ocağı yakabiliyor musun?" diye sordu biraz tedirgin bir sesle. Küçükken yakmak kelimesinden bile çok korkardım.

Kafamı salladım buruk bir gülümseme ile. "Evet, elektrikli ocak kullanıyorum."

"Oh oh," dedi, memnun. "Güzel. Aferin sana. Kendini aç bırakma sakın. Dışardan da çok yeme. Canın bir şey çekerse internetten bak ya da beni ara, ben anlatırım sana."

Gülümsedim. Onu görmeye gelmek iyi bir fikirdi gerçekten. O her zaman, beni normal hayata alıştırmaya çalışan, ayaklarım üzerinde durabileceğimi, korkularımı yenebileceğimi söyleyip beni cesaretlendiren biri olmuştu. Onunla konuşmayı seviyordum.

"Ay sana adresimi vereyim," dedim aniden aklıma gelince. "Hafta içi okuldayım ama hafta sonu falan yolun düşerse, mutlaka gel çat kapı," diye tembihledim adresimi mesaj atarken.

"İnşallah kuzum benim," dedi saçlarımı okşarken.

Suna Anne'ye Ahmet'ten bahsedip her ne kadar tüm çocuklarla çok ilgilendiğini bilsem de yine de ona iyi bakmasını rica ettim. Hava

kararmadan önce eve gitmek için sohbetimizi kısa tuttum, onu da işinden alıkoyduğumun farkındaydım.

"Ne iyi oldu seni gördüğüm," dedi sevgiyle saçlarımı okşayıp yanağımdan öptü beni. "Yine gel, ara, canın nasıl isterse. İyi bak kendine."

"Sen de canım benim," deyip yanağına bir öpücük bıraktım. "Yine gelmeye çalışırım."

"Derslerine güzel güzel çalış, bol bol su iç, meyve yemeyi de unutma," diye tembihledi. "C vitamini önemli bak, bol bol kış meyvesi ye Arya."

"Tamam, tamam," dedim son heceyi uzatıp el sallayarak.

O da gülerek bana el salladı. "Elmaşekerini çok yeme," diye seslendi arkamdan.

Burnumu kırıştırıp, "Söz veremem," diye seslendim ben de gülerek.

"Şekerci seni," diye söylendi gülerek.

Kıkırdayarak önüme döndüm ve kapıya yürüdüm. Buraya getirildiğim ilk günü hatırlıyordum. Gece uyanıp annemi ve babamı yanımda bulamayınca ağlayarak odadan çıkmış tanımadığım bu yerde anne ve babamı yine ağlayarak aramıştım. Sonra ikinci evim kabul etmiştim, şimdi ise kendi evime gidiyordum. Hayat bir sürpriz yumurta gibiydi.

Bahçeye çıkıp güvenlikteki amcayla da vedalaşıp çocuk esirgeme kurumundan ayrıldığımda karşı kaldırımdaki duvara yaslanmış sigara içen Ulaş'ı gördüm. Öylece dikilmiş, sigara içiyordu ve yine göz göze gelmiştik. Beni mi beklemişti emin değildim ama muhtemeldi. Yanaklarımın ısındığını hissettim yine.

Ne yapacağımı bilemeden onu izlerken sırtını duvardan ayırdı ve izmariti yere bırakıp üzerine basıp yanıma geldi. Birlikte yürümeye başladık.

"Ne zamandır burada?" diye sordum merakla ona Ahmet'i kastederek.

"Üç gün oluyor," dedi önüne bakarken.

"Merak etme," dedim üzgün gözüktüğü için. "Burada daha iyi olacak. Memnun görünüyordu."

Bir şey söylemedi. Ben de söylemedim. Sessizce durağa gidip, otobüsle eve en yakın durakta indik ve yürüdük eve kadar. Ulaş yine sessizdi. Canını ne sıkıyordu merak ediyordum ama sormaya hak görmüyordum kendimde.

Apartmanın ağır kapısını açıp geçmem için müsaade etti yine ve birlikte çıktık merdivenleri. Kendi katımıza çıktığımızda kapıma yönelecekken yine göz göze geldik.

"Ahmet seni görene kadar içi rahat değildi," dedi gözlerime bakarak.

Anlamadım başta ne demek istediğini. Yutkunup gözlerimin içine baktı sessizce birkaç saniye.

"Ona orada kaldığını söylediğinde rahatladı. Ona gülümseyerek orada kaldığını ve onun da iyi olacağını söylediğinde rahatladı. Oradan çıktığında senin gibi mutlu olabileceğine inandı."

Sevinmiştim. Çünkü Ahmet'in, onu anladığımı fark ettiğini anlamıştım ben de. Bir çocuğa her şeye rağmen mutlu olabileceği umudunu vermişsem sevinirdim.

İçtenlikle gülümsedim. "Sevindim buna. Orada daha iyi olacaktır ve eminim zamanla daha mutlu da olacaktır. Üzülme onun için, doğru olanı yaptın," diye onayladım onu. İkna etmek ister gibi kararlılıkla baktım gözlerine.

Gözlerinde yine anlam veremediğim bir bakış belirdi. "Doğru olanı yaptım," diye mırıldandı sessizce.

Kafasını hafifçe sallarken elini kaldırıp uzadığı için kirpiklerime takılan kâhküllerimi düzeltti nazikçe. "Sağ ol," dedi gözlerime bakarak.

Sonra da arkasını dönüp kendi evinin kapısına ilerledi. Sırtına baktım bir süre ama dönüp bakmadı bana. Kalbim hızlanmıştı ve bu yüzden utanmıştım biraz. Ona sırtımı döndüm aceleyle. Dudaklarımı birbirine bastırdım. Utandığım için olsa gerekti. Bu adamı hiç anlamıyordum. İsmi Ulaş'tı ama zihnine ulaşmak imkânsızdı. Ulaşılmazdı.

#9. BÖLÜM
AFFET'ME

Kaderinden en çok korkanlar,
Kahramana ihtiyaç duyanlar...
Elini en çok ileri uzatanlarsa,
Hep arkada kalanlar.

Okulun bahçesinde otururken gözlerim tabelasına takılı kalmıştı bir süre. Ateş ismine bakıyordum. Ateş... Benim soyadım ve en çok korktuğum şey. Benden ailemi alan şey. Beni de almasın diye vazgeçtiğim şey. Kenan Amca'ya göre ailemin ölümü bir kaza değildi ama sorumlusu da belli değildi. Bu yüzden ben küçükken soyadımı Erçetin olarak değiştirmişti ve benim Taner Ateş ile Derya Ateş'in kızı olduğumu saklamam gerekiyordu. Kimden saklanmam gerektiğini de bilmiyordum.

Gözlerimi tabeladan indirip önüme çevirdiğimde üniversite bahçesinin bizim bahçemize yakın olan kısmında dikilen Kutay ve Ulaş'ı gördüm. Kutay'ın Ulaş'ı azarlar gibi bir hali vardı. Ulaş onu sakince sigara içerek dinliyordu; bildiği şeyleri dinliyor gibi bir hali vardı. Ona baktığımı hissetmiş gibi bana bakınca göz göze geldik ve yüreğim ağzıma geldi. Utandım, gözetliyormuşum gibi olmuştu.

Ben gözlerimi kaçıramadan Ulaş'ın kaşları çatıldı ve odağı arkama kaydı. Baktığı şeyi merak ederek döndüğümde elektrik akımına kapılmış gibi hissettim. Tüm bedenim kasıldı aniden.

Emir, "İyi ki doğdun Deniz," diyerek elinde mumları yanan bir pasta ile yanımda dikilen Deniz'e doğru gelirken zihnime üşüşen anılarla kalbim çarpmaya başladı büyük bir korkuyla.

Pasta, dilek, mum, ateş, yangın, annem, babam... Doğum günüm... Ölüm günüm...

Kulaklarım uğuldayıp kalbim nabzımı kulaklarıma kadar taşırken bedenim korkuyla kaskatı kesilmişti. Nefes alamıyormuş gibi hissettim.

Korkuyordum. Her şey üstüme yıkılıyordu sanki. Gökyüzü bile, benim üzerime düşüyordu sanki.

Endişeli gözlerin bana çevrildiğini hissediyordum, bir şeyler konuşuyorlardı ama anlamıyordum. Kaçmak istiyordum. Biri beni çıkarsın istiyordum. Ateşleri söndürsünler istiyordum. Üstüme gelmesin.

Lütfen söndürün. Yakar bu ateş beni.

Geri birkaç adım atarken tökezlediğimde biri beni tutmak istemiş bense irkilip geri çekilmiştim önce. Sonra da koşmaya başlamıştım. Nereye gittiğimi bilmiyordum. Saklanmak istiyordum. Biri beni saklasın istiyordum. Ulaş beni saklasın istiyordum.

Kulaklarımda, babama uyanması ve beni çıkarması için yalvaran annemin sesi yankılanıyordu. *"Taner uyan!... Arya'yı çıkar."*

"Lütfen," diye fısıldadım nereye gittiğimi bile bilmeden. Eve gitmek istiyordum. Evime gitmek istiyordum. "Dur artık."

Kulaklarım uğulduyordu, ateş gibi yanıyordum. Eve gitmek istiyordum. Yolun karşısına geçmek istedim. Eve gitmek istedim. Bir adım attığımda o kadar yüksek sesli bir korna sesi işittim ki kulağımdaki uğultuyu delip geçti. Ağlayarak başımı sola çevirdim. Bir araba gördüm. Bana çarptı mı yoksa bacaklarım artık kendini mi taşıyamadı bilmiyorum, yere yığılıverdim.

ULAŞ TÜTÜNCÜ

Kutay'ın, artık bir rutinimiz haline gelen vicdan mahkemesi kürsüsünden bana seslenişini sakince dinliyor o sırada da sigaramı içiyordum. On yıldır arkadaştık, beni herkesten iyi tanıyorlardı ve Kutay derdimin ne olduğunu anladığı günden beri her düştüğümde beni silkeleyip kendime getirmeyi görev edinmişti diğer ikisi gibi.

Her defasında bana itinayla nutuk çekiyordu ama bu seferki çok daha başkaydı. Tahmin ettiğim şeyse eğer çok daha ağırdı.

Kutay, abim gibi davranma faslına geçtiğinde, "Senden büyüğüm," dedim hafif alaya alarak.

Kafasını salladı biliyorum der gibi. "Sadece on altı gün. Ne olmuş yani?"

İzleniyormuş gibi hissettiğim için gözlerimi sağa çevirdiğimde kız çocuğuyla göz göze geldim. Doğrudan ona bakmama şaşırdı önce, sonra yakalandığı için kızardı yanakları. Teni öyle beyazdı ki kolayca kızarıyordu.

Arkasında peyda olan kalabalıkla bakışlarımın odağı oraya kaydı ve gördüğüm şeyle kaşlarım çatıldı. Emir elinde mumları yanan büyük bir pasta tutuyor ve ona doğru yaklaşıyordu. Arya'nın haberi dahi yoktu olup bitenden. Ateşten korkuyordu, görürse korkacaktı. O sırada arkasını döndü ve o manzarayı gördü.

Kutay, "Neye bakıyorsun?" diyerek gözlerini baktığım yöne çevirdiğinde başta durumu anlamadı.

"Ateşten korkuyor," diye mırıldandığım sırada Arya titreyerek geriye doğru bir adım attı; Kutay alçak sesle küfretti.

Tam, "Kriz geçirmesin?" demişti ki Arya geriye doğru sendeleyip onu çevreleyen endişeli bakışların arasından koşarak sıyrıldı, Kutay'la çok kısa bir süre göz göze geldik ve aynı anda ileri atılıp peşine takıldık. İkimiz de yardım etmek istedik ama benim artık başka sebeplerim de vardı. Korktuğum başıma gelmiş sayılırdı.

Gişelerin üzerinden atlayıp Arya'nın peşinden koşarken korkmuş bir yüz ifadesi, titreyen elleri ve yaşlı gözleriyle o kadar çaresiz görünüyordu ki vicdan azabı duyuyordum içimde.

Kontrolsüzce yola yürürken ikimiz de seslendik ona ama duymadı. Yola adım attığında ona doğru gelen tanıdık arabayı endişeyle fark etmemle Argun'un ani frene rağmen Arya'ya dokunması bir oldu.

Kutay şokla yerinde durduğunda, hızla yanından geçtim. Arya yere yığılırken Argun da inmişti arabadan. Arya'nin yanına çöktüm. Argun da diğer tarafına çökerken endişeliydi ama soğukkanlılığını yitirmedi. Nabzı normaldi, kırığı yok gibi gözüküyordu. Bayılmıştı sanırım. Onu çok sarsmadan kucağıma aldım.

Argun arabasının kapısını açtı hemen. Kucağımda Arya'yla arka koltuğa geçtim. Kutay ön yolcu koltuğuna geçip arkaya uzanırken Argun hızla hastaneye sürdü.

Birkaç dakika geçmişti ki Arya yüzünü ekşiterek kıpırdandı başı dizimdeyken.

"Arya," diye seslendim ona yumuşak bir sesle. "Beni duyuyor musun?"

İri gözlerini biraz açıp yorgun bir ifadeyle baktı yüzüme. "Ulaş," diye ismimi fısıldadı, sesi titredi, ardından gözleri doldu.

Yutkundum. "Canın mı acıyor?"

"Acıyor," dedi ağlayarak.

Kaşlarım çatıldı. Korkmaması için saçlarını okşayıp nazikçe sol elini tutum. "İyi olacaksın, korkma."

Gözyaşları şakaklarına doğru akarken sağ elini kalbinin üzerine koyunca acıyan şeyin canı değil, kalbi olduğunu hissettim.

Hastane koridorunda polis arkadaşım Harun ve birkaç polis memuru; Argun'un, Kutay'ın ve benim ifademizi almışlardı, o sırada Argun'un arabasını da incelmişlerdi. Sıkıntıyla yüzümü ovuşturdum. Şükür ki Arya'nın bir şeyi yoktu, Argun yarış yapan biri olduğu için refleksleri iyiydi. Arya'nın teni bile morarmayacaktı belki de.

İyi olacaktı ikisi de. Argun, geçmişte ciddi bir kaza geçirmiş olsa bile soğukkanlılığını yitirmemişti. Bahadır ve Esra, Argun'u dışarı çıkardı hava alması için. Üniversitenin hastanesi olduğu için Kutay doktorların çoğunu tanıyordu. İzin alıp o da girmişti Arya'nın yanına. Ben de Harun ile bekliyordum. Otururken annemin koridora girdiğini gördüm.

"Derya Teyze geliyor," diye mırıldandı Harun.

"Gördüm," derken kafamı salladım sıkıntıyla iç çekerek.

İkimiz de ayağa kalktık. Annem, Harun'a selam verip bana baktı. Gözlerinde endişe vardı, duymuştu muhtemelen haberi. Abim de annem de aynı hastanede çalıştığından burada çalışanların çoğu tanıyordu beni. Hastaneye girer girmez haberi gidiyordu.

"Kaza falan bir şeyler duydum," dedi beni kontrol eder gibi üzerimde gezdirirken gözlerini. "Ne oldu Ulaş? Bir kız getirmişsiniz?"

Endişeyle tuttuğu kolumdan elini indirip kolumu ona sardım. "Yok bir şey endişelenme," dedim sakince.

Annem hafifçe geri çekilip merakla baktı. "Kız kim peki? Nasıl oldu kaza? Anlatır mısın?"

Sıkıntıyla sakallarıma dokundum. Anlatmak istemiyordum ama anlatmazsam kurtulamayacağımı da biliyordum. Eninde sonunda öğrenecekti zira kim olduğunu.

"Arya," dediğimde kimden bahsettiğimi anladı. Bu isimde birini unutması ikimiz için de zor olsa gerekti. İkimizi de aynı kişiyi hatırlatıyor olmalıydı. "Kriz geçirdi. Yola bakmıyordu, okula dönen kavşakta Argun çarptı kıza ama ciddi bir şey değil. Argun'un refleksleri iyidir bu konuda biliyorsun."

Gözlerindeki endişe arttı. "İyi mi gerçekten Arya?" diye sordu endişeyle.

"İyi," diye onaydım onu panik yapmaması için. "Yok bir şeyi."

"Argun nerede peki? O iyi mi?"

"İyi," diye onayladım tekrar. "Esra ve Bahadır dışarı çıkarmışlardı. Gelirler birazdan."

Annem kafasını salladı hafifçe. O sırada arkasındaki kapı açıldığında Kutay, doktor ve hemşire çıktılar dışarı. Doktor kapıyı çekerken anneme başıyla selam verdi nezaketen. Harun doktorla konuşup yanında bir polis memuruyla içeri girdi. Kapıyı açık bıraktı.

Anneme bir bakış atıp ben de oraya gittim, açık kapının önünde durdum, içeri girmedim. Harun birkaç soru sordu ona. Arya, soruları net bir şekilde ama mutsuz cevapladı; kendi hatası olduğunu söyledi. Harun'la göz göze geldik bir an. "Geçmiş olsun," dedi.

Odadan çıktığında omzuma vurdu hafifçe. "Konuşuruz sonra," deyip yanımdan geçti.

"Eyvallah," dedim.

Ardından içeri girdim. Yatakta sırtını yaslamış oturuyor, ellerine bakıyordu; yüzü asıktı. Onu mutsuz görmek tuhaftı. Genelde hep gülümserdi ve bu beni zaman zaman sinirlendirirdi.

"Özür dilerim," diye fısıldadı kim olduğumu görmeden anlamış gibi.

Derin bir nefes aldım sıkıntıyla. Yatağının sağındaki koltuğa oturdum. "Neden?" diye sordum sakin bir sesle.

Benden özür dilemesini gerektirecek bir şey yoktu ortada ve o düşündüğüm kişiyse gerçekten özür dilemesi gereken bendim. Ne kadar dilesem yetmezdi.

Bana baktığında doldukları için parlayan büyük kahverengi gözlerini gördüm. Zayıf bir kızdı ama yanakları dolgundu ve gözleri iriydi. Burnu küçücüktü, uzun sık kirpiklerle çevrelenmişlerdi ve kâhküllerine karışıyorlardı. Yüzünde hep masum bir ifade vardı. Yaşından küçük görünüyordu. Neşesi çocuk neşesi gibiydi. Ağladıktan hemen sonra gülümsemeleri, bir çocuğun acıyı unutup mutluluğa odaklanışı kadar hızlıydı. Garipsiyordu insan bu kadar kötülüğün içinde onun bu masumiyetini.

"Başınıza dert oldum yine," dedi hafifçe burnunu çekerken.

Kaşlarım çatıldı. Bunun için mi özür diliyordu? Yardıma ihtiyaç duyan birine yardım ettiğimiz için mi? Teşekkür etmek yerine özür mü diliyordu? Kız çocuğu, yardım etmenin bir külfet olduğunu sana kim söyledi?

"Olmadın," dedim üzülmesin diye.

Şaşırdı bu söylediğime. Benden böyle bir teselli beklemiyor gibiydi. Haklıydı da. Ben teselli etmezdim kimseyi. Herkesin çekmesi gereken acıyı yaşaması gerektiğini düşünürdüm. Ama o ateşten korkuyordu ve canı, gösterdiğinden de söylediğinden de daha fazla yanıyordu.

ARYA ERÇETİN

Düşerken kafamı çarptığım için geceyi tedbir amaçlı hastanede geçirmem gerektiğini söylemişti doktor. Yalnız kalmaya alışıktım ama Ulaş benimle kalmakta kararlıydı. Argun'dan ötürü vicdan yapıyor olmalıydı, iş çıkarmıştım başlarına. Gerek olmadığını söyledim ama bir cevap alamadım. İsterse cevaplıyor istemezse susuyordu zaten.

Odanın kapısı tıklandı ve açıldığında içeri Kutay girdi. Onu görünce yüzümde otomatik bir gülümseme belirdi. O da bana gülümsedi içtenlikle.

"Nasılsın?"

"İyiyim, teşekkür ederim," diye cevapladım sorusunu. "Başınıza dert oluyorum sürekli. Üzgünüm." Sesim mahcubiyet doluydu.

"Bilerek yapmıyorsun ya," deyip hafifçe omuz silkti. "İyi olman daha önemli."

Karşı komşularım iyi insanlardı. Suç bende olsa da Argun özür dilemişti kaç kez. Onu iyi olduğuma ikna etmek için gülümsemiş ve sonunda gerçekten mutlu hissetmeye başlamıştım. Çünkü ikidir hastaneye tek başıma gelmediğimi fark etmiştim. İyi ve nazik insanlardı kesinlikle.

Kapı tıklandı tekrar. Ulaş'tı bu kez gelen. Sigara içmek için çıkmıştı. Kutay ile göz göze geldiler. Ulaş ağır ağır bize yaklaşıp kendini koltuğa bıraktı. Yorgun bir ifade vardı yüzünde. O böyle bakınca mahcup hissediyordum.

"Sen gitmiyor musun?" diye sordu Ulaş gözlerini Kutay'a çevirirken.

"Gidiyorum şimdi," dedi Kutay iç çekip. "Yarın erkenden dersim olmasa kalırdım seninle."

Ulaş kafasını iki yana salladı. "Git sen," dedi koltuğa uzanmak için sağına kayarken. "Bir gece ne kadar kötü olabilir ki?"

Kutay ona çatık kaşlarla baktı. "Kızın enerjisini emme," dedi gitmek için hareketlenirken.

Kıkırdadım bu söylediğine elimde olmadan. İkisinin de bakışları bana döndü. Sustum hemen. Burada mecburen kaldığı için gülmem doğru olmazdı.

Kutay ile vedalaştık ve o gittiğinde yine baş başa kaldık Ulaş'la. Onun gibi ben de uzandım yatağıma ama uykum yoktu hiç.

Ulaş tavanı izlerken ben de ona bakıyordum. Acaba ne düşünüyordu?

"Hiç tedavi olmayı düşündün mü?" diye sordu tavanı izlerken.

Kafamı salladım hafifçe. "Oldum bir süre," diye mırıldandım. "Yani çocuk yuvasında pedagog var. Bir de çocuk psikiyatrisine gitmiştim daha önce. Travma öncesi stres bozukluğum, buna bağlı panik atağım, fobilerim ve gece terörüm var. İlaç kullanmayı sevmiyorum, beni aptallaştırıyor. Terapiye gitmedim ama hiç." Çünkü o kadar çok kâbus gördüm ki artık hangisi gerçek bilmiyorum.

"İlaçlar iyi gelmiyorsa, anlatmak iyi gelebilir belki," diye mırıldandı.

"Belki," diye mırıldandım yalnızca.

Sonra ikimiz de sustuk. Ulaş gözlerini kapattı ve bir süre sonra uyuyakaldı. Bir süre onu izledim. Uyurken bile mutsuz görünüyordu. Onun, kendini bana benzetmesine sebep olan, üzen şey neydi merak ediyordum.

Boynunda parlayan gümüş renkli zincir çekti dikkatimi bir süre sonra. Boğazlı kazak giymediği zamanlarda hep boynunda görüyordum onu. Hiç çıkarmıyor gibiydi. Şimdi gömlek giydiği için de açıkça görebiliyordum yine. Ucunda bir şey asılıydı sanırım, uzundu çünkü. Bana doğru yavaşça döndüğünde boynundaki zincir sola kaydı ve gömleğinin açık iki düğmesinin izin verdiği kadarıyla bile bunun bir asker künyesi olduğunu seçebildim.

Şaşırmıştım. Merakla yatağımdan kalkıp sessiz adımlarla koltuğa gidip önünde çöktüm. Gözlerinde hiç kıpırtı yoktu, bu derin uyuduğu anlamına geliyordu bilimsel açıdan. Künyesine ucundan baksam uyanır mıydı? Bence uyanmazdı.

Dudaklarımı birbirine bastırıp elimi boynuna uzattım ve yakalanmamak için gömleğinin açık yakasına çok yakın duran çelik plakaları tutup yavaşça dışarı çıkardım. Ulaş uyanmamıştı, görev başarılıydı.

Elimde tuttuğum çelik plakalara baktım kalbim heyecandan küt küt atarken.

*372********
ULAŞ TÜTÜNCÜ
İSTANBUL 2014/3
A RH+ M*

Merakla künyesini incelediğim sırada izleniyormuş gibi hissederek gözlerimi Ulaş'ın yüzüne çevirdiğimde onunla göze göze geldim ve kalbim küt küt attı, öylece kalakaldım.

Ulaş ile göz göze geldiğimde kahverengi retinasının çevresindeki o koyu halkaya odaklanmıştım. Gözbebeği loş ışıktan dolayı normalden büyüktü ve tam gözlerimin içine bakıyordu. Sakindi, yüzünde ne şaşkınlık ne de kızgınlık vardı. Bu iyi bir şeydi sanırım, bana kızar diye endişe etmiştim biraz.

Hâlâ künyesinden tuttuğum için tuhaf görünüyorduk. Biri odaya girse yanlış anlaşılacağımız kesindi ve bu tamamen benim suçumdu. Bunu hiç istemezdim. Kediler meraktan ölürmüş gerçekten.

Künyesini yavaşça bırakıp sakince oturduğum yerden kalkmadan, minik minik geri çekildim ve ellerimi dizlerim üzerine koydum nereye koyacağımı bilemeyerek.

"Şey," diye mırıldandım mahcup bir şekilde. "Ben sadece-" diye geveledim.

"Ziyanı yok," dedi lafımı bölerek.

Kollarımı bacaklarıma sararken meraklı gözlerimi yüzüne dikmiştim. Yaşı çok gençti henüz, Erim ile yaşıtsa o da yirmi bir yaşında olmalıydı. Geçen sene falan mı gitmişti acaba? O zaman mimarlık ikinci sınıfta mıydı daha? Geriden mi geliyordu?

"Askere gitmek için çok genç değil misin?" diye sordum kısık ama meraklı bir sesle. Hem az önce yaptığımdan utandığım için çekiniyor hem de merak ettiğimden sormadan edemiyordum.

"Yirmi olunca askere gidebiliyorsun," dedi gözlerime bakarken pürüzlü bir sesle. Uyandığı için sesi kalındı.

"Kaç yaşındasın ki?"

"Yirmi bir."

2014'te askere gitmişse on sekizinde gitmiş demektir ama.

"Ama künyende 2014 yazıyor," diye mırıldandım.

"Dayım Orgeneral," dedi kısaca.

Neden askere gitmek için dayısını sokmuştu ki araya? Ulaş, garip biriydi. Hiç anlamıyordum onu.

"Uyandırdığım için üzgünüm," diye mırıldandım mahcup bir sesle.

"Ziyanı yok."

Derin bir nefes alıp ayağa kalktım ve yatağıma geri döndüm. Muhtemelen yanaklarım kızarmıştı. Yakalanmasaydım iyi olurdu.

Yatağıma, yüzümü ona dönerek uzandım. Sağ tarafıma dönüp uyuyamazdım hiç, sol tarafıma dönmem şarttı ama ondan utandığım için yastığa gömülüp pikeyi de kafama kadar çektim yüzümü saklamak isteyerek.

Ulaş ise sırtüstü uzanıyordu artık, gözlerini kapatmıştı yine ama uyumuyordu bu sefer.

Gülümsedim elimde olmadan. "İyi geceler."

"Geceler iyi değildir kız çocuğu," diye mırıldandı derinden gelen bir sesle. "İyi uykular."

Kafamı salladım. Haklıydı. Geceler iyi değildi gerçekten. "Geceler bence de iyi değil... İyi uykular Ulaş," deyip gözlerimi kapattım.

Taburcu işlemlerimi halledip Ulaş'ın annesine de teşekkür ettikten sonra Ulaş'la birlikte ayrıldık hastaneden. Annesinin ismi ile annemin isminin aynı olması ve bana çok iyi davranması içimde buruk bir hisse sebep oluyordu öğrendiğimden beri.

Hastaneden çıkarken Ulaş'a karşı mahcup hissediyordum. Okula gitmemişti benim yüzümden.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım yanında yürürken. "Mecbur olmadığın şeyleri yapıyorsun hep benim yüzümden."

"Mecbur olmadığım şeyleri de yaşıyorum, takma bu kadar," dedi gözlerini bir an bana çevirip.

O sırada hastaneden çıkışında bekleyen birkaç takım elbiseli adam ile göz göze geldim. Hepsi benzer takımlar giymişler, siyah kulaklık takmışlardı. Korumaya benziyorlardı. Hastaneye önemli biri gelmiş olmalıydı.

Ulaş'ın da dikkatini çekmişti bu kalabalık, kaşlarını hafifçe çatarak bakıyordu adamlara. Onun dikkatle baktığı yerde bir adamın da ona dik dik baktığını gördüm. Ulaş elini sırtıma koyup hafifçe baskı uyguladı yürümem için. Bakışlarımı önüme çevirip onun adımlarına ayak uydurdum.

Otoparka gittik sessizce. Tanıdık, Argun'un kullandığını gördüğüm bir spor araba vardı otoparkta. Ulaş kapıları açınca yan koltuğa oturdum. Kemerimi takarken Ulaş arabaya binmiş, bindiği gibi de arabayı çalıştırmıştı. Spor araba hızla ileri atıldı, otoparktan ardından hastaneden hızla ayrıldık.

Ulaş arabayı kullanırken giydiği ceketin cebinden sigarasını ve çakmağın çıkardı. Direksiyonu tek eliyle tuttu, kutunun içinden bir sigara çekti, dudaklarının arasına sıkıştırıp paketi cebine attı. Sigarasını tutuşturmak istedi ama açtığı camdan esen rüzgâr işleri zorlaştırdı. Bunun üzerine sol elini de direksiyondan çekip sigarasına siper ederken sağ eli de çakmağı çaktı ve birkaç saniye direksiyonu kontrolsüz bıraktığında gözleri yolda ve yan aynada gezindi soğukkanlılıkla. Direksiyonu bıraktığı için

bir anlığına endişelendim ama o benim aksime çok rahattı. Kemerini bile takmamıştı üstelik. Sigarasını tutuşturup direksiyonu tuttu tekrar.

"Kemerini takmalısın," dedim yüzünü izlerken. "Bu yaptığın da çok tehlikeliydi," diye de eklemeden edemedim çekinsem bile. Kemerini takmadan spor bir arabayı direksiyonunu bırakarak kullanmak çok tehlikeliydi. Bu hep yaptığı bir şeyse hiç iyi değildi.

Bana kısa bir bakış atıp tekrar yola çevirdi bakışlarını. "İyi bir şoförümdür."

İki kelimeydi ama ona karşı bir güven aşılayacak kadar emindi kendinden. Kibirli bir şekilde söylememişti bunu, onu hiç kibirli konuşurken görmemiştim. Aksine konuşurken kimseye bir şey ispatlamaya çalışıyormuş gibi bir ifadeye bürünmez jestler ve mimikler kullanmazdı. Anlatırdı sadece ve ses tonu, kullandığı kelimeler ve argümanlar ikna ederdi karşı tarafı. En azından bende öyle oluyordu. Tuhaf biriydi. İnsan onun söylediklerine karşı çıkamıyor, itiraz edemiyordu

Uzanıp radyoyu açtı. Arabanın içine kısık sesli Türkçe bir şarkı dolarken güneşin yansıması onun profiline düşüyor güzel bir görüntüye neden oluyordu. Saçlarının uzunluğu ve kesimi ona çok yakışıyordu. Gözlerinin rengi güneşin turuncu ışığında daha sıcak duruyordu ve yüzüne düşen gölgeler yüz hatlarına derinlik veriyordu.

Sigarasından derin bir nefes çekti, kafasını hafifçe sola çevirdi, açtığı camın aralığından dışarıya üfledi dumanı. Aynı zamanda sigarasını da sol elinde tutuyordu beni rahatsız etmek istemiyormuş gibi. İnce fikirli biri olduğunu ya da düzgün yetiştirildiğini söyleyebilirdim. Çok insanla tanışmış sayılmazdım ama Ulaş tanıştığım en ilginç kişiydi. Soğuk dursa da özünde düşünceli biriydi. Kimseye göstererek yapmıyordu bunları ama bu tavırları onu güzel biri yapıyordu benim gözümde.

Sigarası dudakları arasında kül olurken yan aynaya bakan gözleri ne gördüyse kaşlarının çatılmasına sebep oldu. Merakla kendi yan aynama baktım, bir şey göremedim. Fakat Ulaş'ın hızımızı artırdığını fark ettim. Ulaş birkaç araba sollayarak şerit değiştirip sola geçti.

"Bir sorun mu var?"

Kafasını sakince iki yana salladı. "Yok," dedi gözlerini yoldan çekmeden.

Yol boyunca konuşmadı, tüm dikkatiyle araba kullandı ve beni tedirgin edecek hiçbir şey yaşanmadı. Eve geldiğimizde bir sorun olmadığına ikna olmuştum. Ulaş arabayı otoparka bırakmıştı, birlikte eve yürümüştük.

Binanın ağır kapısını açmak için anahtarımı kullandım. İtmek için elimi demir kapıya yasladığımda elimin yanına büyük eli yaslandı ve benden daha az güç uygulayarak açtı kapıyı.

Ona bakıp gülümsedim nezaketen. "Teşekkür ederim."

Önüme dönüp açtığımız kapıdan içeri girdim. Merdivenleri çıktık birlikte. Oturduğumuz kata geldiğimizde, gözlerimi Ulaş'ın yüzünde gezdirdim.

"Teşekkür ederim her şey için," dedim minnettarlıkla.

Saçlarını düzeltirken, "Rica ederim," dedi önemsiz der gibi bakarken bana. Ardından arkasını dönüp kapısına ilerledi. "Bir gün de sen başımda beklersin. Hayat müşterek."

Müşterek kelimesini en son ne zaman duyduğuma emin değildim. Bu gülümsetti elim de olmadan ve o görmeyeceği halde kafamı salladım. Elbette başında beklenilmesi gereken bir duruma düşsün istemezdim ama insandık hepimiz. Olur da bir gün yardıma ihtiyacı olursa ona yardım edebilmeyi ve yardımımın kabul edilmesini isterdim.

Ulaş evine girerken ben de kendi evime girdim. Arkamdan kapımı kapatıp doğruca odama ilerledim. Kendimi yatağa atmadan önce sıcak bir duş aldım. Hastanenin kokusundan arınıp sıcak suda mayışmış, temiz olmanın verdiği mutlu hissin sarhoşluğuyla gülümseyerek yatağıma gitmiştim.

Kendimi yatağıma, Koca Göz'ün hemen yanına bıraktım. Bir şeylere sarılmayı seven biri olarak kollarımı ona sardım ve yanağımı kafasına yasladım. Bir süre öylece uzandıktan sonra komodinin üzerinden telefonumu alıp arabada çalan şarkıyı hatırladığım sözlerini aratarak buldum ve kısık bir sesle açıp dinlemeye koyuldum.

Arabada yüzüne vuran güneşle çok güzel görünmüştü gözüme. Kafamı iki yana sallayıp gözlerimi tavana diktim. Gözlerimi tavana diktiğimde de aklıma Ulaş geldi. Tavanı izlerken de çok güzel görünüyordu. Künyesine bakarken yakalandığımda yüzüne yakından bakma şansım olmuştu ve o zaman da çok güzel gözükmüştü.

Şarkıyı farkında olmadan mırıldanırken yanaklarımın ısındığını hissettim ve o an düşündüklerimi ve kalbimin sesini fark ederek panikledim uzandığım yerde. Şarkı bir aşk şarkısıydı ve bunu söylerken şimdi fark etmiştim. Kalbim küt küt atarken uzanıp şarkıyı kapattım.

Aşk mı? Utançla yanaklarım alev aldı. Kollarım arasındaki Koca Göz'ü yüz hizama kaldırdım ve gözlerine baktım kendimi açıklamak ister gibi. Öyle bir şey yoktu bir kere.

"Yok öyle bir şey," dedim büyük parlak gözlerinde kendi yansımamı görürken. "Daha neler," diye mırıldandım.

Daha nelerdi? Değil mi kalbim? Bir şey söyle.

Deniz'in sürpriz doğum günü pastasından korkup kaçmamdan bu yana geçen iki günün ardından okula dönmüştüm elbette. Sonsuza kadar kaçamazdım. Korkularımdan kaçarak uzaklaşamayacağımı çok küçükken öğrenmiştim. *Acıların geçmesini beklemek boşuna, acılar geçmez, onları unutmak gerek. Unutamayız belki ama hatırlamamak gerek.*

Sınıfa yaklaştıkça gerginliğim arttı. Deniz ve Emir olanlara anlam veremeyip endişelenmişlerdi. Bu iki gün içinde beni aramışlar, mesaj atmışlardı. Bir an panik atak geçirdiğimi ama iyi olduğumu söylemiştim onlara. Sebeplerimi kendime saklamıştım ama daha ne kadar saklayabilirdim emin değildim, yalan söylemek durumunda kalmak istemiyordum hiç. Yalan söylemekte de iyi değildim zira.

Derin bir nefes alıp yüzüme bir gülümseme yerleştirdim. Sınıftan içeri girdiğimde Deniz ve Emir beni gördüler, yüzlerinde bir gülümseme belirdi, gözleri merakla aydınlandı, oturuşları dikleşti. Sırama, Deniz'in yanına ilerledim doğruca ve gülümseyerek baktım ben de onlara.

"Günaydın," dedim hiçbir şey olmamış gibi.

"Günaydın," dediler aynı anda.

"Nasılsın?" diye sordu Deniz merakla.

"İyiyim," dedim dürüstçe. İyi hissediyordum artık, geçmişti. "Merak etmeyin."

Sırama yerleşirken onlar da rahatlamış gibiydi. Mahcup bir ifadeyle baktım Deniz'e. "Seni korkuttuğum için özür dilerim. Doğum günün kutlu olsun."

Kafasını iki yana salladı önemli değil der gibi ve kollarını etrafıma sardı. Ben de ona sarıldım. Onun gibi bir arkadaşım olduğu için şanslı hissediyordum. Emir de gülerek bize sarıldığında Deniz onu itip bana sarılmaya devam etti.

"Resmen dışladın beni," dedi Emir onaylamaz bir sesle.

Deniz ile güldük. Birbirimizden ayrıldığımızda Deniz heyecanla doğum gününde kaçırdıklarımı anlatmaya başladı. Heyecanı öyle tatlıydı ki gülümseyerek dinledim onu. Belki bir gün ben de doğum günümü buruk bile olsa gülümseyerek hatırlayabilirdim.

"Erim benimle dans etti," dedi buna çok mutlu olduğu yüzünden okunurken. Sonra suratı asıldı birdenbire. "Bana kedi verdi. Geçen sene kedimi kaybetmiştim. Epey mutsuzdum, almayacaktım bir daha ama birkaç aydır kedi istiyordum yine. O da bana kedi sahiplenmiş."

Bu ince bir davranıştı. Gülümsetti beni. "Düşünülmüş bir hediye," dedim. Ardından gözlerimi Emir'e çevirdim. "Sen ne aldın peki?"

"Hiçbir şey," deyip omuz silkti sırıtarak.

Güldüm söyleme şekline. Deniz gülerek omzuna vurdu. "Kamera almış ama bana vermek yerine abime vermiş. Ne alaka ya ne alaka," diye söylendi Deniz.

Kıkırdadım bu tepkisine. Abisi sahiplenmiş olmalıydı kamerayı. Onlar didişirken çantamı açıp içinden Koca Göz'ün serisinden olan kocaman bir pelüş rakun çıkardığımda Deniz'in gözleri kocaman açıldı.

"Ay bu ne?" dedi sevinçle gülerken.

"Bu da benim hediyem," dedim ben de kıkırdayarak.

Deniz daha önce bir pelüş oyuncak koleksiyonu olduğundan bahsetmişti. Benim de aklıma gelen ilk şey onunla pelüş oyuncak kardeşliği yapabileceğimizdi.

"Ya Arya," dedi ismimi uzatarak. Kollarını boynuma sarıp yanağıma küçük bir öpücük bıraktı ve rakunu kolları arasına alıp inceledi merakla. Gözlerinin içi gülüyordu.

İsmimi söylediğinde gözlerimi gözlerine çevirdim. Gözlerimde ne kadar korktuğumu görmüş gibi öfkelendi içinde olduğum duruma. Kızdırmıştı bu onu.

"Korkma," dedi güven veren bir sesle. "Bir şey yapamazlar."

Yapamazlar mıydı? Ya yaparlarsa?

"Sabahtan beri okulun etrafında geziyorlar," dedi hoşnutsuz bir sesle.

Bunu nasıl fark etmişti ki? Derse girmiyor muydu o da?

"Nasıl fark ettin?" diye sordum endişeyle. "Sen de onları mı izliyorsun?"

"Hangimizi takip ettiklerinden emin değildim ama ikimizi de izliyorlar gibi duruyor."

Onu neden takip ediyorlardı ki? Benim yanımda olduğu için mi?

Endişeli gözlerimi yüzünde gezdirdim, "Neden seni takip etsinler ki?" dedim alçak sesle.

Kaşları çatıldı hafifçe, "Seni takip etmeleri için bir sebepleri mi var?"

İçim ezildi bu sorusuyla. Söylemeli miydim? Ne söyleyecektim ki? Ben de bilmiyordum nedenini.

"Sadece," diye mırıldandım ağzımın içinde geveleyerek.

Derin bir nefes aldı Ulaş, gözlerini etrafa gezdirdi. "Neyse. İzimizi kaybettirelim," deyip nazikçe bileğimden tuttuğu gibi yürümeye başladı.

Şaşırarak baktım sırtına. Adrenalin kanıma yavaşça zerk edilirken gözlerimi ondan çevirip de arkama bakamıyordum bile korkudan. "Polise gitmemiz gerekmiyor mu?"

Gözlerini omzu üzerinden bana çevirdi kısa bir süre, "Nasıl kanıtlayacaksın?"

Bilmiyordum. Fark eden ben bile değildim ki.

"Savcılığa gitsen bile bir şey değişmez. Emin değiliz ve hiçbir şey yapmadılar sana."

Söylediklerine bakılırsa bu işlerden anladığı anlaşılıyordu.

Kaşlarım çatıldı. "Takip etmek suç değil mi?"

"Suç," diye onayladı, "Ama bir karşılığı yok maalesef kız çocuğu. Adalet yasalara göre işlemiyor."

İçim titredi. Biliyordum. *Benim ailem öldü Ulaş. Sebebini bile bilmiyorum. Kimi suçlamam lazım bilmiyorum. Kaçıyorum ama kimden kaçmam lazım bilmiyorum.*

"Arkana bakma," dedi gözlerime bakarak, "Koş dediğimde koş."

"Ko-koşacak mıyız?" diye sordum daha çok gerilerek.

"Kavga etmemi mi tercih edersin?"

Kafamı iki yana salladım. Etmezdim. Hiç hoşlanmazdım ben kavgadan gürültüden. Hem kavga iki tarafa da zarar verirdi ve çözüm değildi. "Hayır... Etmem."

Kafasını salladı ve gözleri benim ardımdaydı. "Yaklaşıyorlar, hızlanalım," dedi ve eli bileğimden avcuma kayarken sıkıca tuttu elimi.

Eline tutundum sıkıca korktuğumdan. Adımlarımız hızlandı.

"Hastaneden beri bizi takip mi ediyorlar?"

"Yolda takip edildiğimizi fark ettiğimi anlayıp bıraktılar peşimizi ama bugün de burada buldular."

Korkuyla derin nefes alıp verirken, "Dün sorun yok demiştin," diye mırıldandım üzgün bir sesle.

"Yoktu," dedi o da yine. "Emin değildim."

Ellerim titriyordu. Ulaş bunu fark ederek adımlarını durdurdu, bana döndü tamamen. "Titriyorsun," dedi sakin gözlerini yüzümde gezdirirken. "Korku bazı insanların zihnini harekete geçirir, bazılarınınkini kilitler. Korkunun seni kilitlemesine izin verme Arya."

Nasıl yapacaktım bunu? Bana öğretseydi keşke bir de.

"Koşabilir misin?"

Kafamı salladım. Senelerdir bunu yapıyormuşum gibi hissediyordum. "Koşabilirim."

Kafasını salladı ve sessizce üçe kadar saydı. Daha sonra koşmaya başladık. Asfalttaki adım sesleri arkamızdan da yankılanmaya başladığında kalbim şiddetle göğüskafesime çarptı. Gerçekten takip ediliyorduk. Ulaş elimden tutuyor olmasaydı bacaklarımın kilitlenmesi ya da korkudan dizlerimin bükülmesi işten bile değildi.

Ara sokaktan sağa döndük, çıkmaz bir sokağa girmiştik fakat bu Ulaş'ı durdurmadı. Buraları avcunun içi gibi biliyordu sanki. Beni yüksek istinat duvarının üzerine çıkayım diye önce çöp konteynırına ardından duvarın üzerine çıkardı ve kendisi kollarında güç alarak tek seferde duvara çıkıp aşağı atladığında nefes nefese onu izledim. İnmem için kollarını

bana uzattığında ben de ona uzandım ve koltuk altlarımdan tutup beni yere indirdi hafifçe. Kalbim kuş gibi çarpıyordu.

En yakın dönüşten sola sapıp çapraz bir yol izleyerek bir binadan içeri girdiğimizde saklanacağız sandım ama Ulaş elimi tutmuş merdivenleri çıkmaya başlamıştı.

"Burası neresi?" diye sordum nefes nefese. Ona güvenip takip etmiştim ama korkum dinmiş değildi.

"Can Ağabey burada oturuyor," dedi sakince soluklanırken. Nefesini benden önce toparlamıştı.

Can Ağabey iyi biriydi ve birine sığınıyor olmak bir nebze de olsa içimi rahatlatmıştı. Birine sığınabilmek güzel bir histi. On numaralı dairenin önüne geldiğimizde Ulaş kapıyı çalmadı. Cebinden anahtarlığını çıkarıp kilide soktu. Can Ağabey'in evinin anahtarına sahip olduğuna göre düşündüğümden daha yakınlardı. Geçmem için kapıyı açtığında içeri girdim.

Ulaş arkamdan girip kapıyı kapattı ve bana yol gösterdi. Salona geçip koltuğa oturdum. Ayakta zor duruyordum, bacaklarım titriyordu. Nefesimi toparlamaya ve sakinleşmeye çalıştım.

Ulaş elinde bir bardak suyla geri dönüp önümde diz çöktü. Beni ürkütmekten korkuyor gibi sakin hareket ediyordu.

"Su iç biraz," dedi yumuşak bir sesle.

Bardağı almak için uzandım ama ellerim o kadar titriyordu ki bardağı tuttuğumda içindeki su çalkalandı. Tıpkı içim gibi. Ulaş, dökeceğimi fark ederek bardağı tuttuğunda içimde bir hüzün çöreklendi. Ağlamamalıydım bunun için.

Ulaş'ın yardımıyla birkaç yudum içtim. Bardağı dudaklarımdan ayırıp yakındaki sehpanın üzerine bıraktı, gözlerini gözlerime çevirdi. Gözlerinde denizin sakinliği ve hiddeti vardı. İkisine de sahipti ama birbirine karışmıyorlardı.

"Korkmana gerek yok artık... Güvendesin."

Kafamı iki yana sallarken titreyen ellerime baktım ve yumruk yaptım onları dizlerimin üzerinde.

"Beni buldular Ulaş."

"Kimlerden bahsediyorsun Arya?" diye sordu meraklı ama ısrarcı olmayan bir sesle.

Burnum sızlarken gözlerim doldu. "Ailemi öldürenler."

Gözyaşım elime düştü. Ulaş bir süre sessiz kaldı. Sonra derin bir nefes aldı. Tereddütle elini uzattı, saçlarıma dokundu.

"İyi olacaksın," dedi beni teselli etmek ister gibi. "Uzan biraz. Buradayım ben."

Burnumu çekerek koltuğa uzandım. Yorgun, titrek bir yumak oldum. Ulaş üzerimi örtüp varlığını hissettirmek ister gibi koltuğun önüne, yere oturdu. Sırtını koltuğa yaslayıp başını geriye attı.

O tavanı izlerken ben onu izledim. Gözyaşım süzüldü burnumdan aşağı.

"Ulaş," diye mırıldandım ismini.

"Efendim?" dedi durgun bir sesle.

Derin titrek bir nefes aldım. "Annem bu dünyada herkesin bir kahramanı olduğunu, en ihtiyaç duyduğu anda mutlaka onu bulacağını söylerdi. Sen de benim için öyleydin bugün," dedim minnetle.

Yutkundu ve gözlerini kapattı hiçbir şey söylemeden. Ben de gözlerimi kapattım onun gibi.

ULAŞ TÜTÜNCÜ

Arya uyurken onu izliyordum. Vicdanım omuzlarımdan kalkıp yanıma oturmuştu ama bir eli üzerimdeydi hâlâ. İkimiz de Arya'yı izliyorduk. Beni kahramanı olarak görmesi vicdan azabımı artırmıştı, şimdi benden çok daha büyüktü. İçime sığmıyordu ne zamandır. Ama şimdi altında ezilmemek işten bile değildi.

Can Ağabey daldığımı görüp omzuma dokunduğunda elimdeki çay bardağını kuvvetle sıktığımı, hatta elimin yandığını o an fark ettim, elimi gevşettim ve bardağı dudaklarıma götürdüm.

"İyi değilsin Ulaş," dedi Can Ağabey keyifsiz bir sesle.

İnkâr etmeyerek kafamı salladım hafifçe ama yorum yapmadım.

"Bu senin ilk takip edilişin değil, düşündürmez seni bu kadar." Ardından gözlerini Arya'ya çevirdi o da. "Sen sevgilini bile getirmedin bana. Şimdi saatlerdir susmuş Arya'yı izliyorsun. Kim bu kız senin için?"

"O kız," diye mırıldandım içimde bir yangın başlarken.

Dudaklarına bardağı götüren eli durdu. "Ne?"

Dirseklerimi dizlerime yasladım ve çay bardağıma diktim gözlerimi. "Bu Arya... O Arya... Tesadüf değil hiçbir şey."

Can Ağabey bardağını masaya bırakıp yeni yeni çıkan sakallarına dokundu sıkıntılı bir tavırla. "Emin misin?"

Kafamı salladım usulca. Dönüp Arya'ya baktı tekrar. "Ne yapacaksın peki?"

"Ailesini öldüren adamdan kaçıyor," diye mırıldandım korkusu, titreyişi gözümün önünde canlanırken. Elimdeki bardağı sıktım, camın çatırdayışını işittim. "Onu korumak istiyorum ama onu kendimden de uzak tutmak istiyorum."

Can Ağabey gülümsedi buruk bir ifadeyle. "Pek de uzak tutamamışsın kendinden."

Keyifsizce ona baktım. Yaptığı imayı anlıyordum. "Ağabey," dedim sitem eder gibi.

Kafasını salladı. "Fizik der ki," dedi bardağındaki çayı bitirip tekrar doldururken. "Seni kuvvetle çeken bir şeyden uzaklaşmaya çalışırsan, etrafında dönmeye başlarsın."

"İnsanlar momentum kurallarına göre hareket etmezler."

Gözlerini bana çevirdi. "Öyle mi dersin?"

Çatlayan cam bardağa bakıp içindeki çayı içtim. Masaya bıraktım bardağı.

"Biz gidelim artık," dedim keyifsizce. "Saat geç oldu. Sağ ol ağabey her şey için."

Ayağa kalktım yavaşça. O da ayağa kalkıp omzuma dokundu. "Lafı olmaz Ulaş'ım. Ne zaman istersen, biliyorsun."

Sol elimi kaldırıp sırtına yasladım. "Eyvallah abi."

Arya'nın yanına gittim yavaş adımlarla. Yüzüne dökülen kâhkülleri, beyaz ve yuvarlak yüzüyle küçük bir çocuğun masumiyetini taşıyordu. On sekiz senedir dünyada olduğuna kim inanırdı?

"Yürüyerek gitmeyin," dedi Can Ağabey arkamdan. "Benim arabayı al, yarın kafeye bırakırsın."

Cebinden çıkarıp bana uzattığı anahtarı aldım.

"Eksik olma abi."

Koltuğun önünde dizlerimi kırarak eğildim. Uyuyan yüzünü izledim. İçimde hep saçlarını okşama isteği vardı küçük bir kız çocuğuna merhamet gösterir gibi. Saçlarına dokundum.

"Kız çocuğu," diye mırıldandım kısık bir sesle.

Gözleri aralandı anında. Korkmuştu sanırım. Beni gördüğünde rahatladı ve bu omuzlarımdaki yükü artırdı.

"Ulaş?" diye mırıldandı uykulu bir sesle.

"Eve gidiyoruz," dedim korkmasın diye.

"Hım," diye mırıldandı rahatlayarak. Uykulu gözlerini kırpıştırdı bu kez. Ama bir daha açmadı. Uyuyakalmıştı yine.

Derin bir nefes aldım. Uyanması için zorlamak yerine onu kucaklayıp kaldırdım. Yanağını omzuma yaslayıp uyumaya devam etti. Arya kucağımda kapıya gittim. Botlarımı giydim.

"Canın sıkılırsa bir telefon kadar yakınım, biliyorsun," dedi Can Ağabey.

"Biliyorum Ağabey," deyip kafamı salladım. "Eyvallah."

Can Ağabey'le vedalaştıktan sonra Arya'nın botlarını elime alıp merdivenleri inmeye başladım. Saçlarından gelen çikolata kokusu ciğerlerime dolarken ona ne kadar yakıştığını düşündüm bir an. Kâhkülleri boynumu kaşındırdı. Boynumu saçlarına sürtünce o rahatsızlıktan kurtuldum. Kâhkülleri alnından biraz çekilmişti bu hareketimle. Panik atak geçirirken kafasını çarptığı için oluşan yara izini gördüm. Üzerini yarabandı ile kapatmıştı. Yarası bile onun gibi buruktu.

Ayağımı arabanın tekerine yaslayıp Arya'yı bacağıma oturttum. Kapıları açtım, Arya'yı yan koltuğa bıraktım. Botlarını geçirdim ayaklarına. Kemerini bağladım, montunun fermuarını çektim, üşüyormuş gibi geldiği için. Dağılan kâhkülünü düzeltirken yüzüne baktım.

"Kahramanınla hiç tanışmamalısın derler," diye mırıldandım.

Derin, sıkıntılı bir iç çekip kapısını kapattım. Şoför koltuğuna geçip yola çıktım sessizce.

ARYA ERÇETİN

Gözlerimi açtığımda kendi yatağımda olduğumu fark ederek şaşırdım. Doğruldum, gözlerimi ovuşturdum. Ulaş'ın bir ara beni uyandırdığını hatırladım ama sonra yine uykuya dalmış olmalıydım. Bugün olanları hatırlayınca kalbim yine endişeyle kasıldı göğüskafesimde. Yataktan çıkıp kapımı kilitledim. Endişeliydim. Beni bulmuşlar mıydı gerçekten? O kadın ailemi öldüren kişinin yakalanmadığını, bana da zarar verebileceğini söylemişti. O zamandan beri korkuyordum.

İçim tekrar endişeyle sancıdığında gözlerimi duvar saatine çevirdim. 01.37. Biraz hava almak isteyerek balkona çıktım. Ulaş da balkondaydı, sigarasını içiyordu. Hep bu saatlerde sigara içiyordu sanırım. Ne demeliyim bilemediğim için sessizce dirseklerimi korkuluklara yaslayıp dışarısını izledim. Temiz soğuk bir hava vardı, saçlarım dalgalandı hafifçe.

Sessiz kaldık ikimiz de bir süre. Ve Ulaş hiç beklemediğim bir anda bozdu sessizliği.

"Nasıl affedersin?"

Sorusu geceye ayak uydurmuş onu uyandırmak istemiyormuş gibi kısık çıkmıştı sesi. Gözlerimi ona çevirdim anlamayarak.

"Biri sana çok kötü bir şey yapmış olsa nasıl affederdin?"

Yanağımı kollarıma yaslayıp profilini izledim. Canı sıkkın duruyordu. Birini mi affedemiyordu o da benim gibi? Ya da affedilmiyor muydu? İçinde nelerle savaşıyordu?

"Bilmiyorum," diye mırıldandım. "Bende ne denli yara açtığına bağlı... Affedilemeyecek yaralar, kayıplar vardır."

Gözlerimin içine baktı. Kahverengi gözlerinde anlam veremediğim bakışlar vardı.

"Peki sen?" diye sordum bana da sorma hakkı doğduğunu hissederek.

Sigarasından derin bir nefes aldı. Dumanı ah çeker gibi bıraktı.

"Müslüm Gürses - Affet," diye mırıldandı.

Anlamadım. Anlamadığımı anladı.

"Tüm gün bunu düşünüp affedemiyor, o kişiyi affedecek bir yol bulamıyorsam; affetmem. Unuturum varlığını zamanla belki ama affetmem."

Tıpkı bahsettiği şarkıdaki gibi.

Ulaş'ı izlerken ona tüm bunları söyleten, ona böyle baktıran, onu bu kadar sessizleştirip her şeyden uzaklaştıran neydi merak ettim. Bir insanın bu genç yaşında gözlerinin feri neden sönerdi? Geceleri tek başına sigara içerken birini affetmeyi neden dert ederdi kendine? Affetmek mi istiyordu affedilmek mi?

Ulaş ile spontane gelişen herhangi bir diyalog, herhangi bir yorum, tek bir kelime bile arkasında derin bir anlam taşıyordu sanki. Nasıl bu kadar derin ve mesafeli olabiliyordu? Nasıl bu kadar durgundu, içi çalkalanırken?

İzmaritini kül tablasına bastırdı ve ciğerlerindeki son dumanı gökyüzüne bıraktı. O an sanki affedilme ihtimalini uğurladı. Gökyüzüne baktı ama bana bakmadan girdi içeri. Ben de gözlerimi gökyüzüne çevirdim ve bir süre ayı izledim. Ulaş Tütüncü, ulaşılmaz, erişilmez, anlaşılması zor ve çok üzgün bir insandı.

#10. BÖLÜM
KAHRAMAN OL'MA

Saklandığımız yerler.
Belki de en çok kaybettiğimiz yerler.

Yaşamış olduğum on sekiz yıllık hayatım boyunca önemli olanın mutlu değil insan gibi yaşamak olduğunu düşünmüştüm. Mutluluk kaybedilir ve kazanılır ama insanlığımızı kaybetmemek gerek. 'İnsan' sözlük anlamı olarak 'aklı ve düşünme yeteneği olan, dille, sözle anlaşan, en gelişmiş canlı sayılan yaratık' diye geçiyor. Lakin buradaki can alıcı kısım 'en gelişmiş' olması. Bu, en korkutucusu. İnsanların kibri korkutuyor beni. Bu gelişmişlik ne yazık ki her zaman iyi yönde olmuyor çünkü. Tıpkı ailemi öldüren insanlar gibi. İnsanlar bazen başkalarının cehennemini inşa edebiliyorlardı bu dünyaya. Bundan korkuyordum.

Küçükken Kenan Amca'nın bir telefon konuşmasına kulak misafiri olmuştum. Evimizde çıkan yangının sebebinin bilgisayar sisteminden kaynaklanmış olabileceğini söylüyordu. Akıllı ev sistemlerinin yeni yeni çıktığı dönemlerdi ve babamın yan şirketlerinden birinin alanıydı bu. Bizim evimizde de bulunan akıllı sistemin sebep olduğunu düşünmüşlerdi. Ama hafızam bunun aksini söylüyordu. Birinin buna sebep olduğunu biliyordum içten içe.

Düşünme Arya. Hiçbir faydası yok sana bunun. Derin bir nefes alıp kafamı iki yana salladım. İçimdeki sıkıntıdan kurtulmak ister gibi ayağa kalkıp buzdolabına ilerledim. Kendime büyük bir bardak süt doldurdum. Kenan Amca ile güzel bir akşam yemeği yemiştik ve bana dönüşte kurabiye de almıştı. Bugünü buruk ama güzel kapatacaktım. Başarabilirdim. Annem ve babam da öyle isterlerdi. Hatta başarabilirsem benimle gurur bile duyarlardı.

Süt dolu bardağımdan bir yudum aldım. O sırada zil çalınca bardağımı tezgâha bırakıp kapıya gittim.

Delikten Bahadır'ı gördüm. Açtım merakla.

Gülümsedi bana. "Selam."

Ben de ona gülümsedim. "Selam."

"Rahatsız ediyorum kusura bakma. Acaba evin anahtarını sana bıraksam sorun olur mu? Ulaş evde değil, anahtarlarını unutmuş. Ben de çıkıyorum şimdi. Geldiğinde senden alsa olur mu?"

Kafamı salladım kabul ederek. "Olur tabi."

Uzattığı anahtarlığı aldım. O sırada alt kattan biri uzandı ve gülerek el salladı bana. Esra'nın gülüşü beni de güldürürken ona el salladım ve ikisine de iyi eğlenceler diledim. Onlar giderken kapattım kapımı. Mutfağa dönerken yüzüme dökülen saçlarımı kulağımın arkasına itiyordum.

Masanın üzerindeki telefonumdan saate baktım.

14 Şubat Salı. 19:46
Sevgililer günü.
Anne ve babamın evlilik yıldönümü.
Doğum günüm.
Anne ve babamın ölüm yıldönümü.

Boğazım yanıyormuş gibi hissettim, anahtarları masanın üzerine bırakıp boğazımı temizledim. Başka şeyler düşünmekte fayda vardı. Bahadır, Esra'yı yemeğe çıkarıyor olmalıydı. Acaba Ulaş'ın bahsettiği kitabı mı almıştı? Esra mutlu olacak mıydı? Ulaş neredeydi? O da mı sevgilisini yemeğe çıkarmıştı? Bugün ortalıkta yoktu, belki de kız arkadaşı ya da hoşlandığı vardı. Herkes sevdikleriyle geçirmek isterdi herhalde bugünü. Ben de mezarlığı ziyaret etmiştim Kenan Amca ile. Hayır Arya. Yanlış yere geldin. Üzücü şeyler düşünme.

Evet. Güzel şeyler düşünelim. Neden güzel deyince aklıma Ulaş geliyor bir tek. Sevgilisi vardı sanırım. Var mıydı gerçekten?

Omuzlarım düştüğünde kızdım kendime. "Kimse kimsenin sevgilisine karışamaz sonuçta," diye mırıldandım.

Sütümü alıp sandalyeme kuruldum tekrar. Hiç test çözesim yoktu bugün. Telefonumun ekranı aydınlandı bir an, Deniz mesaj atmıştı.

Erim'in telefonla mesajlaşmasını izliyorum saâtlerdir.
Kimle konuşuyor ki o kadar?
Gülümsediği de yok mesajlaşırken ama tüm ilgisi telefonunda.
Sevgilisi yok ama belki birini seviyordur :')

Konuştuğu kişinin kadın olduğunu nereden biliyorsun?
Belki arkadaşıdır?

Yok kesin kadın :'(
İçime doğdu...

Gülümsetti bu söylediği beni. Yüz ifadesini hayal edebiliyordum ve onunla konuşmak iyi gelmişti. Ben de ona iyi gelebiliyor olmayı diledim içten içe.

Kesinliği olmayan şeyler [redacted] üzme.

Öyle yapayım değil mi?

Evet.
Öyle yap.
(^_^)

Neyse boş ver beni 😔♥
Ulaş ne âlemde?
Sevgilisi var mıymış?

[redacted]

Geçmiş olsun 💔
Sevgilisi var o zaman.

[redacted]

Hehehe 😳
Tamam tamam kızma.

İyi eğlenceler.
Güle güle.
(⌐■_■)♡

Sütümü içerken bir süre Deniz'in yazdığı mesaja bakıp dudaklarımı birbirine batırdım. Neden geçmiş olacaktı ki bana? Ulaş bana çok yardım ediyordu. Hastanede refakatçim olmuş, beni takip eden adamlardan kaçırmıştı. Ona minnettardım yalnızca. Evet, yalnızca.

Kafamı sallayarak onayladım kendimi. Sütümü bitirip telefonumdan yavaş bir şarkı açtım. Ulaş geldiğinde içmesi için ona kahve yapacaktım. Benim kahvemin tadını sevmişti hem. Buraya geldiğinde yaptıklarını az çok hatırlıyordum ama kendime belki bir şeyler denerim diye *french press* ve süt köpürtme aparatı bile almıştım.

Kendimi meşgul etmek için filtre kahve tarifleri ve yapılış videoları izleyerek kahve hazırlayıp birini denediğimde o kadar acı geldi ki yüzümü buruşturdum. Ulaş gerçekten bunu severek içebiliyor muydu? Mest olacak kadar? O kadar güzel bir yüz ifadesi oluşacak kadar?

Zil çalınca sevindim çünkü gelen Ulaş'sa yaptığım kahvelerden birini soğumadan içebilirdi. Hızlı adımlarla kapıya gidip delikten baktım. Gelen oydu. Yüzü soğuktan kızarmıştı.

Kapıyı aralayıp onunla göze göze geldim. Yüzü ifadesizdi ama gözlerine bakınca canı çok sıkkınmış gibi geldi. Sevgilisiyle buluşan birine benzemiyordu hiç. Sonra bana verdi dikkatini, yüzümü inceledi. Gözlerime baktı kısa bir süre.

"Anahtarları sana bırakmış Bahadır," dedi.

Kafamı sallayarak onayladım onu ve tüm cesaretimi topladım. "İçeri gelmek ister misin?" diye sordum. "Kahve yapmıştım ben de."

Bir süre yüzüme baktı, geri çevireceğini sandığımdan yanaklarım ısındı hemen. Anahtarları getirmek için mutfağa dönecekken, "Olur," dedi.

İçeri girdi yavaşça. Gülümsedim beni kırmadığı için. Montunu vestiyere astı ve peşime takıldı. Mutfağa girdik birlikte. Onun için hazırladığım kahveyi masaya bıraktım. Kupayı bıraktığım yere oturdu, yorgundu.

"Sağ ol," dedi bana değil kupaya bakarken. Çok düşünceli görünüyordu yine.

Karşısındaki sandalyeye otururken, "Birini mi bekliyordun?" diye soruverdim kendimi tutamayarak. Yüzü kızaracak, kirpikleri ıslanacak kadar dışarda beklemiş gibiydi.

"Beklemedim," dedi yalnızca. "Birini ziyaret ettim."

Kafamı sallayarak onayladım. Kimi ziyaret etmişti acaba? Sevgilisini görmeye gitse ziyaret kelimesini kullanmazdı herhalde. Kahvesinden bir yudum aldı ve bana baktı. Beğendi mi diye merakla yüzüne baktım ama beğendiğine dair bir ipucu olmasa bile tam tersi için de yoktu.

Gözlerini üzerimde gezdirip giydiğim kapüşonluyla ilgilendi daha çok. Üzerimde kolları siyah, kendisi beyaz, kapüşonunda panda kulakları olan sweatshirtüm olduğunu anımsadım. Aklıma, ağladığım için pandaya benzediğimi söyleyişi geldi. O öyle dedi diye almış değildim.

Utandığımdan gözlerimi etrafta gezdirirken dudaklarındaki ufak gülümsemeyi gördüm. Göz göze gelince utandım, gülümsemekten başka bir şey yapamadım.

Dudaklarındaki alaylı gülümsemeyle, "Pandaların neslinin tükenmiyor oluşu güzel," dedi.

Kızardım, başımla onaydım. Utandığımı belli etmek istemeyerek, "Umarım çoğalıyorlardır güzel güzel," dedim.

Başını salladı. Sonra her zamanki ifadesine döndü yüzü. Gülümseme dudaklarında çok kalmamıştı.

"Bunun seni gülümsetmesine şaşırdım," dedim neyin var diye sormaktan çekindiğim için.

Kupayı masaya bırakıp kollarını masaya yaslayarak öne doğru eğildi. "Taş değilim ya."

"Kanayan taşlar da var bu dünyada," diye mırıldandım. "Yaşayan kaya duymuş muydun hiç? Genelde erkek olurlar."

Dudaklarında alaylı bir gülümseme oldu yine. "Beni onlara mı benzettin yani?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Evet demek kabalık olurdu hem onun duyguları vardı elbette, kaya değildi ama öyleymiş gibi duruyordu.

"Ben benzetmedim, sen öyle görünmek istiyor gibisin," diye mırıldandım. Duraksadı bir an. "Bence daha çok gülümsemelisin. Hayat kaşlarının arası kadar kısalırken dudaklarının iki ucu kadar uzayabilir."

Ulaş sessizce gözlerimin içine bakınca büyüklük tasladığımı düşünerek utandım yine. Gözlerimi kaçırıp sol kaşımın üzerine dokundum. "Yani gülümsemek işe yarabilir daha iyi hissetmek için, demek istediğim."

"Bunu aklımda tutarım," dedi gözlerini üzerimde hissederken.

Bir şey demedim, ayıp etmiştim belki de. Bana alınsın istemezdim hiç. Kahvesini içtikten sonra anahtarlarını alıp kalktı. Onu yolcu ederken mahcup hissettim.

"Seni kırdım mı?" diye sordum botlarını giyerken.

Kaşları çatıldı. "Neden?"

"Kendini bilmişlik ettim biraz," dedim mahcupça. "Ne yaşadığını bilmeden öyle tavsiye falan verdim."

Doğruldu, alınmamış gibi kafasını iki yana salladı hafifçe. "Kendini bilmek iyidir," dedi gözlerime bakarak. Sonra elini uzatıp başımın üzerine koydu beni teselli ediyormuş gibi... Kalbim sıcacık oldu bir anda. "Kahve ve tavsiye için teşekkürler."

Kalbimin ritmi bozulurken yanaklarımın kızardığını hissettim. Ulaş karşı daireye girip kapısını açtı ve o kapatırken ben de kapattım. Gülümsedim içtenlikle. Heyecanla mutfağa doğru ilerlerken kalbim heyecanlıydı ve bu beni utandırdı biraz.

Bardaklarımızı kaldırırken doğum günümde saçlarımın okşanması mutlu etmişti beni. Teselli edilmiş gibi hissediyordum kendimi.

Test kitaplarımı orta sehpaya yığıp hırsla yumruklarımı sıktım.

"Ben güçlü bir kızım," dedim kendime güvenerek. "Şimdi test çözüp ailemi gururlandıracağım ve kendi ayaklarım üzerinde duracağım!"

Üzülmekle, ağlamakla vakit geçmezdi. Ağlamakta sorun yoktu ama her zaman ayağa kalkacak, her yeni güne gülümseyecek ve kendi ayaklarım üzerinde duracaktım. Ben annemin ve babamın kızıydım. Başım dik, gözlerim gökyüzüne çevrili olacaktı hep. Umudu kaybetmek yoktu. Korkup kaçmak yoktu hayattan. Babamın ve annemin yaşamamı istedikleri bu hayatı en iyi şekilde yaşamak için elimden geleni yapacaktım.

"Aferin sana Arya," diye gaz verdim kendime.

Yanıma çalışacağım kitapları aldım, balkona çıkıp test çözmeye başladım. Ne kadar süre test çözdüm de uyuklamaya başladım bilmiyordum ama başım dizlerime düşmüştü. Uyku ve uyanıklık arasında bir kapı sesi işittim karşıdan.

"Burada uyursan hasta olacaksın," dedi biri.

Evet. Kalkmalıydım ama uykumu bölemiyordum.

"Ben senin kahramanın değilim," dedi sonra. "İstesem bile olamam."

Üzüldüm o öyle söyleyince. Neden olamazdı ki? Beni kurtaracak birine ihtiyacım yoktu ama arada bir, bir kurtarıcım olsa daha iyi hissederdim kendimi. Kendi başıma hallediyordum bir yere kadar ama hallede-mediğim şeyler de vardı. Bir yardım eli fena olmazdı. Elimi uzattığımda tutsa olmaz mıydı? Yardım eden eli tutmak kolay belki ama yardım eli uzatmak zordu belki de.

Bugün benim doğum günüm Ulaş. Kahramanım beni bugün terk etmese olmaz mı?

Okul bahçesindeki bankta otururken Deniz elinde sıcak çikolatayla yanıma geldi. Bana uzattı, teşekkür ettim. Gülümsedi.

Yanıma oturup dirseğini bankın sırtına, yanağını da avcuna yasladı. "Ne düşünüyorsun sabahtan beri?" diye sordu.

Utandım biraz. Elimde olmadan dalıp duruyor ve dünü, Ulaş'ı düşünüyordum.

"Gülmeyeceğine ve dalga geçmeyeceğine söz verirsen söylerim," dedim yarım ağızla.

Kıkırdadı. "Söz."

"Şimdiden gülüyorsun," dedim burnunu kırıştırıp ona kötü bir bakış atarken.

Kaşlarını indirip kaldırdı muzip bir ifadeyle. "Ulaş'la mı ilgili?"

Yanaklarım daha çok ısındı. "Söylemem bak," diye tehdit ettim onu.

"Peki peki," dedi heyecanla. Ciddiyetle duruşunu düzeltti. "Söyle hadi."

"Ulaş'ın sevgilisi var mıydı daha önce?"

Başını salladı. "Benim bildiğim kadarıyla bundan üç sene önce vardı en son. Lisede."

Meraklı bakışlarımı mavi gözlerinde gezdirdim. "Niye ayrılmışlar?"

"Bilmiyorum ki. Çok yakın değiliz, uzaktan tanışıyoruz yalnızca."

Başımla onayladım.

"İstersen Erim'den öğrenirim ama."

"Hayır hayır, sorma. Öylesine sordum," dedim telaşla.

"Ay merak etme. Erim alışık benim eski defterleri kurcalamama. Laf arasında sorarım. Ulaş'ın kötü anılarını unutmaz o, gıcıklar ya birbirlerine. Hem belki hoşlandığı biri ya da flörtü falan varsa onu da biliyordur kesin."

"İyi," diye mırıldandım. İstemem yan cebime koydu bu biraz ama merak ediyordum, elimde değildi. Dün çok üzgün gibiydi. Eski sevgilisiyle ilgilidir belki diye düşünmüştüm. Affetmekten kastettiği de sevdiği kadındı belki de.

Muzip bir sırıtışla kafasını omzuma koyup kıkırdadı. "Çok tatlısın."

Kızardıkça kızardım.

"Çok da güzel kokuyorsun."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım utandığım için ona bakmadan.

Gözlerim üniversitenin bahçesine kayarken Argun, Ulaş, Bahadır, Esra ve sarışın bir kızı aynı masada oturmuş sohbet ederlerken gördüm. Argun bir şey anlatırken Ulaş güldü ve onayladı söylediklerini. Bahadır, Argun'a kızdı sonra. Bahadır'la uğraştıklarını anlamıştım. Esra gülerek Ulaş'a bir şey söylediğinde Ulaş kaşlarını çattı ve Bahadır'a Esra'yı göstererek bir şey söyledi. Gülümsedim. Arkadaş ortamlarını, birbirleriyle olan ilişkilerini seviyor onlara imreniyordum. Ve Ulaş en çok onların yanında gülüyordu.

Dudaklarımda istemsiz bir gülümsemeyle izlerken aniden onunla göz göze geldiğimizde yakalanmış gibi doldum. Bir refleksle kaçırdım gözlerimi.

"Hadi sınıfa gidelim," dedim ayaklanıp Deniz'i de oturduğu yerden kaldırarak.

Kol kola, sıcak çikolatalarımızı içerek binaya yürüdük.

"Ben sanırım özel ders alacağım," dedim iç çekerek.

"İstersen hocalarıma sorayım ama yılın bu zamanında iyi bir hoca bulmak zor olabilir. Eğer istersen üniversite öğrencileri de ders verir. Duraktaki ilan panosunda görmüştüm, oraya bakabiliriz."

Hevesle onayladım onu. "Harika olur."

Yanağımı sıktı. "Çıkışta hallederiz."

Okuldan çıkışı, Deniz'in dediği gibi duraktaki panoya asılı özel ders ilanlarını inceledik.

"Hangi derslerdi? Biyoloji ve Fizik mi yalnızca?" diye sordu Deniz, mavi gözleri panoda gezinirken.

Ben de gözlerimi panoda gezdiriyordum. "Hıhı," diye onayladım onu.

O sırada gözlerim tanıdık bir ismi seçti.

Kutay Saygıner – Tıp 3. Sınıf–YGS – LYS Biyoloji

"Kutay Saygıner," diye mırıldanıp Deniz'e baktım. "Benim komşum olan mı?" Soyadını bilmediğim için emin olamamıştım.

"Evet," dedi Deniz gülümseyerek. "Çok iyi. Hem komşun hem de tanıdığın biri."

Kutay'ın ders verdiğini bilsem en başta ondan isterdim.

Deniz, "Atakan Özaslan – Fizik Mühendisi –YGS – LYS Fizik," diye okudu gördüğü ilanı. "Ben tanıyorum Atakan'ı. Erim ile arkadaşlar."

Gözlerimi Deniz'e çevirip kaşlarımı kaldırdım. "Fizik mühendisi mi?"

Tepkime güldü. "Yani delilik ama her zeki insan biraz delidir bence."

Başımı salladım. "Fiziği alanından almak iyi olur," diye onayladım onu.

Deniz, Atakan'ın telefon numarasını okurken ben de telefonuma kaydettim.

Bir dakika geçmeden Deniz kolumu dürttü ve bir yeri işaret etti. "Aramana gerek kalmadı."

Uzun boylu, omuzlarına kadar sarı saçlı soluk tenli biriydi gösterdiği genç adam. Erim ile sigara içerken gülerek bir şeyler anlatıyordu.

Deniz koluma girip beni peşinden sürükleyerek hızla yanlarına götürdü. Erim ve Atakan bize baktı. Deniz onlara selam verirken ben de nezaketle gülümsedim.

"Merhaba," diye bir giriş yaptı Deniz.

"Merhaba," dedi Erim önce ona sonra da bana bakarken.

Atakan da aynı şekilde selamladı bizi.

"Arkadaşım Arya," diyerek tanıttı beni Atakan'a.

"Memnun oldum," dedi Atakan bana gülümseyerek, "Atakan."

Kafasını salladı Deniz. "Panoda ders ilanını gördük. Boş zamanın varsa Fizik dersi almak istiyor."

Deniz benim yerime her şeyi anlatırken minnettar hissettim çünkü ben pek girişken değildim. Gerilirdim çok.

Atakan bana bakıp gülümsedi. "Olur tabii," dedi memnuniyetle. "Yarın vaktim var. Sana da uygunsa başlayabiliriz. YGS'ye hazırlanıyorsun değil mi?"

Kafamı salladım. "Evet. Yarın benim için de uygun."

"Numaramı aldın mı?"

"Aldım," diye onayladım onu.

"Tamam o zaman bana adresini atarsın."

"Olur," diye mırıldandım.

"Kaçta çıkıyorsun okuldan? Kaç gibi olsun ders?"

"Akşam beş gibi evde oluyorum," diye açıkladım.

"Tamam o zaman. Altıda başlar yedi buçuk gibi bitiririz."

Kafamı sallayarak onayladım onu. Deniz biraz ayaküstü lafladı onlarla. Sonra ikisine de iyi akşamlar dileyip ayrıldık yanlarından. Durağa dönerken Ulaş'ın arkadaş gurubuyla birlikte okuldan çıktığını gördüm.

"Kutay'la da konuş," dedi Deniz gülümseyerek imayla.

"Eve gidince hallederim," dedim arkadaş grubunun içerisine girmekten çekinerek.

Deniz başını iki yana sallayıp beni onlara doğru ittirdiğinde istemsizce yanlarına gittim ve beni ilk fark eden Kutay oldu.

"Selam," dedi gülümseyerek.

Herkes dönüp bana baktı. Daha çok gerildim. Hiç sevmezdim tüm gözlerin üzerimde olmasını.

"Selam," diye mırıldandım.

Deniz bana destek olmak ister gibi neşeyle selam verdi onlara. İnsanlarla bu kadar kolay iletişim kurabilmesine hayrandım. Keşke onun gibi olabilseydim.

"Rahatsız ediyorum kusura bakmayın," dedim yanaklarım her saniye ısınırken. "Özel ders için hoca ararken senin ismine denk geldim de. Eğer boş günün varsa bana da ders verir misin diye soracaktım. Boş günün yoksa bakmaya devam edeceğim."

"Sormana bile gerek yok, isteğin zaman gelebilir-"

Nezaketini balla böldüm. "Hayır lütfen," diye rica ettim. "Emeğinin karşılığını ödeyerek herkesle eşit şartlarda ders almak istiyorum. Ciddi ve planlı şekilde."

Kutay bir an Ulaş'a baktı. Nedenini anlamadım.

"Çok öğrencim yok zaten," dedi gülümseyerek. "İstersen yarın başlarız."

Kafamı salladım Boş günü olmasına sevinmiştim ama bir problem vardı. "Olur ama akşam altıdan yedi buçuğa kadar fizik dersim var."

Merakla kaşı kalktı. "Kimden alıyorsun?"

"Atakan Özaslan diye birinden."

O an dört arkadaşın da birbirine çatık kaşlarla bakışına şahit oldum. Aslında çok şaşırmamak gerekti. Çünkü Atakan, Erim'in arkadaşıydı ve muhtemelen onu da tanıyorlardı.

"Saati sorun olur mu?" diye sordum.

Kafasını iki yana salladı Kutay. "Yok olmaz tabii. Biz de sekizde başlarız, bir saatten haftada üç gün çalışırız."

Gülümsedim memnuniyetle. "Tamam o zaman."

O da bana gülümserken Ulaş ikimizin arasından geçip yürümeye başladı; arkasından baktım bir an. Diğerleri de Ulaş'ı takip ederken Kutay ile vedalaştık ve o da onların peşine takılırken Ulaş bana bozulmuş gibi hissetmeden edemedim. Erim ile aralarının bozuk olduğunu biliyordum. Erim'in arkadaşından ders alacağım için bozulmuş muydu bana? Biz arkadaş bile değildik ki onunla. Kahramanım olmayı bile istemiyordu zira.

ULAŞ TÜTÜNCÜ

Mutfakta kendime kahve yaparken Kutay yaptığım kahveden nasiplenmek için yanımda dikilmeye başladı.

"Yarın erken git Arya'nın evine."

Yüzünde imalı ve meraklı bir gülümseme oldu, kaşı kalktı. "Neden?"

"Tek başına yaşıyor ve rahatsız olsa da söyleyemez o."

"Arya'dan hoşlanıyor musun?"

Kaşlarımı çattım hafifçe. "Hayır. Onu korumak istiyorum sadece. Göz kulak ol kıza benim için."

Kafasını salladı iç çekerek. "Olurum. Olurum da. Sen niye Arya'ya fizik dersi vermiyorsun? İşin daha kolay olurdu."

Kafamı iki yana salladım. "Kendimden uzak tutmak istiyorum... Olabildiğince uzak," dedim üstüne basa basa.

"Dün kahve içmemiş miydiniz?"

"Ben içtim," diye düzelttim imasına binaen ve ona ters ters baktım.

O günün anlam ve önemine rağmen bana o parlak gülümsemeyle kahve içmeyi teklif edince reddedememiştim. Ağlıyor sanıp buna şahit olacağım diye gerilmiştim kapısını açarken ama o yine şaşırtmıştı beni. Ağlamıyordu. Ağlamıştı; kızaran gözlerinden belli oluyordu ama ağlamıyordu o an. Aksine bana gülümseyebiliyordu her şeye rağmen.

Sıkıntıyla nefes verdim. "Ne zaman vicdanım sırtıma binse kendimi onun yanında buluyorum," diye itiraf ettim gocunmadan, "ve o her şeye rağmen gülümsüyor."

Kutay sakallarına dokundu, hafif bir baş sallamasıyla onayladı beni. O da sıkıntılıydı.

"Yine aynı şeyleri söyleyeceğim, sen yine aforizma üfleme bana diyeceksin ama olaylar yaşanırken çocuktun ve ben hâlâ senin zerre kadar etkin olduğunu düşünmüyorum."

Ben o ihtimali düşünmeden edemiyordum ama. Hem olmasa ne yazardı. Kaçamayacağım bir şeydi bu. Hep sırtımda olacaktı. Bir şey demedim. O da bir şey demedi. Sırtıma vurdu yavaşça.

"Eyvallah," dedim koluna vururken.

En azından bu kez onu koruma şansım vardı. Boşa çıksın istemiyordum. Gülümseyerek iyi bir hayat yaşasın istiyordum. *İçinde bana veya aileme dair hiçbir şey olmayan güzel bir hayat.*

#11. BÖLÜM
KAÇ'MA

Hayat onun gözlerinden ibaret değil mi?
Doğum, göz çevresindeki o koyu halka,
Ölüm ise gözbebeği.

Okula gitmek için evden çıkarken karşı dairenin kapısı da açıldı. Kutay ve Bahadır belirdiler.

Onlara gülümseyip kapımı ardımdan kapatırken, "Günaydın," dedim.

İkisi de bana günaydın derlerken botlarını giyiyordu. Merdivene yöneldiğim sırada Kutay bana seslenip durdurdu.

"Arya."

Bakışlarımı ona çevirdim merakla. "Efendim?"

"Gel seni de bırakalım," dedi.

"Gerek yok aslında," dedim zahmet vermek istemeyerek.

"Israr ediyorum," dedi doğrulmuş üzerini düzeltirken yanıma geldi.

Gülümsetti bu beni. "Peki o zaman."

Birlikte merdivenleri inmeye başladık. Arkamızdan da Bahadır geliyordu.

"Gelecek mi bugün Atakan?"

Kutay'ın sorusuna karşılık kafamı salladım. "Evet gelecek. Öyle anlaştık." Gözlerimi yüzünde gezdirdim merakla. Kaşları çatılmıştı hafiften. "Sanırım pek sevmiyorsun Atakan'ı."

"Ha... Yok ondan değil," diye inkâr edecek oldu.

Lafını kestim hafifçe gülümseyerek. "Erim'in arkadaşı olduğunu biliyorum."

Anladım der gibi kafasını salladı. "Yakalandım."

"İçine sinmiyorsa biyoloji dersi anlatacak başka birini bulabilirim?"

Kaşlarını çattı ciddiyetle. "Niye fizik hocanı değiştirmiyorsun? Benden daha iyi biyoloji anlatacak adam tanımıyorum."

Yüz ifadesi gülmeme neden oldu. "Peki peki, affedersiniz hocam."

Güldü o da bu söylediğime. Binadan çıktık. Bahadır sessizdi, ayakta uyuyor gibiydi. Sabahları zor uyanan tiplerdendi. Sabahları yanlarında Esra olursa daha kolay uyanıyordu sanırım çünkü Esra çok enerjik biriydi.

Otoparka gelince Bahadır bize sessizce el sallayıp genelde Ulaş'ın kullandığını gördüğüm arabaya bindi.

"O araba Ulaş'ın değil mi?"

Meraklı soruma karşılık Kutay kendi arabasının kilidini açarken kafasını iki yana salladı. "Yok," dedi kapısını açıp. "Ulaş'ın arabası yok."

Ben de ön koltuğun kapısını açıp koltuğa geçtim. Emniyet kemerimi takarken Kutay anlatmaya devam etti.

"Argun'un arabası esasen ama lazım oldukça herkes kullanıyor. Bahadır sürekli ceza yediği için babası arabayı elinden aldı. O da şimdi Argun'un arabasını kullanıyor."

"Argun'un birden fazla arabası var yani," diye mırıldandım kendi kendime.

Kutay arabayı çalıştırıp Bahadır'ın peşi sıra yola koyuldu.

"Eskiden yarışırdı," dedi, şaşkın ve meraklı gözlerle dinledim onu. "Şimdi bıraktı ama. Artık bir garajı var. Tamir, bakım ve modifiye falan yapıyor, iyi para kazanıyor oradan. Bütün arabalarını kendisi aldı ya da yaptı."

Merakla ve ilgiyle dinlemeye devam ettim.

"Arabası olmayan bir Ulaş var," dedi. Sonra da kaşları çatıldı hafiften. "Var ama yok," diye düzeltti.

O ne demekti bilmiyordum ama sormadım nedenini. Ulaş ile ilgili her şey nedense üzücüydü. Özele girerdi. Üstüme vazife değildi. Ne demek olduğunu sormadım ona bu yüzden.

"Siz de askere gittiniz mi?"

Gülümsedi hafiften. Bana baktı. "Künyesini mi gördün Ulaş'ın?"

Görme şeklimi hatırladığımdan yanaklarım ısındı. Kafamı salladım yavaşça.

"Ulaş, polis akademisine gidiyordu aslında," dedi keyifsiz bir sesle ve bu söylediğine şaşırdım. "Ama bir sebepten ayrılmak durumunda kaldı.

Ayrılınca da askere gitti o hırsla. O yüzden okulda yaşıtlarından bir sene geriden geliyor."

Neden polislikten ayrılmak zorunda kalmıştı ki? Her şeyi gizemli, her şeyi hüzünlüydü bu adamın. *Sanki hayat ona sırtını dönmüş gibi.*

"Dersin kaçta?" diye sordu Kutay ilgiyle.

"08:30."

"Varmış daha," dedi.

Araba ile hızlı gelmiştik tabii. Otobüsle bu kadar kısa sürmüyordu. Birkaç vesait yapıyordum. O yüzden erken çıkıyordum.

"Can Kırığı'nda kahvaltı ısmarlayayım sana," dedi gülümseyerek. "Oradan da okula geçeriz. Benim de o saatte dersim."

İtiraz etmedim. Can Kırığı'nın çakıl taşlı otoparkına girdik. Bahçede Ulaş'ı gördüm. Ayakta dikilmiş sigara içiyordu ve tam o sırada kafeden sarışın bir kız çıkıp yanına geldi Ulaş'ın. O kızı dün hep birlikte Ulaşlar okuldan çıkarken görmüştüm. Esra ile Ulaşlara geldiğini de görmüştüm birkaç kez. İsmini bilmiyordum henüz. Ulaş'a bir şeyler anlatıyordu. Ulaş onu dinliyor ama neredeyse hiç konuşmuyordu.

Kutay arabasını park ettiğinde getirdiği için teşekkür ettim. Arabadan indik, yavaşça kapattım kapımı. Çakıl taşları üzerinde yürürken Ulaş'ın dikkati bizim üzerimizdeydi.

Kutay, "Günaydın," dedi biz onlara yaklaşırken.

Ulaş ona elini kaldırıp selam verirken, "Günaydın," deyip ardından bana baktı.

Ben de, "Günaydın," diye mırıldandım nezaketle.

Bahadır da bizi takip etmişti. O da park etti; Ulaş'ın gözleri ona kaydı. Sarışın kız Kutay'a günaydın demiş ama bana pek yüz vermemişti. Ulaş sigarasını çöpe atıp bizimle kafeye girerken sarışın kız da katıldı aramıza. O sırada Can Ağabey dışarı çıkıyordu. Kapının önünde karşılaştık.

Gülümsedi bana. "Hoş geldin Arya."

Mavi gözleri içimi ısıttı, içtenlikle gülümsedim ben de. "Hoş buldum Can Ağabey."

Can Ağabey hep babacan, nazik, karizmatik bir adamdı. Sol elindeki yüzüğünden evli olduğunu anlamıştım ve eşini merak etmeme sebep

oluyordu bu zaman zaman. Eminim birbirlerini çok seviyor ve şanslı hissediyorlardı.

Masalardan birine geçtik Kutay'la. Sandviç ve portakal suyu sipariş ettim, Kutay da tost ve kahve rica etti. Bahadır filtre kahve, tost ve patates kızartması istemişti. Adının Burcu olduğunu henüz öğrendiğim sarışın kız da espresso istemişti yalnızca.

Ulaş siparişlerimizi, masamıza bırakıp bize afiyet dileyip dönerken sanki bana özellikle bakmıyor gibiydi. Balkonda uyuyakaldığımda söylediklerini hatırlıyordum. Belki de çok bel bağlamayayım ona diye uzak duruyordu benden. Üzülmüştüm biraz buna. Çünkü ben istenmediğim yerde kalmazdım zaten. Kaçmasına gerek yoktu ki, izlemekle de yetinebiliyordum.

Sandviçimi yarılamışken biri yanağımı sıkarak karşıma oturduğunda yüzümde bir gülümseme yeşerdi. Esra her zamanki yüksek enerjisi ile herkesi selamlayıp Bahadır'ın yanağına bir öpücük bıraktı ve yanına kuruldu hemen.

"Burcu ile tanıştınız mı?" diye sordu, gözü sarışın kız ile benim aramda gidip gelirken.

Yavaş ve çekingen bir tavırla kafamı iki yana salladım. Gülümsedi bana göz kırpıp.

"Bu arkadaşımız Burcu," dediğinde Burcu soğuk bir gülümsemeyle baktı bana. "Merhaba."

"Bu da Bahadırların tatlı mı tatlı karşı komşuları Arya."

"Merhaba," dedim ben de onunkinin aksine samimi bir gülümsemeyle.

Esra'nın arkadaşı olduğu için hem kabalık etmek istemedim hem de belki kötü niyetli değildir diye düşündüm. Belki de çekingen biriydi ya da bir derdi vardı, bilemezdim. Tanışmıyorduk bile, bana garezi olamazdı.

Esra masadaki sohbeti ustaca döndürürken Bahadır'ın, patates kızartmasını onun için söylediğini fark ettim çünkü hiç dokunmamıştı ama Esra iştahla yiyordu. Birbirlerini konuşmadan anlayabiliyorlardı, ilişkileri çok tatlıydı.

Ulaş kafede çok müşteri olmadığından bir kahve alıp masamıza oturdu. Hiç göz göze gelmedik otururken. Pek konuşmadı her zamanki gibi, yalnızca bir fikri varsa belirtti.

Derse geç kalmamak için Kutay ile ben kalkarken Ulaş da kalkmıştı işinin başına dönmek üzere. Esra bana sarılmak için ayaklandı; vedalaştık.

Ulaş ve bana bakıp, "Bir şey mi oldu?" dedi fısıltıyla. Esra'nın da gözünden kaçmamıştı demek ki.

Ulaş'ın kaşları çatıldı. "Ne olmuş olabilir?" dedi bizim aramızda bir şey olamazmış gibi.

Belki de ben alınganlık ediyordum.

"Görüşürüz," dedim bir an önce çıkmak için. Utanmıştım sebepsizce.

"Görüşürüz Arya," dedi gülümseyerek.

Kutay ile oradan ayrıldığımızda Ulaş'ın dedikleri tüm gün kafamın içinde dönüp durdu.

Kapım üç kez tıklatıldığında okuduğum kitabı bir kenara bırakıp saate çevirdim gözlerimi. Atakan gelmiş olmalıydı. Hızlı adımlarımla onu bekletmemek için kapıya gidip açtım; Atakan'ı görmeyi bekliyordum ama Kutay'ı da görmeyi beklemiyordum. Birbirlerine bakmıyor, muhatap dahi olmuyorlardı.

"İkimiz de aynı anda mı anlatacağız?" diye sordu Atakan. Kutay'ın varlığından pek hazzetmediği sesinden belliydi.

Kafamı iki yana sallarken Kutay'a çevirmiştim bakışlarımı. "Bir karışıklık oldu sanırım."

Kutay omuz silkti, "Sorun yok, ben beklerim. Erken biterse erken başlarız," deyip Atakan'a samimiyetten yoksun bir gülümsemeyle baktığında Atakan da ona aynı şekilde gülümsedi.

Arayı bulmak ister gibi gülümseyerek ikisine de içeri geçmeleri için yolu açarken ilk Kutay girdi içeri. Onları mutfağıma yönlendirdim. Yemek masasına oturdular.

"Ne ikram edeyim size?" diye sordum ikisine de bakarak. "Çay, kahve, limonata, süt?"

"Ben bir kahve alırım," dedi Kutay bana bakınca bakışları yumuşamış gülümsemesi de samimiyet kazanmıştı.

"Ben de bir kahve alayım," dedi Atakan da.

Ben onlara kahve yaparken ikisi birbirlerine laf sokarak muhabbet ettiler. Gülmemek için kendimi zor tuttum. İkisine de kahvelerini verip test kitaplarımla döndüm yanlarına. Atakan bana fizik anlatırken Kutay ilgiyle bizi dinledi.

ULAŞ TÜTÜNCÜ

Sigara içerek eve doğru yürürken apartmanın önüne park etmiş araba ve sahibini gördüğümde gerildim. Erim, bana her zamanki boş gülümsemesiyle baktı.

Bu sokağa uzun süre araba park edemezdi. Birini bekliyor gibiydi, Atakan'ı alacaktı herhalde. Onu yok sayarak apartmana girdim.

"Hoş geldin," dedi ben merdivene adım attığım an. "Nereden böyle?"

Omzum üzerinden baktım ona, *seni ne ilgilendirir,* der gibi.

Tek kelime etmeyişim keyiflendirdi onu.

"Senin şu *kelime israf etmem* tavırların çok hoşuma gidiyor."

"İt sövüldüğü insan dövüldüğü yere döner," dedim gözlerine bakarak. "Sen ikisini de yapıyorsun."

Güldü, beni kayıtsızlığıyla sinirlendirebileceğini sanıyordu ama başaramazdı. Konu yalnızca benimle ilgiliyse ciddiye almadığıma sinirlenmezdim öyle kolay kolay.

"Komşunla aran nasıl?" dedi kaşını kaldırıp çenesiyle yukarıyı işaret ederek.

Gerildiğimi hissettim. Gözlerime, onun görmek istediği bakışlar yerleşti. Biliyor muydu Arya'nın kim olduğunu? İmkân yoktu.

"Nedense onu koruyormuşsun gibi geldi," dedi beni yargıladığı gözlerinden belli oluyordu. "Çok merak ettim sebebini."

Dişlerimi sıktım. Ne görmüştü de onu koruduğum fikrine kapılmıştı merak ettim. Dişlerimi sıkmayı bıraktım.

Merakla ona döndüm. "Onu koruduğumu nereden çıkardın?"

Omuz silkti ve dikkatimi çektiği için alaylı bir gülümseme yerleşti yüzüne. Dudaklarını büktü umursamaz bir tavırla. "Sadece bir his."

"Hissetmenin ne demek olduğunu biliyor musun ki?" diye sordum dümdüz bir ifadeyle gözlerinin içine bakıp.

Gözlerine bir öfke çöreklendi, çenesindeki gerilimi izledim. O beni ne kadar tanıyorsa ben de onu o kadar tanıyordum. Kafamı salladım, daha fazla muhatap olmak istemedim, apartmana girdim.

Yukarı çıktığım sırada Arya'nın kapısı açıldı. Arya'yı göremiyordum bu açıdan ama Atakan çıkarken gördü beni. Arya ona teşekkür ediyordu. Verdiği ücretin karşılığını alıyordu aslında ama karşısındaki bir fedakârlık yapmış gibi davranıyordu. En son ne zaman böyle içten bir teşekkür duyduğumu hatırlamıyordum ve bu şekilde ziyan olması canımı sıktı.

Atakan ile birbirimize bakmadan geçtik yan yana. Arya kapıyı kapatmadan hemen önce beni görünce nezaketen gülümsedi. Gözlerini kaçırdı sonra. Ben de arkamı dönüp kendi kapıma gittim. Bu sabah söylediklerime bozulmuştu biraz sanırım, üzüldüğünü fark etmiştim ama benden uzak dursa daha iyiydi. Yoksa daha çok üzülürdü. Zira Erim onun kim olduğunu, benimle ne gibi bir ilgisi olduğunu öğrensin istemezdim.

Arya kapısını kapattıktan sonra bir süre kapıya baktım. Biz nasıl komşu olmuştuk bilmiyordum ama tesadüften olduğunu sanmıyordum. Böyle kader de olmaz olsundu.

Derin bir nefes alıp içeri girdim, kapıyı kapattım. Odama girip yatağa uzandım biraz. Çok geçmeden telefonum titredi. Ekranına baktım. Harun'du arayan.

Aramayı cevaplarken uzandığım yerde doğruldum, "Efendim."

"Selamünaleyküm."

"Aleykümselam kardeşim," dedim başım ağrıdığı için burun kemerimi sıkarken.

"Benden Arya Erçetin'i araştırmamı istemiştin ya," diye hatırlattı Harun bana sanki gereği varmış gibi. "Tahminin doğru gibi... Kenan Çetin'le bir bağı var. Kenan Çetin de aynı zamanda Taner Ateş'in avukatı."

Sıkıntıyla bir nefes aldım. Şaşırtmadı bu bilgi beni. Teyit etmek istemiştim yalnızca, emin olmak için. Arya'nın soyadını bilmeden Kenan Çetin'le ilişkisini arayarak bulamazdım ama soyadını bilince Kenan Çetin'e gitmesi ve kim olduğunu öğrenmesi polis akademisinde verdiğim uğraştan daha kolay olmuştu. Gökte ararken yerde bulmuştum ve Harun da bunu biliyordu. Sessiz kaldı bu yüzden ne diyeceğini bilmeyerek. Ararken ne kadar tedirgin olduğunu tahmin ediyordum.

"Eyvallah," dedim gözlerimi karşımdaki duvara dikip. "Bilmem gereken başka bir şey var mı?"

"Yok," diye mırıldandı. "Yine de soruştururum bir şeyler."

"Eyvallah," diyebildim yalnızca.

"Ulaş," dedi Harun keyifsiz bir sesle. "Hakikaten o kız mı yani?" diye sordu talihe küfrediyormuş gibi. "O kadar aradık. Komşun mu çıktı kız?"

"Değil mi ama?" dedim hafifçe gülümserken. Ona çarpıp düşmemizi hatırladım. "Gökte arıyordum, *yerde* buldu beni."

"Ne yapacaksın?"

Sakallarıma dokundum. "Göz kulak olacağım."

"Babanın yaptıklarının sonuçlarını üstlenmek zorunda değilsin. Cezalandırma kendini böyle."

Ensemdeki tüyler dikeldi, bir bıçak gibi enseme dayandı.

"Yiyip bitirme kendini."

"Benim babam yok," dedim duygusuz bir sesle. Keşke gerçekten duygusuz olabilseydim ona karşı ama inanılmaz bir öfke ve kin doluydum aksine. "Hiçbir şeyin de sorumluluğunu üstlenmiyorum," dedim biraz kızarak.

Aksine keşke bir şeylerin sorumluluğunu alabiliyor olsaydım. Belki vicdan azabımı doğru dürüst çeksem kurtulurdum. Ama ben onun gözlerinin içine baka baka bana gülümsemesine müsaade ediyordum. Susarak yapıyordum bunu. Küçükken de yaptığım gibi.

"Anladım ben seni," dedi Harun beni alttan alarak derin bir iç çekti. "Haberleşelim yine. Kapatmam lazım."

"Eksik olma," dedim minnettarlıkla. "Görüşürüz, uğrarım yanına. Allah'a emanet."

Telefonu kapatıp bir süre masamın üzerindeki eskizlere baktım. Ayağa kalktım sonra. Kendime bir kahve alıp geri döndüm odama. Maketi bitirmek için oturdum işimin başına.

Üç saat kadar sonra odadan çıktığımda herkes evdeydi. Mutfakta oturmuş sohbet ediyorlardı. Selam verdim hepsine. Kendime kahve alırken Harun'un söylediğini aktardım kısaca. Tahminim doğru çıkması şaşırtmamıştı ama yine de herkesi dut yemiş bülbüle çevirmişti.

Sigara içmek için balkona çıktığımda Arya'yı gördüm. Pufun üzerinde uyukluyordu yine. Test kitabı kucağındaydı, başını soğuk betona yaslamıştı.

Kupamı camın önündeki mermere koyup onu izlerken bir sigara yaktım. Çakmağın sesiyle irkilip gözlerini açtı; kalbim ezildi. Kalbim, vicdanım elinde oyuncaktı ve şu sıralar en çok da ona baktıkça oynanır olmuştu.

"Burayı odan mı sandın kız çocuğu?" diye sordum umursamıyormuş gibi bir sesle.

Bu gidişle hasta olacaktı. Hırkasına sarılıp omuzlarını kaldırdı üşümüş gibi.

"Soğuk yerlerde uyumak daha kolay benim için," diye mırıldandı dudaklarını birbirine bastırıp.

Kalbimde bir sancıya neden oldu söylediği. Sigaramdan derin bir nefes aldım gözlerine bakarak. Mutsuz bir ifadeyle izledi beni.

"Bana birini nasıl affedebileceğimi sormuştun," diye mırıldandı keyifsiz bir sesle. "Düşündüm üzerine. Ben birçok şeyi affedebilir, sebepleri anlayabilirim. Ama bana ve aileme bunu yapan insanları asla affedemem."

Gözleri dolduğunda gözlerimi kapattım. Yutkundum ama boğazıma oturan hiçbir yumruyu yok etmedi bu. Kısa bir süre sonra açtım gözlerimi. Gülümsediğinden değil üzüldüğü için dolduğundan parlayan gözlerine bakarken sıktım dişlerimi. İçimde büyük bir nefret körüklendi.

"Ben de," diye söz verdim ona ama o bunu bilmeyecekti. "Affetmeyeceğim."

#12. BÖLÜM
KÖTÜ BİRİ OL'MA

Tepeden tırnağa sevmektense, cümlelerinden harfine sevmek güzeldir insanı.
Görünüşünden eksilebilir insan ama fikirlerini kırpamazsın. Kırpsan, geride o insanı bulamazsın.

ULAŞ TÜTÜNCÜ

Arya, gece 03:23'te parktaki salıncakta oturmuş ağlıyordu. Yağmur yağıyordu ama sanki bulutlar gecenin bu vakti altında ıslanan kıza ağlıyordu. Yağmur istediği kadar kamufle etse de gözyaşlarını, ben ağladığını biliyordum. Yüzü sırılsıklamdı ama Arya, ısrarla ağlamak istemiyormuş gibi gözyaşlarını siliyordu. Öyle üzgündü ki, gözyaşlarını yağmurdan ayırt edebiliyordu. Gözyaşlarını yağmurdan ayırt edebilecek kadar tanıyordu onları.

İçli içli ağlarken o salıncakta, küçük bir kız çocuğundan hiçbir farkı yoktu. Hangi yaşta yanmışsa o yaşından fazlası değildi sanki. Vicdanımı bana düşman etti.

Sigaramı son bir nefeste bitirip çöp kutusuna bastırıp söndürdüm. Söndürmek istediğim tek şey izmarit değildi. İçimdeki bu nefreti, karşımdaki bu yangını nasıl söndüreceğimi bilmiyordum.

Adımlarım Arya'ya döndü. Islak kumun botlarımın altında çıkardığı ses yağmur sesinden ayırt edilirken Arya'nın da dikkatini çekti. Ürkek bir şekilde irkilerek kaldırdı kafasını ve gözlerini bana çevirdi. Gece geç saatler olduğu için burada bulunmasının pek tekin olmayacağını biliyordu ama eve sığamıyordu o da benim gibi zaman zaman. Neden buradaydı, neden ağlıyordu bilmiyordum. Nedenlerini biliyordum ama onu buraya getiren tetikleyicisini bilmiyordum. Yine kriz mi geçirmişti emin değildim.

Gelen kişinin ben olduğumu görünce ellerinin tersiyle gözlerini sildi.

Uzun zamandır burada oturduğunu belli edercesine sırılsıklam olmuştu. Üzerimdeki montumu çıkarıp omuzlarına bıraktım.

"Ge-gerek yok," dedi boğuk bir sesle titreyerek.

Vardı. Şubatın ortasındaydık, gece ayazı ve lodos kesiyordu insanı ve o sırılsıklamdı.

"Niye buradasın?" diye sordum yumuşak bir sesle.

Utanmış bir hareketle başını eğip elleriyle oynadı. Burnunu çekti. "Canım sallanmak istedi."

Bazen ne sorsan söyleyecekmiş, her şeyi anlatacakmış gibi bir ruh hali içerisindeyken; bazen açıkça belli olsa bile ağladığını bile kendine saklamak istiyordu. Korkuyordu. Korktuğundan yapıyordu. Biliyordum artık. Korktuğundan soyadını bile kendine saklamak durumunda kalan biriydi o. Bir soyadı uğruna her şey. Bir insanın bencilliği üzerine.

"Peki niye ağlıyorsun?" diye sordum bildiğim halde.

Benden sana zarar gelmez Arya. Anlatabilirsin. Bu beni yaralayabilir ama belki sana iyi gelir. Anlatmak istiyordun hani? Anlat hadi. Tek başına yanma.

Soruma kaşlarını çatacak oldu ama gözleri tekrar dolunca yüz ifadesini koruyamayarak gözlerini kaçırdı benden. Derin bir nefes aldı. "K-kim ağlıyormuş? Gözyaşı değil ki bunlar... Yağ-mur damlası," diye karşı çıktı. Ellerine çevirdi gözlerini. "Belki de ağlayan bulutlardır," dedi bu fikir onu çok üzüyormuş gibi. "Bulutlar ağlamasın Ulaş."

Boğazıma birkaç yumru oturdu. Onları belki de sen ağlatıyorsun Arya diyemedim. Kendini neye inandırırsa inandırsın, nasıl geçiyorsa acısı öyle davransın isterdim. Herkesin acıyla mücadelesi kendineydi. Böyle başa çıkabiliyorsa, inkârsa en iyi yöntemi ve gülümsemelerinin sebebi inkâr etsin istediği yere kadar. Ama inkâr bir umut taciri Arya. Seni daha çok üzer.

"Kalk hadi," dedim ne onu kıracak kadar soğuk ne de bana minnettar olacağı bir yumuşaklıkla. "Hasta olacaksın."

Üzgün bir ifadeyle burnunu çekti. "Kahramanım olmak istemiyorsun," diye mırıldandı alınmış gibi. Duymuş muydu öyle dediğimi? "Oldun ama bir kere."

İri kahverengi gözlerini dikti gözlerime. Çok gücenmiş, sanki çok is-

tediği bir şeyi almıştım elinden. Buna çok ihtiyacı varmış gibi konuşur, doğrudan vicdanıma, kalbime oynarsa nasıl uzak duracaktım ondan?

Dişlerimi sıkıp gözlerimi başka bir yere çevirdim. Gözlerine uzun uzun bakmamayı tercih ederdim. Gözlerinin kahverengi olduğuna emindim ama sanki özellikle de gülümsediğinde yeşil parıltılara sahipti. Üstelik gözlerinin ela olmadığına da emindim. Nasıl oluyordu gözleri yeşeriyordu bilmiyordum. Yeşil rengini gözlerde ve doğada severdim yalnızca. Arya'nın gözlerinin de kahverengi olduğuna emindim. Nerden çıkmıştı gözlerini yeşil görmek bilmiyordum ama sırası değildi şimdi. Derin bir nefes aldım. Kendine gel Ulaş.

Burnunu çekti üzüntüyle. "Ben istenmediğim yerde kalmam ki hiç," diye mırıldandı çok içerlemiş gibi. "Tutmak istemezsen uzatmam ki."

Yağmur üzerimize yağarken zamanla kalbim etrafına örülen nefret duvarlarına bir darbe inmiş gibi hissettim. Ağlayarak ayağa kalktı yavaşça, sendeledi bir anlığına. Bir refleksle onu kollarından tutuğumda o da bana tutundu. Ellerimin tutmakla bir ilgisi yok, senin ellerinin uzanışlarıyla ilgisi var Arya. İnsan onu düşüren kişinin oğlundan onu kaldırmasını ister mi? İstememeli.

"Hep bulutlar yüzünden," diye sitem etti bana gözyaşları içinde. "Söyle onlara ağlamasınlar Ulaş. Sen dersen dinlerler seni."

Mental olarak iyi olmadığını anlayabiliyordum. Montumun kapüşonunu başına geçirip, ona eğildim. Rahatsız etmeyecek şekilde montumun üzerinden kollarımı ona sararak kucağıma aldım yavaşça. Başını omzuma yaslarken burnunu çekiyordu ağlayarak. Hafifti, taşıması hiç zor değildi onu.

Eve doğru yürürken elleri kucağında sessiz sessiz burnunu çekti.

"Erkekler kadınlardan daha çok üşürmüş," diye fısıldadı montumu ona verdiğim için üzülmüş gibi. Islanmıştım ben de içime kadar ama sorun etmezdim böyle şeyleri.

Apartmanın merdivenlerini çıktım. "Soğukta sıkı giyin ki ben kendiminkini sana vermek durumunda kalmayayım."

Bunu ne azarlamak için ne de utandırmak için söylemiştim. Bulutların beni dinleyeceğini düşünüyorsa belki o da dinler, artık dışarı çıkarken kendine dikkat ederdi.

Merdivenleri çıkarken öksürdü birkaç kez. Geçen seferki ıslak dışarı çık-

manın bedeli olan öksürüğü henüz terk etmemişken bedeni başka bir soğuğu daha yemişti. Titriyordu kollarımda. Kapısının önüne gelince yavaşça yere bıraktım ufak bedenini ama kapıyı açmak için hiçbir hamlede bulunmadı. Utançla ufalıp durdu karşımda. Elleriyle oynayıp burnunu çekti.

"Anahtarın yok mu?" diye sordum onu izlerken.

"Şey," dedi mahcup ve üzgün bir sesle. Burnunu çekti tekrar. "Unuttum almayı."

Evde kriz geçirince, o halde anahtarı almayı akıl edememiş olmalıydı. Anladım der gibi kafamı salladım. Ellerimi hafifçe omuzlarına koyup onu bizim eve yönlendirdim. Ses etmeden adımladı doğruca.

Kapıyı üç kez çaldım ve Kutay açtı. Halimizi görünce kaşları çatılsa da geri çekildi geçmemiz için. Bu saatlerde ders çalışmak için ayakta olurdu genelde.

Meraklı gözleri üzerimde gezinse de Arya'nın halinden az buçuk anladığı için sormadı bir şey. Arya'yı odama götürdüm. Omuzlarından montumu alıp bir kenara bıraktım. Dolabımı açtım. Üzerine giymesi için kalın bir sweatshirt, ona olmayacağını bilsem de belini ipiyle sıkılabileceği bir eşofman altı verdim.

"Değiştir üzerini bunlarla," dedim sırılsıklam uyumasını istemediğimden.

Kendime de birkaç parça eşya alıp kapıya ilerledim rahat rahat üzerini değiştirmesi için. Onu odamda yalnız bırakıp kapıyı arkamdan kapattığımda Kutay kapıda bekliyordu beni. Sıkıntıyla ıslak saçlarımı geriye doğru çekiştirerek ilerledim banyoya.

"Ne oldu?"

"Parkta buldum," dedim elimi yüzümü yıkarken. "Ağlıyordu."

Ellerimi enseme götürüp ıslanan kazağımı sıyırdım üzerimden. Kirli sepetine attım.

"Kriz mi geçiriyordu yine?" dedi Kutay keyifsiz bir sesle banyonun kapı çerçevesine yaslanmış beni izlerken.

Elimdeki sweatshirtü başımdan geçirirken salladım kafamı. "Sanırım," dedim keyifsiz bir sesle. Altımdaki kotu da eşofman altı ile değiştirdim hızlıca. "Anahtarını almadan çıkmış evden. Kriz geçirdiğinden gitti

muhtemelen."

"Esra burada ya," dedi düşünceli bir ifadeyle. "Bir konuşsa mı? O da kadın sonuçta. Belki iyi gelir."

Bu fikri mantıklı geldiğinden başımı sallayarak onayladım. Esra benden daha teselli ediciydi muhtemelen. Ben daha realist biriydim, boş tesellilerle avutamazdım kimseyi ama Esra isterse olumlu ihtimaller ışığındaki iyi bir umut taciri olabilirdi.

O sırada Bahadır'ın odasından üzerinde Bahadır'ın kıyafetleriyle çıktı. Oda arkadaşları geceleri partilemeye gittiğinde gece tek kalmamak için gelir bizde kalırdı bazen. Karşımıza dikildiğinde bizi dinlediğine adım kadar emindim.

"İsmim geçti," dedi ikimizin yüzünde gözleri gidip gelirken. "Dinlemem günah sayılmaz. Hatta sizi dedikodu günahından kurtardım."

"Allah razı olsun," dedi Kutay onu onaylarken. "Arya burada."

Esra'nın kaşları kalktı merakla. "Nasıl yani? Bu saatte? Neden? Nasıl? Niçin?"

"Panik atak geçiriyor bazen," diye üstü kapalı açıkladı durumu Esra'ya Kutay. O sırada Esra ıslak saçlarıma bakıyordu şüpheli gözlerle. Kutay devam etti. "Ulaş parkta görmüş, ağlıyormuş. Konuşmak ister misin? Çok üzgün."

Esra'nın benim üzerimdeki merakı üzüntüyle yok oldu. Yüzü düştü hemen. Arya'yla tanıştığından beri çok sevmiş, benimsemişti. Sık sık onda bahseder olmuştu. Bahadır gibi tek çocuk olduğundan hevesliydi birini kardeş olarak görmeye ve Arya ile tanıştığından beri kız kardeşi gibi görüyordu onu neredeyse.

"Nerede şimdi?" diye sordu üzgün bir ifadeyle.

"Odamda," diye cevapladım onu.

Kafasını sallayıp mutfağa girdi. Birkaç dakikanın sonunda bir tepsiyle çıktı. İki kupa sıcak bitki çayı, çikolata ve bir rulo da havlu kâğıt vardı içinde. Odama yöneldi doğruca. Kapıyı tıklatıp temkinli bir bakışla içeri bakıp onay almış olacak ki içeri girip ardından kapıyı kapattı.

Derin bir nefes aldım sıkıntıyla. Kutay'la mutfağa geçtik. Kahve yaptım ikimize. Mutfağa oturup lafladık biraz kahve içerken. Yaklaşık bir saatin sonunda Esra, tepside bitmiş iki kupayla birlikte odamdan çıktı

sessizce. Keyifsizdi o da ama yaptığı tesellinin verdiği sonuçtan da memnundu aynı zamanda. Tepsiyi tezgâha bırakıp açıklama yapmak üzere tezgâha yaslandı usulca.

"Ailesini kaybettiğinden ve kâbuslarından bahsetti biraz. Çok tatlı güler yüzlü biri halbuki bu kadar ağır bir şey yaşamış olması çok üzücü," diye hayıflandı hayata. Derin bir nefes aldı. "Uyuyakaldı ama ateşi var biraz."

"Ateş düşürücü olacaktı," diyerek ayağa kalktı Kutay.

Esra'nın gözlerindeki merak yüzüme bakarken geri geldi. Liseden beri arkadaştık, o da diğerleri gibi tanıyordu beni kişilik olarak ama geçmişim ve hayatımdaki her şeyi bilmiyordu.

"Bir şey mi var sizin aranızda?" diye sordu gözlerime bakarak.

Vardı ama sandığı gibi bir şey değildi. Olamazdı da. Derin bir nefes alıp kalktım ayağa. Sorusunu cevapsız bıraktım yalan söylemek istemeyerek. "Sağ ol ilgilendiğin için," dedim mutfaktan çıkmak için adımlarken. "İyi uykular."

Cevap vermeyeceğimi bildiğinden ısrar etmedi. "İyi uykular sana da," dedi peşime takılarak. O Bahadır'ın odasına geri dönerken ben kendi odama adımladım.

Aralık kapımdan içeri baktım göz ucuyla müsait olup olmadığını kontrol etmek için. Yatağımda uyuyordu, yorganıma sarılmıştı. Ağladığı ve muhtemelen ateşi çıktığı için yüzü kızarmıştı. İçeri girdim sessizce, kapıyı arkamda açık bıraktım Kutay girebilsin diye.

Yatağımın yanındaki kitaplığımın hemen önünde duran koltuğa ilişip elimi alnına uzattım ateşine bakmak isteyerek. Esra saçlarını kurulamasına yardım etmişti ama nemliydi hâlâ. Onu ürkütmekten korkarak elimi kâhkülleri altından alnına usulca yasladım. Ateşi vardı gerçekten. Bundan da korkuyor muydu acaba?

Kutay odaya ateş ölçer ve ilaçlarla girdi. Ateş ölçeri alnına tutarak uzaktan ölçtü ateşini. 38,5 dereceye çıkmıştı.

"İlaç içirelim," dedi Kutay onu uyandırmak istemesek de.

Kafamı sallayarak onayladım onu. Elimi bu kez kâhkülleri üzerinden alnına yaslayıp başparmağımla saçlarını okşadım nazikçe.

"Arya," diye seslendim ona.

"Hım," diye mırıldandı kırgın bir sesle.

"İlaç içirelim sana," dedim yumuşak bir sesle. "Sonra uyumaya devam edebilirsin."

Titrek kirpikleri aralandı, gözlerine biriken yaşlar süzüldü yavaşça anında. Titrek bir nefes aldı. "Üşüdüm," diye fısıldadı gözlerimiz buluşurken.

Kutay, Arya'ya ateşinin olduğunu söyleyecek olduğunda ona bir bakış attım. Anında anlayarak sustu. Ateş kelimesi yasaklı bir kelimeydi o varken. Korkuyordu ateşin her halinden.

"İlaç içince geçecek," dedim bunun yerine.

Kutay ona ilaçlarını verirken ben de suyu içmesinde yardımcı oldum. Suyunu içtiği gibi yatağa uzandı tekrar ve kısa bir süre içinde uyuyakaldı yine.

"Psikolojik olarak da hastalanmış olabilir," dedi Kutay üzgün bir ifadeyle ona bakarken. "Ya da bağışıklığını düşürüyor olabilir üzüntüden."

Bir şey söylemedim. Yalnızca daha kötü hissettim kendimi. Kutay odasına geri dönerken ben de tekli koltukta oturarak başında bekledim. Uykuya daldığına emin olduğumda sarıldığı yorganımı kolları arasından alıp üzerini açtım ateşinin düşmesi için. O sırada, "Baba," diye sayıkladı. Ellerim duraksadı. Yüzüne baktım. Gözleri babasına, yüzü annesine benziyordu tıpkı. Hatırladığım kadarıyla babasına düşkün biriydi. Bir tane hatıram vardı ona dair, aklımda kalan kısmı da babasına olan düşkünlüğüydü.

'Küçük çocuk öfkesinin verdiği haklı bir hışımla plazanın döner kapısından dışarı attığı üçüncü adımında ona çarpan biriyle sendeledi ve öfkeli gözlerini ona çarpan şeye çevirdi. Tozpembe scooterını kontrol edemeyen kendisinden küçük bir kızdı bu, içine kesik bir nefes çekerek 'hih' diye bir ses çıkarmış elleriyle dudaklarını kapatmıştı hafifçe.

"Özür dilerim," dedi peşi sıra mahcup, üzgün bir sesle.

Onun da suçu yoktu aslında, çocuk birden çıkmıştı önüne ama yine de özür dilemesi gerektiğini biliyordu.

Küçük kız özrünün kabul edilmesini beklerken öfkeli ve ondan birkaç yaş

büyük çocuk beklediği gibi bir tepki vermedi ona.

"Özrün umurumda değil! Önüne bak!" diye bağırdığı.

Arya hem çok üzüldü hem de çok şaşırdı. Korkmuştu da biraz çünkü çocuk çok kızmıştı ona. Göğsündeki ufak kalbi, kolayca kırılacak kadar tecrübesizdi, kırıldı hemen. Gözleri doldu üzüntüyle.

Çocuk onu ağlatmanın verdiği pişmanlığa kapılmamak adına arkasını dönüp geçip gitti ve biraz ilerideki ağaçların altına, çimlere oturdu yüzünü çitlere dönerek. Koca binaya ve bahçesindeki her şeye sırtını dönmüştü kimseyi görmek istemiyormuş gibi.

Öfkesini çıkarırcasına çimleri koparmaya başladığı sırada Arya'nın yanaklarından boncuk boncuk yaşlar düştü. Telefon konuşmasında olduğu için olaya müdahale edemeyen babası telefonu kısa keserek küçük kızının yanına adımladı.

"Arya'm," diye seslendi babası ona sevecen bir sesle.

Küçük kız sol ayağını da scooterından indirip babasının bacaklarına sarılarak ağlamaya başladı.

Diğer tarafta öfkeli çocuğun dikkatini çekmişti kızın ismi. Göz ucuyla arkasında olup biteni izledi. Biliyor, az çok tahmin ediyordu birazdan olacakları. Şimdi kızın babası gelecek, ona kızacak, daha sonra kendi babası yaptığı şeyi öğrenince bir de o kızacaktı ona. İyi bir şey yapmadığını biliyordu ama sinirli anına denk gelmişti. Babasının suçuydu bunlar. İşle değil biraz onunla meşgul olsa bunlar olmayacaktı.

Taner Ateş, küçük kızının boyuna inip gözyaşlarını silerken yanağına sevgi dolu bir öpücük bıraktı. Arya, olup biteni anlattı babasına tüm dürüstlüğüyle ve özür dilediğinin de altını çizdi. Bilerek yapmamıştı, özür de dilemişti ve bir şey de olmamıştı ona. Neden bu kadar kızdığını anlamamıştı.

Babası yüzünde bir tebessümle dinledi biricik kızını. Ardından gözlerini çimleri koparmayı bırakmış onları dinleyen çocuğa çevirdi.

"O kötü biri bence," dedi küçük kız sitem dolu bir sesle.

Çocuk bunu duydu ve alındı istemeden. "Ben kötü biri değilim," diye bağırdı bu kez alındığından ve bağırdığında kötü biriymiş gibi gözüktüğünü fark edince omuzları düştü.

Küçük kız şikâyet eder gözlerle babasına bakıp parmağıyla gösterdi onu

kızgın bakışlarla. "Babacım yine bağırdı bana," diye şikâyet etti. O da kızmaya başlamıştı. Neden bağırıyordu ki ona? Bağırmak hiç iyi değildi. Kalp kırıyor, kötü hissettiriyordu. Bilerek birini kırmak kötü bir şeydi. Ağlıyordu işte. Neden hâlâ bağırıyordu ki ona?

Çocuk üzgün ve tedirgin bir şekilde kızın babasının ona kızmasını bekledi. Kendi babası olsaydı şimdi yanında bu kadar korkmazdı, biliyordu. Babasına içerledi o sırada biraz daha. Diğer çocukların babası en azından okulda maçlara geliyordu. Kendi babası artık eskisi kadar vakit geçirmiyordu onunla. O kadar da büyümemişti halbuki.

"Kızıma bağırmamanı tercih ederim," dedi Taner Ateş sakin ve anlayışlı bir ifadeyle çocuğa bakarken.

Ulaş utanarak gözlerini kaçırdığında gülümsedi Taner Ateş bu haline. Ardından kızına baktı. "Ona kötü biri dediğin için üzülmüş gibi."

Arya, babası öyle deyince üzüldü. Pişman oldu hemen ama çocuk ona iki kez bağırmıştı. Bu onu kaba biri yapardı en azından.

"Bağırdı ama bana," diye fısıldadı babasına ağzının içinde.

Babası kızının yanağını okşadı. "Canı acımış olmalı. O yüzden bağırmıştır eminim."

Arya anlayabilirdi bunu. Çok mu canı yanmıştı? Çünkü insanın canı yanınca biraz bağırmak istiyordu biliyordu o da. Yavaş çarpmıştı aslında ama demek ki canını yakmıştı.

Taner Ateş kızının asık suratına gülümseyip elinden tuttu ve onu Ulaş'ın yanına götürmeye başladı. "Tanışmak ister misin?" diye sordu kızına. "İyi bir çocuktur aslında."

Arya meraklı gözleriyle başını kaldırıp babasına baktı. Babası tanıyor muydu onu? Arya görmemişti daha önce onu. Meraklı büyük gözlerini çocuğa çevirdi tekrar. Çimleri koparıyordu yine. Çiçeklere zarar vermek iyi değildi. Canları acırdı, öyle demişti babası. Okula başlayacaktı yakında ama şimdiden bitkilerin canlı olduğunu biliyordu. Elini dudaklarına kapatarak babasına çok da kısık olmayan bir sesle fısıldadı.

"Çimleri koparıyor babacım."

Babası kafasını salladı. "Biri üzmüş onu galiba," diye fısıldadı kızına.

Babası öyle deyince üzüldü Arya. Gözlerini çocuğa çevirdi. Artık o kadar

da kızgın değildi ona. Üzülünce o da öfkeli hissediyordu bazen. Bir keresinde babasının ağacını kırmıştı. Anlıyordu Ulaş'ı. Anlamaya çalışıyordu en azından.

Taner Ateş, Ulaş'ın yanına oturduğunda Arya da babasının hemen bacaklarının önüne oturdu. Merakla babasına bakıyor ve biraz da utanıyordu. İyi değildi hemen arkadaş olmakta. Biraz yardıma ihtiyaç duyuyordu genelde. Çok arkadaşı yoktu bu yüzden babası ve annesinden başka.

Ulaş önce kıza baktı. Kocaman kahverengi gözleri vardı, babasına benziyordu bu özelliği. Tombul yanakları, beyaz bir teni ve kâhküllü tavşan saçları vardı. Sevimli diye düşünmeden edemedi. Oyuncak bebeklere benziyordu.

Babası ona gözlerini kapatıp açtı. Arya biliyordu bunun anlamını. Utansa da babası yanında olduğu için dünyanın en cesur insanı gibi hissederdi.

"Özür dilerim," dedi utanarak. "Seni üzmek istemedim."

Ulaş şaşırdı bu özre. Kabahatli olduğunu biliyordu halbuki. Özür de beklemiyordu. Mahcup ve utanmış hissetti. Annesi görse yaptıklarını üzülürdü, biliyordu. Bu adamı da tanıyordu hem. Anne ve babasının arkadaşı ve babasının patronuydu. Babası ve annesi görse kendisini şu halde, mahcup olurdu, biliyordu.

"Ben özür dilerim," dedi başı dimdik.

Kabahatini kabul etmenin bir erdem olduğunu öğretmişti babası. Özür dilemekten, kırdığı kalbi kazanmaktan gocunmamayı öğütlerdi annesi hep ona. Gözlerini Taner Ateş'e çevirdiğinde ona şefkatle baktığını gördü.

Taner Ateş, elini kaldırıp saçlarını okşadı Ulaş'ın. "Alışamadın mı?" diye sordu.

Alışamamıştı. Yalnız hissediyordu bu şehirde. Kimseyi tanımıyordu, arkadaşları ve sevdiği her şey Muğla'da kalmıştı. Evde bir sürü iş vardı, okula başlayacaktı ve tedirgindi biraz, babasını da çok az görebiliyordu. Belki de rica etmeliydi bu adamdan, babasına çok iş vermemesi için.

Ulaş cevapsız kaldığında Taner Ateş iç çekti ve kızı ile tanıştırdı onu.

"Arya," dedi kızına yumuşak sevgi dolu bir sesle. "Levent Amca'yla tanıştırmıştım ya seni. Ulaş, onun küçük oğlu."

Arya gözlerini Ulaş'a çevirdi. Ulaş hatırlar gibiydi kızın küçüklüğünü

şimdi biraz. Ama kız onu hatırlamazdı çünkü küçüktü kendisinden.

Taner Ateş, Ulaş'a çevirdi gözlerini bu kez. "Arya'yı hatırlıyor musun?" diye sordu ona gülümseyerek. "Belki hatırlamazsın, en son görüştüğünüzde çok küçüktün."

Kafasını salladı Ulaş. "Biraz hatırlıyor gibiyim," dedi emin olamayan bir sesle. O sırada güzel bir kadın geldi yanlarına. Gördüğü manzara onu şaşırtmış ve çok mutlu etmiş gibiydi.

"Kimleri görüyorum," demişti neşeyle yüzünde buruk bir gülümseme olurken.

"Olaylı bir tanışma yaşandı," dedi Taner Ateş gülümseyerek.

Ulaş utandı bunun üzerine. Derya Ateş merakla yanlarına gidip dizlerinin üzerine çöktü. Arya uzanıp annesini öptü ve kollarını ona sardı. Derya Ateş sağ kolunu kızına sararken sol eli şefkatle Ulaş'ın yanağını okşadı ama bir şey söylemedi.

"Siz arabaya geçin o zaman," dedi Taner Ateş eşine sevgi dolu bakarken. "Geliyorum ben de şimdi."

Eşi onu onayladı. Tek kelime etmeden kızını kucaklayıp onunla sohbet ede ede arabalarına doğru ilerlerken Taner Ateş gözlerini Ulaş'a çevirdi.

"Baban çok meşgul," dedi Taner Ateş durgun bir sesle. "Ama düzelir her şey yakında," diye de teselli etti onu. "Canın sıkıldığında suçu olmayanları kırmak bir şey kazandırmaz bize, aksine etrafımızdan insan eksiltir. Canın sıkıldığında öfkeni suçu olmayanlardan çıkarma Ulaş, bırak yanında kalsın birileri. Kalabilsinler. Konuşmak, bağırmaktan çok daha iyi gelir insana her zaman."

Kafasını salladı hafifçe Ulaş. Üzgünce kopardığı çimlere baktı.

"Uzayacaklar," dedi Taner Ateş onu teselli eder gibi. "Küstürmezsen."

"Küstürmem," dedi Ulaş kendinden emin... Küstürmek istemezdi kimseyi.

Gülümsedi Taner Ateş ona. Saçlarına dokundu şefkatle. "Kızıma bir daha bağırırsan bozuşuruz ama ona göre," dedi gülen bir ifadeyle.

Ulaş öyle utandı ki yanakları kızardı, surat asıp gözlerini kaçırdı. Taner Ateş ayağa kalkarken elini uzattı ona. Ulaş, Taner Ateş'in elini tutarak kalktı ayağa.

"Kötü biri değilsin," dedi Ulaş'a, kızı öyle dediği için üzüldüğünü bilerek. Kalbine koydu elini hafifçe. "Buranın katılaşmasına izin verme."

Arya'yı izleyerek sabah etmiştim geceyi. Ateşi düşmüştü, sayıklamaları dinmişti. On iki sene önceki tanışmamızdan bu yana değişmediğini söylesem yalan olmazdı. Boyu uzamış, yüzü oturmuştu biraz daha ama hâlâ üzdüğüm o kızdı işte. Bu sefer özür dilesem ne faydası vardı?

Sıkıntıyla yüzümü ovdum. Sol kolumdaki saatime baktım ama gözlerimi ayırdığım an saati unuttum. Arya'nın kirpikleri titredi, gözkapakları aralandı yavaşça. Gözkapaklarının arasında sakladığı iri gözleri çıktı ortaya. Parlıyorlardı. Hayatımda gördüğüm en parlak gözlere sahipti. İçinin yanması mıydı bu?

Yüzüme baktı, gözlerini birkaç kez kapatıp açarken. Ne olduğunu nerede olduğunu idrak etmeye çalıştı.

"Ulaş," diye mırıldandı pürüzlü yeni uyanmış sesiyle.

Cevap veremedim ona. Nerede olduğunu idrak ettikçe yanakları pembeleşti.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordum sesimi tek düze tutmaya özen göstererek.

"İyiyim," dedi gülümseyerek. "Teşekkür ederim."

Sanki bunu sormama sevinmiş gibiydi. Onu bu hale getiren olayla alakamı bilse böyle hissetmezdi, biliyordum ve bu bana kendimi iki yüzlü hissettiriyordu. Halbuki rol yapmıyordum bile.

"Etme," dedim gözlerine bakarak.

Gülümsedi bu söylediğime. "Sen iyi birisin."

"Emin olamazsın."

Kafasını salladı, parmağıyla göğsümü işaret etti. "Ben onunla konuşuyorum." Kaşlarım çatıldı hafiften. "Sen pek konuşkan değilsin."

"O da seni duyacak kadar şeffaf değildir."

"Olsun," dedi omuz silkip. "Her şeyin bir zayıf noktası vardır. Duyurum ben sesimi duymak isteyene."

Boğazıma bir yumru oturdu. *Benim zayıf noktam sensin Arya. Zaafım sensin benim.*

ARYA ATEŞ

Kahvaltı sofrasındaydık. Ulaş'ın evinde, Ulaş'ın tasarladığı bir mutfakta, Ulaş ve arkadaşlarıyla kahvaltı ediyordum. Ortada eğlenceli bir sohbet dönüyordu. Alışık olmadığım bir ortamdı, sevmiştim aslında. Ama Ulaş'ın hiç keyfi yoktu. Bunda benim payım varmış gibi hissettiğim için üzgündüm biraz. Ulaş, benden pek hazzetmiyordu. Biliyordum. Bana karşı mesafeliydi epeydir. Belki de memnun değildi burada olmamdan. Varlığımla insanların huzurunu kaçırmayı istemediğim gibi bunu bilerek de kalamazdım.

Ağzımdaki lokmayı yutup gülümsedim. "Ben artık kalkayım," diye mırıldandım kahvaltının ortasında kalkmak çok kaba olduğu için biraz mahcup hissederek. "Teşekkür ederim her şey için."

Herkesin gözleri bana çevrilirken gülümsedim onlara içtenlikle.

Esra nazikçe elimi tuttu kalkmamı istemiyor gibi. "Hiçbir yere gitmiyorsun, daha tabağın bitmedi," diye karşı çıktı. "Bak Ulaş nasıl tabağını bitirmek için çabalıyor," diye de laf soktu ona.

Ulaş o sırada Esra'ya bakıp çatalını tabağına bıraktı. Sonra da bana çevirdi gözlerini.

"Hiçbir şey yememişsin," dedi Esra'yı onaylayarak.

Hem beni istemiyormuş hem de beni düşünüyormuş gibi davranınca kafam karma karışık oluyordu.

Kaldım. Sohbet ede ede kahvaltı yapıldı. İşi olan işine giderken geriye kalanlar olarak sofrayı topladık. Esra moral düzeltici biriydi. Neşem yerine gelmişti onunla konuşurken. Ulaş, tabakları durulayıp makineye dizerken Esra ve ben kahvaltılıkları yerleştiriyorduk dolaba. Zil çaldığında Ulaş ellerini bir havluya silip kapıyı açmaya gitti. Bir süre sonra bir kadının sesini işittik.

"Merhaba Ulaş."

Heyecanlı, sevgi dolu bir sesti bu.

Esra, "Yok artık," dedi hoşnutsuz bir sesle.

"Ne oldu?" diye sordum merak ederek.

"Ulaş'a takıntılı biri," dedi sesini alçaltarak.

Bahadır girdi o sırada mutfağa. Üzerini değiştirmişti ve onun da yüzünde memnuniyetsiz bir ifade vardı. Esra ile bakıştılar. O sırada aklıma kapıma dayanan sarhoş kadın geldi.

"Sarhoş kız mı?" diye sordum kaşlarım çatılırken hafifçe.

"Evet," dedi Esra olaydan haberi varmış gibi kafasını sallarken.

Bahadır Esra'nın saçlarını öptü. "Kimse beni böyle sevmedi," diye takıldı Esra'ya.

Esra ürpermiş gibi titredi. "Allah korusun."

Bahadır gülerken Esra gözlerini ona dikti. "Müdahale edeyim mi?"

Bahadır kafasını iki yana salladı. "Ulaş halleder sen karışma."

"Bunu konuştuk sanıyordum," dediğini işittik Ulaş'ın o sırada. "Öyle bencilce hareket ediyorsun ki yaptığın şeyin ne ölçüde rahatsız edici olabileceğine ya da beni ne gibi bir zor duruma sokabileceğini dahi hesap etmiyorsun. Hoşlanmayı bir kenara bırakalım nezaketimi bile elden bırakma isteği doğuyor içime sen buna devam ettikçe. Kalbini mi kırmam lazım illa?"

Bunun bir kadına yaplması ne kadar rahatsız edici ve korkutucuysa bir erkeğe yapılması da öyleydi. Bu resmen tacizdi. Ulaş'a psikolojik şiddet uygulamasının yanında onu zor duruma sokuyordu. Ulaş'ın bir ilişkisi olsaydı zarar verebilirdi, insanlar yanlış anlayabilirdi.

Kız ağlamaya başladı. "Seninle konuşmaya çalışıyorum ama beni görmezden geliyorsun. Durduramıyorum kendimi," dedi üzgün bir sesle. "Çok seviyorum seni. Bir şans. Bir şans versen olmaz mı? Pişman etmeyeceğim seni hiç."

Çaresizce birinin sevgisini o kişiyi sıkboğaz ederek istemenin sevgiyle bir ilgisi olduğunu düşünmüyordum. Kendini sevmeyen biri başka birini sevemezdi. Birini çaresizce sevebilir, isteyebilirdi insan elbette ama bu çaresizliği sevdiğini iddia ettiği kişinin üzerine yıkmanın sevgiyle bir ilgisi olduğunu sanmıyordum.

"Pazarlık ediyorsun benimle. Bu tutumuna son vermek için beni istiyorsun. Beni sevdiğini sanıyorsun ama düşündüğün kadar sevmiyorsun aslında. Takıntı haline geldim senin için. Bu türden bir ilişki istemiyorum hayatımda. Sırf gönlün olsun benim de yanımdaki boşluk dolsun

diye böyle teklifleri kabul edecek biri değilim; zira beni azcık tanısan bu tür şeylerden ne denli nefret ettiğimi de bilir, teklif dahi sunmazdın bana. Rica ediyorum yapma. Bir dahaki sefer bu kadar sakin ve anlayışla karşılamayacağım."

"Özür dilerim," dedi kız ağlayarak.

Daha sonra merdivenlerden indiği işitildi, kapı da kapanmıştı.

Tüm konuşmaya kulak misafiri olduğum için rahatsız hissettim kendimi. Ev halkı onun arkadaşıydı ama ben bir yabancıydım. Dudaklarımı birbirine bastırdım.

Ulaş mutfağa geri dönüp hiçbir şey olmamış gibi bulaşık makinesini çalıştırdı. Ardından kendine bir kahve aldı.

"Ben gideyim artık," dedim kalmamam gerektiğini bilerek.

Esra anlayışla gülümsedi ve bana kapıya kadar eşlik etmeden önce Bahadır ve Ulaş'a beni ağırladıkları için teşekkür ettim.

Esra ile kapıya kadar gittik. Yanağımı sıktı gülümseyerek. Ne zaman istersem onunla konuşabileceğimi tembihlerken ayaküstü telefon numaralarımızı da aldık. Ona her şey için teşekkür ederek ayrıldım oradan. Anahtarımı içeride unuttuğum için kapıcıdan yedek anahtarımı almaya gittim.

Balkonda oturmuş çikolatalı sütümü içerken kitap okuyordum. Tüm günümü bu şekilde geçirmiştim ve kendime vakit ayırmak iyi gelmişti. Karşı balkonun kapısı açıldığında gözlerime balkona çevrildi bir anlığına.

Argun'du balkona çıkan. Telefonla konuşuyordu. "Yeminliyim biliyorsun ağabey," dedi gülümseyerek. "Gitmiyorum bir yere için rahat olsun."

O sırada göz göze geldik. Bana bir baş sallamasıyla selam verdi. Ben de gülümseyerek selamladım onu.

"Sen de kendine iyi bak," diyerek sonlandırdı konuşmayı. Can Ağabey'di konuştuğu, anlamak zor değildi. Can Ağabey'e, 'abi' değil 'ağabey' diyorlardı hep. Ben de bu yüzden ağabey diyordum. Bende bile alışkanlık yapmıştı.

Argun sigarasını yakarken balkonun aralık kapısından bir gülme sesi dışarı sızdığında tüylerim diken diken olurken şaşırdım buna. Ulaş'a aitti

bu ses ve onu ilk kez böyle sesli gülerken işitmiştim. Kahkaha atmıştı. Biraz sonra balkonun kapısında belirdi. Arkasındakiyle konuşuyordu. Yüzünde alaylı bir gülüşle çıktı balkona. Argun'a daha sonra bana baktı. Hiçbir şey söylemeden ayakta dikilirken bir sigara yaktı o da. Kalçasını pencere mermerine yasladı.

"Ne konuştunuz?" diye sordu Argun'a merakla.

Argun sigarasından derin bir nefes aldı. "Aynı konu," dedi parmaklarını dudaklarına sürterken. "Onun da kulağına gitmiş."

Onayladı Ulaş onu. "Gitmiştir."

O sırada bir telefon sesi doldurdu kulaklarımızı. Ben kitabımı okumaya çalışıyordum aslında ama istemeden kulak misafiri de oluyordum.

Ulaş, "İti an çomağı hazırla," diye mırıldandı.

"Açma boş ver," dedi Argun.

"Çözüm değil ki, açmazsam mesaj atacak." Sabahki kız sanmıştım ki Ulaş karşı tarafı cevapladı. "Soykan?"

Erim'di arayan. Kısa bir süre dinledi karşı tarafı. Yüzünde hoşnutsuz bir ifade vardı. Dinlemeyi bitirdi, yüzüne alaylı bir gülümseme yerleştirdi.

"Senin aksine ben gazla pohpohlamayla hareket etmiyorum, başkasının değneğine sürtün."

Karşı taraf her ne diyorsa Ulaş onu dinlemedi. Yüzüne kapattı. Telefonu da yanına, mermerin üzerine bıraktı yavaşça. Biraz Argun ile muhabbet ettiler. Sonra Argun, Kutay ona seslenince içeri girdi. Ulaş bir süre daha kaldı balkonda. Ona bakmadım; hiçbir şey de söylemedim. Rahatsız hissediyorsa rahatsız etmezdim ben de. Ona bakmamak o kadar da zor değildi. Kitabımı okudum öylece.

"Benim söylemeye duyduğum ihtiyaç, onun işitmeye duyduğu ihtiyaçtan fazlasıydı*."

Tüylerim diken diken oldu sesiyle. Gözlerimi ona çevirdim şaşırarak. Karanlık gökyüzüne bakıyordu kollarını göğsünde birleştirmiş sigara içerken ve yine çok üzgün görünüyordu. Okuduğum kitaptan alıntı yapmıştı. Birkaç saat önce altını çizmiştim bu kelimelerin. Üstelik beklemediğim anda benimle iletişim kurmalarına da hiç alışamayacak gibiydim.

* Trevanian – Şibumi, E Yayınları, Syf. 109

"Okudun mu?" diye sordum meraklı bir sesle.

"Okudum," diye onayladı beni.

Sonra başını bana çevirdi. Gözlerime baktı. Biten sigarasını küllüğe bastırırken yutkundum.

"Korkunun üzerine gidip onu ezmezsen, o üzerine gelir seni ezer," dedi izmariti ezerken.

Artık kitaptan değil benden bahsediyordu.

"Biliyorum," diye fısıldadım yüzüm düşerken.

"Doğrusunu bildiğin halde yapamıyor olmak," diye mırıldandı dertli bir tonda. "En kötüsü bu. Değil mi?"

Kafamı salladım. Öyleydi.

"Neden sigarayı bırakmıyorsun?" diye sordum ben de. "Zararlı olduğunu biliyorsun ama kendine bunu yapıyorsun. Ben korkuyorum, bilerek yapmıyorum ki."

Derin bir nefes aldı. Kafasını salladı bana hak verir gibi. "Öğütler ancak öğüt verene yararlıdır. O da vicdanındaki yükü hafiflettiği için."*

Yine altını çizdiğim bir cümleden alıntı yapmıştı hiç zorlanmadan ve düşünmeden. Konuşurken söylediklerine olan inancı her seferinde etkiliyordu beni. İçimde bir yerlere dokunuyordu, konuşma tarzından ses tonuna kadar her şeyi. Güzel geliyordu. Çok güzeldi.

"Teşekkür ederim yine de," dedim gülümseyerek. "Demiştim bak," diye de ispatladım sabahki konuşmamızı. "Sen iyi birisin."

Bu söylediğim buruk bir gülümsemeye sebep oldu yüzünde. Tavrım güldürmüştü sanırım onu.

"Ben de öyle olduğumu umuyorum."

* Trevanian – Şibumi, E Yayınları, Syf. 110

#13. BÖLÜM
SEV'ME

Bu gece de başım omzunda, kokun burnumda değil.
Geceler de iyi değil zaten.
Bu yüzden iyi uykular sevgilim...

Kahvaltı hazırlamak yerine kendime sandviç yapmış dizi izliyordum. Bazı geceler uyuyamadığım için gündüzleri uyukladığım çok oluyordu ve bu da o günlerden biriydi. Kalkıp ders çalışmam lazımdı ama uyuklıyordum sürekli.

Zorla kalkıp ılık bir duş almıştım uykumun açılması için. Bugün özel dersim vardı, uyuklamanın hiç sırası değildi çünkü. Onları beklerken bir şeyler atıştırıyor ve bunu yaparken de dizi izliyordum.

Kapı çaldığında gözlerim saate kaydı istemsizce. Ders saatiydi, Arakan gelmiş olmalıydı. Televizyonu kapatıp kapıya gittim bekletmek istemediğimden hızlı adımlarla. Fakat kapıyı açtığımda karşımda Arakan'ı değil Ulaş'ı buldum. Öfkeli görünüyordu. Elinin tahriş olduğunu fark etmem birkaç saniyemi aldı. Şaşkınlıkla onun konuşmasını bekledim. Kavga mı etmişti?

"Arakan gelmeyecek," dedi doğrudan ve öfkeyle. "Bir işi çıktı."

Hayretle bakıyordum ona. "Bir şey mi... oldu?" diye sordum şaşkınlığımı gizleyemeyerek.

"Tanımadığın insanları evine alma," diye de kızdı bana. "Dikkatli ol biraz."

Arakan ne yapmıştı bilmiyordum ama Ulaş'ı çileden çıkardığını anlaması zor değildi. Benimle alakalı olmalıydı çünkü onu evime aldığım için kızgındı. Ulaş soğuk biriydi ama kavgayı çıkaran taraf değildi. Şahit olmuştum daha önce de. Önyargılıydım belki de ama her ne olduysa Ulaş'ın haklı olduğunu hissediyordum.

"Elin," diye mırıldandım keyifsiz bir sesle kendimi sorumlu hissederek. "Pansuman yapalım ve bana anlat ne olduğunu lütfen," diye rica ettim.

İçeri girmesi için elimi uzatıp iki parmağımla hafifçe kazağını tuttum ve çekiştirdim. Üzgün ve kafası karışmış ifademe bakıp derin bir nefes aldı. Ardından kafasını sallayarak girdi içeri. Onu ellerini yıkaması için banyoya götürdüm. Ellerini yıkadı. Neyse ki kanamıyordu eli. Yoksa bakamazdım. Ama tahriş olmuştu. Nerede, ne zaman olmuştu da benim ruhum duymamıştı bilmiyordum. Ama o ellerin sahibi olsaydım, kıyamazdım.

Ulaş, elleri için pansumana gerek duymadı. Zorlamadım. Bana olayı adam akıllı anlatması için onu mutfağa götürdüm. Sakinleşmesi için zaman tanırken ona kahve yaptım. Önüne sıcak bir kupa kahveyi bırakıp çaprazına oturdum yavaşça. Beklentiyle izledim yüzünü. O da bana baktı gözlerini kaçırmadan ifadesiz bir yüzle. İfadesiz değildi aslında, yalnızca ifade edilmesi zor bir yüzdü.

"Artık Atakan sana ders anlatamayacak," dedi buz gibi bir sesle.

"Neden?" diye sordum çekinerek. Tekrar sinirlensin istemiyordum ama ne olduğunu bilmeye hakkım vardı. Çünkü Atakan'dan ihtiyacım olduğu için ders alıyordum.

"Detayları boş verelim," dedi bahsettiği detayları düşünerek bile sinirlenirken. "Kirli ağızlı biri diyelim. Ben de temizledim."

Hakkımda kötü şeyler mi söylemişti? Ulaş'ı sinir etmek için miydi yoksa hep böyle biri miydi bilmiyordum ama fark etmezdi. Kaba ve terbiyesiz insanlardan hoşlanmazdım. Çok da sevememiştim zira. Fakat şimdi yeni bir hoca bulmam gerekecekti.

"Buna sebep olduğum için fizik dersini artık sana ben anlatacağım," demesini beklemiyordum.

Şaşkınlıkla büyüdü gözlerim. Gerçekten yapacak mıydı bunu? Yapar mıydı? Mecbur hissettiğinden teklif ediyorsa bunu istemezdim.

"Tabii kabul edersen."

Ederdim. Ben de mimar olmak istiyordum. Beni daha sonuç odaklı çalıştırabilirdi belki. Hem tanıdığım biriydi. Ben kuzuydum belki ama o kurt değildi.

"Ederim," dedim hevesle. "Ama senin kendini mecbur hissetmeni istemem."

"Dersimde kaytarmalardan, dikkatini başka şeylere vermelerden hoşlanmam," dedi son söylediğimi duymamış gibi.

kapalıydı, sakince nefes alıp veriyor, kolumda uyuyordu. Daha bir saat önce insanlara bu kadar kolay güvenmemesini söylemiştim halbuki. Evinde tek yaşıyor ve çok da tanımadığı bir adamın koluna yaslanarak uyuyordu kolayca.

Sıkıntıyla nefes verdim. "O kadar sıkıcı mı anlatıyorum?" diye mırıldandım onun uyuyan yüzüne bakarken yukarıdan.

Elimdeki kalemi bıraktım ama kolumu çok hareket ettiremedim uyanmasını istemeyerek.

Sol elimi yüzüme götürüp yüzümü sıvazladım. "Söz de uzak duracaktın Ulaş," diye hayıflandım.

Ne kadar uzak davransam o kadar bir araya geliyorduk sanki ve bu durum kızdırıyordu beni. Zihnimin bir köşesinde Can Ağabey'in dedikleri tekrar ediyordu kendini. *Seni kuvvetle çeken bir şeyden uzaklaşmaya çalışırsan, etrafında dönmeye başlarsın.*

İç çektim. Sessizce kahvemi içtim o kolumda uyurken. Onu uyandırmadım. Ya da yatağına taşımak gibi bir hamlede bulunmadım. Geceleri az uyuduğunu biliyordum. Gecelerle arası pek iyi sayılmazdı. Bugün de uykusunu alamamış olmalıydı. Ne kadar uyusa kârdı. Uyuduğu süre boyunca sessizce oturup mutfağını inceledim. Ufak ama onun için yeterli bir mutfağı vardı. Eşyaları onu yansıtıyordu. Kupaları seviyordu. Bir sürü kupaya sahipti, askılıklarında asılıydılar. Buzdolabını tuval olarak kullanıyor gibiydi. Renkli, kalıcı boya kalemleriyle üzerine desenler çizmişti. Sevimli çizimlerdi; onu yansıtıyordu. Bir köşeden başlamıştı ve canı sıkıldıkça ekliyor gibiydi. Genelde ufak tefek sevimli şeyler çizmiş olsa da Galata diğerlerinden çok daha büyüktü. Hem göze ilk çarpan hem de en başarılı olandı. Kutay, Arya'nın Galata Kulesi'ne sarıldığından bahsetmişti daha önce. Belli ki gerçekten çok seviyordu bu yapıyı.

Kolum hareketsizlikten uyuşsa da umursamadım. Mutfağına bakarak nasıl biri olduğunu düşündüm. Ahmet'e olan bakışlarını, söylediklerini. Burada tek başına yaşıyor olmasının sebebini. Bizim bunları yaşıyor oluşumuzun sebebini. Ama düşünerek sonuca varabileceğim bir tartışma değildi bu. Muhatabı ben değildim kafamdaki kavganın.

Ders saatimizin bittiğini kapının çalmasıyla anladım. Kutay gelmiş olmalıydı. Zil sesi onu uykusundan sıçrayarak uyandırdı. Gözlerini kırpıştırdı önce birkaç kez, sonra oturduğu yerde doğrulurken gözünü

ovuşturup benimle göz göze geldiğinde idrak etti içinde olduğu durumu. Beyaz teni anında kızarmaya başladı.

"O kadar sıkıcı mıydı?" diye sordum kaşımı kaldırıp.

Daha çok utandı bu söylediğime. Önemi yoktu aslında ama önemi olmadığını bilmemesi daha iyi olurdu. Kulaklarına kadar kızarışını izlemek -inkâr edemeyecektim- tuhaf bir şekilde güzeldi.

"Özür dilerim," dedi karşımda ufak bir domatese dönmüşken. "Uykusuzdum da biraz uyuyakalmışım. Özür dilerim gerçekten."

Kapıda Kutay bekliyordu ama bunu unutmuş benden özür dilemekle meşguldü. Hem de hiç gerek olmadığı halde. Uykusuz kalma sebebinin bir parçası olduğumu bilse yüzüme bile bakmazdı belki de. Gözlerini kırpamayacak kadar hayal kırıklığına uğrardı kimbilir.

"Biyoloji hocan kapıda kaldı," diye hatırlattım ona.

"Ah," dedi ayaklanarak. "Eyvah."

Kapıya koştu. Telaşı gülümsetti hafiften beni. Derin bir nefes alıp yüzümdeki tebessümü sildim. Ayaklandım. Uyuşan kolumu ovarken bir yandan da telefonumu, sigara paketimi ceplerime yerleştiriyordum. Kutay ve Arya içeri girdiğinde ceketimi giyiyordum. Kutay onunla sohbet ede ede mutfağa girerken beni görmeyi beklemediğinden hayretle baktı yüzüme. Kaşları kalktı. Haklıydı. Bir dediğim bir dediğimi tutmuyor gibiydi ama kasten yapmıyordu. İşler bir kez olsun yolunda gitmiyordu. Bir şekilde yollar ona çıkıyor, adımlarım ona götürüyordu beni.

"Kimleri görüyorum?" deyip göz kırptı ve kafasını iki yana salladı ne iş der gibi.

"Ulaş, bana fizik anlatıyor," dedi Arya hevesle kafasını Kutay'ın sağından uzatarak.

Neredeyse Atakan'ı dövdüğüme sevindiğini düşünecektim. Kutay yüzünde imalı bir bakışla döndü bana ve kaşlarını kaldırdı. "Hadi ya. Ne güzel bir fikir. Kimin acaba?"

Ona göz devirip bakışlarımı bizi izleyen Arya'ya çevirdim. "Yapamadığın soruların için notlar aldım. Notlara bakarak çözmeye çalış. En azından çözemediklerinin yarısını çözebiliyor olman gerek o notlarla. Çözemezsen bozuşuruz."

Azimli bakan gözlerle kafasını salladı. İyi bir öğrenci olduğu defterine, kitabına bakınca bile belli oluyordu. Sık sık test çözdüğünü de görüyordum balkona çıktıkça. Ona ders çalışmasını söyleyen bir ebeveyni yoktu ama sorumluluk sahibiydi. Ailesi olsaydı eğer, onunla gurur duyardı. Azimli biriydi. Bu, yüzünü güneşe dönüşlerinden bile belliydi.

Omuzlarımdaki vicdanımın ağırlığı göğüskafesimde belli etti kendini. Ona bakmayı işte bu yüzden hiç istemiyordum.

"Yarın da gelecek misin?" diye sordu biraz çekinerek.

Yarın boştum. "Sakıncası var mı?" diye sordum onun planını bilmeyerek.

Kafasını hızla iki yana salladı. "Benim için yok. Ama sana uyacak mı ki?"

"Uyar," derken kafamı salladım hafifçe. Gözlerimi Kutay'a çevirip koluna vurdum yavaşça. "Evde görüşürüz. İyi dersler size."

"Görüşürüz," dedi arkamdan.

Arya peşimden geldi. Beni yolcu etmese içine sinmezdi. Peşimde gezmeyi alışkanlık da etmiş gibiydi bir yandan.

Gözlerinin üzerimde olduğunu hissetsem de bakmadım ona. Kapıyı açıp dışarı çıktım. Botlarımı giyerken bekledi sabırla.

"Teşekkür ederim," dedi gülümseyen ifadesi ve mahcup sesiyle. Dersimde uyumuştu neticede.

Ayakkabılarımı giyince ona baktım. Mahcup bir ifade ile bakıyordu bana. O kadar şeffaf biriydi ki bilmesi gereken gerçeklere susarken ve ona utanmadan merhamet edip korumak isterken kendimi karaktersiz bir adam gibi hissediyordum. Ona bakınca kendimle aram açılıyordu.

"Özür dilerim tekrardan," dedi dudaklarında hafif bir tebessümle.

Ciddiyetimi koruyarak baktım gözlerine. Halbuki o özür dilediği için asıl mahcup hisseden bendim.

"Yarın uyursan bozuşuruz."

"Uyumam," dedi kendinden emin.

Kafamı salladım. "Görüşürüz kız çocuğu," deyip daireme doğru yürüdüm.

"Görüşürüz Ulaş," dedi arkamdan.

Eve girdim. Anahtarlarımı vestiyere bırakıp mutfağa girdim. Bahadır ve Esra sohbet ederek pizza yiyorlardı.

"Hoş geldin," dedi Bahadır bana yüzünde bir tebessümle.

Hemen bir sandalye çekerek davet etti beni.

"Hoş geldin," dedi Esra da pizza kutusunu Bahadır'ın çektiği sandalyeye doğru ittirerek.

Bahadır'ın çektiği sandalyeye oturup bir dilim aldım ben de. Kolum hâlâ uyuşuktu. Sol elimi sağ kolumun arkasına yaslayıp sıktım hafifçe.

Bahadır, "Koluna ne oldu?" diye sordu merakla.

"Uyuştu," diye kısaca cevapladım. Detay verirsem uzardı konu.

Esra'nın dikkatli bakışları üzerimde gezindi. Gözlerini kısarak baktı bana söylediğime inanmamış gibi.

"Eline ne oldu peki?" diye sordu şüpheyle. Hem sosyoloji okuyup hem de fotoğrafçılıkta yan dal yapması boşa değildi. Detayları asla gözden kaçırmazdı.

"Oha," dedi Bahadır elimi yeni fark ederek. "Ne oldu hakikaten?"

"Biriyle mi kavga ettin?" diye sordu Esra merakla. "Hem nereden geliyorsun ki?"

Kaşımı kaldırdım ona. Omuz silkti umursamayarak. Tahminlerinde yanılıyor da değildi.

"Atakan'la kavga ettim."

İkisinin de kaşları çatıldı.

Bahadır dikkatle yüzüme baktı. "Ne dedi de sinirlendin o kadar?"

Aklıma söyledikleri gelince yine sinirlendim. "Erim ne zırvalamışsa, ileri geri konuştu Arya ve benim hakkında."

Esra sinirlenmişti, Bahadır'ın da kaşları çatılmıştı.

."Ne istiyor bu gerzek herif?" diye sordu Bahadır Erim'i kastederek. "Ne şahsiyetsiz biri ya."

"Karaktersiz," diye söylendi Esra. "Tanımadığı, gencecik bir kız hakkında ileri geri mi konuşuyorlar kendi aralarında. Hayvan herif. Velev ki seviyor olun birbirinizi ne olmuş yani ayıp mı?"

"Sevmem," dedim net ve sert bir tavırla.

Esra'nın bu ani sert çıkışımla bakışları değişti. Dilimi ısırdım hafifçe, dişlerimi sıktım. Bahadır'la bakıştık. Esra babamdan nefret ettiğimi biliyordu ama sebebini bilmiyordu. O sebebin Arya'yı nasıl ilgilendirdiğini bilmiyordu. Bu yüzden ona karşı olan tavrıma anlam veremiyordu.

"Niye bu kadar sertsin ona karşı?" diye sordu merakla Esra. "Hayır," dedi sonra yanlış bir şey söylemiş gibi kendini düzeltmek isteyerek. "Niye bu kadar mesafelisin? Dahası neden özellikle kaçıyorsun? Seni tanıyorum ben. Burcu'yla bile o kadar mesafeli değilsin. Hatta o takıntılı kızla bile."

Bahadır cümlesinin sonunda derin bir iç çekip ayrana uzandı. "Yavrum ayranın bitmiş," diye araya girdi ve Esra'nın bardağını doldurdu.

Esra gözlerini sevgilisine çevirdi. Sormaması gereken şeyler olduğunu anladı. Sonra derin bir nefes alarak vazgeçti sorduğu soruların cevabından.

"Teşekkürler aşkım," deyip Bahadır'ın yanağına bir öpücük bıraktı.

Ben de derin bir nefes aldım. Cevap vermedim ama içimde yüzleşmek zorunda kaldım hepsiyle. İştah falan kalmadı.

Çocuk esirgeme yurdunun yakınlarındaki işimi hallettikten sonra hazır gelmişken Ahmet'i de görmek istedim. Oyun saatlerine denk gelmiştim. Fakat oynayan çocukların içinde Arya'yı görmeyi beklemiyordum. Ondan küçük olsalar da daha yapılı ve uzun olan çocukların arasında kayboluyordu ama bir şekilde kendini belli ediyordu. Üzerinde okul kıyafetleri vardı. Halat çekme oynuyorlardı ve aralarında kıyasıya bir yarış vardı.

Kenarda durup onları izlemeye koyuldum. Öyleye dikilmiş canla başla verdikleri mücadeleyi izlerken Ahmet'in dikkatini çektim. Ahmet beni görmenin verdiği şaşkınlık ve heyecanla halatı bırakmış bulundu. Herkesin dengesini bozdu bu. Arya bu ani güç kaybını dengeleyemeyip düştüğünde çocuklar da onun üzerine düştüler.

Kaşlarım çatıldı ve istemeden ona doğru atıldım fakat Ahmet de bana doğru ilerleyince durdum. Bana ne oluyordu? Zaten yardıma gitmişti çoktan birileri. Bir şey olmamıştı muhtemelen.

Ahmet onlara gülüp üzerinde çok durmadan yanıma geldi koşarak.

"Ulaş Abi," dedi heyecanla.

"N'aber?" diye sordum uzanıp saçlarına dokunurken.

Göz ucuyla da Arya'ya baktığımda bir yandan okul eteğini silkelerken bir yandan da Suna Hanım ile diğer çocukların bir şeyi olup olmadığını

kontrol ettiğini ve düştükleri için kıkırdadığını gördüm. İyiydi, bir şeyi yoktu neyse ki. Düşünce bile gülüyordu.

"İyi," dedi Ahmet gülümseyerek soruma karşılık. Dikkatimi ona verdim tamamıyla. "Hangi rüzgâr attı seni?" diye sordu bana biraz sitemli bir sesle.

Gülümsedim ona cesaret vermesi için. "İşim vardı biraz kusura bakma. Hem mutlu olduğunu biliyorum."

"Arya Abla da söyledi çok meşgul olduğunu," dedi bilmiş bir sesle. "Hem ona ders anlatıp hem de projenle uğraşıyormuşsun."

Kafamı salladım yavaşça. "O sık geliyor mu buraya?"

Kafasını salladı gülümseyerek. "Okuldan dönerken geliyordu hep ama bu aralar başlardaki kadar çok gelemiyor. Sınava hazırlanıyormuş. Haftada iki kez oyun saatlerinde geliyor hep. Buradaki çoğu çocuk tanıyor onu."

Kafamı salladım anladım der gibi. Suna Hanım'la göz göze geldik, gülümseyerek başımızla selamlaştık. Arya oyun arkadaşlarına el sallayıp hafif aksayarak bize yaklaştı. Kaşlarım çatıldı. Ayağını mı incitmişti düşerken? Gülüyordu halbuki biraz önce.

"Ne oldu ayağına?"

Kafasını iki yana salladı önemli değil der gibi. "Önemli bir şey değil." Bunu desteklemek ister gibi ellerini de iki yana sallıyordu. "Düşerken burktum biraz." Burnunu kırıştırıp gözlerini kısarak Ahmet'e baktı. "Bazı oyunbazlar yüzünden."

Ahmet güldü ona. "Affedersin Arya Abla, Ulaş Abi'yi görünce şaşırdım."

Arya onu üzmek istemiyor gibi ona gülümseyip saçlarına dokundu. Neredeyse aynı boylardı zaten. Ahmet hızlı uzuyordu.

Biraz sohbet ettik Ahmet'le. Oyun saatleri bittiğinde vedalaştık. Ahmet yerine öyle alışmıştı ki bu vedalaşma eskisi gibi üzmedi onu. Yarası hiç kapanmayacaktı belki ama her gün kanamayacaktı artık.

Arya ile birlikte bahçenin dışına yürüdük ama o, o kadar yavaşlamıştı ki durup beklemem gerekmişti bir süre sonra. Yüzünden canının acıdığı belli oluyordu.

"İyi misin?"

Kafasını iki yana salladı. "Ayağım çok acıyor," dedi tatsız bir sesle.

Karlar erimiş olsa da sık sık yağmur yağdığından yerler ıslaktı. Kaymış olması ve kötü burkmuş olması işten bile değildi. Ahmet üzülmesin diye belli etmediğini anladım o an. Ayağı söylediğinden daha ciddi durumdaydı anlaşılan. Canı yanarken nasıl o kadar parlak gülümseyebilmişti? Belki de bu onun yeteneğiydi.

Yanıma kadar geldiğinde ona doğru uzandım yavaşça. Kucağıma almak istediğimi anlayıp anında kızardı ama karşı çıkmadı ya da herhangi bir hamlede bulunmadı. Utandı yalnızca ve yardımımı kabul etti. Yardımımı itirazsız kabul edişi bile canının çok yandığını gösteriyordu.

Onu kucakladığımda yanakları al al olurken bana bakamadı bile. Kucağındaki ellerine baktı oyuncak bebek gibi kucağımda uslu uslu dururken.

"Teşekkürler," diye cılız bir teşekkür etti utançla. "Yerler ıslak olunca dengemi sağlayamadım. Ondan oldu hep. Yoksa... ben güçlüyümdür."

Kaşlarını da çatmıştı bunu söylerken buna çok inanıyor gibi. Hırslı biriydi gerçekten ve bu onu sevimli yapıyordu. Düşmenin güçsüzlükle bir ilgisi yoktu halbuki.

Yan koltuğa Arya'yı bırakıp şoför koltuğuna geçtim. Hastaneye sürdüm doğruca. Üzerine basmadığı zamanlar sorun yok gibiydi. Benimle havadan sudan bahsetti. Ahmet hakkında endişelendiğim fikrine kapılmış olacak ki beni rahatlatmak ister gibi bir hali vardı. Sık sık teselli etti beni. İnce düşünceli biriydi. Saftı. Sanki tek bir kötü söz söylememiş, aklından kötü bir düşünce geçmemiş, hiç bela okumamış, kimseye kızmamış gibi bir masumiyet taşıyordu ve daha önce masumiyeti bu kadar yüzüne yansıyan kimseyi tanımamıştım.

Hastaneye geldiğimizde kapısını açıp kendisi indi. Arabanın etrafında dolanıp yanına gittim. Ona kolumu uzattım tutunması için. Bana gülümseyerek teşekkür etti. Ağırlığını hafif hafif bana verdi, acilden giriş yaptık hastaneye.

Sırası geldiğinde muayene masasına çıkmasına yardım ettim. Doktora hikâyesini anlattı. Doktor muayene sonrası çatlak şüphesiyle röntgen istedi. Tekerlekli sandalye bulup onu röntgene götürdüm. Bana birçok kez teşekkür etti o sırada. Çok kolay özür dileyip teşekkür eden biriydi.

İlgisiz büyüyen çocuklardaki bencillik yoktu onda. Nazik ve naif biriydi. Dokuz sene bile olsa iyi bir aile tarafından yetiştirilmiş olmanın etkisi miydi bu yoksa onun kendi emeği miydi bilmiyordum ama iyi yetiştirmişti kendini.

Dışarda beklerken biri omzuma dokununca bakışlarımı bana dokunan kişiye çevirdim. Savaş'la göz göze geldik. Göz kırptı gülümseyerek. Ben de ona gülümsedim hafifçe.

"Hayırdır," dedi tokalaşmak için elini uzatırken.

Uzattığı elini tuttum. "Hastaneye hayır için gelinir mi?" diye sordum kaşlarımı kaldırıp.

"Baba olursan evet?" diye cevapladı beni.

"Baba olabileceğimi sanmıyorum. En azından şu an," dedim kafamı iki yana sallayarak. Sonra da takıldım ona. "Sen olmuyor musun hâlâ?"

Eğlenen bir ifadeyle baktı bana. "Annem için mi, kendim için mi?"

Gülümsetti beni de bu söylediği. "Benim için."

"Ha amca olmak istiyorsun?" dedi keyifle gülerken.

Onun annemi babaanne yapma olasılığı benimkinden fazla olduğu için haliyle ikimizden biri baba olacaksa muhtemelen ilk o olacaktı ve bunun aramızda dokuz yaş olmasıyla bir ilgisi yoktu. Aileye karşı inancımı yitirmiştim ben. Ama Savaş iyi bir baba olur gibi duruyordu.

"Nasılsın?" diye sordu benden cevap beklemeyerek.

"İyiyim. Sen nasılsın?"

"İyiyim. İyiyim de. Hangi rüzgâr attı? Hayır işi değilse annem ya da benim için gelmedin?"

Ona Arya'dan bahsetmemiştim. Bahsetmek de istemiyordum. Dert dermanını yanında taşımıyordu ve bizdeki derdin de dermanı yoktu. Ona dert etmeye ne gerek vardı o zaman?

"Bir arkadaşımı getirdim. Ayağını burktu."

"Arkadaş?" diye sordu merakla. "Tanıdık mı?"

Kafamı iki yana salladım. "Yok. Değil."

Kafasını salladı anladım der gibi. Saatine baktı. Ardından bana baktı yine. "Ben kaçıyorum o zaman," dedi bir istediğin var mı der gibi bakarak bana. "Bir şey olursa ara beni."

"Eyvallah," dedim koluna dokunup.

"Görüşelim," dedi giderken.

Kafamı salladım. "Gel bize istediğin zaman. Yemek yer, maç atarız."

"Eyvallah, ayarlayalım."

Kafamı salladım. Gülümseyerek yoluna gitti. Sıkıntıyla yüzüme dokundum. Arya'yı bulduğumu bilse ne düşünürdü acaba?

Çok geçmeden Arya hemşireyle çıktı dışarı. Onu hemşireden teslim aldım ve doktorun olduğu kata çıktık tekerlekli sandalyeyle. Doktor sonuçlarını kontrol edip, yalnızca burkma olduğunu söyleyerek gerekli işlemleri uygulamış, bandajlamıştı bileğini.

Hiçbir ücret ödemeden ayrıldık yine hastaneden. Yakındaki bir eczaneden kullanması gereken kremleri alıp Arya'nın mahcup teşekkürleri eşliğinde arabaya döndük. İlk önce onu bindirip arabanın etrafında dolanırken hastanenin içinde ve dışında görmeye başladığım takım elbiseli adamlara diktim gözlerimi. İçlerinden biri benimle göz göze gelip hastaneye giriş yaparken diğerleri de farklı yerlere yönelmişlerdi sanki. Birkaçı bir şey olmamış gibi aynı yerdeydi. Şüpheyle izledim onları. Arya'yı ve beni takip edenler olabilirlerdi.

Kapımı açıp sağ elimi arabanın tavanına koydum ve içeri eğildim Arya'yla konuşmak için.

"Birine selam verip geleceğim," dedim dikkatle beni izlerken.

Uslu uslu kafasını salladı. "Tamam."

Kafamı salladım ben de ona. Kapıyı kapatıp kapıları kilitledim ne olur ne olmaz diye ve takım elbiselilerden birine doğru adımlamaya başladım. Göz göze geldik. Gözlerini kaçırmadı, dik dik bana baktı o da.

Kaşını kaldırdı hayırdır der gibi. "Buyur?"

Tam karşısında dikildim. Gözlerimi gözlerinden ayırmadım.

"Burada tam olarak ne ile meşgulsünüz?" diye sordum zaruri nezaketle.

Sorumla kaşları çatıldı. "Bu sizi niye ilgilendiriyor?"

"Beni izliyorsan ilgilendirir," dedim.

"Görevim etrafı kolaçan etmek," diye genel geçer bir açıklama yaptı. "Soykan Holding adına buradayız."

Duyduğum soy isim kaşlarımın çatılmasına sebep olurken duymaktan hiç hazzetmediğim bir sesin ismimi telaffuz ettiğini işittim.

"Ulaş?"

Sesin geldiği yöne çevirdim bakışlarımı. Üzerinde pahalı bir kürk, siyah büyük güneş gözlükleri ile bana bakıyordu. *Nil Soykan.* Erim'in annesi.

"Seni burada görmek ne sürpriz," dedi samimiyetten yoksun bir gülümsemeyle. "Bir sorun mu var?"

Boş boş yüzüne baktım. "Umarım yoktur."

Gülümsedi bana. Yanımdan geçerken koluma dokundu. "Kendine iyi bak."

Yanımdan geçip gitti ve arabasına ilerlerken takım elbiseli korumaları arkasından takip ettiler. Nüfuzlu kişilerin bile bu kadar koruması olmazdı. İlgi meraklısının biriydi.

Arkalarından bakarken arabaların plakalarını not ettim zihnime. Elbette bizi takip eden arabanın plakasıyla alakası yoktu hiçbirinin. O kadar aptal değildi ama bizi takip ettirmek için de bir sebebi yoktu.

Arabaya geri döndüm. Koltuğa yerleşip kemerimi bağlarken Arya'nın meraklı bakışları üzerimdeydi.

"O adamlar," diye mırıldandı benimle aynı şüpheye düşerek.

Kafamı iki yana salladım. "Değiller," dedim emin bir sesle. Bizi takip ettirmesi için bir sebebi yoktu. Var mıydı?

"Peki o kadın kimdi?"

Rahatlaması için bilmesinde sakınca olmayacak kadar anlattım. "Erim'in annesi."

Hafiften kaşları çatıldı Erim'den bahsettiğim için. Bir yorumda bulunmadı ya da başka soru sormadı. Yavaş bir müzik eşliğinde eve sürdüm arabayı.

Otoparktan binaya kadar yürümesine ve merdivenleri çıkmasına yardımcı oldum. Hayat sanki benimle küçük bir oyun oynuyordu. Kaçmak istedikçe daha yakın olmamın başka açıklaması yoktu.

Merdivenleri çıkarken ona yardım ettiğim için gözlerinin içi parlayarak bakıyordu bana. Gözlerinde yeşil tonlar seçiliyordu yine ne zaman böyle gülümsese. İyi değildi. Hiç zamanı değildi. Olmayacaktı da.

"Sen çok iyi bir insansın," dedi bu onu çok mutlu ediyormuş gibi.

Kaşımı kaldırdım merakla. "Buna neden seviniyorsun bu kadar?"

Gülümsedi sevimli sevimli. "İyi bir insan olmana neden sevinmeyeyim? Sonuçta tanıdığım birisin. İyilik yap iyilik bul."

Dudaklarımda acı bir gülümseme yeşerdi ama bunun nedenini anlamayacaktı. "Bu kadar emin olma."

"Hangisinden?" diye sordu negatif fikrimden ötürü yüzü düşerken.

"Her ikisinden de."

ARYA ATEŞ

Ulaş merdivenleri çıkmama yardım ederken o sırada telefonu çalmaya başlayınca hazır basamakta duraksamışken telefonunu çıkardı cebinden. Ekrana baktı, numara gizliydi. Çatık kaşlarla cevapladı aramayı. Ne duydu bilmiyordum ama sinirlenmişti. Gözlerine öfke yerleşti. Telefonunu o kadar sıktı ki ellerinin üzerindeki damarlar kabardı koluna doğru ilerledi. Cevap vermedi, yüzüne kapatılmış olmalıydı; telefonu kulağından indirdi ve kısa bir süre ekrana baktı. Ardından öfkeli bakışlarını bana çevirdi.

"Eve git," dedi buz gibi öfke saçan gibi sesle.

Tüylerim ürperdi. Beni bıraktığı gibi çıktığı merdivenleri ikişer üçer indi hırsla. Nereye gittiğini bilmiyordum ama içimi büyük bir korku kapladı. Erim miydi? Atakan'la kavga etmişti daha dün. Takip de edilmiştik birkaç gün önce. Tek başına gidiyordu üstelik. Ya başına bir şey gelirse?

Onu durdurmak istedim. Sakinleştirmek istedim. Öfke ve nefretten yarar gelmezdi ki insana.

Ayağımın acısını umursamadan korkuluklara tutunarak elimden geldiğince hızla indim aşağı. Belki de yukarı çıkmalı kapılarını çalmalı ve kim varsa ona söylemeliydim ama aşağı indim. Çok endişelenmiştim. Elimden geldiğince hızlı çıktım apartmandan. İzini kaybetmek istemiyordum ama kaybetmiştim. Ulaş bir rüzgâr gibi esip gitmişti.

Sokağın ortasında durup iki farklı yöne baktım endişeyle kalbim küt küt atarken. Bir önseziyle belki arabasını almaya gitmiş olabileceğini düşünerek aşağı doğru yürümeye başladım ayağımın imkân tanıdığı ölçüde.

Yağmur çiselemeye başlamıştı bir süredir ama ıslanmak endişe edeceğim son şey bile değildi.

Sokağın sonuna varamadan bağırış çağırış sesi duydum ve bakışlarımı sesin geldiği yöne çevirdim. Yakınlarda bir ara sokaktan geliyordu. Kavga ediyordu birileri. Kalbimin ritmi arttı, korku kanıma adrenalin kattı.

Ayaklarım beni oraya yönlendirdi. Ulaş'sa kavga eden ne yapabilecektim ki? Nasıl bir yardımım dokunacaktı emin değildim, ayağına bağ bile olabilirdim ama düşüncelerim bedenime söz geçiremiyordu sanki. Ona ulaşmak ister gibi yürüyordum hırsla acıma rağmen.

Sokağa giremeden birkaç siyah araba çıktı. Onlar sokağı terk ettiklerinde yerde yatan Ulaş'ı gördüm. Zaman o an yavaşlamış gibi geldi. Kalbim göğsümü döverken ritmi de kulaklarımda atıyordu. O an ayağımın tüm acısını unuttum. Büyük bir korku ve panik içinde koşarak yanına gittim.

Gözlerim dolarak Ulaş'ın yanına çöktüm. "Ulaş!"

Kan içindeki yüzünü görünce nefesim kesildi. Yağmur üzerine yağıyor, kaşından akan kanı tüm yüzüne buluyordu. Midemde bir bulantı baş gösterdi. Gözlerimin önünde siyah benekler belirmeye başlayınca kapattım gözlerimi. Şimdi sırası değildi. Şimdi kandan korkup bayılmanın zamanı değildi. Şimdi bayılamazdım. Hiçbir faydam yoktu. Hiçbir şey yapamamaktan nefret ediyordum. Sevdiğim insanların zarar görmesini izlemekten nefret ediyordum. Onlara yük olmaktan nefret ediyordum. Yardım etmek istiyordum. Destek olmak istiyordum. Bir şey yapmak istiyordum.

Gözyaşlarım yanaklarımdan akarken gözlerimi araladım ama yüzüne bakamadım. Korkuyla tüm bedenini taradım gözlerimle. Yarası olup olmadığını kontrol ettim kendi aklımca.

"Arya," diye ismimi seslendiğinde içim titriyordu korkudan.

Panikle gözlerimi yüzüne çevirdim yine. "İyi misin?" diye sordum. Titreyen ellerimle başını yerden kaldırma isteğiyle dolup taşarken durdurdum kendimi. Bir yeri kırıldıysa oynatmak doğru olmazdı.

Ulaş aklımdan geçeni tahmin etmiş gibi sırtüzeri uzandığında derin bir nefes verdi canı yanıyormuş gibi. Uzun boyu ve sportif bir vücudu

vardı. Kolay kolay yıkılacak birine benzemiyordu normalde. Adil bir karşılaşma olmamış gibiydi. Bir yeri kırılmıştı belki de. Daha kötüsü kafasına darbe almış olabilirdi. *Sakin ol Arya.*

Kahramanını yerde kan içinde görmek bir kız çocuğunu ne kadar üzerse o kadar üzgündüm ve korku içindeydim. Yağmur damlalarına eşlik etti gözyaşlarım.

Kendine zaman tanıyormuş gibi yerde uzanırken, "Korkma," dedi gözlerime bakarken. "Yok bir şey."

Vardı bir şey. Kan vardı. Kan kötü bir şey Ulaş. Ateş de kötü. Niye hep ellerinde bu ikisi?

"Eve git demiştim," dedi kısık bir sesle.

Burnumu çektim. Ona cevap vermedim. "Kalk lütfen," dedim ağlayarak. "Yatma yerde."

Yutkundu. Nefesi soğuk havada sıcak bir buhara dönüşüyordu.

"Bir yerin mi ağrıyor?" diye sordum ağır ağır nefes alışverişini izlerken. Saçma bir soruydu. Aptal Arya. Elbette acıyordu. Acırdı.

"Neresi acıyor?" diye sordum sonra titrek bir sesle. "Ne yapmam lazım?"

Titreyen ellerimle montumun cebinden telefonumu çıkardım. Kutay bana ders verdiği için numarasını kaydetmiştim. Onu aramam lazımdı en başından beri. Burnumu çekerek rehberime girdim.

"Kimi arıyorsun?" diye sorup engel olmak ister gibi elini kaldırdı ama canı yanmış gibi kaşlarını çattı, yüzünü buruşturdu.

"Kutay'ı arıyorum", derken elini tuttum hafifçe indirmek için ama yüzünü daha çok buruştuğunda korkuyla çektim elini. "Özür dilerim. acıdı mı?"

Elini karnının üzerine bıraktı. "Parmağım çıktı galiba," dedi yorgun bir sesle.

Küfür mırıldandı sessizce. Sol elinden güç alarak dikeldi.

O sırada telefonumu açtı Kutay. "Efendim Arya."

"Kutay," dedim endişem sesime de yansırken. "Ulaş iyi değil. Kafası ve elleri kanıyor, ben-"

Ulaş elimden aldı telefonu yavaşça. Kana bulanan yüzüne baktığımda

gözlerim kararmaya başladı tekrar, gözlerimi kaçırdım yine. Avuçlarımı gözlerime bastırdım. Kendime gelmen lazımdı. Yardım etmem lazımdı.

"Arya."

Ulaş, Kutay'a yerimizi söyleyip kapatmıştı. Avuçlarımı gözlerime bastırmayı bırakıp indirdim ellerimi.

Yüzüne baktım beklentiyle. "Hım?"

"Ağlama."

Kafamı salladım. *Ağlama Arya.*

Ulaş kalkmaya yeltendiğinde ona doğru uzandım hemen. Kalkmasına yardım ettim. Sol kolunu omzuma aldım ve ona destek oldum. Gücünü çok vermeden kalktı yerden.

"O kadar kötü değil," dedi sanki beni teselli etmek istiyormuş gibi. "Ağlama küçük kız çocukları gibi."

"Sadece çocuklar mı ağlayabiliyor?" diye çıkıştım ona elimde olmadan. "Tanıdığım, değer verdiğim insanların zarar görmesi çok üzüyor beni. Ne olmuş yani?"

Adımları duraksadı. Ona sesimi yükseltmiştim biraz ve böyle bir çıkış beklemiyordu benden sanırım. Şaşırmıştı.

"Baksana sen bana," dedi.

"Bakmayacağım," dedim küsmüş bir sesle.

Ona çok sinirli hissediyordum. Ne diye yaptığım her şeyi eleştiriyordu? Çocuksam çocuktum ona neydi? Kahramanım bile olamazmış. Ona neydi o zaman? Montumun koluna yüzümü kurulamaya çalıştım ama ona kızdığım için pişman oldum hemen.

"Kan tutuyor beni," diye mırıldandım ona bakmak istemeyişimin sebebini. "Yüzüne bakınca gözlerim kararıyor. Yardım etmek istiyorum ben."

Hiçbir şey söylemedi ama sol elini saçlarıma yasladığında saçlarım okşanmış gibi hissettim. Gözlerim doldu ve ağlamamak için çabaladım.

Kutay ve Bahadır Ulaş'ı koltuğa uzatırlarken ben bir köşede titreyerek onları izliyordum. Hem endişeden hem de ıslandığım için bir titreme

tutmuştu vücudumu. Hastaneye götürmek için ısrar etmiştik Kutay'la ama Ulaş kabul etmemişti. Bir şeyi olmadığını söyleyip durmuştu ama sağ elinde bir sorun vardı. Parmağım çıktı demişti ama tek bir parmağı olduğunu sanmıyordum.

Biliyordum. Hepimiz biliyorduk. Parmaklarına bakınca bile belli oluyordu. Çektiği ağrıyı düşündükçe midem bulanıyordu. Bayılıp kalmaktan korkuyordum. Bir de benimle uğraşsınlar istemiyordum.

Biri omuzlarıma battaniye bıraktığında irkildim. Esra, bana buruk bir şekilde gülümseyip battaniye üzerinden sıvazladı kolumu.

"Arya," dedi yumuşak bir sesle. "Gel kıyafetlerini değiştirip ısıtalım seni? Hım?"

Kafamı iki yana salladım. Sadece Ulaş'ın iyi olduğunu görüp gidecektim. Sadece iyi olduğunu görmek istiyordum. O yüzden gelmiştim eve kadar.

"Abicim inat etme de hastaneye gidelim," dedi Bahadır Ulaş'a.

Ulaş sol kolunu yüzüne kapatmış uyuyor gibi görünüyordu ama uyumadığını biliyorduk. Mırıldandı. "Yok bir şeyim," dedi yine. "Parmaklarımı halletsek yeter."

İçim titredi. Ulaş her ne kadar sesini normal tutsa da ağrısı olduğu sesinden bile belli oluyordu.

Kutay sıkıntıyla derin bir nefes alıp arkasındaki sehpaya oturdu yavaşça. Gözlerini bize çevirdi.

"Esra," dedi Esra'ya bakarak. "Çıkın isterseniz siz."

Esra beni omuzlarımdan tutarak dışarı yönlendirirken Kutay'ın Ulaş'ın eline uzandığını ve Ulaş'ın inlediğini işittim.

Biz çıkarken Kutay onu, "Çekeceğim," diye uyarmış ve muhtemelen ardından dediğini yapmıştı.

Ulaş'ın derinden gelen inlemesini duyarken mide bulantımın arttığını hissetmiş sıkıntıyla olduğum yerde küçülmüştüm. Esra iyi olmadığımı anlayıp banyoya götürdü beni. Elimi yüzümü yıkayıp toparlanmaya çalıştım. Daha sonra da mutfağa götürdü.

Beni bir sandalyeye oturttu önce. Ardından bir bardak su verip ben yudum yudum suyumu içerken o arkama geçerek ıslanıp birbirine giren

saçlarımı özenle bir araya topladı ve ördü. Onun ilgisi ve arkadaşlığı içimi sıcacık etti ve biraz olsun sakinleşmiş hissettim.

"Teşekkür ederim," dedim minnettarlıkla.

Yanağımı sıktı hafifçe ve gülümsedi buruk bir ifadeyle. "Bir şey değil bebek."

O da yanımdaki sandalyeye otururken Bahadır banyoya girmişti. Elinde yardım kitiyle çıkarken Esra meraklı gözlerini ona çevirdi.

"Ulaş iyi mi gerçekten aşkım?"

Kafasını salladı keyifsiz bir ifadeyle. "Parmakları iyi gibi şimdilik. Geri de halledilebilir şeyler ama dayak yiyen bir insan ne kadar iyi olursa o kadar iyi."

Esra anladım der gibi kafasını salladı. Bahadır içeri geçerken Esra ve ben onların içeri dönebileceğimizi söylemelerini bekledik öylece. Kim, neden Ulaş'a bunu yapmıştı bilmiyordum ama kendimi suçlamadan da edemedim. Sebebi Atakan'sa dolaylı da olsa benim yüzümdendi. Sebebi o adamlarsa hiç suçum olmasa da yine benim yüzümdendi.

Ulaş ağrıkesici içip uyumuştu ama ben hâlâ onların evindeydim. Çok endişeliydim. Hastaneye gitsin istiyordum. Doktorlar her şeyine baksın, orada kalsın, tedavi olsun istiyordum. Kaşı patlamış, parmakları yerine oturtulmak zorunda kalmıştı, teni yer yer morarmıştı ve terliyordu. Hastaneye gitmemeye inat ediyordu yine de.

Ulaş'ın başında nöbet tutma görevini üstlenmiştik Kutay'la. O da benim kadar endişeliydi. Midesinin bulanmasına ya da ateşinin yükselmesine karşın Kutay ile ben mutfakta oturmuş nöbet tutuyorduk.

"Uykun yok mu hâlâ?" diye sordu Kutay önüme bir bardak ılık ballı süt bırakırken.

Ona teşekkür edip bir yudum aldım sütümden. Hiçbir şey yememiştim saatlerdir ve Kutay ne kadar teklif etse de midem almıyordu. Ballı süt iyi gelmişti şimdi. Tatlı bir şeyler tüketince daha iyi hissediyordum kendimi.

"Hayır... Kâbus gördüğüm için geceleri pek uyumuyorum," diye açıkladım detaya girmeden.

Kutay anlayışlı, nazik biriydi. Sormadı neden kâbus gördüğümü. Anlatmak istesem anlatacağımı biliyordu o da. Gülümsedim ona hafifçe. O da bana nazikçe gülümsedi.

"Teşekkürler bu arada peşinden gittiğin için."

Kafamı iki yana salladım önemli değil der gibi. "O bana çok yardım ediyor." Sesimde minnettarlık vardı. "Ona yardım etmek istiyorum ben de. Yardım almak harika bir şey inkâr edemem ama sadece alan olmak istemiyorum."

Yüzünde gururlu bir ifade oluştu. "Seninle yaşıt bir kız kardeşim var," dedi. "Fırsat olursa sizi tanıştırmayı çok isterim. Senin gibi bir arkadaşı olması güzel olur."

İltifat alınca utanan bir yapım olduğundan yanaklarımın ısındığını hissettim. "Teşekkür ederim. Çok isterim," dedim içtenlikle. Kardeşi de onun gibiyse arkadaş olmayı çok isterdim.

Kutay ile havadan sudan sohbet ettik bir süre. Sonra Ulaş'ı kontrol etmek için ben kalktım bu kez. Açık kapıdan sessiz adımlarla odasına girdim. Gece lambasının loş ışığının aydınlattığı yüzüne baktım. Düzenli nefes alıp veriyordu, alnı terlemişti biraz. İçim ezildi yüzüne bakarken. Sağına doğru yatıyordu. Kaşı üzerindeki yarabandı ve tişörtünün kapatmadığı kollarındaki yer yer morluklar kalbimi acıttı. *Bu kadar acıması normal mi Ulaş?*

Tereddüt etsem de elimi uzatıp avcumu alnına yasladım yavaşça. Ateşi normal gibiydi ama onu uyandırmıştım istemeden. Gözlerini aralayıp bana baktı. Sonra gözleri acıyormuş gibi sıkıca yumup tekrar açtı gözlerini.

"Neden buradasın kız çocuğu?" diye sordu pürüzlü bir sesle.

Kovduğundan değil merakındandı sorusu. Beni kovmayacağını biliyordum. Ona sorun çıkaran o kızı bile kovmamıştı evinden. Mesafeli olsa bile nazik biriydi genelde.

"Bir gün sen de benim başımda beklersin demiştin," diye hatırlattım ona kısık bir sesle. "Birinin başında beklemek güzel değilmiş Ulaş."

Yüzüme baktı öylece. Loş ışık altında gözleri daha sıcak bir tona sahipti. "En azından ağlamıyorsun artık," dedi gözlerime bakarken.

Dudaklarımı birbirine bastırdım mahcupça. Belki de bana kızmıyordu, onun yüzünden ağladığım için üzgün hissediyordu o da. O öyle biriydi daha çok sanki.

"Bir kız çocuğunun kahramanı yaralanırsa o çocuk çok üzülür," diye mırıldandım masalsı bir tavırla.

Yüzünde yorgun bir ifade oluşurken sol kolunu alnına yasladı sanki çok büyük bir derdi varmış gibi. "Ben senin kahramanın değilim," dedi keyifsiz bir sesle. "Daha kendimi koruyamıyorum."

"Her savaş kazanılmaz ki. Her masalda kahramanın yenildiği zamanlar olur," diye mırıldandım mutsuz bir sesle. Kahramanım olmadığını söylemesi beni hem utandırmış hem de üzmüştü ama o ne derse desin öyleydi işte. "Ama hep geri dönerler ve kazanırlar."

"Yine de senin kahramanın değilim," diye mırıldandı bunu bana kabul ettirmek istiyormuş gibi. Etmeyecektim. Çocuksam eğer kendi düşündüğüm şeye inanırdım.

Gülümsedim ona. "Öylesin," dedim inat ederek. Olmuştu bir kere. Bir kere kurtarmıştı beni. Öyle kalacaktı. Gelecekte değilse bile geçmişte öyle olacaktı hep. Geçmişi değiştiremezdik. "Gelecekte olmayacaksan bile geçmişte oldun bir kere."

Gözlerime baktı ne diyeceğini bilemiyormuş gibi. Gülümsedim hafifçe. Sessizliği zoruma gitmesin diye konuyu değiştirdim.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Kafasını hafifçe iki yana salladı varla yok arası. "Git uyu kız çocuğu."

"Uykum yok." Gülümsedim ona. "Senin uyuman gerek ama. İyileşmek için."

Bu söylediğim yüzünde buruk bir gülümsemeye sebep oldu. Alaylıydı demek daha doğru olurdu sanırım. Uykunun iyileştirici gücüyle alay ediyordu. Haksız diyemezdim. Uykular iyileştirebiliyor olsaydı bizi, silinirdi hepimizin yara izleri.

"Öyle diyorsan," dedi kısık bir sesle gözlerime bakarak.

Derinden söylemişti bunu. Kalbimde tuhaf bir his oluştu. Gözkapakları yavaşça kapa[illegible]ar gözlerine, sakladılar onları benden.

"İyi uykular Ulaş," diye fısıldadım buruk bir gülümsemeyle.

O gözlerini kapattığında kendimi serbest bıraktım ve gözlerim doldu. İçimi büyük bir hüzün sardı. Kalbim titredi. Ben kahramanları tarafından terk edilmeye alışmış biriyim Ulaş. Babam da önce kurtarıp sonra terk etmişti beni.

"Babam beni kurtardığı için annem öldü," diye fısıldadım gözyaşlarım düşerken. "Annem için geri dönmesi gerekti. Bizi kurtarmak istediği için öldü. Benim kahramanım olmak şanssızlıktan başka bir şey getirmiyor Ulaş. Bak, sana da getirmedi."

Ben hâlâ utanmazca kurtarılmak istiyorum. Boşuna ölmemiş olmaları için yaşamaya çalışıyorum. Canım her acıdığında gülüyorum. Ama acım hiç geçmiyor Ulaş.

Hıçkırmamak için dudaklarımı kapattım. Sessizce çıktım odasından. Banyoya girdim. Lavaboya eğilip yüzümü yıkadım sessizce ağlayarak. Banyoya birinin girdiğini işittim ama kafamı kaldırıp bakmadım. Neden ağladığımı soracaktı Kutay. Anlatmak istemiyordum. Keşke eve gitseydim. Bana ihtiyacı yoktu ki kimsenin.

Yüzümü sonsuza kadar yıkayamayacağım için kafamı kaldırdım. Aynadan içeri girenin yansımasıyla göz göze geldim. Kutay değildi. Ulaş'tı. Birkaç adım arkamda duruyordu. Kalbim ezildi onu görünce.

"Neden kalktın?" diye sordum boğuk bir sesle.

"Neden ağlıyorsun?" diye sordu o da bana. Yüzünde mutsuz yorgun bir ifade vardı. Herkesin başına iş oluyordum.

"S-senin uzanman gerekiyor," deyip yüzümü kuruladım ve ona döndüm ama ona bakmadım. Hafifçe sol kolundan tuttum. "Yardım edeyim sana."

Yerinden kıpırdamadı. Gözlerinin üzerimde olduğunu biliyordum. Sol eli kalktı ve çeneme uzandı. Parmak uçları hafifçe çeneme dokunduğunda ona bakmamı istediğini anladım. Dudaklarımı birbirine bastırdım. Bakayım diye zorlamıyordu bile beni. O mesafeli kişiliğinin arkasında sakladığı cevher kalbimi kırdı nedense. Neden beni almıyordu içeri?

Çenemi kaldırıp ona baktım. O sert ifadesi yoktu yüzünde. Üzgündü aksine ve bunu gizlemiyordu bu sefer. Sıcak kahverengi gözlerine baktım.

Sevdiğini düşünüyordu sanırım. Üzülmüş ama kırılmamıştım ona. Belki de kırılmıştım. Bilmiyordum. Üzgündüm sadece.

"Ağlama," dedi gözlerime bakarak. "Ağlamazsan kahramanın olacağım."

Söyledikleri içimde tuttuklarımı tetikledi. Gözlerim doldu tekrar ve akacağı gibi boşalmaya başladılar. Böyle bir tepki beklemediği için acı çekiyormuş gibi bir ifade oluştu yüzünde, kaşları çatıldı. Belki de ayakta kaldığından canı yanıyordu ama benim de yanıyordu. Teselli edilmek istiyordum.

"Ağlama Arya."

"Ağlamak istiyorum," dedim ağlayarak ve itiraf ettim. "Birine ağlamak istiyorum." Ağlarken biri yanımda olsun, beni teselli etsin, saçlarımı okşasın istiyordum. Kimsesiz hissetmek istemiyordum artık. Değer verdiğim insanları üzmemek için gözyaşlarımı saklamak, gizli saklı tek başıma ağlamak istemiyordum. Çocuklar gibi, üzüldüğüm an, üzüldüğüm yerde, üzüldüğüm kadar ağlamak istiyordum yalnızca.

Çenemdeki elini başımın arkasına yaslayıp hafifçe baskı uyguladı ve başımı göğsüne yasladığı. Yüzümü göğsüne gömüp ağlamaya başladım. Tam olarak neye ağladığımı bile bilmiyordum. Karma karışık olmuştum.

"Kurtaracağım kız çocuğunun ağlamasını engelleyemezsem bu beni işe yaramaz bir kahraman yapar," diye mırıldandı saçlarımı hafifçe okşarken.

Kafamı iki yana salladım bunu kabul etmeyerek. Şu an bana ne kadar büyük bir iyilik yaptığının farkında bile değildi. Bazen ağlamak da bir kurtuluş olabilirdi ve ben bu gece Ulaş'ın göğsünde ağlayıp kurtulacaktım.

"Ağlayan kız çocuklarını teselli etmek en büyük kahramanlık olabilir," diye mırıldandım boğuk bir sesle.

Saçlarımı okşamaya devam ederken derin bir nefes aldı. "Öyle olsun bakalım," diye mırıldandı.

Geceler iyi değil, uykularınsa yaralarımız üzerinde bir hükmü yok. Gündüzlerin bize iyi davranması gerek. Gündüzlerin bize iyi davranması zaruri Ulaş. Yaşayabilmemiz için mecburi.

#14. BÖLÜM

KORK'MA

Sarılsan her şey geçecek diyorlar ya hani.
Haklılar.
Kollarını bana sardığının hayaliyle yatıştırıyorum acılarımı.
Tesellinle yetiniyorum.
Gerçekleştiği o an, huzurun diğer adı olmalı.
Ve ruhum ruhuna dokunabilmek için terk edebilmeli bedenimi.

Günde ortalama dört saat kadar uyuyabiliyorum. Bu kadarı ile yetinmeye alıştı vücudum. Dört saat deliksiz uyku yeterli oluyor bana ama bazen gün bitmeyecek gibi geliyor az uyuduğum için. Çocuk esirgeme yurdunda sessizce yatağımda uzanıp herkesin uyanmasını beklemek sıkıcıydı. Yalnızlığımı en derinden hissettiğim gecelerdi onlar. Sessizliği doldurmam gerekirdi. Tavanı izleyerek hayal kurar, yatağımda resimler çizer ya da kitap okurdum. Hayaller uzak geldiğinde can yakıcı, resim yapmak sıkıcı, kitaplar ise üzücü gelmeye başlardı bir süre sonra. O zamanlar sabahın erken saatlerinde güneş doğana kadar çok yalnız olurdum. Güneşin doğuşu iple çektiğim, batışı ise sevmediğim bir hadiseydi bu yüzden.

Bu gece yalnız değildim. Benimle konuşan Kutay, beni teselli edip kahramanım olacağını söyleyen bir Ulaş vardı. Güneş doğarken uzun zaman sonra yalnız hissetmediğim bir gece geçirmiştim. Üzücü, ağlamalı ama yalnız olmadığım için teselli edilebilir bir geceydi. Yine de yalnızlığın Ulaş'ın canı yanmasına tercih ederdim. Keşke kimsenin canı yanmasaydı.

Kutay benimle sabahlarken ikimizi de oylamak için bana biraz ders anlatmıştı. Minnettardım ona bu yüzden. Argun çok geç gelmiş, Ulaş'a baktıktan sonra uyumuştu. Bahadır da Esra'yı evine bırakıp uyumuştu.

Okula gitmemize henüz biraz daha vardı. Uyanırlar birazdan demişti Kutay. Kalkıp kahve makinesine yönelmişti kahve yapmak için.

Bana da süt ısıtıp önüme bıraktı nazikçe. Teşekkür ettim. Okula gitmek için eve gitsem iyi olurdu. Vereceğim desteği vermiştim, fazlası yük olurdu, biliyordum.

Sütümü içtikten sonra gitmeye karar vermişken odasından çıkan Ulaş'ı gördüm oturduğum yerden. Göz göze geldik. Hâlâ burada olduğuma şaşırdı. Banyoya girdi. Bir süre sonra çıkıp mutfağa geldi. Kaşındaki yaranın çevresinde hafif bir morluk oluşmuştu gece. Bunu ona kim, neden yapmıştı? Değer miydi güzel yüzünün bu renge boyanmasına? Ben moru sevdiğimi sanırdım Ulaş. Sevmiyormuşum aslında.

Bir sandalye çekip oturdu yavaşça karşıma. "Gitmemişsin," dedi yeni uyandığı için pürüzlü bir sesle. Yorgunca yüzüne dokundu. Uyanırken bile yorgundu. Bana benziyordu bu haliyle.

"İyi olduğunu görmek istedim," dedim dürüstçe.

"İyi bir nöbet arkadaşı," dedi Kutay kahve makinesinde bir şeyler yaparken.

Ulaş bir şey demedi. O sırada başka bir odanın kapısının açıldığını işittik. Argun'du dışarı çıkan. Hazırlanmış bir şekilde çıkmıştı odasından ama yeşile yakın ela gözleri kızarmıştı. Sanırım az uyuduğu içindi. Renkli gözlü olduğu için gözlerinin kızarıklığı daha dikkat çekiciydi.

Banyoya uğradıktan sonra o da mutfağa geldi. Hafifçe Ulaş'ın omzuna dokundu. "İyi misin?"

"İyiyim," dedi Ulaş kafasını umursamaz uykulu bir ifade ile sallayarak. "Büyütülecek bir şeyim yok."

Kafasını salladı Argun. Gözlerini bana çevirdi sonra. "Günaydın," dedi hafifçe gülümseyip.

"Günaydın," dedim ben de gülümseyerek.

Argun, Kutay'ın yanına ilerledi ve bir bardak su doldurdu kendine. "Tanımadığına emin misin?" diye sordu.

Ulaş'a soruyordu. Ulaş'a baktım merakla. Bunun cevabını ben de merak ediyordum.

Sert bir yüz ifadesi vardı. "Evet," dedi yalnızca.

Argun suyunu içerken kalçasını tezgâha yasladı. "Numaramı nereden bulmuşlar?"

Evet. İyi bir soruydu. Nasıl bulmuşlardı numarasını? Ne demişlerdi de gitmişti? Bizi takip eden kişiler olabilir miydi? Bizim nerede olduğumuzu buluyorlarsa telefon numaramızı bulmak da zor olmasa gerekti.

"O adamlar olabilir mi?" diye sordum korkarak ona bakarken.

"Belki de..." diye mırıldandı Ulaş.

Gözlerinde sessiz bir öfke vardı. Neden onu takip ediyorlardı ki? Benim yüzümden mi? Ona da söylemiştim ailemle ilgili korktuğum gerçeği. Benim peşimde birileri vardı. Belki de benim yüzümden zarar görüyordu.

"Benim yüzümden mi?"

Gözlerimin içine baktı. Çok öfkelendi nedense bu soruma. Dişlerini sıktı. "Her şey seninle mi ilgili sanıyorsun?"

Ses tonu, bakışları, söylediği her kelime canımı yaktı. Kalbimin kırıldığını hissettim. Hayır. Sanmıyordum. Sadece... Endişeli biriydim, o kadar. Çok da utanmış hissettim kendimi. Tanımadığım, arkadaşım bile olmayan adamların evinde bir adama kahramanım olacaksın diye tutturup başında bekliyordum istemediği halde. Yok olmak istedim o an. Ağlayacak gibi hissettim. Ama ağlarsam daha çok utanırdım.

"Hayır," diye mırıldandım üzgün bir ifadeyle.

Yutkunup gözyaşlarımı bastırmaya çalıştım. Derin bir nefes alıp gülümsedim ve ayağa kalktım.

"Okul saatim geliyor benim," deyip ona bakmaktan kaçarak Kutay'a baktım. Kutay'ın yüzündeki üzüldüğümü bilen ifade ağlama isteğimi tetikledi ama gülümsememi bozmadım. "Gideyim artık ben. Çok bile kaldım. Teşekkür ederim misafirperverliğiniz için."

Kutay beni yolcu etmek için bana doğru adımlarken ben de kapıya doğru adımladım.

"Görüşürüz Arya," dedi Argun kibarca.

"Görüşürüz," deyip gülümsedim ona.

Ulaş'a hiç bakmadım. Utanıyordum ona bakmaya. Her şeye burnumu sokuyordum belki de. Burada da kalmamalıydım. Ayıp olmuştu kesin. Mahcup hissettim kendimi.

Kendi evime geçip okul kıyafetlerimi giydim kalbim ezilmiş gibi hissederken. Saçlarımı topladım. Gülümseyip aldırmamaya çalışarak kendime bir sandviç yaptım ama tek bir lokma bile yiyemedim.

ULAŞ TÜTÜNCÜ

Karşımdaki aynaya bakarken öfkeden başka bir şey hissetmiyordum kendime karşı. Gözlerimi kapatıp kafamı eğdim, ağırlığımı lavaboya verirken avuçlarım içerisinde sıktım mermeri. Arya'nın yüz ifadesi kazınmıştı zihnime.

"Kırdın onu," dedi Argun banyonun kapısına yaslanmış beni izlerken. "Biliyorsun değil mi?"

Biliyordum. Gözlerindeki bakışlardan bunu anlamamak imkânsızdı. Gözlerimin içine bakarak kendini suçlayışını izleyemiyordum. Bu bana beş para etmez bir adammışım gibi hissettiriyordu. Ve eğitimsiz vahşi bir adam gibi sebebine değil sahibine saldırıyordum vicdan azabımın.

"Biliyorum," diye mırıldandım.

Dün babası, annesini değil de onu kurtardığı için hissettiği o masum vicdan azabı benim boynuma geçirdiği bir ilmekten başka bir şey değildi. Nefes alamıyordum o ağladığında. Başını göğsüme koyup ağladığında dünya yaslanmıştı sanki göğsüme. Nefesimi kesmişti. Benim babam hayatını bu hale getirmişti o, benim kollarımda ağlıyor beni kahramanı ilan ediyordu. Dişlerimi sıktım. Hayat, resmen benimle dalga geçiyordu.

"Koruyacağım dememiş miydin?" diye sordu ciddi bir merakla. "Kalbi ve hisleri buna dahil değil mi?"

O henüz 5-6 yaşlarındayken scooteriyla bana çarptığı için benden özür dilediği halde acımı ondan çıkarıp bağırmıştım. O andan şu anıma kadar hiç ilerleme göstermiş miydim acaba? Sırf ben kendimi kötü hissediyorum, vicdan azabından kıvranıyorum diye tek istediği yardım etmek olan ve endişeyle atan iyi kalbini kırıyordum. Uzak dursun benden diye. Dokunmasın yarama diye. Koruyacağımı iddia etmiştim üstelik. Başkalarından korurken kalbini kırıyordum. *Buna iki yüzlülük denir Ulaş.*

Argun bir cevap beklemiyordu benden. Genelde durumu gözlemler sorarak bize kaçırdığımız noktaları göstermekle yetinirdi. Verdiğimiz

yanıtlarla ilgilenmezdi. Hayat bizimdi. Dikkatimizi farklı yönlere çeker ama adımlarımızın kararını bize bırakırdı. İyi bir arkadaştı, minnettardım.

"Eyvallah," diye mırıldandım gözlerimi açarken.

"Eyvallah bizden," derken gözlerini sırtımda gezdiriyordu. "Arkadan vurmuş şerefsizler."

Kafamı salladım yavaşça. Öyle olmuştu.

"O adamlar mıydı takip edenler?"

Yüzüme su çarpıp doğruldum ve aynadan yansıyan vücuduma baktım. "Muhtemelen."

"Ne dediler de düşünmeden tek başına gittin?"

"Tütüncü, ateşten uzak dur."

Aynadaki yansımasına bakıyordum ve kaşlarını çatmıştı Argun. "Siktir," diye mırıldandı. "Sen nasıl buldun onları peki?"

"Ben bulmadım," derken ona döndüm. "Harun'a gidecektim. Arabayı almak için çıktım. Onlar beni buldu." Ağrıyan enseme götürdüm elimi. Yüzümü buruşturdum. "Enseme vurdu biri, sonra da ara sokağa sürüklediler. Enseden kafama yiyince ilk darbeyi pek karşılık veremedim."

Anladım der gibi salladı başını. "Parmakların yumruk atarken mi çıktı?"

Kafamı salladım hafifçe sağ elimin parmaklarını oynattım. Biraz ağrı vardı ama oturmuşları yerlerine.

"Fotoğraflarını ve olay saatini gönderdim Harun'a ama savcılığa gidip şikâyetçi olman lazım biliyorsun. Etrafı kolaçan ettim dün gece ama ara sokak, dükkân falan olmadığından kamera yok. Belki arabaların karakutusu varsa bir şeyler çıkar."

Kafamı salladım. Bir şey çıkmayacağına neredeyse emindim. Delil yetersizliğinden düşecekti dosya.

"Eyvallah," dedim dün gece bunlarla uğraştığı için.

"Bir şey değil de," dedi tatsız bir ifadeyle vücuduma bakarken. "Hastaneye gidelim. Altı kişiden fazlaydılar dedin. Kaburgan kırılıp ciğerine falan batmış olmasın? Yok mu ağrın sızın?"

"Yok," dedim kafasını iki yana sallayıp. "Nefes alırken de sıkıntı çekmiyorum."

"Onun bunun çocukları," diye mırıldandı.

"Gözdağı veriyor her kimse," dedim ona doğru ilerlerken. Babam olma olasılığı bile vardı.

"Ulaş," dedi gözlerime bakarken Argun. "Baban böyle bir şey yapar mı harbiden?"

"Bir katil her şeyi yapar," dedim buz gibi bir sesle.

Hiçbir şey söylemedi ama omuzlarının gerildiğini hissettim sesli dile getirdiğim bu cümleyle. Benim kafamın içinde nelerle savaştığımı bir onlar biliyordu.

"Benim için Arya'ya göz kulak olsana," diye rica ettim ondan. Ben bu halde birkaç gün evden pek çıkamam gibi duruyordu. Takip edildiği gibi de bir gerçek vardı ortada. Argun'un gözü kulağı üzerinde olursa rahat ederdim. "Mezarlığa gider belki bugün."

"Nereden biliyorsun?" diye sordu gözlerime bakarken.

Boğazıma dört yumru dizildi. İsmi gibiydi. "Kırgın olunca ya bulutlarla konuşuyor ya da ailesinin mezar taşlarıyla." Derdini anlatacak kimsesi yok bu kızın. Derdini anlayanı yok. Ve ben kalbini kırdım onun. Hâlâ iyi biri miyim sence Arya? Hak etmiyorum ben senin gülümsemelerini.

Argun yüzüme uzun uzun bakıp, "Eyvallah," dedi başıyla beni onaylarken. "Merak etme, takip ederim gerekirse, belli etmem."

"Eyvallah," dedim ben de yanından geçip omzuna dokundum ve odama girdim.

Küçük çocuk bahçedeki taşa tekme atarak vakit öldürürken öğretmeninin kızıyla birlikte döner kapıya doğru ilerlediklerini gördü. Adının Arya olduğunu bildiği kendisinden üç yaş küçük kız sol kolunu sardığı ince uzun pelüş maymunla gülerek annesine bir şeyler anlatıyordu. Annesi ile gülüşerek sohbet ederken Arya'nın gözleri Ulaş'ı gördü. Biraz çekindi onu görünce. Pek iyi anlaşamamışlardı başlarda ama babası barıştırmıştı onları. O günden beri görüşme şansları olmamıştı.

Arya, annesine dönüp dışarda oynamak için izin istedi. Ofis sıkıcıydı onun için. İnsanlar hep iş yapıyordu ve orada sessiz olması gerektiğini biliyordu. Babası da çalışmak zorundaydı zira. Babası onunla ilgilensin istiyordu ama dikkatini de dağıtamıyordu. Annesi, babası çalışırken onun dikkatini

dağıtmaması gerektiğini tembihlerdi sık sık. Her şeyin bir zamanı vardı, biliyordu ve henüz kucaklaşma zamanı değildi.

Annesi kızının isteği üzerine bahçedeki banklardan birine oturdu ofise girmekten vazgeçerek. Eşini dışarda bekleyecekti kızıyla birlikte. Kızının şapkasını düzeltip yanağına bir öpücük bıraktığında Arya ona gülümseyip koşturarak Ulaş'ın yanına gitti. Güler yüzlü sevecen bir çocuktu. Affedici ve arkadaş canlısıydı. Arkadaş olmak istiyordu çünkü annesi onun da babasının orada çalıştığını ve arkadaş olduklarını söylemişti ona. Babası gibi annesi de arkadaştı onun babasıyla. Bu yüzden onunla arkadaş olmak istiyordu. Belki misafirliğe gidip gelirlerdi ve sürekli birbirlerini görebilir, iyi arkadaş olabilirlerdi zamanla.

"Merhaba," dedi biraz utanarak. "Arkadaş olalım mı?"

Ulaş bu teklife şaşırdı. Ağlattığı için onu sevmediğini düşünmüştü. "Olur," diye mırıldandı sessizce. "Senin yaşın kaç?" diye sordu sonra merak ederek. Kız çocuğu ufak tefekti ona göre. Ulaş yaşıtlarına göre uzun bir çocuktu.

Arya, "Altı," derken peluşunu sıkıca kolunun altında düşürmeden tutmayı başararak parmaklarıyla altıyı göstermişti. "Sen?"

"Dokuz," dedi Ulaş gururla.

Arya, "Kaç yaş büyüksün?" diye sordu merakla.

Birinci sınıfa henüz yeni başlamıştı. Bilmiyordu çıkarma işlemini ama adını yazabiliyordu şimdiden.

Ulaş uzanıp elini tuttu ve üç parmağını kaldırdı. "İşte bu kadar."

Parmaklarını saydı. Yüze kadar eksiksiz sayabiliyordu. "Üç," dedi gülümseyerek. Sonra da peluşunu koltuk altlarından tutup Ulaş'a uzattı. "Koca Göz de bir yaşında," dedi henüz alalı bir sene olmamasına ve yaş hesaplamasını bilmemesine rağmen onun için bir yaşındaydı. "Dokunmak ister misin çok yumuşak."

Kıkırdayarak peluşun kollarını açtı ve Ulaş'ın boynuna sararken o da dolaylı yoldan Ulaş'a sarıldı. Ulaş bunu beklemediği için donakaldı bir an. Utançla yanakları kızardı. Kaşları çatıldı hafifçe ve utandığında gözlerini kaçırdı.

"Ben kız değilim," dedi utanıp kızarak ona. "Oyuncaklarıma sarılmıyorum."

Arya merakla baktı ona. "Sarılmanın nesi kötü ki?" diye sordu. "Sevdiğim şeylere sarılmayı severim ben."

Ulaş, "Ama o gerçek değil," dedi peluşunu kastederek bilmiş bilmiş.

"Ama seviyorum," dedi Arya omuz silkip. "Onu bana babam aldı. Sen bana bağırdığın zaman."

Ulaş hatası hatırlatıldığı için daha çok utandı. Ensesine dokundu gözlerini kaçırırken. "Özür dilemiştim."

"Biliyorum," dedi kız gülümseyerek.

"O zaman insanlara hatalarını hatırlatmamalısın," dedi ona nazikçe. "Kabalık olur."

Arya mahcup oldu. "Özür dilerim," dedi içtenlikle. "Üzül diye demedim."

Kafasını salladı Ulaş. "Tamam o zaman."

Arya kocaman gülümsedi onunla kavga etmeden konuşabildiği için. "Arkadaş mıyız hâlâ?" diye sordu başını sol omzuna yatırıp.

Ulaş kafasını salladı yavaşça. Çok konuşkan biri değildi ama Arya onun sakinliğini sevmişti.

"Ne oynayalım?" diye sordu Arya hevesle.

"Satranç biliyor musun?" diye sordu Ulaş ona. "Okul çantamda setim var."

Arya utandı biraz. Biliyordu kurallarını ama iyi değildi. Babası ona öğretiyordu ama bilerek yenildiğini de biliyordu, o kadar da ufak değildi.

Arya, "Çok iyi değilim," dedi peluşunu tutan elleri kıpır kıpır oynarken.

Ulaş'ı gülümsetti bu hali. Sevimli diye düşündü. Elindeki peluşun gözleri gibi kocaman gözleri vardı. İsmi uyuyordu oyuncağına. Ve elindeki peluştan daha sevimliydi. Oyuncak bebek gibiydi.

Ulaş, yere bıraktığı okul çantasının yanına gidip silindir satranç kutusunu aldı ve omzuna astı. Arya'nın elinden tuttu arkadaşça ve onu ilk tanıştıkları ağacın altına götürdü.

"Ben sana öğretirim," dedi Arya'ya gülümseyerek.

Arya gülümsedi hevesli bir heyecanla. Büyüklere karşı hakkıyla yenemiyordu ama belki çocuklara karşı bir şansı olurdu. Kafasını salladı hızlı hızlı.

Annesi onları izlerken çimlere oturdular. Babalarının işleri bitene kadar Ulaş ona satranç öğretti ve Arya'nın gülümsemesi onu mutlu ettiği için bilerek yenildi.

ARYA ATEŞ

Taksi durduğunda pencerenin dışındaki görüntüye bakamayacak kadar üzgündüm. Taksi şoförüne ücretini ödeyip indim arabadan. Bu viraneye eski harabe yere neden geldiğimi merak ediyordu belki de. Bu viraneye *benim evimdi.*

Annem hep ağaçlar içinde yaşamak istediği için babamın bir ormanın içine evimizi içine yaptığından bahseder, bana kendi prenses masalımızı anlatırdı. Belki de bu yüzden her peri masalı gibi hazin bir sonu vardı. Evimiz bu korunun içinde olduğu için dışarıdan yardım gelmesi uzun sürmüştü ve bir prensesin ülkesi işte böyle küle dönüşmüştü. Hem de gerçek anlamda.

Annem ve babam evimizle birlikte yanarken benim payıma düşen saatlerce bunu izlemek olmuştu. İtfaiye geldiğinde artık her şey için çok geçti. Küllerin suya ihtiyacı yok ki.

Yağmur çiseliyordu. Gözlerimi yerden kaldırıp karşımdaki harabeye baktım doğrudan. İçimde hiç sönmeyen o yangının harlandığını hissettim. Üzüntümün göğüskafesimde kurduğu krallık derinlerime işledi. Bulanık görüşüm, titrek nefesim ve kırgın kalbimle evimize doğru yürüdüm.

O güzel evin beyaz duvarları artık kül rengiydi. Köz rengiydi. Ama orman ona sevgi göstermiş, yeşertmişti. O evin içinde annem ve babam ölmüş ve içinde bir orman yeşermişti. Bahçedeki ağaçlar büyümüş, evin etrafını sarmışlardı. Çimler uzamıştı ve hâlâ canlı duruyorlardı. Bu bahçeyi bu kadar kalabalık, ağaçları bu kadar büyümüş görmek kalbimi kırdı. Burada yoklardı ama sanki hâlâ bu bahçeye bakıyorlardı. Gözyaşlarımı göz pınarlarımda daha fazla misafir edemedim. Herkes kendi yoluna gitti.

"Bana da bakıyor musunuz?" diye fısıldadım eve doğru adımlarken. "Beni de büyütüyor musunuz farkında olmasam da?"

Yanan evimizin önünde durdum. Gözyaşlarım yanaklarımdan akarken elimi uzattım ama dokunamadım ondan kalan parçalarına. Dün gece ilk kez dile getirdiğim gerçek kalbimi acıtıyordu. Babam beni değil de ilk annemi çıkarmış olsaydı şimdi ikisi de yaşıyor olurdu belki. Belki çok

ölürlerdi ama birbirlerine sahip olurlardı yine. Ben tek kalmıştım. Yapayalnızdım.

Kapının önüne oturup başımı tahta basamağa yasladım. Yağmur üzerime yağarken sanki bulutlar bize ağlıyordu.

Dokuz yıl önce buradaydım. Bu evin yanıp yıkılışını izlemiştim. Yine buradaydım ve o andan bir adım ileri gidememiştim. Gözyaşlarım akıp giderken hıçkırıklarım içinde evimin kapısında dokuz sene önceki gibi annem ile babamın çıkmasını bekledim. Çıkmış olabilirlerdi. Neden çıkmamışlardı? Babam neden geri dönmemişti? Döneceğini söylemişti.

Gözlerimi kapattım üzüntüden ölecekmiş gibi hissederken. "Lütfen babacım," diye fısıldadım. "Annemle dön artık. Sizi çok özledim."

Gözlerimi açtığımda önce bulanık gördüm her şeyi. Bir süre kafamı toparlayamadım. Tanıdık gelmeyen bir tavana bakıyordum. Gözlerimi kapatıp zihnimi toplamaya çalıştım. En son evimize gittiğimi hatırlıyordum. Orada uyuya mı kalmıştım? Buraya nasıl gelmiştim? Burası neresiydi?

Korkuyla araladım gözlerimi ve etrafıma baktım. Gözlerimi birkaç kez kırpıştırdım ama tanıdık bir şey göremedim. Kalbimin ritmi endişeyle bozuldu. Uzandığım yataktan kalktım.

Neredeydim? Beni takip eden insanlar vardı peşimde halihazırda. Kaçırılmış mıydım? Kalbimdeki endişe her saniye büyüdü. Odanın bir köşesine bırakılan montumu gördüm, hızla yanına gittim. Telefonum cebimdeydi hâlâ. Titreyen ellerimle telefonumu açtığım sırada içinde olduğum odanın kapısı çalındı. Nefesimi tuttum korkuyla. Gözlerimi aralık kapıya çevirdim.

Görmediği beklediğim kişi kesinlikle Erim değildi. Şaşkınlıkla donup kaldım birkaç saniye. Önce rahatlayacak oldum tanıdık biri olduğu için fakat bu yalnızca birkaç saniye sürdü. Neden buradaydı ve ben neden buradaydım? Nasıl getirmişti beni buraya? Ne hakla?

"Uyanmışsın," dedi sakin bir sesle. "Korkmuş olmalısın."

"Ne işim var burada?" diye sordum korkuyor olsam bile sert bir sesle.

Sakinliğini bozmadı hiç. "Anlatacağım," deyip bana bir adım attı.

Onun adım atmasıyla geriye çekildim bana yaklaşmasını istemeyerek. Ellerim titriyordu. Panik atak geçirecek gibi hissediyordum ve kesinlikle burada olmak istemiyordum. Aklımdan korkunç şeyler geçiyordu ama tek istediğim buradan çıkmaktı.

"Eve gitmek istiyorum," dedim korkuyla nefesim sıklaşırken.

Erim korktuğumu fark ederek ellerini kaldırdı zararsızmış gibi. "Sakin ol," dedi gözlerime bakarak. "Zarar vermem sana."

"Eve gideceğim," dedim titrek bir sesle. "Çekil."

Gözlerime üzgün bir ifade ile bakıp sakince kenara çekildiğinde yutkundum. Koşar adım çıktım odadan. Oda boş bir koridora açılıyordu, ilerde merdivenleri gördüm. Evin neresinde olduğumu bile bilmiyordum, bir içgüdü ile arkama bile bakmadan, bir an olsun durdurmadan merdivenlere döndüm hızlıca.

Merdivenlerin sonunda Emir'le karşılaştığımda adımları duraksadı. Yüzünü yaşlı gözlerimden ötürü zar zor seçebilmiştim. Şaşkındı o da. Şoka girmişti sanki. Belki de bir iyilik etmek istemişlerdi ama benim ödümü koparmışlardı daha çok.

"Arya," dedi Emir üzgün bir ifadeyle.

"Lütfen," dedim yanağımdan bir damla yaş düşerken. "Gideceğim."

Ne kadar korku içinde olduğumu fark etmiş gibi geri çekildi olabildiğince. Bir şey demesine izin vermeden indim merdivenleri, merdivenler kapıya açılıyordu neyse ki, bulması zor olmamıştı. Kapıyı açtığım gibi kendimi dışarı attım. Zangır zangır titriyordum.

Büyük bahçe siyah takım elbiseli korumalarla çevriliydi. Bir an çıkamayacağım korkusu vardı üzerimde. Montumu karnıma bastırdım. Tam o sırada bahçeye iki araba girdi. Arabaları ve içindeki adamları görünce elimde olmadan rahatladım bir parça.

"Arya," diye seslendi Kutay iner inmez.

İsmimi duymamla rahatlayarak serbest bıraktım kendimi ve ağlamaya başladım korkudan. Ulaş bana doğru yürüdü gözlerinde öfkenin ateşi yanarken. Bana geliyor sandım ama o gözyaşlarıma bakıp bir yıldırım gibi geçti yanımdan. Peşi sıra da Bahadır ve Argun geçmişti hemen arkasından. Ben daha ne olduğunu anlayamadan arkamda bir kargaşa çıktığını işittim.

Başımı omzum üzerinden arkama çevirdiğimde Ulaş, Bahadır, Argun, Erim ve korumaların yaka paça olduklarını gördüm. O sırada biri omuzlarıma dokunduğunda irkilerek yerimde sıçradım. Kutay'dı halbuki o.

"Yok bir şey," dedi yeşil gözleriyle gözlerimin içine bakarak. "Korkma."

Sarıldığım montumu kollarım arasından çıkarıp omuzlarıma attı. Sonra da nazikçe elini sırtıma koyup beni arabaya götürdü. Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ne yaşıyordum şu an bilmiyordum ama güvende hissediyordum kendimi artık. Korumalar hem Erim'i koruyup hem de Ulaş, Bahadır ve Argun'u sakinleştirmeye çalışırken Kutay yalnızca benimle ilgiliydi o an.

Yolcu koltuğuna ayaklarım yere basacak şekilde oturmuştum. Kutay önümde diz çökmüştü. Nabzımı ve kollarımın iç kısımlarını kontrol etti nazikçe.

"İyi misin?" diye sordu yumuşak bir sesle.

Burnumu çekerken kafamı salladım yavaş bir hareketle. "Korktum sadece."

Yüzünde üzgün bir ifade ile bakarken bir şişeyi kapağını açıp içmem için uzattı bana. Titreyen ellerimle su şişesini tutup birkaç yudum aldım. Ulaş'ın bağırmalarını ve tehditlerini duydum. Kafam almıyordu hiçbir şeyi. Uyuşmuştu zihnim korkudan. Yalnızca Ulaş'ın çok sinirli olduğunu ve Argun'a da bir şey olduğunu anlayabilmiştim.

"Sorun yok," dedi Kutay beni sakinleştirmeye çalışarak, "güvendesin."

Kafamı salladım. Ellerim arasında tuttuğum şişeye baktım. Titriyordum ama korkudan mıydı üşüdüğümden mi bilmiyordum. Bağırış çağırışlar kesildi bir süre sonra, adımları işittim arabaya yaklaşan.

Kutay kalktı sonra, yerini başka birisi doldurdu. Elimdeki şişeye baksam bile o kişinin Ulaş olduğunu anladım. Ulaş'ın gelmesi içimdeki ağlama dürtüsünü tetikledi ve tekrar yaşardı gözlerim.

Elleri yumruk oldu önce. Sonra gevşedi ve uzanıp oturduğum koltuğa yaslandı. Bir iki damla yaş düştü gözlerimden. Sağ eli kalktı yüzüme doğru ama sonra vazgeçmiş gibi tekrar koltuğa yasladı. Sakinleşmek ister gibi başını eğdi birkaç saniye. Bana da kızıyor muydu acaba içinden? Sürekli başına bela olduğum için? Sonuçta haklı. Her şey benimle ilgili değil ama bir şekilde ona bağlanıyor.

"İyi misin Arya?" diye sordu sakin olmaya çalışarak. "Bir şey yaptı mı sana? Korkuttu mu seni?"

Gözyaşlarım ellerime düştü. Kafamı iki yana salladım. Korkmuştum ama bir şey yapmamıştı. Sanmıyordum. İyi gibiydim.

"Arya."

İsmimi telaffuz edişi hep tuhaf hissettiriyordu. Sağ eli tekrar kaldı ve bu sefer vazgeçmedi. Çeneme dokundu hafifçe ama kaldırmadı başımı yine. Zorlamadı beni bunun için. İçim ezildi bu tutumuna. İstediği gibi kaldırdım başımı, yüzüne baktım. O sırada bir damla daha düştü yüzümden. Endişeli bakıyordu. Gözlerindeki yansımamı çevreleyen endişeyi gördüm. *Benim için endişeliydi.*

"Söyle lütfen," diye rica etti.

"İyiyim," diye mırıldandım gözlerine bakarken burnumu çekip. "Korktum sadece."

Gözlerinde nefret ve öfke gördüm ama bana karşı değillerdi. Kafasını salladı anladım der gibi. Derin bir iç çekip ayağa kalktı. Çenemdeki elini saçlarımın üzerine koydu beni teselli eder gibi. O an bu sabah beni kırdığı için kırılan kalbimin onarıldığını hissettim.

"İyi olacaksın," dedi yumuşak bir sesle. "Korkma."

Ulaş... Ben korkak biriyimdir aslında. Kalbim çok çabuk korkar benim. Ama sen korkma dediğinde kalbim cesaret alıyor bundan. Korkasım kaçıyor hemen. Neden böyle oldu şimdi?

Erimlerin evinde uyanmamın üzerinden birkaç gün geçmişti. Erim beni tesadüfi olarak bulduğunu iddia etmişti ama evimiz aileme ait korunun içerisindeydi; insanların yolunun düşeceği bir yerde değildi. Üstelik Ulaş'ın ricası üzerine beni takip eden Argun'un da başına vurarak bayıltmışlardı. Bunu yapan adamlar ile Ulaş'ı arkadan vuranlar aynı kişilerdi. Ulaş tanımıştı içlerinden birini.

Fakat tüm bunların sebebini anlamıyordum. Ulaş'la husumeti olduğu için beni takip ettirmiş olabileceği ihtimali çok düşük ve mantıksızdı. Benim alakam yoktu Ulaş'la. Onun da benimle bir ilgisi yoktu. Fakat başka bir şey gelmiyordu aklıma. Erim başka neden peşime adam taksındı ki?

Tüm bu olanları elbette Kenan Amca'ya anlatmıştım. Beni görmeye gelmiş, teselli etmiş ve bu durumla ilgileneceğini söyleyerek içimi

rahatlatmıştı. Bu yüzden cevaplarını alamayacağım sorular sorup kendimi kaygının beşiğine atmak yerine ona bırakmıştım tamamen.

Holding binasının ana toplantı salonunda, büyük masanın en ucundaki koltukta oturuyordum. *Babamın koltuğunda.* On sekiz yaşıma girdiğim için babamın vasiyeti üzerine işlemleri başlatmıştı Kenan Amca ve bugün bir kısmı yerine getirilecekti. Gergindim. Her şeyi berbat etmekten korkuyordum. Anne ve babamın inşa ettikleri vizyonu paramparça ederim diye endişe ediyordum. Büyük bir sorumluluk alıyordum üzerime ve söz hakkını yanlış kişilere vermekten çekiniyordum. Canım babam da bunu öngörmüş olmalı ki vasiyeti birkaç aşamadan oluşuyordu. Bu da beni üzüyordu aslında. Genç yaşında neden bu kadar detaylı vasiyeti olduğunu anlamıyordum. *Sanki öleceğini hissetmiş gibiydi.*

Bundan Kenan Amca'ya bahsettiğimde aynı duyguları paylaştığını söylemişti. Vasiyet yazmasına karşı çıkmış kötüyü çağırdığı için ama babam hep hazırlıklı olmak istermiş. Bu yüzden her yıl yenilerlermiş vasiyetini.

Yönetim kurulu toplandığında Kenan Amca mikrofonunu açtı ve herkesi selamladı. Şirketin baş avukatı olarak en çok söz hakkına sahip kişilerden biriydi. Gözlerini bana çevirip beni rahatlatmak ister gibi gülümsedi hafifçe.

"Bu olağanüstü bir toplantı gibi dursa da aslında planlanmış bir toplantı. Bildiğiniz üzere merhum Taner Ateş'in vasiyeti birkaç aşamadan oluşuyordu ve bu aşamalardan birini daha yerine getirmek üzere toplanmış bulunmaktayız. Taner Ateş'in tek kızı Arya Ateş, geçtiğimiz 14 Şubat'ta on sekiz yaşına girdi. Taner Ateş'in vasiyetine göre Arya Ateş artık şirketin %7 net hissesine sahip. Önümüzdeki yedi yıl içerisinde yani yirmi beş yaşına gelene değin -haklarını kötüye kullanmadığı ve hissesini satmadığı müddetçe- mevcut hissesine %45 hisse eklenecek ve yirmi beş yaşına geldiğinde toplam %52'lik payıyla en büyük hissedar olacak. Bu hisse yalnızca Ateş Holding için geçerli olup, diğer yan ve ortak şirketlerdeki hissedarlığı yine aynı şekilde yirmi beşinci yaşını tamamladığında -yine satmaması şartıyla- onun olacaktır. Eğer mesleğini bu yönde şekillendirmeye karar verirse Derya Ateş'in sahip olduğu %25'lik fon hissesinin yönetimi de kendisine verilerek; toplamda %77'lik net hissedar olacaktır."

Herkesin tebriklerini kabul ettim. Odada en son ben ve Kenan Amca kaldık. Gülümsedi bana. Ben de ona gülümsedim. Elini uzatıp saçlarımı okşadı.

"İyi misin?"

Kafamı salladım hafifçe. "İyiyim," diye mırıldandım. "Sadece... Babamın koltuğunda oturup onun hisselerini alıyor olmak... Tuhaf hissettiriyor."

Kafasını salladı anlayışla. "Senin bu halini görse mutlu olurdu."

Biliyordum. Gurur duyardı belki. Kendi emeklerimle gelmemiştim buraya. Tamamen onun çalışması sonucuydu ama yine de babam gurur duyardı benimle bu koltukta oturduğum için. Küçükken koltuğuna oturduğumda eğlenirdi bununla. İlerde bu koltuğun gerçekten benim olabileceğini söyler beni heyecanlandırırdı. Bense bu koltuğu onun olduğu için seviyordum.

"Nasılsın peki?" diye sordu Kenan Amca yumuşak bir sesle. "Kâbus görüyor musun hâlâ?"

"Bazen," diye mırıldandım.

"İstediğin zaman psikolojik destek alabiliriz."

Kafamı salladım. Biliyordum ama anlatmak istemiyordum. Anlatırsam hiç unutamayacak gibiydim.

Derin bir nefes aldı. "Ben evrak işlerini halledeyim. Sonra çıkalım olur mu?"

"Olur," derken kafamı salladım. "Sen işlerini hallet."

Kafasını salladı. Beni hatıra olarak babamın, dokunmadan bıraktıkları odasına bırakıp işlerine döndü. Keşke babamın kokusu sinmiş olsaydı... Hiçbir yere gitmemiş olsaydı.

Küçüklük anılarım etrafta koştururken babamın, bu odanın her karışında yürüdüğünü hayalimde canlandırmak zor değildi. Odası temizdi, sanki birazdan girecekti içeri. Sanki büyüdüğüm ve hissedar olduğum için tebrik edecekti beni içtenlikle.

Küçüklük anılarımda, ilerleyip özlemle dokundum masasına ve koltuğuna. Masa ovaldi. Burukça gülümsedim. Küçükken çok sakar ve bir o kadar da hareketli olduğum için sık sık düşer ya da bir yere çarpardım. Babam tüm sivri köşeli mobilyaları ovalleriyle değiştirtmişti. Koca şirkette sivri köşeli hiçbir şey yoktu.

Masasında küçüklük fotoğrafım ve bir aile fotoğrafımız vardı. Bunlardan başka fotoğraf yoktu sahip olduğum. Buradan da almaya gönlüm el vermiyordu. Ben büyüyordum ama bu masanın üzerinden hiç zaman geçmiyordu. Bu masada zaman durmuştu. Babamın masasının üzerindeki saat de durmuştu.

Koltuğuna oturmaya kıyamayarak yaşlı gözlerle fotoğrafımıza baktım. Fotoğrafımızı alıp okşadım özlemle. İkisine de birer öpücük bırakıp yerine koydum özenle. Gözlerimi odasında gezdirip anılarımı kovaladım. Babam telefonda görüşürken odasının cam duvarlarına ellerimi yaslar dışarıyı izler ve annemin yolunu gözlerdim. Bina yüksek olduğu için sanki düşecekmişim gibi hissederdim ama korkmazdım çünkü babam yanımda dururdu hep. Annemin gelmesi demek babamın da artık çalışmayacağı anlamına gelirdi çünkü. Babamı işten kurtaracak demekti onun gelişi. Babam telefonlarla değil bizimle vakit geçirecekti artık.

Kendi kendime fısıldayarak oynarken o kadar kaptırırdım ki babamın telefon konuşmalarını ruhum duymazdı. İşi bitip kravatını gevşetene kadar olan bitenden haberim olmazdı. Küçüklüğümden beri gökyüzüne ve babama âşıktım. Benimle aynı boya gelmek için yanıma, yere oturduğunda gülümseyerek bakardım ona. Elimi uzatıp yanağına koyar, "Seni seviyorum babacım," derdim. Yorgun yüzü aydınlanırdı ne zaman öyle söylesem. Süper güçlerim var gibi hissederdim. "En çok ben seviyorum ama," derken beni kollarının arasına alır sıkıca sarılırdı. Boynuna sarılır oyun oynamaktan yorulmuş bir şekilde omzuna yaslardım başımı. O kadar mutlu ve huzurlu hissederdim ki o an kendimi.

Annemi beklerken şirketteki son işlerini yapar çalışanlarının durumunu kontrol ederdi son kez. Çalışanlarıyla iletişimi resmiydi. Elini tutmuş şirkette gezerken başımı kaldırır onun ciddi yüzünü izlerken neyden bahsettiğini anlamaya çalışırdım. Babam sanki başka bir dilde konuşuyormuş gibi gelirdi.

Ona baktığımı fark ettiğinde gözlerini bana indirir, gülümser, göz kırpardı. Gülümsetirdi bu beni. Sonra ciddi ifadesine ve konuşmasına geri dönerdi. Tüm işleri bitince kucağına alırdı beni. Birlikte asansöre binerdik. Günümün nasıl geçtiğini sorardı bana ilgiyle. Ona neler yaptığımı anlatırdım. Sonra ben ona sorardım. O da bana anlayabileceğim şekilde

anlatırdı. Sohbet ede ede lobiye inerdik. Annemi beklerken lobideki piyanoda bir şeyler çalmama izin verirdi babam. Onunla bir şeyler çalardık. Annem ona da biraz öğretmişti. Sonra güzel, ince, nazik bir el katılırdı bizim amatör parmaklarımız arasında. Bu beni çok heyecanlandırırdı. Hepimizin tek bir piyano çalması çok acayipti benim için. Şarkı bittiğinde babam ikimizin de ellerine öpücük bırakır beni kucakladığı gibi annemin de saçlarından öper, elinden tutardı; evimize giderdik.

Islanan yanaklarımı elimin tersiyle kuruladım. Bu binada binlerce güzel anım vardı. Bu yüzden burası için elimden gelenin en iyini yapacaktım. Babamın yolundan gitmek, onun gibi olmak istiyordum. Annemin ideallerini benimsemek, yaptığı şeyi devam ettirmek istiyordum. Onları kaybetmiş olsam bile anılarını ve ideallerini yaşatmak istiyordum. Benimle gurur duysunlar istiyordum.

Kenan Amca ile şirketten çıktığımızda mezarlığa gitmek istedim. Beni kırmadı. Onlarla rahatça konuşmam için biraz geride beklerken yavaşça mermere iliştim.

"Annecim, babacım... Ben geldim," diye mırıldandım üzgün bir sesle. "Bugün, şirketimizde söz hakkında sahip oldum. Bunu hak ederek almadığımı, sizin hediyeniz olduğunu biliyorum." Boğazım düğümlenmişti. Ağlamak geliyordu içimden ama ağlayıp onları üzmeyi hiç istemiyordum. "Elimden gelenin en iyisini yapacağım. Verdiğiniz emekleri ve benimsediğiniz vizyonu korumak için elimden geleni yapacağım."

Yutkundum. Ama boğazıma oturanları yutamadım. Gözyaşlarımı tutamadım.

"Ben... Arya. A-" Duraksadım. *Söylemek istiyorum.* "Ben... Arya... Ateş'im." Gözyaşlarım düştüler birer birer toprağa. "Sizin kızınızım."

Gözlerimi sildim ama bir faydası olmadı. Kendimi tutamadım. İyiymiş, hallediyormuş gibi yapamıyordum.

"Sizi çok özledim," diye fısıldadım. "Bazen dayanılmaz geliyor, her şey bitsin istiyorum. Bazı geceler ben de sizinle ölüyorum ama kimse beni gömmüyormuş gibi hissediyorum. Ama benim yaşamamı istediniz, yaşamam lazım." Dudaklarımı birbirine bastırdım hıçkırmamak için. "Çok yalnız hissediyorum kendimi. Bu acıdan kurtulamıyorum. Sanki hiç geçmeyecekmiş gibi geliyor."

Gözyaşlarım dinene kadar annem ve babamla dertleştim biraz. Sonra sakinleşmiş bir ruh hali ve kurumuş bir yüzle geri döndüm Kenan Amca'nın yanına. Gülümsedim. Saçlarımı okşadı, kolunu omzuma attı. Ben de kolumu beline sardım. Birlikte çıktık mezarlıktan. Bana güzel bir yemek ısmarladı. Güzel zaman geçirdik. Hatta güldük. Hep ağlayamazdım, biliyordum. Bir insanı gülmek kurtarabilirdi. Beni gülmek kurtaracaktı.

Akşam beni eve bıraktığında arkasından el salladım. Evime çıkıp üzerimi değiştirdim ve ders çalışmak üzere balkona çıktım. Ulaş'la yine balkonda karşılaştık. Ona gülümseyip başımla selam verdim ve pufuma oturdum.

Ona, beni nasıl bulduklarını sordum. Ulaş endişelendiği için Argun'dan beni takip etmesini istediğini, daha sonra da Erim'in korumalarının ona yaptıkları gibi arkadan vurduklarını söylemişti. Erim bir sebepten gerçekten onlardan hiç hoşlanmıyordu ve Ulaş'ı sinirlendirmek için her şeyi yapacak gibiydi. Çok hırslı insanları hiç sevmezdim. Fakat olaya başka bir açıdan bakacak olursak Ulaş benim için endişelenmişti. Bu içimi ısıtan bir şeydi, inkâr edemezdim. Beni düşünmesi ve teselli etmesi beni mutlu ediyordu.

"Tüm gün yoktun," dediğinde yokluğumu fark etmesi beni mutlu etti.

Şaşkın gözlerimi ona çevirdim. "Başın belaya girmedi değil mi?"

Laf mı sokmuştu bana şimdi? Hoş değildi. Burnumu kırıştırdım, "Hayır," diye cevapladım sorusunu sitemli bir sesle.

"Seni bırakan adam," dedi düşünceli bir tavırla. "Güvendiğin biri mi?"

Kafamı salladım. "Evet. Kenan Amca aile dostumuz ve avukatımız."

Anladım der gibi salladı kafasını.

"Erim," diye mırıldandım. "Senden ne istiyor?"

Yüzündeki bakışları sertleşti. Yüz hatları keskinlik kazandı. İsmi bile rahatsız ediyordu onu.

"Bilmiyorum," dedi ciddiyetle. "Neden bunu yaptığını bilmiyorum ama karın ağrısını öğreniriz yakında."

Kafamı salladım anladım der gibi.

"Sana zarar vermesine izin vermem," dedi emin bir sesle.

Kendini suçlu hissetmemesi için gülümsedim muzip bir ifadeyle. "Kahramanımsın çünkü değil mi?" diye sordum kıs kıs gülerek.

Yüz ifadem sert yüz hatlarını yumuşatırken onaylamadığını bir kafa sallamasıyla belli etti.

"Tabii," dedi alaylı bir sesle.

"Öylesin," diye direttim çocuk gibi. Kıkırdadım sonra.

Gülüşüme bakarken rahatlamış gibi gözüktüğünde ben de daha iyi hissediyordum artık.

"Arya," dedi Ulaş ciddi bir şey söyleyecekmiş gibi.

"Hım?" diye mırıldandım merakla.

"Psikolojik destek almak ister misin?"

Nazik bir soruydu bu. Ne sesinde ne de yüzünden irdeleyen ya da rahatsız edici bir tutum yoktu. Yüzünden bile belli oluyordu iyilikle söylediği. O gün yanan evimin önünde kendimden geçmiştim sanırım. Ruhum bile duymamıştı. Psikolojik destek almamın iyi olacağını biliyordum, Kenan Amca da bunu istiyordu ama cesaret edemiyordum.

"İsterim," diye mırıldandım biraz mahcup olarak. Onlara da iş çıkarıyordu aslında psikolojik durumum. "Ama pek cesaret edemiyorum," dedim dürüstçe.

Kafasını salladı anlayışla. "İstersen," dedi gözlerime bakarak. "Ben seninle gelirim."

İsterdim. Teklifi mutlu etti beni. Çünkü Ulaş, istemediği bir şeyi nazikçe dile getiren ve istemiyorsa bunu teklif etmeyecek biriydi. Onu tanıyor sayılırdım artık.

Hissettiği şeyden biraz utandığımdan yanaklarım ısınırken gülümsedim. "İsterim. Zahmet olmayacaksa."

"Olmaz," dedi net bir sesle.

"Annenle konuşabilirim sanırım?" diye mırıldandım ona sorar gibi. Başka tanıyıp güvendiğim bir psikiyatrist ya da psikolog yoktu.

Ulaş gözlerimin içine bakarken kafasını salladı hafifçe. "Nasıl istersen."

Gülümsedim. "Teşekkür ederim."

O an ne kadar minnettar hissettiğimi belki de Ulaş hiç bilmeyecekti.

#15. BÖLÜM
YAK'MA

Sana bakarken cenneti gören tek kişi ben miyim?
Çünkü sen çok güzelsin.
Hani Özdemir Asaf diyor ya: "Benim sende gördüğümü görecekler diye ödüm kopuyor."
İşte şimdi onunla aynı yerdeyim.

Karşımdaki krem rengi duvara bakarken ellerimin terlediğini hissediyordum. Birazdan odaya girecektim. Ulaş'ın teklifini kabul edip kendi isteğimle gelmiştim ama gergindim.

Ulaş'ın annesinin ismiyle, annemin ismi aynıydı ve bu benim için buruk bir detaydı. Ulaş oturuyordu yanımda. Sabırlı ve benim aksime sakindi. Onun için hoştu. İçeri girecek olan bendim o değildi. Keşke biri benim yerime anlatsaydı her şeyi.

"Arya Erçetin," diye seslendi ismimi. Ateş diye düzelttim içimden.

Gergince hırkamın eteğini sıktım.

"Hadi kız çocuğu," diye yüreklendirdi beni Ulaş.

Derin bir nefes aldım. Kafamı salladım ve odaya doğru adımladım. Asistanı beni odaya kadar götürdü ve kapıyı benim için açıp ardından bizi yalnız bıraktı. Derya Hanım'ın tanıdık siması biraz olsun gerginliğimi alsa da rahatlamış sayılmazdım.

Bana samimi bir gülümseme ile bakarken karşındaki koltuğu işaret etti. "Oturmaz mısın Arya?"

Kafamı salladım, gösterdiği yere oturdum yavaşça.

"Konuşmak için hazır olmana sevindim," dedi gülümseyerek.

Daha önce kriz geçirdiğimde ona anlatmak istememiştim.

"Nasılsın?"

"İyiyim. Siz?"

"İyiyim ben de. Teşekkür ederim."

Yüzünde çok güzel bir gülümseme vardı her zaman.

"Neden burada olduğunu açıklayabilir misin bana?"

Tırnaklarımı birbirine sürttüm gerginlikle. "Ben... Dokuzuncu yaş günümde ailemi kaybettim." Boğazıma bir yumru oturdu. Kazağımı daha çok sıktım.

Yüzünde hiçbir ifade yoktu. Bomboş bir tuval gibiydi. Ne üzülüyor diyebilirdim onun için ne de gülüyor. İfadesizdi. Yalnızca anlayış seziyordum ve bu nedense daha rahat hissettirdi bana. Acınmak ya da teselli edilmek istemiyordum. Kaybın tesellisi olmaz çünkü. Bunu yaşayarak öğrendim.

"Sevgililer gününde doğmuşum. Aynı zamanda annem ile babamın evlilik yıldönümüydü. O akşam... Güzel bir gün geçirmiştik. Akşam pasta kestik, sonra annemle babam uyuttu beni."

Burnum sızladı ve gözlerim doldu. Yutkunup sustum bir süre. Kendime zaman tanıdım. Dile getirmesi hiçbir zaman kolay olmayacaktı ama geçip gitmesi için bir şans vermek istiyordum kendime. İyileşmek ve bunun için çabalamak istiyordum.

Derin bir nefes alarak araladım dudaklarımı. Ağlayarak bile olsa elimden geldiğince hatırladığım her şeyi anlattım ona. "O kadar çok kâbus görüyorum ki artık gerçek anılarımı ayırt edemiyorum," dedim. Kâbuslarımdan ve ateş korkumdan bahsettim. Sınav senem olduğu için ilaç kullanmaktan çekindiğimden bahsettim. Kafam bulanık olsun istemiyordum hiç. Çok sıkı çalışıyordum ve kâbuslarımın günlük hayatımı etkilemesine izin vermiyordum elimden geldiğince.

Derya Hanım anlayışla karşıladı beni. İlaca başlamadan önce bazı terapiler uygulayabileceğinden bahsetti. Yılların birikiminin bir anda gitmesini beklemiyordum, daha iyi hissedeceğimin ümidi de yeterliydi. En azından bir yerden başlamış olmanın önemli olduğunu düşünüyordum.

Ateş korkum içinse maruz kalmanın aşamaları konusunda ilerleme kaydedecektik. Ufak ufak ateş görselleriyle başlayacağımızı düşünmemiştim. Üstelik bir de ev ödevim vardı bu konuda. Ulaş ile karşı komşu olduğumuzu biliyordu. Onu da dahil etmişti ve bu beni mahcup eden bir şeydi. Ulaş sigara içmek istediğinde onun için ateş yakmam gerekiyor-

du. Sanırım burada hem Ulaş'ın sigarayı azaltmasını hem de benim ateş korkumu yenmemi amaçlamıştı. Bir taşla iki kuş vurmaktı tam olarak. Ulaş elbette buna mecbur değildi ama bir sorumluluk verilince kaçamıyor gibiydi. Fazla vicdan yapıyordu bazı şeyleri sanırım. Öyle sezmiştim.

Seans genel olarak yaralayıcı kısımlarına karşın iyi geçmişti. Kendim için iyi bir şey yapıyor olmanın bilinciyle rahatlatıyor, kendimle gurur duyuyordum.

Balkonda oturuyordum şimdi. Test çözüyordum ve Ulaş ya sigara içmeye çıkarsa diye aklımın bir köşesini meşgul ediyordum bununla. Hem çok utanıyordum sigarasını yakacağım için hem de gergindim çakmak çakacak olduğum için. Elbette zorlama yoktu. Yakamayacağımı düşünürsem yapmayabilirdim ve Ulaş da kendisi yapardı. Ama denemem gerektiğini biliyordum.

Tam o sırada yan balkonun kapısı açıldığında oraya baktım. Ulaş'tı. Belli saatlerde çıkıyordu genelde sigara içmeye. Cebinden sigara paketini çıkardı. Çakmağı gözlerime bakarak balkonumun demirine bıraktı. Hiçbir şey söylemedi. Paketinden bir sigara çıkardı ve dudakları arasına sıkıştırdı. Beni bekledi sessizce. Kafasında bana bir süre belirmiş gibiydi. O âna kadar eğer kalkmazsam kendisi yakacaktı sigarasını. Bana yardım etmek istiyordu ve hiç çabalamıyormuşum gibi düşünmesini istemiyordum. Onu bu duruma sokan bir açıdan bendim yine.

Derin bir nefes alarak dizlerimdeki test kitabımı yere bıraktım ve ayağa kalktım. Gergindim. Avuçlarım terliyordu. Ulaş'ın karşısına geçtim. O beni sessizce izlerken gözlerimi siyah çakmağına diktim. Çelik bir zippoydu. Sadece kapağını açacaktım. Bu kadardı. O kadarcık ateş zarar veremezdi.

Verdi ama. Ufacık bir kıvılcım bir yangına dönüşebiliyor Ulaş. Ailemi aldı benden.

"Kız çocuğu."

Yumuşak sesiyle dudaklarımı birbirine bastırıp mutsuz bir ifade ile ona çevirdim gözlerimi.

"Her ateş aynı ateş değil," dedi gözlerime bakarak. Gözlerinin rengi

sıcacıktı. "Ellerinin arasında tuttuğunun kontrolü tamamen sende. Tek bir hareketle onu söndürebilir ya da alevlendirebilirsin."

Alevlendirmek istemezdim hiç. Söndürebilmeyi isterdim. Ben senelerdir mum bile üflemedim.

Kafamı salladım hafifçe. Uzanıp çakmağını aldım. Yapabilirdim. Bir şey olmayacaktı. Ulaş buradaydı. O yardım ederdi bana.

Derin bir nefes alıp zipposunun kapağını açtığımda mekanizma çalıştı ve çakmak alev aldı. Titreyen ateş tüylerimi ürpertirken titrek bir nefes aldım içime. Titreyen elimi hareket ettiremedim. Bir insana uzatamazdım bunu. Öylece bakarken ateşe, Ulaş uzandı. Hiç korkmadan, çekinmeden ona uzandı, dudaklarının arasındaki sigarayı ateşten nefes alarak tutuşturdu. Başparmağımla baskı uygulayıp kapattım hemen. Kalp ritmim hızlanmıştı ama yapmıştım işte. Ona uzattım çakmağını. Elimden aldı nazikçe. Ellerimi soğuk balkon demirime koyup soğuk demiri sıktım avuçlarımda ve derin bir nefes aldım.

"Ağlayacak mısın?" diye sordu. Kınar ya da yargılar gibi değil, merakla sormuştu bunu. Ağlarsam bir daha bana yaptırmazdı herhalde.

Kafamı iki yana salladım. "Ağlarsam kahramanım olmayacağını söyledin," diye mırıldandım. Dolan gözlerimi ona çevirip gülümsedim hafifçe. "Ağlamayacağım."

Dolu gözlerime ve gülümsememe bakarken sigarasından derin bir nefes aldı.

"Bir şey rica edebilir miyim?" diye sordum sessiz yüzüne bakarken.

"Nedir?"

"Saçımı kesebilir misin?"

Kaşı kalktı anlam veremeyerek. "Ne?"

"Kâhküllerimin kısaltılması lazım ama kuaföre gitmeyi sevmiyorum. Sen kesebilir misin? Mimarlık okuduğun için el becerisi ve estetik bakış açısında iyisindir diye düşündüm."

Önceden bunu benim için Suna Annem yapardı ama şimdi burada değildi. Saçlarıma başkalarının dokunmasını sevmiyordum. Saçlarımın istediğimden kısa olmasını da sevmiyordum.

"Olur mu?" diye sorarken ellerimi çenemin altında birleştirdim.

"Lanet."

Sigarasından derin bir nefes alıp dumanı üflerken o sırada Benden nefret ediyorum ama kaçınamamam olmayı kendi isteğiyle kabul etmişti ne de olsa.

Kaşının sallandığında gülümsedim mutluluktan. Endişelenden kurtul mamın en iyi yolu güzel şeyler yapmaya odaklanmaktı. Ben de böyle yapıyordum.

Kısacık tarağımı alıp taradım, makasla geri döndüm. Onu eve davet etmediğim için pişmandım ama Ulaş kapıları kullanmakla zaman kaybetmedi. Bu konuşmamızın o kadar yakındı ki Ulaş gibi uzun bir adamı için işten bile değil benim balkonuma geçmek. Yine de kalbim ağzıma gelmişti.

"Bu ona ders olsun!" söylenmiştim ağzımın içinde.

Ulaş sessizce söylediklerimi. Elimdeki makası alırken dikkatle bakıyordu gözlerine. Omzuma kadar bile gelemiyordum neredeyse.

"Ne kadar kesmem gerekiyor?" diye sordu ilgiyle.

Sigarasını bitirmişti ama sigara kokusu sinmişti üzerine. Ahşap kokusunu zedeliyordu bu. Sigarayı sevmiyordum bu yüzden.

Sağ elimle tarif etmeye çalıştım. "Burada bitmesi gerekiyor."

"Yamuk ya da istediğinden kısa olursa sorumluluk almam," dedi net bir sesle gözlerime bakarken.

Gülümsedim ve ona başparmağımı kaldırdım. "Sana güveniyorum."

Kaşlarını çattı bu pervasızlığıma. "Güvenme o kadar."

Kafamı iki yana salladım. "Güveniyorum."

Kafasını iki yana salladı onaylamayarak. Kıkırdadım ifadesine. Onunla böyle zıtlaşan iki kişiden biriydim sanırım. Esra'nın neden eğlendiğini anlayabiliyordum. Ulaş'a bulaşmak eğlenceliydi.

Elimden tarağı da alıp saçlarıma dokundu. Kâhküllerimi tarayıp diğer saçlarımdan bölgesel olarak ayırırken taradıkça görüşüm kapandı.

"Kapa gözlerini," dedi dikkatle yaparken işini. "Kirpiklerini de kesmeyeyim."

Evet kesmese iyi olurdu. Gülümseyerek kapattım gözlerimi. Gözlerimi kapattım ama hâlâ Ulaş'ı görüyor gibiydim. Normal miydi bu?

"Kesiyorum," derken kafamı tuttu ve tutuşumu düzeltti.

Ardından makasın kesme sesi doldu kulaklarıma. Yüzüme düşen saç-

larımı hissettim. İlk başta pek istekli değildi ama bu işte becerikliymiş gibiydi.

Kâhküllerimle bir süre uğraşıp, ölçüp biçtikten sonra, "Bitti," dedi. Yüzüme dökülen saçlarımı elleriyle silkelerken gözlerimi açtım.

"Nasıl oldu sence?" diye sordum ayna olmadığından.

Gözlerime baktı öylece. "Küçük bir kız çocuğu gibi."

Bana küçük dediği için burnumu kırıştırdım. Yüzünde bir gülümseme olurken eşyalarımı elime tutuşturup geldiği gibi kendi balkonuna geçmek için hareket etti ama ondan önce davranıp bir adım attım ve sarıldım ona.

"Teşekkür ederim," dedim içtenlikle. "Her şey için... Hepsi benim için çok önemliydi. Ve özür dilerim. Eğer canını sıkıyorsam hiçbirini bilerek yapmadım."

Ardından ondan ayrıldım ve gülümsedim içtenlikle. Yüzüme baktı sessizce. Yutkundu. Ardından kendi balkonuna oradan da doğruca içeri geçti. Arkasından bakıp saçlarımı topladım, balkonumu temizledim ve eve girdim ben de.

Can Kırığı'nda olağanüstü bir durumdan ötürü çalışan eksiği olduğundan Kutay o akşam benim de çalışıp çalışamayacağımı sordu; kabul ettim seve seve. Okul çıkışı Deniz'le durakta beklerken Kutay almıştı beni ve Deniz imalı imalı kıkırdamıştı arkamdan. Utandığım için ona gözlerimi kısarak bakmıştım. Deniz'le aramız iyiydi her zamanki gibi ama Emir'le aramızda garip bir hava vardı o günden beri. Fakat ikimiz de konusunu açmıyorduk. Deniz de bir şeylerin farkındaydı ama sormuyordu bir şey. Bu yüzden minnettardım. Ne olduğunu ben de bilmiyordum tam olarak.

Can Kırığı'na geldiğimizde önlüğümü ve isimliğimi yakama takıp geçen sefer öğrendiklerimi sergilemedim. Teoride zor bir iş değildi ama uygulamada yorucuydu elbette. Sürekli yürüyor, servis yapıyordunuz. Ben çok girişimci biri olmadığımdan bir yandan da bu işin benim için iyi olacağını düşünüyordum. İçime kapanıklığımı bu şekilde aşabilirdim.

Para kazanmanın ne demek olduğunu anlamak önemliydi. Ailemin içinde gittikçe daha çok söz hakkına sahip olacaktım, bu sorumluluğa yaraşabilecek özelliklerimi geliştirmek istiyordum.

Ulaş, Aygün, Bahadır ve Kutay da çalışıyordu bu akşam. Onlarla çalışmak eğlenceliydi. Fakat Ulaş bazı masalarımı elimden alıyordu. Kasten mi yapıyordu, emin değildim ama benim gittiğimi gördüğü masanın siparişini benden önce masaya ulaşıp kendisi alıyordu. Ben de onu çağırdıkları masaya gidiyordum. Kendi müşterisinden mi kaçıyordu yoksa benim müşterilerimde mi gözü kalmıştı bilmiyordum ama bilerek yapıyor gibiydi.

Ona anlamsız bakışlar atıp çağırdıkları masaya baktım yine. Genç kızlardan oluşan beşli bir arkadaş grubuydu masadakiler. Ben gelince sanki asıl istedikleri Ulaş'mış gibi bir hayal kırıklığı sezdim ama bozuntuya vermedim. Gülümsedim.

"Siparişlerinizi alabilir miyim?"

"Biz daha karar vermedik," dedi kenarda oturanlardan biri. Halbuki garson çağıran onlardı. "Çay alalım önden."

"Tabii," diye onayladım onları.

Masadan ayrılıp siparişi girmek için önce ekranlara ardından sipariş almak için içerideki barista kısmına ilerledim. Ulaş'ın da arkamdan geldiğini hissedip adımlarımı yavaşlattım. Yan yana geldik. Birlikte sipariş almaya giderken meraklı gözlerimi yüzünde gezdirince kaşını kaldırdı ne oldu der gibi.

"Bugün aynı masalara gidiyoruz," dedim farkında olup olmadığını merak ederek.

"Öyle mi?" dedi kaşı kaldırıp.

Kafamı salladım. "Öyle. Fark etmedin mi?"

"Miniciksin," dedi. "O kadar insan içinden seni göremeyebilirim."

Dudak büktüm. "Benim boyum ortalamanın üstünde bir kere," diye mırıldandım.

Kısa değildim. Belki biraz zayıftım ama minik değildim o kadar. Gerçekten göremiyor muydu beni? Ben onu ona bakmayınca bile görüyor gibiydim halbuki.

Siparişimi alıp genç kızların çaylarını servis ederken kenarda oturan

kız biraz çekinir gibi gözlerini bana çevirdiğinde bir şey söyleyeceğini anlayarak ona verdim dikkatimi.

"Bir şey sorabilir miyim?"

Kafamı salladım. "Tabii."

"Az önce konuştuğun garson, Ulaş," dedi hangi garsondan bahsettiğinden iyice emin olmamı ister gibi. Midemde birkaç kıpırtı hissettim, pek hoş bir his değildi. "Sevgilisi var mı? Biliyor musun?"

İsmini muhtemelen isim kartından biliyorlardı, onu tanıdıklarını sanmıyordum hiç. Kaşlarımı çatmamak için çaba göstermek durumunda kaldığımda neden ilgisine bu kadar gıcık olduğumu bilemedim ama olmuştum istemeden. Kötü bir şekilde de sormuyordu bunu ama kıskanmış hissettim.

"Bilmiyorum," dedim kafamı iki yana sallayıp. Yalan sayılmazdı. Hiç görmemiştim yanında birini ama belki de vardı. Var mıydı? Bu soru benim de içime bir sıkıntı oldu nedense.

"Başka bir isteğiniz var mı?" diye sordum işime dönmek isteyerek.

"Yok, teşekkürler."

"Afiyet olsun," deyip masadan ayrıldım.

Gözlerim müşteriler üzerinde gidip gelirken hissettiklerimden utandım biraz. Ulaş'ı kıskanmıştım düpedüz. Seviyormuşum gibi... Kaşlarım çatıldı, düşündüğüm şeyle yanaklarımın ısındığını hissettim. Müşterilere yardımcı olmak için bir köşede beklerken ellerimi yanaklarıma yasladım. Kızarmak istemiyordum.

Kutay yanımda beklemeye başladığında meraklı bakışlarını üzerimde hissettim.

"Hasta mısın? Tansiyonun mu düştü?"

Kafamı iki yana salladım. "Yok," dedim ellerimi indirirken. "İyiyim."

Yanaklarımı görünce yüzüne bir gülümseme oldu. "Utandın mı sen?"

Gözlerimi kaçırdım daha çok utanarak.

"Aha," dedi yakalamıştı. "Kim utandırdı seni bakayım?"

Ellerimle yanaklarımı kapattım utanarak. "Utanmadım," diye inkâr ettim.

Eğlenen gülüşü kulaklarıma ulaşırken elini saçlarıma koyup kâhkül-

lerimi birbirine kattı. Kız kardeşi olduğu için beni de kız kardeşi gibi görüyor gibiydi ve bu beni mutlu ediyordu aslında. Kıkırdayarak elini saçlarımdan uzaklaştırmaya çalıştım.

Kutay elini çekerken ciddiyetle baktı yüzüme. "Birazdan doğum günü kutlanılacak. Yanındayım tamam mı? Güvendesin. Rahatsız olursan söyle çıkalım şatafatı bitene kadar."

Beni düşünmesi, yardımcı olmak için hazır olması içimi ısıtırken minnetle gülümsedim ona. Fakat belki de görmesem daha iyi olurdu alışmam açısından.

Bir müzik eşliğinden Ulaş elinde bir pastayla belirdi. Numaralı iki mum vardı üzerinde. Buna rağmen kalbimin ritmi değişti, nefesim ağırlaştı ama korkuya kapılmamaya çalıştım. Derin bir nefes alıp gözlerimi başka yöne çevirdim. Sakinleşmeye çalışırken Ulaş'ın söylediklerini hatırlattım kendime.

"İyi gidiyorsun," dedi Kutay bana destek çıkarak. "Sorun yok."

Kafamı salladım. "Sorun yok."

Elimi göğsüme yaslayıp kalbimi dinledim ve sakin sakin nefes alıp verdim. Sorun yoktu. Kontrol altındaydı her şey. Beni yakamazdı. İzin vermezlerdi. Artık yalnız değildim. Bana yardım edecek arkadaşlarım vardı.

Pastanın, Ulaş'ın benden önce aldığı masa için olduğunu gördüm sonra. Bu yüzden mi o masayı almıştı benden? Buruk bir gülümseme oluştu yüzümde.

Kutay iyi olduğuma emin olduktan sonra sipariş almak üzere yanımdan ayrıldığı sırada giriş kapısından içeri giren Esra ile Burcu'yu gördüm. Sohbet ede ede yürüdüler. Sonra Esra beni gördü. Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle el salladı bana beni gördüğüne çok sevinmiş gibi. Onun yüzümdeki gülümseme benim yüzüme bulaştı. Ben de ona gülümseyip el salladım.

Onları boş bir masaya yönlendirirken Esra yanağımı sıktı sevecenlikle. Burcu her zamanki gibi benimle hiç muhatap olmadı. Tanıştığımızdan beri yıldızımız barışmamıştı ama çok da takılmıyordum. Bazı insanlar utangaç olduğundan da soğuk durabiliyorlardı. Ya da istemeden soğuk

bir yapıya sahip olabilirdi. Dış görünüş niyetin aynası değildi çoğu zaman. Ve ben de kötü niyetli biri değildim.

"Kâhküllerini mi kestirdin?" diye sordu Esra otururken.

Kafamı salladım gülümseyerek.

"Harika olmuşsun," deyip başparmağını kaldırdı beğeniyle.

Çok beğenmiştim ben de. Gerçekten el becerisi vardı. İki tarafının dış kısımlarını biraz daha uzun bırakmıştı ve yüzüme böyle daha çok yakışmıştı. En azından ben öyle düşünüyordum.

"Teşekkürler," dedim içtenlikle. "Sipariş verecek misiniz yoksa sonra mı geleyim?"

"Ben, varsa Bahadır'ı alırım," dedi Esra muzip bir ifadeyle.

Güldürdü bu beni. O sırada arkamda bir adam ona uzanıp yanağını sıktığında Esra sevinçle ayağa kalktı.

"N'aber yavrum?" diye sordu Bahadır onu kolları arasına alıp saçlarını öperken.

Esra da onun yanağını öpüp sanki günlerdir görüşmüyorlarmış gibi özlem gidermeye koyuldu. Burcu'nun gözleri ise başka birini arıyordu. Sonra aradığını bulmuş gibi elini kaldırdı. Resmen beni yok sayıyordu. Gözlerimi çağırdığı kişiye çevirdiğimde Ulaş'ı gördüm.

Ulaş ona ve Esra'ya selam verdi. Bana, Bahadır'a ardından Burcu'ya baktı. "İki garsonunuz var zaten," dedi ona.

O sırada başka biri garson çağırmış gibi dikkati oraya kaydı. Bir şey demeden yanımdan geçerek arkamda kalan bir yere ilerlediğinde Burcu'nun memnuniyetsiz bakışlarının odak noktası oldum.

"Ne alırdınız?" diye sordum nezaketle.

"Ben patates kızartması istiyorum," diye araya girdi Esra ortamın soğukluğunu hissetmiş gibi. Sonra Burcu'ya döndü. "Lavaboya gideceğim gelmek ister misin?"

"Yok sen git," dedi Burcu ona.

Esra onu onaylayıp lavaboya yöneldi. Bahadır, Burcu'ya yüzeysel bir selam verdi. Sonra da bana baktı.

"Ben alayım mı?" diye sordu bana.

Gülümsedim ona içtenlikle. "Fark etmez, sorun değil," dedim Bur-

cu'dan ötürü bunu teklif etmiştim bilerek.

O sırada Can Ağabey onun ismini seslenince bana göz kırpıp gitmek durumunda kaldı. Burcu ile baş başa kaldık. Burcu oldukça yavaş bir şekilde menüyü inceledi. Ardından bana baktı.

"Suflé ve Americano."

Kafamı salladım. Masadan ayrılmak için geriye bir adım atacağım sırada, "Beklesene," diyerek durdurdu beni. Gözlerimi ona çevirdim merakla.

"Ulaş'la aranızda ne var?" diye sordu oldukça ciddi bir ifadeyle.

Bugün herkesin bana Ulaş'ı sorma günüydü sanırım. Fakat onun konuşma tarzı diğer kızlar gibi nazik değildi. Sorguya çekiyor gibiydi daha çok beni. Rahatsız olmuştum bu tavrından.

"Hiçbir şey," dedim neyi kastettiğini tam olarak anlamayarak.

Sanırım Ulaş'a ilgim olup olmadığını merak ediyordu; nereden çıkardığını anlamamıştım.

Samimiyetsiz bir gülümseme yerleştirdi yüzüne. "Umarım öyledir."

Beni tehdit mi ediyordu? Kaşlarımı çattım hafifçe. "Ne demek istiyorsun?"

"Saf görünüyor olabilirsin ama aptal değilsin sanıyorum ki," dedi küçümser gibi. "Ulaş'a olan ilgimi fark etmemiş olamazsın. Ondan hoşlanıyorum ve senin sürekli onu bir şekilde meşgul etmen beni sinirlendiriyor. İlgi meraklısıysan bu senin problemin, başka insanlardan ilgi bekle. Kutay'dan ya da Argun'dan. Sen bilirsin. Ama Ulaş olmaz. Rahat bırak onu."

Duymayı beklemediğim kelimeler karşısında kalbimin kırıldığını ve çok sinirlendiğimi hissettim. Öyle duygusuz ve küçümseyici konuşuyordu ki hayret ettim. Beni tanımıyor, ne yaşadığımı bile bilmiyordu ve sorunlarımın ilgi meraklısı olduğum için rol olduğunu sanıyordu. Hatta sanmakla kalmayıp varsayıyordu. Umurunda değildi. Kendi istediği olsun istiyordu yalnızca. Zorbaydı ve bundan gocunmuyordu.

Muhtemelen üzüldüğüm için parlayan gözlerime bakarken alaylı bir şekilde gülümsedi bana. "Şuna bak. Çocuk gibisin aynı. Ağlıyorsun hemen. Sana bir abla tavsiyesi; umutlanma. Tipi bile değilsin. O daha olgun ve ayakları üzerinde duran kadınlardan etkilenir. Senin tam tersin."

"O sen misin yani?" diye sordum öfkeme yenilerek. "Ağlamıyor, zor-

balık ediyor diye güçlü, ayakları üzerinde duran kadın sensin; tanımadığım bir kadın tarafından kalbi kırıldığı için üzülen ve *ezik* olan da ben miyim?"

Kaşlarını çattı bana. Böyle bir çıkış beklemediği belliydi. Sessiz kalıp kaçacağımı sanmıştı herhalde. Ben tek başıma acımasız çocukların arasında büyümüştüm. Kendimi savunmayı kalbim kırıla kırıla öğrenmiştim.

"Madem seviyorsun onu," dedim hem öfkeli hem de üzgün. "o yaralandığında neredeydin?" Cevap verecekken sözünü kestim. "Hatırlatayım. Esra'dan iyi olduğunu duyduğunda detayları sonra anlatmasını çünkü o an cilt bakımında olduğunu, maskenin kırışmasını istemediğini söylemiştin."

Kaşlarını çattı bu çıkışıma. "Ulaş çok kavga etmez, ederse de kendini çok iyi savunur. Bahsettiği şeyin ciddi bir durum olduğunu bilmiyordum."

"Sorsaydın," dedim ben de gözlerimi gözlerinden ayırmadan. "Bu bir bahane değil. Birini gerçekten seven ya da önemseyen insan parmağına kıymık batsa acısını kalbinde hisseder, onu iyi etmek ister. Maskesini düşünmez."

"Sen kendini ne sanıyorsun?" diye sesini yükseltti bana.

"Hiçbir şey sandığım yok," dedim sakinliğimi bozmadan. "Ben burkulmuş ayağımla onun peşinden gittim. Ona yardım etmek istedim. Onu taşımak istedim. Kan tuttuğu halde onun yaralarına bakmak istedim. Tüm gece iyi olduğunu görmek, bilmek için Kutay'la birlikte başında bekledim. Bir insana değer vermek böyle bir şey çünkü." Yumruğumu sıktım hafifçe. "Şimdi karşıma dikilmiş beni tanımadan, sorunlarımı ilgi çekmek için uydurduğumu -hiç üzerine vazife değilken- ondan uzak durmamı söylüyorsun; onu sevdiğini sandığın için buna hakkın olduğunu düşünüyorsun. Bence beni neyle itham ediyorsan onları sen yaşıyorsun."

Dişlerini sıktığını gördüm. O sırada Esra geldi ve konuşmamızın bir kısmını duymuş gibi bir hali vardı.

"Ne oldu?" diye sordu ikimize bakarak.

Gözlerimi ona çevirdim asla söylediklerimden pişmanlık duymayarak, gülümsedim. "Ben siparişlerinizi gireyim."

Onları yalnız bırakıp sipariş girmek üzere yanlarından ayrıldım.

Zorbalık yapılması kolay bir hedef gibi dursam da hayatımdaki en önemli iki insanı kaybetmiştim. Zaten çok yalnızdım, bir de o istiyor diye bana iyi hissettiren insanlardan uzak duracak değildim. İyi birisi olsa öyle konuşmazdı. Pişman değildim bu yüzden söylediklerim için. Zaten bugün garip şeyler hissediyordum. En iyisi çok düşünmemekti üzerine takılmıyecek ve devam edecektim hayatıma bildiğim gibi. Eğer hayatımda olmak istemeyen varsa kendisi çıkardı. Bana sevgimi saklamayı değil paylaşmayı öğretmişti ailem. Ben sevgimi içimde büyütür, yetişince sahibine pay eder hakkı olandan esirgemezdim. Nefret kırıcıdır belki ama sevgi iyileştirir. Nesi kötü ki birini sevmenin? O kendisi karar verecek kimi seveceğine, alakası yok ki sayılarla sevmenin. Sevgi bir mecburiyet değil ki tek seçenek olunca sahip olasın. Aşk bir kumar değil ki rakip azalınca kâr edesin. Herkes gönülde yer edebildiği kadar var kalbin sahibi için. İstersen elmas ol, doğru göz değilse seni gören, kömürden ötesi değilsin.

İnsanın kendiyle baş başa kalması demek, düşüncelerinden ona en yakın kişi kadar uzağa kaçabilmesi demek. Ve bazen insanlar yanınızda olsa dahi kolunuz uzanmaz onlara. Yetişemez, ulaşamazsınız. Yalnızlık işte böyle bir şey.

Ben yalnız kalınca kendimle baş başa kalıyordum ve aslında bu duruma alışıktım. Normalde düşüncelerimle canımı sıkmazdım. İyi şeyler düşünmeye meyilli biriydim genelde. Bardağın dolu tarafından bakardım.

Fakat bu akşamın geç saatlerinde durum öyle değildi. Burcu'ya ve söylediklerine takmıştım. Ulaş'ı seviyormuş. Bu onu ve Burcu'yu ilgilendirirdi. Ulaş'ın tipi değilmişim. Bunun normalde beni ilgilendirmemesi gerekirdi. Ama ilgileniyordum nedense. Çünkü Burcu'dan önce konuştuğum kız da Ulaş'a ilgiliydi ve ben kıskanmış gibiydim sanki. Neden böyle hissediyordum ki?

"Kafam çok karıştı," dedim tavanı izlerken. "Bir bu eksikti gerçekten. Ders çalışmam lazım çünkü."

Yanaklarımı şişirip sorumluluklarımın verdiği bir vicdan azabı ile is-

temeyerek de olsa yatağımdan kalktım ve test kitabımı aldığım gibi mutfağa gittim. Tam kapımın önünden geçip mutfağa girecektim ki binadaki gürültüyle kaşlarım çatıldı istemsizce. Şaşkınlıkla kapıma doğru baktım. Biri, bir kapıya vuruyordu sertçe ve sanırım bu kapı Ulaşların kapısıydı.

Merak ve endişeyle kapıya gittim. Aklıma ilk gelen Ulaş'ı dövecek adamlar olmuştu. Korkuyla gözetleme deliğinden baktığımda sarışın bir kadın görünce korktuğum şey olmadığı için rahatladım ama bu kez kişiden ötürü kaşlarım çatıktı. Burcu'ydu kapıyı çalan. Akşamın geç saatlerinde yaptığı hem çok ayıptı hem de çok rahatsız ediciydi. Üstelik alt komşumuz zaten Ulaş'ı sevmiyordu, şimdi kesin laf edecekti.

Burcu'nun ağlamaktan makyajı akmıştı, sinir krizi geçiriyor gibi bir hali vardı. Kapıyı çatık kaşları ve duruma anlam veremeyen bakışlarıyla Ulaş açtı birkaç saniye sonra. Burcu ağlayarak Ulaş'ın boynuna sarıldığında karnımda yine o kasılma belirdi. Hiç hoşlanmadım ona sarılmasından.

Hissettiğim ve düşündüğüm şeyler de hoşuma gitmediğinden bir adım geri çekildim onları izlemeyi doğru bulmayarak. Özel hayata müdahaleye girerdi gözetlemek, ayıp olurdu.

Kendime kızarak test kitabımı sıktım ve mutfağa döndüm. "Beni ilgilendirmez," diye mırıldandım buna ikna olmak isteyerek. Ama içimde inkâr edemediğim kötü bir his vardı. Masaya oturdum ve test kitabımı açıp kafamı dağıtmak için soru çözmek istedim ama beşinci kez okuduğum sorunun benden ne istediği hakkında en ufak fikrim yoktu.

Aklım karşı dairede kalmıştı. Evde tekti en son Ulaş. Argun garajına, Bahadır Esra ile sahile, Kutay da sınıf arkadaşlarıyla buluşmaya gitmişti. Burcu istediği gibi boynuna sarılabiliyordu onun. Aralarında bir şey olur muydu? Var mıydı? Bir şeyler gelişir miydi? Burcu ona söylediklerim yüzünden beni kötüler miydi? Ya da yanlış lanse eder miydi? Ya Ulaş'a yanlış şeyler söylerse? Ya kötü biri olduğumu düşünürse? Beni benden dinler miydi?

Dudaklarımı ısırdım. Burcu beni kötüleyebilecek biriydi. Belki de söylemediğim şeyler söylerdi ona. Sırf beni yolundan çekmek için ya da aramızı bozmak için. Ya Ulaş benden nefret ederse? Midem kasıldı.

Derin bir nefes aldım. "Aptal Arya," dedim kendime elimi kakülüm

altında alnıma yaslayarak yorgunca. "Gittin âşık mı oldun kahramanına?"

Aşk olmak mı? Yanaklarım utançla kızarırken ellerimle yüzümü kapattım ve kafamı test kitabıma vurdum hafifçe. Yerimde tepindim utançla.

Sonra da yanağımı kitabıma yasladım mutsuz bir ifadeyle. "Burcu şu an Ulaş'ı tavlıyor olabilir," diye söylendim. "Belki de tavlamıştır çoktan. Ben de temel atmalarına vesile olmuşumdur bilmeden."

Surat astım. Savaşmadan kayıp mı etmiştim yani şimdi ilk hoşlandığım adamı? Dudaklarımı birbirine bastırdım ve o an aniden içime dolan bir hırsla başımı kaldırdım.

"Bu haksızlık," dedim sinirle. "Ağlamasına sebep olarak beni gösterdiyse bu bana söz hakkı doğurur. Beni de dinlemesi gerekirdi. Hileyle kaybetmeyi kabul etmiyorum."

Evet! İşte böyle Arya! Savaş!

Kafamı kararlılıkla sallayıp hırsla ellerimi masaya koyup kalktım ve odama gittim hızla. Eşofmanlarımı çıkarıp siyah bir termal tayt, siyah boğazlı kazak üzerine siyah bir kapüşonlu giyip boğazlı kazağın boğaz kısmını utandığım için ağzıma kadar çektim. Aynadaki görüntüme baktım. Ajanlara benziyordum.

Kapsına gidecek, ses duyduğumu ve iyi olup olmadığını soracaktım. Komşuluk namına. Bu şekilde sohbet başlatabilir sonra da kendimi savunabilirdim. Evet. Böyle yapacaktım.

Anahtarlarımı alıp evden çıktım ve siyah botlarımı da giyip kapıya gittim emin adımlarla fakat bu güven kapıyı çalana kadar kaldı benimle. Kalbim deli gibi atarken yaptığım şeyin gittikçe çok utanç verici olduğunu düşünmeye başladım. Tüm cesaretim bir anda koşarak uzaklaştı benden.

Somurttum. Burcu ile ne yapıyorlardı şu an acaba? Neden bu kadar korkaktım ki? Kendime kızdığımdan yavaşça kapıya vurdum fakat umduğum kadar yavaş olmadı. Resmen kapıya tekme atmıştım istemeden.

Utanç ve gerginlikle kanım çekilmiş gibi hissederek hemen kaçmaya yöneldim. Ulaş kapıya gelene kadar kaçarım diye ummuştum ama arkamı döndüğüm gibi kapı açıldı. Yakalanışımın utancıyla bir anda kendimi merdivenlere atıp koşmaya başladım. Her şey bir anda oldu ve Ulaş'ın

peşime düşeceğini düşünmemiştim. Fakat o da haklıydı, kıyafetlerim çok şüpheliydi ve kapüşonum kapalı olduğundan kim olduğumu çıkaramamış olmalıydı.

Asla yakalanmamalıydım yoksa utançtan ölürdüm. Ağır kapıyı can havliyle zorlanmadan açıp kule dibindeki kalabalığa karışmak için hızla koşmaya başladığımda Ulaş'ın bana seslendiğini ve arkamdan koştuğunu işitebiliyordum. Yakalanmam lazımdı ama gülmeden edemedim bu duruma.

"Dur lan orada," diye bağırdı arkamdan.

"Lan mı?" diye kıkırdadım asla durmayı düşünmeyerek.

Artık gurur meselesiydi. Kurtulacak ve eve dönecektim. İş çığırından çıkmıştı. Sola dönüp kule dibindeki kalabalığa karıştım ve işletmelerin dışarı koyduğu masalardan birine takılsam da toplardım kendimi ama masadakileri devirmiştim. Yüzümü buruşturdum. Arkamdan bağırırlarken sesimi kalınlaştırarak "Özür dilerim!" diye bağırdım ama çok tuhaf çıkmıştı sesim.

Tam kurtuldum derken Ulaş önümdeki sokakta karşıma çıkınca yüzümü görmesin diye hızla kafamı sağa çevirdim ve geri döndüm. Bu sefer kuleye doğru koşmaya başladım. Kuleye bakanların arasından koşarak geçerken nefes nefese kalmıştım. Yerler ıslaktı ve arnavutkaldırımıydı. Dengemi kaybediyordum sık sık. Yorulmuştu bacaklarım da. Ondan kaçabileceğimi zannederken yanılmıştım, çok iyi koşuyordu.

Aniden biri kolumdan yakaladığında ayağım kaydı ve dengemi kaybettim. O da kaybetti. Birlikte düşerken kafamı tuttu çarpmayayım diye ama bu kez iyi denk getiremediğinden sağ kaşımı yere çarptım ve acıyla yüzümü buruşturup inledim.

Etrafımıza bir kalabalığın toplandığını hissettim. Keşke bayılsaydım şu an.

Ulaş dizleri üzerinde dururken, "Arya?" dedi çatık kaşlarıyla yüzüme bakarak.

Çenemi tutup kafamı hafifçe sola çevirdiğinde diğer tarafa akan sıcaklığı hissettim. Kanıyordu sanırım.

Sıkıntıyla nefes verip yüzüne dokundu sabır diler gibi. İşleri daha da

körüleştirmiştim. Benden bıkacaktı. Belki de zaten bıkmıştı, artık nefret etmeye başlayacaktı.

"Derdin ne senin kendinle?" diye sordu bana kızgın kızgın.

"Beni sen kovaladın ama," diye ağzımın içinde cılız bir savunma yaptım.

Kafasını salladı, "Kapıma tekme atıp kaçtığın için," diye kızdı bu kez. "Hırlı mısın hırsız mısın nereden bileyim?"

"Yerde yatıyorum bir de," diye mırıldandım gözlerimi kaçırıp. "Islak ve soğuk."

Sabır diler gibi üzerimden kalkıp beni de küçük bir çocukmuşum gibi koltuk altlarımdan tutup kaldırdı ve ayaklarım üzerine dikti. Sonra da küçük bir çocukmuşum gibi üzerimi silkerlerken dikkatle inceliyordu beni.

"Var mı başka zarar ziyan?" deyip kendi sağ kaşını gösterdi. "Buradan başka?"

Kafamı iki yana salladım. Yok gibiydi. Kalbim ve gururumdan başka.

"Şu kıyafetlerle kapımı çalıp kaçıyorsun. Dur diyorum, durmuyorsun."

Mahcubiyet ve utançla küçüldüm de küçüldüm. Beni başka yerde fırçalasa olmaz mıydı?

"Yanlışlıkla oldu," dedim alçak sesle. Yalan sayılmazdı, vazgeçmiştim çünkü.

"Neden kaçıyorsun peki benden?"

Parmaklarımla oynadım. "Sen beni kovalayana kadar kaçmıyordum."

Saçlarını geriye yatırırken avuçlarında birkaç sıyrık gördüm. Düşerken olmuş olmalıydı. İçim sızladı.

Boğazlı kazağımı ağzıma kadar çekmemi kastederek parmağıyla işaret etti. "Bu ne?"

"Hava soğuk," diye açıkladım bunu da.

Kafasını salladı anladım der gibi ama hiç de ikna olmuşa benzemiyordu. Derin bir nefes aldı.

"Gel," dedi elini sırtıma koyup kapüşonumu da kafama geçirdi ve beni yönlendirdi.

Onu takip etti adımlarım.

"Anlamıyorum bazen seni hiç."

Ben de seni anlamıyorum.

"Biraz daha az katı olsan anlarsın belki," diye mırıldandım.

Göz ucuyla ona baktığımda çatık kaşlarla bakıyordu bana.

"Kızma," dedim kızmasını istemeyerek hiç. "Peşime düşeceğini düşünmemiştim. Bir kere kaçınca da yakalanmak istemedim. Utandım."

Yüzündeki bakış yumuşarken önüme döndüm somurtarak. Rezil olmuştum. Aptaldım. Burcu iki ben sıfırdım. Ve o iki puanı ona ben vermiş sayılırdım. *Aptalsın Arya.*

Apartmana gidecekken nazikçe bileğimden yakalayıp sokağın diğer ucuna doğru yürümeye devam etti ve beni de peşinden götürdü.

"Nereye?" diye sordum merakla.

"Hastaneye," dedi gözlerini bana çeviri ardından sağ kaşıma bakarak. "Pansuman yaptıralım. Acımıyor mu?"

"Acıyor," diye mırıldandım.

"Niye eve gidiyorsun o zaman?"

Omuz silktim mutsuz bir ifadeyle. "İnsan eve giderse acıları geçermiş gibi geliyor."

Adımları duraksadı Ulaş'ın. Bileğimi tutuşu tüy gibiydi. Varla yok arasıydı ama çeksem elimi bırakmazdı o an sanki. Derin bir nefes aldı sıkıntısı varmış gibi.

"Çok mu acıyor?" diye sordu bana kızdığına pişman olmuş gibi.

"Biraz."

"On üzerinden kaç?"

"İki."

"O kadarcık mı?"

On numara acı çektim ben Ulaş. Bu yaklaşamaz ki yanına. Keşke benim tüm kemiklerim kırılsa on yerinden ama iki kişiyi geri getirebilsem.

Kafamı salladım.

"Ne bu mutsuz surat peki? Kızdım diye mi?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Mahcup oldum," diye mırıldandım utandığımdan yüzüne bakamayarak. "Benim aptallığım yüzünden ellerin yaralandı senin de."

Eline baktı Ulaş ben öyle söyleyince elinde ne olduğunu merak etmiş gibi. Ben söyleyene kadar farkında bile değildi sanki.

"Aptal değilsin," dedi beni teselli etmek ister gibi saçlarıma ve kâhkül-

kime ihtiyacım vardı. "Ellerimin de ziyanı yok."

Burcu'ya binlerce kez kalbimi emanet etmiştim ve şimdi Ulaş'ın ellerine ben emanet vermiştim. Ellerine nasıl ziyan olmaz Ulaş? Uzanıp sarılmak istiyorum hep bana benim ellerim yok gözüm. Nasıl zarar görüyorsun da ziyan olmasın?

Başımı iki yana salladım. "Üzgünüm. Bilerek olmadı."

"Ben de üzgünüm," dedi samimiyetle. "O kadar kızdığım için."

Çok da kızmamıştı aslında. Haklıydı. Takip ediliyorduk ve darp bile edilmişti. Haklıydı beni kovalayıp kızmakta. Düşünmemiştim o kısmı. Düşüncesizlik etmiştim.

"Tamam," dedim kafamı kaldırıp gülümseyerek. Özülsün istemezdim. "O kadar da kızmadın aslında."

Gülümsememe baktı. İşten bir şekilde gülümsüyordum. Mutsuz hissetmiyordum artık. Daha iyiydim.

Gülümsememe bakarken derin bir nefes aldı. "İyi bakalım," dedi kafamı sallayıp. "Gidip kaşına bakalım."

"Tamam," dedim gülümseyerek.

Burcu evde olduğu halde beni doktora götürmeyi tercih etmiş olması bana inanılmaz iyi hissettirdi. Belki de iki bir diyebilirdik bunun için. Hatırladığım gibi olmamışı hiçbir şey ama belki de her zaman olduğu gibi her kaybın bir kazancı olurdu.

#16. BÖLÜM
ÂŞIK OL'MA

Fizik der ki;
Seni kuvvetle çeken bir şeyden uzaklaşmaya çalışırsan, etrafında dönmeye başlarsın.

ULAŞ TÜTÜNCÜ

Arabayı otoparka park ettiğimde bir süredir sessiz kaldığından uyuyakaldığını anladığım ama yol boyu dönüp de hiç bakmadığım Arya'ya çevirdim gözlerimi. Yüzü bana dönüktü. Ufak burnu aldığı nefesle genişleyip sönerken dolgun yanağı, koltuğa yaslandığı için dudaklarına baskı uygulamış onu sevimli gösteriyordu. Sağ kaşına pansuman yapılmış iki dikiş atılmıştı ve bu acıya verdiği puan ikiydi yalnızca. Yanan bir çocuktan acısını puanlamasını istemek hangi akla hizmetti bilmiyorum.

Derin bir nefes aldım sıkıntıyla. Kemerimi çözdüm, indim arabadan. Sessizce kapımı kapatıp etrafında döndüm. Kapısını açtığımda sık kirpikleri titredi ve uykulu bir ifadeyle aralandı gözleri. Koltukta toparlanırken bakışlarını bana çevirdi usulca.

Gözlerini ovuşturdu. "Geldik mi?"

"Geldik," diye onayladım onu geri çekilirken.

Uykulu bir ifadeye kafasını sallarken kalkmak istedi ama emniyet kemeri ona izin vermedi. "Ay kalkamıyorum," dedi gözleri bunu anlamayıp önce bacaklarına bakarak. Simsiyah giyindiği için kemeri üzerinde fark edememişti ve zihni henüz kemeri hatırlayacak kadar açık değildi. Gözlerini yardım ister gibi bana çevirdi. "Koltuğa yapıştım galiba ben."

Elimde olmadan güldüm. İçeri uzanıp kemerini açtım. Yanakları kızarmaya başladı anında.

"Ben... Onu şey yapmışım," dedi mahcup bir ifadeyle yüzüme bakarken. "Unutmuşum."

"Belli," diye onayladım onu tamamen geri çekildiğim sırada.

Yanakları daha çok kızarırken bıyık altından gülümsedim. Mahcubiyet çok eğreti duruyordu üstünde ama utandığında sevimli oluyordu.

Arabadan inip beni beklerken kapısını kapattım, birlikte çıktık otoparktan. Eve doğru yürürken sessizdi ama keyfi yerinde gibiydi. Salınarak yürüyordu yine. Bazen bir şarkı mırıldanarak ritme uygun yürüyordu. Bazen de kafasında müzik çalıyormuş gibi sağa sola salınarak.

Eli alnına gittiğinde canı acımış olacak ki yüzünü buruşturdu.

"Dokunursan acır tabii," diye uyardım onu.

Dudaklarını birbirine bastırdı. Mahcup olsun diye dememiştim ama o hep mahcup hissetmeye müsait biriydi.

"Özür dilerim tekrar," dedi kulaklarına kadar kızarırken.

Haylazlık edip sonra buna bin pişman olan küçük kız çocuklarından hiç farkı yoktu böyle zamanlarda.

"Niye gelmiştin?" diye sordum gerçekten merak ederek. Bir şeye mi ihtiyacı vardı da sonra utanıp vaz mı geçmişti? Öyle biriydi. Utandığından kaçmıştı belki de.

"Hiç," diye mırıldandı.

Söylemeyeceğine kanaat getirip üstelemedim ama kulaklarına kadar kızarmasında kalmıştı aklım. Neydi onu bu kadar utandıran merak ediyordum.

Binanın ağır kapısını açtım geçmesi için. Kolumun altından geçti usulca. Peşi sıra ben de içeri girdim. Onu takip ederek çıktım merdivenleri. Koşarken saçının örüğü gevşemişti. Saçları yumuşak ve düzdü. Oyuncak bebek gibiydi. Dokunma hissiyatı oluşturuyordu insanın avuçlarında.

Kata geldiğimizde suratı düşmüş gibiydi. Canını sıkan bir şey vardı besbelli ama anlatmak da istemiyordu.

"İyi akşamlar," diye mırıldandı ağzının içinde.

Ne zaman söylense ya da sitem etse ağzının içinde konuşuyordu. Sitem mi ediyordu yoksa bana söyleniyor muydu şu an emin değildim. Her ikisi için de bir sebebi var mıydı bilmiyordum. Belki onu düşürdüğüm için söylenebilirdi ama sanmıyordum, sürekli özür diliyordu benden aksine.

[redacted]

[redacted]

[redacted]

Arkamdaki sehpaya oturdum gözlerimi yüzünde gezdirirken. "Efendim Burcu."

"Nereye gittin?"

"Bir işim çıktı," dedim kısaca. "Biraz daha iyi misin?"

Kafasını salladı. "Burada kalsam olur mu bu gece?"

"Seni bırakırım istersen."

Kafasını iki yana salladı. "Eve gitmek istemiyorum."

Derin bir nefes alırken kafamı salladım. "Peki. Esra da gelir o zaman. Rahatsız olmazsın."

"Ben senden rahatsız olmam."

"Ben ihtimalinden olurum ama," dedim tartışmaya kapatarak konuyu. "Söylerim ben Bahadır'a. Uyu sen istersen biraz daha. Ben de proje çizeceğim zaten. İşim var biraz."

Kafasını salladı mutsuz bir ifadeyle. Üzerinde durmadım. Elimden bu kadarı geliyordu nezaketen. Fazlasına zorlamak istemiyordum kendimi. Böylesi daha iyiydi ikimiz için de.

Odama geçerken Bahadır'ı arayıp durumdan bahsettim. Esra'nın arkadan Burcu'ya söylenmeleri eşliğinde yolda olduklarını on dakikaya burada olacaklarını söyledi. Odama girip kapımı kapattım. Kendimi işe vermek başka da bir şey düşünmek istemiyordum.

Kollarımı sıvayıp yerdeki maketime ilerledim doğruca. Maket üzerine çalışıp bir yandan da proje çizerken saatler su gibi aktı. Saat gece üç civarında sigara içmek için çıktım odamdan.

Herkes uyumuş gibiydi. Ensemi ovarak balkona çıktım. Gözlerim bir refleks gibi yan balkona çevrilirken Arya'yı pufunda oturmuş uyurken görünce duraksadım. Mart ayında olsak bile hava geceleri soğuk oluyordu ve Arya test çözerken sık sık uyuyakalıyordu böyle. Hasta olacaktı bir gün. Üşüyormuş gibi olduğu yerde küçülmüştü. Balkonuna geçip uyandırabilirdim ama bu onu çok korkuturdu muhtemelen. Hoş da olmazdı. Bunu izinsiz yapabileceğim fikri aklına düşsün istemezdim. Kendini güvende hissetsin isterdim daha çok.

Bir sigara yaktım ona bakarken. Ardından gözlerimi gökyüzüne çevirdim. Sigaram bitince içeri girmeden önce seslenirdim uyanması için.

Biraz daha uyuyabilirdi hazır uyuyabiliyorken. Sessizce içtim sigaramı bulutsuz gökyüzünü izlerken. Arya sık sık gökyüzüne çeviriyordu gözlerini. Bulutlara özel bir ilgisi var gibiydi.

"Ulaş."

İsmimi sayıkladığında dudaklarıma sigarayı götüren elim durakladı. Bakışlarımı ona çevirdim. Üzgün görünüyordu.

"Yardım et."

Boğazıma dizildi aldığım nefes. Kâbus görüyordu ve o kâbusa beni çağırıyordu. Kâbuslarının sebebi benim babamdı ve Arya beni o kâbusuna kahraman ediyordu.

ARYA ATEŞ

Saat 14:21'i gösterirken ben yine Ulaşların kapısındaydım. Can Kırığı'nda çalışınca Kutay bana ders anlatamamış hafta sonu anlatabileceğini söylemişti. Bir saat vermediğinden öğlen mi gitsem akşam mı bilememiştim. Mesaj da atamamıştım çekindiğimden. Kapılarında beklerken de acaba mesaj mı atsaydım diye düşünüyordum. Kararsızlık çok zordu gerçekten.

Yine kararımı veremeden karşımdaki kapı açıldığında Argun ile karşılaştım. Beni görünce şaşırdı, henüz kapıyı çalmamıştım öylece dikiliyordum önünde.

"Bize mi geliyordun?" diye sordu hafifçe gülümserken bana.

Onunla konuşmaktan diğerlerine göre daha çok çekiniyordum nedense. Halbuki Ulaş'tan daha güler yüzlüydü.

"Kutay evde mi?" diye sordum ben de ona nezaketen gülümseyerek.

Cevap vermesine gerek kalmadan Kutay belirdi kapıda. "Evdeyim," dedi güler yüzle, "gelsene içeri."

Rahatlayarak gülümsedim ve içeri girdim. Kutay ile sohbet ederek mutfağa ilerlerken Argun da dışarı çıkmış, kapıyı arkasından kapatmıştı. Mutfakta bir kalabalık olduğunu gördüm.

"Kaynanan seviyor seni," dedi Kutay gülerek. "Kahvaltı yapacaktık biz de."

Şaşırmış bir ifadeyle ona baktım. Öğle saatlerindeydik ve henüz yeni kahvaltı yapıyorlardı. Sanırım onlar için erken bir saatti.

"Misafirlerimiz var bugün," diye açıkladı yüz ifademe bakıp. "Yoksa biz bu kadar geç kalmıyoruz."

Burcu'yu anımsadım o an. Gitmemişti demek ki. Gelmemem daha doğru olurdu aslında.

"Ben rahatsız etmeyeyim o zaman," dedim. "Akşam da çalışabiliriz."

Ellerini omuzlarıma koydu hafifçe ve beni mutfağa yönlendirdi. "Ne rahatsızlığı canım," dedi teessüf eder gibi. "Bizim kızlar var, yabancı yok."

Beni mutfağa soktuğunda tüm bakışlar bize çevrildi. Esra beni görünce kocaman gülümsedi.

"Ay Arya! Hoş geldin," dedi kollarını bana açarak yanıma gelirken.

Gülümsedim ona içtenlikle. Kollarını bana sarıp sol elini yanağıma yaslayıp beni göğsüne yasladı. Ben de ona sarıldım kıkırdayarak. Çok tatlı biriydi.

Bahadır, çatal bıçak dizerken gülümsedi bana. "Hoş geldin."

"Hoş buldum. Afiyet olsun," dedim ne diyeceğimi bilemeyerek.

Burcu kahvaltı için yeşillik yıkıyor, Ulaş ocak başından bir şeyle ilgileniyordu. Yan yanaydılar. Ulaş bakışlarını bana çevirmişti. Gözleri bana ardından kâhküllerim altındaki kaşıma baktı görebiliyormuş gibi. Utandım yine dün akşam için.

"Geç otur," dedi Ulaş, misafirperver bir tavırla.

Burcu dönüp bakmadı bile bana. Memnuniyetsiz bir ifade olmuştu ama yüzünde. Tartıştığımız için normaldi tutumu, şaşırmamıştım. Kutay elimdekileri alıp buzdolabının üzerine zorlanmadan bıraktı. Esra da beni hemen bir sandalyeye oturttu ve Bahadır bana bir servis açtı.

Herkes bana çalışıyormuş gibi hissederek gözlerimi Esra'ya çevirdim. "Yardım edebileceğim bir şey var mı?"

Burcu o sırada masaya elindeki tabağı bırakıyordu. "Yok," dedi buz gibi bir sesle.

Ona baktım ben de ama hiçbir tepki vermedim. Onun düşmanı ben değildim, kendisiydi daha çok. Ona karşı hiç kötü bir tutumum olmamıştı. Dün de düzgünce konuşmuştum. En başından beri beni yok saymak isteyen oydu.

Çok geçmeden Argun elinde ekmeklerle geri döndü. Esra ekmekleri doğradı ve Burcu'ya uzattı masaya koyması için. Burcu arkamdan dolanıp masaya koymak için -bana kalırsa kasti olarak- ekmek sepetini kafama vurduğunda kaşıma geldiği için acıyla inledim aniden.

Elim bir refleksle sağ kaşıma giderken acımdan gözlerimi kapattım. O kadar canım acımıştı ki kendimi sıkmasam ağlardım sanırım.

"Hi," diye bir ses çıkardığını işittim. "Kusura bakma canım ya! O kadar da sert çarpmadı ama."

Sanki ben çocukmuşum gibi lanse ederken beni, benim acıdan gözlerim dolmuştu.

"Ay çok mu acıdı?" dedi Esra endişeyle yanıma gelirken. Dün düşüp kaşımı yardığımı söylemeye utandığımdan bir şey diyemezden bir el çenemden tutup başımı nazikçe kaldırdığında gözlerimi araladım. Ulaş'tı. O biliyordu neden bu kadar acıdığını.

"Ağlıyor mu?" dediğini işittim Burcu'nun.

Ulaş, Burcu'ya öyle sert bir bakış attı ki buz kesti ortam. Ardından önce gözlerime sonra da kâhküllerimi kaldırarak kaşıma baktı. Kâhküllerimin gizlediği yaramı gördüklerinde herkesin kaşları çatılmış, neden canımın bu kadar yandığını anlamış gözlerle hedeflerini Burcu'ya çevirmişlerdi.

Ulaş'ın başparmağı acımı almak ister gibi nazikçe bez üzerinden okşadı kaşımı.

"Kanamıyor," dedi beni rahatlatmak ister gibi. "Çok mu acıdı?"

Acımıştı. Ama çocuk muamelesi görmek istemiyordum Burcu'nun ima ettiği gibi.

"Biraz," dedim dolu gözlerimle.

"Affedersin," dedi Burcu tedirgin bir sesle. Yaram olduğunu bilmediğimden pişman olmuştu sanırım. Ama yaptığı düpedüz zorbalıktı.

Esra, üzgün bakarak elimi tutarken gülümsedim onları endişelendirdiğim için üzülerek.

"İyiyim ben," dedim rahatlamaları için. "Geçti acısı."

"Nasıl oldu bu?" diye sordu Esra merak ederek.

"Düştü dün," dedi Ulaş detay vermeyerek. Ona minnettar hissettim. Kimseye anlatmamıştı belli ki.

"İşin Arya'ydı yani," diye mırıldandığını işittim Burcu'nun.

Memnuniyetsizdi yine sesi. Pişmanlığı bile uzun sürmüyordu. Belki de tedirginliği tepki çekmekti. Benim canımın acıması falan bile değildi. Bilmiyordum. Fazla bencil gibi gelmişti bana.

Ulaş ona bir bakış atıp doğrulurken, "Dikkatli ol biraz daha," dedi Burcu'ya mesafeli bir sesle.

Benimle bile daha samimi konuştuğunu fark ettim. Umut vermemek için mi böyle konuşuyordu yoksa ona kızdığından mı bilmiyordum ama adil biriydi. Onu biliyordum. Hem kendisine hem de sevmediği bir kadına karşı takındığı tavır acımasız değil, adil gelmişti.

Herkes iyi olduğuma kanaat getirip masaya yerleştiğinde Esra sağıma, Ulaş da soluma oturdu. Ulaş'ın soluna da Burcu oturmuştu.

Kahvaltıya başladılar. Ben aç değildim, kahvaltımı erkenden yapardım ama Esra ve Kutay'ın ısrarı ile salatalık ve yeşilliklerden atıştırıp çay içiyordum yalnızca.

Sohbet dönerken onları dinledim. Gerçekten her konuda konuşabiliyorlardı ve hepsinin fikirleri birbirinden değerliydi. Kaliteli vakit geçirdiğim için memnundum halimden her şeye rağmen.

Bahadır Ulaş'a, "Kardeşim, boş vaktin var mı?" diye sordu.

Ulaş kaşlarını kaldırdı çayından bir yudum aldıktan hemen sonra. "Ne için sorduğuna bağlı."

Esra ile sessizce güldük Bahadır'ın yüz ifadesine.

"Şimdi şöyle," deyip Ulaş'ın tepkisini ölçmek ister gibi bir süre ona bakıp ağzındaki baklayı çıkardı. "Benim çizimime..."

Ulaş lafını böldü. "Boş zamanım hiç yok."

"Ulan hani vardı?" dedi Bahadır yıkılmıştı.

"Soruya bağlı demiştim," dedi Ulaş omuz silkerek. "Çizimine yardım edecek kadar vaktim yok."

"Kardeşine bir kıyak? Valla sadece birkaç fikrini isteyeceğim. Seni çıldırtacak sorular sormayacağım."

Ulaş gözlerini kıstı ona hiç inanası gelmiyormuş gibi. Bahadır da mı mimarlık okuyordu?

"Sadece fikir veririm," dedi net bir sesle Ulaş.

Bahadır gülümsedi memnun bir ifadeyle. "Eyvallah canım."

Esra yanağını sıktı onun ve Bahadır'ın kendisine bakmasını sağladı. "Canın mı?"

Bahadır gülümsedi ona. "Senin yerin ayrı yavrum, bir tanem."

Masadaki herkes gözlerini devirirken kıkırdadım. Tek ilişkisi olan Bahadır gibiydi. Esra ikna olmuş gibi ona öpücük atıp önüne döndü. Sonra meraklı gözleri bana çevrildi.

"Arya," dediğinde ben de ona baktım. "Senin sevgilin falan var mı? Flört, hoşlantı falan?"

Aklıma Ulaş düşerken aynı zamanda onun yanımda oturuyor olmasından ötürü kızardığımı hissettim.

Güldü Bahadır. "Anında minik bir domatese dönüştü." Gülerek Kutay'a baktı. O da gülümsüyordu bu halime. "Daha önce bu kadar kısa sürede kızaran birini görmemiştim," derken Esra Bahadır'ın sırtına vurdu hafifçe.

"Kız duyuyor seni."

Bahadır bana baktı gülümseyerek. "Dalga geçmiyorum," diye açıkladı kendini hemen. "Çok sevimli aksine."

"Ay ayarı yok be," diye öylendi Esra. "Daha çok utanacak sus artık. Sormaz olaydım."

Ne yalan söylemek istiyordum ne de itiraf etmek. Gözlerimi kaçırdım.

"Az konuş da çayını iç," dedi Ulaş Bahadır'a. "Soğumasın."

Ona baktığımda o da bana baktı o an. Göz göze geldiğimizde midemdeki kelebekler aynı anda kanatlarını çırptılar. *Peki, bu bir itiraf sayılır mı şimdi?*

Alışveriş için dışarı çıktığımda hava soğuk değildi ama rüzgâr vardı. Üzerimde vişne çürüğü ince bir kazak, siyah deri ceketim, siyah kotum ve siyah botlarım vardı. Deniz havası almak ve Haliç'ten metroya binmek üzere yanından geçerken Galata Kulesi'ne de çıkmak için sıraya giren sevgililere imrenerek baktım.

Arnavutkaldırımlı yollarda yokuş aşağı inerken her sokak kalabalıktı fakat bir an sanki takip ediliyormuşum gibi hissettim. Tedirgin oldum,

kulaklığımı çıkarıp durdum, etrafıma baktım ama dikkatimi çekecek hiçbir şey görmedim. Paranoyaklık ediyordum belki de. Derin bir nefes aldım sakinleşmek için.

"Yok bir şey," diye telkin etim kendimi. "Müzik dinle, anın tadını çıkar."

Moralimi yükseltmek için gülümsedim ve yoluma devam ettim. Fakat o garip histen kurtulamadım. Karşıdan karşıya geçerken göz ucuyla arkama baktığımda takım elbiseli iki adam gördüm. Bu, anında kalp ritmimi değiştirdi. Tedirginlik içinde gözlerimi çevirdim. Kalbim korkuyla çarparken bir an ne yapacağımı bilemedim. Panik anında beni ele geçirirdi. Panik atak geçirmeye çok yatkındım.

Adımlarımı hızlandırdım. Belki de yanlış anlamıştım. Takım elbiseyi sadece kötü adamlar giyecek değildi. Müziği kapattım. Telefonumu elimde sıkıca tuttum. Polisi ararsam ne kadar sürede yardım alabilirdim? Polis merkezine mi yürüseydim? En yakın dükkâna mı girseydim? Belki de sadece bir paranoya yapıyordum.

Soluma doğru baktığımda birkaç tane daha takım elbiseli adamın benim olduğum yöne geldiklerini görünce içimdeki korku tohumları kabuğunu çatlattı, filizlendiler hemen. Karşıdan karşıya geçmek için bekleyen kabalığın içine karışırken beremi çıkardım. Kalabalığa karışmak istiyordum.

Takım elbiseli adamların da kalabalığa girdiklerini gördüm göz ucuyla. Etrafa bakıyorlardı. Birini mi arıyorlardı? Beni mi arıyorlardı?

Elimdeki beremi sıkıp koşmaya hazırlanacaktım ki Ulaş'ı gördüm. Karşıdan karşıya geçmek için bekliyordu o da. Karşı kaldırımdaydı. Işıklar yandığında bana doğru gelecekti, ben de ona doğru gidecektim. Hep doğru zamanda doğru yerdeydi bir şekilde. Kalbim heyecanla çarptı. Onu buna bulaştırmalı mıydım emin değildim ama o yöne doğru gitmemeliydi. O adamlardan uzak durması lazımdı. İkimiz de uzak durmalıydık.

Yeşil ışık yandığından ileri doğru atıldım ve onun hizasında yürümeye başladım hızlı adımlarla. Gözlerimiz buluştuğunda kafamı iki yana salladım bana doğru gelmemesi için. Kaşları çatıldı, sonra arkamdakilere baktı ve tedirginliğimin sebebini anladı. Onun adımları yavaşlarken benim adımlarım hızlandı. Kalabalığın içinden elinin bana uzandığını gördüm.

Kalbim deli gibi çarparken uzandım ve elini tuttum. Elini tutmamla birlikte bizi kabalığın arasına karıştırdı.

"Takip mi ediyorlardı seni?" diye sordu.

Kafamı salladım. "Evet sanırım," diye mırıldandım endişeyle.

Kafasını salladı ve bana baktı. "Ve seni bana mı getirdiler," dedi gözlerime bakarak.

Tesadüflere inanmazdım. Yalnızca onlardan kaçmak istemiştim ve evet, yolum ona çıkmıştı bir şekilde.

"Sanırım," dedim gözlerine bakarak.

Yüzünde sert bir ifade vardı. Göz ucuyla arkamıza ardından ileri baktı. Haliç'e kadar gelmiştik.

Ulaş ile Haliç Metrosu'na doğru ilerlerken saatine baktı.

"Metronun gelmesine beş dakika var henüz," dedi memnuniyetsiz bir sesle. "Karşıya geçelim, kalabalığa karışırız."

Başımı sallayarak onayladım onu.

"Koşacağız yine," dedi bana bakmadan. "Hazır mısın?"

Elini sıktım gerilerek. Sürekli kaçacak mıydık böyle?

Ulaş adımlarını kademe kademe hızlandırıp sonra koşmaya başladığında ayaklarım ona uydular. Kalabalıktan sıyrılarak koşmaya başladık. Arkamızdaki ayak seslerini işittim. Kalbim deli gibi çarpıyordu. Haliç köprüsünü koşarak geçtik. Ara sokaklara ilerlerken başımı arkaya çevirdim bir an. Gerçekten kovalıyorlardı bizi.

"Geliyorlar," dedim nefes nefese.

Ulaş, aniden sağa dönüp beni bir apartman girişine yasladı. Nefes nefese yüzüne bakarken o da nefesleniyordu. Kalbim deli gibi çarpıyordu. Yanıma geçip tetikte bekledi bir süre. O sırada önümüzden geçen adama tekme attı, düşürüp belindeki silahını çekti. Tüm bunlar olurken ben korkuyla ağzımı kapatmıştım.

"Kimsiniz lan siz?" diye bağırdı Ulaş adama ona bir yumruk savurup yakasına yapışarak.

Korkuyla içim titredi. Silah tutuyordu. Birine vuruyordu. Silah patlarsa yalnıza bir kişiye dokunmazdı zararı. Korkuyordum.

Deri ceketinden tuttum korkuyla. "Ulaş."

"Ne istiyorsunuz lan bu kızdan?"

Gözlerimi bize yaklaşan adamlara çevirdim, onların da elleri bellerine gitmişti.

Tuttuğum ceketini çekiştirdim. "Ulaş, kaçalım," dedim korkuyla.

Ulaş söylediklerimi umursamadan, elini arkasına uzatıp bileğimi yakaladı ve yere serdiği adama eğilmeyi bırakarak doğrulurken beni arkasına çekti. Çok yaklaşmışlardı bize ve elleri tetikteydi. Kaçamazdık artık. Nefes nefese ve korku içindeydim. *Korkun kilitlemesin seni* demişti Ulaş bana. Kilitlenmiştim.

Ulaş öfkeli gözlerini çok yakınımıza gelen adamlarda gezdirip elindeki silahı profesyonel bir şekilde çektiğinde dudaklarımdan korku dolu kesik bir nefes kaçtı.

"Kimin köpeğisiniz lan siz?" diye sinirle bağırdığında korkuyla ufacık oldum arkasında.

Kendim için değil, onun için korkuyordum artık daha çok. Ceketini sıktım avcum içinde. Ödüm kopuyordu. Ya bize bir şey olursa? Ya Ulaş'a bir şey olursa? Ya öfkesine kapılıp yanlış bir şey yaparsa?

"Her seferinde bize zorluk çıkarmamış olsan bizi de kendinizi de yormayacaksın," dedi en öndeki kaba saba adam.

Ulaş mı zorluk çıkarıyordu? Beni ne yapacaklardı? Neden beni takip ediyorlardı?

"Bırak silahı," dedi sonra Ulaş'a. Sakin ol der gibi.

"Ne istiyorsunuz kızdan?" diye sordu bu kez Ulaş. "Utanmıyorsunuz koca koca herifler ufacık kızı takip edip korkutmaya kovalamaya? Şahsiyetiniz de mi yok lan?"

Arkamdaki adam güldü. "Soru soracak vasıfta değilsin, çek git canımızı sıkma bizim. Zararımız yok."

"Hadi ya," dedi Ulaş histerik bir gülüşle. Elindeki silahı havaya kaldırdı göstermek ister gibi. "Soykanlara mı çalışıyorsunuz? Özel güvenlik falan mısınız siz? Şarjörü dolu bunun, kuru sıkı bile değil. Korkutma amaçlı değil yani," diye altını çizdi. "Amacınız ne?"

Tüm bunları ben de merak ediyordum.

"Bunu sana söylememiz gerekmiyor."

"Öyle bir gerekiyor ki," dedi Ulaş buz gibi bir sesle. "Dayım orgeneral benim. Şu an istesem, bir daha üzerinize güneş huzmesi düşmez."

Bunu öyle bir tonda söylemişti ki karşımızdakilerin gerildiklerini hissetmiştim. Ulaş bunu yapacak olsa onu darp edenler için yapardı. O, dayısını bunun gibi bir şey için kullanmazdı ama adamlar bunu yapabileceğine inanmışlardı.

Ulaş'ın hafifçe bileğimi sıktığını hissettim. Yüzünü görmek ister gibi bakışlarımı ensesine çevirdim. Parmakları bileğimin iç kısmını okşadı nazikçe, tüylerim ayaklandı. Bir şey mi anlatmaya çalışıyordu bana?

"Elimden bir kaza çıksa şimdi benim?" diye ileri gitti. "Bu tek bir kamerası olmayan izbe sokakta şahidim olsun ya da olmasın içerde yatar mıydım sizce?"

"Zararımız yok dedik," dedi öndeki. "Uzatma. İşine bak."

Ulaş kafasını sallayıp önümden çekildiğinde öndeki adamla göz göze geldik ve Ulaş arkama geçip sırtıma bir şey yasladığında tüylerim ürperdi. Namlu gibi değildi. Daha çok tuttuğu kısımdı sanki. Namlusu ona, sonu bana yaslıydı sanki.

"Benim mi zararım var o zaman?"

"Zarar verecek adam peşinde mi koşar?" diye sordu histerik bir sesle ona alay eder gibi onunla.

"Benim peşimden gelmediğiniz ne malum? Hem o Soykanlar için önemli belli ki," dedi Ulaş da hissiz bir sesle. "Onlar benim canımı sıktı. ben de onlarınkini sıkarım. Yara hayati olmak zorunda değil ya?"

Yapmazdı. Biliyordum. Neden böyle konuşuyordu, neyi amaçlıyordu bilmiyordum. Kalbim bir maratona çıkmışım gibi delicesine atarken adamın kaşları çatıldı ve eli beline gitti. Ulaş kıpırdadığı an silahlarını ona doğrultacak gibiydiler. Gerçekten beni korumak mı istiyorlardı

"Saçma sapan bir şey yapma. Ver silahı, gidiyoruz biz de," dedi onu ikna etmek ister gibi. Onun gitmesini değil kendileri gideceklerini söylüyorlardı ilk kez. "Bırakalım kız gitsin ya da," dedi.

Ulaş ikna olmuş gibi sırtımdaki elini indirdi. Elimi tuttu ve hiçbir söylemeden karşımızdaki adamın üzerine doğru yürüdü. Hiçbir şey yapmadılar.

"Bir daha," dedi üzerine yürürken adamın. "Peşinde göreyim seni," derken ona omuz atarak geçti yanından. Aralarından geçtik öylece. Kafasını salladı Ulaş öfkeyle. "Bir daha göreyim."

Tüylerim diken diken olmuştu. "Silahı karakola bırakıyorum," dedi arkasına bile bakmadan. "Bakalım kimmişsiniz."

Ulaş ile öylece çekip gitmemize izin verdiler. Şaşkındım. Gerçekten Soykanlar için mi çalışıyorlardı? Neden beni korumak istesinlerdi ki? Nereden anlamıştı Ulaş onlar için çalıştıklarını? Yine birini mi tanımıştı?

Haliç köprüsünde yürürken Ulaş'ın da yüzünde düşünceli bir ifade vardı. Bileğimden tutuyordu hâlâ hafifçe.

"Namlu sana dönük değildi," dedi önüne bakarken. "Sana asla çevirmem."

Söylediği şey daha çok 'sana asla zarar vermem' niteliğinde, ses tonu net ve içten olduğu için kalbim yumuşacık oldu. Kafamı salladım yavaşça. Biliyordum, anlamıştım ama kendisine çevirmesi de hoşuma gitmemişti. Silahları da hiç sevmezdim. Ateş alır, birinin canını yakardı onlar da.

"Biliyorum," diye mırıldandım.

Gözlerime baktı, ona güvendiğimi gördü ve buna anlam veremedi sanki. Ulaş'ın kendisiyle bir kavgası vardı ve bu kavgada kendisiyle düşmandı bir sebepten. Sebebi neydi bilmiyordum ama kendi üstüne fazla gidiyordu sanki.

"Gerçekten beni mi koruyorlar?" diye sordum anlamayarak. "Neyden?"

Yüzünde tatsız bir ifade vardı. "Öyle görünüyor," dedi bundan hiç hoşlanmamış gibi. "Bilmiyorum nedenini."

"Soykanlara çalıştıklarını nereden anladın?" diye sordum bu kez.

"İhtimallerden biriydi. Şansımı denedim."

Ben beni takip eden insanların ailemi öldüren insanlar olmasından endişeliydim ve Ulaş'ın da husumeti vardı bilmediğim bir sebepten. Bu yüzden iki ihtimal vardı takip edilmemizin sebebi olarak. Fakat iki türlü de nasıl birbirimizi bağlıyordu bu durum emin değildim.

Bileğimi bırakıp adımları duraksadı, köprünün ortasında durduk. Sigara paketini çıkardı, dudakları arasına bir sigara yerleştirdi ve zipposunu çıkardığında benimle göz göze geldi. Sigarasını yakmak benim ödevimdi. Bunu bana yaptırmak istemiyor gibi bir bakış vardı yüzünde.

"Sorun değil," diye mırıldadım. Bir adım yaklaştım ona, uzanıp elinde tuttuğu zipposunu aldım. O benim için bugün eline silah almıştı. Birine vurmuştu. Beni korumak istediği içindi. Benim yüzümden darp edilmişti. Onun için bir şey yapmak istiyordum. Kendimi cezalandırmak istiyordum. Eşitlenmek istiyordum. Korkularımı yenmek istiyordum.

"Her ateş aynı ateş değil," diye fısıldadım gözlerine bakarak ve ateşe hiç bakmadan ateşledim çakmağını. Ellerim titreyerek sigarasının ucuna uzattım. Gözlerime bakarak ateşten bir nefes aldı ve o yanmadı. *Ulaş ateşten bir nefes aldı ve sanki, arkasındaki Galata Kulesi yandı ama o yanmadı. Ateşten nefes alan oydu, içi yanan bendim.*

ULAŞ TÜTÜNCÜ

Karakola uğramayı sevmezdim. İşlemleri uzun sürerdi ve çoğu zaman da hiçbir şey gelmezdi ellerinden. Emir kuluydular, bir şey yapılsın denilmeden yapamazlardı. Bir savcı ile de kötü bir anım vardı. Tam bir hayal kırıklığıydı. Nefretim bir an olsun dinmiyordu ona karşı.

Arya yorulmuştu ve gergindi. Avukatlarını aramıştı ama şehir dışındaydı. Yerine şirketten birini göndermişti. Avukatın yapacağı bir şey yoktu aslında ve Arya, yanan evine gittikten sonra olanları anlattığından bu olayla ilgileneceğini söylediğinden bahsetmişti bana. Bu olayı da dahil edeceklerdi muhtemelen. İyi olurdu.

Harun silahın, bağlı olduğu özel güvenlik şirketini ve adamın çalıştığı yeri bulmuştu. Gerçekten Soykanlara çalışıyorlardı. Kenan Çetin, Nil Soykan'ı tanıyordu, belki o anlardı derdini.

Karakolda işimiz bittiğinde bir taksiye bindik. Eve giderken trafik vardı biraz. Taksi şoförüyle laflarken dikiz aynasından Arya'nın uyuyakaldığını gördüm. Yorulmuş ve çok korkmuştu. Günleri korkarak mı geçecekti? Neden peşine takılıyorlardı? Benden ne istiyorlardı? Arya ile olan ilgim neden Soykanları rahatsız ediyordu?

Apartmanın önünde durduğumuzda ücreti ödedim. Arka koltuğun kapısını açtım. Arya bunu fark etmedi. Derin uykusundaydı. Derin bir nefes alıp uzandım ve onu kucakladığımda korkuyla sıçradı. Şaşırdım bu

kadar korkmasına. Hep çok ürkekti ve sebebini anlıyordum artık. Bir şekilde onun da peşinde birilerinin olduğunu düşünüyordu. Bu yüzden bu kadar korkuyordu her seferinde belki de.

Beni görünce gevşedi omuzları. Uykulu bir ifade ile bakarken bana, onu kucakladığım gibi çıkardım arabadan. Binaya girerken uykusu açıldı, eve geldiğimizi anladı. Yanakları kızardı. Çok çabuk utanan biriydi. Teni çabuk kızarıyordu. Soğukta, sıcakta, utandığında hemen kızarıyordu.

"Yürüyebilirim ben," dedi utandığı sesinden bile belli olurken.

Fakat az önce o kadar korkmuştu ki kollarım arasında titrediğini hissedebiliyordum. Elleri kucağında uslu uslu oturuyordu küçük bir kız masumiyetiyle ama küçük kalbi kaçmak isteyen bir kuş gibi kanat çırpıyordu göğsünde, işitiyordum neredeyse. Kalbi çok ürkekti.

Ona cevap vermedim. Sırtımla kapıyı açıp içeri girdim ve yavaşça yere bıraktım onu. Korkmuştu, yorgundu, kafası karışıktı ama bana gülümsedi.

"Teşekkür ederim," dedi içtenlikle.

Kafamı iki yana salladım önemsiz, der gibi. Dudaklarını birbirine bastırıp merdivenlere yürüdü. Birlikte çıktık yukarı. Sağ gözünü ovalarken kaşı acımış gibi yüzünü buruşturdu.

Kapısına gelince gözlerini bana çevirdi bir şey söylemek istiyormuş gibi. Ne diyeceğini bekledim.

"Gelmek," dedi duraksayıp tereddütle gözlerime bakarken, "ister misin?"

Yanakları pembeleşti yine. Elleriyle oynuyordu, gergindi. Kutay'la ya da Bahadır'la konuşurken bu kadar gerilmiyordu. Benimle konuşurken hep bir telaş içindeydi.

"Uykun yok mu?"

Kafasını iki yana salladı. Halbuki yüzünden belliydi uykusu olduğu.

"Uyumak istemiyorum" diye mırıldandı hafifçe omuz silkerek. "Uyursam kâbus göreceğim kesin."

Omuzlarımdaki ağırlık belli etti kendini. Tüm yükünü kalbime vermiş gibi hissettim.

"Hem ders çalışacağım biraz."

Kafamı salladım teklifini kabul ederek. Uzak durmam lazımdı ama o bana böyle bakıp uykudan kaçmak için bahane ararken dönüp

gidemiyordum. Evinin kapısını açtı, girdim içeri. Bana kahve, kendisine kakaolu süt koydu.

Ona cuma günü anlatamadığım dersi anlatmayı teklif ettim, kabul etti. Çalışkan bir öğrenciydi. Hiç sızlandığına şahit olmamıştım. Sızlanacak birine de sahip değildi ama çalışmamak için hiç bahane uydurmuyordu. Üstelik çalışmasına bile gerek yoktu neredeyse. Barajı geçse yeterdi okuması için. Gittiğimiz üniversite onun ailesine aitti. Ücret dahi ödemeden okurdu ama o canla başla çalışıyordu.

Fizik anlatırken uyumamak için çabalasa da yanağını avcuna yasladığı an gözleri kapanıyordu.

"Uyu kız çocuğu," dedim uykulu yüzüne bakarken.

"Uyumak istemiyorum," dedi gözlerini ovalayıp uykusunu dağıtmaya çalışırken.

"Gitmeyeceğim."

Şaşkın gözlerini gözlerime çevirdi.

"İstersen kalırım," diye düzelttim kendimi. "Uykuya dalana kadar."

"Sana bela oluyorum hep," dedi üzgün bir sesle.

Ondan bela olması mümkün değildi. Benim belam ikimize yetiyordu.

Alaylı bir gülümseme oldu yüzümde. "Kahraman istemiyor musun artık?"

"İstiyorum." Gözlerime bakıyordu hep konuşurken. "Ama beni kurtarırken kurtarıcımın zarar görmesini istemiyorum."

Babası yangından ilk onu çıkardığı için üzüldüğünü biliyordum. Ağlatmıştım onu istemeden o gün.

"Kurtarılmak istemek bir içgüdü belki ama kurtarmak bir tercih," dedim üzgün gözlerine bakarken. "Manipülatif biri değilsen başkalarının tercihleri üzerinde bencilce etkin olmaz çoğu zaman."

Onu kurtarmanın kendi tercihim olduğu ilk kez sesli dile getiriyordum ve bakışlarını değiştirmişti bu söylediğim. Sanki kendi içinde bazı şeylere çözüm yolu bazılarına da net bir cevap olmuştu. Gözlerime bakarak derin bir nefes alıp verdi yavaşça. Huzurlu bir gülümseme yayıldı dudaklarına, gözleri parladı hüzünle.

Kollarını bana sarıp başını göğsüme yaslamasını beklemiyordum. Sıkıca sarıldı bana ve bu kalbimin ritminde bir aksaklığa sebebiyet verdi, kaşlarım çatıldı...

"Teşekkür ederim," dedi sesi göğsümde dağılırken. "Bunu duymak çok iyi hissettirdi."

Ona sarılmadım. Saçlarına dokunma istediğimi görmezden geldim. Gülümseyerek benden ayrıldı ve çenesini kaldırdı yüzümü daha iyi görmek isteyerek. Yanakları kızarmıştı utancından ama yine de gözlerimin içine bakıyordu. Bazen meydan okuyordu kendine. Bu onu sevimli yapıyordu.

"Uyursam gitmeyeceksin değil mi?" diye sordu emin olmak isteyerek. "Ben uykuya dalana kadar."

Kafamı salladım. Kafasını salladı.

"Şimdi uyusam olur mu?"

"Olur."

Ayağı kalktı. Ben de ayağa kalktım. Peşinden odasına gittim. Bana olan güveni buruk bir gülümsemeye sebep oldu yüzümde. Saflığı, birinin kötülüğü fark edemeyip zarar göreceğine dair insanı endişelendirecek cinstendi. Başına bir iş gelir diye sokakta tek bırakmak istemediğin küçük kız çocukları gibiydi. Masumiyeti içinde değil, her kelimesinde, yüz ifadesinde, gülümseyişlerinde ve bakışlarındaydı. Yüzünü gökyüzüne çevirişlerinde ve tek başına kendi kendine ettiği sohbetlerindeydi.

Banyoya gitti, eşofmanlarını giymiş olarak döndü. Yatağına girdi, ince yorganını örterken ben de odasındaki koltuğa oturmuştum. Yanakları pembeydi hâlâ. Gece lambası aydınlatıyordu yüzünü.

"Ayıp oluyor böyle değil mi?" dedi içi hiç rahat etmiyormuş gibi. "Ev sahibi olarak seni kendime bakıcı etmemeliyim. Sen koltukta ben yatakta, yakışık almadı."

Yakışık almamak deyimini uzun zamandır duymamıştım. Bu yüzden bu gülümsetti beni elimde olmadan.

Koltukta başımı geriye yatırıp tavana çevirdim gözlerimi. "Alır, merak etme," diye teselli ettim onu.

"Uykun mu var senin de?"

"Ben geceleri geç uyurum."

"Biliyorum," diye fısıldadı. "Sesini duyuyorum."

Odalarımız yan yanaydı, ben de onu duyuyordum. Bina eskiydi.

"Çok konuşmam aslında," dedim ne duyduğunu merak ederek.

"Şarkıya eşlik ediyorsun bazen," diye mırıldandı. "Üzgün şakılar hep."

Yutkundum ama bir şey söylemedim.

"Üzgün şarkılar dinlersen," diye mırıldandı uykuya dalmak üzereyken. "Daha çok üzülürsün. Dinleme."

Sonlara doğru iyice birbirine karışmıştı kelimeleri ama anlamıştım ne dediğini. Uyuyakaldı. O uyurken onu izledim sessizce. *Dinlediklerin değil Arya, dinlerken düşündüklerin üzer seni.*

Güzel yüzüne bakarken yutkundum. Gözlerimi kaçar gibi tavana çevirdim ve onun derin uykuya dalmasını beklerken tavanı izledim. Olanı biteni ve kendi içimde başlayıp biteni düşündüm. Cebimden telefonumu çıkardım daha sonra.

Can Ağabey'e mesaj atmak için parmaklarımı klavye üzerinde gezdirdim yavaşça.

İnsanlar momentum kurallarına uymazlar demiştim.
Kendi tezimi kendim çürüttüm.

#17. BÖLÜM
KELEBEK OL'MA

Ya kelebekler bu zulmü görüp intihar ediyorsa?

Bacaklarımı balkonun demir parmaklarından sarkıtmış ballı süt içiyordum. Güneş doğuyordu. Bir saat önce uyanmıştım, Ulaş yoktu uyandığımda. Bugün seansım olduğu için okula biraz geç gidecektim, izinliydim. Ulaş da gelecekti. Çok minnettardım ona. Tanıştığımızdan beri bana o kadar yardımı dokunmuştu ki dokunduğunu bilmediği şeyler bile çok fazlaydı. Dün kurtarmakla ilgili söyledikleri o kadar iyi gelmişti ki bana. Kendimi artık çok daha iyi hissediyordum.

Sütümü bitirip bardağımı yanıma bıraktım ve yanağımı soğuk parmaklığa yaslayıp Galata Kulesi'ni izledim. Dün Ulaş'ın sigarasını yakarken Galata yanmış gibi hissetmiştim. Tuhaf bir histi. *Birinden hoşlanmak tuhaf bir hismiş.*

Kalbim küt küt atarken bir kapı sesi işittim ve kalbimin ritmi hızlandı. Onu görmüyordum ama balkona çıkanın o olduğunu biliyordum bir şekilde. Yavaşça başımı soluma, ona çevirdim. Yere oturmuştu o da benim gibi. Sırtını parmaklıklara yaslayıp bir dizini kendine çekmiş bir şekilde oturuyordu. Sigarasını yakmıştı çoktan, sessizce içiyordu. Darptan kalan izleri silinmişti yüzünden neredeyse. Morluklar geçmiş, kaşındaki yara neredeyse tamamen kapanmış, parmakları hiç çıkmamı gibi iyileşmişti.

"Uyuyabildin mi?"

"Hım," diye mırıldandım. "Teşekkür ederim."

Bir şey demedi. Sigarasından derin bir nefes çekti içine. "Sekiz gibi çıkarız."

Neden bu kadar erken kalkmıştı? Geç uyuyorum demişti. Uyku mu tutmuyordu onu da benim gibi.

Kafamı salladım hafifçe. "Tamam."

Sigarası bitince kalkıp içeri girdi. Aramızda soğuk bir rüzgâr hissettim nedense. Tam da iyiyiz diye düşünürken böyle olunca üzülüyordum

[illegible]

Titreyen elimle zippoyu sigarasına yaklaştırıp kapağını aşağı çektim. O beni izlerken ben ateşi izledim bu kez. Ateşi ben yaktım ama kimseyi yakmadım. Ulaş ateşten bir nefes aldı. Ateşin yansıdığı gözlerine baktım. Ancak ateşten enfes alan bir adam, ateşten korkan bir kızı kurtarabilirdi. Değil mi? Yalnız ve yalnız o öğretebilirdi ateşten nefes alıp yanmamayı.

Zipponun kapağını kapatıp deri ceketinin cebine geri koydum.

"Her ateş aynı ateş değil," diye mırıldandım.

Gözlerime baktı. Gülümsedim ona. Gözlerini önüne çevirirken onun da dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme gördüm. Gurur duymuştu benimle sanırım.

"Sigaranın tadı var mı?" diye sordum bu üçüncüsü olduğu için merak ederek.

Kafasını salladı sol yan aynaya bakarak yolu kontrol ederken. "Var."

"Merak ettim."

Kaşları çatıldı söylediğim şeyle. Sanırım deneyeceğimi düşünmüş ve tasvip etmemişti bunu.

"Kedinin meraktan öldüğünü bilmiyor musun kız çocuğu?"

Gülümsedim bu söylediğine. "Kedi değilim ki ben."

Bana bir bakış atıp önüne baktı. Trafiğe girdiğimizde neredeyse duracak vaziyete gelmiştik. Dudaklarının arasından çıkardığı sigarayı bana uzattığında şaşırmıştım.

Ucu yanan sigarasına bakıp tekrar ona baktım. İçmek istemiyordum sadece tadını merak etmiştim. İçmeyeceğimi anlayıp kendi dudaklarına götürdü sigarasını.

"Sonuçlarını tahmin edemeyeceğin şeyleri arzulamanın bir anlamı yok. Özellikle gerçekten arzulayıp arzulamadığını dahi bilmiyorsan."

Sigaradan mı bahsediyordu hâlâ emin değildim. Sözünü sigarasıyla birlikte bitirip işaret ve başparmağı arasında tuttuğu sigarayı açık camından dışarı attı.

Hastanenin çatısından aşağı sarkıttığım ayaklarıma bakarken gözyaşlarım düşüyordu pantolonumun üzerine. Boğazım düğümlenmişti, nefes

alamıyordum sanki. Akan gözyaşlarımı titreyen elimle silerken aşağı baktım. Telaşlı bir kalabalık oluşmaya başlamıştı. Derya Hanım'ın odasından kriz geçirerek kaçmıştım ve saklanacak bir yer arayıp burayı bulmuştum. Şimdi beni almaya geliyor olmalıydılar. Kameralara bakıp burada olduğumu anlamaları uzun sürmezdi. Umursamadım. Amacım onlardan değil kendimden kaçabilmekti aslında. Kendi içimden, kafamın içinden, hissettiklerimden kaçabilmek istiyordum.

Bu hastanenin, okuduğum okulun ve muhtemelen okuyacağım okulun sahibiyim. Ama hiçbir şeye sahip değilim. Gözlerimi ince kazağımın koluna silip iç çektim. Hiçbir zaman intihar etmeyi aklımın ucundan geçirmemiş, ölmeyi dilememiştim. Bu hayat bana ailemin bir hediyesiydi, ziyan edemezdim ki. Ama bazı günler çok zor oluyordu. Bazen uyanmak ve gülümsemek zor geliyordu. Yine de hiç intihar etmeyi düşünmemiştim. Şu an oturduğum yerden biraz ileri kayıp veya kendimi ileri doğru serbest bıraksam belki de çektiğim acılar son bulacaktı ama bana verilen hayatı ziyan edecektim. Hem ben cennet ve cehenneme inanan biriydim. Kendimi öldürürsem annem ve babamı bir daha göremezdim ki.

Burnumu çekerek aşağıdaki telaşlı insanlara bakarken mahcup hissettim biraz. Atlamayacaktım halbuki. Korkmalarına gerek yoktu. İç çektim.

Geri çekilip insanları korkutmaya son vermek istediğim sırada nereden geldiğini bilmediğim bir kelebek çıktı karşıma. Buğulu gözlerimle baktım ona. Beyaz, güzel bir kelebekti. Elimi yasladığım betondan kaldırıp içgüdüsel olarak ona dokunmak isteyerek elimi uzattım. Kaçmadı ama ben ona dokunamadan bir anda yağmur çiselemeye başladı. Kanatları ıslanırsa düşerdi. Saklanacağı bir yeri de yoktu. Onu kurtarmak istedim.

Tam ona dokunacakken biri bana arkamdan sarıldığı gibi geri çekti beni. Ne olduğunu anlamadan ayaklarım yere değdi ve omuzlarımdan tutarak kendisine çevirdi. Endişeyle büyüyen gözbebeklerini yüzüme dikti. Ulaş'tı. Gözbebekleri o kadar büyümüştü ki irisleri gözükmüyordu neredeyse. Aklımdan çıkmıştı onun da burada olduğu. Korkutmuş olmalıydım onu da. Kötü bir niyetim yoktu halbuki. Yüksek yerleri severdim, babamı hatırlatırdı. O yüzden çıkmıştım çatıya. Atlamayacaktım ki.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

Kafasını salladı anlıyorum der gibi. "Yapacaksın," dedi sonra bana inanıyormuş gibi bakarak. "Yardım edeceğim sana. İyileşeceksin. Tamamen değil belki, bazı yaraların izi kalır Arya. Ama yapacaksın. Zarar görse de kanatların, yaşayacaksın sen."

İçimdeki endişe, yalnızlık dinip sevgi ederken her hücreme bir adım atıp kollarımı ona sardım. Kalbim küt küt atarken göğüskafesimde yüzümü göğsüne yasladım üzüntüyle.

"Kelebek olacağım," diye mırıldandım boğuk bir sesle. "Söz."

Saçlarıma dokundu sağ eli beni kabul ediyormuş gibi. Mutlu hissetim. Bu bile bir teselliydi benim için, haberi yoktu. Yağmurun altında daha fazla ıslanmasını istemeyerek ayrıldım ondan. Burnumu çekip onunla gitmeden önce arkama baktım. Kelebeği aradı gözlerim. Sonra onu yerde gördüm. İçim acıdı. Yanına gidip diz çöktüm ve yakından bakmak için narince avcuma aldım ama geç kalmıştım. Düştüğünden mi ölmüştü yoksa zamanı dolduğundan mı bilmiyordum. Hiçbir zaman bilemeyecektim.

Avcumda hareketsiz yatan güzel kelebeğe bakarken, "Kelebek ölmüş," diye fısıldadım üzgün bir sesle.

Omuzlarıma ceketini bırakmak için eğildiğinde gözlerine baktım.

Gözyaşımı sildi. "Ama seni yaşatacak."

ULAŞ TÜTÜNCÜ

Arya'nın gözyaşları yağmur damlalarından seçilirken üzgün yüzüne bakmak vicdanımla bir masaya oturup müebbet yemekle eşdeğerdi. Küçük avcunda tuttuğu kelebeğe bakıyordu üzgün bir ifadeyle. Kalbi paramparçaydı ama gülümseyişleri güneş kadar parlaktı.

Bir gülümsese güneş açardı, gülümsemedi.

Onu omuzlarından tutup kaldırdım yerden. Sırılsıklam olmuştuk ikimiz de. Onu yavaşça kucağıma aldım. Kafasını omzuma yaslarken burnunu çekti. Çatıdan inmek için kapıya döndüğümde annemle göz göze geldim. Kapının önünde dolmuş gözleriyle bize bakıyordu. O da korkmuş, endişelenmiş olmalıydı. Fakat yüzündeki o kahrolmuş ifade canımı

sıkmıştı. Arya'nın kim olduğunu belki de artık biliyordu. Şimdilik sadece inmek istiyordum buradan.

Annemin önünden geçip içeri girdim ve merdivenleri inmeye başladım. Sigara içmek için bahçeye çıktığım o kısa sürede bahçede sigara içerken Arya'yı çatıya oturmak üzere duvara tırmandığını görünce aklımı kaybedeceğimi sanmıştım. Atlayacak sanmıştım. Eğer atlasaydı bu kez kaldıramazdım. Kelebeğe uzandığı sırada biraz daha ileri uzansa dengesini kaybedip düşecekti. Bir saniye. Bir saniye daha geç kalsam, kollarımın arasında değildi belki de.

"Özür dilerim Ulaş," diye fısıldadı düşüncelerimi duyuyormuş gibi. "Kimseyi korkutmak istemedim... Nefes almak istedim."

Kafamı salladım anlayışla. Kimsenin o çatıya keyfinden çıkmayacağının farkında olmakla birlikte o çıkış kapısını göremeyişiyle de suçlayamazdım. Arya yalan söyleyen bir kız değildi, öyle gülümserken ölmek istediğini düşünmezdim hiç. *Atlamayacaktım* demişti, inanmıştım. Atlayacak olanın yalanı da olmazdı, bunu da çok iyi biliyordum. Canından vazgeçenin yalanla örteceği kazancı olmazdı.

"Nefes al," diye onayladım onu. "Hep nefes al Arya, ama yükseklerde alma. Düşersin."

"Düşmem," dedi burnunu çekerek. Gözlerini yüzüme çevirdiğini hissettim. Ona baktım elimde olmadan. Gülümsedi bana kızaran gözleriyle. "Kanatlarım var artık."

Kimsenin bir daha kanatlarını yakmasına izin vermeyeceğim kız çocuğu.

Bana gösterdikleri odaya girip onu yatağa bıraktım. Hemşire ve doktorlar onunla ilgilenirlerken geri çekildim. İşlerini yapmalarına müsaade ettim.

Odadan çıktığımda annemle karşılaştım kapıda. Hüzünle gülümsedi bana. Islak saçlarımı geriye yatırdım sıkıntıyla.

"Niye öyle bakıyorsun bana?"

"Nasıl bakıyorum?" diye sordu cebinden çıkardığı mendil ile yüzümü kurularken.

"Böyle," dedim gözlerine bakarak.

Omuz silkti hafifçe. "Duygulandım," dedi üzgün bir sesle. "Arya için çok korktum. İyi ki buradaydın."

Elimi uzatıp yanağını okşadım ve kollarımı ona sardım. O da bana sarılırken saçlarını okşadım annemin.

"Üzme kendini," dedim teselli etmek isteyerek, "atlamayacaktı."

Sırtımı okşadı yavaşça. "Sana değer veriyor," deyince gerildim. Benden ayrılıp yüzüme baktı. Yanağımı okşadı. "Söylediklerine güveniyor, umut ediyor. O ateşten korkuyor ama ona söylediğin cümleyi tekrar ederek ateş yakıyor."

Nereye varacağını merak ederek baktım ona.

"Nedeni ne sence?" diye sordu.

"Kahramanı olarak görüyor beni," dedim.

Gülümsetti bu söylediğim onu. Yanağımdaki eli göğsüme indi. "Her zaman zeki bir çocuktun Ulaş. Ama kafan şurada hiç çalışmadı."

Kaşlarım çatıldı.

"Bir kızın ilk kahramanı babasıdır." Öyleydi. Arya için. "İkinci kahramanı ise -şanslıysa- sevdiği adam..."

Ensemdeki tüylerin ayağa kalktığını hissettiğim ima ettiği şeyle. Gerildim. Bana gülümserken derin bir nefes alıp Arya'nın odasına girdi o da.

Arkasından baktım bir süre. Kapıyı kapattı. Kapıya baktım öylece. Arya'nın beni sevdiğini ima ediyordu ama bunu yapması için tek bir sebebi yokken yapmaması için ortada büyük bir sebebi vardı. Yapmamamız için ciddi bir sebebimiz vardı.

Sigara içmek istiyordum. Kendimi öfkeli hissediyordum ama kime ne ölçüde kestiremiyordum. Birçok şeye öfkeliydim. Binadan çıktım yine. Arya'yı yalnız bırakmazlardı bir süre. Sigara içip çıkacaktım yukarı. Bir süre onu görmesem daha iyi olurdu. Annemin söyledikleri takılmıştı kafama.

Sigarayı yakarken annemin söyledikleri kafamın içindeydi. Arya'nın benim ona söylediğim cümleyi tekrar ederken sigaramı yakışları tam gözlerimin önündeydi. Sigaramı kendim yaktım. Derin bir nefes aldım. "Aklın varsa küçük kelebek," diye mırıldandım kendi kendime dudaklarımdan dumanı azat ederken, "bana âşık olma. Benden sana ateş olur, *can* olmaz."

ARYA ATEŞ

Merdivenin son basamağını da inip hastanenin çıkış kapısına ilerledim hemşire hanımla. Tetkik yapıp, Derya Teyze ile de konuştuktan sonra onu iyi olduğuma ikna etmiştim. İnsanları bu kadar panikletmek istememiştim, mahcup olmuştum epey. Atlamayacaktım zaten. Yaşamak istiyordum ben.

Hâlâ yağmur yağıyordu. Sensörlü kapı açıldığında hafif bir rüzgâr esti yüzüme. İyi hissettim kendimi. Ulaş'ı gördüm, yanında bir adam vardı, ondan epey büyüktü. İkisi de sigara içiyordu.

"İşte orada," diye Ulaş'ı gösterdim.

Derya Teyze sıkı sıkı tembihlemişti onu Ulaş'ın yanına gittiğimden emin olmak için.

İyi çalışmalar dileyip teşekkür ettim ve Ulaş'ın yanına adımladım doğruca. Onlardan birkaç adım uzakta durdum konuşmalarını bölmek istemeyerek. Nemli saçlarım tekrar ıslanırken yağmurun altında Ulaş beni fark etti. Konuştuğu adamın da bakışları bana döndü ilgiyle. Ulaş ile benziyorlardı biraz. Ama en çok Derya Teyze'ye benziyordu adam.

Nazikçe gülümsedim ona. O da bana gülümsedi içtenlikle. Sigarasını söndürüp çöpe atarken tamamen bana dönüp elini uzattı. Üzerindeki kıyafete bakılırsa doktordu sanırım.

"Savaş ben," dedi ben elini tutmak için uzanırken. "Ulaş'ın abisiyim."

"Arya," diye tanıttım kendimi. Bir anlığına gerildi sanki ama gülümsemesi yüzünden silinmedi.

"Memnun oldum."

"Ben de," dedim.

Ellerimiz ayrılırken Ulaş'a baktım. Abisiyle vedalaştı kısaca. Sonra birlikte otoparka ilerledik. Hareketli ve beklenmedik bir gün olmuştu. Okula da gidemezdim bu saatten sonra, keyfim yoktu.

Otoparka giderken başımı kaldırıp çatısına baktım hastanenin. Kelebeği kurtarmak isterken düşsem, ölürdüm değil mi muhtemelen? Yazık

olurdu. Canım babam ve canım annem yaşamamı isterdi çünkü. Bulutlara gitmenin vakti değildi şimdi. Yapmak istediğim çok şey vardı.

Yol boyunca hiç konuşmadık. Eve gidip uyumak istiyordum bir an önce. Uykum gelmişti. Ağladığım içindi belki de. Başımı koltuğa yaslamış dışarıyı izlerken Ulaş'ın söylediklerini düşündüm. Artık bir kelebektim. Her saniye benim için önemliydi. Her günüm çok önemliydi. Kelebekler için biraz bile çok önemlidir.

Ulaş arabayı otoparka park ettikten sonra birlikte apartmana yürüdük. Apartmanın önünde bir kız vardı, birini bekliyordu sanki. Ulaş'ı görünce gülümsemiş ona sarılmıştı rahatça. Fakat benim karnımda ağrıya sebep olan Ulaş'ın da ona sarılması olmuştu. Birbirlerine hal hatır sorarlarken samimi oluşlarını kıskandım biraz.

Yüzüm düştü, zaten çok zor bir gündü bugün. Moralim bozuktu, kriz geçirmiş insanları korkutmuştum. Bir de kurtarmak istediğim kelebek ölmüş, onun ömrünü üzerime almıştım. Koca bir yüktü bu.

Onları yalnız bırakmak isteyerek iyi akşamlar diledim nezaketen ve Ulaş'ı beklemeden apartmana girdim. Somurtarak merdivenleri basamakları döve döve çıktım ama alt komşumuz kızar diye hızla çıktım yukarı kata.

Kapımı açıp içeri girdiğimde ilk iş üzerimi değiştirip yıkanmak ardından kendimi yatağıma bırakmak olmuştu. Gözlerimi kapattım anında uykuya dalmak isteyerek ama karın ağrım yerli yerindeydi. Uyumak için çabalarken bina içinde yankı eden topuklu ayakkabı sesini işittim önce istemeye istemeye. Sonra da karşı dairenin kapısının açılıp kapanma sesini...

Uzanıp Koca Göz'e sarıldım yorganımın altına girerek. "Kötü bir his var içimde," diye mırıldandım ona. "Kalbimin bulanması gibi bir his," diye tanımlamaya başladım. Kalbim bir kere kussa içindekileri rahatlardım belki. "Bu his şey gibi," diye mırıldandım itiraf etmekten utandığımdan yüzümü ona gömerek. "Babamın ağaçlarını severken hissettiğim gibi bir his."

Uyandığımda saat gece on ikiye geliyordu. Epey uyumuş ama ter içinde kalmıştım. Sanırım kâbus görmüştüm ama hatırlamıyordum şimdi. Bu iyi bir şeydi. Yatağımda oturur pozisyona gelip gece lambamı yaktım ve telefonuma uzandım. Deniz'den bir sürü mesaj gelmişti.

Bugün neden gelmedin okula?

Geç geleceğim demiştin ama tüm gün yoktun T-T

Bir şey mi oldu?

Hasta mısın?

Bir şey mi ilgili?

Kızıyor size ya??

Deniz de anlatmıyor???

O aptal sana açıldı da ret mi ettin?

o salak başka birini seviyor?????

Mesajı gördüğün gibi dön bana mutlaka.

Yarın da okulu asacaksan ben de asarım.

Bana vakit ayır.

Ayrıntıya gidelim mi?

Seni özledim.

Aaaaaaa.

Deniz'in mesajları beni gülümsetirken aynı zamanda hüzünlendirmişti de. Ona haber vermeyi unutmuş ve ok fazla şey saklamıştım ondan. Kendimi kötü bir arkadaş gibi hissediyordum.

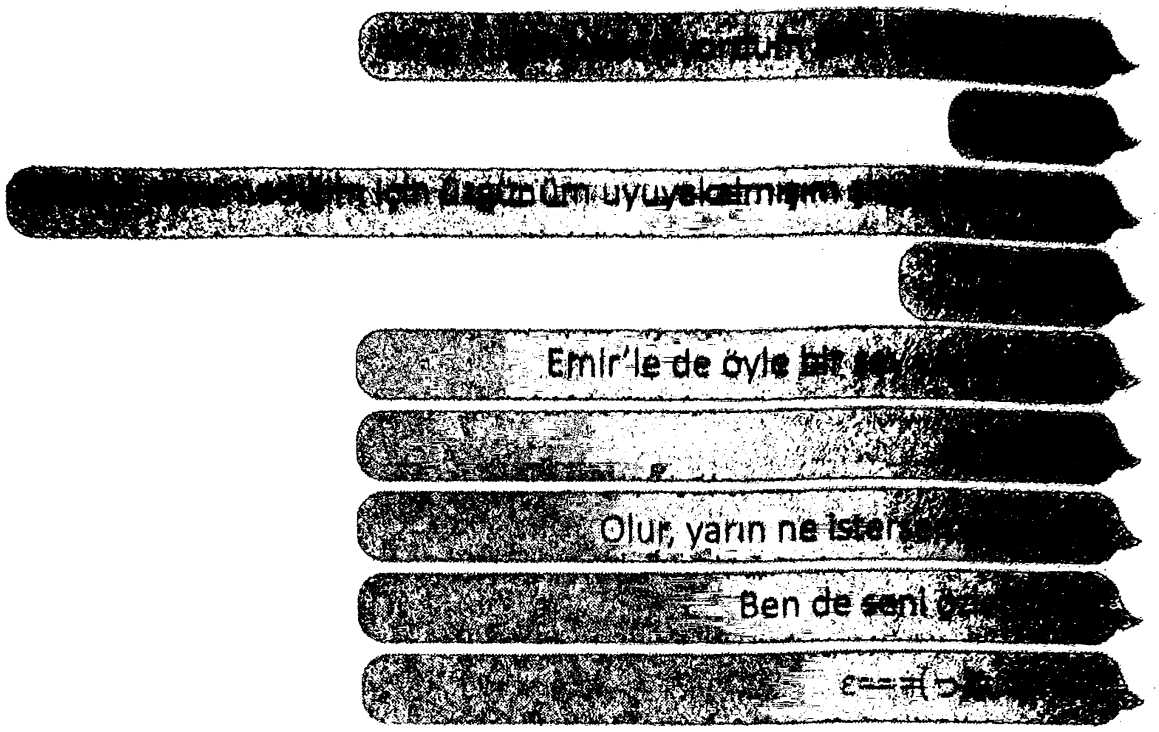

Gülümseyerek mesajlarını yanıtladıktan sonra sıcak bir duşa girdim. Saçlarımı kuruttuktan sonra sıkıca giyinip balkona çıktım Koca Gözle birlikte. Kollarımı ona sarıp pufumda otururken başımı demir parmaklıklara yasladım ve sevdiğim bir şarkıyı mırıldanmaya başladım.

Saat biri biraz geçerken Ulaş çıplak ayaklarıyla balkona çıktı. Belli saatlerde çıkıyordu hep. İstediğim zaman balkonda yakalardım onu. Göz göze geldik. Sigarasını kendisi yaktı sırtını bana dönerek, ateşi görmemi istemiyormuş gibi. Bu beni gülümsetti hafifçe.

Sonra yere oturdu. Keşke ceket giyseydi üzerine, üşürdü. Sessiz sessiz oturduk öylece. Sigarasını içti bir süre. Sonra parmakları arasındaki zippoyu yaktı. İçim titredi hafifçe.

"Kelebekler ateşe uçarsa dayanamaz, ölürler," dediğinde ateşe bakıyordum.

Tüylerim ürperdi. Yanmışım gibi hissettim.

"Sen kelebeksen ben ateşim."

Üzüldüm bu söylediğine. Ona yaklaşmamam gerektiğini mi söylüyordu. Utandım biraz. Ondan hoşlandığımı anlamış mıydı yoksa?

"Kelebekler hep ateşe uçar ama," diye mırıldandım mutsuz bir sesle.

Zipposunu kapattı. Onun da keyfi yok gibiydi bu gece. Benim yüzümden miydi?

"Gerekmedikçe bakma olduğu yere." *Yani... Sana bakmayayım mı Ulaş?* "Ateş uzaktan yolunu aydınlatır, ısıtır ama çok yaklaşırsan yakar."

Neden beni uzaklaştırıyorsun ki? Zaten çok yakın değiliz, böyle kalsak olmaz mı Ulaş?

Balkonlarımızda sessizce o sigarasını bitirene kadar oturduk. O sigarasını içti ben de onun istediği gibi bugün son kez uzun uzun ona baktım. Kelebek olacağıma söz vermiştim, olacaktım. İstemiyorsa ateşe bakmazdım ama unuttuğu bir şey vardı. Ben ateşin bir parçasıydım. Ne kadar istersem isteyeyim uzak kalamayacaktım. Eninde sonunda yanacaktım bir şekilde.

O an bir farkındalıkla tuhaf hissettim kendime. Çünkü ateşin o olduğunu düşündüğümden bu yana yanmak kelimesi de düşüncesi de o kadarda korkunç gelmemişti. Ne oluyordu bana böyle? Kelebek, onu yakacak olan ateşe âşık olur muydu? Aşk böyle bir şey mi?

Ulaş sigarası bittiğinde içeri girmiş beni arkasında bırakmıştı. Boğazıma oturan yumruyu aşağı indirmeye çalıştım. O... Benim ateşimdi. Ona bakarsam ona doğru uçacaktım. Haklıydı bir konuda. Ona ne zaman baksam ona çekiliyor gibi hissediyordum. Ama neden beni yakacağını düşünüyordu? Neden ben ateşim demişti? Neden ateş olmayı seçmişti? Güneş olabilirdi halbuki...

Soğuk hava tüylerimi diken diken ederken kıpırdamadım. Soğuk hava bana iyi hissettirirdi genelde. Ama şimdi hiç işe yaramıyordu? İnce pijamamın üzerinde düşen damla ile gözlerimi kırpıştırdım. Ağlamak istememiştim halbuki. Sorun değildi. Zaten karşılık da beklemiyordum. Ama reddedilmiş gibi hissetmek üzücüydü. Artık gönlümce bakamayacaktım bile ona.

Yanaklarımı ıslatan bir iki damla gözyaşı soğuk rüzgârla kururken burnumu çektim.

"Seni özledim babacım," diye mırıldandım Koca Göz'ü bacaklarım ve gövdem arasında sıkıştırıp bacaklarıma sarılmışken. "Birine çarptım yine ve yine ağlattılar beni. Sen olsaydın yine barıştırdın bizi." Burnumu çekip yanağımı dizlerime yasladım. "Ulaşlar beni hiç sevmiyor bence."

ULAŞ TÜTÜNCÜ

Projem üzerinde çalışıyordum. Kafamı tamamen bununla meşgul etmek istiyordum ama hayat, benimle aynı fikirle değildi. Tuttuğum elimde kalıyordu sanki. Silikon tabancası vardı elimde. Baskı uyguluyor ama bir türlü içinden silikonu çıkaramıyordum. Yine sıkışmış ya da mekanizması bozulmuştu. Sinirle daha çok baskı uyguladığımda yayın mekanizmasının kırıldığını elim boşa çıkınca anladım ve dayanamayıp bir küfür savurdum. Öfkeyle fırlattım elimdekini odanın bir köşesine. Derin bir nefes alarak elimi saçlarımdan geçirdim ve sırtımı duvara yasladım.

Arya'nın ben balkondan çıktıktan sonra söyledikleri kafamın içinde dönüp durdu. Beni hatırlıyor ama onu ağlatan çocuğun ben olduğumu henüz bilmiyordu. Ulaşlarla anlaşamadığını onu sevmediğimi düşünüyordu ama tek bir Ulaş tanıyordu aslında. Birbirinden farklı iki Ulaş tanıyordu ve küçük çocuk aslında onu sevmişti. *Bense... Neyse.*

Odamın kapısı açıldığında bakışlarımı soluma, kapıya çevirdim gözlerimi çevirerek. Argun'du. Sesten ötürü gelmişti muhtemelen.

"İyi misin?" diye sordu merakla bana bakarken. "O ses neydi öyle?"

"Silikon tabancası kırıldı," diye açıkladım kısaca. "Ses için kusura bakma."

Kafasını anlayışla sallarken odama girip çizim masamın sandalyesine oturdu. "Lazımsa garajdan alıp geleyim mi?"

Kafamı iki yana salladım. "Yok, eyvallah. Bahadır'dan alırım."

"Niye sıkkın canın?"

Yüzümü sıvazladım. Gözlerim kurumuştu. "Aynı şeyler."

"Değil gibi," dedi yüzüme bakarken. Bir şey demedim. Derin bir nefes aldı. "Can Ağabey aradı. Dün açmamışsın telefonunu. Seni mutlaka görmek istiyormuş."

Kafamı salladım. Dün sabah Arya aklımı almıştı; ne aramasına dönebilmiştim ne de canım başka bir şey yapmak istemişti. Önceki gün attığım mesajı konuşmak için aramıştı büyük bir ihtimal ama ben o konuyu da hiç konuşmak istemiyordum.

"Konu nedir?"

"Havadan sudan," dedim Argun'a bile açılmak istemeyerek. "Dertleşmedik ne zamandır."

Oturduğum yerden kalktım üzerimi değiştirmek için. Bir saate kalmaz kafeyi açardı Can Ağabey.

"Kafede değildir bu saatte," dedi. "Direkt mezarlığa uğra. Günü geldi."

Günü gelmişti. Tarihleri bile karıştırıyordum artık. Dolabımın kulpunu sıktım avcumda.

"Eyvallah," dedim hatırlattığı için.

"Eyvallah bizden," diyerek kalktı sandalyeden. "Okulda görüşürüz?"

Kafamı salladım. "Görüşürüz."

Elini kaldırıp vedalaştı benimle ve çıktı odamdan. Bir süre boş gözlerle kıyafetlerime baktım. Bugün ayın sekiziydi. Her ayın sekizi Can Ağabey onu ziyarete giderdi. Sıkıntıyla bir nefes alıp siyah balıkçı yaka ince bir kazak, siyah bir pantolon çıkardım. Üzerime deri ceketimi de giyip ellerimle saçlarıma gelişi güzel şekil vererek komodine ilerledim. Parfüm sıkıp, kolsaatimi ve telefonumu yanıma alıp çıktım odamdan.

Karaköy'e inip otobüsle önce Beşiktaş'a oradan da başka bir otobüsle Aşiyan Mezarlığı'na gittim. Birkaç dakika mezarlığın kapısında bekledim. On bir yaşımdan beri mezarlıklarla aram iyi sayılırdı ama her seferinde kapısından içeri girmeden önce duraksıyordum. Derin bir nefes alıp girdim içeri.

Bildiğim yollarını yürüdüm mezarlığın. Sonra Can Ağabey'i gördüm uzaktan. Mavi gözleri, yüzü kızarmıştı ağladığından. Öylece mezar taşına bakıyordu, sırtı ise denize dönüktü. Küçük yaşımdan beri tanışıyordum Can Ağabey'le. Canan Abla ile annem hastaneden arkadaşlardı, haliyle Can Ağabey'le de arkadaştı. Ben on beş yaşlarımdayken Canan Abla'ya meme kanseri teşhisi koyulmuştu. Can Ağabey elinde avcunda ne varsa hepsini doktorların önüne sermişti ama fayda etmemişti hiçbir tedavi. Beni birlikte askere uğurlamışlardı. Kendinden çok bana dua ederdi. Askerden döndükten üç ay sonra yoğun bakıma kaldırılmıştı ve oradan bir daha çıkamamıştı. Hayat bizden bir sevdiğimizi, Can Ağabey'den de canını almıştı.

Annem ile babam boşandıklarında da babam şüpheli duruma düştüğünde de hep yanımızda olmuşlardı. Canan Abla öz teyzem gibiydi. Acısı ise hâlâ tazeydi.

Can Ağabey'in yanına vardığımda kızaran gözlerini bana çevirip selam verdi başıyla. Ben de onu selamlayıp yavaşça Canan Abla'nın mezarının yanına iliştim.

"Ben de senden bahsediyordum Can'ıma," dedi burukça gülümseyip.

İkimiz de sustuk bir süre. Canan Abla Can Ağabey'e 'canım' derdi hep. Can Ağabey'de de ağız alışkanlığı olmuştu bu. Karısına canım derdi. Ne zaman Can Ağabey'e gönül koysa kalbimi kırıyorsun demez; canımı kırıyorsun derdi. Onun kalbi Can Ağabey'den ibaretti. O öldüğünde "Canım kırıldı be Ulaş. Ben ne yapacağım şimdi?" demişti Can Ağabey bana.

"Yaşa ağabey," demiştim cılız bir teselliyle. "Canan Ablam da ye, iç, hayatını yaşa isterdi."

Onaylamıştı beni Can Ağabey ağlayarak. Bir sene sonra da Can Kırığı'nı açmıştı. Yedirmek, içirmek istemişti insanları Canan Abla'nın hatırına.

"Niye buraya defnedildi Canan biliyor musun?" diye sorduğunda gözlerimi ona çevirdim.

Bunu hepimiz merak etmiştik ama Can Ağabey'in canı tekrar kırılmasın diye sormamıştık. Evine biraz uzaktı burası ama özellikle burası olsun istemişti. Evinden çıkıyor, arabasını almadan, iki saat yürüyerek buraya geliyordu.

"Neden ağabey?" diye sordum. Sesim çatallaşmıştı.

Gülümseyip gözlerini sildi "Bizim üniversitemize çok yakın, Boğaziçi'ne. Bazen gelirdik buraya. Dalga geçerdi kendiyle. Bebekken buraya bırakılmış. Buranın nöbetçisi bulmuş Canan'ı, yetimhaneye götürmüş. Hep, "Gözlerimi burada açtım. Gözlerimi kapattığımda da burada olmak istiyorum. Burada sevdiğim şairlerle seni bekleyip sana şiirler yazarım canım," derdi. Hep kızardım ona. Dinlemedi yine beni. Ben de onu buraya getirdim mecburen. Bana şiir yazıyordur şimdi."

Kalbim acırken gözlerimi denize çevirdim. Manzarası güzel olabilirdi, zira mezarlıktan bakılmıyor olsaydı.

Birkaç saat kaldık orada. Can Ağabey konuştu hep. Arada sustu sadece. Sonra ayaklandı, mezar taşını öptü ve omzuma dokundu. Önden giderken ben de Canan Abla ile vedalaştım ve peşine takıldım

Can Ağabey'in. Mezarlıktan çıkıp yürüdük. İkimiz de konuşmadık bir süre.

"Dün aradım açmadın," dediğinde sesi düzelmişti. Kafamı salladım "Arya ile ilgilenmek zorunda kaldım. Açamadım kusura bakma."

Adını söylediğimde gülümseme oluştu. "Kendi tezimi çürüttüm demişsin mesajda." Yüzü keyifle aydınlandı. Az önce ağlayan o değildi sanki. Anı, cananı için yaşardı. "Seviyor musun onu?"

İçimde yabancı bir hisle sarıp sarmalanırken içimdeki kemiklerim sızladı.

"Hayır," dedim keyifsizce. Yapamam. Yapmamalıyım. Yapmamam lazım. "Anlatırım oturunca."

"Oturalım tabii," derken bir taksi çevirdi tek bir işaretinde.

Önümüzde duran taksiye bindik. Can Kırığı'na sürdü taksi. Yarım saat sonra Can Kırığı'ndaydık.

Can Kırığı'na girdik. En arkadaki masalardan birine oturduk karşılıklı. Sabah yarı zamanlı çalışan garsonlardan biri gelip sipariş aldı bizden. Can Ağabey sabırsızlıkla bakarken derin bir nefes verdim.

"Bahsettiğim şey hoşlanma değil," dedim. Daha farklı bir şey bu. "Hoşlanma nedir biliyorum. Sevgilim oldu daha önce biliyorsun."

"Ona hoşlanmaz demezdim ben," diye araya bir yorum iliştirdi. Aslı'dan pek hoşlanmazdı o da annem gibi. İlgisinden hoşlandığım ve onu üzmemek için onunla sevgili olduğumu söylemişti bir keresinde. İnkâr edebilmek adına kıyaslayabileceğim bir ilişkim yoktu. Hoşlanmamıştım da birinden daha önce. Arya'ya karşı hissettiğim şey korumacılıktan ibaret olmalıydı. Elbette farklı olacaktı, o kıza karşı büyük bir vicdan azabı taşıyordum üzerimde.

"Bu farklı," dedim sıkıntıyla masaya bakarken. "Korumacılıktır belki de. Başı ne zaman belaya girse yanında buluyorum kendimi. Sanki bir şekilde ben oralardayken başı belada oluyor ve ben kendimi elini tutmuş koşarken buluyorum."

Dudakları kıvrıldı hafifçe, buruk bir ifade vardı yüzünde. Arya Ateş. Benim tabumdu. Yasaklım, korumam gerekendi. Ondan hoşlanmak kendime değil yalnızca, ona karşı büyük bencillikti.

"Onu korumak istediğini söylememiş miydin? O kadar içten istemişsin ki Allah hep önüne çıkarmış."

"Bilmiyorum. Belki de öyle..."

"Canını ne sıkıyor o zaman Ulaş?" diye sordu anlayışlı bir sesle. "Sevmiyorsan, sorun ne?"

"Sevmiyorum," dedim üstüne basa basa. Bana gülümseyişlerinin görüntüsü bir bir aklıma düştü o an. Vicdanım kalbimi avuçları arasında ezdi. *Sevmem abi.*

"Sevmek suç değil Ulaş. Niye seni suçluyormuşum gibi bakıyorsun?"

"Öyle," dedim öfkeli hissederek. "Gözlerinin bakamadığım biri o benim. O her bana güvenip, gülümsediğinde altında eziliyorum."

Kaşları çatıldı ama hiçbir şey söylemedi. İçimi dökmemi bekledi. Yapmadım. İç dökecek bir şey yoktu. Kendine gel Ulaş. Bu sen değilsin oğlum.

"Tezinin çürümesinin sebebi onu sevmen değil, kendini onun yanında buluyor olman. Canının sıkılmasının sebebi de onun sana güvenmesi ve gülümsemesi mi yani?"

Kafamı salladım. "Aynen öyle."

"Ondan kaçma o zaman," dedi gözlerimin içine bakarak.

"Olmaz," diye itiraz ettim.

"Neden?"

Bakma dedim, şimdi yüzümü ona dönemem.

"O beni seviyor galiba." Her kelime boğazıma oturdu. "Hayatını mahvedecek bu onun. Şimdi kaçmayı bırakırsam, umutlanır. Göz göre göre canının yanmasına çanak tutup korumak istediğimi söyleyebilir miyim?"

"Ortada kesin bir şey varmış ve bu senin suçunmuş gibi konuşuyorsun yine."

"Suçsuz olan kaçmaz," dedim mavi gözlerine hırsla bakarken.

"Sen niye kaçıyorsun o zaman Ulaş?"

"Suçluyum çünkü," dedim sesimi biraz yükselterek öfkeyle. Öfkem ona değildi, babamaydı. O da biliyordu ama kendimi suçlamamdan herkes nefret ediyordu. Elimde değildi. Babam katildi benim. Eğer susmamış olsaydım belki de olmayacaktı. Belki de bir şeyler yapabilirdim. Yapmamıştım. Ailem dağılmasın diye başka bir ailenin sonsuza kadar

dağılmasına sebep olmuştum belki de. Bu ihtimallerin pişmanlığını ömür boyu omuzlarımda taşıyacaktım.

"Bağırmak istemedim," dedim mahcup hissederek. "Kusura bakma ağabey. Kızdığım sen değilsin."

"Ziyanı yok," dedi keyifsiz bir sesle. "Keşke her duygundaki adaletini kendi üzerinde de uygulayıp payın olmayan nefreti kendi kefene koymasan."

Bir şey demedim. Arya kim olduğumu bilse yüzüme bakmazdı benim. Sevsin istemiyordum beni. Onu sevmediğimi düşünmesi yeterli değildi, karşılıksız bile sevmesin beni. Gerçekler bir gün gün yüzüne çıkar. O gerçekler gün yüzüne çıktığında benim kim olduğumu öğrendiğinde Arya yüzünü gökyüzüne dönmeyecek. Alay eder gibi ona yardım ettiğimi düşünecek. Vicdanımı rahatlatmak için ona yardım ederken sustuğumu düşünecek. Üçkâğıtçının biri olduğumu düşünecek ve ben bunların hiçbirine karşı çıkamayacağım.

"Değil sevmek, o bana karşılıksız olsa dahi sevgi beslesin istemiyorum."

Yüzünde üzgün bir ifade vardı. "Tam tersi olsaydı," dedi gözlerime bakarak. "Şartlar tam tersi olsaydı. Senin yerinde o olsaydı. Suçlar mıydın onu Ulaş?"

Afalladım bu sorusu karşısında. Neden afalladım? Suçlamam gerekmez miydi? Dokuz yaşındaki o kız korktuğu için kızabilir miydim? "Bilmiyorum."

"Yapamazdın bence," dedi.

Dişlerimi sıktım. Ama o Arya yapardı. Arya bana yapardı. "Kalbi o kadar yükü kaldırmaz onun. Kimse kimseyi o kadar sevemez ağabey. Kimse annesini babasını elinden alan adamın oğlunu bunca şeye rağmen sevemez. Kimse o kadar affedici olamaz. Çok zor."

Kafasını salladı. "Zor," diye onayladı beni. "Ama aşk nedir bilmediğinden kolaydır öyle aforizma üflemesi, asıp kesmesi, rest çekmesi. Sen âşık ol da gör yüce gönüllüğü."

"Aşk istemiyorum ben." Gözlerine bakıyordum hâlâ. "İntikam istiyorum."

"Sen istediğinde gelip istemediğinden bekleyecek bir şey değil aşk."

"İntikamımı alana kadar beklemek zorunda," diye direttim. Kendime söz geçirmek istiyordum aslında daha çok. "Onu sevsem de o

bana yüce gönüllülük gösterse de ben intikamımı almadan ona gidemem."

"Arya'ya âşık olacaksın ve o da yüce gönüllülük edip seni kabul edecek. Her şeye rağmen aşkla bakacak sana ve sen ikinize de hiçbir faydası olmayan bir intikam uğruna yüzünü ona dönmeyeceksin, tek bir kelimeni bile esirgeyeceksin ondan ve bu şekilde yaşayabileceğini düşüneceksin. Her sırtını dönüşün senin için batacak Ulaş. En çok senin içine işleyecek bu, garantisini veririm. Bu şekilde en fazla üç ay daha yaşarsın."

Yüzümde acı bir gülümseme oluştu. "İntikamımı üç ay içinde almaya çalışırım o zaman. Madem çaresi yanımda olacak..."

"Elinden kaçırmazsan," dedi gözlerimin içine baka baka.

İçimde yabancısı olduğum bir his vardı. Anlamlandıramadım, yaşadığım hiçbir duyguya benzemiyordu ama canımı sıkmıştı.

"Kaçsın," dedim ama ilk kez sarf ettiğim bu kelimelerin güvenilirliğinden şüpheliydim. "Hayatı kelebeğin ömrü gibi pamuk ipliğine bağlı bir kız zaten. Uçsun, çiçeklere konsun, ateşe bakmasın."

"Öyle diyorsan," dedi kabul ederek.

Çaylarımız geldi. Mavi gözlerini uzaklara dikti sonra bana çevirdi tekrar. Yüzünde buruk bir gülümseme vardı.

"Dört kelebeğin hikâyesini biliyor musun?"

Cevapsız kaldım. Bilmediğimi anladı ve anlatmaya başladı.

"Dört kelebek ateşin sırrını çözmek için bir araya toplanmışlar. Birinci kelebek ateşin etrafından dolanıp gelmiş. Ateşin sırrını çözdüm, o ışık saçar demiş. İkna olmamışlar. İkinci kelebek biraz daha yaklaşarak bir tur atmış. Geri dönmüş. Ateşin sırrını çözdüm demiş, ateş ısı verendir. İkna olmamışlar. Üçüncü kelebek daha çok yaklaşmış ateşe, kanatları yanacakmış neredeyse. Geri dönmüş. Ateşin sırrını çözdüm demiş, ateş yakandır. Hepsi korkmuşlar ama dördüncü kelebek ikna olmamış. Ateşin etrafında dönmeye başlamış, her dönüşünde daha çok yaklaşmış. Ateş ışıkmış, dönmüş, ateş ısıtanmış, dönmüş, ateş yakanmış ama ikna olmamış. Ateşin içine girmiş kelebek ve o an ateşin tüm sırrını çözmüş ama diğerlerine söyleyememiş. Ateş aslında aşkmış. Aşk yol gösteren, ısıtan, kontrolü kaybedersen yakan ama özünü görmek için teslim olman gerekenmiş. Ateşin sırrını bir tek dördüncü kelebek cesaretiyle çözmüş."

Boğazıma dizildi her söylediği.

"Ama kelebek ölmüş," dedim keyifsiz bir sesle.

"Belki kavuşmak demek daha mantıklı olur."

Yutkundum. "Yaşasın isterim."

"Yaşat o zaman," diye onayladı beni. "O yaşıyorken, yaşa Ulaş. Bak bana. Ben alması gerekene iyi bir örneğim."

Tüylerim diken diken oldu.

"Sevmiyorsan sözüm yok, hatırla gönül verilmez kimseye. Ama seviyorsan onu, o da seni seviyorsa sırtını dönüp üzme kelebeğini. Saniyelerinden çalarsın. Saniye dediğime bakma Ulaş, kelebekler için saniye ne kadar önemlidir bilemezsin."

O an Arya'yı düşündüm. Ufak avcunun içinde ölen kelebeğe ağlayarak bakarken bana artık düşmem diyerek gülümseyişi tazeydi zihnimde. Kalbimde bir kelebek etkisi yarattı bu, ritmimi bozdu. *Bir kelebek, kanat çırpmıştı sanki hayatımın tam ortasında ve tüm düzenimi altüst etmişti.*

ARYA ATEŞ

Deniz'le sözleştiğimiz gibi okula gitmemiş alışveriş merkezine gitmek için buluşmuştuk. Metroya yürürken sınav sonuçlarımızdan, okuldan bahsettik. Deniz, Erim'den bahsetti yine tatlı tatlı. Artık onu daha iyi anlıyordum. Ona Ulaş'ı anlatmak istiyordum ama hem çok utanıyordum hem de olayların nasıl geliştiğini anlatamazdım. Endişelenirdi. Bu yüzden gülümseyerek dinliyor içtenlikle hislerini onaylıyordum.

Ben anlatmaktan kaçsam da bir şekilde konu Ulaş'a geldi. Üzüldüm biraz; ben onun gibi rahat rahat sevdiğim kişiye bakamazdım. *Bakma* demişti çünkü.

"Ulaş deyince bir yüzün düştü sanki," dedi Deniz mavi meraklı gözlerini yüzümde gezdirirken. "Bir şey mi oldu?"

Yanaklarım ısındı, dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Ay ne oluyor?" dedi heyecanla. "Kızardın." İşaretparmağıyla yanağımı dürtükledi yavaşça.

"Sanırım," diye mırıldandım, "ondan biraz hoşlanıyorum."

Biraz değildi. İhtimal de değildi. Ondan düpedüz hoşlanıyordum ama itiraf etmesi kolay değildi. Özellikle de istenmiyorsa.

"Sen ciddi misin?" dedi gözleri parlak parlak bakarken. "Ay çok tatlı bir şey bu."

Utanarak yüzümü çevirdim. "Böyle yaparsan anlatmam."

"Tamam tamam," dedi hemen. "Anlat ama. Ya da dur. Can Kırığı'na gidince anlatırsın!" dedi ve beni metronun tam tersi yönüne çevirdi.

"E alışveriş?" diye sordum şaşkınca.

"Sonra yaparız bu daha önemli," dedi heyecanla.

Gülümsetti bu heyecanı beni. Ona ayak uydurdum. Otobüse binip soluğu Can Kırığı'nda aldık.

Bir masaya geçerken gözlerim sanki aradığı oymuş gibi gidip Ulaş'ı buldu. Göz göze geldik, Can Ağabey'le oturuyorlardı. Gözlerine bakarken hem çok üzgün hem de çok mutlu hissettim kendimi ama söylediklerini hatırlayıp onu rahatsız eder diye gözlerimi çevirdim hemen. Sevmek böyle bir şey mi?

"Ulaş da burada," dedi fısıltıyla Deniz.

Kafamı salladım otururken. "Buradaki herkes tanıdık," diye mırıldandım çekinerek. "Anlatamam ki."

Gülümsedi. "X kişisi diye bahsedebiliriz."

Yanaklarımı şişirdim sıkıntıyla. Sipariş verdik. Muzlu sütümü içip kurabiye yerken Deniz merakla beni izliyordu.

"Ne diyeceğimi bilmiyorum ki," dedim gerçekten bilemeyerek. "Yani sürekli bir şekilde yan yana geldik ve bana çok yardımı dokundu birçok konuda. Çok iyi biri, nazik ve düşünceli."

Deniz ne demek istediğimi anlayarak dudaklarında pipeti varken başını aşağı yukarı sallıyordu sessizce dinleyerek.

"Aranızda bir şey geçti mi peki? Ne bileyim? O ne düşünüyor sence? Sevdiği biri falan var mı? Çok kapalı kutu biri."

Kafamı salladım onaylayarak. Ulaş gerçekten kapalı kutu gibiydi.

"Sevdiği biri var mı bilmiyorum ama onu seven bir sürü kadın var," dedim surat asarak elimde olmadan. "Ona takıntılı olan bir kadın var. Burcu da onu seviyor."

Kafasını salladı. "Burcu'yu bilmeyen yoktur herhalde."

Merakla baktım yüzüne. "Neden öyle dedin?"

"Ben lise birinci sınıftayken Ulaşlar lise sondu ya, oradan biliyorum. Ulaş ve Aslı sevgiliydiler o zaman. Burcu ve Aslı çok yakın arkadaşlardı ve söylenenlere göre onun yüzünden ayrılmışlardı. Aslı sonra Bursa'da okul kazanmış, Burcu da o gidince daha çok belli etmiş ilgisini. Ama Aslı okulunu dondurmuş sanırım, geçen gün görmüştüm."

Aslı neden dönmüştü ki geri? Ya barışırlarsa? Önemi yoktu aslında. Ulaş mutlu olsun isterdim. Zorla bir kalbe girilmez çünkü. Sevgi onun mutluluğu da olabilirdi.

"Burcu sana bir şey mi dedi?" diye sordu şüpheyle Deniz.

"Nereden bildin?" diye sordum şaşırarak.

"Zorba bir tip," dedi. "Bir keresinde Erim ile yakın olduğum için bana laf atmıştı. Çok bencil ve empati yoksunu biri."

Öyleydi. "Garsonluk yaptığımız gün Ulaş'tan uzak durmamı, Ulaş'ın tipi olmadığımı, ona yük olduğumu falan söyledi."

Kaşlarını çattı. "Ay hadsize bak. Ulaş rahatsız oluyorsa kendisi söyler. Ayrıca o muymuş sanki tipi? Tavlasaydı o zaman kaç sene oldu."

"Öyle demeyelim yine de," dedim biri hakkında kötü konuştuğum için kötü hissederek.

"Peki peki," dedi. "Sen ne dedin?"

"Beni neyle itham ediyorsa onu yaşadığını söyledim. Gerçekten Ulaş'ı sevmediğini falan söyledim."

Şaşırdı. "Vay," dedi heyecanla. "Yürü kızım."

Gülümsedim utanarak. "Bana zorbalık yapmasına izin vermedim."

Yanağımı sıktı. "İyi yapmışsın. Ulaş duydu mu peki?"

Kafamı iki yana salladım. "Ama o gece ağlamış bir halde Ulaşlara geldi."

Kaşlarını çattı. "Eee?"

Yanaklarım ısındı, "Ben de beni kötüleyeceğini düşünüp endişelendim."

"Haliyle," diye onayladı.

"Konuşmaya gideyim dedim."

Heyecanla kıpırdandı.

"Kapıyı çaldım ama vazgeçtim. Ama... Ulaş açtı kapıyı."

"Ay çok heyecanlı," dedi heyecanla. "Sonra ne oldu?"

"Kaçtım," dedim kulaklarıma kadar ısınarak.

Gülerek baktı yüzüme. "Kaçtın mı?"

Kafamı salladım. "Simsiyah giyinmiştim, kafamda kapüşonum vardı ve boğazlı kazağımın boğaz kısmını ağzıma kadar çekmiştim utandığım için. Kaçınca hırsız falan sandı. Baya kovaladı beni. Ben de utancımdan duramadım."

Deniz gülme krizine girerken ben domatese dönmüştüm.

"Yakaladı; yağmur yağdığından dengemi kaybedip düştüm."

Kâhküllerimi kaldırıp ona kaşımı gösterdiğimde gülüşü endişeyle dağıldı.

"İyi misin? Acıyor mu hâlâ?"

Kafamı salladım. "İki dikiş attılar ama iyiyim."

"O mu götürdü?"

Kafamı salladım.

Gülümsedi hevesle. "Eee sonra ne oldu? Sen olduğunu anlayınca ne dedi? Sormadı mı niye yaptığını?"

"Sordu ama söylemedim, geçiştirdim. O da ısrar etmedi."

Yanağımı sıktı. "Of çok tatlısın. Seni sevmeyen ölsün."

"Ölmesin," dedim üzülerek. *Ulaş beni sevmiyor çünkü. Ama ölmesin.* "Öyle işte."

"Bu kadar mı?"

Yüzüm asıldı. "Sanırım ondan hoşlandığımı anladı." Bu beni utandırmıştı biraz ama sevmekten neden utanmalıydım ki? Utanmak istemiyordum. Kötü bir şey yapmamıştım. "*Sen kelebeksin ben ateşim yanarsın* dedi."

O an bu cümleyi söyleyebildiğime şaşırdım ama bu şaşkınlığımı Deniz'e açıklayamadım. Deniz de cümlenin etkisinde şaşkınlığımı fark edemedi.

"Hadi ya," dedi keyifsizce. "Neden öyle dedi ki?"

Omuz silktim. "Bilmem."

Uzanıp omzumu sıvazladı. "Üzülme. Bak bana. Ben pes etmedim, kimseye de zararım yok. Ne olmuş yani? Bazen doğru kişisindir ama yanlış zamandır. Sabretmek de bir sevgi bence."

Kafamı salladım. Bence de öyleydi.

"Erim ve Ulaş neden küsler?" diye sordum merak ederek. Biz Deniz ile iyi anlaşıyorduk. Sevdiğimiz adamlar ise düşmandı.

"Aslında Erim ve Ulaş ortaokuldan beri arkadaşlardı. Hatırlıyorum çat pat. Ulaşlar, Erimlere yakın oturuyorlardı o zaman. Birlikte maça

giderlerdi falan. Ne olduysa lisede oldu. Okul bahçesinde birbirlerine girmişler. Erim ne dedi, ne yaptı bilmiyorum ama Ulaş'ı çok fena ağlatmış. Ulaş sinir krizi geçirip Erim'i hastanelik etmişti. Erim iki gün hastanede kalmıştı. Ulaş da bir hafta okuldan uzaklaştırma almıştı. Bir daha da birbirlerinin yüzüne bakmadılar."

Erim ne demişti de Ulaş ağlamıştı ki? Ulaş'ın sinir krizi geçirmesine sebep olacak ne demiş olabilirdi ki? Merak ediyordum sebeplerini. Ulaş hakkında her şeyi merak ediyordum.

"Yani anlayacağın bir zamanlar Ulaş'ın arkadaşı ile Erim de arkadaştı ama şu an hiçbiri arkadaş değil onunla. Erim her ne yaptıysa Ulaş'a diğerleri de sırtını çevirdi Erim'e. Sanırım haksız olan Erim. Aslında büyüdüğü ortamı düşünürsek gerçekten iyi biri. Ulaş'la ne alıp veremediği var bilmiyorum ama bence Ulaş'a dedikleri için pişman. Sadece bunu dile getirmiyor ya da kabul edemiyor. Bilmiyorum."

Deniz'e kendimi bir akşam Soykanların evinde bulduğumu, onlara ait özel korumaların beni takip ettiklerini ve Ulaş'ı darp ettiklerini söylemedim. Belki de Ulaş'ı sevmediği için bunu Erim'in yapabiliyor olabileceğini söyleyemedim. Hem ortada Erim'in yaptığına dair bir kanıtım yoktu hem de yanlış anlayıp üzülebilirdi. Hiç istemezdim bunu.

Portakal suyunu bitirdi. "Alışverişe gidebiliriz artık," dedi gülümseyerek.

Ben de ona gülümsedim ve kafamı salladım. Hesaplarımızı ödedik. Can Ağabey'le göz göze geldiğimizde ona gülümsedim ve el salladım. O da bana el salladı, çok tatlı biriydi.

Ulaş'a bakmadan Deniz ile birlikte dışarı çıktım.

"Artık bir kelebeğim," diye mırıldandım.

"Ne?" dedi Deniz anlamayarak.

Gülümsedim ona. "Ulaş bana bir kelebek olduğumu ve her saniyemin değerli olduğunu söyledi. Kelebek gibi yaşamalıymışım hayatımı."

Gözleri parladı. "Ama bu çok güzel bir şey," dedi umutla parlarken gözleri. "Belki de çok narin olduğunu seni inciteceğini düşündüğünden ateş olduğunu söylemiştir? Seni severse yakamaz ki seni?"

Kafamı iki yana salladım. "Sanmıyorum hiç. Hem dün birine sarıldı," dedim kanımda kıskançlık gezinirken. "Daha önce öyle içten sarılmamıştı kimseye."

"Belki de kuzeni ya da yakın arkadaşıdır?" dedi Deniz tüm iyimserliğiyle. "Kesin bir şey olmadan umudunu kaybetme hemen. Benim için bile umut var." Yanağımı sıktı gülümseyerek. "Gülmeni seviyorum. Gül hep Arya."

Gülümsedim ona içtenlikle. Kelebekler ateş onu sevmedi diye umutlarını kaybetmezlerdi elbette. Güneşi istiyordum ben.

"Umarım Erim çok sever seni," dedim tüm içtenliğimle. "Bunu Ulaş'ın beni sevmesinden daha çok isterim. Gerçekten."

İçtenliğim Deniz'i duraksattı önce. Sonra da mavi gözleri doldu. Kollarını bana sardı sıkıca.

"Teşekkür ederim," dedi. İlk başta söylediğim için olduğunu sandım. "Arkadaşım olduğun için teşekkür ederim Arya."

Kalbim ışırken ben de ona sarıldım sıkıca. "Ben de teşekkür ederim," dedim içtenlikle. "Arkadaşım olduğun için teşekkür ederim Deniz."

Balkonda oturmuş test çözerken yan dairenin balkonunun kapısı açıldı gece geç saatte. Üçü de sigarasını içmek için çıkmışlardı. İyi akşamlar diledik birbirimize. Kutay beni övdü sürekli ders çalıştığım için. Gülümseyerek teşekkür ettim iltifatlarına.

Esen rüzgâr içtikleri sigaranın dumanını bana taşıyıp gözlerimi yakınca gözlerimi kırpıştırdım.

"Gözlerin mi yandı?" diye sordu Kutay gülümseyerek halime.

Argun ve Ulaş'ın gözleri bana çevirdi onun sorusuyla. Ulaş'la göz göze geldik ve gözlerimi kaçırmadım bu kez. O da kaçırmadı. Gözlerime bakarak sigarasından derin bir nefes aldı.

Dumanı azat ederken dudaklarından, "Yanıyorsun gördün mü?" diye sordu bana.

Üzüldüm öyle söyleyince. Onlara baktığım için gözlerimin yandığını söylüyordu. Onlara karşı değil başka tarafa baksaydım gözlerime duman

gelmeyecekti. Bir şey demedim. Diğer ikisi içeri girdiler sigaralarını bitirip Ulaş ise geride kalmıştı.

"Kelebekleri yazılandan uzun yaşatamazsın," diye mırıldandım ona bakarken. "Her anımı dolu dolu yaşamamı söylemiştin. Bu hayatta bir kahramana bir de birkaç arkadaşa sahibim. Onlara da bakamazsam anı yaşayamam ki... Bu yüzden özür dilerim Ulaş. Ama sana bakmak istiyorum," diye itiraf ettim yanaklarım kadar içim de ısınırken. "Ateş de olsan bakacağım. Ateşten kaçamıyorum ki ben, dokuz senedir gözlerimi bununa açıyorum. Ateşi aşmaya çalışıyorum. Kaçarsam korkumu yenemem."

Ulaş beni sessizce dinlerken sigarasından derin bir nefes aldı. "Konu ateşse," dedi gözlerime bakarak, "yanmamak elde değil kız çocuğu. Emin misin?"

Kafamı salladım. "Kendini sorumlu hissetmene gerek yok benim için. Bu tamamen benimle ilgili. Kelebekler aptal, bile bile ateşe uçuyorlar. Ben de aptal ama mutlu bir kelebek olmak istiyorum."

Sigarasını küllüğe bastırdı. "Kahramanın yüzünden mi yanacaksın yani küçük aptal kelebek?"

Ulaş benim hem kahramanım hem de ateşimdi.

"Sorun değil," dedim kafamı iki yana sallayarak. "Yakmak istediğinden değil doğasındansa bence birini her şeye rağmen sevmek güzeldir."

Ulaş gözlerime bakakaldı o an. Gözleri öyle güzel geldi ki, utanmıyor olsam ağlardım biraz.

#18. BÖLÜM
ATEŞE UÇ'MA

Ben bir kelebeğim.
Yarına ihtiyacım var.
Biraz da sana.
Biraz dediğime bakma.
Kelebekler için biraz ne kadar önemlidir bilemezsin.

Okulun bahçesine girdiğimde soğuk bir rüzgâr saçlarımı karıştırınca ona meydan okumak isteyerek yüzümü estiği yöne döndüm ve gözlerim yine onu buldu. Ulaş'ı gördüm.

Sigara içerek tanımadığım biriyle konuşuyordu. Sanki hissetmişti, bir an göz göze geldik. Kaçırmadı gözlerini benden, ben de kaçırmadım. Sigarasını içerken gözlerime baktı ve ben terliyormuş gibi hissettim. Dediği şey mi çıkıyordu? Ona bakınca yanıyor muydum? Doğru değilse neden terliyordum? Yanaklarımın ısındığını hissederken gözlerimi kaçırıp okula çevirdim gözlerimi. Takım elbise giymişti ve çok yakışmıştı. Projesini teslim edecekti sanırım. Bugün elinde kocaman maketle çıkarken görmüştüm. Omzunda da proje çantası vardı.

Avuçlarım terlemişti onu görünce. Çok garipti. Biri sol elimi tuttuğunda sıçrayıp kafamı kaldırdım. Emir gülümsedi. İkimiz de hiç yaşanmamış gibi davrandığımızdan gerçekten olmamış gibi gelmeye başlamıştı.

"Ne yapıyorsun öyle?" diye sordu elime bakarken o da.

Elimi yavaşça çektim utanarak. Yanaklarım kızarmıştı sanırım. "Ellerim terliyordu da."

"Deniz nerede?"

Arkamı gösterdim parmağımla. "Abinle konuşuyordu, gelir birazdan."

Kafasını salladı.

"Sınıfa çıkıyorum ben," dediğimde kafasını salladı o da.

"Ben de Deniz'i alıp gelirim," dedi.

Onu arkamda bıraktım. Sınıfın açık kapısından içeri girdiğimde Kutay'ı görmeyi beklemiyordum. Öğretmen masasına oturmuş saatine bakıyordu.

"2 dakika 23 saniye 47 salise geç kaldın. Tabii salise ve saniye ben konuşurken değişti," dedi bana gülümseyerek.

Bu beni de gülümsetirken meraklı gözlerle yanına gittim.

"Benden çok gıcık hoca olurmuş," dedi masadan kalkarken. Herkes benim kadar meraklıydı neden burada olduğu konusunda.

O soruyu ben sordum. "Ne yapıyorsun burada?"

"Hocanıza dosya teslim edeceğim," dedi masadaki dosyayı eline alırken. "Hocanız bizim okulda doktora yapıyor da. Benden getirmemi rica etmişti."

Anladım der gibi kafamı salladım. O sırada hocamız ve arkasından Deniz ve Emir girdiğinde Kutay'a gülümseyip sırama geçtim.

Deniz ile sıramıza otururken merakla Kutay'a ve bana baktı.

"Kutay neden burada?" diye fısıldadı Deniz hemen merakla.

O sırada Kutay ve hocamız konuşmaya başladıklarından bu kez oraya kulak kesildi.

Sınıfın kapısı açıldığında hepimiz oraya baktık. Kapının ardında Ulaş'ı görünce şaşırdım. Biyoloji hocamız gülümsedi Ulaş'a sanki tanışıyorlarmış gibi.

"Nasılsın Ulaş?"

Ulaş başıyla selam verdi hocaya. "İyiyim hocam. Siz?" deyip içeri girdi.

Tokalaştılar. Üçü aralarında muhabbet ederken elimde olmadan Ulaş'ı izliyordum. Aslında, bir tek onu görüyordum. Saçlarını çok beğeniyordum. Uzunluğu o kadar yerindeydi ki. Ne uzundu ne de kısa. Yumuşak, hafif dalgalıydılar. Bu yüzden dik durmuyorlardı ve sola meyilli oluyorlardı hep. Ben de hep soluma meyilliydim tıpkı saçları gibi...

Sohbeti kısa tuttular ama o kısacak sohbette bile Ulaş'ı sabah sabah bu kadar yakından görmek iyi gelmişti. Deniz'i daha iyi anlıyordum artık. Kutay, hocayla vedalaştıktan sonra bana ve Deniz'e gülümsedi. Ulaş da kısa bir bakış attı. İyi dersler dileyip ayrıldılar ve biyolojiyi sevmeye başlamışım gibi hissettim. Gerçekten temennisiyle dersim iyi geçmişti.

Okul çıkışı eve yürüyerek gitmeye karar vermiştim. Hem yol üzerinde çocuk esirgeme yurduna da uğrar Ahmet'i ve Suna Annem'i görürüm diye düşünmüştüm. Yarım saate kadar yürüdükten sonra yetimhane binası görüş açıma girdi. Giriş kapısına ilerlerken Ulaş ve Ahmet'in sohbet ede ede çıktıklarını görünce şaşırdım. Ulaş bugün hep beklemediğim yerlerde karşıma çıkıyordu.

Ahmet ile gülerek konuşurlarken Ulaş arabanın kapısını açtı, göz göze geldik. Ahmet'e bakıp bir şey söyledi ona. Sonra ikisi de bana baktı.

Ahmet'e gülümsedim ve adımlarımı hızlandırırken el salladım. Ahmet arabaya binmekten vazgeçip beni bekledi gülümseyerek.

"Selam," dedim ikisine de.

Ahmet bana sarıldığında ben de ona sarıldım. "Nasılsın?"

"İyiyim," dedi mutlulukla gözleri parlarken. "İkinizi de gördüm daha iyi oldum."

Yanaklarım ısınırken yutkundum. "Ben de seni çok iyi gördüm," dedim yanağını okşayarak.

Kafasını salladı taze bir heyecanla. "Biliyor musun beni evlat edinecekler galiba."

Kalbim tekledi. "Ne?" dedim şaşırarak.

Güldü. Böyle tepki vermemeliydim belki de. Nasıl tepki verilir bilmemiştim. Ben arkadaşlarım giderken hem sevinir hem de üzülürdüm. Beni kimse almayacaktı, alsınlar da istemezdim ama benim bir daha ailem olmayacaktı. Ama Ahmet'in olabilirdi. Şanslıydı. Sanırım.

"Annem olacak kadın çok güzel. Tıpkı senin gibi."

İltifatı beni daha çok utandırdı, gülümsedim. "Sevindim senin için."

"Ulaş Abim beni lunaparka götürüyor, sen de gelsene bizimle." Cevabımı beklemeden Ulaş'a döndü. "Gelebilir değil mi Ulaş Abi?"

Ulaş gözlerini bana çevirdi. "Gelmek isterse."

İsterdim. Kafamı salladım hevesle. Lunaparka gitmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Heyecanla arabaya bindik. Ahmet ön koltuğa oturmak için centilmenlikle ön kapıyı açtığında kıkırdadım ve reverans yapıp

koltuğa bindim. O da arka koltuğa geçip kapısını çekti ve iki koltuğun arasından uzandı. Kollarını bizim koltuklarımızın baş kısımlarına dolamıştı.

"Gazla Ulaş Abi," dedi heyecanla.

Kıkırdamadan edemedim.

"Gazlarsa uçarsın," dedim yanağına dokunurken. "Kemerini takmıyorsun."

"Uçur bizi!" dedi bu sefer gülerek.

Buna ben de gülerken Ulaş yalnızca gülümsemiş ve yola çıkmıştı normal bir seyirle. Koltukta biraz soluma döndüm Ahmet'i daha iyi görebilmek için. Merakla yüzüne baktım. Ailesini merak etmiştim. Ya kötü birileriyse? Ya ne istediklerini bilmiyorlarsa? Ya vazgeçerlerse? Bunlar çok olurdu. Bir sürü kalbi kırık çocuk tanıyordum.

"Nasıl insanlar? Tanıştın mı onlarla?" diye sordum merakla.

Kafasını salladı. "Tanıştım, iyi insanlara benziyorlar. Sevdim."

Bu kadar kısa sürede sevmiş ve heyecanlanmış olması kalbimi sızlatmıştı.

"Peki nereye oturuyorlarmış? İstanbul'da olacaksın değil mi?"

Kafasını salladı. "Evet. Kadıköy'de oturuyorlarmış. Babam Fenerbahçeliymiş. Ben de öyleyim dedim. 'Seninle tüm maçlarına gideriz,' dedi. Ulaş Abim de gelir. Değil mi abi?" diye sordu hevesle.

Ulaş'a baktım. O da Fenerbahçeliydi. Bunu anlamak evlerine gittiklerinde zor olmazdı. Bir sürü lisanslı ürünleri vardı evlerinde.

"Geliriz tabii," diye onayladı onu kendi arkadaşlarını da kastederek. Ama içine sinmiyor gibiydi onun da benim gibi. Haklı endişelerimiz vardı. İnsanların en istediklerini bilmedikleri ya da gönül yüceliklerini olduğundan büyük zannettikleri çok oluyordu. Herkes öz evladı olmayana annelik babalık edemezdi. Özellikle de belli bir yaşa gelmiş çocuğa.

"Sen hangi takımlısın Arya Abla?" diye sordu merakla. "Sen de gelsene. Sen kızsın. Baş takımdan da olsan sana bir şey demezler. Holigan değiliz biz. Değil mi Ulaş Abi?"

Ulaş'ın bu fikirle kaşları çatıldı. "Yapmazlar," diye onayladı Ulaş onu. "Yapamazlar da."

"Evet Ulaş abimler isteseler de izin vermezler."

Kulaklarıma kadar kızardığımı hissettim. Neden utandığım hakkında bir fikrim bile yoktu.

"Takım tutuyor musun?" diye tekrar sordu Ahmet.

Futbolla pek ilgili değildim. Basketbol izlemeyi severdim bir tek. Geceleri yayınlandıkları için izleyecek en heyecanlı şey oluyordu. Fenerbahçe'nin de basketbol takımı çok başarılıydı. Sanırım basketbolda Fenerbahçe'yi tuttuğum söylenebilirdi.

"Basketbolda Fenerbahçe'yi tutuyorum," dediğimde gözleri parladı.

"O zaman futbolda da öyle kabul edebiliriz."

Kafamı salladım. "Olur."

Kıkırdadı ve Ulaş'a baktı. "Güzel kızlar hep Fenerbahçeli oluyor demiştim sana."

Beklemediğim iltifat karşısında gözlerimi kırpıştırırken Ulaş'la göz göze geldim ve gözlerimi kaçırdım hemen.

"Utandırmasana kızı," deyip sağ elini arkaya uzattı ve saçlarını karıştırdı Ahmet'in.

Fakat bu ikazı beni daha fazla utandırdı. Domatese dönmüştüm muhtemelen.

Ahmet'in kahkahaları ve bitmeyen eğlenceli sohbeti eşliğinden lunaparka geldiğimizde heyecanla indik. İçerde gezerken Ahmet'in istediği oyuncakları teker teker denemesine izin verdi Ulaş. Ahmet kocaman şişme bir kaydıraktan kayarken yan yana dikilmiş onu izliyorduk ve ben endişeliydim onun için.

"Gerçekten alacaklar mı onu?" diye sordum mutsuz bir sesle. Mutsuz hissetmek büyük bencillikti belki de ama endişeliydim onun için.

Bir an için bana baktığını hissettim ama ona bakmadım. O da önüne döndü tekrar.

"Öyle görünüyor."

Yutkundum. "İzin vereceksin yani?"

Söz hakkına sahip olmadığını biliyordum ama o sıradan biri değildi ki. Yurda o getirmişti. Abilik etmişti o kadar.

"İzin verecek konumda değilim," dedi sakin bir tonda.

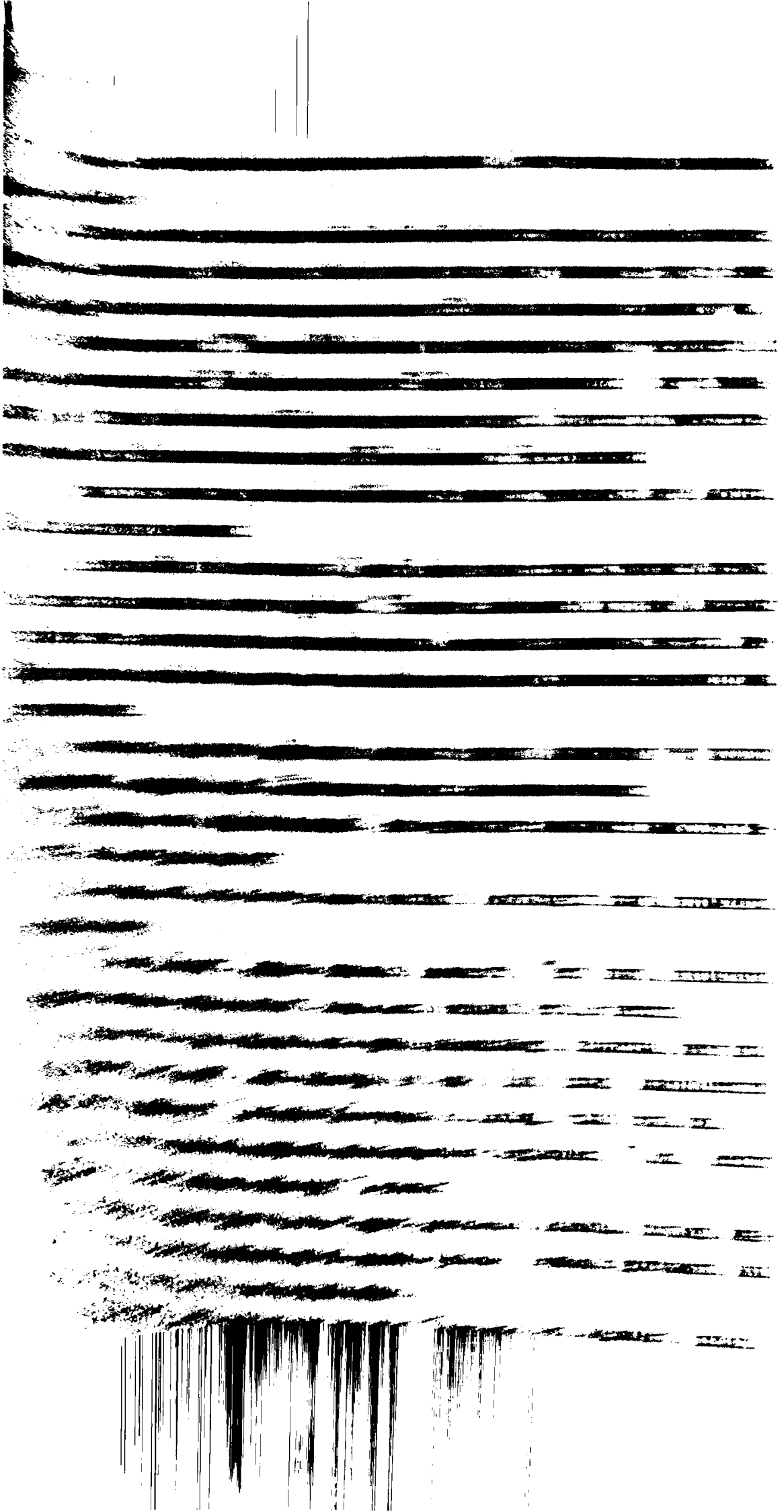

Kafamı salladım. Üzülürdü kesin. Onu da endişelendirmek istemezdim. Yanaklarımı kuruladığım sırada, "Hey! Ne yapıyorsunuz orada?!" diye bağıran Ahmet'in sesini işittim.

Ulaş sigarasından derin bir nefes alırken ona sigarasını gösterdi.

"Sigara molası."

"İçme be abicim şu mereti," dedi çok bilmiş bir sesle.

Ulaş'ı gülümsetti bu. "Senin benimle işin ne? Oyuncağına binsene oğlum sen," dedi ona.

Ahmet elimden tuttuğunda ona baktım. "Çarpışan arabaya binelim Arya Abla," deyip çekiştirdiğinde beni gülümsedim.

Ben bir kelebektim. Anı yaşamam gerekirdi. Elini sıkıca tutup koşturmaya başladığımda gülerek benimle koşmaya başladı. Ulaş'ı arkamızda bırakıp hoplaya zıplaya çarpışan arabaları bulduk.

Ahmet sürücü koltuğuna binerken ben de yan koltuğa binmiştim. Uzun zaman olmuştu ve sürekli durup bir yere çarpmak eğlenceliydi aslında. Ahmet'le kahkahalara boğulmuştuk. Biz eğleniyorduk ve Ulaş da yalı kazığı gibi dikiliyordu düz bir ifadeyle.

Yanından geçerken, "Burası lunapark. Korkacaklar senden," diye söylendim ona. "Korku tüneli parkın en sonunda."

Ahmet ona söylediğim şeyle gülerken Ulaş hayret etti. "Beni kahramanı ilan eden bir kız çocuğu mu diyor bana bunu?" diye laf çarptı o da hemen bana.

Gözlerimi kısıp dudaklarımı birbirine bastırdım. Haklıydı. Laf miştim. İnkâr edemezdim. Ve korkunçluğun yanından bile geçmiy Heykel gibiydi daha çok. Somurtuk bir heykel.

Ahmet bir süredir çarpıp durduğu arabaya tekrar çarptığında çoc yanında oturan hafif tombul amcanın göbeği öne çarpmış ve kafası ya doğru sarsılmıştı. İkimiz de birbirimize bakıp kendimizi tutamadık kahkahalara boğulduk bir anda. Elimle ağzımı kapatsam da güldüğü belli oluyordu ve adam öfkeyle kızarıp bize bağırmaya başladı.

"Annesi babası kim bunların! Terbiyesizler!" diye azarladı bizi.

O an Ahmet'le ikimiz de susuverdik mahcup hissederek. İkimizin de annesi ve babası yoktu çünkü. Şikâyet edileceğimiz ya da bizi savunacak bir ebeveynimiz yoktu. Öyle düşündük. Ama kalabalığın içinde bir ses yankılandı.

Ulaş sert bir tonda, "Benim," diye meydan okudu sinirli amcaya.

İkimiz de buruk ama gururlu bir ifadeyle Ulaş'a baktık. Sinirlenmişti ve iyice yaklaşmıştı olduğumuz yere.

"Sen olduğunu hiç sanmıyorum genç adam," diye onu da azarladı adam sinirle.

Ulaş öfkeyle baktı ona. "Onlardan sorumlu biri arıyorsan ben sorumluyum. Bir derdin varsa ikimiz halledeceğiz." Adam kızarıp bozardı. "Hoşuna gitmiyorsa çocuğunu başka oyuncaklarla eğlendir," diye de eleştirdi.

Ahmet, "Aslan Ulaş Abim," diye fısıldadı gururla.

Ben de sevinmiştim bizi savunduğu için.

"Haklı," diye onayladım ondan cesaret alarak kaşlarım çatık çatık amcaya bakarken.

"Terbiye kalmamış bu çocuklarda," diye söylendi. "Sür oğlum sür, uzaklaş bunlardan."

Çocuğun da keyfi kaçmıştı, bizden uzaklaşırlarken Ahmet de tam tersi yöne sürdü onlara bir daha çarpmak istemeyerek. Ulaş'ın yanına sürüp ona bir beşlik verirken ben parlayan gözlerle ona baktım. Gülümsedim. Kahramanım olmakla kalmamıştı. Bugün annem ve babamdı da aslında.

ULAŞ TÜTÜNCÜ

Sigara yakıp arabanın camını araladım. Lunaparkta o kadar yorulmuşlardı ki ikisi de uyuyakalmıştı. Dikiz aynasından Ahmet'e ardından yan koltukta uyuyan Arya'ya baktım. On sekiz yaşındaydı ama o hadsiz herif onlara bağırdığında o kırıklığı ve savunmasızlığı yüzünde o kadar net görmüştüm ki nefretle dolmuştum adama karşı. Yanında çocuğu olmasa belki de soğukkanlılığımı yitirir yaka paça olurdum onunla. İkisini de öyle derinden incitmişti ki adam, yumruğumu sıkmaktan parmaklarımın eklemleri ağrımıştı bir süre.

Yetimhanenin önünde durduğumda göğsüme oturan yük ağırlaşmıştı iyice. Derin bir nefes aldım sigaramdan ve dumanı dışarı üfledim. Bir süre bekledim arabada. Güneş batmıştı çoktan. Sokak lambasının aydınlattığı sokağı bir de sigaramın ucundaki ateş aydınlatıyordu.

Ahmet'i buraya bırakmak beni de üzmüyor değildi ama Arya ağlamıştı Ahmet gideceği için bu akşam. Şimdi Ahmet'i bırakınca yine

üzülecekti. Kendi derdimi çekerdim ama Arya'nın ağladığını görmek istemiyordum hiç.

Yetimhanenin biraz uzağında park edilmiş arabayı gördüğümde kaşlarım çatıldı. Erim'in arabasıydı. Ne işi vardı burada bilmiyordum ama anında öfkeyle oldum. Arya'dan ne istiyordu bunlar? Takıntı haline mi getirmişti Erim beni?

Arabamın kapısını açıp indim aşağı ve yavaşça kapattım kapıyı. Arya uyansın istemiyordum hiç.

Kapıyı arkamdan kilitleyip arabasına doğru adımlarken o da indi aşağı.

"Selam," dedi pişkin pişkin gülerek.

Karşısına dikildim. "Ne arıyorsun burada?"

Normal bir şeymiş gibi omuz silkti sakince. "Arya'yı merak ettim."

Kaşlarım daha çok çatıldı. "Güzel nokta. Ayağını çek," dedim öfkeyle gözlerine bakarken. "Niye peşindesin kızın?"

Bir adım attı o da bana doğru, meydan okur gibi. "Sen neden onun isminden korkuyorsun?"

Yumruğum avcuma, dişlerim çeneme kilitlendi sinirden.

Güldü. "Asıl benim sana bunu sormam gerekmiyor mu? Neden babanın öldürmeye çalıştığı kızı sen..."

Yakasına sarıldı ellerim. Öfkeyle baktım yüzüne. "Sakın beni o adamla bir tutma."

O da bana aynı öfkeyle baktı. "Yalan mı lan?"

Onu iterek kendimden uzaklaştırdım, elimden bir kaza çıkacaktı yine.

"Hâlâ sinir krizi geçirebiliyor musun? Yoksa bu bana mı özel?"

"Kes!"

"Liseden çok da uzakta sayılmayız. Yine doğruları söylüyorum diye ağlayacak mısın Tütüncü?"

Derin bir nefes aldım. Avuçlarım terledi. Sabırla sakallarıma dokundum.

"Baban anneni aldatmıştı, hem de olmayacak bir kadınla."

Dişlerimi sıktım. "Konuya dön lan," dedim öfkeyle.

"Konudan sapmıyorum ki," dedi gözlerime bakarak. "O kadın, Derya öğretmen, kimdi biliyor musun?" Tüylerim diken diken olup enseme batarken kendi sorusunu cevapladı. "Teyzem."

Buz kestiğimi hissettim. "Ne?"

"Şimdi anladın mı..."

Sözünü tamamlamasına izin vermeden yakasından tutuğum gibi onu arabasının kaputuna yasladım öfkeyle. "Ne saçmalıyorsun lan sen?" dedim hiddetle.

Dalga mı geçiyordu benimle bu herif? Nil Soykan'la Derya Ateş'in kardeş olduklarını ben bunca zaman bilemeyecek miydim yani?

Beni üzerinden itti güçlükle. Geri çekildim kendimi tutmak isteyerek. Gerçekten elimden bir kaza çıkacaktı yoksa. Çıkamazdı.

"Babanın âşık olduğu kadın, anneni aldattığı kadın, ailesiyle birlikte öldürdüğü kadın, öğretmenin, benim teyzemdi! Adından korktuğun kız benim kuzenim."

Son cümle tüm ipleri kopardı. Kendime tutamayıp suratına bir yumruk attım.

"Korkmuyorum lan adından!"

Ağzından sızan kana dokundu. Alayla baktı bana. Öfkeden nefes nefeseydim.

"Belki kardeşsinizdir."

Öfkeyle suratına bir yumruk daha attığımda sendeledi. O da bana vurmak istediğinde kolunu tutup çevirdim ve onu arabasına çarptım öfkeyle.

"Sen ne karaktersiz herifsin lan!" dedim dişlerimi sıkarak. "Hadi beni siktir et, canımı yakmak istiyorsun diye ölmüş teyzen hakkında dediğin lafa bak şerefsiz."

Dişlerini sıktı. İleri gittiğini fark etti. "Arya'yı korumak benim doğal hakkım," diye değiştirdi konuyu. "Özellikle de baban dışarıda elini kolunu sallayarak gezerken. Peki sen? Sana ne demeli? Sen ne hakla bana hesap soruyorsun?" Beni üzerinden itmeye çalıştı. Saf öfkeyle iterek bıraktım onu ve geri çekildim.

"S*kerim senin doğal yapay haklarını. Bu mu lan koruma anlayışın? Kimden koruyorsun sen onu? Benden mi? Yapar mıyım lan ben öyle bir şey? Tanımıyor musun beni?" bir adım yaklaştım ona kaşlarım olabildiğince çatıkken. "Hem madem koruyacaksın söylesene ona kim olduğunu? Ne korkutuyorsun lan kızı?"

Ağzındaki kanı sildi öfkeli bakışlarıyla. "O işler biraz karışık."

Belli oluyordu. Ben nasıl onların kuzen olduğunu bilmiyorsam ondan karışıktı. Kafam durmuştu.

"İşi kurcalama," dedi tehditvari bir sesle. "Bırak korumalar işini yapsın. Ayak altında dolaşma."

"Senin adamların mıydı bana arkadan vuran? Sen seversin arkadan vurmayı."

Dişlerini sıktı ama bir şey söylemedi. Onun işiydi.

"Karaktersiz."

"Ne düşündüğün umurumda değil," dedi umursamaz bir ifadeyle.

"Niye anlatmıyorsun Arya'ya?" diye sordum yine.

"Benim de kendi çapımda bildiklerim sustuklarım var senin gibi." Dişlerimi sıktım. "Suçun olmayan şeyin acısını senden çıkardım hep. İnkâr etmem. Benim de kendi sebeplerim vardı ama artık o çocuk değiliz Ulaş. Derdim seninle değil benim. Arya'yı korumak istiyorum ben de. O kadar. Beni hedef haline getirme."

Arabasının kapısını açıp bindi, defolup gitti. Arkasından baktım bir süre. Liseye götürdü beni hatıralarım. Okul bahçesinde top oynuyorduk. Erim tüm sabah yoktu okulda. Okula geldiği gibi de oyunun içine dalmış beni itmişti öfkeyle. Oyunu durmuş merakla etrafımıza toplanmıştı herkes.

"Senin baban adi herifin teki!" diye bağırmıştı herkesin içinde bana.

Ses tonunu söylediklerini kelime kelime hatırlıyordum. Kanım donmuştu.

"Erim ne diyorsun?" diye sormuştum yalvarır gibi. Sussun istemiştim. Susmamıştı.

"Annenin her gün kriz geçirmesinin sebebi aldatılmasıydı değil mi? Sen işte böyle bir adamın oğlusun!"

Bütün okulun, arkadaşlarımın önünde yüzüme vurmuştu en büyük utancımı. Zaten on bir yaşımdan beri babamla küstüm. Nefret ediyordum ondan. Annem geceleri kriz geçirip beni odama kilitlediğinde korkudan ağlarken Canan Abla vardı sadece yanımda. Kim bilecek kimin derdini?

Erim o gün ne olmuştu da gelip tüm nefretini benden çıkarmıştı bilmiyordum ama o gün öfke ve utançtan ağlamış, sinir krizi geçirip dövmüştüm onu. İkimiz de o gün bir şeyler kaybetmiştik aslında. Şimdi neden öyle bir şey yaptığını biraz olsun anlayabiliyordum. Belki de teyzesi olduğunu o gün öğrenmişti o da. Bilemiyordum. Yine de beni suçlaması için yeterli miydi bu emin değildim.

Sıkıntıyla başımı geriye yatırdım. Ofladım sıkıntıyla. Babam, Arya'nın annesini sevmişti. Babam onun annesini sevdiği için annemle babam boşanmıştı. Annem depresyona girmişti. Babam o kadına sahip olamadığı için evlerini yakmıştı. Kızın ismi Arya'ydı. Duyduğum ilk an babamı hatırlatmıştı. Midemde bir ağrı peyda oldu. Derya Ateş, eşini çok seviyordu, yapmazdı. Ama Erim söylemişti. İçime kurt düşmüştü. Arya, gerçekten... *Olamaz Ulaş. Yapma bunu kendine.*

Ahmet'i bırakırken Arya da uyanmış onunla vedalaşmıştı. Can Kırığı'na sürerken tek kelime etmedi. Ben de konuşmadım. Arada bir tahriş olan sağ elime bakıp ağzını açıyor ama suratıma bakıp orada ne görüyorsa vazgeçiyordu.

Arabayı Can Kırığı'na park ettiğimde "İyi misin?" diye sordu.

Boğazımı temizledim. "İyiyim."

Arabadan inerken o da indi. Birlikte kafeye ilerlerken arkasından gidiyordum. Omuzlarına dökülen saçlarına baktım. Saç uçlarına uzadım ve düşen birkaç saç telini aldım fark ettirmeden. Saçlarını cüzdanım arasına sıkıştırırken kafenin basamaklarını çıktık. Açtık ikimiz de. Ben de yemek yemeyi teklif etmiştim ona. Hem tükürük çok daha iyi olabilirdi DNA açısından. Bunu yaptığıma inanamıyordum.

Kafenin içerisi çok kalabalıktı ama Arya boş bir masa buldu bizim için. Yüzünde parlak ve utangaç bir gülümsemeyle oturdu koltuğuna. Ben de karşısına oturdum. Harun'a bir mesaj çektim, müsait olursa Can Kırığı'na uğramasını rica ederek. Ona da yemek ısmarlardım, borçlanmıştım çok.

Bahadır beni gördüğünde aradığı benmişim gibi omuzları gevşedi ve hızla yanıma adımladı.

"Ulan gökte ararken yerde buldum seni," dedi.

"Hayırdır?" diye sordum ona merakla.

"Bu akşam Ardalar çıkacak ya sahneye. Can Ağabey yokmuş, hasta. Baterist lazım."

Arya merakla bize baktığı sırada masaya Can Ağabey ve Arda gelmişti. Arda'nın bir müzik grubu vardı. Ünlü sayılırlardı. Şarkılarının çoğunu biliyor ve Arda ile Can Ağabey vesilesiyle tanışıyorduk.

Arda, "Aranan kan bulundu," dediğinde uzattığı elini tutup tokalaştım onunla.

Arya'ya da başıyla selam verdiğinde heyecanla nefesini tuttuğunu gördüm. Onu tanıyordu. Biliyordum. Şarkılarını seviyordu.

"Geçmiş olsun," dedim Can Ağabey için.

Arda bakışlarını bana çevirdi. "Eyvallah da bize baterist lazım ya. Sen paslı mısın?"

"En son geçen ay çaldım biraz."

"E iyiymiş," dedi omzuma elini koyup sırtıma vurdu hafifçe. "Randevun mu var senin şu an? Yoksa ve ayıp olmazsa alalım seni," deyip izin ister gibi Arya'ya baktığında yanakları pembeleşmişti yine utançtan.

"Yok, nasıl isterse kendisi," dedi utançla.

"Gelirim," diye onayladım Arda'yı.

Can Ağabey bizi onaylayıp Arda'yla giderken bana gülümsemişti imayla. Kafamı iki yana salladım onaylamayarak hiç.

"Sen söyle bir şeyler," dedim Arya'ya. "Ayıp olmaz değil mi?"

Kafasını iki yana salladı heyecanla. "Olmaz."

Kaşlarım çatıldı hafiften. "Çok mu seviyorsun bu grubu?"

Kafasını salladı. "Evet." Yanakları kızardı. "Sen de şimdi bateri çalacaksın."

İçinde ben olduğum için mi heyecanlıydı? Doğru mu anlamışım? İçimde yabancı bir his oluşurken derin bir nefes alarak kalktım.

"Yemek ye," diye tembihledim onu.

O sırada telefonum çaldı. Harun arıyordu. Aramayı cevaplayıp bahçede olduğunu öğrenince bahçeye yöneldim doğrudan. Harun'la tokalaşıp kısa bir hal hatır sorma faslından sonra içeri davet ettim ama gitmesi gerektiğini söyledi.

Mahcup hissettim ayağıma çağırdığım için. Cüzdanımdaki saç telini ona uzattığımda kaşları çatıldı ama arabasından bir delil torbası çıkardı. İçine bıraktım. Ardından kendi saç telimi ekledim poşete.

"Ne bu kardeşim?" diye sordu merakla yüzüme bakarken.

"DNA testi için," dedim.

"Anladım onu," dedi bariz bir şey olduğundan. "Kimin bu saç? Neye bakacağız?"

"Arya'nın," dedim keyifsiz bir sesle. "Kardeş miyiz diye bakabilir misin?"

Kaşları çatıldı daha çok. "Ne?"

Sıkıntıyla yüzüme dokundum. Birkaç gündür çok sıkılıyordu canım.

"Nereden çıktı bu?"

"Erim," dedim keyifsiz bir sesle. "İçime kurt düşürdü."

"Yok abi," dedi ihtimal vermeyerek. "İmkânsız Ulaş. Saçmalama lan. Kaç yaşında kız, farkında mısın?"

"Farkındayım," diye onayladım onu.

Arya'nın kardeşim çıkması için ilişkilerinin ben iki yaşındayken başlamış olması lazımdı. Babam bir zamanlar annemin gözlerinin içine bakardı. Derya Ateş, öğretmenimdi. Kocasına âşıktı. Birbirlerine baktıkları bir anı vardı zihnimde, unutamıyordum.

"Yine de içim rahat etsin."

"Hayırdır?" dedi şüpheyle. "Niye korkuyorsun çok düşük bir ihtimalden bu kadar?"

Arya beni seviyor çünkü. Çünkü ben... Neyse.

"Boş ver," dedim omzuna dokunup. "Eyvallah bu arada. Ayağıma da çağırdım seni. Gelseydin ya içeri."

"Yemiş kadar oldum eyvallah," dedi sırtıma vurarak. "Ben bunlara baktırayım, ararım seni."

"Tamam, sağ olasın."

"Ne demek kardeşim, dikkat et kendine."

"Allah'a emanet," dedim o arabasına binerken.

"Sen de," deyip karakola döndü.

Sıkıntıyla yüzümü ovuşturup içeri döndüm ben de. Ardalarla bir yarım saat prova yaptık. Müzik kulağım iyiydi, pek çok enstrüman çalabiliyordum bu yüzden.

gruba sevdiğim bir şarkıya dahil olmuştu, o şarkıya sanki ait olmuştu. Bateriyi çalarken bambaşka biriydi sanki Ulaş. Öyle güzel, öyle sanatsaldı ki büyülenmiş gibiydim. Ulaş'a bakarken gökyüzüne baktığımda hissettiklerimden başka bir şey yoktu o an aklımda. Güneş gibiydi. Parlıyordu.

İçim içime sığmayarak şarkıya hem eşlik ediyor hem de büyük bir heyecanla onu izliyordum. Yalnızca onu. Terden tişörtü ıslanmış, uzun saçlarının dalgaları daha belirgin olup alnına dökülmüşlerdi. O ise kendini müziğe vermişti. Ritimle sallanıyordu kolları ve tüm bedeni. Yanıyordu sanki müziğin ateşiyle ve ben de o ateşe uçuyordum sanki.

Bir an, şarkının bana en anlamlı gelen kısmında gözleri beni buldu. Sanki isteyerek yaptı bunu. Sanki bilerek o kısımda baktı bana ve göz göze geldiğimizde dudakları kıpırdandı, gözlerime bakarak söyledi şarkıyı.

Belki en güçlü hissettiği yaş
Ama kazanmayı umduğu savaş
Çoktan bitmiş ve herkes kaybetmiş
Herkes kaybetmiş[*].

Gözlerime bakarak söylediği kısım tüylerimi diken diken ederken neden bu kısmı seçtiğini bilmiyordum ama heyecandan ellerim titremişti. Şarkı biterken gözlerini çekti gözlerimden ama etkisi çok daha uzun bir süre kaldı üzerimde.

Akşamı heyecan ve mutluluk dolu bitirmek o kadar iyi gelmişti ki bana içim içime sığmıyordu sanki. Ulaş'ın o halini fotoğraflayamadığım için pişman olmuş ama Esra'nın çektiğini fark edince biraz olsun rahatlamıştım. Belki ilerde biraz daha samimi olursak ondan bu fotoğrafları isteyebilirdim. Kötü bir niyetim yoktu, benimki hayranlık sayılabilirdi neticede.

Bahadır, Esra'yı bırakacaktı. Ben de Kutay, Argun ve Ulaş'la eve dönecektim. Ulaş'ın başı ağrıdığından buraya geldiği arabayı otoparka bıraktı. Kutay kendi arabasına bindi, biz de Ulaş ile Argun'un arabasına bindik.

[*] Son Feci Bisiklet- Modern Zamanlar, Söz: Arda Tezok

Ulaş yan koltuğa, ben de arka koltuğa oturmuştum. Sohbet ederek akşam hakkında konuşurken "Ulaş'ın bateri çalabildiğini bilmiyordum," dedim yanaklarım yine heyecanla ısınırken. "Harikaydı."

Argun dikiz aynasından gülümsedi bu söylediğime. Ulaş ise sessizdi ve gözlerini kapatmıştı.

"Birçok enstrüman çalabiliyor," dedi Argun gözlerini yoldan ayırmadan.

"Bu yüzden çok zeki sanırım," diye mırıldandım. Müzik aleti çalmanın IQ artırdığı hakkında bir makale okumuştum. Bu mantıkla ne kadar enstrüman o kadar IQ demekti.

Argun'u gülümsetti bu söylediğim. "Belki de."

"Ben yokmuşum gibi dedikodumu yapın," dedi Ulaş gözleri hâlâ kapalıyken.

"Dedikodu değil ki bu," dedim çok da uzağımda olmayan yüzüne bakarken. Koltuk olmasa arada başını omzuma yaslayabileceği kadar yakın duruyordum koltuğuna Argun ile konuştuğum için. Ulaş bu açıdan da güzel görünüyordu.

Merakla gözlerimi tekrar Argun'a çevirdim. "Başka neler çalabiliyor?"

"Gitar, piyano, saksafon, keman... Başka var mıydı abi?"

Ulaş kaşlarını çattı. "Sessizlik kardeşim. Bir de sessizlik."

Sanırım övünülmekten hoşlanmıyordu. Kıkırdadım. Onun utandığını hayal etmek zordu.

"Neden? Utanıyor musun?" diye sordum muzip bir ifadeyle gülümseyerek ona bakarken.

Kafasını çevirip yavaşça gözlerini açtığında göz göze geldik.

"Hayır," dedi gözlerime bakarak. "Toy insan mütevazi, aptal insan kendini beğenmiş olur. Zeki insan yeteneğini hiçe saymayıp, hak etmediği değerde göklere de çıkarmayarak kalıbına tam oturur."

Ve o zeki biriydi.

"Peki neden bizi susturuyorsun?"

Gözlerime baktı uykulu uykulu. "Çünkü başım ağrıyor."

"Anladım," diye mırıldandım. Gözlerini kapattı yine. "Sen zekisin o zaman. Ben de... Toy mu oluyorum?"

"Ben zeki olduğunu düşünmüştüm," dedi Ulaş gözleri kapalı.

Kalbim mutlulukla göğsüme çarptı. "Gerçekten mi?"

"Evet."

"Teşekkür ederim."

"Bak toya düştün," dedi gözleri kapalıyken.

"Ama nezaket bu," diye karşı çıktım.

Cıkladı. "Sen iltifatları karşılayamıyorsun hiç."

O an suyu kaynamış bir mısır gibi kalbimin patlayacağını sandım. Ahmet bugün bana güzel dediği için utandığımdan mı demişti bunu bana. Beni güzel mi buluyordu o da? Güzellik çünkü bakışıyla değişirdi bence insanın. Bu yüzden göreceliydi.

"Ne deseydim?" diye sordum yanaklarım kızarmış olsa da araba karanlık olduğu için buna çok takılmayarak.

"Memnun olabilirdin, senin eserin olan bir şey için bana teşekkür etmek yerine."

"Çok oldum," dedim içtenlikle. Kalbim ışıyordu sanki. "Gerçekten, çok memnun oldum."

İç çekti. Öyle güzel bir görüntüydü ki ben de iç çektim sessizce.

"Memnun oluşların bile mütevazi senin Arya," diye mırıldandı uykuya dalacakmış gibi. "İncelik ruhuna işlemiş senin."

Kalbim küt küt attı. Öyle derse ateşe uçasım gelirdi. Uçasım, kaçasım, sarılasım gelirdi. Yanağımı Argun'un koltuğuna yaslayıp Ulaş'ın nefes alışverişini izledim sessiz ve gizlice. Kelebeklerin gözünde de ateş onun kadar güzel miydi acaba?

Kulağıma gelen birtakım sesler derin uykumu böldü ama beni uykunun kollarından koparamadı. Uyanmak istemiyordum hiç. Çok tatlı bir uykunun kollarındaydım. Keşke hep böyle uyuyabiliyor olsaydım. Hafif bir rüzgâr esti. Balkonumda uyuyakalmıştım sanırım.

Sıcak kolların etrafımı sardığını hissettiğimde endişelenmedim, aksine içim ısındı. Korunuyor, kollanıyor gibi hissettim. Sanki babamdı beni kucaklayan. Küçükken yatağıma götürdüğü gibi tıpkı.

Başım yumuşak bir omuza yaslandı, güçlü kollar kolayca kucakladı beni. Kendimi bir kelebek kadar hafif hissettim. Sanki gerçekten kanatlarım vardı.

Ahşap kokusu sinmişti üstüne. Babam değildi ama, babam yoktu benim. Ulaş'tı bu. Ulaş vardı. Benim değildi ama vardı.

"Sıcaksın," diye fısıldadım üşüdüğüm için bunu çok severek. "Ateş olduğun için mi?"

Duraksadı. Ardından yoluna devam etti ve ben onun kollarında dünyanın en tatlı uykusuna düştüm tekrar.

Titreyerek fayansta oturmuş ağlarken sırılsıklamdım. Akan gözlerimi silmeden iç çekerek ağlıyordum bir süredir. Az kalsın yanacaktım rüyamda. Kalktığım gibi küvete atmıştım kendimi. Söndürmüştüm kendimi ama yanmıyordum bile. O kelebeği anımsattı bu bana. Kanatları ıslanmıştı, avuçlarımda ölmüştü. Ölmemiş olsaydı keşke. Keşke sevdiğim şeylerin ömrü bu kadar kısa olmasaydı.

Kapımın çaldığını işittiğimde irkildim. Gecenin bir vaktiydi. Gelecek kimsem yoktu. Duvarlar inceydi. Ağlayışlarımı duymuşlardı belki de. Kapı tekrar çaldığında zorlukla çıktım küvetten. Sırılsıklamdım ama umursamadım bunu. Parkeleri ve halılarımı ıslata ıslata titreyerek kapıyı açtım.

Ulaş beni o halde gördüğünde ağlamam daha çok şiddetlendi.

"Arya," dedi yumuşak bir sesle içeri girerken temkinli adımlarla.

"Ha-hatıralarımla rüyalarımı a-ayırt edemiyorum," diye fısıldadım ağlayarak. "Ya-nı-yorum sandım."

Kafasını salladı, anladım der gibi. Dudaklarım titriyordu ağladığım için. "Ben... Ya-yanıyorum sandım."

"Hepsi kâbus sadece," dedi beni sakinleştirmek ister gibi yumuşak bir sesle.

"Ama-"

Sözümü kesip gözyaşlarımı silerken iyice yaklaştı bana ve yavaşça kolunu bana sarıp beni göğsüne çekti. Ağlamam şiddetlendi, tişörtünü avcum içinde sıktım.

"İnan bana," dedi ıslak saçlarımı okşarken. "Uyurken her ne görürsen gör hiçbiri hatıra değil."

Omzunda ağladım bir süre ve Ulaş onu ıslatmama sesini çıkarmadı. Beni teselli etmedi. Yalnızca yanımda kaldı ve saçlarımı okşadı. Ve bu her şey için yeterliydi.

ULAŞ TÜTÜNCÜ

Annemi görmek için kısa bir süreliğine hastaneye uğradığım sırada odasının kapısının önündeki koltuklarda oturan Arya'yı görmemle adımlarımın duraksaması bir oldu. Koltuğa oturmuş, ellerine bakıyordu üzgün bir ifadeyle. Bugün randevusu yoktu ama buradaydı yine de. Dün gece geçirdi kriz için gelmişti belki de. Kendini burada güvende hissettiği için de olabilirdi. Nasıl bu kadar korunmasız görünebiliyor, vicdanım üzerindeki hükmünü tek elinde tutabiliyordu bilmiyordum.

Onu görmemiş gibi yaparak odasının kapısına ilerledim ve çaldım kapısını. Annemin güzel sesi içeri davet etti beni. İçeri girip arkamdan kapattım kapıyı.

Annemin yüzü beni görünce aydınlandı. "Hoş geldin bebeğim."

"Hoş buldum anne," derken masasına gittim. "Hastan yok mu?"

Kafasını iki yana salladı yavaşça. "Az önce son hastamı gönderdim."

Kaşlarım çatıldı. Randevu almamış mıydı? "Arya dışarıda bekliyor."

Annemin kaşları kalktı şaşırarak. "Öyle mi? Görmedim." Ardından kaşları çatıldı merakla. "Bir şey mi oldu?"

Sıkıntıyla elimi saçlarımın arasında geçirdim. "Dün gece kriz geçirdi."

"Kâbus mu görmüş yine?"

Kafamı sallayarak onayladım. Yutkundum zorlukla. Onu sırılsıklam titrerken görmek dünyadaki en ağır şeydi belki de. Yanıyorum sandım, demişti gözlerime bakarak. Aptaldım. Belki de benim söylediklerimden etkilenmişti bu kadar. Yanarsın deyip durmuştum kıza. Bazen o kadar akıl edemiyordum ki aptallığıma şaşıyordum.

"Arya'yla aranız nasıl Ulaş?" diye sordu. Yüzümde bir şey mi görmüştü benim görmesini istemediğim bilmiyordum ama şüpheli bakıyordu bana.

"Normal," dedim.

"Öyle mi gerçekten?" diye sordu ikna olmamış gibi. Neden herkes bunu ima ediyordu bana. "Arya'nın senden hoşlandığını söylediğim için ona sert davranmıyorsun değil mi?"

Sert değil soğuk davranmaya çalışıyordum daha çok.

"Bilmediğin şeyler var anne," dedim yalan söylemek istemediğimden.

Kafasını salladı. "Senin de bilmediğin şeyler var bir tanem. Arya'dan uzaklaştırma kendini."

"O ne demek şimdi?"

Buruk bir gülümseme oldu yüzünde. "Eğer eteğimizdeki taşları dökelim dersen tamam ama terazi koyarım ortaya."

Kaşlarım çatıldı. Biliyordu buna ikna olmayacağımı.

İç çekti annem. "Sadece şunu bil ki, Arya sana değer veriyor. Sen de ona veriyorsun bence."

Ağzımı açıp karşılık verecektim ki ağzıma tıktı lafımı.

"Sevilmekten korkma bu kadar."

Sevgiden değil, sevginin açacağı kapanmaz yaradan korkuyordum ben. En büyük yaralarımız kalbimizde en çok yer edenlerin hatırasıydı.

"Arya'yı çağırır mısın? Ben çağırırsam senin söylediğini anlar utanır."

"Ben çağırırsam yine benim söylediğimi anlar."

Kafasını salladı. "Ama etkisi başka olur."

Derin bir nefes çekerek ayağa kalktım ve ona uzanıp saçlarına bir öpücük bıraktım. "Görüşürüz anne."

Yanağımı okşayıp bir öpücük bıraktı şefkatle. "Görüşürüz bir tanem."

Kapıya giderken, "Arya'nın kim olduğunu biliyorum," dediğinde adımlarım yere çivilendi. "O yüzden o benim de kızım sayılır." Söyledikleri kalbime bir bıçak gibi saplandı. "İyi davran ona yoksa kulağını çekerim."

"Gerçekten biliyor musun?" diye sordum yüzüne bakmadan.

"Evet, o kız olduğunu biliyorum."

Arya ona anlattıysa hikâyesini bilmemesi mucize olurdu. Ve annem, aldatıldığı kadının kızını kendi kızı gibi görüyordu. Büyük bir öfke duydum babama karşı. Onun gibi bir kadına bunları yaşattığı için.

"İyi davranırım," dedim öfkemi yuttuktan hemen sonra.

Uzanıp kapıyı açtım ve Arya'ya baktım doğrudan. Yüzünde mahcup bir ifade vardı. Ne yapacağını bilemiyor gibiydi.

"Annem seni bekliyor," derken çenemle içerisini işaret ettim.

"Teşekkür ederim," dedi ayağa kalkarken.

O içeri girdiğinde arkasından baktım bir süre. Annem onu kızı gibi seviyordu ve dün akşam DNA testi istemiştim Harun'dan. Ellerimi saçlarıma geçirdim. Gerçekten. Delirecektim.

#19. BÖLÜM
BÜYÜ'ME

Çok güzelsin ama bu yüzün ile ilgili bir mevzu değil. Kurduğun, yazdığın cümle, ses tonun veya saçının uzunluk ölçüsü ile ilgili. Ya da göz retinanın etrafındaki o koyu çember ve elmacıkkemiklerin. Ama yalnızca yüzün ile ilgili değil sevgilim. Sen parça parça güzelsin. Bütünken ise diyecek kelime bulamıyor insan.

Hafta sonu Deniz ile buluşup bana geldik, bir şeyler atıştırarak televizyon izliyorduk. Tek başıma yaşadığımı söylemiştim ama annem ile babam hakkında bir şey sormamıştı bana hiç. Ben de anlatmamıştım.

Elmaşekerimi yerken Deniz sıkılmış gibi kafasını koltukta geriye yatırdı.

"Sıkıldım," dediğinde gözlerimi ona çevirdim.

"Ben de pek sevmedim," dedim diziyi kastederek.

"Yok, benim canım başka bir şeyler yapmak istiyor," dedi muzip bir gülümsemeyle.

Merakla baktım yüzüne. "Ne gibi?"

Ellerini koltuğa koyup bana yaklaştı hafifçe. "Sohbet edelim. Mesela planlama yapalım?"

"Ne planı?"

"Ulaş'ı sana nasıl âşık ederiz planı?"

"Deniz!" diye kızdım hafifçe.

Kıkırdarken gayet ciddiydi aslında. "Ne var bunda? Taktik yapacağız işte? Başka birine mi kaptıracaksın onu? Sana yakın davranıyor bence, demek ki boş değil sana karşı. Taktik yapıp onu tavlamanı sağlayabiliriz!"

Sesi o kadar heyecanlı ve kararlıydı ki kulaklarıma kadar utandım söylediklerinden. Asla ama asla yapamazdım. Planlı davranmak bana göre değildi ve aşkın güzelliğini zedelerdi bence.

"Ben yapamam öyle şeyler," dedim kafamı iki yana sallayarak.

Parmağıyla yanağımı dürtükledi hep yaptığı gibi. "Bu yüzden ben buradayım işte."

"Hayır olma," diye karşı çıktım. "Bunun kendi kendine olması gerekiyor. Planla programla olmaz ki, bu benim üzerine çalışıp geçebileceğim bir ders değil. Bazen olmaz sadece."

"Aşk emek ister ama."

Kafamı salladım. "Herkesin aradığı ve bulduğu başkadır ama."

"*Fakat Müzeyyen*," dedi Deniz bu kez içten bir ısrarla. "*Bu derin bir tutku.*"*

Tüylerim diken diken oldu. Öyleydi, çok da severdim o kitabı.

"Ne yapmak istiyorsun?" diye sordum yumuşayarak.

Gülümsedi bana içtenlikle. "Öyle düşündüğün gibi planlı programlı tavlama değil bu," dedi gönlümü etmek ister gibi. "Ulaş'ı onu dahi iyi tanıyan birinden dinleyip senin istediğin gibi biri mi gerçekten ve nelerden hoşlanır onları öğreneceğiz sadece. Sevdiğin insanın neyi sevdiğini öğrenmek istemek, bilmek ayıp mı?"

Değildi. Gerçekliğini kaybetmezse kişi bu üçkâğıtçılığa da girmezdi. Yol yapmayacaktım zaten, küçük jestlerin bir zararı olmazdı aşka sanıyordum ki.

"Tamam o zaman," dedim utanarak.

Kıkırdadı. "Esra'nın numarası var mı sende? Davet etsene."

"Onlar Burcu ile yakın arkadaşlar ama." Bildiğim halde ona Ulaş'ı sormak utandırırdı beni. Benim hakkımda kötü düşünsün istemezdim.

"Burcu'yla Ulaş'ın olmayacağının, Ulaş'ın onu istemediğinin en çok farkında olan da odur o zaman. Yardım istemeyeceğiz ki bilgi alacağız sadece. Seni seviyor hem, bence adil davranacaktır. Çok iyi kızdır, severim."

Dudaklarımı kemirdim heyecandan karnıma ağrılar girerken. "Nasıl çağıracağım?"

"Benim de burada olduğumu, konunun ondan açıldığını ve gelmek isteyip istemeyeceğini sor."

Esra ile daha önce numaralarımızı almıştık. Dudaklarımı kemirerek rehberime girdim ve ararken sesimdeki heyecanın belli olmasından çekinerek mesaj atım ona.

---

* Fakat Müzeyyen Bu Derin Bir Tutku – İlhami Algör, İletişim Yayınları, Syf. 20

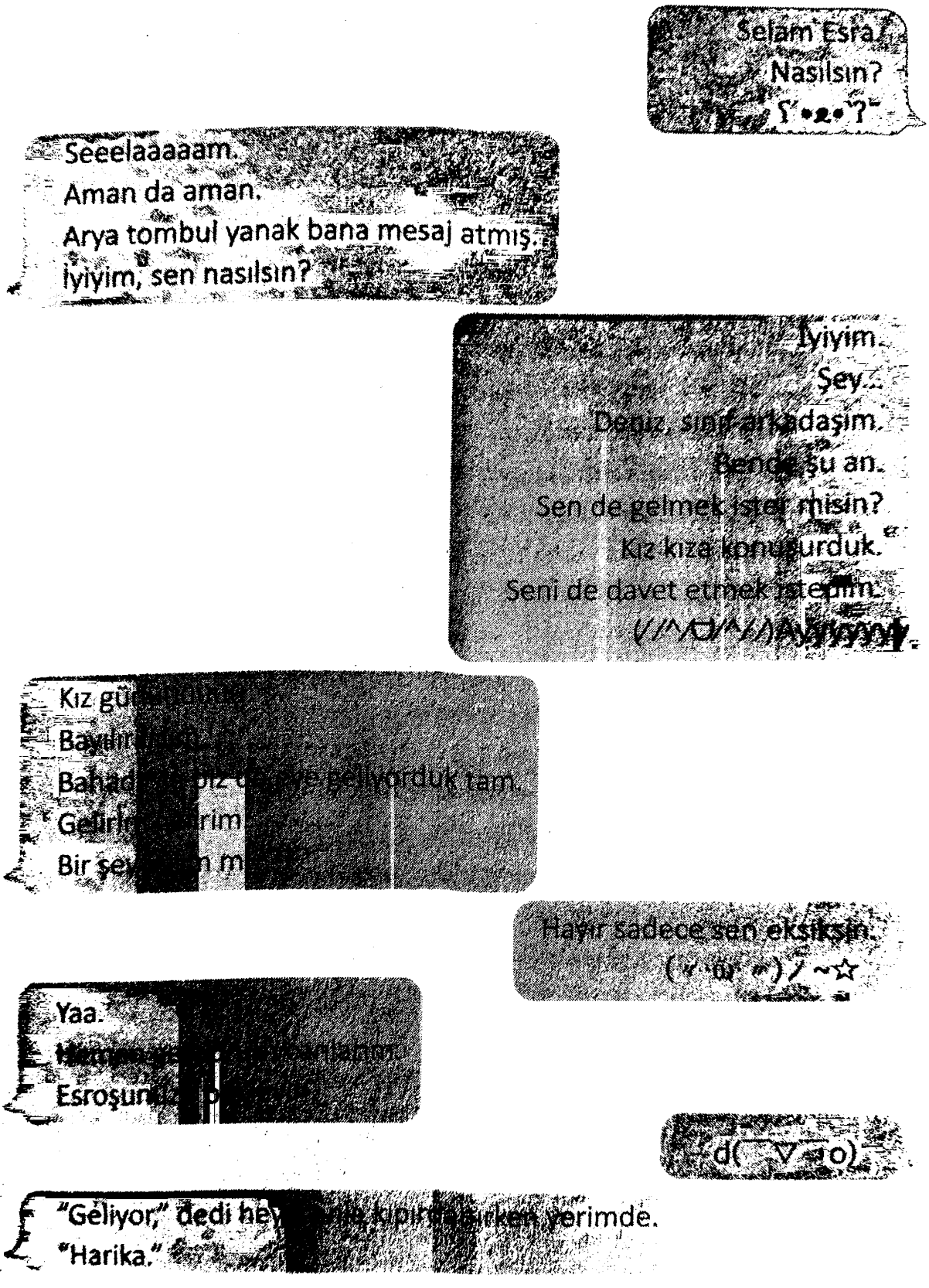

Kalkıp atıştırmalıkları tazeledim. Kısa bir süre sonra zil çaldı. Kapıyı açtığımda Esra ve Bahadır'ı gördüm. Esra, Bahadır'ın yanağına bir öpücük

bırakıp ona el sallayarak vedalaşırken Bahadır bana gülümseyip iyi akşamlar diledi. Ben de ona diledim.

Esra içeri girip kollarını ban sararken ben de ona sardım.

"Hoş geldin."

"Hoş buldum ve çok mutlu oldum," dedi neşeyle.

Ben de mutluydum geldiği için. Bu samimiyete ermemize sevinmiştim. Salona geçerken birlikte Esra ve Deniz uzaktan olsa tanışıyorlardı. Selamlaştılar ve hiç soğuk bir hava olmadı. İkisi de samimi insanlardı. Bir süre sonra uzun zamandır tanışıyormuşuz gibi sohbet edebilir hale geldik. Onu davet ettiğimize memnun oldum her geçen saniye.

Bir şeyler yiyip içerken konu çabasız bir şekilde gönül işlerine gelmişti. Esra, Deniz'in Erim'den hoşlandığını tek hamlede tahmin etmişti. Esra, Erim'den hoşlanmadığından ve liseden beri onu tanıdığından bazı konularda uyardı Deniz'i ama Erim'i Deniz'den dinlerken de şaşırdı duyduklarına. Sonuçta insanlar herkese aynı değildi. Birbirlerini art niyetsiz dinlediler ve bu beni çok mutlu etti.

Deniz konuyu merakla Ulaş'a getirdiğinde karnımda kelebekler vardı.

"Ulaş mı?" diye sordu Esra şüpheyle.

Gözlerimi kaçırdım utanarak.

"Ay yoksa," dediğinde daha çok utandım ve olduğum yerde küçülürken Deniz bana kıkır kıkır gülüyordu.

"Arya," dedi Esra son heceyi olduğunca uzatıp yanaklarıma uzanıp sıkarak. "Ay çok tatlısın minik turtam."

"Biraz hoşlanıyor gibi," diye araya girdi Deniz.

Esra heyecanla gülerek kollarını bana sardığında gülümsemeden edemedim. Çok tatlıydı.

"Ay çok heyecanlandım kalbimi duyuyor musun?" diye sorarken kafamı salladım. Kalbi benimki kadar hızlı atıyordu gerçekten.

Hepimiz biraz sakinleşince -özellikle ben- konuya kaldığımız yerden devam ettik. Esra heyecanlı ama ciddiydi de.

"Ulaş biraz zor biri," dedi limonatasından bir yudum alırken. "Hatta baya zor biri."

Öyleydi. Kapalı kutuydu. Yüksek soğuk duvarları vardı.

"Sanırım sakin, olgun kadınlardan hoşlanıyor daha çok." Saçlarını kulağının arkasına ittirdi. "Çok ilişkisi olan bir adam değil. Hatta bildiğim

kadarıyla bir tane ilişkisi oldu, o da lisedeydi. Uzun süredir bekâr diyebiliriz yani. O yüzden nasıl kadınlardan hoşlanıyor pek emin değilim. Yalnızca kişiliğinden yola çıkarak söylüyorum. Bir de beğendiği kadın oyunculardan."

Suratım düştü biraz. Ben çok olgun biri sayılmazdım, kadınsı da değildim. Zira yeni on sekiz olmuştum. Belki de beni kadından bile saymıyordu Ulaş.

"Ben pek kadınsı sayılmam," diye mırıldandım.

İkisi de bana bakıp, "O halledilir," dediler aynı anda.

Sonra da aynı şeyi söyledikleri için beşlik çaktılar gülerek. Yanaklarım ısındı.

Esra ilgiyle bana baktı. "Hem bence sen onun için de farklısın." Kalbim küt küt attı. "Sende onu çeken bir şey var sanki. Burcu bu yüzden seni sevmiyor hatta rakip olarak görüyor."

Burcu beni rakip olarak mı görüyordu? Halbuki rakip bile olamayacağımı ima etmişti bana. Belki de rakip gördüğü için öyle söylemişti. Bu beni bir parça umutlandırdı. Ulaş'ın dikkatini mi çekiyordum? Ona kafamı karıştırdığını söylediğimde cevabımı alamamıştım ne yazık ki.

"Neden Arya'da onu çeken bir şey olduğunu düşünüyorsun?" diye sordu Deniz merakla.

Güzel bir soruydu. Merakla Esra'ya baktım.

Esra gülümsedi ve hafifçe omuz silkti. "Hissediyorum diyebilirim. Ulaş çok anlatmaz öyle şeyleri. Ama Ulaş, sen hayatımıza girdiğinden beri daha düşünceli daha başka biri sanki."

İçim sıcacık olurken biraz utanıp limonatamdan içtim. Elmaşekerime devam etmek istediğim sırada Deniz başıyla onaylayıp elimden elmaşekerimi aldı.

"Bunlar iyi gelişmeler," dedi Esra'ya, sonra bana baktı. "Artık Ulaş'ın yanında elmaşekeri yemek de yok." Elmaşekerimi önümdeki boş tabağa koyduğunda üzgünce şekerime baktım.

"Ama..."

"Aması yok," diye karşı çıktı Deniz yapay bir kuralcılıkla.

"Ulaş elmaşekeri yediğimi zaten biliyor," dedim ona. "Bana kendisi de almıştı. Lunaparka gittiğimizde de pamuk şeker almıştı."

Deniz bunu onaylamayarak başını iki yana salladı. Dudaklarımı birbirine bastırdım. Ulaş'ın gözünde hep kız çocuğu olarak kalacaktım.

Esra cesaretlendirmek ister gibi kollarımı tutup hırsla silkeledi beni. "Umudunu kaybetmek yok," dedi büyük bir odaklanmış bir şekilde. "Seviyorsan emek vermelisin."

"Evet," diye yumruğunu sıktı Deniz.

"Tamam," dedim ikisine de şaşkın gözlerle bakarken.

Esra kıpır kıpır kuruyemiş yedi heyecanlı bir ifadeyle. "Ay bu işi çok sevdim ben. Birlikte olsanız süper tatlı olurdunuz. Soğuk görünen erkek ile sevimli neşeli kız. Bayılırım öyle çiftlere."

Utandım. Heyecandan bayılmadan günü kapatabilirsem şanslıydım sanırım.

"Burcu da Ulaş'ı seviyor ya. Bize yardım etmek istemezsen anlarız bu arada," dedi Deniz sevecen bir tonda.

Esra gülümsedi hafiften. "Dürüst olmak gerekirse Burcu'nun Ulaş'ı gerçekten sevdiğini düşünmüyorum. Belki başlarda öyleydi ama şimdi bu bir takıntıya dönüşmüş gibi daha çok. Burcu'ya da söyledim ama o buna karşı çıktı. İkisini de yıllardır tanıyorum ve olmayacaklarını adım gibi biliyorum. Ulaş bir mucize eseri onu sevse eminim Burcu bir iki ay sonra sıkılırdı. Bu yüzden Burcu için yapabileceğim bir şey yok bu konuda maalesef. İkisi de çok sevdiğim arkadaşım, ikisi için en güzeli olsun isterim. Ulaş, Arya'yı da sevmeyecekse ben size ne söylersem söyleyeyim sevmez zaten. Yani ihanet olarak düşünmüyorum bu yaptığımı. Umarım herkes için en güzeli olur."

Esra iyi biriydi. Onunla ilk tanıştığımızdan beri sevmiştim onu ve onunla aynı şekilde düşünüyordum. Fakat daha fazla dayanamadım. Utancımdan masanın altına girdim.

"Ne yapıyor?" diye sordu Esra, Deniz'e.

Deniz kıkırdadı. "Utanıyor. Gelir birazdan."

Esra güldü. Bense dizlerime sarılıp yüzümü dizlerime gömdüm. Aklımda Esra'nın söyledikleri ve Ulaş vardı. Gülümseyişleri, söyledikleri, elimi tutuşları, gözlerimin içine bakışları. Her şey aklımda kalbimin ortasındaydı. Kalbim küt küt atıyordu.

Bugün Bahadır'ın doğum günüymüş. Esra, bugünkü konuşmamızdan ötürü beni ve Deniz'i de davet etmişti. Çok mahcup hissediyordum kendimi. Esra, karşı daireden kıyafetlerini alıp bana gelmiş ve makyaj malzemelerini de getirmişti. Kendisi hazırlandıktan sonra Deniz ile birlikte beni hazırlamaya koyulmuşlardı. Acayip utanıyordum ama ellerinden kaçamamıştım.

Saçlarımı yaparlarken Esra'ya minnetle baktım. "Çok teşekkür ederim. Yardım ettiğin için."

Yanağımı sıktı. "Ne demek! Hayatıma renk kattın..."

Gülümsedim utanarak. Esra saçlarıma sıkı bir ters balık sırtı ördü. Kâhküllerimi tel tokalarla örüklerin içerisine kattı, saç sabitleyici sıktı. Hafifçe geri çekilip bana baktığında parmak uçlarını öptü enfes der gibi.

"Harika oldun," dedi alıcı gözüyle bana bakarken. "Göz alıcısın bebeğim."

İltifatlarıyla tüm bedenim ısındı. Deniz de onu onaylayan şeyler söylerken gözlerimi aynaya çevirdim. Esra çok makyaj yapmamıştı ama hafif bir makyaj ve kâhkülsüz halimle normalden farklı gözüküyordum. İster istemez kendimi daha güzel ve özgüvenli hissettim. Deniz daha önce kâhküllerim olmadığında daha büyük durduğumu söylemişti. Şimdi daha çok yaşımı gösteriyordum sanırım, o sevimli görüntümü kırmıştım biraz bu şekilde.

Siyah ince boğazlı kazağım üzerine askılı, üzerinde minik minik çiçek desenleri olan siyah midi bir elbise giymiştim. Beni oturttukları sandalyeden kalkıp ikisinin de yanağına birer öpücük bıraktım.

"Teşekkür ederim."

Esra da beni öptü içtenlikle ve kollarını boynuma sarıp beni yine göğsüne çekti. "Kız kardeşim gibisin benim için," dediğinde kalbim sevgiyle ısındı. "Rica ederim."

Kollarımı beline sardım kendimi çok mutlu hissederek. Hiç bu kadar yakın arkadaşlarım olmamıştım. Şanslı hissediyordum kendimi her şeye rağmen.

Deniz'e kendi kıyafetlerimden verdim, hemen hemen aynı beden giyiyorduk ve ayak numaramız da aynıydı. O hazırlandıktan sonra onun da saç ve makyajı ile ilgilendik. Bittiğinde büyüleyici görünüyordu. Esra gerçekten makyaj ve estetik görünüş açısından yetenekliydi. Neredeyse hiçbir şey yapmamıştı ama Deniz'in gözleri o kadar göz önündeydi ki onu olduğundan daha göz alıcı hale getirmişti. Deniz, Erim'le rastlaşmak için dua etmeye başlamıştı. Gülümsetti bu beni. Sevmenin görünüşle ilgisi olduğunu düşünmezdim ama etkisini de hiçe sayamazdım sanırım. Ben insanların sevdikçe güzel göründüklerini düşünürdüm ama bu herkes için öyle değildi tabii.

Taşlı ama zarif kelebekli kolyemi taktım. Hazırdım artık ve çok da heyecanlı hissediyordum kendimi. Aynaya bakamıyordum utandığım için. Kendimi böyle görmeye alışık değildim, kendime bakarken bile utanıyordum sanki ayıp bir şey yapmışım gibi.

"Herkes hazır mı?" diye sordu Esra ikimize.

Kafamızı salladık evet der gibi.

"Güzel," deyip ellerini birbirine sürttü muzip bir ifade ile. "Şimdi karşıya geçelim, sanki bir şeyimi unutmuşum gibi biraz oyalanayım. Böylece ortamı bir kolaçan edip tepkilerini izleyelim."

Deniz, "Çok güzel fikir," diyerek onunla beşlik çakarken benim karnım ağrımaya başlamıştı. Bu işi gerçekten ciddiye almışlardı ve ben çok hazırlıksızlıktım bu tür yüzleşmelere. Ulaş'ı düşününce bile karnım ağrıyordu. Nasıl konuşacaktım? Henüz kendim bile görüntüme alışamamıştım.

Ufak çantama tüm ihtiyacım olanları atmış ve omuzuma asmış, Ulaşların kapısında beklerken buldum kendimi çok kısa bir süre içinde.

Esra kapıyı çaldığında kapıyı Ulaş açtı. Üzerinde siyah bir gömlek ve siyah bir pantolon vardı. Saçlarını dağınık bırakmıştı ve çok güzel görünüyordu. Ona yakışıklı diyemezdim, göreceli bir kavramdı bu ama o güzel biriydi. Her şeyiyle. *Benim için.*

Göz göze geldiğimizde hafiften kaşları çatıldı. Ben bile görünümüme tam olarak alışamamıştım. Ona da tuhaf gelmiştim belki de. Keşke yapmamış olsaydım, pişman olmaya başlamıştım.

"Hazır mısınız?" diyerek içeri girdi Esra.

Esra'yı kafasını sallayarak onaylarken gözlerini başka yöne çevirdi sonra.

Bence hoşuna gitmemişti. Tüm moralim elimde olmadan düşerken Deniz beni içeri çekiştirdi. Bahadır ve Kutay televizyonda oyun oynuyorlardı. Esra onların hazır olup olmadığını kontrol ederken Argun bize bir şeyler içmeyi teklif etti. İkimiz de istemedik.

Esra herkesi ayaklandırdı. Kutay söylendi ona oyunu böldüğü için. Gülümsemeden edemedim. Evden çıkmak için kapıya ilerlerken Kutay benimle ve Deniz'le bir muhabbet başlatmıştı anında. Kafeye nasıl gidileceğini tartışmaya başladılar sonra.

Ulaş üzerine bir ceket aldı, bense bir hırka almıştım yalnızca. Hava o kadar soğuk değildi. Argun'un giydiği haki yeşil gömlek gözlerini ortaya çıkarmıştı. Çok güzel gözleri vardı. Giydiği kıyafetlere göre gözlerinin rengi dönüyordu sanki.

Topuklu botlarımı giydiğimde boyum beş santim kadar daha uzamıştı. Ulaş da botlarını giyip merdivenlere ilerlediğinde Deniz belime hafif bir baskı uyguladı yürümem için. Derin bir nefes alıp peşine takıldım. Diğerlerinden bel altı basamak ilerisine düştük. Arkasından gittim usulca. Parfümü çok güzeldi. Sırtı ve saç kesimi de. Ensesindeki saç ölçüsünü seviyordum.

Düşündüklerim yanaklarımı kızarttı. Kendine gel Arya. Neler düşünüyorsun?

Ağır kapıyı açıp geçmem için beklediğinde ona nezaketen gülümseyip apartmandan çıktım. O da peşimden indi basamakları. Yavaşça otoparka doğru yürümeye koyulduk. Deniz konuşkan bir kızdı ve onlarla tanışıyordu. Onu arkada bıraktığım için huzursuz olmadım, zaten beni teşvik eden de oydu.

Bir sigara yaktı Ulaş. Sigarasından derin bir nefes aldı. "Kız çocuğuna benzemiyorsun," dedi bana bakmadan.

Evet, biliyordum. Aslında amaçları da biraz buydu sanırım. Çocuksuluğumu kırmak istemişlerdi.

"Makyajdan sanırım," diye mırıldandım.

"Büyümek mi istiyorsun?" diye sorduğunda onun için cam gibi şeffafmışım gibi hissederek utançla karnım kasıldı. Tam şu anda bayılmak istiyordum. Rezil olmuştum sanırım.

"Hayır."

Gözlerini bana çevirdi. Yargısız, alaysız, yumuşak bir yüz ifadesi vardı. Bu ifade rahatlattı beni. Ulaş'ın yargılamayışlarını seviyordum. Yalnızca anlamaya çalışıyordu insanları sanki.

"Makyaj seni büyük göstermiş biraz. 18-19 gibi."

Dudak büktüm bozularak. Önüme baktım. "Zaten 18 yaşımdayım ben," diye söylendim ağzımın içinde.

Kafasını salladığını gördüm. Çantamın açma kapama klipsi ile oynuyordum gerildiğimden.

"Öylesin tabii," diye onayladı beni. "Ama normalde daha küçük gösteriyorsun, on altı gibi."

"Değilim ama," diye direttim. Beni çocukmuş gibi görsün istemiyordum.

"Öyle de güzelsin."

Duyduğum şeyle şaşkın gözlerim yüzüne çevrildi. Beni izliyordu, yüzünde hafif bir gülümseme vardı. Benimle eğleniyor muydu? Sanmıyordum, o alay etmezdi kimseyle. Ciddiydi. Bana samimiyetle gülümsüyor ve güzel olduğumu söylüyordu. Bu halimle de o halimle de güzel onun için.

Kalbim küt küt atarken kulaklarıma kadar kızardığıma emindi. Güneş batıyordu ve turuncu ışıkları ikimizin üzerine düşüyordu hoş bir bahar akşamı.

Dudaklarına sigarasını götürdü ve gözlerime bakarak derin bir nefes aldı sigarasından. Sanki kalbimdi sigarası. Aldığı derin nefes benim kalbimi harladı.

"Boyalara ihtiyacın yok büyümek için," dedi gözlerime bakarak. "Yaşın boyası geçtikçe yüzünden büyüyeceksin er ya da geç. Acele etme."

Sol eli yüzüme uzandı sonra. Kâhküllerimi tutan tel tokalardan birini çekti usulca. Tel tokayı avcunda hapsedip yürümeye devam etti.

arkasından heyecan ve sevgiden parlayan gözlerimle gülümseyerek baktım. Ayaklarım onu takip ederken diğer tel tokayı da çekip kâhküllerimi serbest bıraktım, alnımda onları parmaklarımla düzeltirken gülümseyerek ona baktım birkaç adım arkasından.

Kalbimi incelikle ve güzel cümleleriyle işleyen güzel adam. Beni çocuk halimle de seven adam. Seni çocuklar gibi seviyorum.

Can Kırığı'nda Can Ağabey bizim için güzel bir masa hazırlatmıştı. Bizi karşıladı ve hepimizle sarılarak görüştü. Bahadır'a sıkıca sarılıp doğum gününü kutladı içtenlikle. Sol elinde alyansı vardı, evli olduğunu biliyordum ama çocuğu var mıydı merak ediyordum.

Herkes masaya yerleşti. Yavaş yavaş masa gittikçe kalabalıklaştı, geniş bir arkadaş grupları vardı. Ulaş'ın sağında oturuyordum, benim sağımda da Deniz oturuyordu. Davetliler beklenirken ortada eğlenceli bir sohbet dönmeye başladı. Benim de keyfim yerine gelmişti uzun zaman sonra. Gülümseyerek dinliyordum sohbetlerini. Deniz ile ortadaki konuya dahil olmuyorduk ama kendi aramızda yorum yapıyorduk.

Davetliler tamamlanmış olacak ki müzik değişti. Doğum günü için güzel bir parça çalarken herkes ayaklandı. Bahadır yüzünde güzel bir gülümseme, sağ eli Esra'nın belinde şarkının ritmiyle salındılar. Çok güzellerdi. Herkes şarkının ritmi ile alkış tutarken biz de geri kalmamıştık.

Çok heyecanlı ve mutlu hissediyordum kendimi. Gözlerim Ulaş'a çevrildiğinde onun da halinden memnun olduğunu, yüzünde bir gülümseme yeşerdiğini görünce benim gülümsemem daha da genişledi. Kafasını bana çevirdiğinde ona gülümseyip önüme çevirdim gözlerimi.

Doğum günü pastası, üzerinde 2 ve 1'den ibaret iki mumla birlikte geldi ama yine de tüylerim ürperdi. O korkunç anı düştü zihnime. *Doğum günleri, ölüm günleri benim için.*

Alkışlamadım, ellerimi kenetledim birbirine ve parmaklarımı sıktım gerilerek.

Ulaş bir adım arkamda duruyordu. "Her ateş," diye fısıldadı saçlarım üzerine sadece benim duyabileceğim bir sesle. "Aynı ateş değil."

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

Deniz'i babası almaya gelince onu yalnız etmek için Can Kuşağı'nın sonundaki yola kadar eşlik etmişim. Bana el sallayarak bisikletle uzaklaşırken gülümsedim ve el salladım ben de. Babası tarafından alınmak güzel olmalıydı. Eğer benim babam da yaşıyor olsaydı onu arkadaşlarımla tanıştırmak isterdim. Beni merak etsin, gelip alsın isterdim.

İç çekip kaldırıma oturdum yavaşça. Geçip giden arabaları izledim. Hafif bir rüzgâr eserken ve dalgaları duvarken gözlerimi gökyüzüne çevirdim. Bulutlara baktım. Babamı ve annemi özlüyordum. Deniz'in babasıyla ilişkisini görünce kıskanmıştım biraz. Burnumun direği sızladığında gözlerim doldu.

"Sizi seviyorum," diye fısıldadım. "Keşke dersem çok üzülürüm. O yüzden demeyeceğim."

Gözlerimi kucağımdaki ellerime çevirdim. Çenemi dizlerime yaslayıp kollarımı sardım. O sırada yanıma bir kedi çıka geldiğinde dolu gözlerimi silip ona baktım. Sokak kedilerine benzemiyordu hiç, bembeyaz tüyleri vardı. Cinsini sanırım.

Burnumu çektim. "Kayıp mı oldun?"

Elimi ona uzattığımda parmaklarımın siyah olduğunu görünce kaşlarını çattı. Parmaklarımdaki sıvıyı incelerken gözlerimde makyaj olduğunu hatırladım.

"Makyajı unutmuşum," dedim kediye. "Berbat mı görünüyor[illegible]

Yüzüme bakıyordu öylece. Beni umursamayarak patisini yalamaya başladı.

Gülümsetti bu beni. "Bana dokunma o pis ellerinle mi demek bu?"

Kazağımla yüzümü kurulayıp ellerimi de sildim umursamadan. Sonra ona uzandım ve çenesinin altını okşadım sevgiyle.

"Çok güzelmişsin. Sahibin yok mu senin? Ev kedisine benziyorsun." Miyavladı bana. "Veya çok titiz bir kedisin."

Yüzümdeki gülümseme genişledi. Kendini sevdiren bir kediydi ve çok sakin gibi duruyordu. Yalanmayı bırakıp bana yaklaştı ve eteğime sürttü kendini. Miyavladı.

"Kedice diye bir şey olsa öğrenirdim biliyor musun?" dedim yumuşak tüylerini okşarken. Ne istediğini bilmiyordum ama bir şey istiyor gibiydi. Aç mıydı acaba? Ya da susamış mıydı?

Patisini kaldırıp dizime koyduğunda patisini tutup tokalaştım onunla. "Merhaba kedi hanım. Arya ben."

Miyavladı yine.

"Evet miyav," diye onayladım onu. "Bir ismin yoksa isim vereyim mi sana? Elmaşekeri nasıl? Ben elmaşekerini severim. Pamuk şekeri de severim. Pamuk nasıl? Çok mu klişe? Bir sürü arkadaşın vardır ismi Pamuk olan. Boş ver onları. Elmaşekeri daha orijinal."

Diğer patisini de dizime koyup yükseldiğinde geriye çekildim ne yapacağını bilemeyerek. Ben geri çekilince kucağımda yer açıldığından üzerime çıktı ve bacaklarım üzerine kuruldu hemen. Resmen insanla yaşamaya alışmış gibiydi.

"Yoksa seni sokağa geri mi bıraktılar?" diye sordum o kucağımı kendisi için yumuşatırken. Parmaklarımı ensesinde gezdirdim. "Çok sıcakkanlısın. Ben de sarılmayı severim. Benim olmak ister misin?"

Mavi gözlerini bana çevirdi. Kesinlikle cins bir kediydi. Ev kedisiyse sokakta yapamazdı ki.

Miyavladı yüzüme, çenemi yaladığında içim sıcacık olurken kıkırdadım. "Ben de seni sevdim."

"İğrenç," dediğini işittim birinin. "Şu kıza bak. Sokak kedisini üzerine almış, yüzünü yalatıyor bir de. Onun gibi birinden mi hoşlanıyorsun gerçekten?"

Kedi ve ben bakışlarımızı sesin geldiği yöne çevirdik. Burcu ve Ulaş biraz uzağımda ayakta dikiliyorlardı ve Ulaş'ın kaşları çatıktı. Benden bahsediyordu Burcu.

"Saçmalamayı kesecek misin artık?" diye uyardı onu Ulaş. Sinirlen mişti. Ben de sinirlenmiştim. Konuyu neden sürekli bana getiriyordu.

Burcu ile göz göze geldiğimizde nefretle baktı bana. Ulaş'ın da gözleri bana çevrildiğinde kaşları çatıldı hafifçe. Makyajım akmıştı ve sanırım Burcu'nun söyledikleri için ağladığımı sandı. Sabırla yüzüme dokunurken bana döndü.

"Ağlıyor musun?" diye sordu yumuşak bir sesle.

"Sana ne ya ondan!" diye bağırdı Burcu ona.

Aniden bağırdığı için irkildim. Kedim de korkmuştu. Burnumu çektim hafifçe ve Burcu'ya baktım kaşlarımı çatarak.

"Ağlamıyordum," dedim Ulaş'a cevaben.

Kafasını salladı Ulaş ama ikna olmamış gibiydi. Sabırla elini saçlarından geçirdi ve kolunu tutan Burcu'ya baktı.

"Sarhoşsun," dedi gözlerine bakarak. "Bak, rahatsız ediyorsun insanları da. Gel evine bırakayım seni."

"Sarhoş değilim," diye karşı çıktı Burcu. Kollarını Ulaş'ın beline doladığında sinirlendim. Kedimin gidip Burcu'ya güzel bir pençe atmasını istedim. Kıskandığım için değildi, ona sokak kedisi dediği içindi tamamen. Haklarını savunmayı öğrenmeliydi. İnsanlar konuşurdu, kedim pençesini kullanacaktı mecbur. Düşündüğüm tek şey kedinin onuruydu. Kıskanmıyordum. Evet. Öyle.

Ulaş'ın gözleri benim üzerimdeydi.

"Eve gitmek ister misin?" diye sordu. "Arkadaşın da gitti. Sıkılırsın belki."

Kafamı salladım. O da eve gidecekti demek ki. Onsuz ne yapacak ki? Kucağımda kediyle birlikte kalktım ayağı ve onu bir bebek gibi tuttu

Kucağımdaki kediye ardından bana baktı.

"Sahiplendim," dedim burnumu çekerek.

Kafasını salladı anladım der gibi. Başka bir şey söylemedi. O Bur arabasına götürürken onları takip ettim. Burcu sızacak gibiydi. On koltuğa oturttu.

"İstemiyorum bu kızı," diye isyan etti güçsüz bir şekilde.

Kendini sol kolunun üzerine bıraktı koltuğa. Dudaklarımı birbirine bastırdım ve ön koltuğa oturdum kedimle birlikte. Kemerimi bağladım. Elmaşekeri kucağımda uslu uslu otururken uyuklamaya başladı.

Ulaş kediye bakıp yola koyuldu. "Kedi hırsızı mısın sen?" diye sordu.

"Çalmadım ki," dedim tüylerini okşarken. "Tasması yok ama ev kedisi gibi. Sokakta yaşayamaz ki. Benim de kimsem yok. Arkadaş oluruz diye düşündüm."

Sağ elini saçlarımın üzerine koyduğunda teselli ediliyor gibi hissettiğim için kalbim ışıdı o an. Sevgiyle doldu. Kalbimde kelebekler uçuşmuştu.

"Pandaya benzemişsin," dedi gözlerini yoldan ayırmadan.

Görünüşümden bahsettiğinin farkındalığıyla utanarak sol kaşımın üzerine dokundum. Ağladığım için gözlerimin siyaha boyandığını hayal ettim. Gerçekten pandaya benziyordum muhtemelen. Rezaletti. Tüm emek çöp olmuştu.

"Ben önde oturmak istiyorum," diye söylenmeye başladı Burcu o sırada.

"Rahat dur," diye uyardı onu Ulaş dikiz aynasından bakarak.

"Ben önde oturacağım. Yanında oturmak istiyorum," diye sızlandı.

"Uslu olursan ödül vereceğim."

Ben kaşlarımı çatarken Burcu gülümsedi. Ne verecekti?

"Ne vereceksin?"

"Sürpriz," dedi heyecansız bir sesle.

Kedi mırıltıyla yanağını bana sürttüğünde ona gülümseyip ben de yanağımı ona yasladım sevgiyle. Şimdiden aramızda bir bağ oluşmuş gibi hissettim. Bir süre sessizce yolculuk yaptık dördümüz. Bu sessizliği Burcu bozdu.

"Sanırım kusacağım."

Ulaş arabayı sağa çekti hemen ve indi.

"İyi misin?" diye sordum ona. İyi görünmüyordu.

"Hayır," dedi başını iki yana sallayarak.

Ulaş, Burcu'yu da indirip ona yardımcı olurken yol kenarındaki çimenlere midesini boşalttı Burcu. Ulaş saçlarını tutuyor, sırtını

sıvazlıyordu. Burcu aslında haksızlık ediyordu Ulaş'a ama o hep nezaketle ve sabırla yaklaşıyordu insanlara. Burcu'yu da sevmiyordum hiç ama üzülüyordum ona aslında. Neden onu kazanamadığının farkında değildi.

Ulaş onu kaldırıma oturtup konuştu biraz, ardından yanıma yaklaştı. Açık pencereden ona baktım ilgiyle.

"Torpidodan peçete ve su verir misin?"

Kafamı sallayıp torpidoyu açtım ve ona istediklerini verdim.

"Burcu biraz dışarda otursa iyi olur. İstersen sen de bin," dedi Burcu'nun yanına giderken.

Ulaş da onun yanına oturduğunda ben aşağı inmedim. Burcu'ya üzülüyordum çünkü. Belki onunla konuşmak isterdi, bu yüzden onun düşündüğü gibi aralarına girmiş gibi olmak istemedim. Elmaşekeri ile birlikte denizi ve Ulaş'ı izledik. Her şeye rağmen, tüm kırıklıklara, şaşkınlıklara, öfkelere, kayıplara ve kazançlara rağmen güzel bir akşamdı.

Kapı açılma sesi duyduğumda gözlerimi açtım. Onu izlerken Elmaşekeri ile uyuya kalmıştım ve bilmediğim bir yerde durmuştu araba. Meraklı ve uykulu gözlerimi Ulaş'a çevirdim.

"Burcu'yu bırakıp geleceğim," dedi bana. "Eve çok var, uyu sen."

Kafamı salladım. Hangi semtte olduğumuzu bile bilmiyordum. Arka koltukta sızan Burcu'yu kucaklayıp önünde durduğumuz apartmandan içeri girdi. Bunu nezaketle yaptığını bildiğimden kıskanmadım. Nezaket, incelik güzel şeylerdi. Onlara da düşman olursak dünya yaşanmayacak bir hale gelirdi.

Yaklaşık yirmi dakika sonra Ulaş geri döndü arabaya. Uykum açılmıştı biraz. Hafif bir rüzgâr esiyordu, bayılmıştım.

Ulaş kemerini bağlayıp yola koyulduğunda sessizce yolu izledim. İstanbul'da doğmuş büyümüştüm ama neredeyse hiçbir yerini bilmiyordum. Bir gün gezmek isterdim.

"Neden ağladın?" diye sorduğunda gözlerimi Ulaş'a çevirdim.

İnkâr etmek beş para etmezdi o an. Ağladığımı görmüş sayılırdı, gözlerimin hali ortadaydı. Yağmur da yağmamıştı ki bahane etseydim.

"Hiç," diye mırıldandım önemsizmiş gibi. Ama öyle önemliydi ki aslında. Sadece insanlar diğerlerinin kaybına olan üzüntüsünü nasıl

edeceklerini bilmediğinden yük olmak istemezdim genelde. "Deniz'i babası alında, kıskandım biraz."

Yutkundu. Yük olmuştu ona da. İyi kalpli herkesin dili tutulurdu o anlarda. Ne diyeceklerini bilemezlerdi. Anlıyordum. Tesellisi yoktu ki.

"Babasına âşık kızlardansın."

Burukça gülümsedim. *Mışsın* dememişti. Geçmişte bırakmamıştı babamı. Mutlu etti bu beni.

"Evet, öyleyim," diye onayladım onu.

"Nasıl bir adamdı baban?" diye sordu gözlerini yoldan çekmeden, yumuşak gece ayak uyduran bir sesle.

"Babama benziyorsun aslında biraz," diye mırıldandım biraz utanarak. "Ama o sigara içmezdi."

O an başını çevirip bana baktığında onunla göz göze geldik ve söylediğim şeyi fark ettim o an. Kulaklarıma kadar kızardığımı biliyordum. Dolaylı yoldan ona âşık olduğumu itiraf etmiş sayılırdım çünkü. Tükürüğüm boğazıma kaçtığında öksürmeye başladım.

"Torpidoda su var," dedi Ulaş yavaşça sırtıma vururken.

Uzanıp torpidoyu açtım ve bir şişe su çıkarıp dudaklarıma yasladım ve büyük büyük yudumlar içtim. Boğulsaydım keşke. Ulaş ile tek kelime etmedik. Utancımdan kıpkırmızı olmuştum ve o da nezaketen üstüme gitmemişti ama anlamamasına imkân yoktu. Ondan hoşlandığımı açık etmiştim.

Eve geldiğimizde kedimi sarsmadan kucağıma alıp indim arabadan. Yavaşça kapattım kapısını. Otoparktan çıkıp eve yürüdük. Sessizdik ama aramızda tuhaf bir hava vardı. Benim için apartmanın kapısını açtı. Teşekkür edemedim, nezaketen bile gülümseyemedim. Yüzüne bakamıyordum.

Merdivenleri arkamdan çıkarken aramızdaki o garip sessizliği Ulaş bozdu. "Kediyi aşıya götür yakın zamanda," dediğinde o dayanılmaz gerilimi bozduğu ve benimle normal konuştuğu için minnettardım. Karşılık beklemiyordum aslında. Karşılık verse çok mutlu olurdum ama ben onu sevmeyi de seviyordum. Bir sevgi daha ona rahatsız hissettirsin istemezdim. Benimle eskisi gibi olsun isterdim. Yoksa üzerdi bu beni.

Kafamı salladım onu onaylayarak. "Hım," diye mırıldandım kısık bir sesle. "Yarın okuldan sonra götüreceğim mutlaka."

İlk kez bir evcil hayvanım olacaktı ve aceleyle verdiğim bir karardı bu. Bir sürü şey almak gerekiyordu.

"Evde tek kalsa korkar mı?" diye sordum gözlerimi dakikalar sonra gözlerine ilk kez çevirerek.

Gözlerime baktı, gözleri çok güzeldi ve yargısızdı. "Sanmıyorum," diye yanıtladı beni.

"Akşama kadar evde olmayacağım, tanımadığı bir yerde strese girer mi ki acaba?" diye mırıldandım kendi kendime. Yalnızlığım geçsin diye onu sahiplenmeye karar vermiştim ama onu ilgisiz ve tek bırakıp strese sokmak da istemezdim. Bencilce olurdu.

"Yarın Kutay evde olacak," dediğinde ona baktım gözlerim parlayarak.

"Bakar mı birkaç saatliğine?"

Kafasını salladı. "Bakar."

Gülümsedim kocaman. "Teşekkür ederim."

"Etme," dedi kafasını iki yana sallayarak. "Ben bakmayacağım nasılsa."

"Olsun," dedim gülümseyerek. "Kutay'a da ederim."

Bir şey demedi. Gülümseyerek kalan merdivenleri de çıktım. Rahatlamıştım biraz. Evime yeni ev arkadaşımla girerken Ulaş'a iyi geceler diledim.

Elmaşekeri'nin henüz bir yatağı olmadığı için puf üzerine ona güzel bir yatak yapıp onun üzerine bıraktım ve banyoya gittim. Aynadaki yansımama o kadar kötü değildi ama hoş da değildi. Saçımı okşayışını hatırlarken tekrar içim ısındı. Yüzümü arındırıp eşofmanlarımı giydim. Odama geri dönüp yatağa uzandım. Karnım ağrıyordu heyecandan. Bir nevi itiraf etmiş sayılırdım sanırım. Anlamış mıydı gerçekten?

Ufak çantamdaki telefonumun titreşim sesini işitince telefonumu çıkardım. Deniz eve gittiğini yazmıştı mesajında bir saat önce. Esra da nerede olduğumu sormuştu en son. Ona gözükmeden Ulaş'ın peşine takılmıştım. Ayıp olmuştu belki de.

Esra'ya durumu bildirip Deniz'e de kısa bir özet geçtim, eve geldiğimi yazdım ve kollarımı iki yana açıp tavanı izleyerek hayal kurmaya başladım.

#20. BÖLÜM
GİT'ME

Yanan bir kelebek gördün.
Kanatlarını söndürdün.
O masum kelebeği,
Belki de umut vererek sen öldürdün.

Okula gitmek için erken kalktığımda Elmaşekeri uyuyordu. Gece beni hiç rahatsız etmemiş ve muhtemelen yerinden bile kıpırdamamıştı. Gerçekten çok sakin bir kediydi. Ona gülümsedim kocaman.

"Günaydın," diye fısıldadım güzel yüzünü hayran hayran izlerken.

Yavaşça yataktan çıktım ve hazırlandım. Evden çıkarken Elmaşekeri'ni bir bebek gibi kucağıma aldım. Okula gitmeden önce onu Kutay'a bırakacaktım. Okuldan dönerken bir kedi taşıma çantası alır, akşam veterinere götürürdüm ilk iş.

Kapıyı bir kez çaldığımda Ulaş çıktı karşıma dağınık saçlarıyla. Kalbimin ritmi bozuldu onu gördüğüm ilk saniyede. Sevmek gerçekten çok tuhaf bir şeydi.

"Günaydın," dedim gülümseyerek.

Kedimi uzattığımda uzanıp onu kucağına aldı. "Günaydın," dedi bana.

Elmaşekeri uyanmıştı o sırada. Yere atlayıp evde gezinmeye başladı.

"Misafirlikte çok gezme," diye tembihledim onu, o salına salına mutfağa giderken.

Ulaş ilgiyle bana bakıyordu. Kedimle konuştuğum için dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Teşekkür ederim tekrar."

"Kutay'a et," dedi yine.

"Ona da ederim," dedim. Avuçlarım terlemişti onunla konuşurken. "Görüşürüz." Başımla selam verip merdivenlere yöneldim ve okula doğru yola çıktım.

ULAŞ TÜTÜNCÜ

Saçlarıma parmaklarımı geçirip geriye doğru çektiğimde çok uzandıklarını fark ettim. Berbere gitmek gerekecekti.

"Kedi mi sahiplendik?" diyerek mutfağa girdi Kutay.

Kedisine biraz salam vermiştim şimdilik idare etmesi için. Ben kahvemi içerken o da salam yiyordu.

"Arya sahiplendi."

Kutay yüzünde muzip bir gülümsemeyle eğilip kediyi sevdi. "Birlikte mi bakacaksınız? Çok romantik."

Kaşlarımı çattım. "Sen bakacaksın."

O da kaşlarını çattı hafifçe. "Tek boş günüme kedi bakıcılığı mı kitledin?!"

Gülümsedim. "Evet canım."

Kafasını iki yana sallarken halinden memnun olduğunu biliyordum. Severdi kedileri. Kendine kahve alırken dikkatimi telefonuma çevirdim tekrar. Kutay karşıma oturup bir yudum aldı kahvesinden. Boğazını temizledi.

"Argun! Bahadır! Kalkın lan artık! Anneniz miyim, sevgiliniz miyim!"

Ardından yüzündeki o memnuniyetsiz ifadeden kurtulup gözlerini bana çevirdi. Normal bir ifade vardı artık yüzünde.

"Uyumadın mı sen?"

Uyku tutmamıştı. Arya'nın söyledikleri ile Erim'in söyledikleri kafamın içinde bir çatışma halindeydi sürekli.

"Sabaha doğru uyudum."

Gözlerime baktı. "Bir şey söyleyeceğim ama kızma."

"Kızacağım bir şey belli ki," dedim.

"Muhtemelen," diye onayladı ama bu onu durdurmadı. "Seni iyi tanıyorum." Kafamı salladım. "Elbette benim de bir yerden kocaman bir kız kardeşim çıksa günlerce uyumazdım. Ama bu farklı sanki. Ödün kopuyor Ulaş. Kardeşin çıkacağından değil kimin kardeşin çıkacağından korkuyorsun." Dudaklarımı araladım ama konuşmama izin vermedi. "Hayır, babanın öldürmüş olabileceği insanların kızı olması ihtimali değil bu. Arya olması ihtimali. O Arya'nın, bu Arya olması ihtimali."

O Arya'nın, bu Arya olması.

"Bir şey demeyecek misin?"

Güldüm alayla burnumdan bir nefes vererek. "Ne diyeyim? Desem ne değişecek?"

"Ulaş-"

Lafını böldüm. "Haklısın diyelim. Bu neyi değiştirir Kutay? Ona karşı kendime açıklayamadığım şeyler hissediyorum desem, evet desem ertesi gün kız kardeşim çıkmayacağı ne malum? Hadi bunu da geçtim, kim olduğumu öğrendiğimde bakar mı yüzüme bir daha sanıyorsun?"

"Ne zamandır bu kadar peşin hükümlüsün? Sen değil miydin peşin hükümlülere korkak diyen?"

"Kesin hükümlülük değil bu, bariz gerçek." Can Ağabey'e yaptığım aynı savunmayı arkadaşlarıma da yapmak yorucu geliyordu. Kendimi, acımı sürekli dile getirmek yoruyordu beni. Ama en başından beri yanımda olan bu adamlardan da gizlemek istemiyordum hiçbir şeyi. "Göz var izan var. Aileni öldüren, uykularını çalan adamın gözlerine baktığında ölüm mü görürdün, yaşam mı?"

"Yaşattıklarına bağlı," dedi net bir şekilde.

"Hayal bunlar," dedim kafamı iki yana sallayarak. "O baksa yüzüme ben yüzüne bakamam onun. Şimdi bakarken bile utanıyorum içten içe, üçkâğıtçı hissettiğimden."

Ve o beni babasına benzetiyordu. Âşık olduğu babasına benzetiyordu beni. Göğsümde bir yanma hissi hissettim.

"Söz hakkı yok mu karşı tarafın?"

"İkimiz diye bir şey yok ki söz hakkı olsun."

Kaşlarını çattı inanmayarak bu söylediğime. Beni tanıyordu diyelim; Arya'dan nasıl bu kadar emin oluyordu?

"Kardeş falan değilsiniz," dedi Kutay. "Saçmalığın daniskası. Erim sırf dert olsun diye söylemiş sana."

"Sonuç çıkınca anlarız," dedim gergin bir sesle.

Ben de ihtimal vermiyordum ama o küçücük ihtimal bile uykularımı kaçırıyordu. Ya diyordum, ya öyleyse? Ya çocukluğumdan beri yaşanan her şey yalansa?

"Sen mazoşist falan mısın?"

"Değilim. Acılar beni seviyorsa bilemem."

"Arya'dan hoşlanıyor musun?" diye sordu aniden gözlerimin içine bakarak. Tepkimi görmek istemişti. Bu kadar doğrudan sormasını beklemediğim için şaşkındım ve inkâr etmekte geç kalmıştım.

"Geç kaldın," dedi. "Düşündürüyorsa bu seni, bir şeyler var demektir."

"Ne fark eder? Her gece ağlarken teselli edebilecek miyim onu? Soyadımı taşımak isteyecek mi?"

"Savaş abinin yaptığını yap çok dertse. Annenin soyadını al."

"Almayacağım," dedim net bir sesle ve öfkeyle. Babamaydı öfkem, Kutay'a değil. Benim derdim babamdan başka kimseyle değildi. Kendi içimdeydi. "O kadını bir Ateş olduğu için yaktıysa eğer, onu kendi soyadıyla yakacağım ben de. İntikamımı onun oğlu olarak alacağım. Kaçmayacağım, bu kaçabileceğim bir şey değil."

Kutay'ın yüzünde mutsuz bir ifade vardı. İyi adamdı, beni düşündüğünü ve teselli edip umutlandırmak istediğini de biliyordum. Savaşmamı istiyordu ama savaş çoktan bitmişti. Yenilmiştik. Bedelini ödemek gerekiyordu.

"Mutlu ol istiyorum ya. Sen de sev, sevil istiyorum Ulaş. Herkesin gördüğü o soğuk duvarların arkasındaki adamı biliyorum ben. O duvarların olmadığı zamanlardan geliyorum. Sen tanıdığım en iyi insanlardan birisin. Babanın yaptıklarının hayatını bu kadar etkilemesinden, yaptığı hatanın faturasının sana kesilmesinden etimle kemiğimle nefret ediyorum. O kızın Arya olmasından nefret ediyorum. Ama Arya, senin gözlerinin içine bakıyor Ulaş. Ona bakmadığından görmüyorsun belki ama hayranlıktan, saf bir sevgiden başka bir şey yok gözlerinde. O kız çocuğu dediğin kız, yüksek soğuk duvarlarına rağmen içini görüyor senin. Sen zerre kadar çaba göstermediğin halde hem de. Ben onun kocaman bir kalbi olduğunu düşünüyorum. Senin aksine kim olduğunu öğrense bile gözlerinde ölümü değil yaşamı göreceğini düşünüyorum."

İyi diyorsun, hoş diyorsun kardeşim ama keşke ben de öyle düşü bilseydim...

"Şiir de okuyacak mısın bana?" diye sordum keyifsiz bir sesle.

Konuyu kapattığımı anlayarak derin bir nefes aldı. "Okuyayım. Var mı istek şiir?"

Alayla gülümsedim ona. "Sen önce git kendine manita bul."

"Kalsın," dedi kafasını iki yana sallarken. "Aşk doktoru olmak yeterli. Önce seni elden çıkaracağım."

O sırada Argun elinde kediyle girdi içeri. Hangi ara gitmişti bilmiyordum ama Argun'un eline düşmüştü.

"Bu senin mi doktor?" diye sordu Argun kediyi kendi omzuna bırakıp kahve makinesine ilerlerken. Kedi omzunda miyavlıyordu. Oyuncak olmuştu bize. "Doktorculuk mu oynayacaksınız birlikte?" derken çenesini okşuyordu.

Kutay ona baktı tip tip. "Baya komik."

Bu beni güldürdü hafiften. Bahadır da aramıza katılıp kediyi Argun'un omzundan aldı ve önce bacaklarının altından tutup ona baktı dikkatle.

"Arya'nın değil mi bu?" deyip çocuk tutar gibi kucağına aldı.

Tek kaşım kalktı. "Nerden biliyorsun?"

Bana bakıp gülümsedi. "Esra'ya anlatmış dün gece, o da bana anlattı heyecanla. Fotoğrafını falan atmıştı, seviniyordu gelip seveceği için. Annesi izin vermiyor ya onun."

Argun ona kahvesini verdiğinde gelip yanıma oturdu. Kedi baya sıcakkanlıydı.

"Adı Elmaşekeri'ymiş," dedi gülerek. "Arya'nın bir kedisi olduğunu bilmesem bile şu kediyi kapının önünde görsem kesin onun derdim."

Kedi gerçekten çok uysaldı ve kendini sevdiren tiplerdendi. Şeytan tüyü vardı; hatta şeytan kelimesi uymuyordu, melek tüyü vardı onda.

Kedi, Bahadır'ın kucağından benim kucağıma geçti. Asla çekinmiyordu insanlardan. Yanağını göğsüme sürtmeye başladı. Başımı eğip mavi gözlerine baktım. Mırıltılar çıkardı bana sürtünürken. Onu okşamamı istiyordu sanırım. Yutkundum. Sahibine benziyordu gerçekten. Sol elimi tüylerine koyduğumda gözlerini kapattı memnuniyetle. Bana sokulup yerleşti kucağıma iyice.

"Arya'ya benziyor," dedi Bahadır.

Gözlerimi ona çevirdim. Gülümsedi. "Sana meyil veriyor."

"Sen de başlama," dedim bıkkınlıkla.

"Niye?" dedi kaşını kaldırıp. Sonra Kutay'a baktı. "Bizsiz mi abi?"

Kutay kafasını salladı. "Bir şey kaçırmadın, aynı terane."

"Hadi ya," dedi onaylamayarak başını sallarken.

"Ben yokmuşum gibi aynen," diye onayladım ikisini.

Karşıma otururken Argun'un yüzünde bir gülümseme vardı. Ona, sen de mi diye sorar gibi baktığımda omuz silkti. Kafamı iki yana salladım.

Bahadır kahvesini yudumlarken telefonunun galerisinde gezinmeye başladı.

"Esra hangi ara çekti bilmiyorum ama bir sürü şey çekmiş yine," deyip galerinde kaydırıp durdu parmağını. "Yetenekli sevgilim," diye de övdü onu.

"Beni de çekmiş mi canım kankam? Instagram'ımız yeşillensin biraz."

Bahadır onu onayladı. "Var, var. Ama, başka bir bomba var," deyip bir fotoğraf açtı ve telefonunu bana doğru itti.

Gözlerimi ekrana çevirdim. Dün Arya ile yana yana oturduğumuz için bir sürü fotoğrafımızı çekmişti Esra. Gördüğüm fotoğraf göğsümde bir yanma hissine sebep oldu. Birbirimize bakıyorduk. Yanağını sağ avcuna yaslamıştı; soluna dönmüş içtenlikle gülümsüyordu bana. Bense arkama yaslanmış, şakağımı sağ yumruğuma dayamış onu izliyordum. Bana bir şey anlatıyordu o sırada fakat mühim olan bu değildi; mühim olan benim onu dinlerkenki yüz ifademdi. Mest olmuş gibiydim onu izlerken. Gibi değildim, öyleydim. Bahadır'ın ortaya koyduğu bir fotoğraf değil, kanıttı. İşlediğim bir suçun kanıtıydı. Sevgi, hak etmediğin birine duyulduğunda suç sayılırdı. Haksız kazanca girer bu çünkü.

"Sana mail atmış Esra," dedi Bahadır.

Kafamı salladım; boğazıma bir yumru oturmuştu.

"Ben hava alacağım," dedim.

Kediyi yavaşça yere bıraktım ve ceketimi alıp çıktım evden.

Denize karşı bir bankta otururken kendimi sorguya çekmiştim. Kafamda Arya'dan başka bir şey yoktu bir süredir. Bir kız çıkmıştı karşıma ve

şimdi onunla ne yapacağımı bilmiyordum. Nereye koyacağımı bilmiyordum. Kedisi gibiydi, bir yerde durmuyordu, sürekli kendini sevdiriyordu, istediği yere yerleşiyordu öylece...

Yüzümü ovdum; uykusuz gözlerim sızlıyordu. Peşinde adamlar vardı, korumak istediklerini iddia ediyorlardı ama muammaydı. Erim'in iddiaları, benim eksik parçalarım, Arya'nın kim olduğu gerçeği ve muhtemel bir ölüm tehdidi vardı. Bunca şeye rağmen Arya'nın gülüşleri vardı. Beni seviyor gibi bakışları vardı...

Saçlarımı çektim hafifçe. Kafamı toparlamam lazımdı. Huzursuzca denizde gezdirdim gözlerimi; ardından kapatıp geriye attım kafamı. Herkes akışına bırak diyordu ama bırakırsam onu yakardım. Kelebekler aptal mıydı? Ne diye ateşe uçarlardı?

Kim olduğunu öğrendiğinde suskunluğum yaralayacaktı onu. O büyük parlak gözlerinin feri sönecekti belki de. Uzun bir süre umuttan yoksun olacaktı. Gülümseyişi solacaktı. Gözlerine her baktığımda gördüğüm o küçük kız küsecekti bana. Hakkıydı. Hepsi hakkıydı. İstediği her şeyi vermek ve affedilmek isterdim. Af dilemek isterdim. Vicdanımı hafifletsin isterdim bencilce. O ufak kolları aniden beni sarsın, belime değil boynuma sarılsın, omuzlarımı sıvazlasın, vicdanımın yükünü silip atsın isterdim.

"Uzak duracaktın," diye mırıldandım kendime söylenerek. "Ona çok yaklaştın. Yakan değil yanan oldun Ulaş."

"Ulaş?"

Kendi ismimi söyledikten hemen sonra biri bana seslenince tüm kaslarım gerildi. Gözlerimi açıp sola döndüm başımı banktan kaldırmadan. Onu gördüm. Okul kıyafetleri vardı üzerinde; makyajı yoktu, olduğu gibiydi ve olduğu gibi güzeldi. *Kendine gel lan. İyice kafayı yedin.*

"İyi misin?" diye sordu biraz endişeli bir merakla.

Uzakta duruyordu. Ben dediğim için mi?

"İyiyim," deyip gözlerimi gökyüzüne çevirdim.

Bakma Ulaş. Bakmazsan gider.

Gökyüzümü onun yüzü kapattı. Gitmemiş, aksine yanıma gelip tepemde dikilmeye başlamıştı. Meraklı büyük gözleriyle üzerime eğilmiş bana bakıyordu.

"Canın mı sıkkın?"

Sıkkın. Sensin sebebi.

"Başka işin yok mu?"

Utandı hemen. Yutkundum. Terslemek istemiyordum onu ama uzak dursaydı keşke.

"Haklısın," dedi buruk bir gülümsemeyle. "Özür dilerim."

Tepemde dikilmeyi bırakıp birkaç adım attığında gidecek sandım ama gitmedi. Bankın diğer ucuna ilişti yavaşça. Bozulmuştu bana biliyordum ama gitmedi.

"Niye gitmiyorsun?" diye sordum.

Tersler şekilde değildi bu kez. O da bunu anlayabiliyordu sesimden. Arya beni neredeyse hiç yanlış anlamıyordu.

"Üzgün birini yalnız bırakmak hiç güzel bir şey değil."

Seni üzgünken yalnız mı bıraktılar Arya?

"Seni tersledim ama."

Kafasını salladı. "Evet, hoş değil o da," dedi gözlerimin içine bakarak. "Üzgün olduğun için yalnız kalmak istiyorsun belki de. Ama yalnız kalınca üzüntüsü geçmiyor ki insanın. Sen daha iyi hissettiğinde ve yalnızlık çekmediğinde gideceğim, merak etme."

Yutkundum. Merhamet hırkası en çok onun omuzlarına yakışıyordu. Onun bu masumiyeti, temiz kalbi, merhameti, gözleri, belki de ses tonuydu beni etkileyen. Bilmiyordum tam olarak ama gideceğini söylemesini sevmedim. *Git demedim ben sana Arya. Başka işin yok mu dedim. Hep benim kafamın içindesin çünkü. Kafamın içinde benimle meşgulsün.*

Birden yağmur çiselemeye başladı üzerimize. İkimiz de kıpırdamadık. Damla damla yağan yağmur şiddetini artırmaya başladığında Arya gülümsedi.

"Ne oldu?" diye sordum.

"Seni üzen her neyse bunun geçmesi için dua etmiştim, kabul oldu."

"Nereden biliyorsun?"

Islanan kâhkülleri yüzüne yapışırken yüzünde güzel bir gülümseme belirdi. O an güneş açtı sanki.

"Sessiz ol Elmaşekeri. Bu abi bir elmaşekeri katili."

"Nasıl içeri soktun onu?"

"Arabada bırakacaktım ama kucağımdan inmek istemedi. Abilere söyledim izin verdiler," diye açıkladı.

O sırada Harun'un bana seslendiğini işittim. İkimiz de ona baktık. Harun onu da gördü, sakindi. Rahatlar gibi oldum.

"Bekle burada," deyip sandalyeyi gösterdim. "Geleceğim hemen. Sahip çık kedine."

Başını sallayarak onayladı beni. Arya'yı arkamda bırakıp Harun'un yanına ilerledim. Karşısına dikildiğimde elindeki dosyayı uzattı. Şeffaf kapağın ardında yatıyordu gerçek.

Derin bir nefes alıp uzatmadan şeffaf kapağı çevirdim ve iki satırlık açıklama kısmını okudum doğrudan.

"... Gerekli tetikler yapılmış, DNA'sı alınan bireyler arasında herhangi bir akrabalık bağı bulunduracak uyumluluğa rastlanmamıştır."

Gözlerimi kapatıp kafamı geriye yatırdım büyük bir rahatlamayla.

"Ben demiştim," dedi Harun destek olmak ister gibi dokunurken.

Derin bir nefes alıp verdim. Omuzlarım gevşediğinde o ana kadar müthiş kasıldığımı fark ettim. Birinin ceketimi tuttuğunu hissedince gözlerimi açtım. Arya endişeli gözlerle ceketimin ucundan tutuyordu çekimser bir tavırla. Yine onu terslerim diye çekiniyordu ama yanıma gelmeden de edememişti. Endişeliydi benim için. Kedisiyle beni izliyordu. *Yapma Arya. Bakma bana öyle.*

"Kötü bir şey mi oldu?" diye sordu hafif titrek bir sesle.

Titriyordu elleri. Karakolları sevmiyordu. Kahretsin. O gece karakola gitmiş olmalıydı. Belki de tetikleniyordu burada.

"Yok bir şey," dedim ona dönerek. "Kötü bir şey olmadı."

Harun, "İyi haber aksine," derken ona baktı. Ben de ona bakınca gülümsedi. Tüm yakın arkadaşlarım farkındaydı her şeyin. Sadece o değildi. "Endişelenme."

Rahatlayıp ceketimi tutuşunu gevşetirken gülümseyerek bana baktı. "Bunun için mi üzgündün?" diye sordu merakla. "Mutlu musun şimdi?"

"Mutluyum," diye onayladım onu dürüstçe. Sonuçtan memnundum. Rahatlamıştım.

Gülümsemesi genişledi. "Bak, duam kabul oldu demiştim."

Öyle olmuştu gerçekten. Bu kalp ne dilese olurdu muhtemelen. *Melekler seni korumazsa senin bu saf kalple böyle bir dünyada barınman zor Arya.* Ceketimi bıraktı yavaşça.

"O zaman ben kendim gideyim mi? Sen bırakmak zorunda değilsin, taksiye binerim ben."

Mutluydum ve yalnız değildim şimdi. İstediği olmuştu. Bu yüzden şimdi gidiyordu. Az önce ondan istediğim gibi...

Kafamı iki yana salladım. "Ben götürürüm." Gidecekti, uzaklaşacaktı. Gitsin, uzaklaşsın istemedim. Ben aptalın biriyim.

Arya'yı veterinere götürdükten sonra Can Kırığı'na uğradık. Çünkü geçen sefer onu getirdiğimde onunla yiyememiştim. Takılırdım böyle şeylere. Yemek yedikten sonra hazır gelmişken işlere de el atmıştık yardım lazım olunca. Kafeyi kapatmıştık bir şekilde yine. Bir sigara yakmıştık Argun ve ben. Argun, ben, Arya ve Can Ağabey kalmıştık sadece geriye. Can Ağabey'i bırakacaktık arabası serviste olduğu için.

Sigaralarımız bittiğinde arabaya bindik. Argun arabasız geldiğinden anahtarı ona vermiştim. Argun şoför, Can Ağabey yan koltuğa oturdu; Arya'yla bense arka koltuğa geçtik. Sohbet ede ede yolculuk yaparken Arya can kulağıyla dinliyordu bizi.

Can Ağabey, Arya'ya fizik anlattığımı öğrendiğinde dikiz aynasından bir bakış atmıştı bana.

"Fizik çok önemlidir, hayatının her alanında çıkar insanın karşısına. Momentum kurallarına insanlar bile uyar," dedi bana gönderme yaparak. "Değil mi Ulaş?"

Dilimle dudaklarımı ıslattım, Arya merakla bana bakarken Can Ağabey'e bakıyordum ben de.

"Öyle," diye onayladım onu, alacağın olsun der gibi.

Keyifle gülümseyip, "Öyle, öyle," diye onayladı beni.

Biraz daha sohbet ettik. Can Ağabey'i bırakıp eve giderken Arya uyuyakalmıştı. Sırtımı kapıya çevirip onu izledim sessizce.

Başı gittikçe bana doğru kayarken ona yaklaştım düşmesini istemeyerek. Araba bir kavşaktan dönerken bedeni bana doğru meyil verdi iyice. Onu tutmak isteyerek uzandım ve yavaşça dizlerime yatırdım. Koltuğa yerleşirken uzanıp kedisinin çantasını aldım ve ön koltuğa bıraktım. Argun'un beni izlediğinin farkındaydım ama elimde değildi.

Yanağını dizime sürttü kedisi gibi. Yutkundum. Kaşlarını çattı. Kötü bir rüya gördüğünü düşünerek elimi saçlarına yaslayıp hafifçe okşadım.

"Babacım," diye mırıldandı rüyasında.

Boğazımda bir yanma hissiyle hafifçe kayıp başımı koltuğun sırtına yasladım ben de. Yutkundum zorlukla. Sol elimle saçlarını okşarken, "İyi olacaksın," diye fısıldadım.

Dizime düşen bir gözyaşı değil lavdı sanki. Dizim sızlıyordu aynı içim gibi. Parmaklarıma dokunan parmaklarını hissettim. Uyurken gitmemi istemiyormuş gibi saçlarındaki iki parmağımı tuttu. Beni babası sanıyordu belki de. Bilmiyordum ama elleri ateş gibiydi, halbuki hep teninden daha soğuk olurdu elleri.

Eve geldiğimizde Argun kediyi; ben de Arya'yı aldım. İkisi de uyuyordu. Arya'nın kedisinden tek farkı biraz daha büyük olmasıydı.

Sessizce sokakta yürürken, "Biraz daha uyuyabiliyor sanırım artık," diye fısıldadı Argun.

Kafamı salladım. "Evet."

Ben de fark etmiştim bunu. Geceleri de daha çok uyuyordu artık. Tedavi görmeye başladığından beri kriz de geçirmiyordu çok.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"Ne hakkında?" diye sordum.

"Yani, genel olarak..." Bir sigara yakmış, yarılamıştı. "Bir sürü şey oldu üst üste. İyi misin?"

Alayla gülümsedim. "Sen de seviyor musun diye mi soracaksın?"

Kafasını iki yana salladı. "Yok," dedi önüne bakarken. "Kendine itiraf edemeyen adamdan bana itiraf etmesini istemek kabalık olur."

Yutkunamadım. Öyle olurdu.

"Karışık."

Kafasını salladı anlıyorum der gibi. "Zor." Gözlerini bana çevirdi. "Aranıza bir kol mesafesi koymak isterken kollarında uyutması zor." Gülümsedi sonra. "Ya da tam tersi."

Öyleydi. Argun beni her zaman ben daha bir şey demeden anlardı. İnsanlar bizi kardeş ya da akraba sanıyor, birbirimize benzetiyordu. Sadece görünüş olarak değil, huy olarak da benziyorduk. Diğerleri de eyvallah iyi adamlardı, çok severdim ama Argun, karakterinden ötürü hep daha olgundu.

Hiçbir şey söylemedim. Derin bir nefes aldım yalnızca. Ağır geliyordu. Her şey ağır geliyordu.

Uyuyakalmıştım. Gecenin geç saatleriydi. Ağlama sesini işiterek uyanmıştım.

"Arya?" diyerek doğruldum yataktan.

Odamdan çıktığım gibi doğruca mutfağa girdim, oradan da balkona çıktım. İlk başta göremedim onu ama sonra aramızdaki duvarın arkasında saklandığını fark etim.

"Kız çocuğu?"

Sesimi duyunca sessiz olmaya çalışarak olduğu yerde daha çok küçülmek ister gibi bacaklarını kendine çekti.

"Üzgünüm," dedi ağlayarak. "Babamın sesini duyamıyorum."

Kaşlarımı çattım, anlamamıştım. Kalbimde bir ağrı peydahlanmıştı.

"Onunla konuşuyordum rüyamda ama sesini hatırlamıyorum."

Gözlerimi kapattım duyduklarımla. Balkonun demirlerini sıktım elimle. İçli içli ağlarken duramadım. Kollarımdan güç alıp üçünü katta olmayı umursamadan karşı balkona geçiverdim. Yanına diz çöktüm ne yapacağımı bilemeyerek ve onu ürkütmekten çekinerek. İznini almamışım evine geçmek için. Berbat bir durumdu.

"Arya," dedim yumuşak bir sesle.

Elimi saçlarına uzattım ama dokunmakla dokunmamak arasında kaldım. Bir bana baksa, izin verse onu teselli etmeme...

"Lütfen lütfen lütfen, bir kez daha," diye yalvardı. "Bir kez daha canlı duymak istiyorum. Sadece bir kez Ulaş. Sadece bir kez daha."

Bir el göğsümden kalbimi söküyordu; tüm damarlarım ve kaslarım yırtılıyormuş gibi hissederek elimi saçlarına koydum.

"Şşş," diye fısıldadım sakinleştirmeye çalışarak.

Babası ünlü bir iş insanıydı. İstese bir sürü videosunu açardım ona. Daha çok üzer miydi bu onu yoksa teselli mi ederdi? Bilmiyordum.Mecbur kaldığımız şeye kin gütmekten başka bir şey gelmiyordu elimden.

Saçlarını okşarken biraz olsun sakinleşti. Dizlerine sardığı sol elini kaldırdı ve elimi tuttu. Burnunu çeke çeke yüzünü bana çevirdi. Elimi yanağına yasladı; gözleri hâlâ kapalıydı. Sevilmek isteyen küçük bir kız gibiydi o an. İçim ezilerek yanağını okşadım. Burnunu çekiyor, hıçkırıklarla titrek nefesler alıyordu.

"Gitme lütfen," diye fısıldadı kırgın bir sesle. "Özür dilerim."

"Dileme," dedim bundan nefret ederek. Benden özür dilemesinden nefret ediyordum. *Özür dilemesi gereken benim. Sen değilsin. Özür dilerim.*

Yapışan saçlarını çektim güzel yüzünden. Gözyaşını sildim tenim yanarak.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı yorgun bir sesle. Gözlerini açtı yavaşça. Yüzüme baktı. "Elin kocaman," dedi bunu seviyormuş gibi. "Gözlerimi kapatınca babam beni seviyormuş gibi hissettim." Bir damla yaş düştü burnunun üzerinden dizine. "Babamı hissettirdiğin için teşekkür ederim."

Kalp atışlarını kulağımda hissediyordum. İçim eziliyordu, kül oluyordum sanki. Babasız kalmış, babasına âşık küçük bir kızın bir adama kurabileceği en değerli cümle buydu. Ve ben bunu hak bile etmiyordum aslında. En azından bu dünyada.

ARYA ATEŞ

Güneş doğarken Ulaş'ın koyu kahve saçlarına arkadan güneş ışığı vuruyordu. Kaç saat geçmişti aradan bir fikrim yoktu. Ulaş, ağlamamın bitmesini beklemiş daha sonra benimle sessizce otururken kafasını arkasındaki demirliklere yaslayıp uyuyakalmıştı. Kafasını acıtıyor olmalıydı parmaklıklar ama rahat görünüyordu. *Sen hangi acılara dayandın peki Ulaş? Nasıl bu kadar güçlüsün? Acı çekiyorsun, görüyorum. Çocuklar da anlar...*

Güneş ışıkları yüzüne düşmeye başladığında ona döndüm. Sağ yanağım hâlâ dizlerime yaslıyken sağ elimi kaldırdım ve güneşin gözlerine düşmesine engel oldum.

"Güneşin herkese ulaşması haksızlık," dedim fısıltıyla yüzünü izlerken. "Senden izin almadan sana dokunması haksızlık."

Ben de dokunmak isterdim ona gönlüm istediğinde. En çok da saçlarına. Saçları çok güzeldi. Her şeyi günden güne güzel geliyordu ama en

çok saçlarına dokunmak istiyordu canım. Beni sevmesini istememiştim. Bu onun bileceği işti. Ben sadece canım istediğinde, saçlarına dokunmak istiyordum. Olmaz mıydı?

Babamın saçlarını da çok severdim ama yoktu şimdi. Gözlerim doldu hafiften. *Allah'ım, Ulaş'ın saçlarına dokunmak bana hiç nasip olmasın ama onun kaybını gösterme bana.*

Güneş yavaş yavaş yükselirken gökyüzünde, yorulmadan siper etmeye devam ettim elimi ona. Şikâyetçi değildim halimden. Ulaş'ı bir daha ne zaman bu kadar yakından izleyecektim ki? Onu uyurken ne zaman görebilirdim ki? O beni istemiyor yanında bazen. Sıkmak istemem onu. Sıkılmasın benden. Üzülürüm.

Kirpikleri titredi. Yavaşça açıldı gözkapakları. Güzel kahverengi tonları çıktı açığa, güneşin varlığı hissedilir oldu. Önce güneş gelmemesi için yüzünün biraz uzağında tuttuğum elimi, o bana baktığında yavaşça indirdim. Elimi indirmemle yüzüne güneş düştü ve yüzünde tuhaf ama güzel bir ifade belirdi. Ne yaptığımı anlamıştı. Yanaklarım ısındı.

"Günaydın," diye fısıldadım.

Ulaş'a günaydın demek güzeldi. Keşke hep diyebilseydim. O da bana hep deseydi. Birbirimizi görsek de göremesek de günaydın deseydik keşke birbirimize.

"Günaydın," dedi gözlerimin içine bakarak.

Kalbim heyecanla ritmini kaybederken çok utandığımdan gözlerimi kaçırdım. "Kahve yapayım sana," diye mırıldandım ve duvara tutunarak ayağa kalkıp hızla çıktım balkondan.

Yanaklarım yanıyordu. Kendimi önce banyoya attım. Yüzüme birkaç kez su çarptım. Ardından mutfağa geçerken Ulaş salona girmiş bana doğru geliyordu. Onun evimde olması güzeldi. Bana doğru yürümesi de güzeldi.

"Banyoyu kullanabilirsin," dedim gözlerine bakamayarak. Tuhaf ve mutlu hissediyordum kendimi her şeye rağmen.

O banyoya giderken mutfağa girdim ben de. Kahvaltı yapar mıydı benimle? Umarım yapardı. Kahve makinesinde ona kahve hazırlarken bir yandan da kahvaltı sofrası kurdum elimden geldiğince hızlı.

Elmaşekeri'nin mama ve su kabını kontrol ettim ama kendisi ortalıkta görünmüyordu. Uyuyordu belki de.

Ulaş mutfağa girip ben teklif etmeden masaya oturduğunda çok mutlu oldum. Kocaman gülümsedim. Bu sabah, güzel bir sabahtı.

Ulaş yüzünü yıkadığı için saçları ıslanıp alnına dökülmüşlerdi. Hafif dalgalı oldukları için çok güzel duruyorlardı. İç çektim sessizce.

"Önce kahve mi içersin çay mı?" diye sordum yüzünü incelerken.

"Çay olur," dedi şakağını yumruğuna yaslamış, bana uykulu gözlerle bakarken.

Uykulu hali onu sevimli gösteriyordu. Kısa sürede demleyip ikimize de çay koydum. Bardaklarımızı masaya bırakana kadar sessizce oturup beni izlemişti. Bu beni utandırmış ve tuhaf hissettirmişti ama rahatsız bir his değildi bu; bir şey diyemedim. Benim evimde Ulaş ile kahvaltı yapıyorduk. Değil alışması hayal etmesi bile zordu benim için.

Kahvaltıya başlarken birbirimize, "Afiyet olsun," dedik ve birkaç dakika sessizce kahvaltı ettik. Sessizliği bozanın Ulaş olması beni şaşırttı.

"Sınav için heyecanlı mısın? Dört gün kaldı," dediğinde ağzımdaki lokmayı çiğnemeyi bırakıp somurtarak ona baktım ve kafamı iki yana salladım.

Neden hatırlatmıştı ki bunu? Birkaç dakika önce gayet mutluydum.

Gülümsedi. "Çok çalıştın. Stres yapmanı gerektiren bir durum yok kız çocuğu."

Ağzımdaki lokmayı yutup çatalımı salataya batırdım. "Ne olacağımı bilmiyorum sanırım. Mimarlık istiyordum ama asla senin gibi olamayacağım."

Batırdığım salatalığa başka bir çatal daha batırılınca gözlerimi Ulaş'a çevirdim. O da bana bakıyordu. "Savaşa girmeden geri mi çekiliyorsun? Gücünü, zekânı, yeteneklerini sınamadan?" Utandırdı bu söyledikleri beni. "Benim gibi olman gerekmez, benden çok daha iyisi olmak varken. Kendine örnek arıyorsan Mimar Sinan'ı örnek al, beni de bir rakibin say. Ama her şeyden önce ne istediğine emin ol. Unutma, seçtiğin meslekle hayatını kazanacaksın."

Etkileyici bir konuşmaydı benim için. İçimde kararlılık yeşerirken kafamı salladım onu onaylayarak. Ailem benimle gurur duysun istiyordum.

Babam gibi olmak istiyordum. Mimar Sinan'ı ve babamı örnek alacak, Ulaş'ı rakip olarak görecektim kendime.

Ulaş salatalığımı bırakıp başka bir salatalık aldığında gülümsedim ve salatalığı ısırdım. Motive olmuş hissediyordum kendimi.

"Hangi okulda gireceksin sınava?"

"Galatasaray Üniversitesi."

Kaşlarını çattı hafiften. Fenerbahçeliydi. "Başka okul yok muymuş seni koyacakları?"

Kıkırdadım yüz ifadesine. "Yokmuş sanırım."

Kafasını salladı hafifçe. "Pazar günü sekiz gibi çıkarız, ne olur ne olmaz. Trafik oluyor Beşiktaş'ta." Şaşkınca baktım ona. Beni sınava mı götürecekti? Kenan Amca götürebileceğini söylemişti aslında. Ben de araç yeterli olur demiştim.

Şaşkın gözlerime baktı. "Neyle gidecektin normalde?"

"Araç ayarlayacaklardı."

"Nasıl istersen..." diyecek oldu ama anında lafını böldüm. "Çok isterim," dedim heyecanla. "Beni bırakmanı çok isterim. Teşekkür ederim düşüncen için."

"Rica ederim," dedi önemsiz bir şeymiş gibi ama benim için çok önemliydi. "Vatandaşlık görevi sayılır böyle şeyler."

Benim için öyle değildi ama. Ben bunu güzel bir anı olarak hatırlayacaktım.

Elmaşekeri evde sıkınca onu sokaktaki kedilerle arkadaş yapmıştım. Birlikte evden getirdiğim mamaları yiyip su içiyorlardı. Ben de apartmanın girişindeki basamaklarda oturmuş Galata Kulesi'ne çıkmak için bekleyen insanları izliyordum imrenerek. Hava biraz yağmurluydu ama insanları pes ettirecek bir şey değildi bu. Sokak cıvıl cıvıldı. Kadınlar gününden ötürü kadınların ellerinde çiçekler vardı genel olarak. Herkes fotoğraf çekiliyordu.

İnsanların neşesini ve sevdikleri insanlarla olan iletişimlerini imrenerek izlerken sokağın köşesinden Ulaş çıkıverdi. Ellerinde kırmızı karanfiller

vardı. Onu gördüğüm için sevinçle doldu kalbim; heyecanla çarptı göğsüme. Yüzümde bir gülümseme yeşerip, büyüdü. Eve doğru yürürken dalgın bakışları ellerindeki karanfillerle öyle güzel görünüyordu ki tabloluktu. Ressamlar onu görse ilham meleklerinin ismini Ulaş koyardı.

Üzerinde siyah gömlek, siyah kravat, siyah pantolon ve siyah kabanı vardı. Simsiyahtı. Kasvetli bir havada ellerinde kan kırmızısı karanfillerle yürüyordu yere bakarak. Öyle güzel görünüyordu ki çevredeki insanların dikkatini çekti. En çok da kadınların.

Dalgın bakışları beni buldu, bende kaldı, gitmedi hemen. Karnımda kelebekler vardı. Ne zaman kozaya girmiş, ne zaman kanatlanmışlardı bilmiyordum ama şimdi karnımda kocamanlardı.

Bir saat önce yağmura yakalanmış ya da başka bir semte uğrayan yağmura tutulmuş olmalıydı ki saçları nemliydi. Botlarında çamur vardı, toprak zeminde yürümüştü. Mezarlıklar geldi aklıma ilk, onu bir kez de orada görmüştüm ama bu fikri uzaklaştırdım zihnimden. Siyah da giymişti. Ona baktığımda ölümü hatırlamak istemezdim ki.

Gittikçe yaklaştı bana ve önümde durdu ayakları kısa bir süre sonra. Kabanının omuz kısımları sırılsıklamdı. Yağmur altında birini beklemiş gibiydi sanki. Kimi beklemişse üzdü bu beni; hasta olmazdı umarım. *Çok garip Ulaş, seni bekletebiliyor insanlar. Bense senin yolunu gözlüyorum.*

"Ne yapıyorsun burada kız çocuğu?" diye sordu gözlerime bakarak.

Birkaç gündür gözlerime daha çok bakıyordu sanki. Birazcık umut veriyordu bu bana. Boşa umut etmek canını yakardı insanın. O yüzden çok bel bağlamıyordum.

"Elmaşekeri sıkıldı evde," dedim bir an Elmaşekeri'ne bakıp. "Ben de dışarı çıkardım onu. Arkadaş buldu birkaç tane. Yemek yiyorlar."

Birine ne yaptığını anlatmak, gününün nasıl geçtiğini sormak güzel bir şeymiş Ulaş.

Gözlerini yanımdaki minik kedi ordusuna çevirdiğinde yüzünde şefkatli bir ifade oluştu, gülümsedi. Ardından bana çevirdi bakışlarını ve bir karanfil uzattı. Bunu beklemediğimden şaşkınca baktım ona.

Gözlerime bakarak, "Kadınlar günün kutlu olsun kız çocuğu," dedi o güzel sesiyle.

Kadınlar günümü kutluyor ama bana kız çocuğu diyordu. Şaşkınlıkla ne yapacağımı bilemedim. Biraz heyecanlanmış, hatta utanmıştım. Titreyen elimle aldım uzattığı karanfili. Yüzümdeki gülümsemeye mânî olamadım. Teşekkür etmeliydim ama içim titriyordu. Kekelemekten çekindim.

O sırada Ulaş, elindeki bir başka karanfilin sapını kısaltıp kulağım üzerinden saçlarıma sıkıştırdığında kalbim heyecanla göğsüme çarptı yine. Bana da az önce kedilere baktığı gibi baktı. Ben de şefkate ve sevgiye muhtaç bir kediydim gözünde belki de. Olsun. Gülümsesin bana yeterdi.

Sonra kâhküllerime dokundu nazikçe ve apartmanın merdivenlerini çıkıp içeri girdi. Şaşkınlık ve heyecanla karşı kaldırımdaki dükkânın vitrininden yansımama baktım. Saçlarımda ve elimde bir karanfil, yüzümde aptal bir gülümseme ve şaşkınlık, yüreğimde onun sevgisi... Nasıl oldu anlamadım. Elmaşekeri'ni kucakladığım gibi ağır kapıyı sırtımla iterek içeri girdim ve hızla merdivenleri çıktım.

Ulaş da hâlâ yukarı çıkıyordu. Çıkardığım sesler yüzünden arkasını döndü. Kucağımda Elmaşekeri varken ona sarıldım. Yine kalakaldı aniden sarılmama.

"Teşekkür ederim," dedim minnettarlıkla.

Elmaşekeri de minnettarlık duyuyormuş gibi miyavladı. Ulaş'ın ellerini sırtımda hissettiğimde gülümsedim. Bu Ulaş'ın sarılmamı doğal bir şekilde ilk kabul edişiydi. Tüm kalbimle, bu son olmasın istedim.

ULAŞ TÜTÜNCÜ

Sabah bir şey yoktu ama güneş yükseldikçe hava da bulutlanmış, dolup dolup ben mezarlığa geldiğimde başlamıştı yağmaya. Elimdeki karanfil demetiyle girdim mezarlığa. Canan Abla'nın mezarı yavaşça görüş açıma girdiğinde Can Ağabey'i gördüm. Elinde bir demek papatyayla mezarın başında oturuyor, sohbet ediyordu onunla. Durdum. Boğazıma koca bir yumru oturdu.

Buruk bir gülümsemeyle yutkundum. "Ben sonra gelirim abla," dedim kısık bir sesle. "Siz devam edin."

Arkamı dönüp usulca çıktım mezarlıktan. İkinci durağım bir başka mezarlık olmuştu. Yağmurda ıslanmaktan gocunmadan yavaş adımlarla ilerledim. Yollarını ezbere biliyordum buranın. Ateş Ailesi'nin mezarları önünde durdum. Öğretmenime gelmiştim, Derya Ateş'e.

Elimdeki karanfillerden birini ıslanmış toprağına bıraktım. "Merhaba öğretmenim," diye selamladım onu. Anılarımda hep sevecen, güler yüzlü, nazik bir kadındı. Arya'ya bakınca da onu görmek mümkündü. Annesine benziyordu. Gözleri hariç.

"Gerçekleri bilmeme rağmen sizden şüphe ettiğim için özür dilerim," dedim tüm samimiyetimle. Erim'in söyledikleriyle şüpheye düşmüş, babamın çirkinliğine onun da dahil olabileceğinden şüphe etmiştim. Halbuki eşine olan bakışlarını biliyordum. Babamın bakışlarını da biliyordum. "Ama öğretmenim; anlayın ne olur," diye rica ettim. "Babamın da anneme bakışlarını biliyorum, zihnimde hepsi... Nasıl buraya geldik öğretmenim, hiç bilmiyorum."

Göğsümde bir ağırlık vardı, bir ah çeksem geçerdi sanki ama geçmeyecekti. Biliyordum.

"Başlarda sizden çok nefret etmiştim, babamı affetmek istediğimden. Ama affetmenin bir erdem, affetmek için bahane üretmenin acizlik olduğu kadar kendine saygısızlık olduğunu büyüyünce anladım, merak etmeyin." Elimde tuttuğum diğer karanfilleri sıktım öfkeyle. "Yüzüm bile yok aslında kadınlar gününüzü kutlamaya. Adına sevgi denilen bir bencillik, kendini bilmezlik uğruna babam tarafından öldürüldüğünüz için etimle kemiğimle nefret ediyorum bundan. Yüzsüzlük ediyordum affedin ama en çok sizin kadınlar gününüz kutlu olsun isterim."

İçim ezilerek Taner Ateş'in mezarına baktım. "Arya'yı kurtarıp onu tek bırakmaktan korktuğunuz halde dönmek zorunda kalmış olmalısınız. Belki de en kötüsü onu benim kollamam ama inanın, zarar gelmez benden ona. İyiliği için elimden geleni yapıyorum. İyi olacak. Gülümseyince buna inanmak istiyor insan." Yutkundum. "Onu istemeden ağlattım birkaç kez. Özür dilerim. Ondan da sizden de," deyip Taner Ateş'in mezarına dokunup geldiğim yolu geri gitmeye başladım.

Annemin yanına, hastaneye gittim. Ona iki karanfil uzattığımda gülümsedi bana, dolan gözleriyle kalkıp kollarını boynuma sardı sevgiyle. Kolumu beline sarıp saçlarına öpücük bıraktım.

"Kadınlar günün kutlu olsun."

"Çok teşekkür ederim bir tanem," dedi ensemdeki saçlarımı okşarken. Yanağıma bir öpücük bıraktı. "Çok seviyorum seni."

"Ben de seni seviyorum güzellik."

Gülümseyerek benden ayrılıp yanaklarımı okşadı ve öpücükler bıraktı küçük bir çocukmuşum gibi. Masasının arkasındaki duvarı, ona verdiğim *karanfilleri* ikişer ikişer koyduğu çerçeveler süslüyordu. Bunlar da onların yanına katılacaktı.

Çiçekleri dalında sevdiğimden çok çiçek alan bir adam değildim ama bu tutumumu kadınlar gününde bozardım. Tanıdığım her kadının bende bir karanfili olurdu mutlaka o günlerde. Çok değerlileriminse iki karanfili olurdu ve buna sahip iki kadın olmuştu hep: annem ve Canan Abla.

"Bu dünyaya fazlasın sen," dedi gülümseyerek karanfillerine bakarken.

Alaylı gülümsedim. "Eziyet olsun diye mi doğurdun beni?"

Güldü bu söylediğime. "Nedenmiş? Güzelleştirsin benim güzel oğlum dünyayı. Sevap sayılır bu."

Dünyanın güzelleştiği kısımda neden Arya'yı anımsadım, bilmiyorum ama yasaklı bir şey düşünmüşüm gibi rahatsızlık duydum bundan.

Annemle birkaç saat geçirip ucu Arya'ya çıkan birkaç tavsiye dinledikten sonra Canan Abla'nın yanına gittim tekrar. Can Ağabey yoktu ama izleri buradaydı. Aşk böyle bir şeydi. Yağmur da yağsa mezarlıkta açan çiçekleri suluyordu insan. Bizzat emek vermiş olmak için. Sevgi emek vermektir çünkü.

Canan Abla'nın papatyalarının yanına iki karanfilini bıraktım. "Ah be Ağabey," dedim burukça gülümseyerek. "Mermerin üzerinden itecek bir toprak bıraksaydın bize de. Biraz emeklik iş bıraksaydın."

Gözlerimi mezar taşına diktim. "Konuşamadık geçen. Biliyorsun beni. Özel bir öznesi varsa cümlelerimin, sadece ona konuşmak isterim. Can Ağabey'den ayrımız gayrımız yok tabii ama anne oğul arasında olur gizli saklı. Sen benim ikinci annemsin biliyorsun değil mi?" Duraksadım. "Kadınlar günün kutlu olsun canım," dedim onun gibi. "Biz, Can Ağabey ile birbirimize emanetiz. Gözün kalmasın arkada. İdare ediyoruz. Keyfi yerinde bu aralar, bana sarıyor."

Derin bir nefes verip başımı geriye yatırdım, yorgundum. Yağmur yüzüme yağarken yutkundum.

"Abla," dedim gözlerim kapalı. "Bana bir şeyler oluyor bu sıralar." Göğsüm ağırlaştı. "İyi değilim hiç."

Bir süre orada kaldım. Derin nefesler alıp verdim. Başımı mezar taşına eğdim yavaşça. "Sanmıyorum ama olur da hayat da biraz gülerse yüzüme, getiririm sana onu belki. Söz vermiyorum ama..."

Mezarlıktan çıkıp Beşiktaş'a indim. Can Kırığı'na uğradım biraz kurumak için. Can Ağabey dönmüştü, hesap kitap işleriyle meşguldü. Çok üzüldüğünde işe vururdu kendini. Omzuna dokundum yanından geçerken, o da uzanıp koluma dokundu ama başını kaldırıp bakmadı bana. Mezarlıktan geldiğimi biliyordu. Ellerimde karanfiller vardı.

Garson arkadaşlarıma birer karanfil verdim. Esra ve Burcu buluşmuş bir masada oturuyordu. İkisine de birer karanfil verip onların da kadınlar gününü kutladım.

"Arkadaş olarak iki karanfil rütbesine çıkma şansımız var mı? Ona göre alınganlık edeceğim," dedi Esra.

"Yok bence," dedi Bahadır.

Kafamı sallayarak onayladım onu. Burcu biraz bozulsa da teşekkür etti bana çaktırmayarak.

"Eeee?" dedi Esra gözlerini Bahadır'a çevirerek. "Sen çiçek almadın mı aşkım?"

Bahadır bana, beni bitirdin der gibi bakıp gözlerini Esra'ya çevirdi. "Şimdi şöyle ki yavrum. Ben senin ne kadar adil ruhlu bir kadın olduğunun farkındayım. Erkekler günü olmadığından kadınlar gününü kutlarsam kendini borçlu hissedersin diye düşündüm. Ben sana sahip olduğum için her gün şanslı hissediyorum zaten."

Kaşlarım çatıldı bu uzun açıklama karşısında. Esra'nın da bakışları bomboştu.

"Hakikaten bu açıklamayı mı yaptın yani?" diye sordum.

"Sıvadım değil mi?" diye sordu kısık bir sesle.

"Sıvamadın kardeşim, baya boya badana yaptın, kat çıktın."

"Bir tane karanfil versene kardeşine?"

"Ciddi misin?" diye sordum boş boş bakarken. "Hem sayılı aldım. Olmaz."

Kaşlarını çattı. "İki tane kalmış zaten. Başka verecek kimin kaldı ki?" Sonra aklına gelmiş gibi yüzüme baktı. "Biri Simge'ye desek, diğeri kim?"

"Simge mi?" diye araya girdi anında Esra.

"Hass..." diye fısıldadı pot kırdığını fark ederek. Simge liseden arkadaşım, onun da eski flörtüydü.

"Fazla merak," deyip sırtına vurdum yavaşça. "Bunlar hep fazla meraktan."

Kızlara elimle selam verip yanlarından ayrılırken Bahadır gitmemem için seslendi ama yüzümde bir gülümsemeyle onu arkamda bıraktım.

Eve giden sokakları adımlarken aklımda bir sürü şey vardı ama hepsi onunla ilgiliydi. Sigaramı çöp kutusuna atıp sokağa girdim yavaş adımlarla. Havaya rağmen sokak tıklım tıklımdı ama o kalabalık sokakta onu seçti gözlerim. Apartmanın kapısında oturmuştu ve onun da gözleri beni bulmuştu. Üzerinde beyaz yakalı bir gömlek, bol krem rengi bir hırka vardı. Uzun bir etek giymişti. Bayramlıklarını giymiş, kapının önünde ailesini bekleyen küçük kızlara benziyordu tıpkı.

Apartmanın önünde durdum. Beni inceliyordu büyük parlak gözleriyle.

"Ne yapıyorsun burada kız çocuğu?" diye sordum gözlerine bakarak.

"Elmaşekeri sıkıldı evde," deyip gözlerini etrafına toplanan kedilere çevirdi. Kendi kedisi de oradaydı. "Ben de dışarı çıkardım onu. Arkadaş buldu birkaç tane. Yemek yiyorlar."

Yanındaki kedi sürüsüne baktım, etrafına tüm güzel masum şeyleri toplama gibi bir yeteneği vardı. Hayvanlar ondan korkmuyordu bile. Kelebekler avuçlarına geliyor, kediler onu seviyor, o yürürken kuşlar tenezzül edip uçmuyorlardı bile.

Avcumdaki iki karanfili sıktım. Gözlerimi ona çevirip birini ona uzattım. Büyük gözleri açıldı şaşkınlıkla. Gözlerinin parıltısı arttı, gözbebeği büyüdü bana bakarken.

"Kadınlar günün kutlu olsun kız çocuğu," dedim gözlerine bakarak

Utandı. Yanakları kızardı. Heyecanlanmıştı. Onu heyecanlandırmak bu kadar kolaydı. Dünya üzülsün istemişti. Bir kelebeği üzmeye değer miydi?

Titrek bir elle ona uzattığım karanfili aldı elimden. Yüzünde çiçekler açtı. Dudakları kıpırdandı ama heyecandan teşekkür edemedi. Göğümde bir şey yandı, içim ısındı. *Tamamız*, dedim içimden. *Olmuşuz Ulaş. Tamam olduğun kadar eksik kalacaksın.*

Elimdeki diğer karanfilin sapını kısalttım ömrümden kısaltır gibi. Beni izlerken uzandım kulağı ile saçı arasına sıkıştırdım nazikçe. Gözlerine bakarken içimde şefkat ve iyi duygulardan başka bir şey yoktu o an. Kısa bir boş vermişlikle ne hissediyorsam öyle baktım. Kâhküllerini düzelttim yavaşça. Ardından daha fazla kalamayarak yanından geçip apartmana girdim.

İkinci katı çıkıp üçüncü kata ilerlerken adımları işittim. Gözlerim aşağıya kaydı. Arya, kucağında kedisi, elinde ve saçında karanfiliyle koşarak çıkıyordu merdivenleri. Telaşını anlayamadım ilk başta. Kocaman bir gülümserken aniden kucağında kedisiyle bana sarıldığında donup kaldım. Sol koluyla kedisine, sağ koluyla benim belime sarılmış, başını göğsüme yaslamıştı.

"Teşekkür ederim," dedi yüzünü bana yasladığı için boğuk ama mutlu bir sesle.

Kedisi de ona katılır gibi miyavladığında göğsümde bir ağırlık vardı, yutkundum ama şikâyetçi olamadım. Sol elimi saçlarına, sağ elimi de sırtına koydum yavaşça. Aptallık ediyordum. Bile bile ladesti bu yaptığım. Yalnızca kendimi değil onu da ateşe atıyordum ama her şey kontrolden çıkmıştı sanki. İçimde bir yangın gibi büyüyordu. Kaderimizde vardı sanki. Ateşe bir kere dokunursak tamamen yanmadan kurtulamıyorduk.

Mutfaktaydım. Bilgisayar açıktı önümde. Jüriden çıkalı çok olmamıştı, yine de sene sonu projesine başlamıştım dün ama oturduğumdan beri ilerleme kaydetmemiştim. Arya'nın bana sarıldığı anda kalmıştım aklen. İki karanfil vermiştim ona.

Kutay'ın geldiğini işittim. Banyoya uğradıktan sonra mutfağa girmiş, kendine bir kupa kahve almış, yorgun bir halde karşıma oturmuştu. Günün nasıl geçtiğine dair söylenmeye başladı. Kulak asamıyordum ona, kafam yerinde değildi.

"İki karanfil verdim," dedim gözlerimi ona çevirip.

Gözlerinde bir şaşkınlık belirdi. "Ne? Kime?"

"Arya'ya."

Yüzüne büyük bir şaşkınlık yansıdı. Beklemiyordu. O kadar konuşmuştum ona burada. Karşı çıkmıştım her söylediğine. Sonra da gidip iki karanfil vermiştim.

"Neden?" diye sordu ilgiyle dirseklerini masaya yaslayıp. "Dünyanın sonu mu geliyor?"

"Dalga geçme lan."

Gülümsedi burukça. "Ne dalga geçeceğim abicim, sen daha geçen gün gitmem etmem demiyor muydun? Ne değişti? Ne oldu da iki karanfil verdin ona?"

Başıma bir şey geldi. Bir şey oldu bana.

"Sevinmen gerekmiyor mu?"

"İkilemde kaldığın için mi?" diye sordu gözlerime bakarak. "Arya için sevindim ama o bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyor. Öğrense bile sen ona adım atmayacaksın. İkiniz de öyle uzaktan birbirinize bakar dursunuz artık. O sebeplerini anlayamaz, sen de sebeplerini anlatamazsın. Geçinip gidersiniz." İçim kararmıştı. "Buna mı sevineyim?"

Dudaklarımda alaylı bir gülümseme oluştu. "Acı çekmek ruhun fiyakasıdır.*"

"Arya engelleri aşıp karşına dikildiğinde yüz ifadeni görmek isterim."

Kupama baktım. "O engeller kaderin kendisi. Kaderimizi aşabilirse eğer ben de boyun eğerim tüm kabullenmişliğimle."

Gülümsetti bu söylediğim onu. "Sevdiğini kabul ettin az önce."

Güldüm. "Sevgi değil bu Kutay. Çok başka bir şey. Ne bileyim. Ona sarılıp her şey geçecek demek istiyorum. Sonra o aynısını bana desin, inanayım, gülsün, güneş açsın istiyorum."

"Biz faniler ona aşk deriz ama sizi bilemem üstat."

"Geç dalganı."

"Geçmem," dedi inatlaşır gibi. "Senin Arya da Arya diye gezişlerini görmeden geçmem. Siz Arya'yla sevgili olduğunuzda tarihi bileğime dövme yaptıracağım."

* İsmet Özel – Erbain (Kırk Yılın Şiirleri), Tiyo Yayınevi, Syf. 174, Kasım 2012

Kaşlarımı çattım. "Sebep? Ergen misin?"

Omuz silkti. "Kardeşimin kendini affettiği, kendine merhamet ettiği, mutlu bir an. Ölümsüzleştirmezsem içimde kalır."

Boğazım birkaç yumru oturdu. Sigara içmek istedim.

"Eyvallah," dedim yalnızca.

Kalktım sonra yerimden, sigara içmek için balkona çıktım. Arya yoktu ama izi vardı. Güneş yüzüme düşmesin diye elini yüzüme siper edişi, kendini bana sevdirişi vardı. O uzun zamandır yoktu hayatımda ama sanki hep vardı.

#21. BÖLÜM
İNAN'MA

Kelebeğin olacağım senin.
Sınırlı hayatında, seni sonsuz sevecek olan.

Esra ve Deniz bana heyecanla bakarken ben ne düşüneceğimi bilmiyordum ve karnım ağrıyordu. Masanın üzerindeki iki karanfile bakıyorduk üçümüzde. Esra'ya göre büyük bir hadise yaşanmıştı ve acil konsey toplantısı yapılmalıydı. Deniz de bana gelmişti bu yüzden. İkisi de çok heyecanlıydı ama ben gergindim. Ne düşünmeliyim ne hissetmeliyim çıkaramıyordum. Boşuna umutlanmak istemiyordum hiç.

"Sen neden gülümsemiyorsun?" diye sordu Esra yanağımı sıkıp.

"Ne düşünmeliyim bilemedim," dedim biraz da utanarak.

"Mutlu olmayı düşün," dedi gülümseyerek neşeyle. "İyi şeyler düşün! Ulaş sana iki karanfil vermiş. Bu olay bir asırda bir kez gerçekleşir."

Gülümsedim tepkisine. Biraz abartıyor gibi gelmişti ama neticede onu içimizde en çok tanıyan oydu.

Deniz, "Kafana takılan ne?" diye sordu merakla.

Dudak büktüm. "Elinde son iki tane kalmıştı zaten. Elindekiler bitsin diye vermiş de olabilir ikincisini. Boşa umutlanmak istemiyorum sadece."

Deniz yanağımı öpüp sardı kollarını bana; anlıyorum seni der gibiydi.

Esra karşı çıktı. "Niye öyle bir şey yapsın ki? Ulaş kime karanfil vereceğini hesaplar kafasında hep, eksik çıkmasın diye. Her zaman kime ne vereceği bellidir."

Yutkundum. Esra'nın dediğine göre Ulaş, sadece kendinde özel bir yeri olan kadınlara iki karanfil veriyordu kadınlar gününde. Annesi dışında verdiği tek kadında benmişim ve bu bilgi karnımı ağrıtıp duruyordu heyecandan.

"Karnım ağrıyor," diye mırıldandım.

Esra gülerek yanağımı sıktı. "Aşkın heyecanından."

Yanaklarım ısınırken kalkıp banyoya gittim. Gerçekten özel miydim onun için? Soramazdım ki ona. Utanırdım.

Aynaya, heyecandan kızaran yüzüme baktım. "Aşk sağlığa zararlı sanırım," diye mırıldandım midem de bulanmaya başladığı için.

Elimi yüzümü yıkayıp kendime gelmeye, sakinleşmeye çalıştım. Mutfağa döndüğümde Esra ve Deniz ilişkiler hakkında konuşuyorlardı. Süt almak için buzdolabını açtığımda elmaşekerlerimi görünce kararımı değiştirdim.

"Elmaşekeri ister misiniz?" diye sordum onlara.

İkisi de istedi. Elmaşekerlerini verip eski yerime oturduğumda Esra heyecanla konuyu tekrar Ulaş ve bana getirdi.

"Olursa çok yakışırsınız," dedi sevecenlikle.

Boşta kalan elimi yanağıma yasladım utanarak. "Utanıyorum," diye de sitem ettim.

Bunu umursamadan ben ve Ulaş hakkında konuştular. Esra hâlâ inanamıyor gibiydi ve ben de inanamıyordum gerçekten yaşanan bu gelişmeye. Sarılmama da karışık vermiş gibiydi sanki. Gerçekten artık özel biri olabilir miydim onun için?

"Esra," dediğimde gözlerini bana çevirdi. "Burcu'ya söyleme olur mu? Dediğin gibiyse çok üzülür."

O gün sarhoşken çok üzgündü. Bana kötü şeyler söylemesinin hiçbir sebebi olamazdı elbette ama yıllardır âşık olduğu kişinin, başka birine böyle değer vermesi çok kırıcı hissettirdi. Belki de değersiz hissettirdi. *Değerimizi yalnızca biz belirlediğimiz halde...*

"Burcu öğrense çok üzülür haklısın ama ilerde bir şeyler olursa illa görecektir. Onun da kabullenip kendi hayatına odaklanması gerekecek."

Kollarımı masaya koyup kafamı da kollarımın üzerine koydum. "Burcu benden önce seviyordu. Kıymetsiz hissetsin istemem ortada bir şey yokken."

Burukça gülümsedi bana Esra. Arkadaşına üzülüyor olmalıydı ama her iki arkadaşı için de iyisini istiyordu aslında.

"Ne kadar süre sevdiğinin pek bir önemi olmuyor karşı taraf seni sevmeyecekse. Ne kadar çok sevdiğinin de bir önemi yok. Bazen sadece

olmaz. Birini sevebilmek için bazen onca sebep bile yetersiz kalır, bazense tek sebep bile gerekmez. Aşk böyle bir şey."

Kalbim küt küt attı. Ben çok âşık gibiydim Ulaş'a. İsmi Ulaş olan ulaşılmaz biriydi ama bir sebep vardı onda onu sevmeme neden olan. Bir sürü sebep vardı. Sebepsizlikler de dahildi buna.

Ulaş... Sen ismi Ulaş olan, ulaşılmaz bir adamsın ve ben, sana âşık olmuşum.

Heyecanla tırnaklarımın kenarını koparırken kapım çaldığında beklemeden açtım. Ulaş bu hızıma şaşırmıştı ama kapının önünde duruyordum bir süredir. Açmam saniye sürmediğinden, kapıda beklediğimi anlamıştı. Çok gergindim.

"Sakin ol kız çocuğu." Sesi yumuşak ve sakindi. "Alt tarafı bir deneme sınavı," deyip göz kırptı bana.

Kalbim küt küt attı. Bu kez de onun yüzünden heyecanlanmıştım. Yüzüm ısındı.

"Başaracaksın, endişelenme."

Kafamı salladım buna inanmak isteyerek. Elmaşekeri bacaklarıma dolanırken miyavladı. Gözlerimi ona çevirip okşadım tüylerini.

"Bana şans dile Elmaşekeri. Gelirken sana sevdiğin şeylerden alacağım."

Burnuna bir öpücük bıraktım ve çıktım evden. Ayakkabılarımı giyerken Ulaş, belgem ve kimliğim yanımda mı diye sordu, emin olmak için.

Çantamda her şeyimi kontrol ettim.

"Evet, her şeyim tamam," diye onayladım onu.

Kafasını salladı. "Gidelim o zaman."

"Yetişiriz değil mi?" dedim gergince peşine takılırken.

"Sınavın başlamasına iki saat var. Yetişiriz, yetiştiririm, merak etme."

Yetiştiririm, deyişi büyük bir güven verdi bana. Gülümsedim. Ulaş bana ders çalıştırmıştı, şimdi de sınava götürüyordu. Başaracaktım. Başarmalıydım. Çok çalışmıştım. Ona da aileme de mahcup olmak istemiyordum.

Ulaş'la arabaya bindik. Yolda, çantama koyduğum ufak defterimi çıkarıp kısa bir tekrar yapmaya koyuldum. Formülleri tekrar ediyordum. Ufak tefek ipuçları not almıştım her konuda.

Ulaş bana katıldı ve rasgele formüller sordu. Soruyu çözmeye nereden başlayacağımı sordu. Heyecanla cevapladım sorularını, bir süre sonra heyecanım geçmiş gibiydi. Yalnızca fizik değil, matematik ve geometriye de hâkimdi.

Beşiktaş'a geldiğimizde trafik vardı. Henüz çok zamanımız olduğu için strese girmedim. Ulaş'ı da strese sokmak istemedim; zaten trafiğe söyleniyordu.

"Neden Mimar Sinan Üniversitesi'ne gelmedin?" diye sordum strese girmemek için başka şeyler düşünmeye çalışarak.

Gözlerini bana çevirdi. "Olmaması gerekti."

"Özel değilse neden?"

"Özel," dedi durgun bir sesle.

Anladım der gibi başımı salladım. Yarım saat sonra çok fazla ilerleyememiştik ve ben artık gerilmeye başlamıştım. Yürümek istiyordum ama bunu Ulaş'a teklif etmeye utanıyordum.

"Şey," diye mırıldandım. "Yetişiriz değil mi?"

Endişeli yüzüme bakıp sakin bir yüzle. "Sakin ol kız çocuğu," dedi. "Yetiştiririm seni."

Güvendim ona. Başka şansım da yoktu zira. Gidiş tamamen durmuştu. İnsanlar bağırıp sınava yetişeceklerini söylüyordu. Ulaş sigarasını bitirip dışarı attı ve yan aynaya bakıp direksiyonu sağa kırdığında kaldırımla olan mesafesini kapatmış bir motosikletin önünü kesmişti.

Motosiklet kornaya basıp bize söylenmeye başladığında Ulaş el freninı çekip indi arabadan. Şaşkınca izledim onu.

"Abi kusura bakma," dedi Ulaş. "Kız arkadaşımı sınava yetiştirmem lazım. Trafik kilitlenmiş, geri de kaçamıyorum, kaldım burada. Ben sana arabayı bıraksam bana yarım saatliğine motoru versen, olur mu?"

Şaşkınca Ulaş'a baktım. Araba onun değildi ama beni yetiştirmek için arabasını tanımadığı bir adama emanet ediyordu. Kaskını çıkardı adama, kırklı yaşlarındaydı. Önce gülümseyerek Ulaş'a sonra da bana baktı, utandım.

"Ehliyetin var mı?" diye sordu Ulaş'a motorun kontağını kapatırken.

Şaşkınlıkla izledim onları. Motorunu veriyor muydu gerçekten?

"Var abi."

"Adın ne senin delikanlı?" diye sordu motorundan inip.

"Ulaş. Ulaş Tütüncü."

"Eyvallah, Ekrem ben de." Telefonlarını çıkardılar. Birbirlerinin numaralarını aldılar. Ekrem Bey Ulaş'a motorla ilgili bir şeyler gösterdi. Kaskı da verirken Ulaş kapımı açtı.

"Gel bakalım," dedi bana.

İndim arabadan. Ekrem Bey'e teşekkür ettim.

"Başarılar," dedi bana gülümseyerek.

O arabaya binerken biz de onun motosikletine bindik. Ulaş kaskımı bağladı. Ekrem Bey arabayı motorun önünden çektiğinde Ulaş ona eliyle selam verdi.

"Tutun bana," dediğinde kollarımı beline sardım sıkıca.

Yanağım sırtına yaslandı. Kalbim deli gibi atıyordu ama ilk kez motosiklete bindiğim için miydi yoksa Ulaş'a sarıldığım için mi bilmiyordum. Ulaş sıcacıktı. Kalbim ısındı. Bugün heyecanlı ve güzel başlamıştı. Öyle devam etsin istedim.

Yaklaşık on dakika sonra durduğumuzda ayrıldım ondan. Motordan inip beni koltuk altlarından tuttuğu gibi indirdiğinde şaşırdım. Kaskı çıkardı ve saçlarımı düzeltti özenle. Kalbim küt küt atıyordu. Çantamı ve telefonumu ona teslim ettim.

"İyi şanslar," dedi hafifçe gülümserken.

Dayanamayıp kollarımı ona sardım sevgiyle. "Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim." Kaskatı kesildi yine. O tepki veremeden ayrıldım ondan ve ona bakmadan kızaran yanaklarımla kadın güvenliğe ilerledim.

ULAŞ TÜTÜNCÜ

Motorun sahibi Ekrem Bey'i arayıp onu Can Kırığı'na davet ettim. İkiniz de hemen hemen aynı anda vardık.

Sıcakkanlı bir adamdı. Kırmadı beni. Anahtarları değişirken kafede otuduk. Can Ağabey'le de tanıştılar. Güzel bir anı olarak kalacaktı bugün bu olay.

"Çok teşekkür ederim," dedim tekrar.

Elini salladı önemli değil der gibi. "Ne olacak canım, insanlık ölmedi ya." Beni gösterdi. "Genceciksin. Ne diye yakasın geleceğini."

Biraz daha sohbet ettik. Restoran işlettiğinden yolum düşerse mutlaka misafir etmek istediğinden bahsetti. Biz de ev sahibi olarak hep uğramasını söyledik. Sonra yoluna gitti.

Arya'yı almaya gideceğim için Can Kırığı'nda Can Ağabey'le zaman öldürdüm. Havadan sudan bahsettik. Ona Arya'ya iki karanfil verdiğimi söyleyemedim. Zaman hızla geçti. Arya'yı almak için kalktım Can Kırığı'ndan.

Üniversiteye geldiğimde yavaş yavaş çıkmaya başlamışlardı. Sigara yakıp beklemeye başladım. Okul neredeyse tamamen boşalmak üzereydi ama kız çocuğu yoktu. Beklerken gerilmeye başladım. Sınavda heyecanlanıp çıkmış olabilir miydi? Telefonu yoktu, numaramı da bilmiyordu.

Kaşlarımı çatıp okulun tamamen boşalmasını bekledim. Kafasına bir şey takılmış gibi okuldan çıktığını gördüm o an. Gerilen omuzlarım gevşedi. Kafasını yerden kaldırıp meraklı gözlerini etrafta gezdirdi; göz göze geldik hemen.

Gözlerinin dolu dolu olduğunu görünce arabaya yaslanmayı bıraktım. Bana koşmaya başladığında gerildim. Ona adımladım ona yetişmek ister gibi. Ayağına takılıp düşecekken son anda eğilip yakaladım onu. Kollarını boynuma sardı küçük bir çocuk gibi.

"Yapamadım galiba," dedi ağlayacakmış gibi. "Hiçbir şey hatırlamıyorum bile sınava dair."

İkimiz de yere çökmüştük ben düşmesin diye onu tutarken. Burnunu çekip geri çekildi utanarak.

"Özür dilerim," dedi.

"Acıdı mı bir yerin?"

Kafasını iki yana salladı. Burnunu çekerken ayakkabı bağcıklarına uzandı. "Onlar yüzünden," dedi mahcup bir sesle. Yanakları kızarmış, ufak burnu ağlamamak için açılıp sönerken öyle mutsuz gözüktü ki içimde bir şeyler sıktı canımı.

Uzanıp ayakkabı bağcıklarını bağlamaya başladım ona fırsat vermeden.

"Ben yapardım," dedi mutsuz bir sesle.

"Yaptığına eminim," dedim bağcığını bağlarken sınavı kastederek. Gözlerimi ona çevirdiğimde dudaklarını birbirine bastırmış bana bakıyordu güzel gözleriyle. "Hatırlamıyorsan kesin yapmışsındır. Genelde öğrendiklerimizi hatırlamıyor gibi hissederiz."

Burnunu çekti küçük bir kız çocuğu gibi. "Öyle mi dersin?"

Başımı salladım. Elim yüzüne uzandı, nemli kirpiklerini sildim başparmağımla. Ağlamasını görmeyi hiç sevmiyordum.

"Sıkma canını. Sana zor geldiyse herkese zor gelmiştir. Sıralama pek değişmeyecektir. Hem zorsa yığılma da olmayacak demektir, bu iyi bir şey."

Bu söylediklerim onda iyi yönde bir etki yarattı. Gözleri yeşerdi. Toparlandı. "Doğru," diye onayladı beni rahatlamış gibi.

Kalktım ve ona elimi uzattım. Elimi tutup kalktı ayağa ve gülümsedi bana. Neşesi hemen yerine gelmişti. Bu huyunu seviyordum.

"Kaç soru yaptın?" diye sordum onu arabaya doğru götürürken.

"Yüz yirmi," diye cevapladı hemen.

"Ben yüz elli yapmıştım," dedim yüzümde alaylı bir gülümsemeyle.

Somurttu hemen. "Zekisin çünkü."

Güldürdü bu beni. "Netim yüz elli demedim," dedim ben de.

Heyecanla yüzüme baktı. "Kaç net yaptın?"

"Yüz kırk sekiz virgül yetmiş beş."

Burnunu kırıştırdı onunla dalga geçtiğimi düşünerek. Güldürmek istemiştim sadece halbuki. Espri konusunda hiçbir zaman iddialı olmamıştım.

"Bir yanlış yani," dedi beni kınarcasına. "Hangi dersti?"

"Türkçe."

Şaşırdı cevabıma. Neden bilmiyorum. "Sen mi Türkçede yanlış yaptın?"

Yüzümü ondan öteye çevirip güldüm kısık bir sesle. "Evet," diye onayladım tekrar ona bakarken. "Neden şaşırdın?"

"Odanda bir sürü kitap var. Anlaşılması çok zor olan kitaplar. Hani böyle iki-üç kez okursun da öyle anlarsın. Onları bitirdiğini söylemişti Kutay. Bitirdiğine göre tam anlamıyla okumuşsun demektir. O kitapları okurken Türkçe sorusunda yanlış yapmana şaşırdım."

Bu kadar dikkatli olmasına şaşırdım. Darp edildiğim gün odama çok girip çıktığı için kitaplığımla da haşır neşir olmuşa benziyordu. Kitaplar hakkında da bilgi sahibiydi belli ki ve yürüttüğü mantık yadsınamazdı. Okuduğum yıl dışında.

"Cevaplarda aynı şıkta annem ve Canan Abla'nın ismi geçiyordu. Şans getirsin diye bilerek onu işaretledim."

Böyle bir cevap beklemediği ortadaydı. Şaşırmış ama aynı zamanda kıkırdamıştı da. Hoşuna gitmişti.

"Anladım," dedi gülümseyerek. Arabaya bindik ikimiz de. Kemerimi bağlarken o da bağlayıp meraklı gözlerini yüzüme dikmişti.

"Canan Abla kim peki?"

Gözlerime baktım. "Can Ağabey'in eşi," diye sorusunu cevapladığımda dediğimde gözleri parladı. Onu merak ediyordu besbelli. Ama onunla tanışamazdı. Ne yazık ki. "Vefat eti üç sene önce."

Gözlerindeki neşenin, yerini hüzne bırakışını izledim. "Başın sağ olsun," dedi mutsuz bir sesle. "Çok da genç olmalı. Can Ağabey de çok genç."

Kafamı salladım iç çekerek. "Öyle. Nur içinde yatsın."

"Âmin," dedi içtenlikle. "Can Ağabey'i çok seviyorum." Üzgün bir ifadeyle bakıyordu bana. "Eşi için de dua edeceğim hep, annemle babama ederken. Bir gün ziyarete gidersen beni de götür lütfen," diye rica etti samimiyetle.

Gözlerine baktım. Onu Canan Abla ile tanıştırmayı isterdim ben de. Kafamı salladım yalnızca, söz vermedim.

Yola çıktığımızda sohbet etti benimle. Konu sınav değil, Can Ağabey'di daha çok. Üzülmüştü epey ona. O da sevdiği insanları kaybetmişti çünkü. Can Ağabey'i en iyi anlayabilecek kişi Arya'ydı.

"Can Ağabey onu çok seviyor, belli," diye mırıldandı geçmiş zaman eki kullanmayarak. "Bazen güldükten sonra ani bir hüzün çöküyor gözlerine. Gözleri sanki birini arıyor." Burukça gülümsedi. "Çok tanıdık."

Aynada gördüğünden, değil mi Arya?

Gözlerini bana çevirdi. "Sana da oluyor bu."

Donup kaldım. Benden mi bahsediyordu? Beni mi görüyordu? Ne zamandır? Gözlerine baktım.

"Her acı geçer ama," diye mırıldandı beni teselli eder gibi. "Geçmeli. Değil mi?"

"Geçmeli," dedim gözlerine bakarak.

Gülümsedi bana. Birkaç saniye sessiz kaldı ama sonra bir soru daha geldi aklına hemen.

"Kafenin ismi eşiyle mi ilgili?"

İsabetliydi her fikri. İnce düşünceliydi.

Kafamı salladım yolu izlerken. "Can Ağabey'in canı kırıldı."

Dolu gözlerini kaçırdı benden. Dışarıya baktı. Benden gizlemeye çalışarak usulca ağladı. Ben de görmemek için bakmadım ona. Gözyaşları deniz yutmuşum gibi hissediyordu.

Eve geldiğimizde Arya bana döndü. "Ahmet," dedi usulca. "Nasıl göreceğiz görmek istersek? Biliyor musun adresini?"

Derin bir nefes aldım. "Ailesine önceden haber verip, sormak lazım. Ama bu durumdan hoşlanmayabilirler."

Kafasını iki yana salladı. "Sadece onun mutlu olup olmadığını görmek istiyorum. Yanına gidelim, konuşamasak da olur."

Bugün yeterince hüzünlenmişti; mutlu olsun istedim. Başımı salladım. "Gidelim mi şimdi?"

Gözleri parladı. Kafasını salladı hevesle.

"Vapurla gidelim."

İtiraz etmedi. Arabadan indi. Birlikte Karaköy'e indik.

ARYA ATEŞ

Karaköy İskelesi'ne geldiğimizde turnikeden geçtikten sonra feribota binip alt katta, dışardaki koltuklardan birine oturdum, Ulaş da yanıma oturdu. Heyecanlıydım. Feribota daha önce binip yolculuk yapmamışım. Yanımda Ulaş vardı, deniz vardı ve Ahmet'i kolaçan etmeye gidiyorduk ben istediğim için. Bugün benim için çok anlamlı bir hal almaya başlıyordu her saniye.

Ulaş bir sigara yakmıştı. Çatıya çıktığım günden beri bana yaktırmıyordu sigarasını. Denize bakarak usulca sigarasını içerken manzara deniz

değil, Ulaş gibiydi. Hiç benimle oralı olmadığından onu izlemesi daha kolay oluyordu. Uzun süre gönlümce bakabiliyordum ona. Gülümsetti bu düşünce beni.

O sırada saçlarında bir tırtılın gezindiğini gördüm. Nerden gelmişti bilmiyordum ama şanslıydı. Hem Ulaş'ın saçlarına dokunuyordu hem de şanslıysa kelebek olacaktı.

"Ulaş."

Sigarasının dumanını üflerken gözlerini bana çevirdi. Parmağımla kendi saçımda nerede olduğunu işaret ederek "Saçında tırtıl var," deyip kıkırdadım.

Kaşlarını çatıldı hafiften. Elini saçlarına uzattı ama tırtıl kaçtı hemen. Kıkırdadım.

"Dur, alayım," deyip uzandım ona hevesle.

Saçındaki tırtılı aldım ona zarar vermemeye çalışarak. Parmaklarımda yürüyen tırtılı ona gösterdim. Tırtıla baktı alıcı gözüyle. Sonra kahve gözlerini gözlerime çevirdi.

"Sana benziyor."

Dudak büktüm. "Hani kelebektim?"

Sol elini kaldırıp hafifçe kaşıma dokundu parmağının üstüyle. Dikişlerimi yeni aldırmıştım. Sonra da dizlerime baktı. Bugün az daha düşüyordum.

"Kanatların olsa düşer miydin tırtıl?"

Yanaklarım ısındı utançla. "Çıkmış ama şimdi," dedim gözlerimi kaçırıp. "Kelebek ol dedin."

"Düşmeyecek misin artık?"

Kafamı salladım kararlılıkla.

"O zaman kahramana da ihtiyacın yok artık."

Endişeyle atıldım hemen. "Ama kanatlarım çok yeni kurumadı daha," diye bahane uydurdum. "Biraz gelişmesi lazım değil mi?"

Gülümsetti bu söylediğim onu. Yanaklarım ısındıkça ısındı. Benimle uğraşıyordu bence şu an. Sol elinin işaret ve ortaparmağının tersiyle kâhküllerime dokundu. Kâhküllerime dokunduğunda içim sıcacık oluyordu. Derin bir nefes alıp denize çevirdi gözlerini. Ulaş'ı eskisine göre kendime

daha yakın hissediyordum ve bu beni mutlu etmeye yetiyordu. Yanında olmak, onunla konuşabilmek, onunla gülebilmek güzeldi.

Derin bir nefes çekti ciğerlerine sigarasından. Ne zaman denize baksa dertli görünüyordu. Neydi onu bu kadar yaralayan bir gün öğrenmek isterdim. Bana anlatabileceği kadar ona yakın olmak isterdim. Onu teselli edebilecek kadar değerli olmak isterdim. Sessizce iç çektim onu izlerken.

Sigarasını dudaklarının arasına sıkıştırıp sağ bacağını uzattı ve sağ elini cebine sokup telefonuyla kulaklığını çıkardı. Kulaklığını telefona takıp sol kulaklığını kendi kulağına taktı; diğerini bana uzattı. Bunu beklemiyordum ama kalbimi küt küt attırdı. Alıp kulağıma taktım.

Çok zaman geçmeden hoş bir müzik başladı ve o an sanki bu anın en büyük eksiği bu şarkıymış gibi hissetim. Her şey tamamlanmış gibi hissettim. Huzurla doldu içim. Bir sakinlik sardı tüm bedenimi.

Yaklaşık yirmi beş dakika sonra Kadıköy'e yanaştık. Kalabalık bir grup inmek için çıkışa yönelip kalabalık yaratırken biz kalkamadık. Ulaş hiç istifini bozmadı. En son ikimiz indik. Yan yana yürüdük sahilde. Cıvıl cıvıldı her yer. Hiç bilmediğim bir semtti. Yanından ayrılmadım Ulaş'ın.

"Evleri çok uzak değil buraya," dedi elini yavaşça arkama uzatıp; benim arkada kalmamı istemiyor gibi. Önüne geçtim bir adım.

Yaklaşık yirmi beş yolumuzu benim bitmek tükenmek bilmeyen sorularım meşgul etti. Merak ettiğim bir sürü şey vardı. Sakin sakin soruyordum, Ulaş da bıkmadan cevaplıyordu nazikçe. Ulaş aniden durduğunda ben de durdum ve gözlerimi baktığı yöne, önümüze çevirdim.

Sokakta çocuklar vardı. Top oynuyorlardı, araba girişi yasak bir sokak olduğundan dikkatleri hiç dağılmıyordu. Oyuna kaptırmışlardı kendilerini. İçlerinde Ahmet de vardı. Güzel bir Fenerbahçe forması vardı üzerinde, sırtında adı yazıyordu. Heyecanlıydı, ter içindeydi ve çok eğlendiği belli oluyordu. Mutluydu.

Ulaş fark edilip onun keyfini bozmak istemediğinden beni nazikçe kenara çekti. O duvar kenarında bir süre sessizce içimizde aynı duygular olduğundan emin bir şekilde Ahmet'i izledik. Ulaş bir sigara içmişti onu izlerken ama dertli bir sigara değildi bu.

Kan ter içinde mola verip birbirleriyle şakalaşırken Ahmet yorgunca alnındaki terlerini sildi. O sırada binanın bahçe kapısı açıldı ve sarışın otuzlu yaşlarında bir kadın çıktı bir adım dışarı.

"Ahmet!" diye seslendi neşeli bir sesle. "Hadi yemeğe annecim."

Ahmet yüzünde geniş bir gülümsemeyle kadına baktı. Yüzündeki tüm yorgunluk çekilmiş gülümseme yeşermişti. Sevilmek böyle bir şeydi işte.

"Geliyorum anne," dedi gülerek ve heyecanlı bir sesle.

Kalbim acıdı o titrek heyecanıyla sevincine. Arkadaşlarıyla vedalaşıp koşarak annesinin yanına gitti. Kadın terlemiş olmasından asla gocunmayarak saçlarını okşayıp kafasına bir öpücük kondurdu ve eli sırtında gülerek içeri girdiler.

Gözlerim doldu, çok mutluydum. Burnum sızlıyordu. Bir damla yaş düştü gözlerimden sildim yavaşça.

"Mutlu görünüyor," dedim gülümseyerek. "Sevildiği belli."

Gözlerimi ona çevirdiğimde o da beni izliyordu. Gözlerime baktı derinden, üzgündü.

"Çok mutludur eminim," dedim onu da motive etmek isteyerek.

Kafasını salladı hafifçe gözlerime bakarken. "Hak ediyor bunu."

Kafamı salladım onaylayarak. "Evet, çok."

Gözlerimi kuruladım ellerimle, burnumu çekerek. "Sevindim bu anı görebildiğimiz için. İçim rahat etti."

Sessizce dinliyordu beni öylece. Neden bir şey söylemiyordu? Başını mı şişirmiştim?

"Senin?"

Kafasını salladı, hafifçe gülümsedi bana. "Benim de..."

Oh çektim. "Ne güzel." Gülümsedim kocaman. "İçimiz de rahat etti. İyi oldu. Deniz havası da aldık." Kendi kendimi teselli etmekte iyiydim.

"Öyle oldu," diye onayladı beni yine.

Sonra sağ eli yüzüme uzandı. Yanaklarımı kuruladı nazikçe. "Ailesiyle konuşacağım müsait bir zamanda. Konuşuruz bir dahaki sefere."

Gözlerim parladı heyecanla. "İzin verirler değil mi?" diye sordum bevesle. "Kötü insanlar değiliz biz. Abisisin sen. Ben de ablası sayılırım."

Gülümsetti bu söylediğim onu. "Sayılırsın."

"Neden gülüyorsun?"

"Kız çocuğusun ya," diye açıkladı.

"On sekiz yaşıma geldim ben," dedim beni hâlâ çocuk görmesine üzülerek.

"Yaşla ilgisi yok ki bunun," diye açıkladı elini yanına bırakırken. "Öyle her senden önce doğan abla ya da abi olmaz sana. Ben kendi abime ismiyle seslenirim mesela."

Şaşırdım. Öyle miydi?

"Neden?" diye sordum üzülerek.

Araları kötüye de benzemiyordu. Bunu söylerken kızgın da değildi. Sakindi.

"İhtiyacım olduğunda yanımda değildi," dedi gözlerime bakarken. Bunu söylerken hiç gönül koymuş gibi değildi. "İmkânlar el vermedi abilik yapmasına."

Kırgındı bence bu konuda ama peşine düşmemişti bu kırgınlığının. Arkada bırakmıştı. Abilik edilsin istemiş kendisine. Neden edememiş ki? Niye üzmüşler seni bu kadar Ulaş? Neye kırıksın bu kadar? Neden gülmüyor gözlerin?

Derin bir iç geçirdi. "Aç mısın?"

Bir de yemek mi yiyecektik birlikte? Bugün stresle başlamıştı ama güzel doldurmuştu her anımı bir anda. Bir günden ne beklenebilirse o kadar iyiydi.

Gülümsedim. Keşke o da gülümseseydi bir kere gözleriyle, gün bitmeden.

Kadıköy'ü çok iyi bildiği belli oluyordu. Geldiğimiz yolu geri yürüdük.

"Balık sever misin?"

Kafamı salladım. "Çok severim."

Memnunca kafasını salladı. "Güzel."

Her yerde balıkçı olan bir sokağa girdik. Balıkçı çarşısıydı sanırım burası. Bir sürü balıkçı vardı. Bir restorana girdik. Birlikte yemek yedik. Sohbet etti benimle ve bu şaşırttı beni. Düşünceli biriydi. Soruları öyle ince soruyordu ki geçmişle ilgili olsa da beni incitmiyordu. Ben de samimi bir şekilde cevapladım sorularını.

Eve dönmek için vapura bindiğimizde hava çoktan kararmıştı. Yine alt kattaki koltuklara oturduk. Birlikte sessizce denizi izlerken çok huzurlu hissediyordum uzun zaman sonra. Çok da güzel bir gün geçirmiştim. Eve geçince Deniz'e ve Esra'ya anlatmak istiyordum. Bunun için heyecanlıydım.

"Ulaş?"

Bir kadın, Ulaş'a seslendiğinde ikimiz de o tarafa baktık. Onu tanıdım. Birbirlerine sarıldılar. Kıskanmıştım bu yüzden biraz.

"Simge," dedi Ulaş da onu gördüğüne şaşırmıştı.

Somurttum belli etmemeye çalışarak. Ona sarılmak bu kadar kolay olmamalıydı.

"Ne işin var burada?" diye sordu Ulaş'a hemen yanına otururken.

Benimle ilgilenmedi. Burcu'ya benziyordu biraz huy olarak sanki.

Ulaş omuz silkti. "Bir işim vardı," dedi. "Eve dönüyorum şimdi."

Kızın gözleri ilgiliye bana döndü. Nedense pürdikkat bana bakınca, rahatsız hissettim. O kadar dikkatli bakıyordu ki sanki vitrinden inceliyordu beni.

Ulaş da bana baktığında ona baktım rahatlamak isteyerek.

"Arya, bu Simge," diye tanıttı bana onu.

"Memnun oldum," dedi hafif bir gülümsemeyle.

İçten değildi ama. Burcu gibi bariz olmasa da... Sevmemişti beni. Ulaş'ın arkadaşı olan kadınlar beni sevmiyordu. Esra ile de didişiyorlardı.

"Ne işin vardı Kadıköy'de?" diye sordu sorguya çeker gibi. "Geliyorsun haber vermiyorsun. Yazdım bir kenara."

Ulaş kafasını salladı. "Özel bir işim vardı, başka zamana ödeşiriz."

Anladığım kadarıyla ikisi yalnızca arkadaştı.

"Kule dibine gidiyordum ben de. Tam seni arayacaktım. Bizim eskilerle oturacaktık. Çağır seninkileri de oturalım, affederim seni."

İnsanlar Ulaş'a gönül koyup, affetme lütfu gösterebiliyordu. Bense onun gönlümü alacağı bir düzeyde yer etmiş değildim. Üzücüydü biraz. Ama belki zamanla olurdu. Gülümsedim kendi kendime. Hem bana iki karanfil vermişti bir kere. *Şansım varmış demek ki.* Ben istedim diye beni buraya bile getirdi. Değerim varmış benim, lafımı geri aldım.

"Eksik kalsın," dedi Ulaş.

Simge güldü. "Erim de gelir diye mi rahatsız oluyorsun?"

Güldü Ulaş samimi olmayan bir şekilde ama cevap vermedi. Bu Erim umurumda değil demekti sanırım. Karşıya geçene kadar Simge ve Ulaş muhabbet ettiler. Simge onunla hep özel şeyler hakkında konuşunca istenmediğimi hissederek kalkıp denizi daha yakından izlemek için kenarında durdum feribotun. Dirseklerimi koyup çenemi avuçlarıma yasladım ve bir şarkı mırıldandım kendi halimde. Hafif esinti, deniz kokusu, feribotun motorunun sesi, martılar ve Galata. Harika bir akşam üstüydü. Arkamda sevdiğim adam vardı. Göremiyordum ama varlığı vardı. İç çektim. Gözlerimi bulutlarda gezdirdim.

Yanaklarım ısındı. Annem ve babam görüyor muydu beni? Görüyor muydu içimi? Babacım umarım kızmazsın bana âşık olduğum için. Sevmenin önemini senden öğrendim, rahat olsun için. Sizi utandıracak, kendime yakışmayacak hiçbir şey yapmam. Kalbimde de taşımam. Sevginizin değerini düşürmem ben. Sizi çok seviyorum.

Gülümsedim bulutlara. Tekrar bir iç çekip gözlerimi arkama, Ulaş'a çevirdiğimde beni izlediğini görünce şaşırdım. Gözlerini kaçırmadı. Simge bir şey söyleyip onu dürttüğünde ona baktı. Gözlerimi Simge'ye çevirdim, kaşlarını çatmış bir şeyler söylüyordu ona. Ben de dudak büküp denize döndüm. Rahatsız hissetmiştim o varken. Keşke gitseydi artık. Kule dibine gidiyormuş bir de. Ofladım elimde olmadan. Beni yine dışlayacaktı yol boyu. Sıkılacaktım. Ulaş ile konuşmak istiyordum ben de. Bugün benim günümdü. Güzel bitsin istiyordum.

O sırada telefonum çalmaya başladı. Deniz'i hiç arayıp sınavının asıl geçtiğini sormadığımı hatırladım. Aslında çıkar çıkmaz aramamak kendi fikrimdi, belki kötü hissederdi kendini. Yemek sırasında mesaj atacaktım ama unutmuştum onu da.

Deniz sanarak çıkardım telefonumu çantamdan ama arayan uzun zamandır aramayan gizli bir numaraydı. Boğazımı temizledim. Sınavımı mı soracaktı? Başarılar bile dilememişti. Unutmuştu bence beni.

Derin bir nefes alarak cevapladım aramayı. "Efendim?"

"Nasılsın canım? Uzun zaman oldu."

Kafamı salladım, çok uzun zaman olmuştu. "İyiyim... Siz nasılsınız?"

"Sınavın nasıldı? Daha önce arayamadım üzgünüm."

Artık nedense samimi gelmiyordu bana. Ses tonunda artık fark edebildiğim bir zorlama vardı sanki. Esra, Deniz, Derya Teyze, Ulaş, Kutay, Bahadır ya da Argun'un benimle konuşurkenki ses tonları ile bu kadının ses tonu arasında büyük bir fark vardı. Artık sesteki samimiyeti seçebiliyordum. Değer görmenin ne demek olduğunu biliyordum.

"İyiydi," dedim soğuk bir sesle.

"Neredesin? Kim var yanında?"

Beni sorguya çekiyormuş gibi hissettiğimden rahatsız oldum bundan. Kenan Amca da bana ne yaptığımı kiminle olduğumu sorardı ama babacan şekilde sorardı. Hesap sorar gibi değil.

"Biraz işim vardı, dışarıdayım. Ulaş'layım."

Mırıltılar çıkardı memnuniyetsiz gibiydi. "Bak tatlım," dediğinde kötü bir yorum geldiğini anladım. "Yanlış anlama ama Ulaş'a çok güvenmeni istemiyorum."

İsmini bile söylemeyen bir kadının başkalarının güvenirliliğini sorgulaması hakkı değildi.

"Anlamadım?" dedim kendi hatasını fark etmesi için.

"O çocuk sağlam pabuç değil. Kim olduğunu bile bilmiyorsun doğru düzgün."

Sanki onun kim olduğunu biliyordum. Neden durduk yere arayıp Ulaş'ı kötülüyordu ki şimdi? Zaten ürkek biriydim. Neden elinde bir sebep yoksa korkutuyordu beni?

"Siz biliyorsunuz sanırım," dedim kaşlarım çatılırken. "Hem sizin de kim olduğunuzu bilmiyorum."

"Aryacığım," dedi sabır diler gibi. "Her şeyi senin iyiliğin için yapıyorum. Ulaş ile iletişimini kes demiyorum ama çok güvenmeni de istemiyorum. Seni çok üzebilir."

Kaşlarım çatıldı. Ne demek istiyordu? Ne üzmesinden bahsediyordu? Peşimde birini mi takmıştı? Ondan hoşlandığımı mı öğrenmişti? Öğrenemezdi. Neyden bahsediyordu? Hem o beni kurtarmıştı hep. Madem görüyordu her şeyi, kovalandığım zamanlar neden bir kere bile

aramamıştı? Samimi değildi işte. Çalışanlardan biriydi belki de. İş olsun diye konuşuyordu benimle.

"Üzmüyor o beni. Aksine samimiyetini hissettiriyor, yanımda oluyor, koruyor beni," diye savundum.

"Neyin ne olduğunu bilmiyorsun canım. Bu yüzden beni dinlemeni tavsiye ederim."

Sesinden hiç hoşlanmadım. Tehdit ediyordu sanki beni. Sözünü dinlemezsem cezalandıracak gibiydi. Küçük bir çocuğu azarlıyordu aba altından. Sinirlendiği belliydi.

"Siz benim neyimsiniz?" diye sordum ses tonunu hiç sevmediğim hiç. "Eğer bu söylediklerinizin altında yatanı anlatırsanız dinlerim sizi."

"Zamanı var her şeyin."

Telefonumu sıktım. "Yıllardır aynı şeyi söylüyorsunuz bana. Hiçbir gelişme göremedim. Başıma daha ne kadar kötü bir şey gelebilir ki? Söyleyin ne söyleyeceksiniz."

"Olmaz. Sadece Ulaş ile aranıza mesafe koy." Otoriter bir sesi vardı.

"Bunu yapmayacağım," dedim ben de inatla. Hoşlanmamıştım hiç bu konuşmadan. Gerilmiştim, karnıma sancı girmişti. "Geçerli bir nedenim yok."

"Arya! Şımarık bir kız gibi davranmayı bırakıp beni..."

Telefonu kulağımdan indirdim. Öfkeyle sıktım avcumda. Ben şımarık değildim. Ekrana öylece baktım. Bir daha konuşmak istemiyordum onunla. O kadar öfkeli ve kırgındım ki... Telefonumu denize bıraktım. Üzülmedim hiç. Zaten içinde altı-yedi numara ve birkaç fotoğraf vardı. Fotoğrafların hepsi bilgisayarımda vardı. Numarayı değiştirmem gerekecekti bir daha aramasın diye beni. Kocaman bir hayal kırıklığıydı. Tüm sinirimi altüst etmişti. Gözlerim doldu. Bana bağıramazdı. Ben şımarık bir kız da değildim. Hiç olmamıştım. Neden onun dediğini yapacaktım ki? O kimdi ki? Ağladığımda, korktuğum, heyecanlı olduğumda aramayıp mutlu anımı mahveden biriydi yalnızca.

Yanımda biri durduğunda ona bakmadım. Bir sigara yaktı. Suratım düşmüştü, bakmak istemedim ona.

"İyi misin kız çocuğu?"

Kafamı iki yana salladım. "*Ölüm gibi bir şey oldu ama kimse ölmedi*," diye mırıldandım.

Gerçekten bu durumun tüm açıklaması buydu. Birini kaybetmiştim ama aslında yoktu bile.

"Özdemir Asaf'ı seviyorsun," dedi usulca.

Severdim. Babam ve annem de severdi. Onun şiirlerini okurlardı.

"Güzel adamları severim," diye mırıldandım mutsuz bir sesle. "Seni de," diye de ekledim çekinmeden. Yanaklarım ısındı ama söylemekten çekinmedim. "Söylediklerini, kurduğun cümlelerini seviyorum."

Sigarasından derin bir nefes alıp dumanını üfledi yavaşça. "Sevdiğin adamlar önemli adamlar," dedi. Sanırım babamı da katıyordu. İçim ısındı. Öyleydi. "Beni onlarla bir mi tutuyorsun?"

Daha önce onu babama benzettiğimi de söylediğimden yanaklarım daha çok ısındı. Bakmıyordum ona neyse ki. Denize bakıyordum.

"Hepsinin yeri ayrı," diye mırıldandım. "Senin de."

Bir şey demedi ama sol eliyle saçlarıma dokunduğunda teselli edilmiş gibi hissettim. Kalbim sıcacık oldu.

"Anlatmak istersen dinlerim," dedi samimiyetle.

Gülümsedim. Anlatacak bir şeyim bile yoktu ki. Sadece bir gün gerçekten, gözlerine bakarak, onu âşık olmak anlamında sevdiğimi söylemek isterdim. Babam, sevgide nasıl cinsiyet aranmıyorsa, ilk adımda da cinsiyet aranmaması gerektiğini söylerdi. İlk adımı hazır olan atardı. Bu yüzden hazır olduğumda söyleyecektim, onu beklemenin bir faydası yoktu ki. Bu benim kendi meselemdi. Kimse kimseyi sevmek zorunda değildi. Bu gerçeği sindirince sevmenin güzelliğiyle yetinebiliyordu insan.

İnene kadar sessizce denizi izledik. Simge'nin yanına gitmedi. O da yanımıza gelmedi. Memnun oldum bu duruma birazcık. Karaköy'e geldiğimizde aynı yere gitmemize rağmen Simge Ulaş ile vedalaştı. Buna da sevindim. Güzel bir havada evimize yürüdük. Onunla eve yürümek daha güzeldi.

Evime girerken ona, "İyi akşamlar," deyip çokça teşekkür ettim. Elmaşekeri'ne sarılıp kendime Ulaş'a yaptığım kahveden yaptım. Canım kahve içmek istiyordu nedense.

* Lavinia – Özdemir Asaf, YKY Yayınları, Syf. 59, Çizik, Şubat 2015

Ardından yaptığımın aynısını yapıp Elmaşekeri ile balkona çıktım. Elmaşekeri kucağıma kuruldu. Gülümseyerek tüylerini okşadım kahvemin soğumasını beklerken. Kahvenin tüten buharında Ulaş'ın siluetini görüyordum sanki. Elmaşekeri'ne gülümsedim.

"Kahvenin buharında Ulaş'ı görüyorum artık," diye mırıldandım. "Delirdim galiba," deyip kıkırdadım.

Bulutlara bakıp hayal kurdum biraz. Her hayalimde Ulaş'a bir yer açtım. Elimde değildi, onu da bir yere iliştirmek istiyordum. Onu hayalimin öznelerinden biri yapmak istiyordum. Hayalin en güzel kısmı bu değil miydi zaten?

"Sen benim yanan ruhumda, çiçekli kalan tek dalımsın," diye fısıldadım. "Lütfen beni bırakma."

Kayan yıldızlara değil gökteki buluttan dilerdim isteklerimi. Bir yıldızın kayışı hüzünlü gelirdi bana, görmesi de zordu. Ama bulutlar genelde hep orada olurdu. Her zaman dilek tutabilirdim. Ve şanslıysam bir gün yağmur yağdığında başıma düşebilirdi dileğim.

Lütfen Allah'ım. Lütfen az önceki dileğim başıma düşsün. Lütfen.

#22. BÖLÜM
KEŞKE DE'ME

Bir insan bile,
Olabilir elbette birinin kimsesi.
Kalabalığın ortasında bile,
Bazen kalır insan kimsesiz.

Gözlerim kapıda, dinlediğim şarkıya hafiften eşlik ederek ritim tutuyordum. Gerginliğimi üzerimden atmak istiyordum. Ulaş vardı yanımda. Kaykılarak oturmuş, başını koltuğun arkasına yaslamış gözlerini kapatmıştı.

Sağ kulağımdaki kulaklık çekildiğinde gözlerimi Ulaş'a çevirdim.

O da bana bakıyordu. "Sağır olacaksın," dedi hafif çatık kaşlarla.

Dışarıya ses gideceğini düşünmediğimden mahcup olup kıstım hemen sesini. Gözlerime bakınca gergin olduğumu anladı, yumuşadı hemen. Bu ifadesine gülümsedim ben de. Bana yumuşamasını seviyordum.

İsmim seslenildiğinde ayağa kalkıp Ulaş'a bir gülümseme verdim. Derya Hanım'ın odasında yaklaşık bir saat konuştuktan sonra teşekkür ederek çıktım odasından. Ulaş ben çıktığımda kısa bir süre annesini gördü, halini hatırını sordu. Gülümseyerek ve imrenerek onları izledim. Sonra koridora çıktık.

Birlikte koridorda ilerlerken Ulaş'ın abisini gördüm. Bizi gördü o da, gülümsedi.

"Ulaş," dedi onu gördüğüme memnun... Bana da göz kırptı gülümseyerek. "Selam."

Ben de ona gülümsedim. "Selam."

"Aleyküm selam," dedi Ulaş, abisiyle tokalaştılar.

"Annemden mi?" diye sordu gülümseyerek. "Bir gün de bize uğra oğlum. Korkma. Dişçiden mi korkuyorsun benden mi?"

Kıkırdadım. Ulaş'ın abisi olması ve onunla dalga geçmesi çok tatlı ve komikti. Ulaş bana bakınca gözlerimi kaçırdım gülümsememi tutmaya

çalışarak. Savaş abinin yüzünde eğlenen bir ifade vardı.

"Seni de beklerim Arya. Muayene parası almam, söz."

Gülümsedim mutlu hissederek. Elbette ihtiyacım yoktu ama inceliği mutlu etti beni. "Teşekkür ederim."

"Çok özlüyorsan gel bize bir akşam," dedi Ulaş.

"Olur, gelirim," dedi Savaş abi memnuniyetle.

Sonra bana kartını uzattı. Teşekkür ederek aldım. Ulaş'ın omzuna vurup ayrıldı yanımızdan. Yakışıklıydı evet ama bir insan kartını uzatırken nasıl öyle karizmatik bakabilirdi? Ulaş gözlerini devirirken kartı okudum.

Dt. Savaş DEMİR
Güzel gülümsemenizin bir parçası olmaktan mutluluk duyarım.

Yazdığı cümle beni gülümsetti ama soyadına takıldım. Annesinin soyadını kullanıyordu. Annesi ve babasının ayrı olduğunu, Derya Hanım'ın soyadının Ulaş'ınkinden farklı olmasından anlamıştım ama abisinin, annesinin soyadını alması garip gelmişti. Sanırım Ulaş'ın da yüzü aile konusunda gülmemiş, benim gibi.

Başımı kaldırıp ona baktığımda göz göze geldik. Tepkimi ölçüyordu sanki. Ne gördü bilmiyorum, bir şey söylemedi. Çantama kartı atıp peşime takıldım.

Arabada yol boyunca onu izledim. Savaş abi soyadını değiştirmiş. Kötü bir şey mi yapmış babası? O neden değiştirmemiş o zaman? Annesini çok seviyordu. Babası mıydı sorun? Korkularının üstüne gittiği için mi soyadını taşıyordu? Neden her şeyi içinde yaşıyordu? Yazık değil mi sana da Ulaş? Neden bu kadar üstüne almışsın her şeyi? Güçlüsün ama bazen kaldıramaz insan bunca şeyi.

Bir süre yol gittikten sonra Ulaş arabayı sağa çekti büfeye uğramak için. Sigarası bitmişti. Radyoda gezinirken güzel bir şarkı bulamayınca telefonumu bağladım. Şarkıyı mırıldanarak onu bekledim. Şarkının yarısına gelmişken Ulaş döndü; kapatmaya yeltendim.

Koltuğuna geçerken, "Kalsın," dedi anlayışla.

Gülümsedim. Arabayı tekrar çalıştırıp okula sürdü.

"Korece mi?" diye sordu yolu izlerken.

Gülümsedim. "Evet."

Kafasını salladı. "Argun geçen sene Güney Kore'de, Hyundai Firması'nda staj yapmıştı."

Şaşırdım buna. Yurtdışında staj yapmak özellikle de adını duyurmuş bir şirkette yapmak zor olsa gerekti. Kıpırdandım merakla yerimde. Ben de Asya'yı gezmeyi çok istiyordum.

"Gerçekten mi?" Hevesle ona baktım. "Ben de gitmeyi çok istiyorum."

"Neden?" diye sordu gözlerini kısa bir süreliğine bana çevirip.

Omuz silktim yavaşça. "Merak ediyorum... Asya ülkelerinin çoğunu gezmek istiyorum."

"Sen daha İstanbul'la başa çıkamıyorsun," dedi hafif bir gülüşle.

Bana takıldığının farkındalığıyla dudak büküp önüme döndüm.

"Yapılmayacak şey değil," dedi sonra. "Halledersin zamanla."

Gülümsedim tesellisine. Ona baktım gülümseyerek. "Hım," diye mırıldandım. "Yanıma bir de arkadaş bulursam harika olur."

Kafasını salladı ama bir şey söylemedi. Okula gelmiştik. Arabayı okulun önünde durdurduğunda kemerimi açtım, arkaya uzanıp sırt çantamı aldım.

"Teşekkür ederim her şey için," dedim gülümseyerek.

"Rica ederim," dedi nezaketle.

Kapıyı açıp inecektim ki birden Ulaş uzanıp kapının kolunu tuttu ve açtığım kapıyı kapattı. Kapattığı gibi yanımızdan hızla bir araba geçti.

Kaşlarını çattı. "Sağına soluna bak," dedi sakin ama net bir sesle.

Kafamı salladım. Kapıyı açıp ittiğinde başımla selam verip indim hemen. Ona el sallayıp hızla okula girdim. Suratımda engel olamadığım bir gülümseme içimde de bir mutluluk vardı. Yere bakarak yürürken merdivenleri bitirip sınıfa girmek için sağa döndüğümde biri çarpışmayalım diye tuttu beni.

"Hop," dediğinde bakışlarımı kaldırdım.

Az kalsın Argun'a çarpacaktım. Onun ne işi vardı ki burada?

"Argun?" dedim şaşırarak.

"Ayaklarına değil önüne bakman gerek," dedi hafifçe gülümserken bana.

Yanaklarım ısındı. *Aptal Arya. Bu kaçıncı ikazın üst üste.* Sağına bakacaksın, soluna bakacaksın ve önüne bakacaksın, çok basit.

"Affedersin," dedim mahcup...

"Önemli değil," dedi alaylı bir gülümseme oluşurken yüzümde. Saçlarımı karıştırdığında şok oldum. "İyi dersler."

Yanımdan geçip merdivenlere yönelirken "Teşekkürler," diye mırıldandım şaşkınlıkla.

Argun içlerinde en az konuştuğum kişi olduğu için şaşırmıştım bana bu kadar samimi davranmasına ama bu bende heyecan yarattı. Mutlu hissettim. Onlarla daha yakın olmak mutlu ediyordu beni. Okulun camından dışarı bakarken Argun'un okuldan çıkıp hâlâ gitmemiş olan Ulaş'ın arabasına bindiğini gördüm. Sonra kendi okullarına girdi araba.

Argun neden buradaydı ki? Omzuma biri dokununca gözlerimi ona çevirdim. Deniz'di. Gülümsedi bana içtenlikle ama gözlerinde merak pırıltıları vardı.

"Az önce Argun buradaydı."

Kafamı salladım ben de aynı merakla. "Gördüm."

"Neden buraya gelmiş ki?"

Omuzlarımı silktim bende. "Bilmiyorum ki. Ben de şaşırdım."

O da omuz silkti. "Neyse. Hadi kantine gidip bir şeyler yiyelim," deyip beni kantine çekiştirdi.

ULAŞ TÜTÜNCÜ

Argun okulun bahçesinde güneşten gözlerini kısmış eline bakarak yürürken okuldaki kızlar da ona bakıyordu. Her zaman dikkat çeken biriydi ama onun dikkatini birinin çektiğine rastlamamıştım uzun zamandır.

Arabaya bindi. "Selamünaleyküm," dedi yan koltuğa geçerken.

"Aleykümselam," deyip çalıştırdım kontağı.

Üniversitenin otoparkına sürdüm. "Halledebildin mi?"

Kafasını sallarken bana iki saç teli uzattı. Kız saçıydı, ince telli açık kahverengi, hafif dalgalıydı. Kaşlarım çatıldı. Arya'nın mıydı?

"Arya'nın," dedi gülümseyerek. "Saçlarını karıştırınca gömleğin koluna takılmış."

Kaşlarım daha çok çatıldı. "Niye kızın saçını karıştırıyorsun?"

Yüzünde imalı bir gülümseme vardı. Dişleri gözüktü. Kızmıştım ama bir şey demedim.

"Yere bakarak yürüyordu, bana çarptı," dedi.

Şaşırmamıştım. "Ne sağına ne soluna bakıyor zaten," diye söylendim. "Önüne de mi bakmıyor artık?"

Argun benimle eğleniyordu. Yüzüne bakmıyordum ama biliyordum eğlendiğini.

"Saf bir kız," dedi eğlenen bir sesle. "Gerçekten saf. Tertemiz yetişmiş."

Öyleydi. Masumiyetin karşılığıydı sanki. Sözlük karşılığı diye al yanında gezdir. Göster insanlığı.

"Alacak mısın?" diye sordu saç tellerini kastederek.

"Ne yapayım saç tellerini?"

Omuz silkti bana bakmadan. "Orasını sen seç." Telleri vitesin altındaki bölmeye bıraktı itinayla.

"Asıl konuya gelirsek," dedim ona ters bir bakış atıp.

Ceketinin cebinden telefonunu çıkardı ifadesi biraz ciddileşirken. "Bence bu çocuktan bir şey çıkmaz," dedi emin bir sesle. "Erim kirli çıkı ama bu çocuğun bir şey bildiği yok."

Telefonunda bir şeylere bakarken telefonuma bildirimler düşmeye başladı.

"Nasıl aldın telefonu?" diye sordum gözlerimi ona dikerken.

"Telefonları topluyorlar bunların," dedi alaylı bir ifadeyle. "Öğretmenler odasına girdim, Arya'nın abisi olarak."

Ona diktim gözlerimi. "Ya öğretmen söylerse gidip kıza?"

"Düşündüm onu," dedi. "Geldiğimi söylememesini rica ettim. Sınavdan çıktı, güvenmiyoruz zanneder geldiğimi duyarsa dedim."

Kafamı salladım. Fakat sorular bitmiyordu. "Telefonu nasıl buldun? Şifresi yok muydu?"

"Erim'in kopyası çocuk," dedi onaylamaz bir sesle. "Abisine özeniyor ve şifresi dört haneliydi. Ne olabilir ki?"

"On dokuz sıfır beş."

Gülümsedi alayla. "Aynen." Sağ elini dizine sürdü temizler gibi.

"Eyvallah."

"Lafı olmaz." Diliyle dudaklarını ıslattı. "Lafı olmaz da. Bir şey çıkmayacak gibi."

Kafamı salladım. "Olduğu kadar."

"Erim ve Arya," diye mırıldandı hâlâ inanamıyor gibi. "Nasıl ortak genleri olabilir?"

Çenemi sıktım. Arya'daki nezaketin, hoş görünün zerresine sahip değildi. O, annesinin ve babasının bir yansımasıydı. Fakat ne annesinin ne de kendisinin Nil Soykan'la alakası yoktu. O kadınla bir ilişkisi olduğuna inanamıyordum hâlâ.

"Arya," diye mırıldandım otoparka park ederken arabayı, "annesine benziyor tıpkı." Argun'un gözlerinin bana döndüğünü hissedince ben de ona baktım. İçime derin bir hüzün çökmüştü yine. "Yüzü değil yalnızca, hali tavrı bile aynı."

Elini uzatıp omzuma dokundu. "Çiçek uzatanın yaprağını incitmemek düşer o zaman."

Yutkundum. "Eyvallah."

Derin bir nefesle indi arabadan. Vitesin altındaki bölmeye bıraktığı iki saç teline baktım. Ben düşenleri almıştım, düğmeme takılmasına kıyamazdım. Elim uzanacak olduğunda durdurdum kendimi. Kaşlarımı çattım.

"Kendine gel Ulaş," dedim sol elim açarken kapımı, sağ elimle kemerimi açtım öfkeyle. "Kendine gelmen lazım acilen."

Arabadan indim hışımla. Kapıyı kapatıp kilitledim. Birlikte bizimkilerin yanına ilerlerken cebimden telefonumu çıkarıp gönderdiklerine bakmaya başladım. Birkaç numarayı Harun'a da gönderdim. Gittikçe borçlanıyordum ona ama ben herkese borçlanan bir adam değildim. Harun, kardeşim gibiydi biliyordum hatırımın geçtiğini.

Harun'u arayıp telefonu kulağıma yasladım. O sırada yavaşladım.

"Efendim?" diyerek açtı telefonunu.

"Selamünaleyküm."

"Aleykümselam Ulaş'ım. Nasılsın?"

"İyiyim kardeşim, sen?"

Havadan sudan bir süre muhabbet ettikten sonra asıl konuya girdim derin bir nefes alıp.

"Sana bir şeyler gönderdim, gördün mü?"

"Gördüm," dedi o da ciddileşirken.

"Nil Soykan," diye mırıldandım, "Arya'nın teyzesiymiş."

"Hassiktir," dedi şaşırarak. "Erim Soykan'ın annesi mi?"

Kafamı salladım. "Evet." Dilimle dudaklarımı ıslatıp yutkundum. "Araştırır mısın bir şu durumu? Numaraları falan. Kimlik bilgisi de var. Derya Ateş'le ilişkisi hakkında bir bilgi bulabilirsen eğer Ateş Holding de dahil, çok makbule geçer."

"Hallederim, merak etme," dedi anlayışla. "Ama uzun sürebilir. İşin içinde holding de var ya izin mizin gizlilik falan, çaktırmadan göze batmadan halletmeye çalışırım ama."

"Eyvallah," dedim minnettarlıkla. "Halledemezsen de sıkıntı yok. Şu söylediklerimi dinlemen bile etik değil biliyorum."

"Aman be abicim," dedi yalan bir sitemle. "Taş attık kolumuz mu yoruldu. Gelirse elimden içini rahat ettirecek bir şey gözümü kırpmam biliyorsun."

Gülümsedim minnetle. "Eyvallah."

"Eyvallah bizden. Var mı başka isteğin?"

"Yok, canın sağlığı. Dikkat et kendine."

"Asıl sen dikkat et," dedi alaylı bir sesle. "Mecnun gibiydin geçen."

"Ulan," diye söylendiğimde gülmeye başladı.

"Kızma la! Sevdiğimden..."

Kafamı salladım tabii dercesine. "Allah'a emanet ol."

"Sen de... Araşırız."

"Araşalım," diye onayladım onu.

Kapattım telefonu. Bizimkilerin oturduğu masaya oturduğumda Bahadır bana bakıyordu dikkatle.

"Hayırdır inşallah," dedi yüz ifademden bir şey anlamış gibi.

"Harun'la konuştum," dedim kısaca. "Henüz hayır mı, şer mi bilmiyorum."

Anladım der gibi kafasını salladı. Argun'un masanın üzerine bıraktığı telefonuna bildirim üstüne bildirim yağıyordu bir süredir. Bahadırla ikimiz de dikkatimizi ona verdik.

"Fotoğraf mı attın?" diye sordu Bahadır kaşını kaldırıp.

Cıkladı Argun bıkkın bir ifadeyle. "Mesaj geliyor."

Kutay ciddiyetle, "Kimin imdadına yetişmiyorsun şu an?" diye sordu merakla.

"Yarış mı var?" diye sordum ben de.

Argun parmağını uzatıp benim tahminimi doğruladı.

"Vay arkadaş," dedi Kutay. "Gittikçe daha çok aranır oluyorsun." Sonra düşünceli bir ifade oldu yüzünde. "Zamanla unutulman lazım değil miydi? Öyle olmuyor mu bu işler?"

Kafasını salladı Argun. "Öyle tabii de yenilerden kendinden bahsettiren olmayınca eskilerin gözü de eskileri arıyor tabii."

"Ha zevk almıyorlar," dedi Bahadır anladım der gibi kafasını sallarken.

Argun da onayladı onu. "Tabii," dedi. "Kimse yeneceğini bildiği yarışa girmek istemez ki."

Yüzünde o an eski zamanları yad eden bir gülümseme belirmişti. Eskiden yarışlara katılırken yaşadığı o heyecanı anımsatmıştı o gülümseme. Kaybettiği yarış bir elin parmağını geçmezdi. İyi de para kazanmıştı yarışlardan, kendine atölye bile almıştı. Ta ki kaza yapana kadar. Komaya girmişti, bu yüzden önceki bir seneyi hayal meyal hatırlıyordu ama şükür ki iyileşmişti. Eskisinden daha iyiydi ve bırakmıştı yarışı elbette. Bırakmasa bile izin vermezdik gitmesine. Gerekirse yaka paça olurdum, yine bırakmazdım onu.

"Abi bir şey söyleyeceğim," dedi Bahadır bakışları üzerimdeyken. Gözlerimi ona çevirdim dikkatimi tamamen ona vererek. "Bilmen gerekir diye düşündüm."

Kaşım kalktı. "Hayırdır?"

Saçını düzeltti. "Geçen Esra, Arya'ya gitmişti. Hani kadınlar günüydü. Arya'da karanfil görünce kim verdi diye sormuş kız da Ulaş demiş." Kaşlarım çatıldı. Geliyordu bir şey. "Esra da şaşırmış tabii ve olayını anlatmış. Kusura bakma."

Kafamı iki yana salladım onaylamaz bir şekilde ama ona değil Esra'yaydı bu kafa sallayışım. "Kızın ağzını mı dikecektin oğlum sen niye özür diliyorsun?"

Saçını düzeltti hafif bir gülüşle. "Biliyorsun Esra'yı sır tutamaz pek. Çok zor onun için. Özellikle belirtmek lazım söyleme diye. Biz de özellikle seninle ilgili bir şey söylemediğimizden her şeyi serbest vuruş yapıyor."

Kafamı salladım. "Biliyorum, bilmez miyim."

Biliyordum da kız çocuğu ne düşünmüştü onu bilmiyordum. Kendime kızdım daha çok. Esra'nın suçu yoktu. Arya'dan uzak durmak istedikçe ona yaklaşan bendim. Saatime bakıp ayağa kalktım.

"Derse gireceğim ben," dedim elimi kaldırıp.

Fakülte binasına ilerlerken bir sigara yaktım. Dört saatlik blok dersin sonunda hoca mola verdiğinde bir süredir cebimde titreyen telefonuma bakabilme fırsatı buldum. Arya'dan gelen 2 cevapsız arama ve 6 mesaj kaşlarımın çatılmasına sebep oldu. Ona yeni telefon aldığımız sırada telefonumu kaydedip ben de kaydedeyim diye aramıştı ilk kez beni. Onun dışında bir daha da yapmamıştı.

Cevapsız Arama (2) 24 dakika önce
Mesaj (6) 22 dakika önce

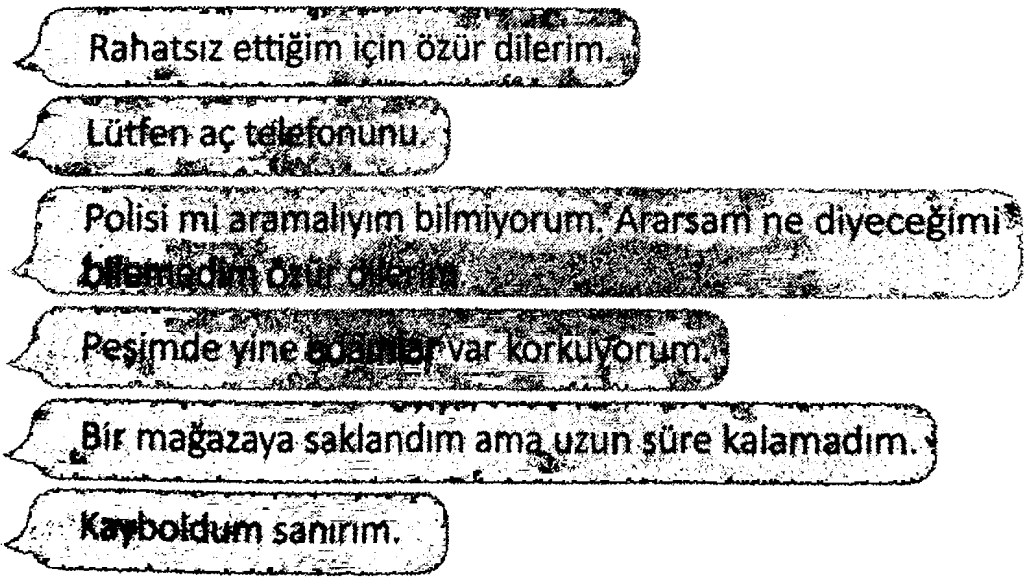

Küfür mırıldanıp ayağa fırladığım gibi dersliğin kapısına yöneldim hışımla. Telefonumdaki bul uygulamasından Arya'nın konumuna bakarken

hızla merdivenleri iniyordum. Ara sokaklara neden girmişti? İnsan içine girmesi daha iyi olurdu. Korkudan ne yaptığının farkın bile değildi belki de. Belki de sıkıştırmışlardı.

Onu aradığımda saniyesinde açtı telefonu.

"Ulaş," dedi korkuyla. İsmimi söylüyordu ama resmen yardım istiyordu.

Adımlarımı hızlandırdım. "Sağa dön," dedim haritadaki konumuna bakarken.

"Ne?" dedi korkmuş sesiyle.

"İlk sağa dön," dedim ona. "Haritadan bakıyorum konumuna, geliyorum yanına."

Dediğimi yapıp sağa döndüğünde arabaya binmiştim çoktan, çalıştırdım hemen.

"Onları fark ettiğini anladılar mı?"

"Bilmiyorum." Sesi titriyordu.

"Korkma. Bir şey olmayacak."

Burnunu çekti. "O günkü adamlar değiller," dedi kısık bir sesle. "Kötü adamlara benziyorlar."

Kim olabilirlerdi?

"Diğerlerinden farkları ne?"

"Kocamanlar," dedi fısıltıyla. "Boyunlarında yılan dövmesi var ve bıçakları var."

Kaşlarım çatıldı bu bilgiyle. Kalbimin ritmi bozuldu, kanıma adrenalin karıştı. Hızımı arttırdım. Boyunda yılan dövmesi. Çok da yabancı değildi bana.

Ulaş okuldan geldiği gibi çantasını bir kenara atıp hızla mutfağa girdi. Ev işlerini yapan Kiraz Teyze oradaydı. Heyecanla yanına gitti. Acilen babasını görmesi lazımdı. Türkçe öğretmeni yazdığı şiiri çok beğenmişti. Babasıyla arkadaş olduklarını biliyordu, öğretmeni gülümsemiş ve ona babasına benzediğini söylemişti aynı. Gurur duymuştu bununla. Babasına söylemek ve şiirini okumak istiyordu. Babası ne düşünecek merak içindeydi.

"Kiraz Teyze babam nerede? Evde mi?" diye sordu kahverengi gözleri sıcacık parlarken.

Kiraz Teyze'si her zamanki gibi gülümsedi ona ama bu her zamanki neşeli bir gülümseme değildi. Ulaş anladı hemen. İnsanların yüz ifadelerini anlıyordu. Kötü bir şey olmuş gibiydi.

"Bir şey mi oldu Kiraz Teyze?" diye sordu endişeyle. Yoksa torunu yine hasta mı olmuştu?

Kafasını iki yana salladı Kiraz Teyze'si. Şefkatle bu neşeli ama bir o kadar da pimpirikli çocuğu endişelendirmek istemedi. Saçlarını okşayıp yanağına kadar indi eli ve ufak yüzünü tuttu sevecenlikle.

"Olmadı yavrum bir şey," dedi kendi torunu gibi severek onu. "Misafirleri var babanın. Onlar gidene kadar Kiraz Teyzen'le kal he mi," dedi gülümseyerek.

Ulaş kafasını salladı anlayışla. Babasının çok misafiri olmazdı. Taner Amca'sı gelirdi bazen. Öğretmenin eşiydi, bir de babasının yakın arkadaşıydı. Araları iyi değil gibiydi, annesi mutlu olmuyordu nedense. Hayal meyal eskiden çok yakın olduklarını hatırlıyordu ama ne değişmişti emin değildi. Taner Amca'sı çok gelmiyordu artık. Misafirin kim olduğunu merak etti.

Kiraz Teyze'sinin yanında uslu uslu oturdu. Ona akşam yemeğinde yemek yapmasına yardım etti. Birlikte pirinç ayıkladılar. Ta ki merdivenlerde ses duyana kadar. Ulaş toplantının bittiğini anlayarak heyecanla atladı oturduğu sandalyeden. Babası iş konuştuğu zaman odasına gitmesini istemezdi ama daha sonra çalıştığı kişilerle tanıştırırdı onu. Özellikle Ulaş'tan misafirlerle görüşmesini, bunun nezaket olduğunu tembihlemişti. Bu yüzden çekinmedi mutfaktan çıkıp bir beyefendi olarak üstünü başını düzeltip sakince merdivenlere ilerlerken.

Merdivenlerden inenler görüş açısına girdiğinde gördüğü iriyarı adamlar yüzünden elinde olmadan ürküp bir iki adım geriledi. Kocaman adamlardı, içlerinden biri daha insani boyuttaydı. Hepsinin de boynunda yılan dövmesi vardı. Ulaş ürperdi. Arkadan gelen babasıyla göz göze geldiğinde babasının yüzü ifadesiz ve sertti. İlk kez babasını böyle görmenin şaşkınlığını yaşadı. Hiç sevmemişti bu adamları. Pişman oldu erken çıktığına. Adamların önünde yürüyen adam saçlarını okşamak için uzandığında korkup gözlerini yere çevirdi ama kaçmadı. Adam saçlarını okşayıp öylece gittiğinden babası omzuna dokundu ve gülümsedi ona. Babası ona gülümseyince rahatladı.

"Korkma," dedi babası onu rahatlatmak ister gibi. "Bizi korumak için buradalar."

Anlamadı Ulaş. Tedirgin hissetti. "Korunmaya ihtiyacımız mı var?" diye masumca bir soru sordu. Hep dinlemeyi bilen ve doğru soruları soran bir çocuk olmuştu.

Babası saçlarını karıştırdı buruk bir gülümsemeyle. "Bir şeyler başarıp insanların gözüne batmaya başladığında bazen buna ihtiyaç duyarsın."

Ulaş'ın hiç hoşuna gitmedi bu cevap. Başarmak kötü bir şey değildi ki. Neden korunmak gerekiyordu?

O sırada, "Levent," diyerek içeri girdi annesi. Arkasına bir bakış attı. O korkunç adamlara rastlamış ve tedirgin olmuştu o da. "Kimdi o adamlar? O demek öyle?" diye sitem etti az önce oğullarına dediklerini duyarak. "Bir sorun mu var?"

Levent Tütüncü kafasını iki yana salladı ama keyfi yerinde değildi. "Sorun yok," dedi gülümseyerek eşine. "Halledilmeyecek şeyler değil, siz sıkmayın canınızı." Ulaş'a baktı sonra. Yanağını okşadı. "Baban hallediyor her şeyi."

Kafasını salladı Ulaş ama tüm hevesi kaçmıştı. Annesi şefkatle saçlarını okşadı. Yanaklarını öptü sevgiyle. "Korkuttu mu o izbandut kılıklılar seni?"

Korkmaktan utanırdı. Kafasını iki yana sallayıp gözlerini kaçırdı. "Yok."

Annesi gülümsedi bu haline. "Okul üniforman ne kadar şık olsa da hadi üzerini değiştirelim. Akşam misafiri var babanın yine."

"Kim gelecek?" diye sordu merakla. Annesi elinden tuttu ve onu odasına çıkarmaya başladı.

"Taner Ateş."

Heyecanla baktı annesine. Acaba Arya'yı da getirir miydi? Artık şirkete gidemiyordu, babası istemiyordu gelmesini. Çalıştığı için aklının onda kaldığını söylemişti. O yüzden artık Arya ile buluşamıyorlardı. Küsmüş müydü ona bilmiyordu. Onu sevmediği için şirkete bir daha gitmediğini düşünsün istemezdi. Ona bir şeyler öğretmek eğlenceli gelmişti ona. R'leri düzgün söylemek için verdiği çaba güldürüyordu onu ve çok sevimli oluyordu bunu yaparken. Sevmişti onunla oynamayı.

"Kimle gelecek?" diye sordu hevesle.

"Tek başına," diye açıkladı annesi. "İş konuşacaklar ya."

Omuzları düştü Ulaş'ın. "Ne o birini mi bekliyordun?" diye sordu annesi imayla.

Yanakları kızardı hemen. Utançla gözlerini merdivenlere çevirdi. Kaşlarını çattı. "Hayır," deyip omuz silkti. "Kimi bekleyeceğim ki?"

Gülümsedi annesi bu haline oğlunun. İç çekti dertli bir şekilde ama bir şey söylemedi. Onu daha fazla utandırmak istemedi. Onu bu iç sıkıcı konulardan ne kadar uzak tutsa o kadar iyiydi. Çocukların hiçbir suçu yoktu zira.

"O zaman ben yemek yedikten sonra Erim'le top oynayabilir miyim?" diye sordu bu kez. Annesi Erim'in annesini pek sevmiyordu ama Erim tek arkadaşıydı. Abisi de yoktu, Ankara'da okuyordu. Canı sıkılıyordu tek başına. İstanbul'a taşınmışlardı ve birdenbire yalnız kalmıştı. Arkadaşlık kurmakta biraz zorlanıyordu.

"Bizim bahçede ama," dedi annesi ona kıyamayarak.

Gülümsedi Ulaş. "Tamam."

"Sonra ödev yapacağız."

Kafasını sallayarak kabul etti Ulaş.

"Ulaş," dediğini işittim Arya'nın. "Orada mısın?"

Sesindeki korku sinirlerimi yıpratırken, "Koş," dedim iyice ona yaklaşmışken.

"Ne?" dedi titrek bir nefes verirken.

"Koş Arya," dedim tekrar. "Dümdüz koş, karşına çıkacağım."

Sağa döndüm ve daha da hızlandım. Arya'nın çıkacağı caddenin önünde durup arabadan fırladım ve çıkacağı sokağa koştum. Sokağa girdiğimde bana doğru koştuğunu gördüm. Ben ona, o bana koştu.

Korkuyla boynuma sarıldığında ben de ona sarıldım sıkıca. Kalbim göğüskafesimi döverken Arya'nın kalp ritmi doldu kulaklarıma. Öfkeli gözlerimi arkasına çevirdim ama kimse yoktu.

"İyi misin?" diye sordum korkumu zerre sesime yansıtmayarak.

Ağlayarak kafasını salladı.

"Yok hiç kimse," dedim saçlarını okşarken.

Titreyerek bir süre göğsümde ağladı ve sakinleşmeye çalıştı. Sıkmaktan dişlerimi kıracaktım neredeyse. Babam mıydı bunları yapan? Bıçakla

küçük bir kızın peşine mi salıyordu itlerini? Ne istiyordu hâlâ ondan? Yetmemiş miydi? Ne istiyordu? Ne olsun istiyordu?

"Kimsenin sana zarar vermesine izin vermem," dedim kararlılıkla. "Ağlama."

Burada durmak güvenli olmadığından hafifçe çekilip yüzüne baktım. Kızarmış gözleriyle bana baktı. Burnunu çeke çeke sakinleşmeye çabalıyordu.

"Gidelim buradan."

Kafasını salladı yavaşça. Kafamı salladım ve onu arabaya götürdüm. Araba bindirdim, kapısını kapattım. Kendim de bindim ve uzaklaştım oradan. Arya'ya yol boyunca sakinleşmesi için izin verdim. Torpidodan verdiğim su şişesini titrek elleriyle kavrayıp yudum yudum içti. Küçük bir kızdan farktı yoktu o an ve vicdanım sarsıldı tahtında.

Otoparka çektim arabayı. İndik arabadan. Onun oldukça yakınında durarak yürüdüm eve.

"Bundan sonra eve ben bırakırım seni," dedim ağlaması dursa da hâlâ kızarık olan gözlerine bakarken.

Burnunu çekip bana baktı ve kafasını salladı tamam der gibi. "Teşekkür ederim." Bir daha burnunu çekti.

Kendimi tutamayarak sağ elimi uzattım ve nemli yanağını kuruladım. "Ağlama."

Gülümsedi bana. Bu haldeyken bile gülümseyebiliyordu ve sahtelik asla uğramıyordu yüzüne. Hep samimi ve içtendi.

"Ağlamıyorum ki," dedi. Burnunu çekti hafifçe sonra yine. "Gözpınarımda kalmışlar. Durdurdum yoksa. Devamı yok yani."

Anladım der gibi kafamı salladım. Birkaç damla daha düştü gözlerinden ama sonra bir daha akmadılar. Güçlü biriydi. Gözyaşlarına sözünü gülümseyerek geçiriyordu.

Bir dejavu yaşıyorduk onunla. O koltukta uyuya kalmış, ben yerde oturmuş kafamı koltuğa yaslamış düşünüyordum. Tek farkı bu kez onun

evindeydik. Çok korkup ağladıktan sonra uyuya kalıyordu küçük çocuklar gibi. Koltuğa yaslı başımı soluma çevirip uyuyan yüzüne baktım. Yüzünün kızarıklığı henüz geçmemişti. Ağladığında kızarıyordu. Özellikle burnu ve gözleri kızarıyordu ve bu onu olduğundan daha da üzgün gösteriyordu. Kirpikleri nemliydi, kâhkülleri koşarken birbirine karışmıştı. Yutkunma isteği geliyordu ona bakarken.

Uzun zaman sonra ilk kez bu kadar endişelenmiştim. Belli etmemek için, kabul etmemek için elimden geleni yapıyordum ama kendimden kaçamazdım. Boynuma bir kurtuluşa ulaşmış gibi atlayışını, bana sarılınca ağlayışını, kollarımı ilk kez bu kadar sıkı sararken bedenine, ne kadar ufak olduğunu fark edişimi aklımdan çıkaramıyordum bir türlü. Zayıftı boyuna göre. Kat kat ve bol giydiği için belli olmuyordu o kadar ama sarılınca ufacık kalmıştı kollarımda. Kalbim endişeden iki katı hızında atarken sağ sağlim kollarım arasına girdiğinde anında öfkeye bırakmıştı verini. Resmen rahatlamıştım.

Gözlerimi tavana çevirip iç çektim ve gözlerimi kapattım. Yutkundum. *Kafayı yiyeceğim. Kendimle dalga geçiyorum.*

Bir süre öylece bekledim gözlerim kapalı. Sessizdeki telefonum titremeye başladı yine cebimde. Gözlerimi araladım. Cebimden çıkardım telefonumu. Harun'du arayan. Derin bir nefes alarak kalktım ayağa. Arya'nın üzerine örttüğüm ceketimi düzelttim, saçlarına dokundum parmak uçlarımla.

Dişlerimi sıktım ve balkona çıkıp kapısını kapattım sessizce. Aramayı cevapladım ardından.

"Efendim?" dedim camın ardından Arya'yı izlerken.

"Bakındım ben biraz," dedi Harun. "Nil Soykan'ın Derya Ateş'in ablası olduğu doğru. Anneleri Rizeli babaları Artvin. Hamit Kaya babalarının ismi. İstanbul'da ikamet ediyor eşiyle. Derya Ateş reşit olduktan sonra soyadını değiştirmiş. O yüzden bilmiyor olabilirsin bunu."

Kaşlarımı çattım. "Değiştirme nedeni neymiş?

"Bilmiyorum. O zamanlar elektronik kayıt yoktu, dosyası arşivde tutulmuştur muhtemelen."

Hiç hoşlanmamıştım bu durumdan. Neden soyadını değiştirmişti ki?

"Araları kötüydü belki de. Allah rahmet eylesin," diye tahmin yürüttü Harun.

"Âmin... Belki de," diye mırıldandım. Her arası kötü olmayan soyadını değiştirmezdi ki. Zira abimin nedeni mesela. Pek de iç açıcı değildi. Silmişti tek kalemde babamın varlığını. Ben silip atamıyordum.

"Çocuğun telefonundaki numara ile Arya'nın eski numarasına gelen kayıtları karşılaştırdın mı?"

"E herhalde," dedi yaptığı işle gurur duyarak.

"Sonuç nedir?"

"Çocuğun annesini kaydettiği numara ile Arya'ya gelen kayıtlar arasında eşleşme yok." Kaşlarım çatıldı ama Harun devam etti. "Ama Arya'yı arayan numaranın hat sahibi olarak Soykan Holding faturalandırılmış.

"O yani," dedim dişlerimi sıkarak.

"Aynen," diye onayladı beni. "Muhtemelen. Teyzesi sonuçta."

Teyze için anne yarısı derler. Nil Soykan'ın kendisi bile annelik yapamıyor Arya'ya mı yapacaktı? Ne geçiyordu bu kadının aklından?

"Eyvallah," dedim minnettarlıkla.

"Lafı olmaz kardeşim de bu Ateş Holding işlerine giremeyeceğim. Kenan Çetin, şirket avukatı, tepeme biner."

Kafamı salladım. Yapardı. Çok hassastı bu konuda. "Sorun yok," dedim onu da anlayarak. "Bu kadarı bile yetti. Hakkını helal et."

"Helal olsun kardeşim, sen de."

"Helal olsun. Allah'a emanet ol."

"Sen de," dedi ve kapattık telefonu.

Telefonumu öfkeyle avcumda sıkarken uyuyan Arya'ya baktım. "Yıllarca konuştuğu kadın teyze, deden ve anneannen İstanbul'da ikamet ediyor ve sen yetimhanede büyüdün. Baban öyle istedi."

Kafam almıyordu. Taner Ateş, Arya'nın gözlerinin içine bakardı. Kızı sevgisiz tek başına büyüsün istemezdi. Annesinin soyadını değiştirmesi de babasının onu özellikle soyadını değiştirip yetimhaneye göndertmesi de kasti şeylerdi. Belli ki araları iyi değildi o aile ile. Muhataplarım hayatta olmadığından soramıyordum. Yaşayanlarsa muhatap alınacak türden insan değillerdi. Bir bilmece bitmeden başka bir bilmece çıkıyordu karşıma.

Arya'yı izledim öylece. Bir teyzesi ya da dedesi olduğundan bile haberdar gibi değildi. Ama varlıklarını öğrendiğinde hiç kimse ona sahip çıkmadığı için muhtemelen çok incinecekti.

Demir korkuluklara yaslanıp Harun'un Arya'nın eski numarasına ait arama geçmişinden bulduğu Soykan Holding üzerine faturalanan numarayı tuşladım.

Telefon çaldı, çaldı, çaldı. Bir süre sonra açıldı ve o tanıdık sesi işittim.

"Alo?"

Sarsılmaz soğuk, buz gibi bir ses tonu. Zerre sevgiye ve şefkate yer yok gibiydi.

"Nil Soykan?"

"Kimsiniz?"

"Ulaş ben," dedim buz gibi bir sesle. "Sadece teyit etmek istedim," deyip telefonu kapattım ve cebime koydum. Yıllardır Arya ile ne konuşuyordu, kim olduğunu bile söylemeden? Dişlerimi sıktım. Yüzünde gezdirdim gözlerimi. "Yine hayal kırklığına uğrayacaksın anlaşılan," diye mırıldandım.

ARYA ATEŞ

Çikolatalı süt içerken ses olması için içerdeki televizyonu açmış mutfakta bilgisayarımdan dizi izliyordum. Karakterleri ve kurgu o kadar güzeldi ki gülmekten karnım acıyordu. Özellikle erkek karaktere bayılıyordum.

Telefonum çaldığında diziye daldığım için biraz korksam da diziyi durdurup ekrana baktım.

Ulaş

İçimde bir heyecan peyda oldu elimde olmadan. Karnım bu kez heyecanla ağrıdı. Şaşırmıştım da. Beni aramazdı genelde.

"Efendim?" diyerek cevapladım telefonu.

"Parka gel," dedi pürüzlü bir sesle.

Kaşlarım çatıldı hafiften anlamayarak. "Ne?"

Derin bir nefes aldı sesli bir şekilde. "Parktayım. Sen de gel."

Ardından telefon kapandığında bir süre ekrana baktım. Karnımda kelebekler uçuşurken biraz da tedirgin oldum istemeden. Ulaş beni aramaz, parka falan da çağırmazdı normalde. Bir şey mi olmuştu?

Ne olduğunu öğrenmek için ayağa kalktım ve vestiyere ilerledim. Üzerime bebek mavisi ince hırkamı giydim. Elmaşekeri'nin meraklı bakışları üzerimdeyken heyecanla kıpırdandım ve anahtarı kapının yuvasından çıkardım yavaşça.

"Ben de bilmiyorum," diye açıkladım ona durumu. "Gidip Ulaş'a bakacağım. Gelince anlatırım. Uslu dur, tamam mı?" diye tembihledim onu. Kafasının üzerine bir öpücük bırakıp el salladım ve çıktım.

Güneş henüz batmıştı. Parka ilerlerken onu gördüm. Karnımda kelebekler kanatlandı. Onu her gördüğümde böyle heyecanlanacaksam çok işim vardı. Ellerim kıpır kıpır yanına çöktüm ben de. Üzerine oturduğumuz kum sıcaktı. Ulaş gökyüzünü izleyerek sigara içiyordu.

"Bir şey mi oldu?" diye sordum başımı öne eğip yüzünü daha iyi görebilmek isteyerek.

Gözlerini bana çevirdi yavaşça. Gözleri parlıyordu. Kendinde değildi sanki. Sarhoş muydu? Onun hiç içtiğini görmemiştim.

"İyi misin?"

Sessizce yüzümü izledi. Elini uzattı sonra, kâhküllerime dokundu varla yok arası.

"Güldüğünde alnındaki damar belli oluyor," dedi sanki bu çok ilginç bir şeymiş gibi yüzümü incelerken. "Kâhküllerinin ardından görebiliyorum." Gözlerini kapattı sonra kendine kızar gibi. Elini çekip yüzüne yasladı. "Ulan," diye söylendi. "Üzgünüm," dedi içtenlikle. Sinirle eve dönüp bina kapısını çarptığı günkü gibiydi ruh hali.

"Ne sıkıyor canını bu kadar?" diye sordum üzgün bir sesle. "Anlatmak ister misin?"

Buruk bir gülümsemeyle baktı bir an. Sonra da kendini geriye bıraktığında kafasını yere sertçe çarpmasından ürkerek ileri atıldım. Kafasını yakaladım yere düşmeden ama üzerine eğilmiştim. Saçlarım omuzlarımdan ona doğru döküldü. Yüzüme baktı öylece. Gözlerinin içi parlıyordu. Sağ elini kaldırdı başının altına koyarken benim de elimi kavradı nazikçe.

Bölüm Dokuz

Kalbimi hatırlamış olmalıydım. Yüzümü avuçlarımın arasına gömdüğümü hatırlıyorum.

Yüzümü kaldırıp sordum. "Neden?" diyebildim. Başka bir şey değil; başka bir şey aklıma gelmiyordu.

Kalbimin sesini duyabilmek için bir dakika sessiz olmam gerekti. Ne anlatmam gerekti bilmiyordum. Bağırmam bir şeyler yapmam gerekti.

"Neden bu kadar sessiz kaldın?" diye sordum sonra bana ne de gelir bu yazı.

Tepki vermedi; aynısını gözlerimi sana bırakabilmek için yapmıştı. Sanki gözlerimi kapatıyormuş gibi kalbimin de sesini duyamıyordum. Neden bilmiyorum ne de kalbimi sorun bu.

Yüzüne eğildim, alnına dikkatlice sıcaklığı sevgimden ötürü bu öpücüğü bırakmak zorundaydım. Benim bu tarafa dönüşümü sana başka bir şey tepki vermedi. Sarılmam eğer bırakıp da dönüşümü gibi hareketsizdi bile olsa bir şey. Ama ben hareketsizdim hep bu anı. Ölmüş gibiydim; başımı kaldırıp dinlemeye koyuldum. Kalbimin sesini değil sağ elimi sıkmamı da diğer hareketi elimi sıkmamı gibi.

"Lütfen," diye dua etmiş gibiydi yüzümü bakarken. "Hayatı istediği gibi olsun," diye fısıldadım. "Engellere kalkanı yıkmadan, yaşadığı ayrılık. Kal bizden ne geçiyorsa iyi olsun, hepsi sona bulsun."

Kalbimden de geçmek istiyordum. Ama sen istemeden istiyordum. Bu benzersiz olur. Benzersizlik sevilmez, bilinmiyordu. Mutlu ol istiyordum yalnızca. Başka bir hayat varsa ve eğer istersen onunla da bulusmuş ben seni.

#23. BÖLÜM
ÖZÜR DİLE'ME

Bir adım, iki adım,
Geçmişten kaçamazsın.
Bir adam, iki ölüm,
Kaybını sayı ile sayamazsın.

Biz insanlar sahip olduklarımızın değerini genellikle onları kaybettiğimize anlarız. Bu çok acımasızca bir farkına varış. Belki de bir ders niteliğinde ama tekrarı olmuyor bazen. Pişmanlıklar ve keşkeler olduğu gibi kalıyor içinde. Sonsuza kadar.

Bir dizde yatıyordum. Saçlarım okşanıyordu. Gözlerim kapalıydı. Annemi hayal etmek istiyordum. Yüzünü unutmak üzereydim. İnternette aratsam bulurdum. Ama ben anılarımda hatırlamak istiyordum o yüzü. Bir fotoğraftan değil.

Gözyaşlarım kapalı gözkapaklarımdan akarken Suna Anne nazikçe sildi gözyaşımı.

"Şşşşş," diye sakinleştirmeye çalışan yumuşak sesiyle saçlarımı okşamaya devam etti.

"İyidirler, değil mi?" diye sordum boğuk bir sesle.

"İyidirler," dedi Suna Anne hiç beklemeden. "Seni gözetiyorlardır."

Burnumu çektim üzgünce. Keşke ben de görebilseydim onları. Sarılamasaydım ama en azından görebilseydim bir şekilde. Olmaz mıydı?

"Tedavi oluyor muydun sen kuzucum?" diye sordu Suna Anne beni incitmekten korkarak.

"Kâbuslarımdan kurtulamıyorum," diye yakındım. "Belki de bu benim cezamdır," dedim ağlayarak. "Ailemi öldürenleri yakalayamadılar hâlâ."

"Deme öyle," diye kızdı bana. "Olur mu öyle şey hiç."

"Birini gördüm ama," diye sitem ettim. "İnanmadılar bana."

İç çekti Suna Anne. Saçlarıma bir öpücük bıraktı. "Ağlama kuzucum.

Ne olur yapma kendine bunu. Polisi savcısı çocukların her söylediğine inanamaz ki."

Kafamı iki yana salladım hıçkırırken sessizce. "Gördüm ama," dedim ağlayarak. "Bir adam gördüm. Yemin ederim gördüm. Hayal değildi."

"İnanıyorum ben sana kuzucum," dedi yanağımı okşayarak. "Ağlama ama ne olur. Annen baban görse onlar da çok üzülürdü. Hadi kuzum, yapma böyle."

"Kaza değildi hiçbir şey," dedim ağlayarak. "Öldürdüler onları! Gördüm! İnsanlar vardı ama yardım etmediler."

Kalbim acıyordu. Yorgun ve çok üzgün hissediyordum. Bazen taşıyamıyordum sanki içimdekileri. Suna Anne'nin dizlerinde ağlaya ağlaya uyuyakaldım eskiden olduğu gibi. Bazen bir adım uzağa gidemiyordu insan seneler geçse bile. Bense hep evimin enkazında babamı ve annemi bekliyordum sanki.

Gözlerimi kapı sesiyle açıp kafamı kaldırdığımda krep kokusu aldım. Suna Anne'ydi gelen.

"Kalk bakalım kuzucuk," dedi gülümseyerek. "Krep yaptım, sıcak sıcak ye, seversin."

Midem boş olduğunu belli etmek ister gibi guruldarken doğruldum yataktan. Uyumak iyi gelmişti, daha iyi hissediyordum. Ayakkabılarımı giyip gülümseyerek Suna Anne'nin yanağına bir öpücük bıraktım. Birlikte gülüşerek çıktık dinlenme odasından. Diğer bakıcı annelere selam vererek el sallarken yemekhaneye götürdü beni.

Saat henüz çok erken olduğu için herkes uyuyordu muhtemelen. Ben de gece taksiye atlayıp gelmiştim. Bir anda aklıma esmişti buraya gelmek. Neyse ki Suna Anne'ydi nöbetçi ve bekçi amca beni tanıyordu da izin vermişti girmeme.

Suna Anne'nin tepsiyi bıraktığı kısma oturdum. Kötü anılarım bir bir aklıma düşerken gerisin geri bastırdım yerlerine. Hiç gerek yoktu onlara şu an. Oturdum masaya hemen. Kreplerime çikolata sürüp yerken hızlı adımlarla yemekhaneye giren Ulaş'ı gördüm. Çok erkendi. Neden buradaydı? Telefondan mı bakmıştı nerede olduğuma?

Beni görünce kaşları çatılmıştı hafiften ama omuzları da gevşemişti

sanki. Korkutmuştum belki de onu. Sürekli başım belaya giriyordu. Endişelenmişti başıma bir şey geldiğinden belki de.

Bize doğru adımlarken Suna Anne'm bana çevirdi bakışlarını. Gülümseyip kalktı oturduğu yerden.

"Ona da servis açayım, açtır."

Ağzım dolu olduğu için gözlerimi kapatıp açmakla yetindim ama o kadar şaşırmıştım ki buraya gelmesine ağzımdaki lokmayı çiğnemeyi unutmuştum. Ulaş sakince karşıma oturduğunda iki yanağım dolu bir şekilde ona bakıyordum. Burnumu çektim hafiften, nefes alamıyordum neredeyse, o kadar doluydu ağzım. Çiğnemeye başladım ağzımdakini yutmak için.

Yüzümü inceledi bir süre. Önceki günü hatırladım, yanaklarım ısındı. Acaba onu öptüğümü hatırlıyor muydu? Ya da dün yaptıklarını? İyi miydi şimdi?

Suna Anne ona da servis açtığında teşekkür etti. Ben de lokmalarımı yuttum.

"Günaydın," diye mırıldandım ne diyeceğimi bilmeyerek.

Dili dudaklarını ıslatırken bir süre yüzüme bakıp derin bir nefes aldı. "Günaydın," dedi bana.

Gülümsedim. Ses tonu kızgın ya da küskün değildi. Mesafeli de değildi. Ulaş gibiydi. Her şey yolundaydı o zaman. En üstteki krepi çatal ve bıçağımla profesyonel bir yiyici olarak üçe katlayıp Ulaş'ın tabağına bıraktım.

"Afiyet olsun," dedim gülümseyerek.

Neden geldiğini sormadım. Benim için gelmiş gibiydi. Bu beni mutlu etmeye yeterdi. Bunu düşünerek mutlu olacaktım.

"Afiyet olsun," dedi o da bana yumuşak bir sesle.

Benimle konuşurken sesi yumuşaktı artık. Tavrı yine mesafeliydi ama sesi öyle değildi. Benimle böyle yumuşak konuşmasını seviyordum.

Kahvaltı yaparken sık sık göz göze geldik ama konuşmadı hiç. Ben de onu izledim. Yine takım elbise giymişti. İçinde boğazlı, siyah, ince bir kazak vardı.

Kahvaltı boyunca sessiz olması biraz germiş olsa da beni Suna An-

ne'me teşekkür ederek ayrıldığımızda nihayet araladı fermuar çektiği dudaklarını.

"Niye bize gelmedin?" diye sormasını beklemiyordum.

Şaşkın gözlerimi ona diktim.

Gözlerime baktı o da. Kızmıştı bana. Biliyordum. Ama belli etmiyordu.

"Kedin kapıyı tırnaklayıp miyavlamasa haberim olmayacaktı evden çıktığından. Kapını açık gördüğümde ne düşündüm biliyor musun? Aklıma neler geldi?"

"Kapımı çekmiştim," dedim çok mahcup hissederek.

Kaşlarını çattı. "Kedin kapıyı açmayı öğrenmiş o zaman," dedi ama önemli olan bu değildi. Biliyordum.

"Aklım çıktı Arya," dedi ismimi ilk kez bu kadar kızgın söylerken. Genelde teselli ederken ismimi kullanırdı. Bu sefer kızmak için kullanıyordu. "O adamlar," deyip sustu.

"Özür dilerim," dedim onu peşime düşürdüğüm için çok üzülerek.

"Elbette bana hesap verecek değilsin Arya ama madem kahramanın belledin beni, en azından kriz geçirdiğinde ya da kafan attığında söyle de bileyim."

Haklıydı. İşim düşünce ona gidip sonra onu habersiz bırakmak bencillikti. Düşünememiştim.

"Özür dilerim," diye mırıldandım. O kadar utanmış, o kadar mahcup olmuştum ki...

Dertli bir nefes alıp verdi. "Çok özür diliyorsun," dedi bundan da hiç hoşlanmıyormuş gibi. Karnım ağırdı stres ve üzüntüden. "Azalt biraz onu."

Kafamı salladım mutsuzca. "Denerim."

Kafasını salladığını gördüm göz ucuyla. Arabasına yürüdük. "Elmaşekeri iyi mi?"

"İyi," dedi kafasını sallarken. "İçeri aldık, neyse ki o akıllı bir kedi, bir şey olursa ilk bize geliyor."

Dudak büktüm bana gönderme yaptığı için. Üzgündüm işte. Affetse olmuyor muydu?

"Bir kediye bile bakamıyorum," diye mırıldandım mutsuzca. Kapı aç-

mayı ne zaman öğrenmişti?

"Sanki senin ondan bir farkın var," diye ağzının içinde söylendiğini işitim. Bana kedi olduğumu mu ima ediyordu?

Burnumu kırıştırdım. Kindardı sanki biraz. Büyüklük onda kalsa olmaz mıydı yani? Hep böyle söylenecek miydi huysuz yaşlı adamlar gibi?

Eve sürdü. Uyukladım yine. Otoparktan çıkıp eve yürürken telefonum çalmaya başladı. Saat sabah sekize geliyordu. Bilinmeyen numara yazıyordu. Beni bu saatte gizliden arayabilecek bir kişi vardı. Aramayı reddettim. Bir ara eve gidince gizli numaralara kapatmalıydım telefonumu. Benimle konuşmayı çok isteyen bir adım atmalıydı. Kendi ayaklarım üzerinde durmaya alışkındım. Ailemi bile kaybetmiştim, kimse vazgeçilmez değildi benim için. Sevgi çaba gerektirirdi. Karşıdan çaba yoksa ben de çabalamayacaktım. Benim kalbim de çok önemliydi çünkü, bunun bilinciyle büyütülmüştüm.

ULAŞ TÜTÜNCÜ

Arka koltukta maketim ve havadaki aklımla okula giderken yeni yeni sakinleşiyordum. Arya'nın kapısını açık, kedisini kapımda görünce beynime kan sıçramıştı korkudan. Bir şey oldu sanmıştım. Neyse ki Suna Hanım beni aramıştı. Neden beni aramıştı bilmiyordum ama öyle uygun görmüştü ve buna memnundum. Yoksa tüm polis okulundan arkadaşlarını alarma geçirecektim.

Derin bir nefes alıp arka koltuktaki makete bir bakış attığım sırada telefonum çaldı. Burcu'ydu arayan.

"Efendim?" dedim sürmeye devam ederken.

"Neredesin Ulaş?"

"Yoldayım, okula gidiyorum."

"Bitti mi proje?"

Kafamı salladım bu konuşmanın nereye gideceğinden emin olmayarak. "Evet."

Derin bir nefes aldığını işittim. "Bazen zorla konuşuyormuşsun gibi hissediyorum," diye mırıldandı. Ne duymamı istiyor ne de susmak istiyor gibi bir tonda.

Dilimle dudaklarımı ıslattım kaşlarım hafifçe çatılırken. Konuşmanın

bir zaman yolun hana gire ve ayrılan yolu. Sonsuz zamanın [illegible] ayrılık hana kalana.

"Çok konuşmuyorum gerçekte ne" tenim ona ne [illegible] düşünmesini istemediğimden. Onunla yeni [illegible] İstemiyorum diye yok sayamazdım kalbimi.

"Neyse," dedi alınganlık bir anda. "Simge gezdi. Sanı [illegible] hendek izledi. Seni bekliyor otobüs girişinde."

Kaşımı kaldırdım. *Sebep?*

"Tamam," dedim Burcu'ya. "Sağ ol haber verdiğin için."

"Görüşürüz," diyerek kapattı telefonu.

Simge ile daha geçen gün görüştüğümüzden mola ben önerdiğimde gelmiş olamazdı. Bir şey söyleyecek olmalıydı. Okumuyla ilgili bir şeydi. Her şey üst üste geldiğinde ister istemez gergin hissediyordum. Ve ben gergin olduğumda kimse benimle konuşmasın ya da yanımda durmasın istiyordum.

Biri vardır ama. Gerginliğimin başlıca sebebinden habersiz ve [illegible] peşimde geziyordu. Ona kızamıyordum. Biri vardı. Umursamaz gözlerle biri. Yanlış yerde duran biri.

Arabayı park ettim. Arka koltuktan mantomu alıp sırtıma [illegible] fakülteye doğru ilerledim. O sırada Burcu'nun dediği gibi Simge'yle girişte karşılaştım. Yanıma geldi.

"Selam."

Kafamı salladım yavaşça. "Selam." Gözlerimi gözlerine diktim. "Ne işin var bu saatte bizim okulda?" diye sordum dargınlığımı sesimden gitmesini isteyerek.

"Aşk olsun ya kovar gibi."

"Proje teslimim var bugün," dedim boğuk bir gerçek olan projemi hafifçe kaldırıp üstünü çizerken.

"Kaç dakika var jüriye?"

"Son rötuşları yapacağım, çok zamanım yok."

Anladım der gibi salladı kafasını. "Sen rötuş yaparken burda oturmak olur mu?"

"Olmaz," dedim net bir tavırla. "Yanımda biri varken çalışamıyorum."

Bu netliğimi hiç sevmezdi. Kaşları çatıldı.

"Cidden beyefendiliğini bozmamak adına git başımdan demiyorsun şu an," diye bir çıkarımda bulundu.

Karşı çıkmadım. O kelimeleri kullanmazdım ama vakitsiz geldiği doğruydu.

"Biliyorum zamanın yok ve habersiz de geldim ama durum acil biraz."

Ne diyeceğini merak ederek ve biraz da tahmin ederek baktım. "Konu nedir Simge? Direkt gir konuya, yumuşatma hiç."

"Aslı," dediğinde o kadar da şaşırmadım. Tahmin ediyordum zaten.

"İlgilenmiyorum," dedim. Mimik bile oynamıştı yüzümde, içimde bir yaprak bile kıpırdamamıştı.

Kafasını salladı sıkıntıyla. "Biliyorum," diye onayladı beni. "Ama Bursa'dan döndü ve sürekli senden bahsediyor. *Nerede takılır? Nereye gider? Hangi günler gider? Sevgilisi var mı? Hoşlandığı biri var mı? Onsuz yapamam. Kendimi affettirmem lazım. O olmazsa yaşayabileceğimi düşünmüyorum.*"

Klasik Aslı'ydı. İlgi istiyordu. Her şey onun istediği gibi olsun, herkes onunla aynı pencereden baksın istiyordu. İstediği şeye istediği zaman sahip olmak istiyordu.

"Yaşar," dedim emin bir sesle. "Kendini bu kadar severken o son cümle biraz zor."

Ofladı Simge. "Taş kalpli biri değilsin. Rol kesme bana."

"Beni buna zorlama," dedim ben de. "Çünkü olmaya meyilim var."

Ofladı sıkıntıyla. Alnına dokundu, ardından saçlarını geriye doğru çekti. "O benim en iyi arkadaşım Ulaş. Çocukluğumdan beri beraberiz. En azından gelip konuşamaz mısın onunla? Dinler seni."

Dinlemezdi. Israr ederdi kabul edene kadar.

"Teklifini nazikçe reddedeceğim," dedim kesin bir tavırla.

Ellerimde maket olduğundan kolumu tuttu hafifçe. "Lütfen Ulaş."

"Israr etme."

"Nefret ediyorsun bundan biliyorum ama ben de ısrar etmekten, özellikle de benimle ilgili olmayan konudan ötürü ısrar etmekten hoşlanmıyorum. Lütfen. İntihar etmeyi ciddi ciddi düşünüyor. Başka sorunları da var. Onu sadece sen ikna edebilirsin, biliyorsun. Allah biliyor ya senin

ikna edemeyeceğin, başka bir bakış açısı kazandıramayacağın insan sayısı bir elin parmağını geçmez."

O parmaklardan biri benim. Saplandım kaldım ve hangi açıdan bakarsam bakayım kalıyor çamurun izi.

"Bu son," dedim intihar deyip durduğu için. Bir insanın canından sorumlu tutulmak en istemeyeceğim şeydi ve gelip beni buluyordu.

Gülümsedi, beni ikna etmenin verdiği haksız gururla. Beni vicdanımdan vurmuştu, adil değildi bu savaş.

"Mesaj atarım sana."

Kafamı salladım yalnızca. Bana ayıp ettiğinin farkındalığıyla mahcupça kolumu sıvazladı. "Borcum olsun bir iyilik."

"Borçla iyilik yapılmaz," dedim keyifsiz bir tonda. "Zorla alınır ama."

"Ulaş ya," diye sitem etti ama umursamadım.

"Görüşürüz," deyip arkamı döndüm.

"Ararım seni," diye sesledi arkamdan; aramızın bozulmasını istemiyormuş gibiydi.

Bir şey demedim. Turnikeden geçip doğruca fakültedeki atölye odalarından birine kapandım. Hızlı yapıştırıcıyla son rötuşları yaparken biri yanıma geldiğinde bakıp işime devam ettim.

Burcu, "Selam," dedi.

Dikkatimi maketimden çekmeden cevapladım onu. "Aleykümselam."

"Simge neden gelmiş?"

İki duvarın birleştiği kısma biraz daha yapıştırıcı sıkıp sağlamlaştırmak gerekecekti. Unutmadan o kısmı da halletmem lazımdı.

"Ulaş?"

Burcu'ya baktım. Bir iş yaparken bana sürekli soru sorulmasında nefret ederdim. Fakat sabırlı günümdeydim. Sınanıyordum çünkü.

"Benimle konuşacakları varmış. Konuştuk, gitti."

"Aslı ile mi ilgili?"

Sorusuna karşılık elimdeki spreyi sallamayı bıraktım.

Yüzünde alaylı bir gülümseme belirdi. "İntihar mı edecekmiş? Güldürmesin beni. O kendi canına asla kıyamaz. Klasik Aslı işte. Elde edemeyince ağlar zırlar, şart koşar."

Ben de aynı fikirdeydim; zira Burcu onun eski arkadaşıydı. O da en az benim kadar iyi tanıyordu onu. Hatta daha çok belki de.

"Her ne olursa olsun bu konuyu seninle tartışmam doğru olmaz. Farkındasın değil mi?"

Kafasını salladı ama geri adım atmadı. "Onunla konuşacak mısın?"

Sessiz kaldım. Bunun bir evet olduğunu anladı. Hayal kırıklığına uğramış gibi baktı yüzüme.

"İnsanlar neden onlara etmediğini bırakmayan insanlara karşı yumuşuyor affediyor da onun için her şeyi yapabilecek insanlara karşı bu kadar soğuk olup mesafeyi koruyor?"

Onaylamaz baş sallamasıyla baktım ona. Kaşlarım da çatılmıştı hafifçen. Bugün çok oluyordu gerçekten.

"Bir daha," dedim gözlerine bakarak, "beni ilgilendiren bir konuda, benim yerime hüküm verip beni suçlarsan son konuşmamız olur Burcu. İnsanlara kendimi anlatacak yaşı geçtim."

Öfkeyle baksa da gözleri doldu. "İyi," dedi yalnızca. Ardından çekip gitti.

Gözlerimi kapattım bir süre. Elimdeki spreyin tenekesini sıktım parmaklarım arasında, tenekeyi bükerken derin bir nefes aldım.

Kapının tekrar açıldığını işittiğimde sabır çektim içimden. Gelen, "Lisede de baya meşhurdun," diyen Esra'ydı.

"Mimarlık fakültesinde mimarlık öğrencisinden daha çok başka fakülte öğrencileri var şu sıralar," diye mırıldandım gözlerim kapalı, yüzüm tavana dönük dururken. Ardından gözlerimi açtım ve ona baktım. "Turnikeler binaların kapısının önüne konulsun."

"Ayrımcı," dedi gözlerini kısarak. "Çok da meraklıyım sanki! Sevgilim bu binada olmasa kapısından geçmem. Seni görünce selam vereyim dedim. Sonra bir baktım Burcu ağlıyor."

Sabırla bir nefes çektim içime. "Cidden hiç sırası değil Esra."

Kafasını salladı anlıyorum der gibi. "O kızı gördüm," dedi hoşnutsuz bir sesle. Simge'den o kadar hazzetmiyordu ki elinden geldiğince adını bile anmıyordu. "Bir sorun mu var? Anlatmak ister misin?"

Bunca yıllık arkadaşlığımız vardı. Ondan gizliyorum bazı şeyleri diyeydi bana gıcıklığı, biliyordum. Gönül koyuyordu ama belli de etmiyordu;

benim de dile getirecek pek halim yoktu. Ağır aksak, ittire kaktıra, yuvarlayarak devam ettirlyordık arkadaşlığımızı.

"Eyvallah," dedim yalnızca.

Ardından işime döndüm tüm dikkatimi ona vermek ister gibi.

"Ulaş," dediğinde derin bir nefes alıp ona çevirdim bakışlarımı.

"Efendim Esra?"

"Arya," dediğinde kaşlarım çatıldı hafiften. "Seni bekliyor da kapıda. Ondan geldim aslında. Moralin bozuk olunca şey edeyim dedim."

"İyi şey ettin," diye onayladım onu. "Neden burada?"

Omuz silkti. "Bilmiyorum ama tedirgin gibiydi. Seni arıyordu."

Kaşlarım daha çok çatılırken ikinci kez düşünmeden doğruca kapıya ilerledim. "Makete baksana biraz," dedim Esra'nın yanından geçerken.

"Bakarım merak etme," dedi dünden hazır.

Atölyeden çıkıp binanın çıkışına gittim. Binadan çıktığımda Kutay'ı ve yanında tedirginlikle dikilen Arya'yı gördüm. Endişesini gördüm. Birileri mi düşmüştü yine peşine?

"Kız çocuğu?" dedim sorar gibi.

Elinde sıkı sıkı telefonunu tutuyordu. "Biri beni aradı," dedi tedirginlikle. Kaşlarım çatıldı ama hiçbir şey söylemeden dikkatle dinledim onu. "Seni sordu... Seninle de konuşmak istiyormuş... Telefonu sana getirmeliymişim."

Dokunsam ağlayacak kadar korkmuştu; içimde düşen kurtlar çoğalmıştı.

"Biri seni arayıp benimle konuşmak istediğini mi söyledi sadece?"

Endişeyle ufak burnunu şişip sönerken kafasını salladı hafifçe. "Seninle aramızın nasıl olduğunu sordu. Bir erkek sesiydi. Sonra seninle konuşmak istediğini söyledi. Yapsam iyi olurmuş. Canım yanarmış yoksa."

Kaşlarım daha çok çatılırken yumruğumu sıktım. Hangi kansızdı bunu yapan? Eğleniyor muydu bizimle bir de?

Telefon tekrar çaldığında Arya irkildi bir an ve bu beni daha çok öfkelendirdi. Uzanıp elinden aldım telefonunu. Bilinmeyen bir numara arıyordu. Cevapladım anında.

"Alo?"

"Ulaş?"

Karşıdan gelen ses, geçmiş yılların hayaletiydi.

"Şaşırdın mı? Sen de haklısın. Kaç yıl geçti aradan."

Büyük bir öfke ateşiyle yanarken Arya'nın gözlerine baktım. Neden onu arıyordu? Neden Arya'dan beni arıyordu? Kahretsin.

"Bulmuşsun onu," dediğinde ensemdeki tüylerim diken diken oldu. Başımdan aşağı kaynar su boşandı ima ettiği şeyi fark ettiğimden. "Çok yardımcı oldun o olduğundan emin olmama. Kenan zeki bir adam. Soyadını değiştirmemiş yalnızca, yetimhaneye kayıt tarihiyle de oynamış. O yüzden bulması zordu epey. Ama senin ilgin sağ olsun, kolaylaştı işim."

Yumruğumu sıktım. Arya korkuyla gözlerime bakarken gözlerimi kapattım.

Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin! Ben mi sebep oldum?

"Fakat şöyle bir sorun var oğlum... Sen kimsin de onu koruyorsun?"

Arkamı döndüm Arya'ya. Nerede hata yapmıştım? Arya'yı benim yüzümden nasıl bulmuş olabilirdi? Nasıl? Harun'la çalıştığım için mi? Harun yapmaz ama onun yardım aldığı kişiler satabilir pek tabii. DNA testi mi sebep oldu? Kahretsin!

"Ne istiyorsun?"

Sesim buzdan bir bıçak gibiydi ama öfkem yanardağdan farksızdı; içimde patlıyordu.

"Sen ne olsun istiyorsun?" diye sordu bana. Sesi o kadar tekdüzeydi ki robottu sanki karşımda konuşan. "Âşık mı oldun ona? Ne diye peşindesin her an?"

Dişlerimi sıktım. *Ulan! Ulan baba! Ulan baba! Neden? Neden lan neden? Neden yapıyorsun ulan bunu bana! Neden yapıyorsun bunu! Kahretsin!* Kutay'la göz göze geldiğimizde arama işareti yaptım. Harun'u arayıp şu an Arya'nın telefonunu dinleyerek karşı telefonun nereden açıldığını bulmasını istiyordum. Kutay ne demek istediğimi anlamış gibi telefonunu çıkardı hemen.

"Rahat bırak bizi," dedim buz gibi bir sesle.

"Aptal herif!" dedi alayı bir tonda. "Tütüncü'sün sen. O kız kim olduğunu öğrendiğinde yüzüne bakar mı sanıyorsun? Elinde tutamayacağın bir kız için babanla aranı açma derim."

Ne demekti bu? Alenen suçunu kabul etmek miydi? Ensemde bir karıncalanma oldu. Soğuk soğuk terliyordum. Öfkemden aklımı kaybedecektim. Yumruğumu o kadar sıktım ki eklemlerim beyazladı.

"Sen benim hiçbir şeyim değilsin," dedim tükürür gibi.

"Madem öyle neden ağabeyin gibi değiştirmedin soyadını?"

"Bu soyadı için değil miydi her şey?" diye sordum öfkeyle. "Bu soyadı için ya her şey. Bu soyadı getirecek senin sonunu."

Bir süre sessizlik oldu. "Benim canımı daha fazla sıkma Ulaş. Yoluma çıkma. Polisi falan da boşuna meşgul etme. Bunca sene... Neden bulamıyorlar beni sence? Her yerde gözüm kulağım var benim. Harun'u alet etme kendine, başına bir kaza bela gelmesin çocuğun."

Açık açık tehdit ediyordu. Açık açık zalimliğiyle eziyordu beni. Öfkemden delirecektim. Çünkü elim kolum bağlıyken yapabildiğim tek şey aklımı kaybetmekti. Akıl işi değildi bu içinde olduğum durum. Kafayı yememek elde değildi.

"Asıl ölmesi gereken oydu," dediğinde vücudumdan bir ürperti geçti. Kalbim öfkeden değil, bu kez korkudan çarptı göğüskafesime. Aslında onu mu öldürmek istemişti, Taner Ateş'ten olduğu için?

"Etrafında dolaşmayı, onu korumayı bırak. Senin de canını yakarım."

Kafamı geriye yatırdım ve gözlerimi kapatıp dudaklarımdan öyle bir nefes bıraktım ki sanki is doluydu nefesim. İçimin yangınının dumanı sardı sanki başımın etrafını.

"Seni bulacağım," dedim yemin eder gibi. "Yaşattıklarının hesabını soracağım sana."

Bir şey demedi. Suratıma kapattığını uzun süren sessizlikten anladım. Parmaklarımla çelik plakayı sıktım. Elim yanıma düştü ama duruşumu bozmadım bir süre. Sindirmeye çalıştım. Öfkeden delirmemeye, etrafımdaki her şeyi kırıp dökmemeye ikna etmeye çalıştım kendimi. Arya zaten korkmuştu, her hareketim önemliydi. Kafası karışmıştı muhtemelen, hiçbir şey anlamamış olmasını diledim. Anlamasın diye açık açık konuşamamıştım zira. Anlamamış olmalıydı ama çok endişeliydi. Onu bu endişeyle büyümeye mecbur bırakan kişi benim babamdı. Dünyamı başıma yıkan benim babamdı. Benim kollarıma masum bir kızı titreyerek

getiren benim babamdı. Ağladığında gökyüzünü küstüren kız çocuğunu ağlatan benim babamdı.

"Ulaş," dedi kısık ürkek bir sesle. Ardından tişörtümün hafifçe çekildiğini hissettim. Tişörtümün eteğinden tutuyordu küçük bir çocuk gibi.

Derin bir nefes alıp verdim. Ağlamak geliyordu bazen içimden ama boşa olduğunu bildiğimden gerek bile duymuyordum. Başımı kaldırıp ona baktım. Parlayan gözleriyle bana bakıyordu. Endişeliydi, kalbi köprücükkemiklerinin tam ortasında atıyordu, görebiliyordum.

"İyi misin?" diye sordu, cevabımdan korkar gibi. "Kimmiş? Kötü biri mi? Neden kızdın o kadar? Yoksa seni darp edenler mi? Zarar mı verecekler sana? Benim yüzümden mi?" diye sıraları sorularını korku içinde.

Endişelerinin kendine değil bana yönelik olduğunu fark ettiğimde kalbimde çok daha büyük bir ağırlık oluştu. Hayat sanki benimle alay ediyordu ve şakası çok güzeldi. Yıldızları izlerken dilek tutmuşum da talih yüzüme gülmüş gibiydi. Dileğimi gerçek edeceğinden değil ama talihsizliğime güldüğünden.

"Yok bir şey," dedim onu endişelendirmek istemeyerek. Zira anlat dese de anlatamazdım. O yürek yoktu bende. Kalmamıştı. Yanmıştı az önce. "Endişelenme."

Aslında diye geçirdim içimden. *Yanan şeylerin kıymetini en iyi o bilir ama onun merhameti benim gibi biri için çok ölümcül olabilir.*

ARYA ATEŞ

Geldiğimizden beri gözümü kırpmadan Ulaş'ı izlediğim için gözlerim kurumuş olsa da gözümü kırpmaya korkuyordum. Hiçbir mimiğini kaçırmak istemiyordum teselli edebilmek için onu. Ulaş iyi değildi. Denize bakıyordu öylece ama iyi değildi. Ne olmuştu bilmiyordum. Kimin soyadıydı bu kadar nefret ettiği? *Ateş... Yakıcı bir soyadı bu Ulaş. Seni de yakarsa ne yaparım? Benim vesilemle ulaştılar sana, benimle bir ilgisi var belli ki ve bu bana kendimden nefret ettiriyor Ulaş.*

Yağmur yağıyordu. Ulaş üzgün olunca denize geliyordu. O denize geldiğinde yağmur yağıyordu. Bulutlar onun hüznüne ağlıyordu.

O kadar üzgün olduğunu düşünürsem kalbim çok kırılır. Ne üzüyor seni bu kadar Ulaş? Hangi tuzağa düşürdü seni hayat? Çırpındıkça daha çok düşüyorsun? Neden elimi tutmuyorsun?

"Üşüyeceksin," diye fısıldadım ıslanmasını hiç istemeyerek.

Üzerinde bir tişört vardı yalnızca. Şemsiyemi ona tuttuğum için ıslanmıyordu ama yağmurun ardında getirdiği serinlik vardı. *Nisan yağmurları kandırmasın seni Ulaş. Üzgün insanlar daha çok üşür.*

Hiçbir şey söylemedi. Hiçbir tepki vermedi. Şemsiyemi açıp ona tutmadan önce yağmurda ıslanan saçları alnına dökülmüştü. Neredeyse gözlerini kapatacak kadar uzamıştı saçları. Yumruk yaptım elimi uzanıp gözlerinden uzaklaştırmamak için onları.

"Düşünceli olduğunda denize geliyorsun," diye mırıldandım usulca. "Belli bir dize alışkanlık edinmişsin kendine. Her gece bir ve üç civarı sigara içmek için balkona çıkıyorsun. Çantanı sol omzunda taşıyorsun, uzun kollu bir şey giydiğinde sağ kolunu dirseğine kadar sıyırıyorsun hep. Aynı parfümü kullanıyorsun, hiç değişmiyor. Aynı sigarayı içiyorsun, değişmiyor. Kendi içinde bir düzene sahipsin, aynı kişilerle konuşuyorsun. Parkta hep aynı saatlerde uğruyor hep aynı yere uzanıyorsun. Düzeninin içinden geçip gidiyor birileri belki ama herkes dahil olamıyor buna. Her şeyin çok tanıdık. Ama bazen öyle ifadesiz öyle sessizsin ki sanki bir yabancısın."

Gözlerime baktı. Gözlerime baktı ve canım yandı. Gözlerinin içinde acı gördüm. Sanki canını yakmıştı bu söylediklerim. Niyetim o değildi halbuki.

"Bazen öyle yanar ki için deniz bile çare olamaz."

Tüylerim diken diken oldu. *Yanma Ulaş. Sen yanma. Ne olur. Kimse yanmasın.*

"Canın mı yanıyor?" diye sordum üzgün bir sesle.

Şemsiyemi ona tuttuğum için ıslanan bana baktı. Hem hüzünlüydü hem de öfkeli. Bilmiyordum sebebini. Bilmek istiyordum. Teselli etmek istiyordum.

"Islanıyorsun," dedi gözlerini üzerimde gezdirirken. Şemsiyeyi tutup bana doğru eğdi. "Kendini düşün önce."

Tekrar ona eğdim şemsiyeyi. "Ama senin üstün çok ince, benim ceketim var."

Derin bir nefes aldı sıkıntıyla. Ayağa kalkarken şemsiyeyi de elimden aldı. İkimizin üzerinde tutuyordu artık.

"Gidelim hadi," dedi gözlerime bakarken. "Yoksa seni denize atacağım."

Yüzüm asıldı. "Canını sıkan ben miyim?"

Yüz ifademe bakarken kafasını iki yana salladı. "Değilsin."

"Benim yüzümden canın sıkıldı," dedim mahcubiyetle. "Üzgünüm seni de bulaştırdım bu işe."

Elini kaldırıp tepeme koyduğunda kalbim ezildi. "Üzme kendini boşuna," dedi samimi bir tonda. "Ne geldiyse başıma kendimden hep."

Hiç de öyle gelmiyordu ama. Bir şey demedim. Birlikte eve yürümek üzere kaldırımda ilerlerken sahilde, Ulaş'ın ağzının içinde söylendiğini fark ettim. Meraklı gözlerimi yüzünde gezdirirken bana baktı o da.

"Teker teker gelmiyorlar hiç," diye söylendi. "Her zaman. Her zaman üst üste gelir."

Neden bunu dediğini anlamadım başta. Sonra arkamızda yürüyen adım seslerini işittim. Başımı çevirecek oldum ama Ulaş bir adım kadar arkama geçerek izin vermedi buna. Başımı soluma çevirip çenemi kaldırdım ve ona baktım tedirginlikle. Takip mi ediliyorduk yine? Ne istiyorlardı bizden?

Biri, "Arya Hanım," diye seslendiğinde ikimiz de durduk.

İçimde bir endişe kol gezerken Ulaş'ın tişörtünü tuttum. Arkamızdan gelmişti ses. Bizi takip ediyorlardı.

Caddede yalnızca biz kalmıştık sanki. Yağmur yağdığından kimse yoktu neredeyse. Avuçlarım terledi.

"Bizimle gelmenizi rica edeceğim."

Ulaş arkasını dönünce ben de döndüm ama önümde dikiliyordu korumacı bir tavırla. Sağ kolunun yanından baktım endişeyle. Takım elbiseli adamlardı. Tanımıştım onları. Ne istiyorlardı?

Takım elbisesinin iç cebinden bir telefon çıkarıp bana uzattı.

"Size."

Ulaş'ın tişörtünü sıktım avcumda gerilerek. İstemiyordum. Artık tanımadığım insanlarla konuşmak istemiyordum. Korkutuyordu bu beni.

Korkmak istemiyordum. Normal, sıradan bir hayatım olsun istiyordum yalnızca.

Biz hareket etmediğimizde adam almayacağımızı anlamış gibi ekranda bir şeyler yapıp bize uzattı. Yağmurun sesine bir kadın sesi karıştı daha sonra.

"Arya," dediğinde tüylerim diken diken oldu. Benimle konuşan, kimliğini asla açıklamayan o kadındı bu. O kadın... Nil Soykan mıydı? Neden?

Saç diplerim uyuşurken hiçbir tepki vermedim, Ulaş'a sokulmaktan başka. Saklanmak istiyordum.

"Benim. Lütfen karşındaki adamlara güvenip arabaya binerek benimle buluşur musun? Rica ediyorum."

İstemiyordum. Madem istiyordu neden kendisi gelmemişti? Bir de peşime adam takıp onlara güvenmemi istiyordu...

"İstemiyorum," dedim sesimi duyabileceği yükseklikte. "Adamlarınızı geri çekin."

"Arya..."

"Gelmek istemiyorum," diyerek böldüm sözünü. "Konuşmak ya da görüşmek istemiyorum sizinle."

"Beni dinle," dedi otoriter bir sesle. Benimle bu tonda konuşulmasından hoşlanmıyorum. Sanki sözünü dinlemem gereken biriydi. "Eğer gelmezsen Ulaş için pek iyi olmaz bu. Hâlâ anlayışlı davranıyorken sözümü ikiletmesen iyi olur herkes için."

Kalbim endişe ve öfkeyle atarken göğüskafesimde tişörtünü iyice sıktım ama sonra gevşettim parmaklarımı. Bırakmak istemiyordum ama ya ona yine zarar verirlerse? Benim yüzümden zar görürsün istemezdim hiç kimse. Korkuyordum. Gitmek istemiyordum. Sevmemiştim bu kadını. Bir yabancıydı sanki. İlk istediğini reddedişimde beni azarlayan, buna mecbur bırakmaya çalışan birine dönmüştü.

Ulaş o sırada sessizliğini bozdu; buz gibi keskin ve net sesi doldurdu kulaklarımızı.

"Arya, gitmek istemediği hiçbir yere gitmiyor."

"Sen karışma," diye uyardı onu kadın. "Aklına girme."

"İnsanların özgür iradesi ile bir düşmanlığı, bir kavgası olan sizsiniz, ben değil."

"Gerekeni yapın," dedi nefret dolu bir sesle. Ulaş'tan neden bu kadar nefret ediyordu bilmiyordum ama korkmuştum.

"Ulaş!" dedim korkuyla.

Elini arkasına uzatıp tişörtünü tutan elimi tuttu. Güven hissi sarmalamak üzereyken bedenimi ikimiz de arkamızdan yaklaşan tehlikeyi hissettik ama ben Ulaş'a istemeden engel oldum. Ulaş şemsiyeyi arkamızdaki adamın suratına savurup beni de arkasına çekerken iriyarı bir adam Ulaş'ın görüş açısının kapanmasını fırsat bilerek kafasının arkasına sertçe vurduğunda çığlık attım. Ulaş'ın bedeni bir kum torbası gibi yere yığılırken ellerimiz çözüldü.

"Ulaş!"

Sertçe kolumdan tutup geri çekildiğimde gözyaşlarım boşanmaya başladı. Ulaş yerde kalmıştı, kalkmıyordu. Hareket etmiyordu. Neden kalkmıyordu?

"Bırak!" diye bağırıp beni zorla bir yere götüren adamın koluna vurmaya başladım. Kolumu kurtarmaya çalıştım ama sıkı sıkı tutuyordu. Koluna ardı ardına vurup gitmemek için direnirken "Bırak!" diye bağırdım tekrar. Ama yapmadı.

Ağlayarak arkamızda kalan Ulaş'a baktım. "Ulaş!" diye bağırdım korkuyla. Lütfen bir şey söyle. Lütfen iyi ol. Lütfen.

O sırada caddeyi polis motosikletlerinin sesi ve ışığı doldurduğunda umutla gözlerimi onlara çevirdim.

"Yardım edin!" diye bağırdım ağlayarak.

Beni tutan adam dururken kolumu da tutan eli gevşedi. Kendimi kurtarıp arkamı döndüğüm gibi gözyaşları içinde Ulaş'a koştum. Endişeyle yanına diz çöktüğümde ensesinden çenesine doğru akan kanı görmemle ağlamam şiddetlendi. Titreyen ellerimi ona uzattım ama dokunamadım.

"U... Ulaş," dedim ağlayarak.

Hıçkırıklar dökülürken dudaklarımdan yanımıza çöken adama çevirdim gözlerimi. Polisti. Çatık kaşlarıyla Ulaş'ın nabzını kontrol etti önce, ardından yarasının yerini saptamak ister gibi Ulaş'ın saçları içinde ellerini gezdirirken hıçkırıklarla onu izliyordum.

Biri omzuma dokununca irkilip bana dokunan kişiye çevirdim gözlerimi. "Sakin ol," dedi yumuşak bir sesle. "Yok bir şey," deyip beni omuzlarımdan tutarak ayağa kaldırdı.

Titriyordum. Panik atak geçiriyordum belki de. Bilmiyordum. Çok korkuyordum sadece. Ulaş için ödüm kopuyordu. Kafasına vurmuşlardı. Ya bir şey olursa ona? Ya benim yüzümden olursa? Gitmeliydim. Gitmemiştim. Gitmeliydim.

Titreyen dudaklarla ağlarken bir ambulansın geldiğini gördüm. Sağlık personelleri yaklaşırken korkuyla olan biteni izliyordum.

"Kalın kafalıdır," dedi beni yerden kaldıran polis memuru. "Korkma, bir şey olmaz," diye teselli etti beni.

"O... onu, tanıyor... musunuz?" diye sordum ağlayarak.

Gülümsedi bana hafifçe. Kafasını salladı. "Akademiden arkadaşımız. O çağırdı bizi zaten. Merak etme, bir şey olmayacak."

O mu çağırmıştı? Sustuğu sırada mı yapmıştı bunu? Bilmiyordum. Yalnızca iyi olsun istiyordum. Ulaş'ı ambulansa kaldırıp beni de yanına bindirdiğinde teşekkür ettim cılız bir sesle.

Hastaneye doğru yola çıktığımızda gözyaşlarım hiç dinmedi. Korkudan ağladım durdum. İki elimle büyük elinin iki parmağını tuttum ve dua ettim iyi olması için.

Ulaş iyiydi. Gözyaşları içinde ondan iyi bir haber beklerken korkumdan aklımı kaybedeceğimi sanmıştım ama Ulaş iyiydi. Bayılmıştı sadece aldığı darbeden ötürü. Ama iyiydi. Normal odaya almışlardı ve gözetim altında tutulması gerekiyordu. Uyumayacaktı tüm gece. Başında bekleyecektim yine. Kutay'a haber vermiştim. Henüz gelmemişti.

Hastaneye gelir gelmez aradığım insanlardan biri de Kenan Amca'ydı. Onu aradığım gibi hastaneye gelmişti. Endişeyle ağlarken ona sarılmış, her şeyi gözyaşları içinde anlatmıştım ona. Beni dinlemiş, sakinleştirmişti. Söylediklerimi dinlerken çatılmıştı kaşları. O kadınla olan iletişimimize izin veren o olduğundan tanıyordu onu ve ben o kadınla alakamı anlayamazsam da Kenan Amca bu şekilde davranmasına kızmıştı.

O kadının benimle ne ilgisi olduğunu sorduğumda yüzünde buruk, silik bir ifade oluşmuştu. Saçlarımı okşamış, şimdilik hiçbir şey düşünmemi, sakinleşmemi ve Ulaş'la ilgilenmemi söylemişti. Her şeyi halledeceğini ve oturup konuşacağımızı da eklemişti. Sabırlı ve anlayışlı biriydim. Kabul etmiştim. Onu seviyordum ve güveniyordum. Ondan başka gidecek kimsem yoktu.

Kucağımdaki telefonlardan biri titrediğinde Kutay'ın mesaj attığını sandım ama bildirim bana değil, Ulaş'a gelmişti. Akan burnumu çekerek ekrana bakarken istemeden Aslı'dan gelen mesajı okumuş bulundum.

İyi akşamlar Ulaş.
Bu akşam her zaman yemek yediğimiz yerde yemek yiyelim mi?
Sekiz uygun mu sana da?

Aslı... Ulaş'ın eski sevgilisi olmalı. Tekrar görüşmeye mi karar verdiler? O zaman... iki karanfilin bir anlamı yokmuş...

Kalbimde yabancı bir his oluşurken zaten kendimi kötü hissettiğimden biraz daha kötü hissettim. Fakat bencilce bir kötü histi bu seferki. Beni mutsuz eden şey onu mutlu ediyorsa, sevgim ikiyüzlüymüş gibi hissederdim kendimi. O mutlu olsun isterdim. Sevmek, onun mutluluğu ile mutlu olmak demek değil mi?

Derin bir nefes alıp telefonunu Ulaş'a uzatmak için gözlerimi kucağımdan kaldırdığımda onun beni izlediğini fark edince yakalanmışlık hissi ile doldu içim. Utançla yanaklarım ısındı. Bilerek de yapmamıştım aslında. Gözlerimi kaçırdım, boğazımı temizledim ve telefonunu ona uzattım.

"Sana gelmiş," dedim utandığımdan ağzımın içinde.

Telefonu elimden aldı. Onun bakışları ekranına çevrildiğinden rahatlıkla ben de önüme, ona bakabildim. Mesaja baktı bir süre. Hiç de meraklı gibi durmuyordu ama kendime bu konuda yorum yapmayı yasakladım. İki kişi arasında olan şey iki kişiye özeldi ve onları ilgilendirirdi. Tıpkı benimle onun arasında olan şeyin sadece ikimizi ilgilendirdi gibi. Ya da beni... Çünkü onun pek ilgisi yok gibiydi...

Surat asmamak için elimden geldiğince direndim çünkü zaten benim yüzümden zarar görüyordu. O kadın neden takmıştı Ulaş'a bilmiyordum, tedirgin ediyordu bu durum beni ama Kenan Amca halledeceğini söylemişti. O öyle diyorsa yapardı. İyi düşünecektim ve iyi olacaktı. Gülümseyecektim hayata ve hayat da benim yüzümü güldürecekti. Buna içtenlikle inanıyordum.

"Neden eve gitmiyorsun?" diye sorduğunda dalgın bakışlarımı gözlerine sabitledim.

Sorduğu soru afallattı beni başta. Dudaklarımı birbirine bastırdım sonra mahcupça. "Benim yüzümden başına gelmeyen kalmadı," diye mırıldandım.

"Senin mizahın mı gelişti?" diye beni tiye altığında yüzüm asıldı.

Gözlerimi elime indirip parmaklarımla oynadım. "Deme öyle lütfen," diye sitem ettim çok mahcup olarak. "Gerçekten çok mahcubum. Özür dilememi istemiyorsun ama çok üzgünüm, başka ne diyebilirim bilmiyorum."

"Kız çocuğu."

Bakışlarımı parmaklarımdan kaldırıp ona baktım. Beni izliyordu yalnızca. "Efendim?" dedim güzel gözlerine bakarken.

"Sıkma canını," dedi içtenlikle.

Sanki hiç kızmıyordu bana yaşananlar için. Ben ona zarar verince hiç kızmıyordu bana. Kendime verirsem çok kızıyordu ama. Gözleriyle kızıyordu. Ama ona zarar verirken gözleri bir kez olsun kızmıyordu bana.

"Bazı şeylerden kaçamaz insan, elimizde de olmaz pek çok şey. Hareket edebildiğimiz ölçüde hayatımız için mücadele ediyoruz hepimiz. Suçun yok hiçbir şey için."

Söylediği her kelime kalbime ilişti. Zihnimin kontrol merkezinde görülebilecek bir yere asıldı. Hatırlatmak için hep kendime.

Uzanıp sağ elini tuttum hafifçe. "Senin için dua edeceğim o zaman hep. İstediğin ölçüde hareket edebilmen, hep bir çare bulabilmen ve zorlukla başa çıkabilmen için. Senin iyi ve mutlu olman için hep dua edeceğim Ulaş."

Öyle içtenlikle söyledim ki bence o da hissetti bunu. Bakışları değişti. İsim veremediğim birtakım duygular geçti gözlerinden. Canı yanmış gibi biri ifade oldu yüzünde, hafifçe sıktı elimi.

Endişeyle doğruldum. "Ağrın mı var?" diye sordum merakla.

Kafasını salladı hafifçe gözlerime bakarken. "Var," dedi kısık bir sesle. Yutkundu sonra gözlerime bakarak. "Ama başımda değil."

Başka bir yeri mi ağrıyordu? Üzgün bir ifade oldu yüzümde.

"Hemşireyi çağırayım mı? Neren ağrıyor?"

"Yok," dedi gözlerime bakarak. "Geçecek bir şeye benzemiyor."

Neden geçmesin ki? Bedenin acısı geçer Ulaş. Geçmeyen acılar ruhumuzda olanlar. Öyle bir acın mı var? Canın neden yanıyor? Neden bu kadar üzgünsün? Kim kırdı seni bu kadar? Sarılabilsem keşke acıyan yerlerine ruhunun. Anlaşılmak iyi gelebilir bazen. Ben seni anlarım.

"Ne yapabilirim peki senin için?" diye sordum onun için bir şey yapmayı çok isteyerek.

"Benim için birini görmeye gidebilir misin?"

Kafamı salladım hemen. Yapabileceğim bir şeyse yapmak isterdim.

"Bir tanıdığa söz vermiştim bu akşam için ama tutamayacağım sözümü. Arayıp söylesem bahane sayar," diye açıkladı.

Aslı'ya mı gidecektim? O sana inanmazmış bile Ulaş. Böyle sevilmez ki.

"Nereye gideceğim?" diye sordum kıskandığımı belli etmemek için büyük bir çaba sarf ederek.

"Kule dibinin önünce bir restoran var, biliyor musun orayı?"

Biliyordum elbette. Okuldan eve yürüyerek gelirsem önünden geçiyordum hep.

"Hı hı," diye mırıldandım.

"Erken gidecek muhtemelen, önünde bekleyecektir."

Benim de nerede nasıl davranacağımı tahmin edebilir misin Ulaş? Birini ezberlemek güzel bir histir eminim.

"Tamam," dedim onu dinlediğimi göstermek için.

"Mavi gözlü, siyah saçlı bir kadın. Aslı ismi."

Ardından telefonunda biraz gezinip bana sosyal medyada paylaştığı fotoğraflardan birini gösterdi göz aşinalığım olması için. Güzel bir kadındı. Neden ayrılmış ki bu kadar seviyorsa Ulaş'ı?

"Ne diyeceğim peki?" diye sordum gözlerimi yüzüne çevirirken.

Beni izliyordu. Vereceğim her tepkiyi takip ediyordu sanki. Umarım kıskançlığımı iyi gizleyebiliyorumdur.

"Seni benim gönderdiğimi söylersen pek de bir şey demene gerek kalmaz zaten."

Anlamadım. Hiçbir açıklama yapmama gerek yok muydu? Sormaz mıydı ne olduğunu? Bu kadar meraksız mıydı? İnsanlar tuhaf.

"Tamam," dedim yine onu onaylayarak. Sonra da ayağa kalktım. "Gideyim mi şimdi?"

Kafasını salladı yüzünde hafif bir gülümseme olurken. "Olur, teşekkür ederim."

Gülümsemesine şaşırdım. Bir yandan da gözlerimi kaçırıp surat astım elimde olmadan. Ne içindi bu gülümseme? Eski sevgilisine ulaklık ediyorum diye mi mutluydu? Seviyor muydu onu hâlâ? Merak bile edilmemişti ama?

Arya. Arya. Arya. Demedin mi iki kişi arasına girilmez diye? Niye girdin şimdi araya?

"Gideyim o zaman," dedim ağzımın içinde.

"Bekliyorum," dedi.

Ona baktım. Yumuşak bir bakış vardı yüzünde. Gülümsetti bu beni. Bekleyecek miydi yani beni? Yoksa cevap için miydi? Of. Sevmek çok kafa karıştırıcı. İnsan her şeyde bir ima arıyor.

"Hemen gidip gelirim," dedim ve ona hafifçe gülümseyip arkamı döndüğüm gibi çıktım odasından.

Hastaneden çıktığımda Ulaş'ın polis arkadaşlarından biri yanıma gelip Ulaş ile konuştuğunu beni eve kadar bırakacağını söyledi. İstemsizce gülümsetti bu beni. Benim iyiliğimi düşünüyordu hep ve bu yeterliydi benim için. Kıskançlık etmek boşunaydı. Gönlüne düşüp kalbinin sahibi olamadıktan sonra başkasına ait olanı kıskanamazdı ki insan. Sonuçta Aslı onu elimden alıyor değildi, ben sahip değildim ona. Zira Ulaş da sahip olunacak bir şey değildi. Duygusal bir benimsemekten bahsediyordum daha çok.

Yaklaşık yarım saat sonra beni kule dibine bıraktıklarında teşekkür ettim. Arkalarından el sallayıp kule dibine ilerledim yavaş adımlarla. Yağmur devam ediyordu ve öyle şiddetlenmişti ki saçlarım ve omuzlarım şimdiden sırılsıklam olmuştu.

İnsanlar çevredeki dükkânların tenteleri altına girerken benim gözlerim gördüğüm fotoğraftaki kadına benzer bir kadını arıyordu kalabalık içinde. Çekingen biri olduğumdan yabancılarla konuşmakta zorluk çekerdim genelde ve şimdi sevdiğim adamın eski sevgilisi ile konuşacak olmak benim için çok tuhaftı, huzursuzdum. Kendimi ne diye tanıtacaktım onu bile bilmiyordum. Ama yapmam gerekti, Ulaş rica etmişti. O benden sık sık bir şey rica etmezdi.

Derin bir nefes aldım, kafamı sola çevirip Ulaş'ın tarif ettiği kafenin etrafında gezdirirken bakışlarımı onu gördüm. Ulaş'ın dediği gibi bekliyordu. Onu tanıyordu çünkü. Kalbimde ufak bir sızıyla gerginlik içinde derin bir nefes alıp yanına gittim.

Bana baktı. Kafeye gidiyorum sandı ilk başta, geçmem için yol verdi ama ben karşısında durdum aşırı gergin bir şekilde.

"Merhaba," dediğimde kaşları kalktı merakla.

"Merhaba?"

"Aslı, değil mi?" dedim o olduğunu bilsem de. "Ben Arya." Dikkatle dinledi beni. Meraklıydı mavi gözleri. Anlam veremiyor, merak ediyordu tanışıklığımızı. "Ulaş'ın ricasıyla geldim," diye açıklamaya çalıştım. "O gelemediği için benden rica etti."

Aslı hiçbir şey söylemedi. Bana baktı bir süre. Gözleri, yüzümün her santimetresine baktı ve gözlerinde hayal kırıklığı gördüm. Ulaş gelmediğinden içerlemişti belki de. Ne olduğunu sormadı. Ulaş bunu da tahmin etmiş olmalıydı. Gözleri doldu ve bir öfke gördüm gözlerinde. Kırılmıştı belki de. Bilmiyordum. Kırılırdı insan. Ben bile kırılmış hissediyordum şu an bunu yaptığım için.

Kafasını salladı sakince. Sonra da yağmura aldırış etmeden tentenin altından çıkıp öylece yürüyerek indi kule dibinden. Bir süre tentenin altında hafifçe üşümüş bir halde onu izledim. Ben de yürürken böyle mi görünüyordum acaba? İkimiz de aynı erkek için kırılan bir kalp taşıyorduk göğsümüzde ama ben canı gönülden onun iyiliğini dilediğimden içim rahattı en azından.

Gözlerimi Galata Kulesi'ne çevirdim iç çekerek. Tente en tepesine bakmama izin vermediğinden soğuk taştan duvarlarını izledim burnumu

hafifçe çekip. "Seven insan merak etmez mi hiç?" diye sordum ona kısık bir sesle. "Neden gelmediğini bile sormadı..." Onu eleştirdiğim için kızdım kendime içten içe. "Belki de o da Ulaş'ı çok iyi tanıdığındandır," diye mırıldandım sonra. "İkisi de çok iyi tanıyordur belki de birbirlerini. Birini ezberlemek de bir sevgi çeşidi bence."

Yüzüm düşmüştü. Hiç hoşlanmamıştım bu işten. Onun için yaptığım şeyden pişman değildim elbette ama sevmemiştim işte. Eski sevgilisine mesaj taşımaktan hoşlanmamıştım ama bir an Ulaş'ın beni beklediğini söylediğini hatırladım ve bu her şeye rağmen içimde güneş açtırdı. Buruk bir tebessüm oluştu dudaklarımda. Sevmek çok tuhaftı. Özel bir anlam ifade etmese bile özel olduğunu düşünme hakkın vardı ve bu hak kendi içinde mutlu ediyordu insanı.

Tentenin altından çıkıp ona gittiğim için mi bilinmez yağmuru neredeyse hiç hissetmeyerek taksi bulmak için caddeye indim. Taksi beklerken hızlı geçen bir araba sonucu üzerim büyük ölçüde ıslanıp çamura bulandı ve ben yalnızca sinirle bakabildim arkasından. İnsanların hoş görüsü, düşüncesi nereye gitmişti? Zaten o arabanın içerisindeydi, zaten yol boştu ve zaten yayalar ıslanıyordu. Yavaş geçse biraz olmuyor muydu?

Söylene söylene taksi beklerken üstümü çıplak ellerimle temizlemeye çalışma çabam boşunaydı. Eve de dönemezdim. Geç kalırdım.

Taksi çevirmek için beklerken telefonum çaldığında ekranda onun ismini görmek tüm sinirimi aldı anında. Kalbim yumuşacık oldu. Karnımda birkaç kelebek heyecanla kanat çırptı onun sesini duyacağım için.

"Efendim?" diyerek cevapladım onu kısık bir sesle. Biraz da kırılmıştım, sesim biraz mutsuz çıkmıştı ama elimde değildi.

"Halledebildin mi?" diye sordu merak eden bir sesle.

"Evet," diye mırıldandım ıslanan ayakkabımı kaldırıma sürterken. "Dediğin gibi yaptım. O da bir şey sormadı. Gitti."

"Tamam," dedi yalnızca. Hiç üzgün gelmedi sesi. Artık o anlamda sevmiyor onu demek ki gerçekten. "Sen?"

Burnumu çektim üşüdüğüm için akıp duruyordu. "Ben ne?" diye sordum anlamayarak.

"İyi misin? Sesin iyi gelmiyor?"

Fark etmiş miydi? Beni de fark ediyor muydu?

"Islandım biraz," diye mırıldandım kıskandığımı katiyen söyleyemeyeceğim için. "İnsanlar da çok kaba. Bir araba üzerime çamur sıçrattı."

"Eve git Arya," dediğinde kaşlarım çatıldı. "Üşütürsün, git üzerini değiştir ve uyu. Kutay burada. Gelmene gerek yok."

Gitmek istiyordum. Başında beklemek istiyordum.

"Bindim bile taksiye," dedim tam bir taksi durduğum sırada. Gülümsedim heyecanla. Yalan sayılmazdı, durdurmuştum bir kere binmezsem tabiiki olurdu.

"Anladım," dedi ve sanki bunu söylerken gülümsemiş gibi hissettim.

"Geliyorum yani," diye mırıldandım kapıyı sessizce kapatırken. Rezil olmak istemezdim.

"Gel bakalım," dedi.

Gülümsedim. Bana 'gel' demesini çok sevmiştim. Kalbim yumuşacık oluyordu o gel deyince. O da bana bir adım gelse olmaz mıydı?

"Görüşürüz Ulaş," dedim buruk bir tebessümle.

"Görüşürüz kız çocuğu," dedi.

Telefonu kapatıp taksiciye gideceğimiz adresi söyledim.

#24. BÖLÜM
SUS'MA

Yine bir yağmurlu akşam kol kola yürüyememişiz.
Sen, ben ıslanmayayım diye şemsiyeyi en çok bana tutmamışsın.
Benim aklımsa ıslanan omzunda, saçlarında kalmamış.

ULAŞ TÜTÜNCÜ

Telefonum ekranı aydınlanıp titremeye başladığında uzanıp komodinden aldım telefonu. Aslı'ydı arayan. Arya gitmiş, mesajı iletmiş olmalıydı. İkinci çalışınca cevapladım aramayı ve derin bir nefes alarak yasladım kulağıma telefonu.

"Neden gelmedin?" diye sordu kızgın bir sesle. Kızgın ama bir o kadar da üzgün geliyordu sesi. Garipsedim bu durumu. Sanki ilişkimiz daha dün bitmiş gibi davranmasına anlam veremiyordum bir türlü. Cevap vermemi beklemeden devam etti, her zamanki gibi. "Niye o kızı gönderdin? Simge'nin bahsettiği kız o, değil mi? Arya?" Histerik bir gülüş döküldü dudaklarından. Sinir krizi mi geçiriyordu şu an emin değildim. Devam etti. "Onu mu seviyorsun?" dedi alaya alır gibi. "Ufak tefek, küçük bir kız çocuğu."

Arya canlandı zihnimde. Tuhaf ama onu içinde görmediğim durumların içinde hayal etmesi kolay benim için. Benim yanım hariç. Aslı'nın kastettiği anlamda hariç...

"Geleceğim dedin. Söz verdin. Sonra da o kızı mı gönderdin? O kim ki senin için? Nispet mi yapıyorsun bana? Kızgın mısın hâlâ?"

Değildim. Hiçbir şey değildim. Önemli biri değildi artık benim için. İçimde ne öfke ne de kızgınlık vardı ona karşı. Yabancılaşanlara duygu mu besler insan?

"Değilim," dedim tekdüze bir sesle.

"Niye gelmedin o zaman?" diye sordu yine. Ağlıyordu sanırım. "Cezalandırıyor musun beni? Tamam, cezalandır. Hak ettim. Ama yeter ki unutma beni Ulaş."

Kaşlarım çatıldı hafifçe. Simge'nin ne demek istediğini artık daha iyi anlıyordum. Aslı gerçekten iyi değildi.

"Öyle bir niyetim de yoktu," dedim sert çıkmamaya özen göstererek. "Acil bir işim çıktığı için gelmedim ama Aslı, gelseydim de bir şey değişmezdi. Geçmişte kaldı her şey, bırak orada kalsın. Önüne bak."

"Onu seviyor musun?" diye sordu sanki problemimiz buymuş gibi. Sanki tek sorun benim başkasını sevmemmiş gibi. İnsanlar hiç değişmiyordu gerçekten. Aslı hiçbir zaman dönüp de kendi yaptığına bakacak kadar cesur biri olmamıştı. Sessiz kaldım ve o sessizliğimi bir evet olarak kabul etti. "Onu seviyorsun... Bu yüzden onu yolladın yanıma. Yanıma birini göndermek istesen Simge'yi arar, onu yollardın ama sen onu gönderdin. Artık yanında bana değil ona yer olduğunu göstermek istedin bana."

Bana kızgındı artık. Nefret duyuyordu bir ihtimalimiz olmadığı için beni ve Arya'yı suçladığına emindim. Zaten psikolojik olarak iyi olmadığının farkındalığıyla cevap vermedim ona. Birinin sebebi olmak hayatta isteyeceğim son şeydi ve bu durumla sürekli burun buruna gelmek insana sürekli mezarlığa bakıyormuş gibi hissettiriyordu.

Aslı bir süre sessiz kalıp burnunu çekti yalnızca. "Güzel," dedi sonra. "O güzel... Arya yani... Güzel bir kız, kabul ama sana uymuyor. Çok küçük duruyor bir kere. On sekiz var mı ki? Hem sen çıtkırıldım kızlardan hiç hazzetmezdin. Benim gibi kadınları seversin sen. Biliyorum. Bilirim Ulaş. Sizi yan yana hayal edemiyorum, o kadar zıtsınız ki. Olmaz yani."

Olmaz. Ama sebebi bunların hiçbiri değil. Hem o çıtkırıldım bile değil, kırık kırık olmuş zaten. Ama her kırığına özenle çiçek ekmiş Aslı, her gülüşünde güneş diye açan çiçekler ekmiş.

"Senin başkasını seveceğini hiç düşünmedim," dedi sonra. "Hayır... Senin birini seveceğini düşünmedim..."

Öyle söyleyince kendimi kötü hissettim. Haklıydı çünkü. Onu sevdiğimi söyleyemezdim. Hoşlanmıştım elbette zamanında ondan, ilgisinden memnun olmuş ve ilgi göstermeye özen göstermiştim ama sevmek de-

nilen şey bu aralar göğsümü yoklayan duyguysa eğer, o zaman hissettiklerimle uzaktan yakından alakası yoktu. Hal böyleyken onu sevdiğimi iddia edemezdim.

"Rahatsız ediyorum seni," dedi üzgün bir sesle. "Haklısın da. Kahretsin haklısın. Suçlu olan da yüzsüzlük eden de benim. Allah kahretsin gerçekten ama seni unutamıyorum Ulaş. Unutmuştum. Ya da unuttum sanmıştım. Ama bir anlığına ya. Bir anlığına bir fotoğrafımızı gördüm arşivimde ve her şey tepetaklak oldu. Allah belamı versin. İğrenç biriyim. Hak etmiyorum hiçbir şeyi ama istiyorum. Seni çok istiyorum. Benim olmanı istiyorum. O kızın yerinde olmak istiyorum. Ama olamam. Çok da iyi biliyorum. Tertemiz birine benziyor. Tanımıyorum bile. Kahretsin Ulaş! Tanımıyorum bile o kızı. Ama onun senin için önemli olduğunu anlayıp yüzünden akan o masumiyeti gördüğüm andan itibaren deli gibi kıskandım onu. Kahretsin! Eziğin tekiyim."

"Aslı. Aslı. Beni dinle," dedim sakinleşmesi için yumuşak bir ses tonu kullanmaya özen göstererek. Simge onu bir an önce bulsa iyi olurdu. "Sakin ol, tamam mı? Sorun yok. Gerçekten. Geçmişle ilgili hiçbir kızgınlığım yok sana karşı. Sen de kızma artık kendine. Memnun değilsen dersini çıkar, nasıl bir insan olmak istiyorsan bunun için çaba göster ama kendin için yap bunu. Bana değil Aslı, kendine ver değeri."

Bir süre sakinleşmek için sessiz kaldıktan sonra, "Evet," dedi daha sakin bir sesle. Simge bir konuda haklıydı sanırım. Aslı beni dinliyordu. "Deneyeceğim. Haklısın."

Kafamı salladım. "Destek almak iyi gelebilir sana."

"Biliyorum," dedi yalnızca. "Alacağım. Ölmek istediğim yok, intihar falan etmeyeceğim. Korkma o yüzden benim için. Abarttım yalnızca seninle görüşebilmek için. Üzgünüm bunun için de."

"Sorun değil," dedim kötü hissetmesi hiçbir işime yaramayacağından. "Kendine kötü davranma. İyi olmanı isterim gerçekten."

"Biliyorum," dedi yine. "Sen iyi birisin. İyi birini hak ediyorsun."

"Sen de öyle."

"Kibarlık etmene gerek yok," dedi burnunu çekerek. "Yeterince iyi biri olmadığımı biliyorum. Ama böyle olmak istemiyorum. Değişmek istiyorum."

Kafamı salladım. "Kendin için iyi olanı yap."

"Hı hı," diye mırıldandı. "Simge geldi bu arada. Sen aradın değil mi?"

"Evet," dedim dürüstçe.

"Teşekkürler."

"Rica ederim."

Derin bir nefes aldı. "İyi geceler Ulaş."

Kafamı salladım yavaşça. "İyi geceler Aslı."

Telefonu kulağımdan indirip aramayı sonlandırdığımda dikkatle beni izleyen Kutay'a baktım.

"Nasıl geçti?" diye sordu merakla.

"İyi," diye mırıldandım gerçekten iyi olmasını umarak. "Simge haklı. Psikolojik destek alması iyi olur."

Kafasını salladı yavaşça. Sonra da derin bir nefes alıp dikeldi oturduğu koltukta ve gözleri kapıya değip bana çevrildi. "Bizim kız nerede kaldı?"

Kaşlarım çatıldı hafiften. "Bizim kız?"

Gülümsedi hemen imayla. "Senin kız yani."

Kaşlarım daha çok çatıldı bu imasına.

"Arya ulan Arya," dedi inadıma içinden sövdüğüne emin olduğum bir ses tonuyla.

"Geliyordu en son," diye cevapladım sorusunu.

O sırada kapı tıklatıldı. İkimizin de gözleri kapıya çevrildi bu kez. Kapı açıldığında sırılsıklam ve çamur içinde Arya girdi içeri. Titriyordu biraz. Kaşlarım çatıldı. Bu kadar ıslandığını düşünmemiş olmamla birlikte bu halde eve gitmeyip buraya geldiği için kızdım ona içten içe.

Bulunduğu durumdan utanır gibi al yanakları ile mahcup bir şekilde gülümsedi. "Selam," dedi ıslak olduğu için penguen gibi ilerlerken.

"Bu ne hal?" diye sorarak benden önce davrandı Kutay.

"Arabalar su birikintilerini ve kaldırımdaki insanları pek düşünmüyor," diye sitem etti onun yanında durup. Koltuğa oturmadı kirletmek ya da ıslatmak istemiyormuş gibi.

Bu canımı sıktı. Bir koltuk canından önemli miydi sanki?

"Eve gitmeliydin," dediğimde bana baktı. "Bu kadar ıslanacağını düşünemedim. Eve gitseydin keşke."

"Ama gel dedin," dedi gözlerime bakarak. Göğsümde bir sıcaklık hissettim. "Gelmezsem olmazdı."

"Bu kadar ıslanacağını bilsem gitmeni de istemezdim," dedim çatılan kaşlarımla.

"Bir şey olmaz," dedi omuz silkip katiyen gitmeye yanaşmayacağını belli ederek. "Kurur şimdi. Burası sıcak."

Derin bir nefes aldım sıkıntıyla. Titriyordu ve hâlâ üzerinde kurutmayı düşünüyordu kıyafetlerini. Bu kız cidden başımın belasıydı benim.

"Kutay kıyafet getirmişti bana," deyip koltuğun üzerindeki çantayı işaret ettim. "Değiştir üzerini."

Çantaya bakıp sonra bana baktı utandığı belli olan bakışlarla. "Peki sen ne giyeceksin?"

"Değiştirmeyeceğim üzerimi," diye yanıtladım onu. Rahattım böyle. Ayrıca biraz kendini düşünmeye ihtiyacı vardı bu kızın.

"Tamam o zaman," dedi ısrarcı olmayarak.

Çantayı yanına alıp banyoya girdiğinde Kutay'ın yüzünde hâlâ imalı ve memnun bir gülüş vardı ama konuşup sinirimi bozmadı.

Birkaç dakika sonra Arya geri geldi. Üzerinde benim ona büyük gelen kıyafetlerim vardı ve saçlarını atkuyruğu yapmıştı. Uzun gelen eşofman altının paçalarını katlamıştı birkaç kez, tişört ona büyük gelmişti, kolları dirseklerinin de aşağısına geldiğinden katlamıştı biraz. Kızaran yüzü ve benim kıyafetlerimin içinde ufak tefek kalışına bakarken dilimi dudaklarım üzerinde gezdirip yutkundum. İnkâr etmem imkânsızdı. Hayatımda bundan daha sevimli bir şey görmemiştim.

Çantayı aldığı yere bırakıp Kutay'ın yanındaki koltuğa ilişti usulca. Kutay onunla zorlanmadan bir muhabbet başlattı. Uyumamam gerektiğinden beni de sohbete dahil etti profesyonel bir şekilde. Uykum yoktu zaten. Uyumamak zor bir eylem değildi benim için. Ama Arya uyusa iyi olurdu aslında. Okula gidecekti.

Gecenin saatleri ilerledi. Kutay uyuyakaldı. Arya ise uyanıktı. O da uyanık kalmakta iyiydi. Mecburiyetten. Zoraki bir uyanıklığa alışmışlıktı. Korktuğu şeylerden kaçmaktı uyumamak onun için. İnsanlar hayattan kaçmak için uyurdu bazen. Arya, acılarından kaçmak için bile uyuyamıyordu. Acılar onu uykularında daha kolay buluyordu çünkü. Belki de gülüşlerini bu kadar parlatan buydu.

O sırada yüzüme bir el uzandı ve Arya'nın her zaman vücut ısısından bir iki derece daha düşük ısıya sahip parmakları alnıma dokundu. İşaret-parmağını kaşlarımın ortasına koyup yukarı doğru ovduğunda kaşlarımı çattığımı fark ettim.

"Çatma kaşlarını," dedi sessiz bir tonda usulca. "Başın ağrır. Ağrımasın."

Elini usulca kendisine çekerken gözlerimi yüzüne diktim. Beni izliyordu. Sanki bir ben varmışım gibi izliyordu beni ve bu iyi değildi. Yutkundum gözlerine bakarken.

"Uyurken de çatıyorsun kaşlarını," dedi buna üzülüyormuş gibi.

"Mizacım böyle," dedim gözlerine bakarak.

"Kendine öfkeli olmak mı?" diye sormasını beklemiyordum. Şaşırdım ve bunu gördü. "Sen birilerine kaş çatmıyorsun Ulaş," dedi gözlerini asla benden kaçırmadan. "Bir anlığına, kendi kendine, durduk yere çatıyorsun kaşlarını. Kafanın içinde oluyor ne oluyorsa. Kendine demek ki."

Gülümsetti bu söylediği beni. Ufacık kız deyip hafife almıştım onu sanırım. Çözülür olmuştum ufak tefek bir kızın elinde. Argun duysa şunları, eğlenirdi içine düştüğüm durumla.

"Herkesin bir kavgası vardır kendiyle," dedim söylediklerini inkâr etmek istemeyerek. Gerçeği söyleyemiyor, susuyordum ama konuşurken yalanım olsun istemiyordum.

"Affetsen kendini olmaz mı?"

Duraksadım. Yine beklemediğim bir soruyla gelmişti Arya. Dumur etti beni. Hiç beklemediğim bir anda tokat yemişim gibi hissettim.

"Neden öyle söyledin?" diye sordum ona. *Affetmek değil Arya, affedilmek istiyorum.*

"Kavgalar affetmeden ya da yenmeden bitmez ki... Kendine yenil istemem, kendini affet isterim."

"Sen affeder miydin?" diye sordum ama sorduğum şey empatisiyle ilgili değildi. Bizzat onunla ilgiliydi. *Söylesem derdimi affeder miydin beni Arya? Baba baktığında beni görebilir miydin yine?*

Kafasını salladı ve sanki içimi rahatlatmak ister gibi içtenlikle gülümsedi bana. "Affederdim... Affetmeye çalışırdım."

Kafamın içindeki soruların bir cevabı olmasını isterdim şu söylediklerinin. *Kafamdaki soruları sana sorabilmeyi ve aynı cevapları alabilmeyi isterdim Arya. Arya... Bana hep böyle bak isterdim. Her şeye rağmen.*

Kahretsin. Yanlış yerdesin. Bile bile mayına bastın Ulaş. Artık kayıp vermeden geri dönemezsin.

Susarak geceyi sabah etmiştik. Arya yalnızca iyi bir konuşmacı değil aynı zamanda birlikte susulabilen biriydi. Gözlerini bir kez olsun kapatmamıştı. Sessiz kalmıştık tüm gece ve sanki tüm gece yalnızca gözlerine bakarak anlatmıştım ona kendimi. Derdimi anlatmıştım. Sanki o da beni affetmişti. Bakışlarını kaçırmamış, bana dair kötü bir duygu beslememişti.

Sabah yedi gibi hemşire ziyaretime geldi tekrar. O sırada Kutay da uyandı. Doktorların vizite çıkacağından muhtemelen taburcu olabileceğimden bahsetti. Annemin henüz haberi yoktu ama hastaneye giriş yaptığı gibi haber uçacaktı muhtemelen. Hemşireyi onaylarken sıkıntıyla kirli sakalımı okşadım.

Kutay ayağa kalkıp gerindi. "Kahve?" diye sorduğunda kafamı salladım. "Eyvallah."

Gözlerini Arya'ya çevirdi. "Süt mü meyve suyu mu içersin?" diye sordu ona.

Arya gülümsedi hafifçe. "Süt olur," dedi gülümseyerek.

Kutay onu onaylayıp odadan çıktığında ben de uzandığım yerden kalktım yavaşça. Kafamın arkasında bir ağrı vardı ama normaldi o kadarı. Sürekli arkadan darbe yiyordum ve bu gittikçe sinir bozucu olmaya başlamıştı. Karakter yoksunları arkadan vurmakta ustaydı.

"Acıyor mu?" diye sordu Arya ayaklanmış bir halde. Yatağımın yanında dikilmeye başladı.

Bacaklarımı sarkıtıp ona doğru döndüm tamamen ve yüzümü ekşitmeye son verdim. Yorgunca başımı omzum üzerinde oynattım, boynum ağrıyordu daha çok.

"Yok," dedim ağrıyan boynumu ovup elimi yanıma bırakırken. "İyiyim."

Elimi yanıma bıraktığım gibi Arya'nın kolları boynuma dolandığında donakaldım. Bacaklarım arasına girip boynuma sıkıca sarılırken kendi kokuma karışan yasemin kokusu çalındı burnuma. Ilık nefesini omzumda hissetmek içimde şefkate benzer bir his oluşturdu. Sadece bir nefesin varlığı omzumdaki tüm ağırlıktan daha ağır geldi. Ama buna rağmen elimi kaldırıp sırtına koydum. İki elimle değil ama tek elimle sarılmasına karşılık vermeden edemedim.

"Özür dilerim," dedi üzgün bir sesle. "Benim yüzümden oldu. Özür dilerim."

Üzüntüsünü sesinde taşıyabilen insanlardandı ve onun üzüntüsü beni vicdan azabının altında eziyordu. Göğsümde kemiklerim kırılıyormuş gibi bir his oluşturdu. Keşke seni bir kavanozda saklamak mümkün olsa Arya.

"Arya," dedim içimde bir parça kopuyormuş gibi. Bir ah gibi. Bin ah gibi. İsmi gibi. Saplanıp kalmışım gibi. "Bir daha benden özür dileme." Sesim ne sertti ne de rencide edici. Ricacıydım yalnızca.

"Ne demem gerek?" diye sordu üzgün bir sesle. "Özür dileme hakkımı elimden alırsan kendimi nasıl affettireceğim?"

Affedilmeye ihtiyacı olan benim Arya.

"Kendini affettirmen gereken hiçbir şey yapmıyorsun ki Arya."

Biz seninle zaten eşitlenemeyiz Arya. Beni daha da borçlu çıkarma hayata.

Hafifçe geri çekildi ama çok uzaklaşmadı. Elleri omuzlarımdan kaydı, parmakları parmaklarına dolanıp gergince kıpırdanmaya başladı. Bana olan yakınlığından rahatsız olmayışı, artık benden çekinmeyişi pek iyi değildi. Beni sevdiğini her halinden almak iyi değildi.

Üzgün büyük gözleriyle bana baktı. "Gerçekten o kadın neden benimle ilgileniyor bilmiyorum," dedi onu yanlış anlamamdan korkar gibi. Biliyordum. "Neden sana zarar veriyor bilmiyorum. Benim yüzümden olmalı."

Gözleri büyük bir mahcubiyetle göğsümde gezinirken ufak burnu genişleyip sönüyordu üzüntüsünden. İçerlemişti olanlara. Öğrendiğinde o kadının kim olduğunu daha da içerleyecekti.

"Başıma ne geliyorsa benim yüzümden dememiş miydim sana?"

Kafasını salladı. "Hiç kızmadın mı?"

"Kızmadım," diye onayladım onu.

"Tamam o zaman," diye mırıldandı ağzının içinde.

Gülümsetti bu beni. Nasıl bu kadar sevimli olabiliyordu bir fikrim yoktu ama çok sevimliydi her haliyle. Ayağa kalkmaya yeltendiğimde birkaç adım geri çekilip bana müsaade etti. Ayağa kalkıp kâhkülüne dokundum hafifçe ve yanından geçip banyoya girdim. Ellerimi lavabonun iki kenarına yaslayıp aynadaki yansımama baktım. Kafamı iki yana salladım düşündüklerimi asla onaylamayarak. Ardından başımı eğdim ve bir süre öyle durdum.

O kadın neden Arya'dan kimliğini gizliyordu? Babam onu bulamasın diye mi? Gerçekten benim yüzümden mi bulabilmişti Arya'yı? Belki de bu yüzden Nil Soykan gizli saklı görüşmüştü onunla; kimliğini açık etmemek için. Ben işine karışıp Arya'nın kimliğini ifşa etmiştim istemeden.

Sıkıntıyla nefes verdim. Olan buysa bir araba dayağı hak ediyordum. Dokuz yıllık emeği hiç etmiştim. Nil Soykan'ın benden nefret etmesini anlardım. Bu olay yaşanmamış olsa bile anlardım.

Derin bir nefes alıp gözlerimi açtım ve elimi yüzümü yıkadım. Stresten kemiklerim ağrıyordu. Yüzüme su çarptıkça omuzlarımdaki tüm kaslar isyan ediyordu. Baş ağrısı da eklenmişti şimdi arasına.

Odaya geri döndüm. İyi bir ağrıkesici sonrası taburcu edildim. Kutay bizi eve bıraktı. Arya okul kıyafetlerini giydikten sonra onu okula bırakmasını söyledim Kutay'a. Arya teşekkür etti içtenlikle. Kutay arabada beklerken biz yukarı çıktık.

"Bir şeye ihtiyacın olursa haber ver lütfen," dedi benim için endişeli olduğu her halinden belli olurken.

Kafamı salladım yalnızca. Gülümsedi bana parlak gözleriyle. Kapısını açtığında dilimle dudaklarımı ıslattım.

"Arya."

Gözlerini merakla bana çevirdi. "Hım?"

"O kadının neden seninle ilgilendiğini merak etmiyor musun?"

"Ediyorum," dedi gözlerime bakarak. Daha sonra hüzünlü bir ifade yer aldı gözlerinde. "Ama içimde cevaptan memnun olmayacakmışım gibi bir

bir his var. Çünkü senelerdir konuştuğum kişi bir yabancıymış gibi hissettiriyor artık. Çok da önemi kalmamış gibi hissetmeden edemiyorum."

Kafamı salladım anladım der gibi. Benim bildiğimi öğrensen küser misin bana söylemediğim için? Belki de bu senin iyiliğin için Arya. Ben senin iyiliğin için söz hakkı verilecek en son kişiyim maalesef.

"İyi dersler," dedim kendi kapıma ilerlerken.

"İyi günler sana da Ulaş," dedi arkamdan.

"İyi günler Arya."

ARYA ATEŞ

"YGS sonuçları açıklandı."

Bu cümleyi duyduğumdan beri kalbim göğsüme endişeyle çarpıyor, öylece televizyonun ekranına bakıyordum. Hazırlıksız yakalanmıştım. Beklemiyordum ve tek başımaydım. Ellerim titriyordu heyecandan. Telefonumu elime aldım ama bakmaya bir türlü cesaret edemiyordum. Ayağa kalktım heyecanla. Ulaş'tan isteyecektim bakmasını.

Kapıya gittiğim an kapım çaldı. Açtım ve onu gördüm. Aradığımı bulmuşum gibi kalbim heyecanla çarptı.

"Sınav sonuçları açıklanmış," diye haber verdi ama sonra titreyen ellerimi ve telefonumu gördü.

Kaşları çatıldı. Sanırım yanlış anladı. Kötü bir sonuç aldığımı düşünmüştü belki de. Belki de doğruydu ama henüz bir gerçekliği yoktu.

"He... henüz bakamadım," dedim heyecandan sesim titrerken.

Sonra kapıda kaldığını fark edip daha çok açtım kapıyı. "Gelmek ister misin?" *Lütfen gel Ulaş.*

Kafasını sallayıp içeri girdi. "Bakmamı ister misin?" diye sordu bana ben kapıyı ardından kapatırken.

Çok isterdim. Kafamı salladım. Telefonumu uzattım büyük bir ricayla. Telefonumu aldı, arama motoruna girdi. Birlikte salona geçip otururduk. Heyecanla kıpırdanıp dururken ben o siteye giriş yapmayı hem benim hem de kendi telefonundan denedi. Benim heyecanımı paylaşacak kimsem yoktu pek ama ne zaman yalnız hissetsem o geliyordu yanıma.

O gelince kimsem oluyordu hep. Ulaş'ın hep bir kimsem olması kalbime çok dokunuyordu böyle anlarda.

Sayfaya giriş yapabildiğinde ona bilgilerimi söyledim. Giriş yapmayı denedi birkaç kez. Sonunda siteye girebildi ve sonuçları listeledi.

Nefesimi tuttum. Dikkatle ekranı incelerken kıvrandım durdum.

"İyi mi? Kötü mü? Çok mu kötü? Toparlayabilir miyim?" diye sıraladım sorularımı heyecanla.

Yüzünde memnun bir ifade ile bana döndüğünde içimdeki endişe geçip heyecana bıraktı yerini.

"İyi yapmışsın," dedi gurur duyan bir ifade ile. "Hatta bence çok iyi yapmışsın. Sıralaman yirmi yedi bin yüz yetmiş üç."

Kalbim küt küt atarken göğüskafesimde heyecanla boynuna atladım. "Başardım!" dedim sevinçle. "Emeklerinizi boşa çıkarmadım! Emeklerimi boşa çıkardım! Başardım! Değil mi Ulaş?" dedim gözlerim dolu dolu.

Sağ elini saçlarımda hissetim. İçim sıcacık oldu. "Başardın," diye onayladı beni. "Fizikte bir yanlışın ya da boşun yok."

"Çok teşekkür ederim," dedim ağlamamak için kendimi zor tutarken. "Bana ders çalıştırdığın için çok teşekkür ederim. Yanımda olduğun için çok teşekkür ederim. Şu an da yanımda olman benim için çok anlamlı. Teşekkür ederim."

Saçlarımı okşadı. "Mimar olabilirsin gerçekten."

Burnumu çekerek ayrıldım ondan. Gözyaşlarımı sildim yüzümde bir gülümseme ile. "Seni hayal kırıklığına uğratmaktan çok korkmuştum."

Burukça gülümsedi bana, elini kaldırıp kâhküllerime dokundu. "Umarım benim hakkımda hayal kırklığına uğratmazsın."

Bu mümkün değildi ki hiç. "Sanmıyorum," dedim gülümseyerek ona.

Derin bir nefes aldı. "Sil gözyaşlarını daha yarış bitmedi," dedi sonra hemen otoriter bir tavırla. "LYS'yi asmak yok."

Ciddi bir asker gibi kararlılıkla başımı salladım. "Evet hocam!"

Dudakları hafifçe kıvrılırken telefonum çaldı. Ekranda Deniz'in ismi belirdi. Bana uzattı telefonumu. Deniz de öğrenmiş olmalıydı sınav sonucunu.

Cevapladım heyecanla telefonu. "Efendim?"

"Aryaaa," diye ismimi uzattı. "Bebeyiiiiim. Hiçbir şey bizden önemli değil," diye giriş yaptı.

Gülümsedim. "Katılıyorum."

"Ay sesin çok güzel geliyor," dedi neşeyle. "Harika bir şey yaptın değil mi kendin gibi?"

Kafamı salladım sanki beni görebiliyormuş gibi. "Yirmi yedi bine girmişim."

"Oha! Çok iyi," dedi heyecanla. "Ben de yirmi beş bindeyim!"

Kıkırdadım. "Harikasın."

"Tıp gelecek galiba," dedi heyecanla. "Yapabiliriz değil mi? Sen düşürmezsen rahat rahat mimarlığı kazanırsın. Çok sevindim!"

Kafamı salladım yine. "Bence de yapabiliriz gibi duruyor."

"Emir'den henüz öğrenmedim puanını. Kıyamet kopuyordu evlerinde," dedi keyifsiz bir sesle. "Erim'i görürsem sorar sana da yazarım."

Kafamı salladım. "Tamam."

"Görüşürüz okulda bebeğim."

"Görüşürüz," diyerek kapattım telefonu. Emir'in annesi, Nil Soykan'ın çok otoriter bir kadın olduğunu duymuştum daha önce. Zira benimle konuşmasından da belliydi. Emir'e umarım çok kızmazdı.

"Ben kalkıyorum artık," dedi Ulaş ayaklanırken.

Ben de onu yolcu etmek için kalktım. "Teşekkür ederim tekrar," dedim onu kapıya doğru takip ederken.

"Teşekkürü de azalt biraz," dedi.

Burnumu kırıştırdım. Özür dileyemiyorduk, teşekkür edemiyorduk. Huysuzluk etmese olmuyor muydu? Neyse. Onu böyle de seviyordum.

Ayakkabılarını giyerken, "Çalışmaya başla şimdiden," diye tembihledi beni. "Rahatlama yüksek geldi diye."

Kafamı salladım. Asla yapmazdım. Bitmeden rahatlamazdım, kişiliğime tersti. "Mimar olduğumda da bana hocalık yapar mısın?" diye sordum hevesle.

Doğruldu, uzun boyu aramızdaki mesafeyi aştı yine. "Hayır."

Bu net cevap karşısında somurttum. "İyi."

Bana bıyık altından gülümsüyormuş gibi geldi ama emin olamadım. Arkasını dönüp evine adımladı. "Boynuz kulağı geçer," dedi kapısına giderken. "Geç beni."

Gülümsetti bu söylediği beni. Geçmek için elimden geleni yapacaktım.

İnsan hayatının her bir saniyesi bir anı aslında. Ama aklımızda yer edenler iki avuçtan belki biraz fazla. Kötü ya da iyi fark etmeksizin iki avuç anıdan ibaret hatırladıklarımız. Senelerce yaşıyoruz ama yaşadığımızı bu iki avuç anılarla hatırlıyoruz. İnsan o iki avuç yaşadığı anı biriyle paylaşarak çoğaltmak istiyor bazen. O iki avuç bende kalmasın, avuç avuç çoğalsın, yaşadıklarıma bir ben değil başka biri de şahitlik etsin istiyor. Yaşamak unutulmamak çünkü. İnsanlar sizi hatırladıkça yaşarsınız çünkü. İnsanlar ölmekten korkar ama asılında unutulduğumuzda ölürüz. Ve belki de bu yüzden sevdiklerimiz ölseler bile ölümsüz.

"Koca Göz?"

Küçük kız babası tarafından bulunduğunu anladığında elleriyle kapattığı gözlerini açtı hafifçe. Babası altına saklandığı masanın yanında eğilmiş ona bakıyordu yüzünde hafif bir gülümsemeyle. Küsmüştü babasına, gözlerini kapattı hemen yüzünde somurtkan bir ifadeyle. Babasını bu yüz ifadesi keyiflendirirken dizlerini kırıp ona daha yakın olmadan edemedi. Gönlünü almazsa kızının gece gözüne uyku girmezdi. Uzanıp küçük kızını çekip çıkardı masanın altından yavaşça. Yüzünü kapatan küçük elleri dayanamazdı hiç babasına. Hemen boynuna sarıldılar. Çok seviyordu babasını. Küs kalmak çok zordu.

Boynuna sarılan kızının kokusunu içine çekip omzuna bir öpücük bırakırken Taner Ateş ayakta dikiliyordu. "Küstük mü?" diye sordu kızına saçlarını okşarken. Büyüdükçe annesine o kadar benziyordu ki her gün bir çiçek açıyordu Taner Ateş'in kalbinde. Ne yapmıştı da böyle bir aileye sahip olmuştu ve kızı eşine benzemişti hayret ediyordu bazen. Ettiği yardımların bir karşılığını alıyormuş gibi hissediyor, daha çok yardım edesi, dünyayı daha çok sevesi geliyordu.

Arya şikâyetçi bir ifadeyle babasının buz mavisi gömleğine parmaklarını sürttü ve kafasını salladı. Küsmüştü. Dargındı. Kalbi kırıktı biraz.

"Neden küstük peki?" diye yumuşak bir sesle sordu babası.

Keyifsizce babasının sırtına kalpler çizdi. "Artık işini daha çok seviyorsun babacım," dedi keyifsizce.

"Ama bu imkânsız Arya'm," dedi babası koltuğuna oturup güzel kızının yüzünü görmek isteyerek.

Arya babasının kucağında otururken büyük gözleriyle dikkatle babasını dinliyordu. Babası yanağını okşadı sevgiyle. Elinden gelse göğüskafesinde saklardı onu başına bir iş gelmesin diye.

"Sen varken nasıl başka bir şeyi daha çok severim?"

Yumuşadı hemen ama kolay kolay pas vermedi. Nazlıydı biraz annesi gibi. Ama nazı sadece babasınaydı.

Omuz silkti somurtarak. Kollarını göğsünde bağlayıp başka tarafa baktı. "Hep iş hep iş babacım," diye sitem etti. "Ben seninle Koca Göz'ün ailesini görmeye gitmek istiyorum."

Babasının kendisine aldığı oyuncak maymuna taktığı isimdi bu. Onun da kendisi gibi kocaman gözleri vardı. Bu yüzden o da babasının ona taktığı ismi koymuştu. Hayvanat bahçesine gitmek ve Koca Göz'ün ailesini görmek istiyordu. Zaten arkadaşı da hiç yoktu burada. Ulaş artık hiç gelmiyordu.

"Hayvanat bahçesine mi gitmek istiyorsun?" diye sordu babası güzel yüzüne bakarken kızının.

Kafasını salladı hevesle Arya. "Evet."

Kafasını salladı babası da. Sonra da yumuşak bir sesle açıklamaya çalıştı. "Ama oradaki tüm hayvanlar istemeden oradalar."

Kaşları çatıldı Arya'nın hafifçe. "Nasıl yani?"

Derin bir nefes aldı Taner Ateş. Biraz düşündü nasıl açıklayacağını. "Mesela görmek istediğimiz maymunlar aslında büyük ormanlarda aileleriyle yaşıyorlar. Ama bazı insanlar onları ormandan alıp bir bahçeye koymuşlar, insanlar para verip görsün diye."

Arya'nın kafası karışmıştı. Bu kötü bir şey miydi emin olamadı. "Bu kötü mü ki babacım?"

Kafasını salladı Taner Ateş. "Evde değiller. Belki de ailelerinden almışlar onları. Kötü bir şey yani."

Üzüldü Arya. Kalbi acıdı. Onu ailesinden alsınlar istemezdi. Başka ev de istemiyordu. Annesini, babasını ve evlerini seviyordu.

"Üzülüyorlar mı o zaman babacım?" diye sordu üzgün bir sesle babasına.

"Bilmiyorum ama hayvanat bahçesine gidip para kazandırırsak evlerinden alınmaya devam ederler. O yüzden normalde göremeyeceğimiz hayvanları kitaptan ve televizyondan görmek yeterli olmalı. Değil mi?"

Kafasını salladı Arya. "Koca Göz'ü bizden alsınlar istemezdim."

Gülümsedi babası ona. "Ben de Koca Göz'ümü bizden alsınlar istemezdim." Taner Ateş, kızından bahsediyordu ama Arya oyuncağından bahsediyor sandı babasını.

Onayladı kafasını sallayarak.

"Bir gün," dedi babası gülümseyerek. "Onları evinde görmeye çalışırız. Sen biraz daha büyüyünce."

Hevesle gözleri parladı Arya'nın. "Ne zaman? Ne kadar büyümem lazım babacım?"

"Gidersek unutmanı istemem. On yaşına gelince gidelim mi?"

Kafasını salladı hızla. Zaman çabuk geçiyor demişti babası. O da hızla geçeceğini biliyordu. Zaten altı yaşındaydı. İçinden sayarken parmakları ile de üzerine tamamladı. Dört parmağı havada kaldı.

"Dört yaş," dedi babasına.

"Evet," diye onayladı onu babası gülümseyerek. "Dört sene sonra safari yaparız."

"Safari ne demek?" diye sordu heyecanla. Küstüğünü falan unutmuştu Arya.

"Bir arabaya binip hayvanları evinde ziyaret etmek diyebiliriz."

Heyecanla kıpırdandı Arya. "Ne göreceğiz?"

"Aslan, fil, zürafa, maymun," diye sıraladı babası. "Ne görmek istersen."

Arya bacaklarını salladı heyecanla. "Fil de mi?" diye sordu hevesle. "Ya bizi yerse?"

Güldürdü bu soru babasını. "Baban yanındayken sana hiçbir şey olmaz," diye övündü sonra.

Kıkırdadı Arya. Kafasını salladı. Biliyordu zaten. Kendisi için sormamıştı. Babası ve annesi için endişelenmişti. Ama babası çok güçlüydü. Her şeyi yapabilirdi.

"Barıştık mı?"

Arya kafasını salladı gülümseyerek. Uzanıp babasına bir öpücük verdi. Zaten küsmeyi de hiç sevmiyordu.

Saçlarını okşadı kızının sevgiyle Taner Ateş. "Hiçbir şey senden önemli değil Arya. Böyle şeyler düşünme bir daha tamam mı? Bu aralar çok daha fazla yoğun olduğumu biliyorum ama bu işi halledince uzun bir tatile çıkacak baban tamam mı?"

Kafasını salladı Arya. O sırada babasının odasına bir adam girdi. Arya tanıyordu onu. Arkadaşının babasıydı ve babaları arkadaştı.

"Müsait misin?" diye sordu nezaketle adam gülümseyerek.

Taner Ateş kafasını salladı, "Sana hep müsaitim, Levent Tütüncü," dedi babası da gülümseyerek.

Burnumu çekerek babamın mezar taşını temizlemeye devam ettim. Annemin mezar taşını temizlerken ona biraz Ulaş'tan bahsetmiştim utanarak. Sonra babamın mezar taşına geçince aklıma bir anı gelmişti.

Güzel babamın ismini temizlerken mermere iliştim yavaşça. "Hani hayvanat bahçelerini anlatmıştın ya babacım," dedim yüzünü sever gibi mezar taşını okşayarak silerken. "Beni de sanki sizden almışlar hayatın vitrinine koymuşlar gibi hissediyorum bazen. Tek başıma evimden uzakta kalmışım insanlar da yanımdan geçip gidiyormuş gibi." Burukça gülümsedim. "Görülecek bir yanım yok tabii. Öylece geçip gidiyorlar."

Aklıma Ulaş geldi. Utandığım için yanaklarımın ısındığını hissettim. Anneme anlatması biraz daha kolaydı ama babama anlatmak utandırıyordu beni. İçimde büyük bir saygı ve sevgiyle temizledim mezar taşını.

"Levent Tütüncü," diye fısıldadım. Düşünceli bir ifadeyle dalgın dalgın silmeye devam ettim. Şimdi hatırlıyordum da Ulaş diye bir arkadaşım vardı. Levent Amca'nın oğluydu. Yoksa tanıdığım Ulaş mıydı? Bu kadarı tesadüf olabilir miydi?

Şaşırmış ve kafası karışmış bir ifade ile babamın ismine verdim dikkatimi. "Arkadaşındı değil mi babacım? Onu en son ne zaman gördüğümü bile hatırlamıyorum. Ama oğlu büyümüş olmalı şimdi." Kalbim çarptı heyecanla. "İkisi aynı kişi olabilir mi? Tütüncü ve Ulaş isimleri çok sık

yan yana gelir mi ki? Kenan Amca da tanıyor gibiydi." Heyecanla çarptı kalbim. "Çocukluğumdan bir parça olabilir mi?" diye sordum heyecanla. Sonra babamla konuştuğumu fark ederek utandım ve gözlerimi kaçırdım. Boğazımı temizledim. "Arkadaşımdı ya ondan yani," diye mırıldandım.

Sonra da temizliğe devam ettim. Mezarlarını suladım.

"Sık sık gelemediğim için üzgünüm. Ders çalışıyorum genelde. Okulumu da hiç aksatmıyorum. İyi puan aldım diye salmadım merak etmeyin. Eski tempomla devam ediyorum. Size asıl getirmek istediğim haber üniversiteyi kazandığım haberi."

İkisinin de mezar taşına birer öpücük bıraktım. "Yine geleceğim. Yapabiliyorsanız eğer beni sık sık görmeye gelin lütfen. Yanımda olduğunuzu bileyim."

Gözlerim doldu. Kendimi sıktım ağlamamak için. "Sizi çok seviyorum."

Derin bir nefes aldım ve onlar için gülümsedim. Gülünce gözlerim kısıldı ve gözyaşları düştü gözlerimden ama ben gülümsemeye devam ettim. "Görüşürüz annecim, görüşürüz babacım."

El salladım ikisine de. Doğruca mezarlığın çıkışına ilerledim yavaş adımlarla. Onlardan uzaklaştıkça kalbim büyük bir özlemle ezildiğinden gözlerim tekrar doldu. Ağlamamak için sıktım yine kendimi.

Mezarlıktan çıkıp kapısının önüne oturdum. Rahatlamak için ağladım biraz. Bir süre sonra yağmur başladı. Kalbim kırıldı. *Ne olur yağmur dursun. Mezar taşlarını yeni temizledim. Yağmur yağmasın. Bulutlar ağlıyor diye düşünür, üzülürüm. Bulutlar ağlamasın.*

Gözlerimi hırkamın koluna silerken önümde bir adam durdu. Şemsiyesini bana tuttu. Çenemi kaldırdım, yaşlı gözlerle yüzüne baktım. Görmeyi çok sevdiğim bir yüzü gördüm. Kalbim tesellisini bulmuş gibi mutlu oldu onu görünce. Ulaş gelmişti.

Sol elini uzattı bana kalkmam için. Sanki bunu bekliyormuşum gibi. Burnumu çekip uzattığı elini tuttum sıkıca. Beni yerden bir tüymüşüm gibi kaldırdı. Şemsiyenin altında ona yaklaştım. Üzgün yüzüme, ıslak saçlarıma bakarken memnuniyetsiz bir ifade vardı yüzünde. Benim için mi gelmişti? Yoksa yine mi ziyaretine mâni olmuştum? Özür de dileyemezdim, istemiyordu ondan özür dilememi.

Sol eli yüzüme uzandığında onu izledim. Tereddüt etti bir anlığına sonra da gözyaşımı sildi nazikçe. Sessizce baktı bana. Sonra da hiçbir şey demeden sol eline şemsiyeyi alıp sağ elini belime koydu hafifçe, yürümem için baskı uyguladı ve ben yürüyünce indi eli.

Birlikte bir şemsiyenin altında yürümeye başladık. Burnumu çekerek gözyaşlarımı sildim parmaklarımla.

"Meraklandırdıysam özür dilerim, mesaj atmıştım aslında," diye mırıldandım.

Bir şey söylemedi. Çok sessizdi yine. Kafamı sola çevirip ona baktım. Önüne bakıyordu öylece. Islanan omzuna kaydı gözlerim.

"Omzun ıslanıyor," dedim bu bana büyük bir dert olurken.

Derin bir nefes alıp dilini dudakları üzerinde gezdirdi çatık kaşlarıyla. Neden kızıyordu ki hemen her şeye? Kısılan gözlerini bana çevirdi. "Ateşin var."

Elim alnıma gitti ama elim soğuktu zaten bu yüzden çok sıcak geldim kendime. Haklıydı sanırım. Ateşim vardı.

"Kendinle neden alakadar değilsin o kadar?" diye sordu ama cevap bekliyor gibi değildi.

Benim de cevabım yoktu. İlgiliydim aslında. Sadece üzülünce kolay hastalanabiliyordum. Evden çıkarken de halsizdim biraz ama kötü hissetmiyordum o kadar kendimi.

O an aklıma gelen şeyle adımlarım durdu. Şimdi eve gidecektim ve tek başıma hasta olacaktım. Yanımda kimse olmayacaktı. Kendime bir çorba yapacak ilaç içecek, ateşimin geçmesini bekleyecektim tek başıma. En çok da bu zamanlarda dokunuyordu ruhuma yalnızlık. Üzgünce yere baktım. Biraz daha kalamaz mıydık burada? Yalnız kalmak istemiyordum. Tüm yolu yürüyebilirdim.

"Halin mi yok?" diye sordu Ulaş.

Kafamı salladım. Bir yere otursak olmaz mı Ulaş? Bir yere oturalım yağmur dinene kadar en azından? Olmaz mı? Biraz otursan benimle iyileşirim ki ben hemen. Birlikte yemek yiyelim. Sınavdan çıktığım günkü gibi. Zaman geçir benimle. Lütfen.

"Tut bunu," dedi şemsiyeyi kastederek.

Burnumu çekip tuttum istediği gibi. Üzerime eğilip beni kucağına almasını beklemiyordum. Beni kolayca kucakladığında kalbim kür kür attı. Şemsiyeyi elimden düşürecektim neredeyse. Güzel yüzüne yakından bakıyordum şimdi ve güzel gözleri çok uzak değildi artık. Hem bu mesafeden akmak isterdim gözlerine.

"Yağmur suyu topla diye vermedim onu eline," dedi gözlerime bakarak.

Yüzüne düşen yağmur tanelerini, üzerimize yağan yağmuru o zaman hissettim. Sanki zaman yavaşlamıştı.

Anında kaldırdım şemsiyeyi üzerimize. Sıcacıktı ya da bana öyle geldi. Adımlamaya başladı yine. Hiç ağır değildim sanki. Sanki varlığımla yokluğum birdi. Bir olmasın Ulaş. Senin varlığın ile yokluğun bir değil hiç. Varlığın bile çok yok bazen ama o bile çok güzel benim için.

"Eve gitmek istemiyorum," diye fısıldadım profilini izlerken. "Açım," diye bahane ürettim. "Evde yemek yok. Yapmak da istemiyorum."

Bana baktı kısa bir süreliğine. Keşke hem baksaydı.

"Can Kırığı'nda yemek ister misin?"

Hevesle yüzüm aydınlandı. Kafamı salladım hızlı hızlı. "İsterim."

Gülümsememde gezindi gözleri. Sonra da gözlerini önüne çevirdi. "Tamam."

Mutluydum. Az önce çok üzgündüm. Ama şimdi mutluydum. Ulaş'ın kucağındaydım, dolaylı yoldan sarılıyor sarılırdı. Benimle yemek yiyecekti. Benim için gelmiş bir de.

İçim ısınırken tamamen ona yaslandım, yanağımı sağ omzuna yasladım. Yanaklarım utandığım için al al oldu ama düşünmemeye çalıştım bunu. Omzuna yaslanmak güzel bir histi. Gülümsedim. Belki de o geçmişten getirdiğim ikinci bir arkadaştı. Geçmişimden bir parçaydı. Güzel ve özeldi. O olmalıydı. Tesadüflere inanmazdım ben. Lütfen o ol Ulaş. Ben o Ulaş'ı çok seviyordum. Seni de çok seviyorum.

Arabayla gelmişti. Park ettiği yere ulaşınca beni yere bıraktı yavaşça. Kapımı açıp binmemi bekledi. Şemsiyeyi de almıştı elimden. Koltuğa oturunca, kapımı kapattı. Şemsiyeyi kapattı ve kendisi de geçti koltuğuna. Kendi koltuğunun arkasına bıraktı şemsiyeyi koltukları ıslatmasın diye.

Onu izledim sessizce. Arabayı çalıştırdı ve Can Kırığı'na sürmeye koyuldu. Yanağımı koltuğa yasladım sanki onun omzuna yaslıyormuşum gibi yine. Gülümsedim hafifçe.

"Ulaş," diye seslendim sakin bir sesle.

"Efendim," dedi bana bakmadan arabayı kullanırken.

"Babanın ismi Levent mi?"

Bir an kaşları çatıldı, direksiyonu tutan elleri direksiyonu öyle bir kavradı ki elleri beyazladı. Babasını sevmiyordu. Her iki tahminim de doğru muydu?

Dişlerini sıktı, çene kaslarının kasılışını izledim. "Evet," dedi sonra. "Nereden öğrendin?"

Sesi buz gibiydi. Hoşuna gitmemişti. Kötü hissettim kendimi. Onu bu kadar sinirlendireceğini tahmin etmemiştim.

"Öğrenmedim," dedim mahcup hissederek. "Hatırladım."

Gözlerini bana çevirdi sonra. Meraklı bir bakış vardı yüzünde. "Ne hatırladın?" diye sordu ilgiyle. Kaşları çatıktı hâlâ. Bana öyle bakmasını sevmiyordum. Gözlerimi kaçırdım. Ellerime baktım.

"Seni hatırladım," diye mırıldandım. "Sen beni hatırlamıyor musun? Babalarımız arkadaştı. Küçükken şirkette karşılaşırdık bazen."

Sessiz kaldı. Meraklı bakışlarımı ona çevirdim. Yola bakıyordu. Yutkundu.

"R'leri söylemeye yeni başlamıştın," diye mırıldandığında heyecanla dikeldim koltukta. "Hatırlıyor musun?" dedim heyecanla. Gözlerim doldu mutluluktan. "Şimdi mi hatırladın? Ne zamandan beri hatırlıyorsun?"

Gözlerini bir süreliğine bana çevirdiğinde gözlerimin dolduğunu görünce kaşları çatıldı hafifçe. "Neden ağlıyorsun kız çocuğu?"

Gülümsedim mutlulukla. "Çok sevindim," dedim ve bir gözyaşı düştü yanağımdan. "Bana geçmişten kalan birisin çünkü." Daha çok gülümsedim. "Seni tekrar ve iyi gördüğüme çok sevindim. O Ulaş'ın sen olmasına çok sevindim."

Gözlerinde anlam veremediğim bir hüzün geçti. Yutkundu yine. Önüne döndü. "Ağlama," dedi yumuşak bir sesle. "O Ulaş'tan geriye pek bir şey kalmadı."

Üzüldü beni bu söylediği. Üzüntüyle çöktüm koltuğa. "Neden öyle diyorsun?" diye sitem ettim biraz. "Hâlâ tanıdığım gibisin."

Alaylı bir gülümseme oluştu yüzünde. "Birkaç kez gördün beni. Hem de de ağlarım seni."

"Özür diledin ama sonra," dedim üzgün bir sesle. "Hem sonra bana satranç öğretmin. O kadar mutlu oldum ki o gün."

"Arya," dedi bunları sanki duymak istemiyormuş gibi.

Kalbimin kırıldığını hissetmem. O benimle aynı duyguları paylaşmıyordu. Anlıyordum. Ama yine de hatırlamanın nesi kötüydü ki? Babasını mı hatırlıyordu? Babası ne yapmış ki ona? Hem bizden bahsediyordum ben. Neden babasını karıştırıyordu? Ben de babamı ve annemi hatırlıyordum geçmişe bakınca. Ama onun hatırasına gülümseyebiliyordum yine de. Ulaş öyle biri değildi, biliyordum ama yine de kalbim kırıldı.

"Affedersin," diye mırıldandım üzgün bir sesle. Önüme döndüm. Öksürdüm birkaç kez. "Benim için ikiniz de çok önemliydiniz, şimdi ikinizin aynı kişi olduğunu fark edince çok heyecanlandım ve mutlu oldum. Senin için öyle olmayabilir tabii." Gözlerimi dışarda yağan yağmura çevirdim.

Derin bir nefes aldığını işitim. "Öyle demedim," dedi sonra. Dışarıyı izlemeye devam etim küskün bir tavırla. Elini saçlarımda hissetmem. Saçlarımı okşadı. "Güzel büyüdüğün için mutluyum ben de."

Güzel mi büyümüştüm? Yanaklarım ısındı. Mutlu hissetmeden edemedim.

"Ben de sevindim," diye mırıldandım.

Can Kırığı'nda Can Ağabey'le yemek yiyip eve geçtiğimizde şansımı zorlamış ve kahve içer mi diye sormuştum. Geri çevirmemişti ve bu beni çok mutlu etmişti.

Ne zaman uyuyakalmıştım bilmiyordum ama sabah uyandığımda alnımda bir bez, Ulaş'ı başucumda yerde uyurken bulmuştum ve uzun zaman sonra ilk kez hasta olduğum için memnun olmuştum.

Can Ağabey gelip omzuma dokunana kadar dalmış Arya'yı düşünüyordum. Beni hatırladığı için yaşadığı mutluluk ve geçmişten onunla gelen biri olduğumu düşünmesi her ne kadar çok güzel olsa da bu güzelliği değil o güzelliğin arkasından gerçek hikâyeyi düşünüyordum. Benim o çocuk olmama bu kadar sevinmesine dayanamamıştım çünkü ben başka bir çocuk olmak istiyordum. O çocuk olmak istemiyordum. Başka bir Ulaş olmak istiyordum. O bana öyle gülümser, öyle bakar, aklı bende kalırken başka bir Ulaş olmak istiyordum.

Can Ağabey omzuma dokununca gözlerimi ona çevirdim. Kaşları çatıktı biraz. Yüz ifademden olsa gerekti.

"Ne sıkıyor canını?" diye sordu yanıma otururken.

Ona olan biteni özet geçmiştim zaten. Ne olsa bilirdi. Anlatmıştım her şeyi. Biliyordu. Bilmekten başka bir şey yapamıyordu. Benim gibi. Ne bir tesellisi ne de bir çözümü vardı işin. Öylece biliyor, bildiğimizle üzülüp yuvarlanıp gidiyorduk.

"Ya gerçekten benim yüzümden bulduysa?" diye sordum sıkıntıyla saçlarıma geçirirken elimi. "Kadın, teyzesi. Haklı nefret etmekte. Kendisini bile tanıtmamış Arya'ya. Belli ki korumak için. Adam aradı senin sayende buldum dedi abi."

Kaşları çatıktı Can Ağabey'in. Sakallarına dokundu düşünceli bir tavırla. "İyi diyorsun, hoş diyorsun da bu kızın o kız olduğunu nasıl senin sayende bulsunlar Ulaş?"

"Test," diye mırıldandım.

Kaşları çatıldı. "Ne?"

Yutkundum. "Test yaptırdım. Arya'yla kan bağımız var mı diye."

Kaşlarını çattı daha çok. "Oğlum sen kafayı mı yedin?" diye azarladı beni. "Aranızda üç yaş falan var Arya'yla. Nasıl kan bağı olsun Ulaş? Vur dedik de öldürme be oğlum."

Sıkıntıyla yüzümü okşadım. "Bilmiyorum abi," dedim sıkışmış hissederek. "Erim düşürdü içime bir kurt. Yaptırdım işte."

"Oradan mı anladı diyorsun?"

Omuz silktim. "Bilmiyorum, belki de. Başka nasıl olacak ki?"

Kafasını salladı. "Olabilir, haklısın."

Yumruğumu sıktım öfkeyle. "Harun'la da tehdit etti beni."

"Kanıtlayamıyor muyuz bunu?"

Öfkeyle parmaklarımı masaya vurdum. "Aranıyor zaten, ne fark eder?"

"Anne nasıl peki? Biliyor değil mi o da?"

Kafamı salladım. "Arya hariç herkes bir şey biliyor."

"Söylemeyecek misin? Güveniyor sana."

"Hangi birini?" diye sordum yüzümde alaylı bir gülümseme oluşurken. "Hangi birini söyleyeyim?"

"Teyzesiymiş Nil Soykan ve bunu biliyorsun. Kızmaz mı sana?"

"Ben de onu diyorum ya başından beri. Kim olduğumu da biliyorsa ve evet kızar."

Yüzüme baktı öylece. Derin bir nefes aldım. "Kenan Çetin söylemiyorsa bana düşmez hem söylemesi," diye açıkladım bu sefer dürüstçe. "Bir bildiği var belli ki adamın. Başkalarının kim olduğunu söyleyene kadar önce benim kim olduğumu söylemem lazım."

"Bir ihtimal bu."

Kafamı iki yana salladım. "Bir ihtimaldi," dedim geçmiş zaman ekine vurgu yaparak. "Adam resmen kabul etti abi telefonda." Sinirden ellerim titriyordu. Bir elimi yumruk yaptım ve diğer elimin içine alıp sıktım. "Yapmış işte. Bir ihtimal değil artık."

Yine hiçbir şey söylemedi Can Ağabey. Söyleyecek bir şey kalmamıştı çünkü.

Derin bir nefes alıp kalktım ayağa.

"Nereye?" diye sordu merakla.

"Anneme," dedim telefonumu masadan alırken. "Aramıştı bu sabah gel göreyim diye. Gidip görüneyim, sürekli kavga çıkarıyorum sanıyor."

Kafasını salladı anladım der gibi. "Selam söyle."

"Aleykümselam," deyip elimle selam verdim ve omzuna dokunup çıkışa ilerledim doğruca.

Ben Can Kırığı'ndan çıkarken Simge de içeri giriyordu o sırada. Kaşlarım kalktı. Bu yakada çok işi olmazdı onun. Karşıda oturuyor ve

okuyordu zaten. Geceleri gelirdi genelde. Bu saatte burada olmasının tek sebebi bendim muhtemelen.

"Gökte ararken yerde buldum," dedi beni gördüğü gibi.

"Çok da gökte aramamışsın," dedim karşısında dururken. "Aslı için mi geldin?"

Kaşlarını çattı sitem eder gibi. "Aşk olsun ya. Aramızdaki tek bağlantı Aslı mı bizim?"

Değil miydi? Bir şey söylemedim.

"Neyse," dedi alınganlık göstermeyip beni dertten kurtararak. "Okula mı?"

"Yok," dedim kafamı hafifçe iki yana sallayıp. "Annemin yanına, hastaneye."

"Ben de geleyim mi? Hem yolda laflarız hem de Derya Teyze'yi görmüş olurum?"

Kafamı salladım. "Olur."

Beni onaylarken birlikte çıktık kafeden. O sırada telefonum çaldı. Ekranda Argun'un ismi vardı. Cevapladım aramasını.

"Efendim?"

"Bıraktım Arya'yı okula... Haber vereyim dedim."

"Eyvallah," dedim minnettarlıkla.

Mümkünse Arya tek başına dışarı çıksın istemiyordum. Başına bir şey gelecek yetişemeyeceğim diye korkutuyordu beni. Bir yere giderken değil gidince haber veriyordu bir de. Dün mezarlıktayım deyince mesajı gördüğüm gibi çıkmıştım evden. Mezarlıkta onu bulana kadar arayıp sormamak için tutmuştum kendimi. Gerçekten. Nasıl da güzel uzak tutuyordum ama kendimi!

Yol boyunca Simge bir şeyler anlattı, havada sudan sohbet ettik. Onun devam ettiği ama benim artık görüşmediğim ortak arkadaşlarımızla alakalı bilmem gerekmeyen bir sürü detay verdi bana. Dinledim öylece. Yorum yapmadım o da yorum beklemedi. Sonra konu yavaş yavaş bana geldi. Sonra da aşk hayatıma.

"Aslı birini sevdiğini söyledi," dedi ismini söylemeyerek. Aslı biliyordu ismini, ona da söylemiş olmalıydı ama Simge lafı dolandırmayı, manipüle etmeyi seviyordu. Bilerek söylemiyordu ismini.

Alaylı bir gülümsemeyle ona baktım. "Ne zaman konu buraya gelecek diye bekliyordum."

Omuz silkti bu boş sohbetin asıl amacını bilmeme hiç bozulmayarak. "Doğru mu peki? O küçük kızı mı seviyorsun?"

Kontağı kapatıp kemerimi açtığımda o da açıp indi.

"İsmi Arya," dedim üstüne basarak çıktığım kapıyı kapatırken. "Küçük kız, o kız, şu kız gibi laflar edip durma."

Arabanın etrafından dolanıp yanıma geldi. "Seni kızdırdığıma göre doğru mu?"

Hastaneye doğru ilerlerken önüme baktım doğruca. Herkes neden bunu bu kadar merak ediyordu? İkili ilişkilerle üçünü kişilerin ne gibi bir ilgisi olabilirdi ki?

"Kızmamın sebebi senin insanları manipüle etmek için kışkırtmaya çalışırken saygısızlık etmen."

"Tamam etik ve ahlak profesörü, affedersin," dedi bahsettiğim şeyi asla ciddiye almayarak.

"Argun."

"Ne?"

"Kant bir de," dedim gözlerimi ona çevirip. "Etik ve Ahlak profesörü arıyorsan eğer kendine."

"Of Ulaş," dedi göz devirip. "Of cidden."

Önüme döndüm memnun bir gülümsemeyle.

"Tamam özür diliyorum. Yani? Seviyor musun Arya'yı?"

"Neden bu kadar ilgileniyorsun?"

"Merak edemez miyim?"

"Edersin," diye onayladım onu ve asansörü çağırdım. "Edersin de, bu kadar sıkboğaz etmezsin adamı. Olacağı varsa olur ve bunu sen görürsün mutlaka Simge."

"Bu nasıl cevap ya? Var gibi ama yok gibi de. Sen var ya. Gizemden öleceksin bir gün."

"Sevsem şahsına söylerim neden sana söyleyeyim?"

Koluma vurdu ve açılan kapıdan içeri girdi. "Cidden iki sohbet edemiyorum seninle."

Kat numarasına basıp kabine yaslandım. "Sen sohbet istemiyorsun. Sen istihbarat istiyorsun. Farklı şeyler. Nasılsın demiyorsun, gönlün hoş mu diyorsun."

"Tamam ya tamam," dedi bana gıcık olarak. "Atacağım kendimi aşağı tamam. Sormadım say," deyip ellerini havaya kaldırdı. "Teslim oluyorum."

Alayla gülümsedim ona. Bana gıcık bir halde baktı. Asansörden inip annemin odasına ilerledim. O sırada kapısında Savaş'la karşılaştık. Eskiden Simge ile hem aynı okula gidip hem de komşu olduğumuzdan Savaş da tanıyordu onu.

"Ooo kimleri görüyorum," dedi Savaş bizi görünce gülümseyerek. Tokalaştık. Simge ile görüştüler sonra. "Ne zamandır görüşmedik Simge nasılsın?"

Simge ayaküstü Savaş'la muhabbet ederken annemin odasına girdik. Annem bizi gördüğüne çok sevindi.

"Ay hoş geldiniz," dedi tüm sevecenliğiyle. Kollarımın arasına alıp onu saçlarını öptüm.

"Nasılsın?"

"İyiyim bir tanem," dedi sırtımı okşarken. "Sen nasılsın?"

"İyiyim," dedim gülümseyerek.

Simge annemle sohbet ederken Savaş'la göz göze geldik. Yüzünde imalı bir bakış yakaladım. Kaşım kalktı bundan ötürü.

"Erkek erkeğe bir muhabbet etsek bir gün?"

"Bugün?" diye sordum ben de.

"Olur," dedi kafasını sallayarak. Saatine baktı sonra. "Saat beş gibi son hastamı yollarım, sonra paydos."

Güldüm kısıkça bu haline. "Mesai bitişini iple çeken tiplere benziyorsun."

"Yoruluyoruz aslanım," dedi kendini beğenmiş bir tavırla.

Gülümsetti bu beni. "Tabii."

Göz kırptı. Duvara yaslanmış, kollarını önünde birleştirmişti. "Manitacılık ne durumda?"

"Durumu yok," dedim omuz silkerek. "Yok o taraklarda bezimiz."

"Neden?" diye sordu ciddiyetle. "Saçına mı yakışmıyor?"

Esprisine karşı yüzümü buruşturdum. Ağzımın tadı kaçtı. Kutay olsa gülerdi.

"Üstümde durmuyor," dedim ben de ona uyarak.

"Allah Allah," dedi aynı ciddiyetle. "Senin omzuna temiz şeyler yakışır halbuki." Temizi vurgularken bir iması olduğunu anlamıştım. Devam da etti. "Saf şeyler. Masum. Sevimli."

Kaşlarım çatıldı. Arya'dan mı bahsediyordu o da? Şaka mıydı? Nasıl bu kadar herkes farkında olabiliyordu bunun? Çok mu belli ediyordum? Yoksa onlar mı beni çok iyi tanıyordu?

"Bittiyse falcılığın," dedim saatime bakıp. "Okula gideceğim ben. Saat kaçta buluşuruz?"

"Eve gidip üzerimi değiştireyim. Altı gibi alırım seni." Ensesindeki saçlarına dokundu.

Kafamı salladım. "Eyvallah."

"Eyvallah bizden."

Annemi öpüp vedalaştım ve Simge'yle ayrıldık hastaneden.

"Nereye bırakayım seni?"

"İskeleye bıraksan yeter," dedi kemerini bağlarken.

Onu onaylayıp en yakın iskeleye sürdüm.

ARYA ATEŞ

Okula beni Argun bıraktığı gibi yine Argun almaya geldiğinde mahcup hissetsem de itiraz etmemiştim bu duruma hiç. Tek başıma gezmekten çekiniyordum artık. Sabah gördüğümde de yine beğeniyle baktığım siyah *Porsche* okulun önünde durduğunda herkesin dikkatini çekmişti benim gibi.

Utanarak bindim arabaya. Ben kemerimi takarken Argun yola çıkmıştı. Bu arabayı daha önce bir kez Ulaş ile Erim kavga ettiği gün görmüştüm. Sonra hiç görmemiştim.

"Çok güzel bir araba," diye mırıldandım tüm gözler bize döndüğünden utandığım için.

Gülümsedi hafifçe, gamzesi çıktı hemen. "Öyle gerçekten," diye onayladı beni. "Benim değil ama Ulaş'ın."

Kaşlarım kalktı merakla. Ama onu hiç bunu kullanırken görmüyordum. Hep Argun'un olduğunu söylediği SUV'yi kullanıyordu. Ya da otobüse biniyordu.

"Ulaş'ın arabası yok sanıyordum," dedim şaşırarak.

Kafasını salladı yavaşça. "Resmiyette yok," diye onayladı beni. "Bir sebepten araba şimdilik benim sayılıyor diyebiliriz. Ama gerçekte Ulaş'ın bu araba."

Anlamamıştım ama iyi bir sebebi varmış gibi durmuyordu. Sormadım.

"Her ay bir kez çıkarıyorum dışarı ki ölmesin canavar kafesinde."

Bu söylediği beni çok üzdü nedense. Ulaş'ınmış ama onun da değilmiş. Terk edilmiş sanki garajına. Küsmüş sanki Ulaş ona.

"Bu bir hediye mi?" diye soruverdim birden.

Argun gözlerini yoldan çekip bana çevirdi. Gözlerinde şaşırmış bir ifade gördüm. "Nereden bildin?"

Gülümsedim buruk bir ifade ile. "Ona ithaf edilmiş ama o kabul etmemiş gibi geldi sen öyle söyleyince. Onu bekliyor bir köşede."

Argun'un yüzünde anlam veremediğim memnun bir ifade oldu. "Öyle," dedi yalnızca. "Kabul ettiren olur belki ilerde."

"O da seviyor mu arabaları senin gibi?" diye sordum ben de merakla.

"Bu arabayı severdi," dedi.

Küçük bir çocuğa istediğini almışlar ama hevesini kırmışlar gibi hissettim. Kalbim acıdı. Bilmiyordum hiçbir şey ama Ulaş'ın kırıklığını yaşıyordum sanki. Sevmek çok tuhaftı.

Bir süre sessiz kaldık. Yine trafik vardı. Trafiğin açıldığı bir sırada Argun aniden hızlanıp makas atarak trafik içinde büyük ölçüde bizi ileri taşıdığında kalbim göğsüme çarpmıştı şiddetle. Heyecanlanmıştım hızdan ötürü. Arabayı kullanırken o kadar rahattı ki hiç heyecanlanmıyordu sanki.

"Yarış arabalarında olmak böyle bir his demek ki," diye mırıldandım.

Gülümseyerek bana çevirdi bakışlarını. "Yanında bile geçmez," dedi emin bir sesle.

O an Kutay'ın onun yarışçı olduğunu söylediğini anımsadım. Merakla yerimde kıpırdanıp ona doğru döndüm yavaşça. "Kutay yarışçı olduğunu söylemişti," dedim.

Güldürdü bu merakım onu hafifçe. "Evet, sokak yarışçısıydım."

"Filmlerdekiler gibi mi gerçekten? Nasıl bir his? Niye bıraktın? Özel değilse tabii," diye sıraladım meraklı sorularımı.

Heyecanım onu gülümsetirken onayladı sorumlarımı bir baş sallamasıyla. "Filmlerdekinden daha iyi bile olduğu olurdu. Epey kötü bir kaza geçirdim iki sene önce. Beş ay komada kalacak kadar kötüydü. Bu yüzden bıraktım ben de ama o hissi anlatması zor. O heyecan adrenalin güzel histir."

Söyledikleri beni üzdüğünden omuzlarım düştü hüzünle. "İyi misin peki şu an gerçekten?"

Gülümsedi yüz ifademe. "İyiyim, iyiyim. Üzülmene gerek yok."

Kafamı salladım. Sonra da onu teselli etmem gerekir diye düşünerek, "Zaten hız iyi bir şey değil, yavaş gidince çevrenin farkında oluyorsun," dedim buna çok inanarak. "Yavaş ve dikkatli sürmelisin."

Bu halime burundan bir gülüş eşlik etti. Ben de gülümsedim onu güldürdüğüm için. İyi olsun isterdim. Çok iyi biriydi o da.

O esnada telefonu çaldı. İki koltuğun arasındaki ufak bölmeye bıraktığı telefonunu alıp kısa bir süre ekrana bakıp cevapladı aramayı. Ulaş'tı arayan.

"Efendim? Aldım kardeşim de kilit yine Beşiktaş. Deniz Müzesi'nde kaldım. Siz gidebildiniz mi? İyi bari. Tamamdır. Merak etme. Selam söyle Savaş abiye. Aleykümselam. Allah'a emanet olun." Gülümsedi ve aramayı bitirdi.

Beni mi merak etmişti? Kalbim küt küt atarken önüme döndüm, yanaklarım ısındı mutlulukla. Gerçi istediğinden değil, merak ettiğinden soruyordu muhtemelen. İyi biri olduğundan soruyordu ama yine de merak etmesi mutlu etmişti beni. Biri tarafından merak edilmek güzel bir histi.

Eve geldiğimizde Argun'a çok teşekkür ederek kendi evime girdim. Elmaşekeri hemen kapıda karşıladı beni. Eve geldiğimde beni bekleyen birinin olması içimi sıcacık etti. Özlemle onu kucağıma aldım. Kafasına öpücükler bırakarak odama ilerledim doğruca.

"Özledin mi beni?" diye sordum ona burnuna bir öpücük bırakırken. "Ben seni çok özledim. Dedim ki hemen eve gitsem de bebeğimi görsem."

Beni yaladığında kıkırdadım. İçim sıcacık oldu sevgiyle. Çantamı odama bırakıp banyoya girdim. Elmaşekeri'ni de bırakıp elimi yüzümü yıkadım. Kendime hafif bir yemek hazırlayıp mutfakta yerken Elmaşekeri de bana eşlik ederek mamasını yemişti.

Telefonumda gezinirken Esra'nın yeni attığı fotoğrafını beğendim. Bahadır'ı kalbine etiketlemişti ve bu beni gülümsetti. Bahadır'ın profiline girdim. Onu takip ettim, oradan Kutay'ın, Argun'un ve Ulaş'ın profillerini buldum kolayca ve hepsini takip ettim. En çok Ulaş'ı takip ederken zorlandım. Sevmek çok tuhaf. Herkesin yaptığı bir şeyi yapıp ekranda bir noktaya tıklıyor ve bir şeyi aktif ediyorsun ama bu bile heyecanlandırabiliyor seni.

ULAŞ TÜTÜNCÜ

Savaş'la kumpirlerimizi bitirmiş çay içerek sohbet ederken masanın üzerindeki telefonuma bildirim geldi.

Arya Erçetin seni takip etti.

Kaşlarım merakla havalanırken telefonumu aldım. Bildirime tıkladım. Soyadı kimliğinde farklı olduğundan o da haliyle öyle kullanıyordu belli ki. Sosyal medyayı çok kullanmazdım ama yok da değildi. Esra onunla fotoğraflar paylaştığında onu etiketliyordu ama profili gizli olduğu için bakma fırsatım olmamıştı. Ama şimdi o beni takip eden taraftı. Ona takip istediği gönderdim. Telefonu elinde olmalıydı ki kabul etti hemen ve fotoğrafları açıldı.

Güzeldi... Estetik bir anlayışı vardı, çektiği fotoğraflarla kendi fotoğraflarının güzel bir harmonisi vardı. Özen gösterildiği belliydi ve kendi fotoğrafları tüm manzara fotoğraflarının arasında parlıyordu. O an ona fotoğraflarına bakarken bir kadında dikkatimi çekebilecek her şeye sahipmiş gibi hissetmeden edemedim. Çekiliyordum resmen ona. Bu düşünce kaşlarımı çatmama sebep oldu.

Savaş elimden telefonumu çekip altığında kaşlarım çatıldı. Elimden bir şeyin çekilmesinden nefret ederdim, o da biliyordu ama pek umursamıyordu. Biliyordu, abim olduğundan laf etmeyeceğimi. Dirseğimi masaya yaslayıp şakağımı da yumruğuma yasladım. Dikkatle baktı ekrana.

"Arya," dedi yüzünde hafif bir gülümseme olurken.

O Arya'nın hangi Arya olduğunu bilse böyle gülümser miydi? Annem biliyordu Arya'nın kim olduğunu ama muhtemelen ona söylememişti. O sıralar yanımızda olmadığından Savaş bu konuda epey vicdan yapıyordu.

"Çok güzel bir kız," deyip telefonu yüzüme doğru yaklaştırdı ve tek gözünü kapattı estetik bir bakış açısı yakalamak istiyormuş gibi. "Yakışıyorsunuz da."

Gözlerimi devirdim imasına ve elinden aldım telefonu. Yüzündeki alaylı gülümseme samimiyet kazandı kısa bir süre içinde.

"Gördüm bakışlarını," dedi gözlerime bakarak. "Seviyorsun onu. Anlarım ben ama bir şey var. Gidemediğin bir şey var."

Kaşlarımı çattım, ekranı kapatıp masaya bıraktım telefonumu. "Çay iç çay."

"Niye kaçıyorsun?" diye sordu göz kırpıp kafasını hafifçe iki yana sallayarak. "Sevdiği mi var?"

Var. Ama benden başkası değil. Maalesef. *Maalesef demek bile gelmiyor içimden.*

Cevapsız kaldım. Çayımı içtim.

"Abayı yakmışsın sen oğlum," dedi keyifle gülümserken.

"Dediğin gibi olsa bile olmaz o iş," dedim keyifsizce...

Kaşlarını çattı ciddiyetle. "Niyeymiş o? Tamam gönül işinde garanticilik olmaz ama seninki fazla kesin hüküm gibi geldi."

Gülümsedim alay ederek kendimle. "Ben kaybedenim. Her anlamda."

Kaşları çatıldı. "Ne demek o lan?" dedi bana kızarak. "Bir kere kaderle denk düşmedik diye hep mi sarpa saracak yolumuz?"

Gülümsedim yalnızca. Ona Arya'nın aslında kim olduğunu anlatmak, ona kendimi anlatmak, ne hissettiğimi anlatmak, rağmenlerimi anlatmak, dertleşmek isterdim ama onu üzmek istemedim. Onun omzunda yatan vicdan azabını uyandırmak istemedim. Vicdanımı omzumda, Arya'yı göğsümde uyuttum ama birbirlerinin elini tutmalarına izin vermedim.

#25. BÖLÜM
KİMSE OL'MA

Açık yaralar hep aynı yerden kanar.
Kırılırsa bir kere kalp, hep yarım kaynar.

Gözyaşlarım birer birer siyah beyaz tuşların üzerine düşerken yavaşça parmaklarımı üzerlerinde gezdiriyor hissettiğim üzüntüyü çaldığım melodiyle yaşıyordum sanki. Piyano çalmak... üzücü bir şeydi benim için çünkü annem öğretmişti bunu bana. Babamdan başka seyircim olmazdı. İkisini de kaybetmiştim, kime çalacaktım?

Çalmamıştım. Onları kaybettikten uzun bir süre boyunca hiç dokunmamıştım piyanoya. Ta ki o gelene kadar. Nehir, benim güzel arkadaşım. O yetimhaneye geldiğinde oradaydım. O gelince yetimhanede sesi çıkmayan kız çocuğu sayısı ikiye çıkmıştı. Biri bendim, diğeri Nehir. Yeşil gözlü, kahverengi saçlı benim boylarımda çok güzel bir kızdı. Sanıyorum ki benimle yaşıttı, bunu ona hiç sormadım. Hiç konuşmazdı. Başlarda bunu çekindiğinden sanırdım. Yanında ayırmadığı bir müzikçaları vardı. Kulaklıklarını takar tüm gün müzik dinleyerek bahçe kapısını izlerdi saatlerce. Ben de gökyüzünü izlerdim. Bu yüzden yakın hissederdim onu kendime. Ama konuşmaya cesaret edemezdim.

Bir gün çocuklar koştururken müzikçalarını düşürmüşlerdi Nehir'in. Yere düşüp kırılmıştı. Gözlerindeki korku çok üzmüştü beni. Çok sevdiğini biliyordum. Yanına gitmiştim yardım etmek için ama çalışacağını sanmıyordum artık. Sessizce ağlayarak titrek elleriyle parçalarını toplarken müzikçalarının yardım etmiştim ona.

Ona, "Belki tamir edebiliriz. Ağlama," demiştim çok üzülerek. Ama o ağlamaya devam etmişti.

O kadar üzülmüştüm ki ona. "İstersen ben sana alırım," demiştim utana sıkıla. "Zenginim ben aslında." Bunu ne zaman desem çocuklar dalga geçiyordu benimle ama öyleydim. Ama kimse inanmıyordu.

Zengin olsan burada olmazdın diyorlardı. Doğru diyorlardı. Ama benim babamın şirketi vardı. Ben de doğru diyordum.

Öyle söyleyince Nehir elinde sıkı sıkı tutuğu parçalarla bana sarılmıştı. Çok üzülüp ben de boncuk boncuk ağlamaya başlamıştım. "Üzülme," demiştim ona çok üzülerek.

Nehir bir süre sonra benden ayrılmış gözyaşlarını silmiş. Sonra da ceketinin cebinden küçük bir not defteri ve kalem çıkarmıştı.

Benim adım Nehir, yazmıştı kâğıda önce. *Senin adın ne?*

Gözlerimi kırpıştırmıştım birkaç kez şaşırdığım için. "Arya," demiştim sonra.

Gülümsemişti bana sonra kâğıda yazmıştı yine. *Ben konuşamıyorum.*

Onu teselli etmek istemiştim. "Önemli değil," demiştim bu yüzden. "Ben de pek konuşmuyorum."

Titrek elleriyle derdini anlatmaya çalışmıştı bana. *Bunu bana babam almıştı. Başkasını istemiyorum teşekkür ederim.*

Eğer Koca Göz'e bir şey olmuş olsaydı ben de yenisini istemez ve çok üzülürdüm. Bu yüzen anlamıştım onu. Çok iyi anlamıştım. Onun için elimden geleni yapmak istemiştim bu yüzden.

"Tamam," demiştim gözyaşlarını silerek arkadaşımın. "Onu tamir etmeye çalışırız."

O gün müzikçaları birleştirmeye çalıştık ama çalışmadı. Nehir ağlayarak uyudu o gece. Uyandığında üzgündü hâlâ. İyi hissetmesi için ona şarkı söylemeyi düşünmüştüm ilk başta. Bu yüzden ona hangi şarkıyı dinlemek istediğini sormuştum. Şarkı değil müzik dinliyordu Nehir. İsmini verdi bana bir kâğıda yazıp. Kâğıdı kaptığım gibi Suna Anne'ye bu müziğin notalarını çıkarıp çıkaramayacağımızı sormuştum. Müzik odasında piyanoyu çalmak istersem izin vereceklerini biliyordum.

Ertesi gün Suna Anne kahvaltıdan sonra nota kâğıtlarını verdi. Nehir'e çalabilmek için oturmuştum uzun zaman sonra piyanonun başına. Stresliydim, üzgündüm, kırgındım ve yalnızdım. Nehir terk arkadaşımdı. Onu mutlu etmek istiyordum. Unutmuş ve körelmiştim. Kusursuz çalabilmem uzun sürmüştü bu yüzden.

Nihayet parçayı çalabildiğimde Nehir'i çağırırken yine de endişeliydim. Beğenmemesinden korkuyordum. Kahvaltıdan sonra müzik sınıfa indik. Onu taburede yanıma oturttum ve kulaklıklarını takmasını söyledim.

Müzikçalar çalışmıyordu ama gözlerini kapatırsa müziğin yine ondan geldiğini hayal edebilirdi. Hayallerimiz özgür ve uçsuz bucaksızdı. Kapatmıştı gözlerini ben de çalmaya başlamıştım büyük bir heyecanla. O gün yaşadığım aynı duyguları taşıyordum içimde tuşlara basarken.

Nehir ne zaman kendini kötü hissederse bunu tekrar ettik. Babasının hediye aldığı müzikçalardan geliyormuş gibi dinledi beni. İkimiz de babalarımızı hayal ederek dinledik müziği. Zamanla repertuarımız gelişti. Nehir alıştı, aramızdaki arkadaşlığımız pekişti. Kış gelip geçti ama Nehir zamanla kurudu sanki. Hasta olduğunu söylemişti Suna Anne. Hasta olduğu için buraya bırakıldığını söylememişti.

Günler geçtikçe geliştirdiğimiz repertuarımız kısaldı. Ardından başa dönmüşüz gibi yine ilk parçaya döndük. Ona neden artık yalnızca bunu dinlemek istediğini sormuştum. *Bana ilkbaharı anımsatıyor ve sonunda mutlu olacakmışım gibi hissettiriyor,* yazmıştı defterine.

İlkbahardaydık. Her gün bıkmadan yalnızca bunu çaldım. Bunu o kadar uzun süre yaptım ki o parça çok daha hüzünlü ve ezgili gelmeye başladı insanların kulağına. Misafirlerimiz arttıkça arttı.

Bahar bitmek üzereydi. Yaza girecektik. Nehir artık sürekli müzik dinlemek istiyordu. Korkuyordu sanki bir şeyden. Neden korktuğunu bilmiyordum. Ölümden korktuğunu aklıma bile getirmemiştim. Arkadaşımlaydım her gün. Nehir'in kuruduğunu görememiştim. Nehir'in günden güne öldüğünü fark edememiştim.

Bileklerim ağrıyana kadar çaldım ona aynı parçayı baştan. Artık mutlaka bir görevli vardı seyircilerimiz arasında. Her gün biraz daha üzgündü herkes. Ben her gün biraz daha hüzünlü çalıyordum sanki.

Bahar bitmek üzereydi. Havalar ısınmıştı. Nehir üşüyordu. Çocuklar cıvıl cıvıldı, koşturuyordu. Nehir tekerlekli sandalyede oturuyordu. Yanıma oturmak istedi. Suna Anne yardım etti ona. Nehir başını omzuma yasladı daha yakından dinlemek ister gibi. Güçsüzce koluma tutunuşunu hatırlıyorum. Ölümü hissedemiyordum ama ölüm arkadaşımın ensesinde dayanmıştı.

Çaldım. Bitirdim. Gözyaşlarının çıplak tenimi ıslattığını hissettim. Sonra o hiç duymadığım cılız sesini işittim.

"Seni seviyorum," dedi bana. "Teşekkür ederim. Özür dilerim."

İşte hepsi bu kadardı. Nehir orada başı omzumda, ölümden korkar halde yanında en yakın arkadaşı, kulağında en sevdiği müzikle bahar biterken kuruyup gökyüzüne karıştı.

Öldüğü gün arkadaşımın tedavisi olmayan bir hastalığı olduğu için ailesi tarafından terk edildiğini öğrendim. Nehir'in tüm üzüntüsünün ailesini ölmeden kaybetmesi olduğunu öğrendim. Terk edilmiş olsa bile babası hediye ettiği için müzikçaları kırılınca çok ağladığını öğrendim. Ölmekten korktuğu için bu kadar çok müzik dinlediğini öğrendim. O hep yanımdaydı ben onun günden güne öldüğünü o ölünce öğrendim.

Etrafımda bir şey olup bitiyordu ama ben bunun farkında varamıyordum sanki. Şimdi yine uzun yıllar sonra bu kez kendi piyanomun kalıntısıyla çalarken aynı şarkıyı bir arkadaşıma veda ediyordum. Deniz gözlerimin önünde üzülüp giderken ben bunu fark edememiştim. O içerlerken bazı şeylere onu dindirememiştim.

Boncuk boncuk gözyaşlarım düşerken piyanomun üzerine bitirdim parçayı. Ellerim bir süre üzerinde kaldı siyah beyaz tuşların. Yangından kalan iki enkazdık biz onunla. İkimiz de yara bere içinde ama yaşamı sürdürebilir haldeydik.

Gözyaşlarımı silip ayağa kalktım ve yere bıraktığım çantamı omuzlarıma geçirdim usulca. O kadar üzgün hissediyordum ki kendimi nereye gideceğimi bilememiş, soluğu burada almıştım.

Piyanonun muhafaza edildiği odadan çıkıp şirketin cilalı mermer zeminini izleyerek çıkışa yönelmiştim doğruca. Eve gitmek istiyordum bir an önce. Uyumak istiyordum.

Beni görüp tanıyan herkes selam veriyor, gözü yaşlı göründüğüm için utanmama ve gerilmeme sebep oluyordu. Adımlarımı hızlandırmıştım bu yüzden.

Telefonum çalmaya başladı çıkacakken. Ekranda gördüğüm içim bana iyi hissettirebilecek kişilerden birine aitti.

"Arya?" dedi aramayı cevapladığım gibi ve bu bile içimde ağlama isteği oluşturdu.

"Efendim Ulaş?" dedim ağladığım için boğuk çıkan sesimle.

"Ağlıyor musun sen?" diye sordu.

Kaşlarını çattığını hissettim. Görmedim yüzünü ama biliyordum öyle yaptığını. Ya da bilmiyor muydum? Ben insanları göremiyor muyum Ulaş?

O öyle sorunca gözlerim tekrar doldu ve dönen kapıdan dışarı çıktım gözümü silerek. "Hım," diye mırıldandım yalan söylemek istemeyerek. "Çok üzgünüm."

"Bir şey mi oldu?" dedi sesinde bir parça bile olsa endişe duyunca kalbim ışırken. "Şirkette misin?"

İkimizin de konumu birbirimizin telefonunda açıktı. Takip edildiğimiz için sürekli nerede olduğumuzu görmemiz iyi olur diye düşünmüştü Ulaş. Ben de rahatsız değildim bu durumdan.

"Hım," diye mırıldandım yine.

"Geliyorum," dedi yalnızca.

Telefonu kapatıp küçükken onu beklediğim yerde yaklaşık on iki sene sonra tekrar onu bekledim. Altı yaşındaki Arya'nın sevinci içimdeki kasveti bölerken birkaç parçaya o geldi. Bir arkadaşımı kaybettiğim üzücü bir günde on iki sene önce kaybettiğim bir arkadaşımı kazanmışım gibi hissetim.

Altı yaşındaki Arya, dokuz yaşındaki Ulaş'ına sarılmak istemiş ama bir türlü fırsatı olmamıştı. On sekiz yaşındaki Arya'nın kolları ona uzandı bu kez ve yirmi bir yaşındaki Ulaş'ın boynuna dolandı. Yapabiliyorken sarıldım bu kez. On iki sene sonra onu beklediğim yerde bulmuşum gibi sarıldım ona. Bu kez içimde besledim sevgi küçükkenki arkadaşlıktan değildi yalnızca, aşktandı da.

Bir anlığına donakaldı yine. Ne zaman sarılsam geriliyor, taş kesiliyordu. Sonra yavaşça gevşiyordu omuzları. Yine öyle oldu. Geri çevirmedi kolları. O da bana sarıldı.

"Neden ağlıyorsun?" diye sordu keyifsiz bir sesle.

Sağ eli kafamın arasında saçlarım üzerindeydi. Dudaklarım omzuna yaslıydı, boncuk boncuk ağlıyordum omzunda. Ağlamayı hiç sevmiyordum ama rahatlatıyordu beni ağlamak. Onun kollarında ağlamak güzeldi. O da rahatlatıyordu çünkü. Onun kollarında ağlarken beni üzen şeyden sonsuza kadar kurtulabilirmişim gibi hissediyordum.

"Herkesi kaybediyorum," dedim boğuk, üzgün bir sesle. "Göremiyor muyum ben insanları Ulaş? Onları anlayamıyor muyum? Kaybederken fark etmez mi insan? Ben hiçbir şeyi fark edemiyorum. Bir anda kaybediyorum." Seni de böyle bir anda kaybetmiştim mesela Ulaş. Bir anda bir daha gelmemiştin. Nedenini hiç bilmedim Ulaş. Neden bir daha gelmedin?

"Deniz ile ilgili bir şey mi oldu?"

Kalbim acıdı. Gözlerim daha çok dolarken kafamı salladım hafifçe. "Hım."

Saçlarımı okşadı nazikçe. "Anlatmak ister misin?"

İstemeyerek geri çekildim hafifçe. Gözlerine baktım. Anlaşılmak istedim gözlerinde. Benim bir suçum olmadığına inandırsın istedim.

Başını eğmişti, dikkatle yaşlı gözlerime bakıyordu. "Artık arkadaşım olamıyormuş," dedim çok üzgün bir sesle. Kaşları çatıldı hafifçe anlam veremediği için buna. Ben de verememiştim. Ama sonra anlamıştım sorunu. Yine de haksızlık gibi geliyordu bu.

"Erim'den hoşlanıyor," dedim onun sırrımı saklayacağını bilerek. Anlatmak, dertleşmek istiyordum onunla. "Ama Erim sürekli beni soruyormuş ona. Bu çok üzüyormuş onu. Göz ardı etmeye çalışmış ama artık edemediğini söyledi. Bu yüzden arkadaş kalamıyormuş benimle."

Gözyaşlarım düştü yanaklarımdan. "Hiç fark etmedim Ulaş," dedim üzgünce. "Bir sorun olduğunu hiç fark etmedim."

Yüzünde hem üzgün hem de kızgın bir bakış oldu. Bir hıçkırık kaçtı dudaklarımdan. O an yalnızca Deniz'e değil, tüm kaybettiklerime ağlıyordum aslında. "Sen gittin," diye fısıldadığımda gözlerindeki bakışları değişti. "Nehir gitti. Deniz de gitti. Ben kendimle kaldım yine." Dudaklarım titrerken gözlerine baktım üzgünce. "Niye herkes gitti Ulaş?"

Bir adım attı bana. Yüzüme bakamıyormuş gibi beni göğsüne yasladı. Başım göğsüne yaslandığı an kalbim acıdı. Bu sarılmaya çok ihtiyacım varmış gibi sokuldum ona. Kolları arasında kaldım birkaç dakika. Kalp atışına ayak uydurdu kalbimin atışı, sakinleşti.

Burnumu çektim sessizce. "Endişelendirdim mi seni?" diye sordum ağlamam durduğu sırada üzgün bir sesle. "Üzgünüm."

"Üzülme," dedi yumuşak sesle.

"Yapamıyorum." Yutkundum. "Çok üzülüyorum bazen. Elimde değil."

Hafifçe ayrıldı benden. Yüzünü görmek için çenemi kaldırdım. Gözleri yüzümde gezindi iyi miyim diye kontrol etmek ister gibi.

"Eve gidelim mi?"

Kafamı salladım. Gidelim. Eve gidelim Ulaş. Arkanda bırakma beni hiç.

Kafasını salladı o da cevabıma. Kafamın içindekilere de kafasını sallasın istedim. Onaylasın isteklerimi. Olmaz mıydı? Yapamaz mısın Ulaş? Ben hep takip edeyim seni. Soru sormam hiç. Israr da etmem. Sinirlendirmem seni. Sessiz sessiz takip ederim adımlarını. Gittiğin yere geleyim. Özlerim seni.

Hafifçe bileğimden tuttu. Birlikte yürümeye başladık. Birlikte altında satranç oynadığımız ağaca baktım buruk bir gülümsemeyle. Büyümüştü o da bizim gibi. Sonra da Ulaş'a baktım. O da büyümüştü, ağacımız gibi.

Sessizce arabasını bekledik. Valeye vermişti. Kafamı sola çevirip çenemi kaldırdım ve yüzüne baktım.

"Ulaş."

Gözlerini bana çevirdi usulca. "Efendim?"

"Sen arkadaşlarına hep Allah'a emanet diyorsun," dedim gözlerine bakarken. "Neden? Sen de mi giderler diye korkuyorsun?"

Yüzünde buruk bir tebessüm belirdi. "Sevdiğim, değer verdiğim insanlarla ayrılırken diyorum bunu, ağız alışkanlığı. Çünkü eğer sevdiğin birine ayrılırken Allah'a emanet ol dersen, ölmeden önce mutlaka bir kez daha görürsün onu."

Korkumun sığınacak bir temennisi olması kalbimi küt küt attırdı.

"Nereden biliyorsun?"

Omuz silkti yavaşça. "Bilmiyorum. Ama yaratıcının emanetime ihanet etmeyeceğini düşünmek tesellisi olabiliyor insanın. Neticede hepimiz insanız alt tarafı. Temenni ve tesellilerimiz kadar cesuruz geleceğe karşı."

Kalbimde bir sıcaklık hissetim. "Sen hep Allah'a emanet ol o zaman," dedim gözlerine bakarak. "Seni bir kez daha görmek istiyorum ben." Bir kez daha. Sonra bir kez daha. Seni hep görmek istiyorum Ulaş.

Sol elini uzattı. Başparmağı nazikçe sağ gözümü okşayarak nemli kirpiklerimi kuruladı önce. Sonra da kâhküllerime dokundu.

[illegible]

[illegible] "[illegible]

[illegible]

[illegible]

yiyordu, belki de bundandı. Suratı yaşından bağımsız sevimliydi hâlâ. Derin bir nefes alıp devam ettim yoluma. Balkonda bir sigara yakıp Erim'e mesaj attım.

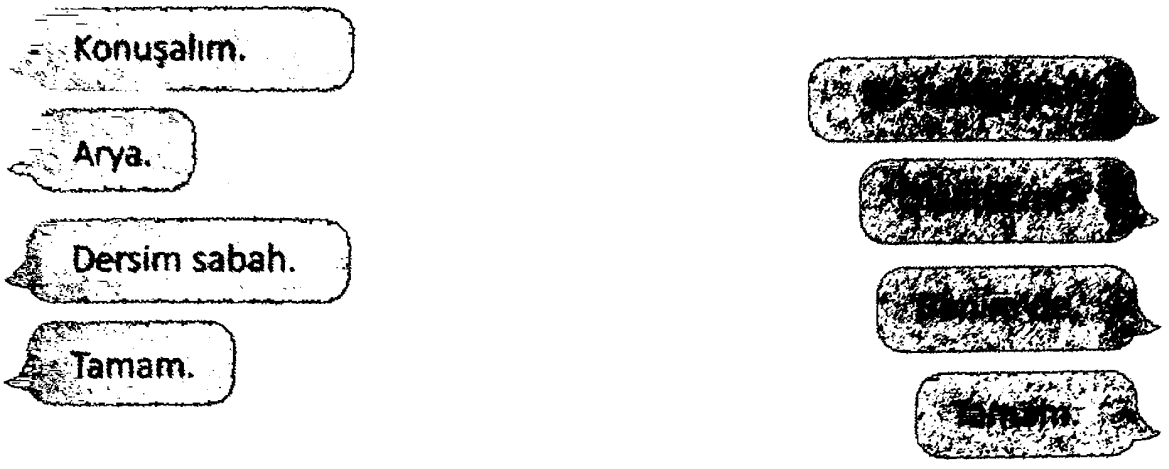

İçtiğim sigara mesajlaşırken bitti, söndürüp tekrar girdim içeri. Uyusam iyi olacaktı. Yarın okula gidecektim ben de.

Odamın yanından geçerken son kez bakayım dedim ona. Sonra sesini duydum, sayıklıyor gibiydi. Kaşlarım çatıldı hafiften. Kâbus mu görüyordu yine? Üzülmüştü bugün, panik atak geçirmesinden de endişeliydim.

Yanına adımladım. Üzgün mırıltılar çıkıyordu uykusunda. Üzüntüden inliyor gibiydi. Onu bu kadar üzgün görmek vicdanımı uyandırdı, göğsümü sıkıştırdı.

"Arya," diye fısıldadım yumuşak kısık bir sesle yatağa ilişirken usulca.

Saçlarını ve sırtını okşadım küçük bir çocuğu uyutur gibi.

"Geçti," diye fısıldadım.

Buradayım Arya ben. Ben hep buradayım. Bırakmıyorum ben kimseyi arkada. İnsanlar yürümek istemiyor yalnızca benimle. Yoksa ben kimseyi arkamda bırakmıyorum.

"Ulaş," diye fısıldadı varla yok arası.

Beni mi görüyordu rüyasında yoksa sayıklıyor muydu emin değildim ama kalbimi sarsan bir durumdu bu hali. İsmimi böyle üzgün üzgün söylediğinde çaresiz bırakıyordu beni.

"Geçti güzelim," diye fısıldadım yüzüne düşen saçlarını çekerken yüzünden. "Yok bir şeyin."

Bileğindeki tokayı yavaşça çıkarıp el verdiğince, yastığıma saçılan saçlarını toparladım ve bağladım.

Ben sırtını ve saçlarını okşadıkça inlemeleri dindi, yüzündeki o acı çeken ifade silindi. Huzurlu bir ifadeye büründü yüzü. Kedi gibi yanağını yastığıma sürterek buldu yerini. Rahat bir pozisyona girdi. Derin bir uykuya düştü tekrar.

Onu yandırmadan usulca kalktım ben de. Kapıyı arkamdan aralık bırakarak döndüm salona. Uzandığım gibi koltuğa, uyuya kaldım bu sefer.

Sabahın erken saatlerinde açtım gözlerimi. Arya'yı mutfakta buldum. Esra ile kahvaltı hazırlıyor, düne göre daha iyi görünüyordu. Okula gittiğinde kırılacaktı kalbi yine belki ama atlatacaktı. Biliyordum. Arya'ydı o çünkü. Yüzünü yine güneşe döner çiçek açtırırdı.

Kahvaltı sonrası onu okula bıraktım. Okula girene kadar baktım arkasından. Okul binasına girince indim arabadan. Emir yanımdan geçip okula girerken bana kısa bir bakış attı. O bahçeye girdiği gibi adımlarımı doğruca birkaç metre arkamda park eden siyah arabaya yönelttim. Nil Soykan içerideydi biliyordum.

Arabanın yanına yaklaşınca arka cam indi. Siyah bir güneş gözlüğü takıyordu.

"Ulaş?" dedi samimiyetsiz bir tonda. "Nasılsın?" diye sordu sonra sanki beni hiç dövdürmemiş gibi.

"Ona ne zaman gerçeği söyleyeceksiniz?" diye sordum doğrudan. Herkesi kaybettiği için ağlıyordu ama kimsesiz değildi aslında. Bir kimsesi vardı ama yanında olmuyordu. Çok muydu bir kız çocuğuna sevgi göstermesi?

"Seni ilgilendirmez," dedi küçümser bir tonda. Alayla gülümsedi sonra. "İspiyonlayacak mısın beni?"

"Yapacak olsam çoktan yapardım," dedim sert bir yüz ifadesiyle bakarken ona. "Madem korumak istiyorsunuz. Peşine adam takıp onu korkutacağınıza yanınıza alın. Emirler yağdıracağınıza şefkat gösterin biraz. Varsa şayet sizde."

Alaylı gülümsemesi bozulmadı. "Bunu bana ailesini elinden alan adamın oğlu mu söylüyor? Ne yüzle?"

Dişlerimi sıktım. Kapının kolunu sıktım. "Ben oyun oynamıyorum," dedim buz gibi bir sesle. "Neysem oyum. Ben hiç kimseyim onun için. O da benim için öyle. Siz değilsiniz ama. Bir tutmayın kendinizi benimle."

"Tutmuyorum," dedi bu konuşma onu sinirlendiriyor ve tahammül edemiyormuş gibi önüne çevirdi gözlerini. "İşime karışma çocuk," dedi küçümser bir tonda yine. "Madem hiç kimse senin için, kendi işine bak."

Dişlerimi sıktım. Camı yukarı kalkarken elimi çektim. Temasımı kestiğim gibi araba hareket etti ve uzaklaştı Nil Soykan. Söyledikleri benimle kaldı. Öfkeyle yüzüme dokundum. Keşke öyle kolay olsaydı. Keşke gerçekten hiç kimse olsaydı benim için ve teyzesi koruyormuş zaten deyip yoluma bakabilseydim. Keşke hiç kimse olsaydı da yüzüne bakarken bu kadar vicdan yapmasaydım. Keşke hiç kimsem olsaydı gerçekten de bu kadar can yakıcı olmasaydı.

Sıkıntıyla saçlarıma geçirdim parmaklarımı. Arya öyle ya da böyle öğrenecekti gerçekleri bir gün ve o gün geldiğinde Arya kim olduğum için olmasa bile sustuğum için nefret edecekti benden. Kızacaktı ve hakkıydı. Ve ben bunu bile bile gözlerine bakıp söyleyebilecek kadar cesaretimi toplayamayacaktım hiçbir zaman.

Gözlerim batıyordu ve başım ağrıyordu. Güneş gözlerimi rahatsız ederken Arya sanki gitmiş gibi başka bir konu ile tekrar geldi aklıma. Gözlerime elini siper ettiği hali canlandı gözlerimde. Sonra bir bir aklıma geldi zihnime kazınan ufak tefek alışkanlıkları. Peşime her takıldığında mırıldandığı sevdiği şarkılar, gökyüzüne bakışları, bulutları sayışları, balkona çıkışları, kendi kendine konuşmaları, utanmaları, utanınca sol kaşına dokunmaları, gözlerini kaçırmaları ve gülüşleri. Gülünce doğan güneşleri. Güneş sanki ona doğmuş gibi hissettiriyordu. Güneş sanki ondan doğmuş gibi hissettiriyordu. Ve ben hiç kimse diyordum onun için. İnsan inanmadığına inandırabilir miydi birini? Sanmıyordum.

Derin, dertli bir nefes alarak döndüm arabaya. Okulun otoparkına çekip bahçeye ilerledim usulca. Erim'i aradı gözlerim. O da gelmiş olmalıydı bu saate.

"Beni mi arıyorsun?" dedi arkamdan bir ses.

Gözlerimi sesin sahibine çevirdim. Annesiyle konuştuktan sonra onunla kavga etmek daha olası geliyordu insana.

Yanıma gelip durdu birkaç adım uzağımda. "Eee?" dedi merakla. "Ne konuşacağız?"

Doğrudan konuya girdim. "Çevrendeki insanlar neden Arya'dan hoşlandığını düşünüyor olabilir sence Erim?"

Kaşları çatıldı hafiften. "Kim düşünüyormuş?" diye sordu o da bana. "Hem bu konu neden seni rahatsız ediyor? Âşık mı oldun Arya'ya?"

Sabırla dilimi dudaklarım üzerinde gezdirdim. "Soruya soruyla karşılık vermezsen ben de aynı şekilde ilerlerim."

"Soru o kadar saçma ki ciddiye alamadım," dedi ciddi bir sesle. "Kime böyle anlaşılacak bir şey demişim? Ne yapmışım?"

Yüzüne baktım bir süre. Bu süre zarfında kaşları çatıldı bir detayı fark etmiş gibi. "Siktir," dedi kısık bir sesle. "Deniz mi?"

Kafamı salladım. "Kızın seni sevdiğini bile bile en yakın arkadaşını sürekli gidip ona sormak hangi akla hizmet?" diye sordum kaşlarım çatık ama meraklı bir ses tonuyla.

Kaşlarını çattı, dişlerini sıktı. "Deniz kardeşim gibi benim. Abisiyle yakın arkadaşım."

"Kardeş gibi görsen de incitmeden uzaklaştır kendinden, gönlünü kıra kıra değil. Yakın arkadaşını söke söke alarak değil."

Morali bozuldu. Onu tanıyordum, anladım hemen. "Öyle düşüneceğini düşünmemiştim," dedi pişman bir sesle. "Her seferinde şakaya vurdum."

"Yeterince vuramamışsın demek ki," diye üstüne gittim geri adım atmayarak çünkü kabak Arya'ya patlamıştı ve kalbi kırılmıştı bu gerzek herif yüzünden.

Kaşlarını çattı bu tutumuma. "Ne istiyorsun Ulaş? Kavga mı edelim?"

"Yanlış anlaşılmayı düzelt," dedim üstüne basarak. "Senin izlediğin yol iki kızı da birbirinden ayrı düşürdü çünkü."

Kafasını salladı ama bana beni geçiştiriyormuş gibi geldiğinden kaşlarımı çatmaya devam etim.

"Sen sorumun cevabını verecek misin bana?"

"Annenle konuşmuyor musunuz?"

Alayla güldü. "Annemle konuşmadığımı biliyorsun."

Biliyordum. Fakat belli ki Arya'nın varlığı da bir şeyi değiştirmiş değildi. Bu konuyu bile konuşmuyorlardı demek ki. Erim tesadüfen öğrenmişti belki de.

"Nasıl bir cevap memnun ederdi seni?"

"Soruya soruyla karşılık vermek yoktu hani?"

Gülümsedim alayla. "Merak ediyorum ama sen merak etme vereceğim cevabını."

"İstemem," dedi dümdüz gözlerime bakarak. "Ama iyi bir adam olmadığından değil bu ikinizi de çok yıpratacağından."

Haklıydı. Biliyordum.

"Onu seviyorum," dedim yalansız, dolansız, kaçmadan.

O kadar insan vardı hayatımda değer verdiğim, mutluluğumu kederimi paylaştığım. Kırk yıl düşünsem âşık olduğumu ilk Erim'e itiraf edeceğimi düşünmezdim. Takdiriilahi her şey.

Erim biraz şaşırdı ama bu cevabıma değildi şaşkınlığı, ona söylediğim içindi. Bu kadar açık olduğum içindi. Bir Soykan'a daha yalan söyleyesim, gönlümde olanı inkâr edesim gelmemişti.

"Geçmiş olsun," dedi samimiyetle.

Samimiyetine inandım. Çünkü o da ne kadar inkâr ederse etsin, onun da bir çıkmazda olduğunu adım gibi biliyordum.

#26. BÖLÜM
AYNI PENCEREDEN BAK'MA

Katillerimiz hep çok yakınlarımız,
Kahraman sandıklarımız,
En çok aldandıklarımız...

Yağmurlu havaları sevmiyordum, üzgün bir his oluşturuyordu içimde. Kasvetten değildi bu, güneşten hoşlanıyordum. Bulutlu parlak günleri seviyordum. Mavi, beyaz ve sarı günleri seviyordum. Fakat bazen yağmuru izlemek sakinleştirici olabiliyordu. Cam kenarında oturmuş yağmuru izlerken Elmaşekeri'nin yumuşak tüylerini okşuyordum. Telefonumdan kısık müzik yayılıyordu. Camın ardındaki, neden hayranlık duyduğumu bile unuttuğum, eskiden beri sevdiğim Galata Kulesi'ne bakıyordum ve ona bakmak Ulaş'a bakmak gibi hissettiriyordu. O da yanmış, yıkılmış ama yine de ayakta kalmış.

Soğuk, taştan duruyordu Ulaş da dışarıdan. Ama onu tanıyınca hiç de öyle değildi. Çok konuşmuyordu ama çok dinliyordu. Kulak asmaz duruyordu belki ama dinliyordu. Dikkatli ve ince düşünceliydi. Kavgacı duruyordu belki ama hiçbir zaman yumruklarına davranan ilk o olmuyordu. Sabırlıydı. Sürekli bir şeyleri anlamaya çalışıyordu sanki. Ve o çok kırgındı. Neye, kime, ne şekilde ve niçin bilmiyordum ama Ulaş'ın kırık olduğunu biliyordum. Kırdıkça keskinleşirmiş insanlar. Öyle demişti Ulaş. Belki de sesindeki buzdan bıçakları bundandı.

İç çektim. Ulaş'ı özlemiştim. Bir gün görmeyince bile özlüyormuş insan. Ve benim karşı daireye gitmeye bahanem yoktu. Okul ve ders günleri olmadığında, yani hafta sonları, onu görmek için bahanem yoktu. Görmek istiyordum ama.

"Ulaş'ın sigara içmek için balkona çıkmasını bekleyeceğiz artık," dedim Elmaşekeri'ne. Kalbim sevgiyle küt üt atarken yanaklarım ısındı. "Birini özlemek güzel bir his yine de."

Elmaşekeri bana boş gözlerle bakarken gülümsemem genişledi. Zilim çaldı o sırada. İkimiz de merakla kafamızı kapıya çevirdik. Elmaşekeri kucağımdan atlayıp kapıya giderken ben de merakla ayaklandım. Ulaş olabilir miydi? Bir sebebi yoktu gerçi ama belki de kahvesi bitmiş olabilirdi. Evet. Öyle olsaydı keşke.

Kalbim küt küt atarken kapının deliğine yaklaştırdım yüzümü. Görmek istediğim kişi olmamasının yanı sıra birlikte görmeyi hiç beklemediğim biriydi.

Şaşırmış bir ifadeyle açtım kapımı. Simge de beni gördüğüne şaşırınca bilerek kapımı çalmadığını anladım.

"Arya?" dedi şaşkınca o da.

"Merhaba," diye mırıldandım ben de aynı şaşkın ifadeyle. Daireleri mi karıştırmıştı?

"Ulaşlarla komşu olduğunuzu bilmiyordum," dedi gözlerini birkaç kez kırpıp. Bir süre yüzüme baktıktan sonra asıl konuya geçti. "Şey diyecektim. Ulaş evde olduğunu söyledi ama çalıyorum kimse açmıyor. Telefona da bakmıyor. Evden çıktığını gördün mü acaba diye soracaktım."

Görmemiştim. Ben de bu konudan mustariptim biraz ama Simge öyle deyince içime kurt düşmüştü. Sigara içmek için de çıkmamıştı hiç balkona.

"Onu en son dün gördüm," dedim biraz tedirgin olarak. Ama Simge ile konuşmuşsa evde olmalıydı. Bir şey falan mı olmuştu?

"Allah Allah," diye söylendi ve telefonuna baktı. "Nereye gitti bu çocuk?"

Eşofman altımın cebinden telefonumu çıkarıp Ulaş'ın konumuna baktım. "Telefonu evde," diye mırıldandım. Simge'nin kaşları çatıldı hafifçe onun komuna bakabilmeme şaşırdığı için sanırım. Üzerinde durmayarak bu kez ben aradım onu çok merak ederek. Seni duymak da iyi olurdu eğer her şey yolundaysa ve açarsa.

Simge dikkatle beni izlerken bir kez çaldı telefonu, sonra iki kez ve açıldı telefon. "Alo?"

Uykulu sesi kulağıma geldiğinde gerilen omuzlarım gevşedi. Uyuyordu sanırım. İyiydi. Sesi de çok tatlıydı. Yanaklarım ısındı.

"Arya?"

Ona cevap vermediğimi fark ederek toparladım kendimi. "Ulaş," dedim ben de. Simge'nin kaşları kalktı. O ararken açmayıp ben arayınca açmasına şaşırmıştı. Ben de öyle.

"Simge burada," dedim durumu nasıl açıklayacağımı kafamda toparlayamadığımdan kestirmeden gitmeye karar vererek. "Kapıyı çalmış ama açmamışsın."

Önce bir sessizlik oldu. İç çektiğini işittim. Biraz daha sessizlik oldu. "Nasılsın?" diye sordu sonra bana. Kalbim sıcacık oldu.

"İyiyim," dedim gerçekten iyi hissederek. "Sen?"

"İyiyim," dedi o da. Sonra karşı dairenin kapısı açıldı.

Ulaş'la göz göze geldik. Telefonu kulağından çekti gözlerime bakarak: ben de kulağımdan indirmiştim. Yeni uyanan yüzüyle bile oldukça güzel duruyordu.

"Kusura bakma uyuya kalmışım," dedi Simge'ye.

Simge onu başıyla onaylarken bana kısaca teşekkür ederek Ulaş'a ilerledi. O an ona ilerleyen ben olmadığım için üzüldüm biraz. Simge, Ulaş'a istediği gibi sarılabiliyor, konuşabiliyor, gidebiliyordu. Ben öyle değildim. Benim fırsat kollamam gerekiyordu biraz.

Simge, Ulaş'a sitem ede ede içeri girip bir daha bana hiç bakmadan mutfağa yöneldiğinde Ulaş ile birkaç saniyeliğine baş başa kaldık.

"İyi akşamlar kız çocuğu," dedi gözlerime bakarak.

"İyi akşamlar Ulaş," dedim ben de ona içtenlikle gülümseyerek.

İkimiz de içeri girip kapılarımızı kapattık. Ben kapımı kapatınca alnımı kapıya yaslayıp gülümsedim kendi kendime. Nasılsın diye sormuştu bana. Nezakettendi ama yine de iyi hissettiriyordu. Çok tatlıydı. Keşke yüz yüze de sorsaydı ama bu da güzel ve yeterliydi. Yanağımı soğuk kapıma yaslayıp iç çektim. Elmaşekeri bacaklarıma dolandı.

"Âşık olmak böyle bir şey mi?" diye sordum ona. "İyi olup olmadığımı sorduğu için artık daha iyi günüm."

Elmaşekeri bana miyavladığında kıkırdadım. O sırada kapım tekrar çaldığında şaşkınca açtım tekrar. Ulaş mıydı yoksa?

"Selaaaaaam!" diye atıldı Esra, kollarını açıp boynuma sarılırken anında. "Özledin mi beni?"

Yüzümde bir gülümseme oluşurken ben de ona sarıldım. "Selaaaam. Özledim seni tabii," dedim ben de onun gibi bir melodiyle söyleyerek.

Esra kıkırdayarak ayrıldı benden. Onu içeri alıp ardından kapıyı kapatırken birlikte salona ilerledik.

"Simge'nin arabasını gördüm gibi oldu buraya gelirken."

Kafamı salladım. "Evet, geldi."

Gözlerini kıstı bundan hiç hoşlanmayarak. Simge'yi hiç sevmiyordu. "Niye gelmiş?"

Omuz silktim. "Bilmem. Ulaş uyuyakaldığı için kapıda kalmıştı. Bana sorduğu için gördüm ben de geldiğini.

Kaşlarını çattı.

Yüz ifadesine gülümsedim. "Bir şey içer misin?"

Elimden tuttu ve koltuğa oturup beni de yanına çekti. "Eee? Anlatsana," dedi merakla. "Niye aramamış da sana soruyor? Biliyor muydu ki senin burada oturduğunu?"

Kafamı iki yana salladım. "Yok bilmiyordu, şaşırdı beni görünce. Aramış Ulaş'ı ama açmamış Ulaş. Evden çıktığını gördün mü diye sordu."

"Ulaş sonra nasıl açtı peki?"

"Ben aradım," dedim meraklı gözlerine gülümseyerek bakarken. "Açtı telefonu, dedim ki böyle böyle oldu. Kalktı açtı kapıyı."

"Nasıl ya?" dedi heyecanla. "O arıyor açmıyor sen arıyorsun açıyor? Yoksa küsmüşler de bilerek mi açmamış Ulaş?"

Kafamı iki yana salladım. "Sanmıyorum. Ulaş ona evde olduğunu söylemiş sanırım. Daha önceden konuşmuşlar, diye anladım."

Gözlerini devirdi. "Neyse." Sonra yüzünde düşünceli bir ifade oldu. "Demek ki Ulaş senin numaranı acil aramalar listesine almış. Telefonu rahatsız etmeye düşse bile sen arayınca çalıyor, Simge arayınca meşgule düşüyor olabilir."

Mantıklı bir açıklamaydı. Acil aramalarda da olmam olasıydı. Malum başım beladan kurtulmuyordu pek. Yine de bu detay beni heyecanlandırdı elimde olmadan.

Kıkırdadı Esra. "Bizim minik Arya'mız epey emin adımlarla ilerliyor."

"Esra ya," diye sitem ettim utanarak. Hiç de taktik yapmıyordum.

Yanağımı sıktı. "Tamam tamam şaka yaptım." Sonra da yüzünde keyifli bir gülümseme belirdi. "Ay çok keyiflendim Simge'nin değil senin telefonunu açmasına ve bunu Simge'nin görmesine. Harika bir olay. Nasıl kaçırırım! Keşke koşsaydım gelirken."

Kıkırdadım elimde olmadan. Esra da gülüyordu keyifle.

"Ay içimin yağları eridi. Aslı'ya da anlattı mı değmeyin keyfime. Paçayı kurtardı Ulaş demektir."

Aslı deyince yüzüm düştü elimde olmadan. Esra bunu fark ettiğinde kaşları çatıldı.

"Ay ne oldu?" dedi ellerini yanaklarıma koyup. "Ne oldu? Neden düştü yüzün şekerli turta? İyi bir şey dedim ben ya."

Gülümsedim ona burukça. "Yok," dedim kafamı iki yana sallayıp. "Seninle ilgili değil, Ulaş'la ilgili."

Kaşları çatıldı biraz daha. "Bir şey mi söyledi sana? Kalbini mi kırdı?" Sonra kaşları daha çok çatıldı. "Yoksa Aslı'yla karşılaştın da sana bir şey mi söyledi kendini beğenmiş?"

Kafamı iki yana salladım. "Söylemedi."

Gözleri büyüdü. "Ne?" dedi şaşkınlıkla. "Aslı'yla mı karşılaştın?" ellerini yüzümden çekip elimi tuttu sevecenlikle. "Anlatmak ister misin?"

"Kötü bir şey mi emin değilim aslında," diye mırıldandım. "Ben de ne olduğunu anlamadım pek. Ulaş hastanede kaldığı sırada Aslı mesaj atmıştı ona. Buluşacaklarmış normalde ama Ulaş hastaneden çıkamazdı. O da benden gitmemi rica etti. Aslı'ya gidip Ulaş'ın gelemeyeceğini söyledim."

"Ulaş mı gönderdi seni? Ulaş? Bizim Ulaş?"

Kafamı salladım.

"Anlamadım. Aslı'yla buluşmaya gidip Ulaş gelemeyecek mi dedin? Aramak varken?"

Kafamı salladım yine. "Söylese de inanmazmış Aslı. Öyle söyledi."

Kafasını salladı katılır gibi. "Evet ama yine de seni göndermesi garip. Yani arayıp Argun'u falan da gönderebilirdi. Bahadır'ı bile yani. Ama seni göndermiş."

Hiç öyle düşünmemiştim. Haklıydı aslında. Arkadaşları vardı ama beni göndermişti.

Gülümsedi hafifçe Esra. "Bence bizim anlamadığımız ama Aslı'nın çok iyi anladığı bir şey olmuştur. Ulaş bir şey olmasa göndermez seni. Bilerek seni gönderdiyse kesin vardır bir şey."

Yanaklarım ısındı. Kalbim heyecanla attı. "Öyle mi dersin?" dedim utansam da çok merak ederek. Çünkü o gün kalbim kırılmıştı biraz. Ama anlamı başkaysa hemen onarılırdı.

"Ben Ulaş'ı uzun zamandır tanıyorum. Tanırım arkadaşımı. Sana çok önem veriyor Ulaş. Ne anlamda bilmiyorum, boş yere umutlandırmak da istemem seni ama basbaya önem veriyor yani. Bunu biliyorum."

Kalbim sıcacık oldu. Biliyordum bunu ben de ama arkadaşından duymak da iyi hissettiriyordu. Bana önem vermese bu kadar endişelenmez, merak etmezdi beni sanıyordum. Sonuçta iyi insanlık da bir yere kadardı. Önemsemese bu kadar ileri gitmezmiş gibime geliyordu. Ya da ben öyle düşünmek istiyordum.

Derin bir çektim. "Ulaş'ın ne düşündüğünü, ne hissettiğini bilmesi de tahmin etmesi de çok zor," diye sitem ettim.

"Katılıyorum," diyerek onayladı beni. "Lisede de öyleydi. Kızdı mı kızmadı mı anlamazdım hiç. Hâlâ öyle. Takılıyorum ona sürekli ama gerçekten mi kızıyor, huysuzluk mu ediyor, bıyık altında mı gülüyor bilemiyorum çoğu zaman."

Gülümsedim bu söylediğine. Ben de buna katılıyordum. Kapalı kutu gibiydi. O sırada Esra'nın telefonu çaldı. Ekranında ikisinin fotoğrafı üzerinde kocaman harflerle HERKÜLÜM yazısını görünce gülümsedim. Çok tatlıydılar gerçekten. İlişkilerini çok beğeniyor, onlara imreniyordum.

"Efendim aşkım?" diye açtı telefonu Esra. Sonra da, "Aşkım Simge neden sizin eve gelmiş? Ulaş dayak mı istiyor? Arya'mdayım. Bulgurdan umut yok aşkım olmaz o iş, marulcuyuz biz. Evet sen de öylesin erkek tarafı olarak. Hiç yardımcı olmuyorsun aşkım, hiç. Neyse tamam o zaman. Seni seviyorum. Öpüyorum. Buraya gel, eve gitme. Simge'yle aynı ortamda bulunma, kokunu bile almasın. Bak yine eski bir anı aksettirildi zihnime şu an nöronlarım tarafından."

Konuşmasından neredeyse hiçbir şey anlamamıştım ama son cümlesi gülmeme sebep oldu. Sanırım lisedeyken Simge ve Bahadır flörtleşme

girişiminde bulunmuşlardı ve Esra bunu asla unutamıyordu. Çok tatlı ve kendi çapında ölçülü bir gıcıklığı vardı yalnızca Simge'ye karşı.

"Tamam, öpüyorum affettim," dedi gülümseyerek. Konuşurken bile gözlerinden sevgi akıyordu. Çok âşıktı Bahadır'a.

Telefonu kapatınca yüzünde güller açmış bir ifade ile bana baktı. "Selamı var Bahadır'ımın."

"Aleykümselam," dedim gülümseyerek. "Alışveriş mi yapıyor Bahadır?"

Soruma önce anlam veremedi. Önce ne konuştuklarını düşündü. Sonra da anlamış gibi bir kahkaha koptu dudaklarından. Ben de güldüm ona ama neye güldüğümüzü bile bilmiyordum. Esra böyle biriydi.

"Ay marul ve bulguru diyorsun," dedi gülerek. "Onlar benim şifrelerim. Toplam içinde anında Bahadır'la kritiğini yapabilelim diye uydu-ğumda *ship* isimleri. Arya ve Ulaş *shipi* marul oluyor, Burcu ve Ulaş *shipi* de bulgur. Ama iş yok yani bulgurda, olmayacak duaya âmin denmez. Ben ve tabii ki aşkım her iki taraf için de en güzeli olacak olan marulu destekliyoruz."

Yanaklarım ısındı yine. "Teşekkürler," diye mırıldandım mutlu hissederek.

Yanağımı sıktı hafifçe. "Hadi kalk gidiyoruz."

"Nereye? Daha yeni geldin."

"Bahadır'ın son dersi ve açlıktan ölüyormuş biricik sevgilim. Buraya kadar gelmişken sevgilime yemek yapmazsam yazıklar olur bana," dedi yüzünde oyunbozan bir ifadeyle.

Simge ve Ulaş'ı gözetlemek için bahane üretiyor olduğundan kararsız bakışlarla baktım ona.

"Bence bunu yapmamalıyız," dedim kafamı iki yana sallayıp. "Belki konuşacakları özel bir şey vardır..."

"Özel olsa uyuyakalmazdı diye düşünüyorum," dedi Esra ayaklanırken aynı zamanda beni de kendisiyle kaldırmak için koluma girmişti.

Ayağa kalktım beni çekiştirdiği için.

"Ayrıca Simge'den bahsediyoruz. Ne kadar ciddi bir konudan bahsedebilir ki?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım yorum yapmayarak. Ben de merak etmiyor değildim olan biteni. Hem Ulaş'ı da görmek istiyordum gerçekten. Kalbim heyecanlanmıştı bile onu göreceğim için. Bu yüzden çok direnemedim Esra'ya.

Elimden tutup anahtarlarımı almama bile bana fırsat vermeden alıp arkamızdan çekti kapıyı. "Ne yapsak? Ne yersin?" diye sordu bana ayaklarını ayakkabılarını geçirirken.

"Bilmem ki," dedim ben de terliklerimi giymiş onu bekliyordum.

"Neyse dolaba bakarız," dedi gülümseyerek. "Hem Ulaş bir kere minnet duysun. Yemek yapacağım işte, hazır yemeği nerede bulacak?"

Evet, karnını doyuracaktı hem. İyi bir şey yapıyorduk. Kötü amacımız yoktu. Evet.

Karşı dairenin kapısında dikilirken Esra kapıyı çaldı. Bir dakika geçmeden açtı Ulaş kapıyı. Bizi görünce kaşları kalktı.

"Selam," dedi Esra ayakkabılarını çıkarırken.

Ulaş geriye çekildi geçmemiz için.

"Aleykümselam," dedi ona. Sonra bana baktı.

"Selam," dedim ben de gülümseyerek.

Onu gördüğüm için kalbim küt küt atıyordu.

"Yemek yapmaya geldik," dedi Esra gülümseyerek içeri girdi. "Bahadır çok açım deyince gönlüm el vermedi sevgilimin aç kalmasına."

Yap tabii," diye onayladı Ulaş bizi arkamızdan kapatırken kapıyı.

Önden giden Esra'yı ben, beni Ulaş takip ederken mutfağa girdik. Simge sandalyeye oturmuş kahve içerken telefonuna bakıyordu. Biz girince telefonunu masaya bırakıp çok da samimi olmayan bir gülümsemeyle "Selam," dedi Esra'ya. Göz ucuyla da bana baktı ama bir şey demedi.

"Selam," dedi Esra da ama bana dedikleri gibi değildi bu. "Servet Teyze cidden beni seviyor. Kahve içer miyiz Arya?" dedi kahve makinesine ilerlerken.

Servet Teyze sanırım Bahadır'ın annesiydi. Gülümsetti beni bu tatlılığı. İçi filtre kahve dolu cam sürahiden kendisine kahve alırken ona içmeyeceğimi söyleyecektim ki Ulaş girdi araya.

"O içmiyor," deyip buzdolabını açtı.

Dolaptan bir şişe süt çıkardı. Onu izledim öylece. Kalbim göğsümde küt küt atıyordu yine. Sütü ısıtmaya başladı. İçim sıcacık olurken onu izledim yüzümde engel olamadığım aptal bir gülümseme ile.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Simge merakla.

"Arya için," dedi kısaca Ulaş. Sonra da ısınan sütü bir bardağa alıp içine iki kaşık bal kattı. Ne zaman kafeye gitsem ballı süt içerdim kurabiyenin yanında. Yanaklarım ısındı. İçim mutlulukla ışıdı. Sevdiğin insanın senin hakkında bir şeyi fark etmesi harika bir hismiş. Bunu şu anda öğrendim.

"Kız, çocuk mu?" dedi alaylı bir tonda Simge.

Ulaş'la bir anlığına göz göze geldik ve Simge'nin dediği şeyden ötürü utanmış hissettiğimden gözlerimi kaçırdım. Çocuk değildim elbette ama süt içemez miydim? Hem hastaydım, henüz tam iyileşememiştim. Ulaş o yüzden ısıtmayı düşünmüş olmalıydı ama Simge'nin benimle alakalı her şeyle bu şekilde alaylı konuşması moralimi bozuyordu anında. Yüzüm düştü.

"Değil," dedi Ulaş da ona sert bir bakış atarak. "Birine nasıl davranmak istiyorsam öyle davranırım." Bardağımı masaya bırakırken oturayım diye de sandalyemi çekti nezaketle. "Seni de bir daha uyarmayacağım Simge."

Simge bozulurken Ulaş başını bana çevirdi. "Otur Arya, soğumadan iç," dedi yumuşak bir sesle.

"Teşekkür ederim," dedim içtenlikle. Çektiği sandalyeye oturdum. İçimde Simge'ye rağmen büyük bir mutlulukla Ulaş'ın yaptığı ballı sütümden bir yudum aldım.

"Ne yapacaksın?" diye sordu Ulaş, Esra'ya.

Omuz silkti Esra. "Dolaba bakar karar veririm dedim. Arya'yla zaman öldürürüz hem."

"Bari el kadar kızı alet etme kendine Esra," diye araya girdi Simge bu kez de.

Derdi neydi hiç anlamıyordum. Kimseyi sevmiyordu sanki.

Esra kaşlarını çatarak ona baktı. "O ne demek şimdi? Sen kendini ne sanıyorsun ya? Derdin ne senin? Herkese bir laf söylemeler, alay etmeler,

küçümsemeler, yukardan bakmalar, herkesin derdi benimle kafalar? Beni ne kendinle ne de yanındakilerle bir tutma. Ben kimseyi kukla niyetine gezdirmem yanımda. Kimsenin hayatına da kendiminkinden fazla müdahil olmam senin aksine."

"Ben kimin kuklasıymışım?" diye sesini yükseltti Simge.

Kavga edeceklerini hissederek gerildim ve Ulaş'a baktım. Çatık kaşlarla Simge'ye bakıyor ve sessiz kalıyordu. Ona baktığımı fark etmiş gibi bana baktı bir anlığına. Gözlerini kapatıp açtı yavaşça. Sanki kontrolüm altında der gibiydi. Rahatladım biraz ama acayip gerilmiştim.

"Aslı için Ulaş'ın peşinde dolandığını bilmiyoruz sanki," dedi Esra da ona küçümseyerek.

Ulaş ona baktı bu kez. "Esra tamam," dedi sakin ama buz gibi bir sesle.

Esra öfkeli bakışlarını Ulaş'a çevirdi. "Arkadaşına söyle insanlarla nasıl konuşulacağını öğrensin önce. Kız, çocuk, o, bu, şu. Bu ne ya?"

Ulaş öfkeli gözlerini çevirdi Simge'ye o da çok kızmıştı ona. "Uyarmıştım seni değil mi?"

Simge ayağa kalktı. "Öyle olsun," dedi öfkeyle Ulaş'a.

Bir hışım evden çıkıp çarptı kapıyı arkasından.

Esra söylenerek dolabı açtığında o kadar gerilmiştim ki pişman oldum geldiğime. Keşke Esra'yı durdurmuş olsaydım. Simge suçluydu ama Esra benim için gelmek istemişti buraya. Keşke engel olsaydım.

"Üzgünüm," diye mırıldandım çok üzüldüğüm için ne diyeceğimi bilemeyerek.

Ulaş karşıma oturdu yavaşça iç çekip. "Senden neden üzgünsün?" diye sordu yumuşak bir sesle. "Üzgün olması gereken kişi gitti."

Gözlerimi yüzüne çevirdim. Bıkkınlık var gibiydi üzerinde ama sinirli değildi çok. "Onun adına ben özür dilerim senden."

"Önemli değil," dedim onun kendini mahcup hissetmesini hiç istemeyerek.

"Önemli," dedi Esra hâlâ sinirli bir ifade varken yüzünde. "Sen, o, bu, şu değilsin. Arya'sın. Bizim Arya'mızsın. İşine gelmeyen kapının yolunu biliyor."

Yüzümde mutlu bir gülümseme, kalbimde ışıyan bir sevgiyle soydum patatesleri. Esra'nın istediklerini yerine getirdim teker teker. Kendime vemek yaptığım için elim yatkındı. Esra yanaklarımı sıkıp durmuştu her hareketimi öven bir abla gibi. Gülüşüp durmuştuk. Kasvetli bir günü insanlar isterse güneşli bir güne çevirebiliyordu.

Yemeği fırına verdiğimizde tek yapmamız gereken artık pişmesini beklemekti. Esra banyoya uğrarken beni de salona göndermişti. Ulaş vardı evde sadece. Uzanıyordu, ben içeri girince kalkıp oturdu. Keşke uzansaydı. Yorgun görünüyordu. Yüzünü ovuşturdu yavaşça. Ona hafifçe gülümseyip koltuğa oturdum usulca.

Ne konuşuruz bilemiyordum. Sohbet başlatmak zordu. Üstelik şimdi onu sevdiğim için biraz daha çekiniyor gibiydim.

"Nasılsın?"

Kafamı Ulaş'a çevirdim heyecanlı bir kalple. Bana bakıyordu o da ama sadece bakmıyor da içimi görüyordu sanki. Şimdiki halimi değil, dünden beri olan biteni sorduğunu bildiğimden buruk bir gülümseme oluştu yüzümde. Deniz'le aynı sırayı paylaşıyorduk hâlâ ama aynı sohbetleri paylaşmıyorduk artık. O da mutsuzdu. Ben de öyleydim. Teneffüslerde ben test kitaplarına gömüyordum kafamı, o da Deniz ile hava almaya gidiyordu.

"İyi değil pek ama zamanla daha iyi hissederim diye düşünüyorum," dedim burukça gülümseyerek.

Gözlerime bakmaya devam ederken. Sağ kolunu koltuğun sırtına koymuş, yumruğuna da şakağını yaslamıştı.

"Hiç değilse umudun var," dedi.

"Her zaman umut yok mudur?"

"Hangi pencereden baktığına göre değişir."

Sen bir umut göremiyor musun Ulaş? Gözlerin çok güzel senin halbuki.

"Benimle aynı pencereden bakmanı isterdim," dedim gözlerine hayran hayran bakarken. Sonra ona daldığımı fark edip toparlandım. Yanaklarımın ısındığını hissettim. Gözlerimi kaçırdım. "Umut etme anlamında yani," diye açıkladım gerek varmış gibi.

Burundan bir gülüş sesi işittim. Gözlerimi tekrar ona çevirdiğimde güldüğünü gördüm. Ulaş'ı güldürmüştüm. Gülüşü çok güzeldi. Keşke

daha fazla yapsaydı bunu. Alaylı değil, samimi olanları seviyordum ben. Öyle güzel oluyordu ki gülünce. İçim sıcacık oluyor, kalbim yumuşuyor, ışık saçıyordu.

"Ne demek istediğini anladım," diye onayladı beni yüzünde bir gülümsemeyle.

Utanmış olsam da memnundum durumdan. Güldürmüştüm çünkü onu. Derin bir nefes aldı yüzüme bakarak. Sonra da ayağa kalktı. Bir anlığına çıktı salondan. Sonra elinde bir defterle döndü. Siyah deri kapaklı A6 boyutunda bir defterdi.

Tekrar eski yerine oturup bana uzattı defteri. "Fizik notlarım. Ders çalışırken yanında dursun."

Hevesle uzanıp aldım defterini. Kalbim mutlulukla çarparken sayfalarını karıştırdım. Çizimlerle birlikte hafif eğik bir yazıyla düştüğü notlarını gördüm. El yazısı o kadar güzeldi ki hayran kalmadan edemedim. Her konuyu itinayla notlandırmış, formülleri çizimlerle desteklemişti. Paha biçilmez bir şeydi.

"Çok teşekkür ederim," dedim minnettarlıkla.

"Ona iyi bak," dedi gülümsememe bakarken. "Temelli vermiyorum."

Kafamı salladım gülümseyerek. "Gözüm gibi bakacağım." Sayfalarında göz gezdirdim yine. "Yazın çok güzelmiş," diye mırıldandım parmaklarımla kâğıt üzerindeki yazısını okşarken. "Çizimin zaten çok güzel."

"Kalem tutmayı sevince yazmakla çizmek aynı şey oluyor bir süre sonra," dedi o da.

Nedense bu cümleyi çok sevdim. Gözlerim gözlerine çevirdim. "Her şeyi çizebilir misin?"

"Kusursuz şeyleri çizmem," dedi gözlerime bakarak.

"Neden?"

"Yaratıcıya has bir durum kusursuzluk. İnsanım ben, kusurlarımla varım. Varız."

"İnsanları çizmiyor musun o zaman?"

"Kim olduğuna göre değişir."

"Bazı insanlar kusursuz o zaman senin için."

Gülümsedi. "Yakaladın," dedi memnun bir ifade varken yüzünde.

Kalbim heyecandan patlayacaktı sanki. Ne demek istediğini anlamıştım çünkü. İnsanlar kusurlular ama bazen gözümüzde kusurlarıyla bile kusursuzlar. Sevince öyle geliyordu insana.

"Kusur çok kapsamlı bir kavram," diye açıklamaya başladı kendini. "Nihayetinde herkesi tek kadim yaratıcı yarattı. Buna inanıyorum ben en azından. Ve bana göre, eğer konu estetikse hiçbir insan kusurlu yapılmadı. Sanatçı sanatını farklı icra etti sadece. Yaratılanı gören gözler değiştikçe fikirler de değişir. Kimi kusurdan sayar bir beni kimi güzelliğine güzellik kattığına kanaat getirir. Önemli olan gören gözün ne düşündüğü değil sanatçının o sanatı ne amaçla icra ettiği. O sanatın görevleri, amacı, adımları ve ilerleyişi. Hak ettiği görüp görmeyeceği, kendine o değeri verip vermeyeceği. Sanatın kendi kusuru değerini düşürür belki ama yapılışındaki sanatı inkâr ettiremez."

Küçüklüğümden beri her korktuğumda duaya sığınan biri olarak yaratıcıya çok inanan biri olmuştum hep. Onun sanatıydık ve insan organizması gerçekten de kusursuz bir sanattı. Ne demek istediğini anlayabiliyordum ve bu duruma bir sanatçı gözüyle bakması beni çok etkilemişti. Tüylerim diken diken olmuştu; ona hayranlık duymuştum yine

"Senin için kusursuz olanları resmetmiyor musun o zaman?"

Kafasını salladı. "Kusursuzluğun taklidi zor olur," dedi gözlerime bakarak. "Ve bana; var olan sanatın aynısını kendi ellerinle ortaya çıkarmaya çalışmak amaçsız bir hırs gibi geliyor. Kendine ait sanatımı icra etmek daha cazip geliyor bana. Bu yüzden mimarım."

Anladım der gibi kafamı salladım hayran hayran bakarken ona. Dudaklarında bir gülümseme oluştu.

"Benim için önemli yeri olan insanları resmettiğim oluyor bazen," dedi gözlerime bakarak. "Ama bir bütün halinde değil, ondan parçalarla birlikte. Bir taklit değil, bir bütün."

Anlamayan meraklı bakışlarımı yüzünde gezdirirken "Gel," deyip ayağa kalktı. Hemen ayağa kalktım.

Adımlarım alışkanlıkla takip etti onu. Odasına girdik; çok seviyordum orayı. Ferah, düzenli bir odası vardı hep ahşap kokusu oluyordu. Maketlerini burada yapıyordu çünkü. Duvar kenarına yaslı duran bir

sürü çizim tüplerinden birini alıp açtı. İçerisinde bir sürü rulo halde kâğıtlar vardı. Birini çıkardı ve çizim masasına yaydı.

Bir kadın ve adam vardı çiziminde. Kadın tanıdığım biri değildi ama çok güzeldi. Adamın sırtı dönüktü, kadını saçlarından öpüyordu ve kadının yüzünün yarısını kapatmıştı bu yüzden. Kendi yüzü görünmüyordu belki ama sırtı tanıdıktı. Can Ağabey'di, anlamıştım hemen. Ulaş yüzünü çizmese bile o olduğunu hissettirecek kadar güçlü bir kaleme sahipti. Can Ağabey kadının yüzünü avuçlamıştı, gitmesinden korkuyor gibi. Canan Abla olmalıydı bu, kalbim acımıştı. Başını kaldırmış gülümseyerek ona eğilen adama bakıyordu o saçlarını öperken. Etrafları karanfillerle, deniz dalgalarıyla ve kâğıttan uçaklarla bezeliydi. O kadar güzeldi ki bir yağlı boya tablo olsa duvarıma asmayı çok isterdim. Hem çok hüzünlü hem de çok güzeldi.

"Kim olduğunu anlamış gibisin," dedi yüzümü izlerken.

Yüzüm düşmüş, kalbim acımıştı. Hüzünlü hikâyeleri sevmiyordum hiç. Kendi hikâyemi hatırlatıyordu.

"Hım," diye mırıldandım. "Can Ağabey ve Canan Abla."

Kafasını salladı yavaşça. "Can Ağabey, Canan Abla ve onları bana hatırlatan şeyler. Karanfiller, deniz ve kâğıttan uçaklar."

"Neden kâğıttan uçak?" diye sordum merakla. Karanfiller onun için özeldi, deniz kenarları mola yerleriydi. Ama kâğıttan uçakları bilmiyordum.

Buruk bir tebessüm oluştu yüzünde. "Her şey birkaç saniye süzülmek için," dedi gözlerime bakarak. "Tüm bu katlanış hayata, birkaç saniyelik havada süzülüşler için. Çakılsan da yere birkaç saniye süzülmek için tüm bu katlanış."

"Hayat, kâğıttan bir uçak mı senin için?" diye sordum üzgün bir sesle.

"Öyle," diye onayladı beni.

Eğer sen benim olsaydın Ulaş. Ben seni yere düşme diye hiç atmazdım. Elimde koşturur dururdum ve sen süzülmeyi bırakma diye elimi hiç indirmezdim. Rüzgâr hep kanatlarının altında olurdu.

"Bazı çocuklar fırlatmaz uçaklarını," dedim gözlerine bakarak. "Ellerinde bir hayal boyu havada taşır, düşmesine izin vermez."

Gözlerindeki bakış değişti. Kalbim ona olan sevgimden küt küt attı. Avuçlarımın içi terledi sanki.

"Hayatım iyi, tatlı, merhametli, güzel bir *çocuğun* eline düşsün diye duacı olmak lazım o zaman."

Yanaklarım ısındı. *O çocuk ben olmasam bile seni hayaller boyu havada taşısınlar Ulaş. Güneşsin, gökyüzüne yakışırsın. Batışlar bir düşüş değil, yükselişin habercisi olsun hep. Üzgünsün, mutluluğa yüksel Ulaş. Gel yanıma, bir kez bak benim penceremden. Belki seversin manzarasını, kalmak istersin... Olmaz mı?*

ULAŞ TÜTÜNCÜ

Balkona çıktım, sandalyeye oturup camın önündeki mermerden çıkıntı üzerine koyduğumuz küllüğü çektim kendime doğru. Bir sigara yaktım. İçeriden Arya, Esra ve Kutay'ın sofrayı kurma sesleri geliyordu. Arya ile sohbet ederken Kutay'ın kapıyı çalışı kendime getirmişti beni. Ne yapıyordum ben?

"Ne yapıyorsun Ulaş?" diye fısıldadım varla yok arası. "Açık açık söyleseydin bir de."

Sıkıntıyla yüzüme dokundum. Nil Soykan haklıydı. O saklıyordu da ben mi dürüsttüm sanki ona. Susmak dürüstlük değil Ulaş. Bunu en iyi sen biliyorsun. Yalan söylemek aptallık, dürüstlük cesaret, susmaksa korkaklıktan ibaret.

Cebimdeki telefon titredi. Arka cebimden çıkardım usulca. Aydınlanan ekranıma baktım. Bahadır'dandı mesaj.

Bir şey lazım mı?
Lazımsa marketten kola da al, canım çok çekti.
Teşekkürler yavrum.

Boş gözlerle baktım bir süre ekrana. Sigaramdan derin bir nefes çekip aradım onu sonra. Anında açtı telefonu.

"Efendim canım?"

"Kendin niye almıyorsun lan uşağın mı var?"

"Abicim malum arabamı elimden aldılar," diye dert yakındı saniyesind Otobüste olmalıydı, arkadan kalabalığa ait bir ses geliyordu. "Ben otobüste yim şu an ve kapıyla geliyorum. Abartmıyorum artık bir parçası haline gel dim kapının. Bir de yokuş çıkacağım o kadar. Hiç halim yok valla marke gitmeye ama acayip kola çekiyor canım. Sana zahmet. Bir uğrasan?"

Onaylar şekilde kafamı salladım ama o bunu bilemedi elbette. "Niye almadın Argun'dan arabayı?"

"Her gün her gün olmuyor o ya," dedi mahcup bir sesle. "Babamızın ara bası gibi sahiplendik arabasını adamın. Canım kardeşim ya. Özledim bak."

Alayla gülümsedim. "İyi," dedim sigaramdan bir nefes daha alırken. "Benim de sigaram bitmek üzere zaten. Uğrarım markete şimdi."

"Var ya sen adamsın. Adamlık kitabını versinler eline iki saniyede yazarsın."

"Abartma, tamam," dedim alayla gülerken.

İzmariti küllüğe bastırıp ayağa kalktım.

"Görüşürüz evde o zaman kapatıyorum."

"Görüşürüz," deyip kapattım.

Kutay, Arya ve Esra kurarlarken masayı gözlerimi onların üzerin gezdirdim.

"Bir şey lazım mı? Markete gideceğim içecek bir şeyler almak için."

Esra, "Dondurma ve abur cubur olur. Film izleriz akşam?" deyip Ku tay'a ve Arya'ya baktı sorar gibi. İkisi de onu onayladılar.

"İyi," demiştim ki Esra araya girdi yine.

"Arya da gelsin seninle. Abur cubur seçmekte çok kötüsün sen. Ta sevmiyorsun zaten," diyerek Arya'yı hafifçe ileri sürdü.

Arya'nın yanakları anında al al olurken gözlerini kırptı birkaç ke Utanmıştı hemen. Esra'nın ani çıkışlarına ayak uyduramıyordu ama arkadaş olmuşlardı.

"Tamam," diye onayladım Esra'yı.

Arya peşime takıldı yine. Peşime takılmakta hiç tereddüt etmiyor Hem de en başından beri. Sürekli peşime takılan bir kedi gibiydi. Ke kendisine çok benziyordu aslında.

Birlikte çıktık evden. Sokağın sonundaki mini markete yürüdük. Peşimden geliyordu sessiz sessiz. Üzerinde tozpembe bir hırka, beyaz bir tişört, gri bir eşofman altı vardı. Saçlarını atkuyruğu yaparak toplamıştı ama saçları o kadar yumuşaktı ki tokası gevşemiş, ensesine doğru meyil vermişti atkuyruğu. Salaştı ama kendi halinde derli topluydu. Kendi halinde bir sevimliliği vardı.

Raflar arasında gezerken gözleri her şeyin üzerinde geziniyor, ciddiyetle bakıyordu hepsine. Abur cubur seçmek önemli bir işti belli ki onun için. Gülümseme isteğimi bastıramayınca kafamı başka yöne çevirmek durumunda kaldım.

Seçtiği abur cuburları elimdeki sepete atarken kişi sayısını da aklından hiç çıkarmıyor ve bunu her yapışında gülümsüyordu. Mutluydu sanırım. Benim de içimde bir huzur peyda olmuştu onu izlerken. Sanki başka bir dünyada onunla bir market alışverişine çıkmıştım, hiç derdim yokmuş gibi. Sanki en büyük derdim o değilmiş gibi. Sanki derdim kadar tesellim de o değilmiş gibi.

Gülümseyerek seçtiği abur cuburları sepete atıp arada fikrimi de sorarken onu izledim belli etmeyerek. Kucağındakileri de bırakıp gülümseyerek bana çevirdi iri gözlerini.

"Bu kadar yeterli olur sanırım," dedi emin olamayarak. Kafasını eğip aldıklarına baktı. Sonra tekrar çenesini kaldırıp gözlerime dikti irislerini. "Yeter bence," diye onayladı kendini.

Kafamı salladım ben de. "Dolaptan dondurma ve kola da alınca tamamız," deyip marketin arka kısmına doğru adımladım.

Peşime düştü hemen. Arkamdan gelirken bir şarkı mırıldanıyordu yine sessizce. Gülümsetti bu beni elimde olmadan. Keyfi yerinde olunca şarkı mırıldanıyordu hep. Keyfi yerindeydi şu an demek ki en az benim kadar.

Birkaç adım sonrası onun adım seslerini ve mırıldanan sesini duymayınca kaşlarımı hafifçe çatıp arkamı döndüm. Onu kocaman bir ayıcığın yanında gördüm. Yüzünde heyecanlı bir gülümseme ile ayıcığın ne kadar büyük olduğunu görmek istiyormuş gibi koltuk altlarından tutmuş havaya kaldırmaya çalışıyordu.

"Kocamanmış," dedi mutlu bir sesle. Sonra gözlerini bana çevirdi. "Boyum kadar var."

Daha uzundu muhtemelen. Onun için de gerçekten kocaman bir ayıcıktı. Böyle şeylerden hoşlandığı yanından ayırmadığı maymundan biliyordum. Yumuşak, sevimli şeyleri seviyordu. Aynaya bakınca aklından ne geçiyordu acaba?

Ayıcığın yumuşak tüylerini okşayıp bıraktı ve gülümseyerek yanıma geldi hızlı adımlarla. Kola ve dondurmayı da alıp geldiğimiz yolu geri döndük. Ayıcığa adımlarken kafamın içinde bir kavga veriyordum. Olumlu taraf kazandığında ikinci bir tartışma çıkmadan eyleme geçtim. Ayıcığın yanından geçerken sol kolumu ayıcığın beline sardığım gibi omzuma attım ve ikinci kez düşünmeden kasaya ilerledim.

Arya'nın şaşkın ama gülen bakışlarını üzerimde hissettim ama dönüp bakmadım ona. Bakarsam aldığıma pişman olacaktım. Pişman olmak istemiyordum.

Eşyaları poşetlerken Arya'nın elleri heyecandan elleri kıpır kıpırdı. Kalbimi titretti bu. Yanlış yapıyordum belki de ama o gülümseyerek bakınca bir şeye onu sevesi geliyordu insanın. Baktığı şeyi yani. *Ulan. Kendini kandırma bari.*

Ödemeyi de yapıp ayıcığı kesinlikle almış bulunduğumda Arya iki eli poşeti tutuyor, kıpır kıpır bir merakla beni ve omzumdaki ayıcığa bakıyordu. Ona eğildiğimde nefesini tuttu. Elindeki poşeti kendime alıp omzumdaki ayıcığı onun omzuna bıraktığımda kolları bunu bekliyormuş gibi sıkıca ayıcığa sarıldı ve ufak dudaklarından bir kıkırtı döküldü. Heyecanlı ve mutlu bir sesti. Kalbimin ritmini bozdu bir anlığına.

"Bana mı aldın?" dedi heyecanla bunu bildiği halde yanakları al al olurken.

"Başka çocuk mu var?" diye sordum gözlerine bakmaktan kaçınarak çatık kaşlarımla önüme bakarken.

"Teşekkür ederim," dedi. O an sesi bile gülüyordu.

Kaş da çatsam, ona kızsam da kırsam da neşesine balta vurmamak tek tesellimdi. Kaçışımdan tek zararlı çıkanın kendim olması, tek tesellimdi.

Kocaman, boyundan biraz uzun ayıcığın bacaklarını beline dolamış sıkıca peşimden geliyordu yine eve doğru.

"İsim koymak ister misin?" diye sordu eğlenen bir sesle.

"Senin o," dedim umursamaz bir sesle. "Sen koy."

"Ulaş koyayım mı?" deyip kıkırdadı.

Ona yandan sert bir bakış attığımda bile gülümsemesi bozulmadı. Almıştık belayı başımıza. Harikaydı gerçekten. *Gerçekten öyleydi.*

"Düşüneyim biraz o zaman," dedi sevimli sevimli.

Gülümsedim ama o arkamdan geldiğinden görmedi bunu.

"Ulaş." Birkaç hızlı adımda yanımda dikilmişti.

Gözlerimi ona çevirdim. "Efendim?"

Her ne söyleyecekse yanakları al al oldu yine. Yüzünü ayıcığa bastırıp saklamaya çalıştı benden. Kalbim bir anlığına endişeyle çarptı beni sevdiğini söyler diye. Çünkü söylerse kaçamazdım ondan. Çünkü söylerse gidemezdim ona. Kırardım istemeden. Kırayım da hiç istemezdim, o bana böyle gülerken.

"Ben bulutları çok seviyorum," diye mırıldandı.

Kalbim göğüskafesimde ritmini değiştirdi. Biliyorum Arya. Ne zaman gökyüzüne çevirsen bakışlarını, güzel geliyor insana.

"Gökyüzünde yürümek mümkün değil belki ama gökyüzünü yere getirmek mümkün bence." Yüzünü ayıcığa bastırdığında sesi boğuk gelse de ne dediği anlaşılıyordu. Öyle güzeldi ki o an. Bir kez daha küstürecekti beni hayata şu an ona gidemediğim için.

"Bulutlar yere inene kadar yere düşmemeye çalış. Ben düştüğümde sen beni tutarsın ama ben seni tutamam. Sen düşerken tutamam ama sen nerede olursan ol ben senin yanına uzanırım."

*Eğer düşersen seni yeniden kaldırırım. Eğer kaldıramazsam yanına uzanırım.**

Ben düşsem sen benim yanıma uzanırsın ama ben senin dizine kan olurum Arya, ben ayağına takılan taş olurum. Gülümseme bana, ne olur.

Boğazıma bir yumru oturdu. Tam o sırada Arya'nın telefonunun melodisi yayıldı etrafa ve o ana kadar huzurlu olan içime bir sıkıntı peyda oldu.

* **Mırıldandığım Öyküler** -Julio Cortazar, Can Yayınları, Çeviri: Tomris Uyar, Nisan 2016

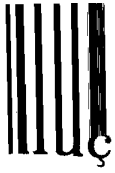

ARYA ATEŞ

Telefonum çaldığında göz kontağını kesen ben oldum. Hırkamın cebinden ayıcığımı düşürmeden alırken kalbim hâlâ az önce söylediklerimin etkisiyle hızla göğsüme çarpıyordu. Telefonumun ekranında Kenan Amca'nın ismini görünce yanaklarım daha çok ısındı. Beni kızı görürdü hep. Bir erkeğe açıldığımı falan mı hissetmişti.

Aramayı cevaplamadan önce boğazımı temizledim. Tek kolumla ayıcığıma sarılmak zordu biraz ama halimden öyle memnundum ki sorun etmedim.

"Efendim?"

"Arya? Nasılsın?" dedi yumuşak sesiyle.

Gülümsedim. "İyiyim. Sen nasılsın Kenan Amca?"

"Ben de iyiyim," dedi. O sırada biz de minik minik yürüyorduk eve doğru. "Ne yapıyorsun? Nerelerdesin? Aklıma düştün de arayıp sorayım dedim."

"Ulaş'layım," dedim utansam da sesime yansıtmamaya çalışarak. "Markete uğramıştık, eve gidiyoruz şimdi."

"O nasıl?" diye sordu nezaketle.

"O da iyi," deyip ona baktım kısa bir süreliğine. Gerilmiş gibiydi. Söylediklerim germişti belki de onu. Bilmiyordum. "İyiyiz yani."

"Bir sorun olursa ara beni mutlaka tamam mı?"

"Ararım merak etme," diye onayladım onu.

"İyi o zaman, tutmayayım ben seni. İyi eğlenceler."

"Teşekkürler. İyi akşamlar."

Derin bir nefes alıp kapattım telefonu. Babam ile Ulaş'ın babası arkadaştı. Demek ki Kenan Amca tanıyordu Ulaş'ı aslında sandığımdan daha çok. Ama hiçbir şey söylememişti buna dair. Neden susuyordu ki? Nil Soykan için de susuyordu bir nedenden. Ben de cevabından çekindiğimde soramıyordum ama içime bir sıkıntı çökmüştü aniden.

"Bir sorun mu var?" diye sorduğunda gözlerimi Ulaş'a çevirdim.

"Yok," diye mırıldandım. "Kenan Amca. Halimi hatırımı sordu. Arada arar beni," diye açıkladım. O sırada telefonum tekrar çaldı. Kenan

Amca'ydı yine arayan. Adımlarım durdu. Endişelenmiş hissettim kendimi nedense.

Cevaplayıp kulağıma yasladım telefonumu. "Kenan Amca?"

Ses gelmedi. Kalbim endişeyle attığı sırada birtakım sesler duymaya başladım. "Güveniyor musun yani o çocuğa?" dediğini işittim tanıdık bir sesin.

Nasıl tanımazdım? Senelerce telefonda konuşmuştu benimle. Sesleri boğuk gelse de duyabiliyordum konuşulanları. Sanırım yanlışlıkla tekrar aramıştı beni. Gözlerimi Nil Soykan'ın bahsettiği kişiye Ulaş'a çevirdim.

"Ben Ulaş'a güvenmiyorum," dedi o kadın. "Üstelik, Arya ile arasında tuhaf bir bağ var. Hiç kimse değil benim için diyor ama ayrılmıyor yanından, ne ironi." Alaylı sesi sinirlendirdi beni. "Susmam için tehdit bile eti beni. Güvenmiyorum ben ona."

Ulaş onu sussun diye tehdit mi etmiş? Neden? Neden o kadın güvenmiyor ona? Kenan Amca güvenmese o kadına onunla oturmaz. Ulaş'ı anlatmıyor ama bana. O kadın da güvenmiyor ona. Neden tehdit etmiş? Hiç kimse değil miymişim onun için? Hiç mi kimse değilmişim?

Ulaş yüzüme bakarken içimde tarif edemediğim birtakım duyular peydahlandı. Karnım ağrıdı. Ulaş biliyor muydu o kadının kim olduğunu?

"Benden bir şey saklıyorsun sen," dedim üzgün bir sesle gözlerine bakarken.

Ulaş'ın bakışları değişti. Gözlerinde bir anlığına endişe gördüm. Doğruydu. Saklıyordu bir şeyler. Bilmem gereken şeyler saklıyordu benden. Elim hayal kırıklığıyla küskünlük ve kırgınlıkla yanıma düştü. Ne konuştukları umurumda bile değildi. Kalbim kaldırmazdı benim böyle şeyleri. Beni görmeyeceklerini bilsem de sevdiğim insanların yalan olması ödümü koparırdı. Bilmemeyi tercih edecek kadar korkaktım bu konuda.

"Arya," dediğinde ayıcığı sıkarak bir adım geri çekildim.

Burnum sızladı. Gözlerim doldu. Kalbim endişeyle kasıldı. "Sen biliyorsun o kadının kim olduğunu," dedim üzgün bir sesle.

O an Ulaş gözlerini kapattı pişmanlıkla. Biliyordu. Sakladığına pişman olmuştu. Pişman olacağını bile bile susmuştu. Susturmuş o kadını da. Öyle demişti. Neden Ulaş?

Gözlerim dolarken güç almak ister gibi ayıcığımı sıktım. "Neden yaptın?" diye sordum gözlerimden birkaç damla boncuk boncuk yaş düşerken hayal kırıklığıyla. "Neden susmasını istedin ondan? Çok korktum ben," dedim çok üzülerek benden saklamasına. "Neden bildiklerini söylemedin bana? Ne saklıyorsun benden başka?" diye sıraladım endişeli ve üzgün bir sesle.

"Ben kimseyi susması için tehdit etmedim," dedi kızgın bir sesle ama bana değildi kızgınlığı. Biliyordum. Biliyor muydum?

"Öyle diyor ama," dedim ağlayarak. "Susmam için tehdit etti diyor Kenan Amca'ya. Duydum onu. Sana güvenmiyor. Neden? O kadın kim? Sen nereden biliyorsun kim olduğunu, benimle alakasını? Neden Kenan Amca seni tanıdığını söylemedi bana? Sen niye sustun?" diye kızdım ona. En çok ona kızdım. "Ben korkarken, neden sustun?" Ayıcığı sıktım kollarımda. "Sana güvenirken neden buna izin verdin?"

"Kalbin kırılacaktı," dedi yutkunmadan hemen önce.

"Kırıldı zaten," dedim, üzgün gözlerle bakarken ona. "Sebebi sen olmak zorunda mıydın? Neden benim yanımda durmadın?"

"Durdum," dedi gözlerime bakarken. Dişlerini sıktı sonra. Gözlerini kapattı. Sanki ortalığı yıkmamak için savaş veriyordu içinde. "Duydukların ağır olacaktı. Kendisi söylesin istedim. Kimseyi susturmadım ben Arya. Ben olmayayım sebebi, kendisi sana anlatsın istedim. Bir de..."

"Bir de ne?" dedim gözlerimden birer boncuk yaş daha düşerken.

"Bir de sustukları şeye sebep olmak istemedim."

Anlamadım sebebini. Anlayamadım ya da o anlatamadı. Bilmiyordum. Tek bildiğim kalbimin kırıldığı, güvenimin sarsıldığıydı.

"Güvenmiştim sana," dedim hayal kırıklığına uğrayarak.

Yutkundu yine. "Güvenme demiştim," diye savundu kendini. Sesi mi titremişti bana mı öyle gelmişti?

"Yapma Ulaş," diye kızdım ona. "Kırıldım zaten görmüyor musun? Daha fazla kırmana gerek yok ki."

Gözlerinde çok üzgün bir bakış gördüm. Bana acıyordu belki de. Bana acısın istemezdim. Çok üzülürdüm o zaman.

"Teyzen," dedi gözlerime bakarak.

Kalbim göğsüme çarptı şiddetle. Kollarımı daha sıkı sardım ayıcığa ve reddederek kafamı iki yana salladım.

"Benim teyzem yok," dedim ağlayarak. Hayır. Benim kimsem yok. Olsa bilirdim. Olsaydı kimsesizler yurdunda kalmazdım. Yoktu. "Kimsem yok benim."

"Var," dedi o da gözlerime bakarak. "Teyzen o Arya. Araştırdım."

Ensemdeki tüylerin diken diken olduğunu, başımın üstünün uyuştuğunu hissettim. Hayal kırıklığı kalbimin kırıklarına karıştı, sanki içimde bir cam kırılmıştı. Parçaları her yerime battı.

"Ama Ulaş," dedim üzüntüyle ağlayarak. "Ben kimsesizler yurdunda büyüdüm... Kimsem olamaz ki benim."

Bir baş okşayışına muhtaçtım. Bir telefon değil bir mahalle kadar uzaktaydım. Neden bir kez olsun başım okşanmamıştı benim? Annem ve babam için ağlarken, soğuk koridorlarda krizler getirirken neden teselliyle okşanmamıştı saçım?

"Arya," deyip elini bana uzattığında küsmüş bir halde üzgünce yüzümü çevirip bir adım geri çekildim.

Acınarak okşanacak saçım yoktu benim artık. Büyümüştüm, saçlarım da uzamamıştı ama alışmışlardı okşanmamaya.

"Eğer sen söyleseydin bana," diye sitem ettim genzim ağrımaya başlarken, "en azından sen dürüstlüğünle yanımda kalırdın." Gözyaşlarım düştü ayıcığıma. Sıkıca sarıldım. "Ama benim değil, onun yanında durdun. Ben yine kimsesiz kaldım." Boğazım ağrıyordu. Kalbime cam batıyordu sanki. "Hiç kimse değilmişim zaten senin için," dedim dudaklarım titrerken. "Kimsem yok gerçekten benim."

Yanından geçip ağlayarak apartmana, oradan da evime girdim. Ne düşünmem, ne hissetmem gerekirdi, ne demeliydim ya da ne yapmalıydım bilmiyordum hiç. Karmakarışık, paramparça hissediyordum kendimi.

ULAŞ TÜTÜNCÜ

Hayat bazen öyle yerlere getiriyor ki insanı bir seçim yapmaya mecbur ediyor seni. Bununla da kalmıyor, bir seçimler silsilesi bekliyor daha

seni. Söylediğin bir cümle ya da sormadığın tek soru işareti her şeyi tersine çevirebilir. Görünmez bir savaşın içinde görünür olmak hedef haline getirdiğinde seni ve sevdiklerini gizlemek gerekiyor bazen zarar görmesinler diye. Bazen düşmanla arasına girmek, kendi gölgende bırakmak gerekiyor. Ona düşmanı gösteremiyorsun ama yaşaması gölgenden şikâyet etmesinden daha iyi. Bu bir, senin için senden vazgeçtim aforizması değil. Çünkü her vazgeçiş bir kendini feda ediş değil.

Arya'ya ne desem inanırdı biliyordum. En azından birkaç saat öncesine kadar öyleydi. Ona benim için hiçbir ifade etmediğinin yalan olduğunu söylesem bana inanırdı, biliyordum. Yapmamıştım. Yapamamıştım. Yaparsam çok daha büyük susuşumun kollarına korunmasız atardım onu. Teyzesini sakladığım için bana kırılan kız, ailesinin katilinin babam olduğunu sakladığımı bilse bir daha dönmezdi yüzünü güneşe, biliyordum.

Telefonum çaldığında ekrana baktım. Yüzümde tatsız bir ifade ile cevapladım aramayı. Ses etmedim, yalnızca karşı tarafı dinledim.

"Söylemişsin beni Arya'ya," dedi memnuniyetsiz bir sesle. Güldü sonra. "Korkuyor musun ben de senin kim olduğunu söylerim diye?"

Korkuyordum. Söyleneceklerden değil. Arya'nın düşüneceklerinden.

Cevap beklemedi benden. "Söylemeyeceğim," dedi buz gibi bir sesle. Nefretini iliğime işlemek istiyordu sanki. "İstediğin kadar inkâr et onu önemsemediğini. Seviyorsun onu, görüyorum. Senin cezan da bu olsun çocuk. Sen kendin itiraf et ona kim olduğunu. Yaparsın da biliyorum. İşler şimdi ciddi değil ama ciddiye bindiğinde ondan saklayamazsın sen. Tam ulaşacakken kaybedeceksin onu... Ona söylerkenki yüzünün halini görmek isterdim."

"Göremezsin," dedim dişlerimi sıkarak. "En azından senin tercih edeceğin şekilde."

Bir şey demedi. Güldü yalnızca. Sonra da kapattı telefonu. İçimde birçok kötü his ve sözle bir süre avcumdaki telefonu sıktım. Keyifsiz ve öfkeli bir içsel karmaşa içinde döndüm mutfağa. Gözler bana çevrildi ama ben dönüp birine bile bakmadım.

Esra ne olduğunu sormuştu ama söylememiştim. Bana kızmıştı sonra onu kıracak bir şey yaptığımı tahmin ederek. Paylamıştı beni. Tah-

min ettiği konu yanlış, eylem doğruydu. Arya'yı kırmıştım ama sebebini bilmiyordu, bilemezdi. Yemekten sonra Bahadır onu evine bırakmıştı çünkü Arya mesajlarına cevap vermemişti. Daha birkaç saat önce yaptığı yemekle kalplerimizi birleştirmek istiyordu halbuki. Kalbini kırmıştım. Birleştirecek kişi bile değildim üstelik.

"Neyin var senin?" diye sordu Kutay, Arya'nın oturduğu sandalyeye dalmışken ben. "Anlatacak mısın?"

"Esra'nın dedikleri için kusura bakma abi," dedi Bahadır mahcup bir sesle. "Konuyu bilmediğinden senin bir gidip bir gelmene anlam veremiyor. Kendin gibi davranmadığın için kızgın."

Biliyordum. Bir gidip geliyordum değil mi? Esra da farkındaydı bunun. Gözlemci biriydi, insanları çok iyi gözlemlerdi. Lisede de öyleydi. Sosyoloji okumak kanında vardı o kızın.

"Arya'ya Nil Soykan'ın teyzesi olduğunu söyledim," dedim ruhsuz bir sesle ayakta dikilirken hâlâ.

"Durduk yere, o saatte?" dedi Argun kaşını kaldırıp.

Kafamı iki yana salladım. "Durduk yere değil. Söylemek zorunda kaldım."

Kutay bir küfür fısıldadı. "Sakladığını mı öğrendi?"

Kafamı salladım. "Mecbur kaldım söylemeye." Sıkıntıyla yüzüme dokunurken bir sandalyeye çöktüm yavaşça. "Avukatıyla konuştu önce. Sonra telefonu bir daha çaldı, Nil oradaymış, konuşmalarına şahit oldu sanırım. Susması için tehdit etmişim sözde onu. Beni tanıyorlarmış, neden susmuşum? Ne saklıyormuşum ondan?" diye sıraladım Arya'nın bana sorduklarını. Yüzümde histerik bir gülüş oluştu. "Bana ilk benden bir şey saklıyorsun dediğinde babamı öğrendi sandım. Elim yağım boşaldı, poşeti düşürecektim elimden." Küfür mırıldandım öfkeyle.

"Kötü olmuş," dedi Argun keyifsiz bir sesle.

"Hayal kırıklığına uğradı," dedim masa üzerindeki çakmağa bakarken. "Bununla bile hayal kırıklığına uğradı."

Ne demek istediğimi bildikleri ve hiçbir şeyin teselli yerine geçmeyeceğine emin oldukları için sustular yalnızca. Bir çıkmazın, mecburiyetin tam ortasındaydım.

Yutkundum. Ağlayarak ayıcığa sarılırken yüzündeki o mutsuzluk, sesindeki o hüznü hatırladıkça kalbim sıkışıyordu sanki. Bu kadar kimsesi olmak istedikçe onun için hiç kimse olmak zorunda kalmak belki de bana en çok dokunan şeydi.

Argun derin bir nefes aldı sıkıntıyla. "Hem kalbini hem de güvenini kırmış oldun yani istemeden ama göz göre göre."

Kafamı salladım. "Belki de böylesi daha iyi olur," dedim asla memnun olmayarak bundan. "Gerçeği öğrenince daha büyük hayal kırıklığına uğramaz böylece."

"Çok mutsuzsun," dedi Bahadır. "Sen bizim söylediğimizden de senin inkâr ettiğinden de çok seviyorsun onu."

Söylenenden de inkâr ettiğimden de çok.

"Nil aramıştı demin," diye mırıldandım gözlerimi ona çevirip. "Senin kim olduğunu söylemeyeceğim ona. Sen ona bağlandıkça kendin itiraf etmek zorunda kalacaksın. Tam ulaşacakken kaybedeceksin onu dedi."

Küfretti kaşları çatılırken. Kafamı salladım. Al benden de aynısıydı.

"Çocukça bir kin," dedi Kutay onaylamaz bir sesle.

"Üstelik aile bağları da karışık," diye katıldı ona Argun.

"Ama teyzesi mi teyzesi," dedim histerik bir gülüşle. "Hakkı var mı? Var. Belki de harbiden saklamak için görüşmedi Arya'yla. Ben bok ettim her şeyi."

"Nereden bilecektin ki?" diye sordu Argun. "Her şeye kadir değilsin sen Ulaş. Buradan ötesi yok bizim için," dedi şakağına yaslarken parmaklarını. Ardından kalbine dokundu. "Bir de burası var yol gösterecek."

"İkisi de yanlış yerde işte," diye mırıldandım.

İkisi de olmaması gereken bir yerde kaldı. Nasıl alacağım geri, bilmiyorum hiç.

#27. BÖLÜM
ARKADA BIRAK'MA

Kapat gözlerini...
Bu bir rüya değil.

Sevdiğin birini kaybetmek şüphesiz derinden sarsar insanı. Aşılması gereken birçok aşama var. İlki inkâr, sonuncusu kabulleniş.

Onu bir daha göremeyeceği düşüncesini kabullenemiyor insan başta. İnkâr ediyor ve isterse buna senelerce devam edebilir. Yası atlatmak gerek. Yoksa seninle bir ömür boyu gelebilir.

Kabullendim. Kabullenmiştim. Yetimhanede tek başıma soğuk mermer üzerinde gözyaşları içinde uzanmış anne ve babamı beklerken kabullenmiştim bir daha gelmeyeceklerini. Yollarını yerde değil, gökte gözlemiştim.

Kimsesizliği de kabullenmiştim. Kenan Amca vardı sadece. Babamın arkadaşı ve vasimdi, benimle o ilgilenecekti, kabullenmiştim. Soyadım değişmişti, değişmesi gerekiyormuş, kabullenmiştim. Anne ve babamdan, kim olduğumdan bahsedemezmişim her yerde, kabullenmiştim. Ailem ölmemiş, öldürülmüş, kabullenmiştim. Kaçmam lazımmış, saklanmam lazımmış, kabullenmiştim. Tek istediğim normal bir hayattı. O kadar. Normal bir hayat istemiştim. İyileşmek ve yaşamak istemiştim. Yapmaz mıydım?

Önüme bir bardak su bırakıldığında dalgın gözlerimi cam masadan kaldırıp elin sahibine çevirdim. Kenan Amca'ydı. Eğildiği için sallanan kravatını sağ eliyle göğsüne yaslayıp çaprazımdaki koltuğa oturdu yavaşça.

"Kızgın mısın bana?" diye sordu üzgün bir ses tonu sıkıntı içinde bir yüz ifadesiyle.

"Anlamaya çalışıyorum," diye mırıldandım kırgın olsam da. "Bir ailem olduğu halde neden sahip çıkılmadığımı ve senin neden bunu sakladığını anlamaya çalışıyorum."

Diliyle dudaklarını ıslattı. Neyi nasıl açıklayacağını bilemiyordu sanki. Yağmur yağıyordu, rezidansın camlarına vuran yağmurun sesiydi o an odayı dolduran yalnızca. Kirli sakalına dokundu.

"Babanın, Taner'in detaylı bir vasiyeti vardı," diye açıklamaya koyuldu. Babamın ismi boğazıma bir düğüm olsa da dikkatle dinlemeye çalıştım onu. "Bunlardan biri de şirketin resmi vârisi olana kadar farklı bir soy isimle, farklı bir şirket adı altında olsa da merkezde bize bağlı bir yetiştirme yurdunda büyümendi." Babam, neden bunu istemişti? O aileye her şeyden çok önem verirdi ama annem hiç bahsetmezdi kendi ailesinden. Babam da mı bilmiyordu yoksa teyzem olduğunu? Bilmiyordum hiçbir şey. Ya da o sıralarda yaşım küçük olduğu için hatırlamıyordum.

"Dürüst olmak gerekirse annenle teyzen çok yakın değildi," dedi gözlerime bakarak. O soğuk kadının görüntüsü belirdi zihnimde. Araştırma yapmıştım biraz hakkında. O ve eşi iş insanıydılar. Haklarında bir şey bulmak mümkündü. Zira farkında olmasam da kuzenimle aynı sınıfta olduğum için Emir'den annesi hakkında duyumlar almıştım. Kendi çocuklarına karşı bile soğuk bir kadındı.

"Ama onları kaybettiğimizde Nil yatağa düşecek kadar kötü bir yas sürecine girdi. Senelerce seni ondan sakladım ama o bir gün bile seni aramayı bırakmadı. Senin kâbusların iyileşme göstermediğinde ve Nil her yerde seni aramaya devam ettiğinde belki de benim sana veremediğim anne şefkatini verir diye düşündüğümden izin verdim seninle görüşmesine. Ve hatırlarsın, işler biraz daha iyi hale gelmişti."

Öyle olmuştu. Annemle babamı tanıyan ve benimle sevecenlikle konuşan bir kadının benimle konuşması iyi gelmişti. Ama şimdi tanıdığım o kadın, eksiden konuştuğum kadın değildi sanki. Aramıza derin bir soğukluk girmişti. Ulaş için söyledikleri ve ona yaptıkları etkiliydi bunda belki de. Bilmiyordum ama ondan soğumuştum.

"Yani bana sahip çıkmamasının sebebi babamın böyle istemiş olması mı?" diye sordum üzüntüyle. Babam öyle istemişse gıkım çıkmazdı. Babam böylesinin benim için daha iyi olacağını düşünmüş olmalıydı. Çünkü soyadım da değiştirilmişti. Babam, belki de onları öldüren

kişiden beni korumak istemişti. Beni onlar gittiğinde kimsesiz bırakmaya mecbur kalmıştı belki de.

"Babam," diye mırıldandım. "Öleceğini biliyormuş sanki."

Kafasını salladı Kenan Amca. "Her zaman her şeye hazırlıklı bir adamdı. Her sene düzenli olarak vasiyetini yenilerdik. Ama son zamanlarda çok huzursuzdu. Hiç anlatmadı sebebini. Sadece sıkı tembihledi beni kendisine bir şey olursa seni öz kızım gibi korumam için." Yüzünden düşen bin parçaydı. "Üzgünüm Arya'm. Elimden bu geldi."

Kalbim acıyordu. Hazmedemiyordum. Annemle babamın gencecik yaşlarında ölmelerini de babamın bunu hissetmesini de hazmedemiyordum ama buradaydım işte. Kenan Amca'nın da suçu yoktu ki. Kimsenin suçu yoktu belki de. Kaderine yazılanı yaşıyordu herkes. Ben yaratıcıya güldürdü diye şükredip ağlattı diye isyan edemem ki.

Burnum sızladı. Kalbim öyle kırıktı ki paramparça olacak, göğüskafesime dağılacaktı sanki.

"Ulaş peki?" diye sordum ona kısık bir sesle. "Neden tanıdığını söylemedin?"

Yüzünde anlam veremediğim bir ifade belirdi. "Hatırlamıyor gibiydin," dedi. "Kafanı bulandırayım istemedim."

"Babası ile babamın arkadaş olduğunu hatırladım." Önümdeki bardağa dokundum. Sudaki yansımama bakarken Ulaş'ın yüzündeki ifadeyi anımsadım. "O da biliyormuş kim olduğumu. Söylemedi. Teyzem olduğunu da biliyormuş. Onu da söylemedi. Seni tanıdığını da söylemedi."

Kenan Amca'nın kafasını salladığını gördüm göz ucuyla. "Savcı, yangın için evin yapı ve inşaatı ile ilgili olduğuna dair iddianame yazdığında bir sürü çalışan şüpheli ya da şaibeli duruma düştü. Babanın ve benim en yakın arkadaşlarımız Yiğit Arga ve Levent Tütüncü de dahil buna. Birçok çalışanımız da aynı zamanda. Ulaş bu yüzden mahcup olabilir belki."

Kalbim göğüskafesime üzüntüyle çarptı. Babasını sevmemesinin sebebi bu muydu? Ya da bana bakarken üzgün olmasının? Babası olamazdı ki katil. Çok yakınlardı babamla, hatırlıyordum. Kenan Amca da öyle düşünmüyordu hem belli ki. Bir sürü kişi varmış hem şüpheli. Neden Ulaş üstüne alınmış ki bu kadar?

"Kaza değil demişim ama?" diye sordum Kenan Amca'ya emin olmak için.

Kafasını salladı. "Savcıya göre kaza, bize göre değil. Biz nasıl evler yaptığımızı biliyoruz. Kaza değildi."

Kaza değilmiş Ulaş. O evi yapanlar suçlu değil demek bu. Vicdan azabı mı seni yüzüme bakmaman?

Artık her şey biraz daha anlamlıydı sanki. O kadının peşine koruma takması, Kenan Amca'nın bu konuda bir şey yapmaması, Ulaş'ın beni kurtarışları, susuşları. Bir daha anlam kazanmıştı ama kafamda bir sürü cevapsız soru vardı. Bunu benim aileme kim neden yapmıştı?

"Görüşmek ister misin Nil'le?"

Yutkundum. "Bu fikre henüz pek alışamadım," dedim dürüstçe. "Teyzemle tanışmaya hazır hissetmiyorum kendimi."

Babamın söyledikleri ve vasiyeti de beni düşündürüyordu. Annem de bahsetmezdi ailesinden hem. Belki de küslük bitmişti. Ölüm ve düğün bağlayıcı şeylerdir derdi Suna Anne. Belki de ölüm benimle teyzemi bağlamıştı.

Anlayışla salladı kafasını. "Elbette, anlıyorum seni. Ne zaman olursa söylemen yeter bana. Ben de olurum istersen yanında, birlikte yemek yeriz."

Kafamı salladım. İçimden hiç gelmiyordu nedense. Küskün hissediyordum kendimi. Her şeye ve herkese karşı. En çok da Ulaş'a karşı. Söylese anlardım ben onu. Söylememişti. Belki de bunca zaman acıyordu bana yalnızca. Belki de kendimi istemeden ona mecbur etmiştim bunca zaman.

Can Kırığı yazısına bakarken ne kadardır orada öyle dikildiğimi bilmiyordum. Ulaş'la konuşmak istiyordum ama bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum. Başka nelere susuyordu? O gün telefonda konuştuğu adam kimdi? Neredeydi babası? Neden bu kadar küs hayata? Ne üzmüş onu? Neden susuyor bana? Konuşsa biraz, beni rahatlatsa olmaz mı?

Derin bir nefes çektim içime. İzlenildiğimi hissederek başımı sağıma çevirdiğimde birkaç metre uzağımda sigara içen Ulaş'la göz göze gelme-

ve beklemiyordum. Hazırlıksız yakalandım gözlerine. Sigarasını içerken seni izliyordu. Yüzünde üzgün, meraklı, dertli bir bakış vardı. Ben miydim onun derdi? Benimki de oydu çünkü.

Boğazımı temizledim. Kalbim her şeye rağmen hızlı atıyordu onu gördüğüm için. Ama kırıktı. Ritmi ağır aksaktı. Ayağı kırılan ceylan koşmaz ki.

"Konuşabilir miyiz?" diye sordum gözlerimi yüzünde değil de göğsünde gezdirirken.

Yüzüne bakınca üzülüyor, düşüncelerimden korkuyordum. Sigarasını söndürüp çöp kutusunda attı ve bana adımladı. Bu kez ben onu değil, o beni takip etti. Sakin bir köşesine geçtim kafenin. Karşıma oturdu o da. Sessizdik ikimiz de. Ona kızgındım. Bana sustuğu için, benden sakladığı için, beni tanımıyormuş gibi yaptığı için. Birçok şey için kızgındım ona.

Doğru kelimeleri ararken bir garson gelip sipariş almak istedi. Havuçlu kek ve limonata söyledim. Aklıma ilk bunlar gelmişti. İştahım bile yoktu ama söylemiştim onunla konuşmaktan kaçar gibi. O hiçbir şey istemedi. Garson gitti. Yine ikimiz kaldık. Dün yaşansa bu olay, kalbim mutlulukla çarpardı. Bugün küskündü ona. Yine çarpıyordu ama küs çarpıyordu. Korkak çarpıyordu. Bir kere susabilen, hep susabilirdi çünkü.

"Nil Soykan," dedim bir anda. "Yıllardır konuşuyor benimle, bir kere bile kim olduğunu sorduğumda asıl yanıtını vermedi bana." Sesim kırgın çıkıyordu, öyleydim çünkü. "O bana susmaya alışmış biriydi. Bana susmasına tahammülüm kalmamıştı ve resti çektiğim halde bir şey değişmemişti. Biliyordun. Yanımdaydın. Senin söylemen gerekirdi."

"Söylemek bana düşmezdi."

Kızgınlıkla ona baktım. "Düşerdi," diye karşı çıktım ona. "Peşimde kim olduğunu bilmediğimden ödümün patladığı adamlar varken ve onlar sana zarar verdikleri halde ben hiçbir şey anlayamazken sana düşerdi bildiğini söylemek."

Yüzüme baktı öylece. Susmasını hiç sevmiyordum.

"Sana bana dürüst olmak düşerdi arkamdan iş çevirmek değil."

Dişlerini sıktı bir anlığına. Yutkundu. "Arkandan iş çevirmedim."

"Onunla konuşmuşsun. Susturmuşsun."

"Susturmadım," diye karşı çıktı öfkeli bir tonda. *Bana değildi, biliyordum.* "Konuşsun istedim Arya. Sana kendisi söylesin istedim."

"Söylemedi ama," dedim ben de ona kızarak. Sesimi yükseltmişim istemeden. "Sen de söylemedin ve teyzemle benim hakkımda konuşman, onun teyzem olduğunu öğrenip bunu benden saklaman arkamdan iş çevirmektir evet!"

"Sinirlenince başka biri oluyorsun," dedi buna şaşırmış gibi.

"Beni, ben olduğum için tanımak istesen bilirdin."

"O ne demek?" dedi kaşlarını çatarak.

"Boş ver," dedim kırgınlıkla. Burnum sızlıyordu. Nefret ediyordum tartışmaktan. Ağlayasım geliyordu hemen ve bu huyumdan da nefret ediyordum. "Herkesin bir sebebi var bana susmak için."

Bir şey diyecek gibi oldu ama garson siparişlerimi getirdi. Üzerinde ufak bir havuç süslemesi olan bir dilim keke baktım öylece.

Babam öleceğini biliyormuş Ulaş. Kaza demişler, baban da şüpheliymiş ama Kenan Amca inanmıyor kaza olduğuna. Sen de acıyorsun belki de bana. Teyzem varmış hiç tanımadığım. Yıllarca aramış beni, yıllarca o konuşmuş benimle ama şimdi ufak bir sıcaklık bile hissedemiyorum ona karşı. Her şey çok karıştı Ulaş. Sen de susmayı tercih ettin bana. Teyzemden kaçmışım Ulaş, biliyormuşsun ama susmuşsun. Kalbim çok kırıldı Ulaş, benim yüzümden zarar gördüğün için. Teyzem sana baban yüzünden mi güvenmiyor? O yüzden mi sustun?

"Artık bir kahramana ihtiyacım yok," diye mırıldandım keke bakarken. "Zaten hiç olmak istememiştin." *Anlıyorum artık Ulaş.*

Karşımdaki sandalyenin geriye doğru itildiğini hissettiğimde kalbim acıdı. Üzülüyor muydu o da benim kadar? *Bir özür Ulaş. Bir kere özür dilesen, affederdim ben seni. Güvendiğimi söylemiştim sana. Sen güvenme demiştim dedin bana. Pişman değilsin demek ki.*

Kalktı karşımdan. Beni o masada tek başıma bıraktı. Gözlerim doldu. Her şeye üzüldüm o masada. Gözlerim dolduğunda ağladığımı kimse görmesin diye küçüldüm de küçüldüm. Havuçlu kekle doldurdum ağzımı. Ağlamamı bastırmaya çalışarak yedim kekimi.

Orada saatlerce oturdum tek başıma. Bir türlü kalkıp eve gidebilecek gücü bulamadım. Eve gidersem sanki daha çok kırılacaktı kalbim. Saatler ilerledi, güneş battı, kafede tek bir boş masa kalmadı. Masayı meşgul etmek istemediğimden, hafif bir yemek yemiş milkshake içiyordum.

O sırada karşımdaki bir sandalye çekildiğinde dikkatimi elin sahibine çevirdim.

Açık teninin her noktasında dövmeleri olan, yirmilerinde gözleri çekik bir adam, "Oturabilir miyim?" diyerek cevabımı beklemeden oturdu karşıma.

Elinde buzlu kahveyi masaya koyduğunda gerildim istemeden. Şaşırdığımdan birkaç dakika hiçbir şey diyemedim. Beni birine mi benzetmişti emin değildim ama oldukça rahattı bunu yaparken. Birçok dövmesi vardı teninde. Japonca heceler ve Doğu Asya'ya özgü figürler öne geçiyordu. Asyalı olduğu göz yapısından belliydi. Belki de kültür farkındaydı, emin değildim ama Türkçesi gayet iyiydi.

Ben nasıl ona bakıyorsam o da bana bakıyordu. Ondan kalkmasını rica etmek ile muhatap olmak yerine kalkıp eve gitmek arasında kaldığım bir sırada, "Merhaba," dedi oldukça düzgün bir Türkçeyle.

Gözlerimi kırpıştırdım birkaç kez. Yanaklarım ısındı. Benimle tanışmak için mi gelmişti yoksa?

"Merhaba," diye mırıldandım hiç rahat hissetmeyerek kendimi.

"Masanı paylaştığın için teşekkür ederim," deyip gülümsedi bana. Sanki tanıyormuş gibi samimi bir gülümseme ve ses tonu vardı.

"Paylaşmak için iznimi istemediniz," dedim ben de oldukça mesafeli bir tutumla.

"İzin istedim," diye itiraz etti.

"Cevabımı beklemediniz," diye direttim ben de hafiften çatarak kaşlarımı.

Gülümsedi bu halime. Eğleniyor muydu benimle? Kalksa mıydım? Gözlerim istemsizce Ulaş'ı aradı ama onu göremedim. Gitmiş miydi? Çalışıyordu en son.

"Mutlu musun?"

Bu soru karşısında gözlerimi karşımdaki adama çevirdim. Ciddi bir ifadesi vardı. Neden tanımadığım biri kırk yıldır beni tanıyormuş gibi

rahatsız ve mutlu olup olmadığımı soruyordu şu an bana? Bu kadar mutsuzken üstelik.

"Kabalığım için üzgünüm," dedim ondan rahatsız olarak. "Ama kahvenizi içtikten sonra lütfen başka bir masa bulun."

"Ben daha çok üzgünüm Arya," dedi yüzünde buruk bir gülümsemeyle.

İsmimi telaffuz edişi ve yüzündeki ifade tüylerimi ürpertti. Tedirgin oldum. Zaten korkak biriydim ve aileme olanlar hakkında karmakarışık şeyler vardı. Böyle ani çıkışlar ödümü koparıyordu. Yoksa o da tanımadığım bir başka akrabam falan mıydı? Ya da düşmanım?

"İsmimi nereden biliyorsunuz?" dedim endişeli bir sesle.

O sırada gözlerim yardım arar gibi etrafa gezinirken onu buldu. Ulaş'la göz göze geldik. O da bana bakıyordu. Kaşları çatıktı. Sanki anlamıştı bir şeylerin yolunda gitmediğini. Karşımdaki adam da dönüp ona baktı. Gerildim. Yine ona zarar verilerse benim yüzümden? Bunun altında kalkamayacaktım bu gidişle.

"Her an gelip beni yaka paça dışarı atacak gibi," dedi yüzünde aynı buruk gülümseme ile.

"Siz kimsiniz?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

"Eren ben," diyerek yüzünü bana döndü. "Eren Arga."

O an daha bu sabah aynı soyadına sahip bir adamın ismini duyduğumu anımsadım. *Yiğit Arga.* Babamın arkadaşlarından ve kazanın şüphelilerinden biri.

"Yiğit Arga," dediğimde gözlerindeki bakış değişti.

Kafasını salladı. "Evet, babam," dedi. "Hatırlıyor musun beni?"

Kafamı iki yana salladım. Gülümsedi hafifçe ve kafasını salladı anladım der gibi.

Sandalyeden hafifçe kalkıp arka cebinden cüzdanını çıkardı. Açtı ve içerisindeki fotoğraf koyulan kısmı kurcaladı. İki fotoğraf taşıyordu cüzdanında. Biri genç bir kadındı, diğeri ise katlanmıştı. Katlı olanı çıkardı usulca. Açıp bana uzattığında aldım merakla.

Fotoğrafı gördüğüm an kalbim sızlarken tüylerim diken diken oldu. Kalbim özlemle çarptı göğüskafesime. Fotoğrafta canım annemle canım

babam vardı. Annem hamileydi, babam yanında duruyordu. Onun yanında tanımadığım babam yaşlarında bir adam vardı. Yanında Asyalı güzel bir kadın ve yedi sekiz yaşlarında bir çocuk vardı. Sanırım karşımda oturan adamdı bu çocuk. Eren Arga.

"Ailelerimiz," dediğinde yutkundum ve gözlerimi ona çevirdim. Yüzünde tatsız bir ifade vardı. "Aynı kaderi paylaşıyor sayılır."

Kaşlarımı çattım. "Nasıl yani?"

"Bizim evimizde de bir yangın çıktı. Babamı kaybettim ben de."

Kalbim korku ve üzüntüyle çarparken içimde bir sıkıntı peyda oldu. Kenan Amca'nın neden kesin bir dille kaza olmadığını söylediğini şimdi biraz daha anlıyordum.

Aklıma gelen şeyle gözlerimi Ulaş'a çevirdim. Ulaş yoksa sen de mi kaybettin babanı? Bu yüzden mi mutsuzsun o kadar? Babanı sorduğumda gerilemenin sebebi bu muydu? Belki de babanı benim ailemden dolayı kaybetmişsindir? O yüzden yüzüme bakmak zordu Ulaş? Ben sana haksızlık mı ettim yoksa?

Bugün hiç acımıyordu kalbime. Ezik ezik olmuştu içim de.

Gözlerimi üzgünce yüzüne çevirdim. "Neden şimdi karşıma çıkıyorsunuz?"

"Şu an tam zamanı," dedi gözlerime bakarak. "Kimsesiz hissettiğini biliyorum ama değilsin Arya. Varlığım belki yoktu senin için ama hep bir gözüm üzerindeydi."

Elimde olmadan burnum sızladı ve gözlerim doldu.

"Babalarımızın akıllı ev sistemleri üzerine kurulu bir projesi vardı. Sizin eviniz, bizim evimiz bu projenin ürünlerinden ikisi. Bu yüzden projeden kaynaklanan bir kaza olarak atfedildi. Babam projenin akıllı sisteminin sorumlusu olduğu için şüpheli duruma düştü. Fakat bir şey bulmaya yaklaşmış ya da göze çok batmış olacak ki senin ailenin başına gelenlerden sonra aynı kaderi ben de paylaştım."

"Başınız... sağ olsun," dedim çok üzgün hissederek.

Halbuki gerçeği bulmak istemiş. Kim neden bizim ailelerimizi öldürmek istemiş? Dünya kocaman, biz mi dar etmişiz, bize de yetmez miymiş? Zaten kırgın olan kalbim daha fazla tutamadı kendini. Üzüntüyle

ağlamaya başladım yine. Kaldıramıyordum öğrendiğim şeyleri. Belki de susulması daha iyiydi. Hiçbir şeyi bilmemek, cahil bir mutluluğun kollarında yaşamak daha iyi olurdu.

"Burada değildim uzun zamandır," dedi bana bir peçete uzatırken. "Ama artık buradayım Arya. Kimsenin canımızı daha fazla yakmasına izin vermem."

Uzattığı peçeteyi alıp gözlerimi sildim. "Levent Tütüncü peki?" diye sordum üzgün bir sesle. "O da şüpheli listesindeymiş." Demek ki Ulaş'ın babasının durumu da onun babasınınki gibiydi.

"O kayıp," dedi gözlerime bakarak. "Senelerdir kayıp."

Kayıp... Yakın arkadaş onlar. Babasının bunu yapması için hiçbir sebep yok değil mi? Değil mi Ulaş? Senin babanın da başına bir iş gelmiş değil mi Ulaş? Baban yapmaz bunu bize.

Gülmemesinin sebebi bu olamazdı değil mi? Babasından nefret etmesinin sebebi bu olamazdı değil mi? Olmasın. Lütfen...

"Kim suçlu kim masum bilmiyoruz," diye mırıldandı. "Mağdurları belli ama."

Biz çocuklar... mağdur olanlardık. Kafamı salladım üzgünce. Kafam da içim de karma karışıktı.

"Senin bana doğruyu söylediğini nereden bileceğim?" diye sordum kırgın bir sesle. "Seni tanımıyorum ki ben. Sana nasıl güveneceğim? Arkamdan iş çevirmediğini, beni kandırmadığını nereden bileceğim?" Ulaş bile susuyor bana. Belki de anlatamadıkları var onun da. Hayat iyi davranamamış bize.

Kafasını salladı usulca. "Kenan Çetin'i ara," dedi doğrudan. "Tek güvenilir insan o. Senin için de benim için de. Tek güvenebileceğimiz adam o."

Yutkundum. Telefonumu çıkardım. O sırada cüzdanından içimdeki tüm tereddütleri silmek ister gibi kimliğini çıkarıp önüme bıraktı.

ARGA
EREN
18.12.1990 E/M

Kenan Amca'yı arayıp telefonumu kulağıma yaslarken okumuştum bilgilerini içimden. Yirmi yedi yaşına girecekti bu sene. Dokuz yaş büyüktü benden. Babasını benden daha çok görmüş. Annesi nasıl şu an? İyi mi? Bizi kimsesiz bırakan kişi Ulaş'ın babası olabilir mi? *Olmasın lütfen. Lütfen. Allah'ım lütfen. O olmasın. Lütfen. Ulaş'ın hüznünün, bana bakışlarının, benden kaçışlarının ve susuşlarının sebebi bu olmasın, ne olur...*

"Efendim Arya'm," diye yanıtladı yumuşak bir ses aramamı.

"Kenan Amca," diye mırıldandım üzgün bir sesle.

Keşke gelip beni alsa ve yetimhaneye geri bıraksaydı. Hayatla yüzleşmeye hazır değilmişim ben Kenan Amca.

"Söyle canım."

"Biri var karşımda," dedim ona bakarken. "İsmi Eren Arga."

"Eren mi?" dedi heyecanlı ve şaşırmış bir sesle. "Karşında mı oturuyor? Nasıl bir araya geldiniz? Ne zaman dönmüş? Hayırsız serseri. İlk benim yanıma uğramalıydı."

Kenan Amca'nın ses tonundan anladığım kadarıyla o bir tehdit değildi. Üstelik Eren'in söyledikleri de doğru gibiydi. Burada değildim demişti, gerçekten değilmiş.

"Ne yapıyorsunuz? Neredesiniz? Alayım sizi yemeğe gidelim."

"Can Kırığı'ndayız. Oturuyoruz."

"Ulaş da mı orada?" diye sordu merak ederek.

"Burada ama..." deyip sustum. Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Çalışıyor o. Bizimle oturmuyor."

"Anladım," dedi. "Eren'le konuşabilir miyim?"

Kafamı salladım ve ona uzattım telefonumu.

"Efendim," dedi iyi bir diksiyonla. Bir süre konuştular. Kenan Amca ile konuşurken yüzünde buruk bir ifade vardı. Eskiden kalan biriydi Kenan Amca hepimiz için. Bir o kalmıştı bir de biz.

"Merak etme, sağ salim götürürüm onu eve," derken gözlerime baktı.

Kenan Amca ona güveniyordu. Aynı kaderi paylaşıyorduk ve iyi birine benziyordu. Ondan korkmama gerek yoktu sanırım.

Telefonu kapatıp yavaşça önüme bıraktı. "Aç mısın? Salata yedin sadece," dedi.

Bir süredir beni izliyormuş demek ki.

"İştahım yok," deyip kafamı iki yana salladım.

Buzlu kahvesinden bir yudum aldı o da yavaşça. Derin bir nefes aldım. Kimliğini inceledim ne konuşacağımızı bile bilmeyerek. Doğum yerini gördüm sonra.

"Japonya Osaka," diye okuduğumda gözleri üzerimdeydi.

Çekik gözleri ona hoş bir hava katıyordu. Anime ve Kore dizileri seven biri olarak Doğu Asya'ya merakım vardı. Japonca çalışmayı bile deniyordum. Üniversite sınavını atlatınca ciddi ciddi kurs almayı bile düşünmüştüm.

"Annem Japon," dedi gözlerime bakarken. "Babamla bir iş gezisinde tanışmışlar Japonya'da. Ben de onların tanıştıkları şehirde doğdum."

Elini uzatıp sağ işaretparmağının tersiyle göz kenarımdaki yaşı sildi nazikçe. "Karşımda birinin ağlamasından nefret ederim." İşaret diliyle 'gülümse' işareti yaptı el alışkanlığıymış gibi. "Senin gibi küçük, sevimli kızlar gülümsemeli."

Yanaklarım al al olsa da tutumu beni çok da utandırmadı. Daha çok bir abi gibi davranıyordu. Rahatsız edici bir tutumu yoktu.

Burnumu çektim. "Ben sana nasıl hitap edeyim?"

Gülümsetti bu söylediğim onu. "Eren diyebilirsin, abilik etmedim sana sonuçta."

"Peki," diye mırıldandım.

Gülümseyen biriydi ama göründüğünden daha fazlası gibi duruyordu.

"Bu konu hakkında," diye mırıldandım susamayarak. "Bir şey biliyor musun? Neden bunu yaşadığımızı?"

Kafasını yavaşça iki yana salladı. "Henüz değil," dedi önündeki cam bardağa dokunurken. "Ama bulacağım. Endişelenme."

Kendisi mi yapacaktı? Tüylerim ürperdi. "Neden intikam alacakmış gibi konuşuyorsun?"

Dudakları hafifçe kıvrıldı. "Alacağım," dedi gözlerime bakarak. "Bana, bize, bunları yaşatan herkesten hesabını kendim soracak cezasını kendim vereceğim."

Karşıma oturduğundan beri ilk kez ciddi ve tedirgin edici bir ses tonu kullanmıştı. Kesinlikle göründüğünden daha fazlasıydı.

"İntikam iyi bir şey değil," dedim kafamı iki yana sallayıp onun için tedirgin olarak. "Kendine zarar vereceksin."

Gülümsedi sadece hafifçe. Yanıt vermedi bana. Derin bir nefes alıp bardakta kalan buzlu kahveyi tek dikişte bitirdi. Bardağı masaya geri koyarken buz küpleri hoş bir ses çıkardı.

"Numaramı söyleyeyim," dedi masanın üzerine koyduğu telefonuma bakarken.

Kafamı salladım. Numarasını kaydettim ve onu aradım. Cebinde titredi telefonu.

"Bizim üniversitede hukuk okuyorum," dedi sonra. Babalarımıza ait üniversiteden bahsediyordu. "Bir şeye ihtiyacın olursa yanında olmam beş dakikamı almaz."

Kafamı salladım fakat ne hissetmeliyim kestiremiyordum. Her şey çok hızlı gelişiyordu sanki iki gündür. Her şey üst üste geliyordu.

O sırada biri yanımızda dikilince ikimiz de gözlerimizi o kişiye çevirdik. Ulaş'tı gelen. Doğrudan Eren'e bakıyordu. Eren'i de hatırlıyor muydu? Tanıyor muydu?

"Bir şeye ihtiyacın var mı?" diye sorarken bu kez gözleri bana çevrilmişti. Gözlerimin içine baktı. Yarım saat önce göz göze gelişimizde rahatsız olduğumu anladığı için mi gelmişti? Az önce yaşanandan sonra bir daha konuşmaz sanıyordum benimle. Çünkü zaten benden kaçmaya meyilliydi.

Üzüntü içinde baktım yüzüne. Kimsin sen Ulaş? İçindeki yangının sebebi kim? Benimkiyle aynı kişi mi?

"Yok," dedim gözlerine bakarak.

Dişlerini sıktı bir anlığına, ardından Eren'e bir bakış atıp masadan uzaklaştı.

"Eve bırakayım mı seni?"

"Olur," diye mırıldandım.

Olurdu. Kenan Amca güveniyordu ona. Artık ne düşünmeliyim bilmiyordum. Karmakarışıktım. Eve gitmek ve uyumak istiyordum.

Hesabımı Eren'in kapattığını öğrendim kasaya gidince. Ona kaşlarımı çatarak bakmıştım ama umursamamıştı bile. Gülümseyip göz kırpmıştı

bana. Birlikte kafeden çıkarken Ulaş'ın gözlerini üzerimde hissettim ve o an Ulaş'ın beni yanlış anlayabileceği düşüncesi geldi aklıma. Düşünmemiştim hiç o ihtimali. Bir adam oturmuştu masama ve beni evime bırakmasına müsaade ediyordum. Ya yanlış anlarsa beni? Kalbim bu ihtimalin endişesiyle çarptı göğsüme; ona kırılmış olsa bile.

Bakışlarımı ona çevirdim. Açıklama isteğiyle doldum. Belki de umurunda bile değildi ama açıklama yapmak istemiştim ona. Üçümüz de yabancı değiliz aslında Ulaş demek istedim. Bir sürü kötü şey öğrendim bugün, ne olur teselli et beni biraz demek istedim bencilce.

Ulaş ben ona bakınca sanki ona ihtiyacım olduğunu anlamış gibi bana adımladı. Eren'in beni arkamda beklediğini hissettim.

"Ulaş," dedim gözlerine bakarken.

O sırada kafenin önüne yanaşan bir arabanın sesiyle herkesin gözleri bahçeye çevrildi. Erim'i gördüm. Delirmiş gibiydi. Kalbim endişeyle çarptı göğsüme. Ne olmuştu bilmiyordum ama yüz ifadesi korkuttu beni.

Kötü bir şey olmuştu. Bugün bitsin istiyordum. Benimle göz göze geldiğinde sanki aradığı benmişim gibi "Arya," dedi.

O an Eren önüme geçerken Ulaş'ın da kolunun hafifçe karnıma dolayıp beni arkasına çektiğini hissettim, önüme çıktı o da korumacı bir tavırla. Kalbim endişeyle çarparken göğsüme tekrar ismimi söyledi. Çok üzgündü. Ne oluyordu? Annesine bir şey mi olmuştu? Kim olduğumu mu öğrenmişti? Ne olmuştu?

"Çekil," dedi güçsüz bir sesle önümde dikilen adamlara muhtemelen. "Arya'yla konuşmam lazım. Çekil Ulaş, ne olur."

Erim, Ulaş'a ricacı oluyordu. Çok kötü bir şey olmuştu.

"Önce bir sakin ol," dedi Ulaş.

"Arya," dedi onu dinlemeyerek. "Arya, Deniz hastanede."

Duyduğum üç kelime ensemin karıncalanmasına sebep oldu. İkinci kez düşünmedim. Ulaş'ın ve Eren'in ortasından geçerek önlerine çıktım ama ikisinin de eli önümde duruyordu sanki Erim bana bir şey yapacak olursa anında arkalarına çekmek istiyorlarmış gibi.

"Ne?" diye sordum kalbim deli gibi atarken.

Mavi gözleri kızarmıştı. Aklını kaybedecek gibiydi. Endişelendiriyordu beni.

"Deniz'e ne oldu Erim?" diye sordum korkarak.

"Gitmemiz lazım Arya," dedi her an ağlayacakmış gibi. Bileğimden tuttu güçsüzce.

Eren onun bileğini tuttuğunda bakışları ona çevrildi. "Bırak," diye dişlerinin arasından kızdı ona.

Ulaş bileğimi elinden kurtardı. "Adam gibi anlatsana lan ne olduğunu," diye kızdı ona Ulaş.

"Hastaneye gitmemiz lazım," dedi Erim kafasını toparlayamıyormuş gibi Ulaş'a bakarak. "Arya'nın gelmesi lazım. Deniz'in ona ihtiyacı var." Elini Ulaş'tan kurtarıp bana baktı. "Ne olur Arya," dediği sırada sesi titredi. "İlaç almış. Çok... fazla ilaç. Arya lütfen. Deniz'i kaybedemem."

Deniz'i kaybedemem...

Bu iki kelime kafamın içinde tekrar edip durdu. Altımdaki yerin kaydığını hissettim. Kalbimin ritmini kulaklarımda hissettim. Kan akışımı duyuyordum sanki. Nefesim ağırlaştı. Gözlerim bulandı, siyah benekler büyüdü büyüdü; her yeri kapladı. Bir karanlığın içinde sallanıyordum sanki. Her şey önemini yitirdi. Kendimle baş başa kaldım bir anda. Annemi düşündüm. Babamı düşündüm. Ulaş'ı, Esra'yı, Elmaşekeri'ni, Küçük Ulaş'ı, Nehir'i ve Deniz'i düşündüm. Ben nasıl sahip olduklarımı bu kadar çabuk kaybettim?

Zihnim uyandığı ilk an aldığım kokudan rahatsız olarak araladım gözlerimi. Hastanedeydim. İlk birkaç saniyeye anlam veremedim neden burada olduğuma. Sonra başımda dikilen iki adamı fark ettim. Bir acil kısmındaydım sanırım. Sırtları dönüktü bana, bir doktorla konuşuyorlardı.

"İşte hastamız da uyandı," dedi doktor, göz göze geldiğimizde.

Yanımda dikilen iki adam da bana döndü. Eren ve Ulaş'tı. Oturmak istediğimde ikisi de yardımcı olmak için bana uzandığında Ulaş, Eren'e kızgın bir bakış attı. Tanışmışlar mıydı? Tanışmış gibi durmuyorlardı. Eren bana kendini tanıttığı gibi Ulaş'a tanıtmamış olmalıydı.

"Deniz," diye mırıldandım oturur bir pozisyon alırken.

Kalbim korkuyla çarpmaya başladı tekrar göğsüme. Gözlerim doldu anında. "Deniz," dedim üzgünce. Gözlerimi Ulaş'a çevirdim. "O iyi mi?"

Ulaş yüzünü ifadesiz tutmaya çalışıyordu ama üzgündü gözleri.

"Dürüst ol bana," dedim kırgın bir sesle.

Yutkundu, canı yanmış gibi baktı birkaç saniye ve bu kalbimi kırdı. "Hayati tehlikesi varmış. Müdahale ediyorlar. Beklemek gerekiyormuş. Yoğun bakımda."

Gözlerimdeki yaşlar teker teker düşmeye başladığında doktorun bana sakinleştirici yapmasını söylediklerini duydum.

"İstemiyorum," diye ağladım Ulaş'a. "Beni Deniz'e götür Ulaş, lütfen."

Yutkundu, sakinleşmemi istiyormuş gibi saçlarımı okşadı ve yüz hizama indi. "Her şey düzelecek," dedi gözlerime bakarak. "Bırak yardım etsinler sana. Götüreceğim sonra seni Deniz'e."

Lütfen hepsi bir rüya olsun. Lütfen. Birini daha kaybetmek istemiyorum.

"Benim yüzümden mi Ulaş?" diye sordum ağlayarak. "Benim yüzümden mi oldu?"

Çok üzgündüm. Fark edememiştim. Erim benim kuzenimmiş. Bilmiyordum ki. Erim söylememiş. Erim biliyor muydu? Biliyordu demek ki. O yüzden sormuş beni ona. Ama açıklamamış. Hiçbir şey açıklamamış ona da. Hepsi bizim suçumuz.

"Erim yüzünden," diye ağladım bu kez. "Söyleseydi yanlış anlamazdı." Güçsüzce tişörtüne tutundum. "Ben kör müyüm Ulaş? Nasıl görmedim iyi olmadığını?"

Beni göğsüne yasladığında hüngür hüngür ağladım omzunda. Koluma bir iğnenin girdiğini hissettim. Ulaş saçlarımı okşarken sarılıyordu bana. Her şey için ağlamak istiyordum kollarında.

Bana verdikleri şeyden ötürü müydü bilmiyordum ama aptal gibiydim. Ağlamak istiyordum ama ağlayamıyordum. Hiçbir şey hissedemiyordum sanki. Bomboş bir kutu gibiydim ama biliyordum olmadığımı. Uzun beyaz bir koridorda oturuyorduk. Eren neredeydi bilmiyordum. Ulaş vardı yanımda. Dik tutamadığımdan omzuna düşmüştü başım. Boş gözlerle izliyordum olan biteni. Bir sürü kişi vardı ondan gelecek iyi bir haberi bekleyen. Bu kadar kişiye sahipse nasıl fark edememiştik onun içinde kol gezen çıkmaz sokakları? Nasıl çıkış yolunu gösterememiştik?

Gözlerimden yaşlar süzüldü, Ulaş'ın tişörtüne damladı. Kalbim acıyordu. Erim perişan haldeydi. Deniz bir kere bile onu sevdiğini yüzüne

söyleyememişti. Ya ben de söyleyemezsem Ulaş'a? Hayat çok kısa. Değer mi küsmeye? Değmez. Onu da kaybetmek istemiyorum hiç.

İçimde tekrar bir ağlama dürtüsü olup ağlayamazken acıyla inleyip sol yanımı omzuna bastırdım.

"Hayat çok kısa Ulaş," diye fısıldadım kısık bir sesle. "Seni seviyorum."

Uyuşturulsa da kalbim ritminin değiştiğini hissettim. "Seni seviyorum Ulaş," diye tekrar ettim. "Lütfen korktuğum kişi olma." Gözyaşlarım aktı yine. Gözlerim kapandı. "Seni seviyorum."

Bir dakika.
Beş dakika.
Sessizlik.
Onu inandırdı uyuduğuma.

On dakika.
Onlarca dakika.
Bir derin nefes.
Korktuğum iki kelimeden ibaret.

"Özür dilerim."

Bir dakika.
Beş dakika.
Sessizlik.
Onu ikna etti duymadığıma.

"Oyum."

On dakika.
Onlarca dakika.
Koca bir kalp kırıklığı.
Ve sensizlik.

#28. BÖLÜM
KAL'MA

Kelebeği yakalamışlar,
Onu ateşe atmışlar,
Uçmamış, kaçmamış.
Ateşe âşık olmuş,
Durdurmamışlar.

İnsanların hayatının belli bir dönemi vardır. Bazen yükselişe geçersiniz. Tıpkı bir kuş gibisinizdir. Bu yükseliş hep böyle gidecek sanırsınız ama her işte bir ivme vardır. Fark edemesiniz. İvme sizi yerin dibine kadar çeker bazen. Uçurumdan düşer gibi düşersiniz en dibe. Bunu bazen en sevdikleriniz yapar. Belki itmezler ama düşerken elinizden de tutmazlar, tutamazlar. Onların da elinden gelen bir şey yoktur belki de kimbilir? Senden senin için vazgeçtim cümlesinden oldum olası nefret ederdim. Belki de babamın beni kurtarmak için ölmesi yüzündendi. Annem de öyle mi olmuştu? Bilmiyordum. Peki Ulaş? O neden susmuştu? Benim için mi? Bilmiyordum...

Saç diplerim uyuşmuştu. Kalbim işlevini yitirmiş gibiydi. Kanım akmıyor gibiydi. Kalbim çırpınıyordu. Göğüskafesimde büyük bir baskı vardı. Acıdan ölebilir miydi insan? Ben ölüyor muydum şu an? Bilmiyordum...Nefes alıyor muydum? Bilmiyordum... Kalbim ağrıyordu.

Elim sol göğsüme yaslanırken gözlerimdeki yaşlar acıyla, kafamı eğmemi bekliyormuş gibi betona düşmeye başladı birer birer. İnleyerek ağlamaya başladım feryadımı içimde tutamayarak.

Sağ elimi destek almak isteyerek diz çöktüğüm betona yaslamıştım. Gözyaşlarım yaslandığım betonu koyu griye boyarken hastanenin çatısını ağlama sesim sarmıştı.

"Lütfen," diye yalvardım boşluğa. "Lü-lütfen. Olamazsın.... Olma." Hıçkırdım büyük bir kalp kırıklığıyla. "Olma Ulaş."

Oyum demişti. Uyuyakaldım sanıp, oyum demişti. Olmasındı. Olmazdı. Lütfen. Âşıktım ona. Onu çok seviyordum. Ailemi öldüren adamın oğlu olamazdı.

Hıçkırıklarım büyük bir gürültüye dönüşürken, çatıya açılan kapının sesini işittim önce, ardından hızlı ayak sesleri yaklaştı bana doğru.

Ağlamamı durduramıyordum. Panik atak da geçiriyordum sanırım. Bilmiyordum. Her şey birbirine karışmıştı. Önümde diz çöktü biri. Kollarımı tuttu tanıdık nazik elleri. Beni doğrulttu yavaşça. Gözlerimi kapattım yüzüne bakamadığım için.

"Arya" dedi üzgün bir sesle.

Neden sen olmak zorundaydın? Neden? Neden Ulaş?

Eli çeneme dokundu. Hafif bir baskıyla kaldırdı çenemi yüzümü görmek istiyormuş gibi. Aralandı gözlerim, baktım gözlerine. Gözlerinde, sevdiğim, âşık olduğum gözlerinde yine kendi yansımamı gördüm. Paramparçaydım gözlerinde. Dağılıyorum Ulaş, ne olur topla beni. Değilim de. Neden sen olmak zorundaydın?

"Ulaş" dedim titreyen dudaklarımla.

Yardım et. Kaldıramıyorum. Kaldıramam Ulaş. Seni bu kadar severken kaldıramam. Ne olur bir şey yap. Acıyor. Acımasın.

"Söyle güzelim," dedi şefkat dolu bir sesle.

Sol elinin başparmağı gözyaşımı sildi yavaşça. Gözyaşlarımın, krizlerimin sebebiydi babası. Biliyordu başından beri.

Özür diledin Ulaş. Senin suçun mu var ki? Çok ağır değil mi? Sen nasıl taşıdın bunu Ulaş? Ben taşıyamıyorum. Eziliyorum altında Ulaş. Bu yüzden mi şefkat gösteriyorsun bana hep? Bu yüzden mi özür diletmiyorsun bana? Bu yüzden mi üzgünsün hep? Hayata bu yüzden mi küskünsün?

Aynı kandan iki insan. Biri hayatımı yakmışken biri söndürmeye çalışıyordu.

Acıyla sol eline yasladım başımı. "Canım acıyor," dedim ağlayarak.

"Geçecek," diye teselli etti beni.

Geçmeyecek. En kötüsü bu Ulaş. Geçecek gibi değil hiç. Bu sefer sen de yoksun. Sen teselli edemezsin beni bu sefer.

"İyi olacak Deniz," diye teselli etti beni. "Sen de iyi olacaksın."

Hıçkırdım yalnızca büyük bir üzüntüyle. Hiçbir şey diyemedim. Söyleyemedim. Biliyorum diyemedim. Neden sustun diyemedim. Bile bile mi sustun diyemedim. Niye bana öyle gülümsedin, neden bana öyle baktın diyemedim. Ağladım öylece. Sakinleşene kadar ağladım. Kalbim, gözyaşlarım kadar kolay dinmedi. Önce ellerinden uzaklaştırdım tenimi, sonra da kendimi. Yardımını almadan kalktım ayağa. Küskün bir tavırla ağlayarak ve bir yandan da gözlerimi kurulamaya çalışarak ona arkamı döndüm. Ağlayarak indim merdivenlerini hastanenin. İnebildiğim kadar indim. Hastaneden çıktım.

Eren'i hastanenin bahçesindeki banklardan birinde sigara içerken buldum. Tekrar bir ağlama isteği doldurdu içimi. Ona nasıl söyleyecektim? Ailemizi Ulaş'ın babası öldürmüş diyemezdim.

Gözlerimiz birbirine değdiğinde kaşları çatıldı önce. Ardından sigarasını atıp bana yürümeye başladı. Düşeceğimden korkuyormuş gibi kollarını kaldırıp beni tuttu.

"Neyin var Arya?" diye sordu endişeli bir bakışla. "Bir şey mi oldu?"

Kafamı iki yana salladım ama gözyaşlarım boşanıyordu gözlerimden. Tutamıyordum kendimi. Büyük bir ihtiyaçla kafamı geriye yatırdım. Nefes alamıyordum sanki. Gökyüzüne diktim gözlerimi. Sanki o an iki yıldız parladı. Annem ve babam gibiydi sanki. Sanki yanımdaydılar.

"Arya," dedi yumuşak bir sesle. "Neyin var? Deniz'e mi bir şey oldu?"

Kafamı iki yana salladım. "Olmadı," diye fısıldadım gözyaşlarım süzülürken yanaklarımdan. "Kötü," diye fısıldadım sonra. "Kötü bir rüya gördüm."

Keşke rüya olsaydı. Keşke sakinleştirici verildiğinde uyuyakalsaydım küçüklüğümdeki gibi. Ama bu benim ilk sakinleştirici alışım değil. Bünyem alışık benim Ulaş. Seni yanıltan şey bu işte.

"Gel seni yatıralım, uyu biraz," deyip beni hastaneye geri soktu.

Bir odaya geldik, yine sakinleştirici yapıldı. Bu sefer direnmedim. Teslim oldum ona. Uyumak istiyordum. Uzun bir süre mümkünse.

İLK HAFTA: ALIŞMA

Uyuyamıyordum. Bir haftadır uyuyamıyordum. Evden çıkasım da yemek yiyesim gelmiyordu. Zorla gidiyordum okula. Ruhtan bir farkım yoktu. Kafamın içindeki yeni, acımasız bilgiye alışmaya çalışıyordum. Bu gerçeği kabullenmeye çalışıyordum.

Aynadaki yansımama bakıyordum birkaç dakikadır. Ara ara girdiğim ağlama krizleri sonrası gözlerim kızarmıştı. Uykusuzluktan göz altlarım morarmıştı. Ne yaparsam yapayım bir türlü derin uykuya düşemiyordum. Uykularımı bile almışlardı benden. Neden? Ne için? Ne uğruna?

Salonda kalan telefonumun melodisi çalındı kulağıma ama hareket etme girişiminde dahi bulunmadım. Depresyona girmiştim belki de. Ya da girme eşiğindeydim. Bilmiyordum.

Yüzümü kurulayıp yavaş adımlarla salona geçtim. Günlerdir kendime mesken bellediğim koltuğumun sağ köşesine kuruldum ve battaniyeyi örttüm üzerime. Elmaşekeri üzerime çıkıp kuruldu. Başımı yastığıma yaslayıp televizyondan izlediğim *K-Dramayı* başlattım. Zaten üzgündüm, dizi beni daha çok üzüyordu.

Telefonuma bu kez bir mesaj düştüğünde gözlerimi ekranına çevirdim. Eren'dendi. Bir haftadır her gün okuldan alıyordu beni ve yemek yemeye götürüyordu. Bir şeyler olduğunun ve bunun Ulaş'la ilgili olduğunun farkındaydı ama soru sormuyordu. Bu huyunu seviyordum. Fakat hafta sonuydu ve beni görmediği için merak ediyordu sanırım. Tuhaftı. Bu kadar merak edilmek ve sık sık aranmak alışık olduğum bir durum değildi. Kenan Amca kendi sebeplerinden ötürü beni çok arayıp soramıyordu. Biricik teyzem ise tekrar sessizliğe gömülmüştü. En başından beri varlığı ile yokluğu birdi.

Mesajı kontrol etmek için bile enerjim olmadığından diziyi izlemeye devam ettim. On dakika kadar sonra zilim çaldığında kendimi öfkeli hissettim. Hatta öyle öfkeli hissettim ki oturup ağlayabilirdim.

"Keşke sen açabilsen kapıları," dedim Elmaşekeri'ne başımı yastıktan kaldırırken. "Sonra sen de terk edersin beni."

Sevimli bir miyavlamayla yüzünü yanağıma sürttüğünde hafifçe gülümseyip kafasına bir öpücük bıraktım. Ayağa kalkıp kapıyı açmaya gittim.

Gözetleme deliğinden gördüm Eren'i. Kapıyı açtığımda çatık kaşları yumuşadı biraz.

"Hadi," dedi gözlerime bakarak. "Seni yemeğe götüreyim. Benimle gel."

Pes etmeyecekti. Gitmeyecekti. İtiraz edersem Kenan Amca'yı aramakla tehdit edecekti beni. Kenan Amca'ya söylerse anlatmak zorunda kalırdım. Anlatırsam altında kalırdım. Biliyordum. Direnmedim. Hem belki hava almak iyi gelirdi. Gökyüzünün altında olmak iyi gelirdi.

Kafamı salladım usulca. Üzerimi değiştirme gereği duymadım. İçeriden telefonumu aldım ve geri döndüm. Vestiyerden bez çantamın içine attım telefonumu. Fermuarlı bir kapüşonlu geçirdim üzerime. Kapüşonunu kapattım, çantamı koluma astım ve ayakkabılarımı giymeye koyuldum.

Eren kapımı çekmiş, kilitlemişti bile çoktan.

"Teşekkürler," diye mırıldandım yanında dikilirken.

Keyifsiz, asık suratıma baktı. Neden bu hale geldiğimi anlamaya çalışıyordu. Deniz iyiydi çünkü. Kötü kısım geçmişti herkese göre. Çok da sevinmiştim iyi olmasına. Görüşememiştim onunla, izin vermemişlerdi. Konuşamamıştım da çünkü ailesi çok hassastı. Okula da gelmiyordu artık. İyi olduğunu söylemişti Deniz. Bununla yetinmiştim, iyi bir arkadaş değildim belki de ama ben de iyi değildim. Eren de bunun nedenini merak ediyordu. Ulaş ile küs olduğum için bu kadar üzgün olduğumu sanıyordu belki de. Halbuki ben o hastanede o küslüğü bitirmiştim. Çok başka bir şeydi üzerime yıkılan şey. Savaştığım şey çok başkaydı ve ne Eren ne de Ulaş farkındaydı bunun. Ulaş bildiğimi bilmiyordu. Hâlâ itiraf ettikten sonra nasıl tepkisiz bir şekilde omzunda kalabildim şaşıyordum kendime. Ulaş da bu yüzden hiç ihtimal vermiyordu onu duyduğuma muhtemelen.

O sırada bir kapı açılma sesi duydum. Yakalanmışım gibi omuzlarım yukarı kalktı. Kalbim onu göreceğimin endişesiyle çarparken bir anda kendimi Eren'in arkasında saklanırken buldum.

Onu görmek için fırsat kollarken şimdi ondan kaçmak kalbimi o kadar acıtıyordu ki gözlerim doldu hemen. Eren'in ceketini tuttum sıkıca önümden çekilmesin diye.

"Gidelim," diye fısıldadım güçsüz bir sesle.

Omzu üzerinden bana baktığında dolan gözlerimi gördü. Yüzünde üzgün bir ifade gördüm, kafasını salladı yavaşça. Hayatıma gireli bir haftadan biraz fazlaydı ama benimle öz kardeşi gibi ilgileniyor, beni anlamaya çaba gösteriyordu. Ona minnettar hissettim aniden. Her teklifini geri çevirmeme, mesajlarına dönmeme rağmen beni görmeye geliyor, karnımı doyurmam için uğraş veriyordu.

Boğazıma oturan yumruyu yutup arkamı döndüm ve merdivenler indim başım aşağıda. Eren de peşimden geldi. Birlikte otoparka doğru yürüdük. Arabasına bindiğimizde kapüşonumu açtım.

"Canının çektiği bir şey var mı?" diye sordu arabayı çalıştırırken.

Kafamı iki yana salladım. "Yok," diye mırıldandım burnumu çekip. "Midem bulanıyor sık sık. Pek bir şey yiyesim gelmiyor."

"Ne üzüyor seni bu kadar Arya?" diye sordu yumuşak bir sesle. "Başını hep gökyüzüne çeviren kızı balkonundan mahrum eden üzüntünün sebebi ne?"

Son cümlesi kalbimi kırdı. Gözlerim doldu yine. Daha fazla içimde tutamayacak gibi hissettim. Anlatmak istiyordum. Dertleşmek istiyordum. Teselli edilmek istiyordum. Yanlış anlamışsın desin istiyordum.

"Oymuş," diye fısıldadım kalbim kırılarak.

Anlamayarak bana baktı Eren.

"Ne oymuş?"

Gözyaşım düştü gözlerimden. "Onun... babasıymış."

Kaşları çatıldı. Dişlerini sıktığını çenesinden anladım.

"Nerden çıkardın bunu?" diye sordu sakin bir sesle.

"O söyledi," dedim ağlayarak. "O gün hastanede," diye açıklamaya çalıştım boncuk boncuk gözyaşlarım içinde. "Sakinleştirici almıştım. Uyudum sandı. O söyledi."

Eren yüzüme baktı kısa bir süre. Dertli bir nefes aldı içine. Şaşırmadı bu söylediğime. Zaten bir ihtimaldi bu. Ama bir ihtimaldi yalnızca. Ama artık bir gerçekti. Bu artık benim gerçeğimdi. Ailemi öldüren adam Levent Tütüncü'ydü ve ben Ulaş Tütüncü'yü çok seviyordum.

"Neden yapmış?" diye sordum ağlayarak ona. "Neden bunu bize yapmış ki? Arkadaş değiller miydi? Niye bize bunu yapmış?"

Araba yavaşladı, ardından durdu. Kemerini açıp bana doğru döndü. Gözlerinde hem öfke hem de şefkat vardı.

"Bilmiyorum," dedi gözlerime bakarak. "Bilmiyorum Arya. Ama yemin ederim öğreneceğim. Acıtıyor biliyorum," dedi kafasını yavaşça sallarken, sağ eli sol yanağımdan akan bir yaşı sildi nazikçe. "Ama bunu her kim yaptıysa yanına kalmayacak, söz veriyorum." Saçlarımı okşadı yavaşça. "Ulaş için de senin için de üzgünüm... Ama sen cevabını tek başına bulamayacağın sorularla üzme kendini küçük kız. Abin halledecek her şeyi. Sen yalnızca iyi olmaya çalış."

Kafamı salladım yavaşça ama bu konuşma beni daha çok ağlatmıştı. Ulaş'tan nefret eder sanmıştım ama ona da üzülüyor, bana abilik ediyordu. Üzgünken teselli edilmek güzel bir histi, tesellisine tutunmaya çalıştım.

Eren tekrar çalıştırdı arabayı ve bir restorana getirdi bizi. Bahçedeki masalardan birine geçtik. Canım hiçbir şey çekmediği için hafif bir kahvaltı tabağı rica etti ikimiz için de. O da kahvaltı yapmamıştı sanırım.

"Şaşırmadın hiç," diye mırıldandım siparişlerimizi beklerken.

"Bu hep bir ihtimaldi," dedi keyifsiz durgun bir sesle. "Ulaş'la bir bağın olduğu için bu kadar üzgünsün. Gerçeği öğrendiğin için değil. Benim Ulaş'la o türden bir bağım yok."

Burnum sızladı. "Neden o olmak zorundaydı?" diye fısıldadım. Masadan bir peçete alıp gözlerime bastırdım ağlamak istemeyerek. "Neden Ulaş olmak zorunda?"

"Şşşşş," diye fısıldadı saçlarımı okşayarak. "Atlatacağız bunu da. Sen gördüğüm en güçlü savaşçısın. Umudunu kaybetme Arya, hayata karşı en büyük silahın o senin."

Ulaş'a her zaman umut yok mudur demiştim. Bakış açına göre değişir demişti. Benimle aynı yerden baksın istemiştim. *Bakamazmış. Ulaş'ın penceresini babası kapatmış. Ulaş, belki de hayat akıp giderken hep kapalı camların ardından izlemeye mecbur kalmış...*

Eren'le öğle vakti yapılan kahvaltı sonrası akşamı sahilde geçirip eve dönmüştük. Her şey için teşekkür etmiştim ona. Beni yarın okula

getürmek üzere geleceğini tembihlemişti. Akşam geceye dönmüştü yüzünü ama uyku bir türlü yüzünü bana dönmemişti.

Güneşin doğuşunu izlemek içimi ısıtan şeylerden biri olmuştu hep. Batışı ile doğuşu benzerdi birbirine belki ama doğduğu ve battığı yerler ayırıyordu onları birbirinden. Nereye meyil ettiği önemliydi insanın, neleri neye meyil ettiği gibi tıpkı. Bir topluluk içinde yüzünü kime dönüp kime yüz çevirdiği önemliydi. Güneş bana yüzünü dönsün istiyordum. Batmasın, gitmesin bir yere. Dönsün bana yüzünü, gün doğsun, başlamasın uzun geceler, yalnız bırakmasın beni.

Güneş doğuyordu yine. Uyku yüzünü dönmüyordu bana. Ama güneş her gün yeniden doğuyordu. Bugün değil belki ama bir gün benim için doğacaktı. Biliyordum.

Yan balkonun kapısının açıldığını işittiğimde iki balkon arasındaki kalın kolona yaslandım iyice saklanmak isteyerek. Bacaklarımı kendime çekip küçüldüm yerimde. Nefesimi tuttum kalbim göğsüme heyecanla çarparken.

İki farklı adım sesi işittim önce. Sonra bir çakmak yakıldı. Sigaranın tutuşma sesi sessiz sabahta kulaklarıma kadar ulaştı. O sigarayı yakanı görmedim ama Ulaş'tı. Biliyordum.

"Uyuyamadın mı?" diye sordu Kutay.

Sigarasından derin bir nefes aldığını tütünün çıtırdama sesinden anladım. Bir süre sessizlik oldu.

"Ağlıyor her gece," dedi Ulaş.

Sesini duyar duymaz burnum sızladı. Söylediği şeyse kalbimin ritmiyle oynadı. Odalarımız yan yana, duvarlarımız inceydi. Duyuyor olmalıydı sesimi.

"Uyuyamıyorum."

Gözyaşım düşerken ses çıkarmaktan korkarak dudaklarımı dizime yasladım.

"Sorun ne?" diye sordu Kutay anlam veremiyormuş gibi bu halimize.

"Kaçıyor benden," dedi tekdüze bir sesle Ulaş. "Nasıl olduğunu bile soramıyorum... Belki de hepimizi yokluğuyla cezalandırıyordur."

Ben seni yokluğumla cezalandırabilir miyim Ulaş? O kadar değer veriyor musun bana?

"Sadece bir gerçeğe susuşum bu kadar uzaklaştırıyor onu benden," dedi sonra üzgün bir sesle. "Kim olduğumu bilse ne ölçüde uzaklaşır benden, kestirebiliyor musun?"

Gerçeği biliyorum Ulaş ve sesindeki üzüntüyü kalbimde hissediyorum. Ben sevdiğim insanlardan demek ki en fazla bu kadar uzak durabiliyorum. Üzüntülerinden kaçamayacak, her şeye rağmen kalbimde hissedebilecek kadar.

2. HAFTA: SUÇLAMA

İki hafta geçmişti. Bu iki hafta içinde o kadar çok fikir değiştirmiştim ki artık Eren'in de kafası karışıyordu. Bir gün affedeceğimi onun bir suçu olmadığını anlatıyordum ona; başka gün her şey için onu suçluyor, kötülüyor, artık onu sevemeyeceğimi söylüyordum. Eren sabırla dinliyordu beni. Mantıklı açıklamalar yapıyordu ama bazen o kadar çekilmez oluyordum ki bunu sonradan fark ediyordum. Sonra içimde bir endişe peyda oluyordu ya Eren de benden bırakıp beni yalnız bırakırsa diye.

"Kimse böyle bir şeyi dile getiremez," dedi Eren, ben burnum akarak dondurma yerken. "Özellikle de değer veriyorsa o kişiye."

"O bana değer vermiyor," dedim gözlerim akarken. "Hiç kimse değilmişim ben onun için. Bu kadar üzülmem falan da hep onun suçu."

Yüzünde hafifçe bir gülümseme oldu Eren'in. Buruk bir gülümsemeydi ama gözleri gülümsüyordu sanki.

Elini uzatıp kafamın üzerine koydu. "Suçlayacak biri bulunca daha kolay değil mi her şey?" diye sorunca kendimi kötü hissettim.

"Ben kötü biriyim," diye mırıldandım kaşığımı dondurma kutusunda gezdirirken.

"Değilsin," dedi kafasını iki yana sallayıp. "Geçecekse acın o yokken suçlayabilirsin onu. Dil her zaman kalbin dilini konuşmaz neticede. Öznesi de yoksa karşısında kıramaz kimseyi."

"Biliyordu gerçeği," dedim burnumu çekerek. "Neden sevdirdi bana kendini? Neden sarıldı bana? Neden bana iki karanfil verdi? Onun suçu hep. Bu kadar canımın yanması hep onun suçu," diye sitem ettim.

Kafasını sallayarak bir peçeteyle gözyaşlarımı sildi. "Dondurman bitti hamburgerini ye hadi," dedi. "*Dondurmam bitince yiyeceğim* demiştin."

Elimdeki kutuyu ve kaşığı tepsiye bırakıp hamburgeri aldım. Burnumu çekerek onun hatırına bir ısırık aldım ve çiğnemeye başladım.

"Güzelmiş," diye mırıldandım tadını severek.

"Değil mi?" dedi gülümseyerek. "Patates kızartmanı da ye."

Burnumu çekerek soslu patates kızartmamdan da yedim bir uçtan. Ağlamak acıktırmıştı beni ama dinmişti gözyaşlarım. İkinci hafta oluyordu o günden bu yana ve artık daha az ağlıyordum sanırım. Bir şeyleri kabullenmeye başlamıştım ama Ulaş'ı suçlamadan edemiyordum. Elimde değildi. Kızıyordum ona. Çok kızıyordum ama sonra pişman oluyordum. Bu döngüyü tekrar edip duruyordum günlerdir.

Ağzımdaki lokmayı asık bir suratla çiğnerken Eren bana işaret diliyle gülümse işareti yaptı yine. Bunu sık kullanıyordu. El alışkanlığıydı sanki onun için.

"Eren," dedim lokmam bitince. Hep bendim konumuz. Onun hakkında konuşmuyorduk hiç. "İşaret dilini biliyor musun sen?"

Kafasını salladı yavaşça. "Evet," diye onayladı beni. "Hem Türkçe hem de Japonca dilinde biliyorum. Annem konuşamıyor benim, doğuştan."

Öğrendiğim bu bilgiyle kalbim acıdı. Neredeydi şimdi annesi acaba? İyi miydi?

"Anladım," diye mırıldandım. "Üzgünüm, canını sıkmak istemedim."

Gülümsedi bana, hiç kızmıyordu zaten. "Önemli değil, üzülmene de gerek yok. O böyle doğmuş, böyle de çok güzel."

Öyledir. Annelerimiz bizim için hep güzel. Çünkü duygularla sevmek böyle güzel bir şey.

"Güzel şeylerden konuşalım," dedi Eren. Sonra da telefonunun ekranını bana çevirdi. Bir kızın fotoğrafı vardı galerisinde. Çok da güzeldi.

"Güzel değil mi?" diye sordu.

Burnumu çekip kafamı salladım. "Evet," diye onayladım onu. "Çok güzel." Gözlerimi ekrandan ayırıp ona baktım. Eren'in de mi sevdiği biri vardı? Hatta belki de sevgilisi?

"Sevgilin mi?" diye sordum hamburgerimden bir ısırık almadan önce.

Buruk bir gülümseme oluştu dudaklarında. "Yok değil," dedi. Elini kendine çekerken fotoğrafına bakıp iç çekerek kilitledi ekranını. "Ama çok güzel."

Eren de benim gibi platonikti sanırım ve bu kendimi daha yakın hissettirdi ona. Beni daha iyi anladığına emindim. Anlaşılıyor olmak, anlaşıldığını hissetmek her şeye değiyordu bazen.

ULAŞ TÜTÜNCÜ

İnsan yaşadıkları ve yaşattıklarından sorumlu. Yaşadıklarının ve yaşattıklarının sorumluluğunu başkalarına yıkmaya çalışanlar, her zaman kaybetmeye mahkûm. Tırmanmak için değil kendi mezarını kazmak için tırnaklayacaksın toprağı. Yükselmeyecek yerin dibine gireceksin. Kendi ellerinle gömeceksin kendini ve düşeceksin gözlerinden sevdiklerinin.

Hatalıyım. Sorumluğunu alıyorum. Söylediğim yalanın tersiyle bedelini ödüyorum.

Hiç kimsem dedim Arya için. Cezamı hiç kimsesi olmakla ödüyorum. Beni sevdiğini söyledikten hemen sonra terk edişiyle ödüyorum bedelini.

Korkuyordu ailesini elinden alan adamın oğlu olduğumdan. Kesinliği yoktu hiçbir şeyin, babam onlarca olası şüpheliden biriydi. Şüphelilerin birçoğunun başına bir şey gelmişti. Bir ben biliyordum gerçeği ve onu da bizzat kendisi söylemişti. Korktuğu kişiydim ve korktuğu başına gelmişti. Belki de bu yüzden kaçıyordu benden. Bu ihtimal bile korkutuyordu onu muhtemelen. Bilse gerçek olduğunu, ne derdi bana?

Onun odasıyla birleşik duvarımıza baktım. Ne kadar kabul etmek istemesem de onu kendime yakıştırmasam da ona değer veriyordum. Düşündüğümden, düşünmek istemediğimden çok daha fazla değer veriyordum. Onu ağlarken duyup yanına gidemediğim, onu göremediğim, başkası olabilirken ben yanında olamadığım için her gün biraz daha içerliyordum elimde olmadan. Şikâyet bile edemiyordum ama dokunuyordu kalbime. Kaçıyordu bizden. Benden değil, benimle ilgili herkesten ve her şeyden kaçıyordu. Can Kırığı'na gelmiyordu, bizi görmemek için okula geç gidiyordu. Geç kalmasın diye biz daha erken çıkıyorduk. O biraz

daha rahat edebilsin diye. O rahat edebilsin diye ben onu arkadan izlemeye razı gelmek zorunda kalıyordum. Bir şüphe bile bu kadar uzaklaştırıyordu onu benden. Gerçekler bizi imkânsız mı eder Arya? Utanmadan merak ediyorum bunun cevabını.

Onun ağlama sesini bana ileten duvar üzerine çizdiğim profiline baktım. Çiziminde bile yüzü bana bakmıyordu. *Bakmasın. Yüzün bana bakmasın ama sen gökyüzünden kaçırma gözlerini Arya. Dön yüzünü, dön güneşe. Ne olur parlasın yine gözlerin. Yüzünü yere çevirirsem, gökyüzüne küstürürsem seni kendimle kavgam bitmez benim hiç.*

Ağlıyordu duvardaki çiziminde de ama güneşe bakıyordu. Ağlaması duracaktı, güneş kurutacaktı gözyaşlarını ve dudaklarını bir gülümseme çiçeklendirecekti. Her kötü anın peşine bağladığı bir uçurtmaydı gülümsemeleri. Yine yapardı. *Yap Arya. Kırma beni.*

Çizdiğim gözyaşına uzandı elim, gözyaşını siler gibi okşadım yanağını. Silemiyordum. Birileri siliyor gözyaşını ama ben değilim o. *Silen değilim, sebepleriyim onların.*

Kendimi sokaklara attım yine. Bir saat kadar yürüdükten sonra Can Kırığı'na attım kendimi. Can Ağabey bahçedeki masalardan birinde oturmuş çay içiyordu. Kaçıncı olduğunu saymadığım sigarayı çöp kutusunda söndürüp attım ve doğrudan onun masasına ilerledim.

"Selamünaleyküm," dedim oturmak için bir sandalye çekerken.

"Aleykümselam," dedi yüzümü izlerken.

Söyleyecek çok şeyi vardı, emindim buna ama söylemiyordu.

"Ece kızım bize bir çay getirir misin sana zahmet," dedi yeni garson kıza gülümseyerek.

"Yürüdün mü?" diye sordu bana dikkatle izlerken yüzümü.

"Yürüdüm," diye onayladım onu.

"Geçti mi?"

"Geçmedi."

"Geçmez," diye onayladı beni. "İstersen Edirne'den Kars'a yürü. Ona çıkmıyorsa sonu geçmez. Ona götürmüyorsa yol seni o yoldan hayır gelmez."

Biliyordum. *Biliyorum. Yaşıyorum.*

Derin bir nefes aldı sıkıntıyla. "O nasıl? Yok mu hiç gelişme?"

Keyifsiz bir tavırla masaya koyduğum telefonuma dokunup durdum. Ondan gelmeyen bir mesaja, bir aramaya indirgemiştim tüm vasfını telefonun bilmediğim bir zaman aralığında. Bunlar olmayınca elverişsiz bir cihazdan ötesi değildi şimdi.

"Biraz daha iyi," diye mırıldandım. "İlk zamanlardaki kadar çok ağlamıyor artık geceleri. Yemek de yiyor sanırım." Dişlerimi sıktım. "O herif ilgileniyor baya."

Eren Arga. Bir tahmini vardı kim oluşuyla ilgili ama Harun'a sormamıştım hiç. Uğraşmamıştım bile. Çünkü ne kadar hoşuma gitmese de Arya'yı dışarı çıkarıyor, kafasını dağıtıyor, karnını doyuruyordu. Benim verdiğim ziyanın zayiatını o topluyordu.

"Annenin yanına uğruyor musun hiç?"

"Sınavları bahane ediyorum. Gittiği yere kadar. O biliyor zaten Arya'nın kim olduğunu, anlar neden benden kaçtığını."

Kafasını salladı yavaşça. "Onun halinden anlar da ben senin halini kastetmiştim," dedi. "Aynaya bakıyor musun hiç? Yüzün çökmüş, saçın sakalın birbirine girmiş."

"Kusura bakma abi," diye mırıldandım halimden mahcup olarak. Pespaye pespaye gezmek hiç benim kalıbım değildi halbuki. Hiç bu kadar uzatmazdım sakalımı, kirli sakaldan biraz daha uzundu sakallarım. Sıvazladım yüzümü. "Giderim berbere en kısa zamanda."

"Düşürme kendini," dedi sırtıma dokunarak destek olmak ister gibi.

Kafamı salladım yalnızca. O sırada yanımdaki sandalye çekildi. Bakışlarımı soluma çevirdim. Argun'du gelen. Yarı zamanlı çalışıyordu yine birkaç gündür Bahadır'la.

"Selamünaleyküm," dedi otururken.

"Aleykümselam," dedik Can Ağabey'le.

O sırada Can Ağabey'in yanına da Bahadır oturdu. Onunla da selamlaştık kısaca.

"Ne haber?" diye sordu Bahadır otururken sandalyesine.

"Aynı," dedim keyifsiz bir sesle.

Kafasını salladı. "Bugün Esra'yla buluşmuş Arya."

Kaşlarım çatılırken hafiften, içim merakla doldu. "Konuştun mu Esra'yla?"

Kafasını salladı. "Neden bu kadar üzgün olduğunu anlatmamış ama anlamış Esra seninle ilgili olduğunu. Geçen haftadan daha iyi gelmiş Esra'ya. Buluşmaya çok zorlamadım bu sefer kabul etti hemen dedi. Dertleşmiş iyi zaman geçirmişler."

İyileşiyordu. Benden uzakta iyileşiyordu ama yine de iyileşiyordu. Bu yeterliydi. Yeterli gelmeliydi.

"Eyvallah," dedim içim biraz olsun rahatlarken. Esra iyi diyorsa iyi olmalıydı biraz daha. Ve bu yeterli olmalıydı benim için.

3.HAFTA: KABULLENME

Geçen her gün bilincim artıyor gibiydi. Vicdanım doğru kararları veriyordu ya da ben böyle düşününce daha katlanabilir hissettiğim için doğrusunun bu olduğunu düşünüyordum. Eren'e çok şey borçluydum. Ne kadar çekilmez olursam olayım ne kadar ağlarsam ağlayayım bana doğru olanı söylemekten başka bir şey yapmamıştı. Boş umutlarla teselli etmemiş, iyi hissetmem için aka kara demeyişti.

Vardığım bir sonuç vardı bu süreçte: Ulaş'ı suçlamak anlamsızdı. Ulaş'ın öyle bir babaya sahip olmak gibi değişmez bir kaderi vardı ve bunda hiçbir rolü yoktu. Empati bile kuramayacağım bir şeydi bu üstelik; benim melek gibi bir babam vardı. Yalnızca berbat bir şey olduğunu tahmin edebiliyordum. Sadece Ulaş'ın boynunu eğdirdiğini tahmin edebiliyordum. Susmalarının, hayata küsmelerinin, soğuk duvar örmelerinin sebebi belki de buydu. Benden durduk yere özür dileyişlerinin ve sürekli elinin bana gidişlerinin sebebi buydu belki de. Onun yüzünden olmayan bir vicdan azabını sırtlıyordu sanırım. Bilmiyordum hiç. Tahmin edebiliyordum yalnızca onu tanıdığım kadarıyla ve kalbim tüm bu ihtimallerle acıyordu. Çünkü onun sevgisini kalbimden sökemiyordum.

İnsanın acısı sevgisi kadar olurmuş. Ben Ulaş'ı çok seviyordum. Kalbim öyle çok acımıştı ki haftalardır, onu çok sevdiğimi her geçen gün daha çok fark ediyordum. Ve o yardım ederken, ben ailem için onun

kollarında ağlarken ve o beni bunun için üzgün bakışlarla teselli ederken yanımda kalmış susmuştu kendi acısına. Bana değer veriyordu öyleyse. İnsan değer vermediğinin kalbini kırmaktan, kendinden ırak etmekten korkar mı? Korkmazdı bence. Yerlerimiz değişmiş olsa ben de korkardım onu kaybetmekten, susardım bu yüzden belki de susabildiğim kadar.

"Ulaş'ı gördüm."

İsmini duymak bile kalbimdeki tüm alarmları çalıştırırken yine eskisi gibi bakışlarımı sütümden kaldırıp Eren'e baktım.

"Bugün Can Kırığı'na gidelim mi? Orada çalışıyor yine, uzaktan görme şansın olur. Sen adım atmadan o sana adım atmaz bence."

Kafamı iki yana salladım. "Kimsenin tadını kaçırmak istemem," dedim çekinerek. Onu görmeyi istiyordum birkaç gündür ve biraz bundan bahsetmiştim ona utansam bile. O da şimdi fırsat yaratmaya çalışıyordu.

"Aksine," dedi Eren kahvesinden bir yudum alırken, "bence seni tekrar görmek herkese iyi gelirdi."

Mutlu hissettim o öyle söyleyince. "O kadar değerli miyimdir sence?" diye sordum merak ederek. "Yani beni görünce mutlu olacakları kadar."

Kafasını salladı. "Tabii," diye onayladı beni. "Esra ve Bahadır beni ne zaman görseler soruyorlar seni. Kutay ve Argun da."

Biliyordum. Söylüyordu Eren. O binadan çıkarken ona rastlarlarsa halimi hatırımı soruyorlarmış ona. Ulaş'la hiç karşılaşmıyorlardı sanırım. Onun hakkında bir şey demiyordu Eren. Ama diğerleri için önemli olmak iyi bir hisli.

"Bilmiyorum," diye mırıldandım heyecanlanmadan edemeyerek. "Nasıl bir tepki vereceğimden çok emin değilim ve aramıza soğukluk girmiş gibi hissediyorum."

Gerçi Esra oradaysa hemen ortamı sıcacık ederdi ama ben Ulaş'ı görmekten korkuyordum hâlâ biraz. Ne yapacaktım, ne olurdu hiç bilmiyordum. Endişeliydim. Ya bu kez o istemezse beni?

Tüm bu bilinmezliklere rağmen yaklaşık bir saat sonra kendimi Can Kırığı'nda bulmuştum. Üzerimde bol kesim bir kapüşonlu vardı; öylece başıma geçirmiştim. Utanıyor, çekiniyordum nedense. Üç hafta az değildi. Herkesten ve her şeyden uzaklaşmış hissediyordum kendimi. Nasıl

bir açıklama yapmalıydım bilmiyordum. Sorarlarsa ne derdim mesela? Bilmiyordum hiç.

Ellerim gerginlikle kıpır kıpır oynarken yerdeki çakıltaşlarına bakarak Eren'in arkasından ilerliyordum. Gergin ve heyecanlıydım. Karnım ağrımaya başlamıştı. Kafeye girdik usulca. Pazar günü olduğundan çok kalabalıktı. Göze batmamayı diledim. Bir köşeden gizlice Ulaş'ı izlemek istiyordum alışana kadar ortama.

Eren'le köşedeki masalardan birine geçtik.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu Eren karşıma otururken.

"Gerginim," diye mırıldandım.

Sonra Eren'in bakışları arkama kaydı bir anlığına. Nefesimi tuttum heyecanla. Önce kokusu geldi, sonra kendisi. Tanıdık, kemikli elleri önüme bir menü bıraktığında kalbimin ritmi kulaklarımda atıyordu. Nasıl fark etmişti hemen? Hem hani gelmezdi ben gitmeden? Gelmişti. Burnum sızlıyordu, ağlamak istemiyordum ama Ulaş'ın kollarında ağlamak çok iyi gelirmiş gibi hissediyordum. Onun kollarında bize ağlamak istiyordum. Yapmamam lazımdı. Kaçmak istiyordum tam şu anda.

"Ona biraz zaman ver," dedi Eren, Ulaş başımızda dikilirken. Onu terslememişti ama çok gerilmiştim kavga çıkar diye.

Kafamı kaldıramıyordum gerginlikten.

"Sen karışma," dedi Ulaş. Sesi mesafeli ve katıydı.

Sesini duymak bile ritmimi bozmuştu. Sesini bile özlemiştim.

"Konuşabilir miyiz?"

Bana soruyordu. Yumuşamıştı hemen sesi. Konuşabilir miydik? Ne diyecektim? Ya ağzımdan bir şey kaçırırsam? Yalan söyleyemem ki ben... Ne diyecektim? Gelmemeliydim. Kafamı biraz daha toplamış olsaydım keşke.

"Ulaş," dedi Eren sakin bir sesle. "Biraz zaman ver."

"Bak," dedi Ulaş üstüne basa basa. "Karışma."

Sandalyemi geri ittim. Gitmek istiyordum. Kavga edeceklerdi ve zaten kaygılıydım kaç gündür. Tahammülüm azalmıştı strese karşı. Kendimi çok kötü hissediyordum.

İkisinin de bakışlarının bana döndüğünü hissettim ama ikisine de bakmadan çıkışa ilerledim doğruca. Gelmek kötü bir fikirdi. Kaçar gibi

hızlı adımlarla çıktım kafeden. Gözlerim dolmuştu yine. Gözlerimi sildiğim sırada biri kolumdan yakaladı beni ve olduğum yere sabitledi.

"Ulaş," diye sesini yükseltti bir ses uyarır gibi. Can Ağabey'e aitti bu ses, kolumu tutan ise Ulaş'tı.

Üç haftadan sonra istemeden gözlerine bakmıştım. Gözlerinde kendimi görmüştüm. Tüylerim diken diken olmuş, gözlerim anında dolmuştu. Ulaş zayıflamıştı. Kemikli yüzü daha kemikli görünüyordu, kirli bir sakalı, kızarmış gözleri vardı. Uykusuzdu ve çok sigara içiyor olmalıydı. Çökmüştü. Benim gibi. Stresli miydi o da benim kadar bunca zaman?

"Konuşalım sadece," diye rica etti benden yumuşak bir tonda. "Lütfen."

Eren yanımızda dikilip korumacı bir tavırla onun kolunu tuttuğunda Ulaş'ın öfkeli bakışları ona çevrildi. Ben hariç herkesten nefret ediyordu sanki. Eren'in tuttuğu eline sonra da ona baktı. Bir şey yapmam lazımdı ama kilitlenmiştim sanki. Hiçbir şey diyemiyor, yapamıyordum. Dursalardı keşke. İki dakika duramazlar mıydı?

"Çek elini," dedi tehdit eder gibi ona öfkeyle bakarken. "Bir daha uyarmam bak seni. Girme araya."

"Konuşacaksan, zorlamadan konuş," dedi Eren de ona kızarak.

"Yapmayın," dedim üzgün bir sesle.

Gözleri bana çevrildi ikisinin de. Ulaş dişlerini sıkarak bileğimi bırakırken Eren de onun elini bıraktı.

"Onunla mı gitmek istiyorsun?" diye sordu hayal kırıklığıyla.

"Öyle değil," dedim üzgün bir sesle. Ben kimseyi sana tercih etmiyorum Ulaş. Gözlerine bakarak susamam; seni kırarım diye korkuyorum sadece.

Dişlerini sıktı. Öfkeli bakışlarını yeniden Eren'e çevirdi. "Kimsin lan sen?"

"Bir aile dostuyum," dedi Eren sakin bir sesle.

"Aile dostu?" dedi Ulaş kaşlarını kaldırıp. "Ne biçim aile dostunuz lan siz? Sonradan geliyorsunuz hepiniz!" diye kızdığında ona gözyaşım düştü yere.

Haklıydı ama acıtan bir gerçekti. İstemeden sesli yutkunduğumda Ulaş bana baktı. Söylediği şeyi fark etti. Amacı beni kırmak değildi biliyordum ama üzücüydü işte. Zaten çok müsaittim üzülmeye.

"Ne dediğini hesap edebildiğin bir zaman konuşursun onunla," dedi Eren sinirlenmeye başlamış bir sesle. "Hadi götüreyim seni," demişti ki Ulaş bana uzanan elini kendine çevirdi. Aniden Eren'e bir yumruk attığında dudaklarımdan bir çığlık koptu.

Ellerim korkuyla ağzımı kapatırken gözlerimi Ulaş'a çevirdim. "Sana aramıza girme demedim mi lan!" diye bağırdı ona.

Eren patlayan dudağıyla Ulaş'a baktı. Yumruğunu sıkıyordu. Can Ağabey geldi yanımıza.

"Ulaş," diye uyardı onu sert bir sesle. "Kendine gel hemen."

Ulaş bana bakıp ağladığımı görünce gözlerini kapattı. Kafasını geriye yatırıp derin bir nefes aldı ve yüzünü sıvazladı.

"Şu kızın hatırı için tekme tokat dövmüyorum seni şu an," dedi Eren ona kızmış bir sesle. "Sabırlı bir adam değilim ben alırım seni ayağımın altına."

"Eren," diye sitem ettim ona.

Can Ağabey de ona onaylamaz bir bakış atarken Ulaş nefes verdi. Uzun derin bir nefes...

"Gözlerini kapat," dedi.

Bana dediğini anladım. "Ulaş."

"Kapat gözlerini Arya," deyip açtı gözlerini Ulaş. Doğrudan Eren'e baktı. "Vur sen de bana."

Kaşlarımı çattım. "Yapmayın," dedim ağlayarak. "Can Ağabey."

Can Ağabey beni sakinleştirmek için ikisinin arasından geçip kolunu omzuma attı ve sarıldı bana hafifçe.

"Korkma," dedi saçlarımı okşayarak. "Bırak ne yapıyorsa yapsın laftan anlamaz herif."

"Vur," dedi Ulaş, Eren'e bir kez daha. "İster kendin istersen de onu ağlattığım için."

Eren dudaklarını ıslattı ve aniden ona yumruk attığında gözlerimi kapattım çığlık atarak ve Can Ağabey'in göğsüne sindim.

"Senin için," dediğini işittim Eren'in. "Kendine gel diye."

Gözlerimi aralayıp Ulaş'a baktım. Dudağına dokunuyordu. Kanıyordu dudağı. Canım o kadar yandı ki. Can Ağabey'in kollarından hangi

ara çıktım, hangi ara ağlayarak dudaklarına dokundum, bilmiyordum. Titreyen parmaklarımla dudaklarına dokunduğumda gözlerinde öfkeye dair zerre yoktu bana bakarken. Yalnızca şefkat ve hüzün vardı. Hüzünü ile çevrelenmiştim gözlerinde.

"Ulaş," dedim ağlayarak dudağındaki kana bulanırken parmaklarım.

"Sorun değil," dedi nefes verir gibi. "Geçti."

"Geçmedi," dedim titreyen sesimle. "Kanıyor."

Kana bakmak, Ulaş'ın yarasına bakmak, Ulaş'a bakmak, stresim, endişelerim, gerginliğim ve aç midem. Hepsi bünyeme fazla geldi. Kan tutardı zaten beni. Gözlerimin karardığını hissettim. En son hissettiğim şey Ulaş'ın sıcak kollarının bana dolandığı ve çok sevdiğim kokusuyla sarmalandığımdı. Gerisi uçsuz bucaksız bir karanlıktı ama sıcaktı. Keşke hep Ulaş'ın kollarında kalsaydım.

Gözlerimi açtığımda kendimi evimde, koltuğumda uzanırken bulmuştum. Öğle saatleriydi. Mutfaktan birtakım sesler geliyordu. Elmaşekeri karnımın üzerinde uyuyordu ve burnuma yemek kokuları geliyordu. Yüzümü ekşitip başımı tutarak dikeldim. Kan görünce şekerim düşmüş ve bayılmış olmalıydım. Eve nasıl gelmiştim ve Ulaş neredeydi bilmiyordum ama onu görmek istiyordum. Kızdım kendime bunun için. Görünce kaçmak istiyordum, kaçınca da dönmek istiyordum.

"Uyandın mı?" diye sordu tanıdık, yumuşak, sevecen bir ses.

Ardından Esra oturduğum koltuğa ilişip gülümsedi hafifçe. "Nasıl hissediyorsun? Hastaneye götürmedik ama gitmek ister misin?"

Kafamı iki yana salladım. "İyiyim," dedim. O sırada Bahadır ve Eren çıkmıştı mutfaktan; ayakta dikiliyorlardı.

"Bir şey ister misin?" diye sordu Bahadır. Eren sessizdi, benim tepkimi ölçüyordu sadece. Kızgın değildim ona. Ulaş istemişti bunu ondan ve o başlatmıştı ilk.

Kafamı iki yana salladım. "Ulaş," diye mırıldandım. "O iyi mi?"

Esra kafasını salladı. "İyi, merak etme," dedi yanağımı hafifçe sıkarak. "Aç mısın? Sevdiğin yemeklerden yaptım."

Kafamı salladım yavaşça. "Olur," diye mırıldandım. Yemek yemezsem şekerim tekrar düşebilirdi. Yemek yiyecek sonra da onunla konuşacaktım. Çok üzgündü ve çökmüş gibiydi. Sebebi bensem telafi etmek isterdim.

Esra'nın yaptığı güzel yemekleri yiyip Ulaş'la konuşacağımı söyleyerek çıktım evden. Ben gelen kadar hepsi evde beni bekleyecekti. Adımlarım beni parka yönlendirdi. Sanki onu orada bulacağımı biliyorlardı. Yaklaştım ve yaklaştım.

Güneş batmaya yüz tutmuştu, park sessizdi yine. Kumların üzerinde oturan tanıdık bir beden vardı. Yavaş adımlarla ilerledim yanına. Ne diyeceğimi bile bilmiyordum ama fırsatını bulursam sıkıca sarılmak istiyordum. Susarak da anlaşabilirdi insan. Benimle sussun istiyordum.

Gözleri kapalıydı, kafasını gökyüzüne doğru geriye yatırmıştı, dudağını kapatan ufak bir yarabandı vardı teninin renginde. Baş ve işaretparmakları arasında ise bir dal sigara. "Nereden buldun beni?" diye sordu gözleri kapalı, yutkundu sonra. Âdemelması belirginleşmişti iyice, yutkunurken aşağı yukarı hareket etti usulca. Adımlarımı durdurmaya yetti bu söylediği.

"Tahmin ettim," diye mırıldandım çekinerek.

Gülümsetmişti bu söylediğim onu. Buruk bir tebessüm oluştu yüzünde, gözleri hâlâ kapalıydı. Yutkundu tekrar. "Bahsettiğim bu değil," dedi dertli bir nefes verdi. "Sen beni nereden buldun Arya?"

Kaderimizden mi bahsediyorsun Ulaş? İsyan mı ediyorsun, beni sana getirdiği için? Etme. Üzülürüm. Kırılır benim kalbim hemencecik.

Yanına oturdum usulca. Bacaklarımı karnıma çekip çenemi yasladım dizlerime ve kumları izledim. O da gözlerini açıp kumlara baktı benim gibi.

"Bu saatten sonra beni üzebilecek tek kadın annem sanırdım. Geldiğinden beri hiçbir şey bilmediğimi yüzüme vuruyorsun benim."

Çok mu üzüyorum ben seni Ulaş? Varlığım çok mu acı veriyor sana? Gitmek lazım gelir o zaman. Sevdiğine zulmetmek sevgiden değil ki.

"Neden buradasın?" diye sordu yumuşak bir sesle. Sigarasından bir nefes aldı derinden. "Konuşmak istemezsin diye düşünmüştüm."

"Eğer düşersen seni yeniden kaldırırım. Eğer kaldıramazsam yanına uzanırım,"* diye mırıldandım. Biliyor musun Ulaş? Ayıcığın ismini Bulut koydum, senin için umut edebilmek adına.

"Sözünün arkasında duruyorsun hep," deyip derin bir nefes çekti içine. "Ama düşerken ardından birini getirmek bencilliğin şanından."

"Düşen memnunsa halinden ayrı düşmeye gerek var mı? Birlikte düşürene hayıflanıp, gökyüzünün zevkine varamaz mıyız?"

"İsterdim," dediğinde kalbim hem heyecanla hem de üzüntüyle çarptı. *Neden geçmiş zaman eki kullandın Ulaş? Geleceği yokmuş gibi...*

"Çok yanlış bir yerdesin."

Gözlerim doldu. İstemiyorsun beni. Kollarımı bacaklarıma daha sıkı sardım. "Seninle yanlış yerde durduğum için çarpıştık."

Burnundan gelen bir gülüş sesi işittim kısıkça. "Keşke tek yanlış yerin orası olsaydı."

"Vardır bunda da bir hayır?" dedim umutla.

"Anlatmam gereken çok uzun bir şey var," dedi o da. "Anlatamadığım kadar uzun."

"Olsun," dedim üzgün bir sesle. O sırada boncuk boncuk gözyaşları dökmeye başladım.

"Öğrendiğinde nefret edeceksin benden."

"Etmem."

"İnan bana edeceksin güzelim," deyip biten sigarasını ikimizin ortasına dikti.

Bu bana ormanda fidan dikerken yaptığını anımsattı. İz bırakıyordu o da kuma benim gibi. Ben yine göktaşımla o ise izmaritiyle yapıyordu bunu. Bu onun için ağlamak gibi bir şeydi miydi? Ağlayacak kadar çok üzülmek miydi? Her şey şimdi oturuyordu sanki.

Dudaklarım titredi. Yanağımı dizlerime yaslayarak kafamı soluma çevirdim. Ona baktım cesaret ederek. O beni izliyordu. Gözleri kızarıktı hâlâ. Üzüntüden miydi uykusuzluktan mı bilmiyordum ama ikimizin de çok üzgün olduğunu hissedebiliyordum. İkimiz de birbirimize bil-

* Mırıldandığım Öyküler -Julio Cortazar, Can Yayınları, Çevirmen: Tomris Uyar, Nisan 2016

dilerimizi söyleyemiyorduk karşı tarafın buna hazır olmadığını düşündüğümüzden. Halledemeyeceğimizden korktuğumuzdan. Birbirimizin gözlerine baka baka susuyorduk. sevgimizden

"O kadını haklı çıkarmayacağım." dedi durgun bir sesle

Nil Soykan'dan bahsettiğini anladım ama ne demek istediğini anlamadım. Başımı kaldırdım dizlerimden. Dudaklarımı aralayıp sormak için ama sağ eli uzandı yüzüme. Soramadım. Sanki bir daha bana böyle dokunamayacakmış gibi önce kâhküllerime dokundu nezaketle, sonra da sol yanağıma yerleşti büyük avcu; başparmağı gözyaşımı sildi narince ve bu kalbimi kırdı. Neden veda eder gibiydi dokunuşları?

Yutkundu. Gözlerime baktı uzun uzun. Sonra yüzümü avuçladı ve yüzüme eğilip dudaklarını alnıma bastırdı. Kalbimin sesi kulaklarımın arasında atarken gözlerim kapandı. Gözyaşlarım düştü yine gözlerimden. Hafifçe ayrılıp gözlerimin içine baktı.

"Sevgine layık olup karşılık veremeyeceğim için özür dilerim güzelim," dedi kırgın, üzgün ve küskün bir ifadeyle.

Gözyaşlarım düştü gözlerimden. Onları da sildi. Ayağa kalktı sonra.

Ve gitti.

Devam edecek...

FİLİZ PULUÇ

1998 doğumlu yazar, üniversitede psikoloji eğitimini tamamladı. Yazarlık kariyeriyle birlikte eğitim hayatı da devam etmektedir.

/filizpuluc

/filizpuluc

İnkılâp

Ailesini şüpheli bir yangında kaybeden Arya, kimliği gizlenerek bir yetimhaneye yerleştirilir. Kim olduğunu bilmeden, yalnızca telefonda görüşerek bağ kurduğu gizemli bir kadının desteği ve aile dostu Avukat Kenan'ın izniyle on sekiz yaşında yetimhaneden çıkıp kendi evine yerleşir.

Böylece kader ağlarını örer.

Geçmişin tozlu raflarında kalmış biriyle yolları kesişir ve o tanıdık yabancının hayatına girmesiyle sis perdesi aralanmaya başlar.

Ulaş, aşktan kaçmak ile aşkın öznesini korumak arasında kalıp yok sayamadığı bir fizik kuralıyla baş etmeye çalışırken Arya'yı hayatının merkezinde bulur.

Yaşanan kederli olayların arasında acı bir sır, ortaya çıkmak için gün saymaktadır.

Ben bir kelebeğim.
Yarına ihtiyacım var.
Biraz da sana...
Biraz dediğime bakma.
Kelebekler için biraz ne kadar önemlidir,
bilemezsin...

THG
0283469
UHF

ISBN: 978-625-7671-98-9
9 786257 671989
indigo